

Giới thiệu Đêm Nay Rời Cảng

Một Lolita ranh mãnh, trưởng thành sớm và một lão đại bản tính hoang dã khó thuần phục. Cùng châm chọc đối nghịch lẫn nhau. Trên sân thượng của một cao ốc, chỉ cần thời gian một điều thuốc cũng nhận ra được Lục Hiền của bang Long Hưng, từ đó cuộc sống bị lệch khỏi quỹ đạo vốn có. Anh chỉ là một chiếc thuyền buồm nhỏ, vì tối nay đi lệch khỏi quỹ đạo, đi theo gió, cuộc sống bị đảo lộn. Truyện Đêm Nay Rời Cảng là truyện ngôn tình đô thị, hắc bang và nội dung ngược.*** Điều thuốc đầu tiên của tối nay được rút một nửa, hành lang đột nhiên vang lên tiếng động, đàn ông đàn bà trêu chọc nhau, cười cợt đùa giỡn, càng ngày càng gần, đứng lại ở cửa hành lang, cô gái kia còn nói: "Không muốn, thấy ghét, đến đi, đã nói đến sao lại không đến" Cô ngồi trên sân thượng hóng mát, thầm nghĩ ở dưới thân đàn ông thở gấp, rốt cuộc còn không "đến" sao? Đã như vậy còn kéo kéo đẩy đẩy gọi nhau, thật là cở hủ. Hiền nhiên đã muốn cởi sạch quần áo trên người, chiếc áo lót cuối cùng trên người màu hồng hiệu Lace đã bị ném đến bãi cỏ trên sân thượng còn ướt nhẹp sau cơn mưa, âm thanh người đàn ông kia trầm thấp, khàn đục, tựa như tiếng gió lùa qua lá cây xào xạc, một câu nói say mê vang lên: "Đưa hũ hồng, cô còn giả bộ cái gì, trước mặt chồng cô còn không ướt đến như vậy, còn mẹ nó giả bộ, thật là --- con mẹ nó tí tiện"*** Mang giọng điệu khá chân thực, truyện thu hút bạn đọc bởi chính sự gần gũi từ câu chữ giao tiếp đến tình huống thực. So với Tặc Giương và Người Phụ Nữ Của Tổng Giám Đốc thì truyện hứa hẹn mang đến cái kết đầy bất ngờ và mỹ mãn.

Bạn đang đọc truyện *Đêm Nay Rời Cảng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Lục Hiền

Năm 1991, toàn bộ máy bay tiền tiến rơi trên ngọn núi Băng Tuyết Alpes. Chiến tranh bùng nổ ở một vùng Vịnh làm cả thế giới khiếp sợ. Một người phụ nữ bản địa, trong tay ôm một đứa trẻ, đứng ở tầng 36 của một cao ốc khóc suốt mướt, buộc chồng mình và cô người làm hai mươi mấy tuổi chia tay. Mà vụ án phanh thây ở đảo Song Xu còn thu hút hơn, một thầy giáo lịch sự của một trường trung học dám giết vợ con, phanh thây để nấu ăn, trong khoảng thời gian đó không ai dám ăn thịt khô, sợ ăn phải móng tay hay sợi tóc, nghĩ lại mà lưng còn run rẩy, sau gáy phát lạnh.

Khi Quý lão sư nói đến Cánh cửa khắc hình hổ, Lâm Tắc Từ lấy bột phấn để đốt nha phiến, bàn tay vuốt vuốt cái đầu lưa thưa vài sợi tóc, làm tay hấn dính đầy dầu, cần nhẫn nói. "Nói một chút này, Lịch Sử là những chuyện cũ năm xưa không có gì mới, chỉ một quyển sách mà giảng hai mươi năm, các người không cần ngu ngốc đi nghiên cứu nó làm gì, buồn quá, giảng cả đêm còn không bằng người ta đánh bốn vòng mạt chược"

Ánh mắt long lanh to như hạt đậu xanh nhìn xuyên qua sách giáo khoa nhìn ra hành lang, thấy đôi giày gót nhọn đi tới, Quý lão sư đẩy gọng kính vang hiệu ý cười một cái. Bây giờ đã hơn 8 giờ tối, hai mươi học sinh học bỏ tức này đã xác định thi điểm môn này, hấn đang nhắc đến quần áo, thắt lưng treo một chuỗi chìa khóa kêu đình đình đang đang, chỉ tội cho chiếc thắt lưng dài "đến" hai tác ba, bụng của hấn như lồm vào bên trong, giống như xuyên qua từ Đại cơ hoang vu vậy.

Hiện nay cao ốc Hồng Hâm vẫn được xem là tòa nhà cao nhất khu Viễn Sơn, đứng trên lầu thứ ba mươi sáu có thể quan sát tất cả ánh đèn điện của thành phố, những đám đông, một đám ăn chơi nhuộm đầu vàng đầu xanh, tóc dài tóc ngắn, đứng trên lầu các Câu lạc bộ đêm, hấn không thể trêu đùa, cãi nhau ầm ĩ với những người cô gái hở ngực trên phố. Ở khu này, ban ngày im lặng lợ về đêm hoang, đêm vừa đến lập tức biến đổi 180 độ, người người tô son điểm phấn chào mời khách, mỗi người đều có hơn nghìn gương mặt khác nhau, là một thành thị không bình thường chút nào.

Điều thuốc đầu tiên của tối nay được rút một nửa, hành lang đột nhiên vang lên tiếng động, đàn ông đàn bà trêu chọc nhau, cười cợt đùa giỡn, càng ngày càng gần, đứng lại ở cửa hành lang, cô gái kia còn nói: "Không muốn, thấy ghét, đến đi, đã nói đến sao lại không đến"

Cô ngồi trên sân thượng hóng mát, thầm nghĩ ở dưới thân đàn ông thở gấp, rốt cuộc còn không "đến" sao? Đã như vậy còn kéo kéo đẩy đẩy gọi nhau, thật là cở hủ.

Hiền nhiên đã muốn cởi sạch quần áo trên người, chiếc áo lót cuối cùng trên người màu hồng hiệu Lace đã bị ném đến bãi cỏ trên sân thượng còn ướt nhẹp sau cơn mưa, âm thanh người đàn ông kia trầm thấp, khàn đục, tựa như tiếng gió lùa qua lá cây xào xạc, một câu nói say mê vang lên: "Đưa hũ hồng, cô còn giả bộ cái gì, trước mặt chồng cô còn không ướt đến như vậy, còn mẹ nó giả bộ, thật là ---- con mẹ nó tí tiện"

Hiền nhiên kế tiếp là một màn hét chói tai của hai người, gào thét, thân thể va chạm nhau. Người đàn ông nói toàn lời thô tục, cái gì thô cái gì tục cũng dám nói, thật là một người đề tiện, lẳng lơ, cô đã thấy nhiều đàn ông lẳng lơ đi đây đường, còn trẻ tuổi mà phía dưới đã lông loét. Quyền ca nhỏ như vậy sao có thể thỏa mãn được ả?

Cô cảm thấy ghê tởm từng câu từng chữ của hấn phát ra, nhưng lại quyến rũ đến muốn mạng người khác

Cô đốt điều thuốc thứ 2, 20 phút, xem ra họ vội vã tận dụng thời cơ, không có thời gian, phải tốc chiến tốc thắng "Đêm qua Tần Tứ gia mới uống trà, Quyền ca không đi"

Cô gái kia thét chói tai "Anh làm gì thế, đi ra ngoài! Anh yêu, tha cho em đi mà, không được, không được đâu mà...!"

"Quyền ca đi đâu? Không phải cuốn lấy cô đến không xuống giường được ư?"

"Người ta nào có bản lĩnh như vậy, hấn đến Đông Bắc quê mùa kia ăn bảo ngư rồi, bệnh thần kinh, người ta cho hấn ăn sò biển mà hấn còn không biết.

Đến đi --- nói với anh xong rồi mà còn chưa --- a....." Cuối cùng lại bắt đầu, đàn ông hiển nhiên không biết thương hoa tiếc ngọc, chỉ sợ đàn bà này bị hấn thô bạo cường đoạt, bị hấn va chạm thật mạnh, da thịt quần quít nhau, cô ở bên ngoài nghe thấy thật sự sợ hãi, tên khốn kiếp, thật không xem đàn bà ra gì mà.

"Anh không đi sao?"

"Cô đi trước đi, tôi hút hết điều thuốc đã"

Đương nhiên không gian đã yên tĩnh trở lại như lúc ban đầu.

Lục Hiển để trần nửa thân trên ra ban công, khóa quần còn chưa kéo hết, lộ ra một đồng túi bên trong, cúi đầu tìm hết túi quần đến túi áo, cũng chỉ tìm được nửa hộp thuốc là quất quèo. Hình ảnh một cô gái lỏa thể không còn thấy nữa, miệng liền chửi rủa mấy câu, vừa ngẩng đầu thì bất gặp một cô gái dựa vào rào chắn hút thuốc lá.

Cô gái chỉ mười lăm, mười sáu tuổi, khoác trên mình chiếc áo trắng, phía dưới là chiếc váy đen, hai biếm tóc rối xỏa vội bên tai, vắt lên chiếc cổ nhỏ, cả người như vừa xuyên không từ thời dân quốc đến. Đôi mắt khắc sâu hai mí, mang một chút huyết thống của Châu Âu, đôi mày thanh thú, nhẹ nhàng như hồ nước tĩnh lặng. Nếu đây là một con hồ ly, làm hấn bỗng ngẩn ngơ, sợ sau này hấn sẽ lọt vào đôi mắt dụ dỗ ấy.

Lục Hiển nhìn chằm chằm tấm thẻ trên ngực của cô, thì thầm từng câu từng chữ: "Cao đẳng Khoáng Nhật Ngữ?"

Tiền thể nhìn sang cô, lông mi đen mà dày đặt, cong cong như lưỡi dao, một vết thương cắt ngang qua đầu lông mày, so với một thân trai trắng sống tạm bợ bên những cây đào liếm máu như hấn thì cô càng chói mắt hơn. "Nghe nói Cao đẳng Khoáng Nhật Ngữ đều đào tạo ra thực nữ, mà "vị thực nữ" này nghe 2 người "trên giường" lâu như vậy cũng không đỏ mặt?"

Ôn Ngọc phui bụi trên quần áo, nghiêng mặt nhìn hấn, ánh mắt của cô rất đặc biệt, giống như một đôi mắt trắng tuyết, chỉ cười. "Người ta yêu đương vụng trộm còn không đỏ mặt, tôi trốn ở đây hút thuốc thì có gì phải xấu hổ giận dữ. Nhưng mà tôi nói, chú àh, tôi khuyên chú kéo khóa quần cho đàng hoàng, nếu chú cứ công khai ra ngoài như thế, thật là thoái hóa nhân cách mà, đến lúc đó cảnh sát không soát người chú, thì cũng mời chú đến cục uống trà lạnh thôi"

Cô không sợ hấn, một chút cũng không. Lục Hiển cảm thấy thú vị, vật nhỏ trước mắt này không biết trời cao biển rộng, như một cành hoa nhài sạch sẽ, đứng nơi tô son điểm phấn, tràn ngập mùi thuốc là vào ban đêm này.

Hấn cười cười, mang hạ thân nằm ngang nằm dọc của mình nhét vào quần bò, hấn kẹp thuốc ở đầu ngón trỏ, nói: "Nếu cô không ngại, cho tôi mượn cái hộp quẹt, cô gái nhỏ àh"

Ôn Ngọc ném chiếc bật lửa trạm hình người canh gác biên giới Vuitton được nạm vàng cho hấn, Lục Hiển mở chân, ngồi trên chiếu.

"Trốn chỗ này hút thuốc, không về nhà ư?"

"Vị lão sư gây trở ngại kia của tôi cùng trợ giảng đi hẹn hò, không đến 30 phút thì không về, hấn ta chờ lâu rồi mới có được ngày này, rất đáng thương. Ở lớp buồn đến chết người, không bằng đến đây hút thuốc, ai biết được lại gặp phải loại chuyện như thế này"

Lục Hiển ngậm miệng, cười hớ hớ nói: "Loại chuyện này? Chuyện này không tốt ư? Trường học của cô không mở lớp giáo dục giới tính đúng không? Cô nên gọi tôi bằng thầy giáo đi, tôi dạy dỗ chân thật như vậy sẽ giúp cô khắc sâu bài học hơn"

"Àh~ vậy phải thật cảm tạ anh rồi. Xả thân để dạy dỗ, tôi phải đăng báo để cảm tạ mất". Cô đứng lên, bỏ đầu thuốc lá, để gió đêm thổi vào người, xóa đi hương vị dày đặc trên mình.

Lục Hiển nói: "Là gan của cô thật lớn, không sợ anh đây "làm thịt" cô em tại chỗ ư?"

Ôn Ngọc đáp: "Anh quần quít với những cô gái ngoài kia, "cậu nhỏ" của anh đã suy yếu lắm rồi"

"Sao lại thế được? "Nó" không được cường tráng sao, đầu không hồng, lông không xanh ư?"

"Anh là loại người xem thường phụ nữ, vậy tay cũng có thể có nhiều người xếp hàng chờ anh vui vẻ, không nhất thiết phải tự hạ mình làm tội phạm cường hiếp như vậy"

Đối diện với cao ốc Đồng Hoa, đèn hiệu trên tấm bảng của câu lạc bộ đêm thay phiên nhau chớp tắt, làm gương mặt trơn bóng không tí vết của cô chớp sáng rồi vụt tắt theo, lại thêm màn đêm bao trùm vạn vật, tạo ra một tầng nhợt nhạt mà bí ẩn đến xinh đẹp.

Hai tay Lục Hiển chống sau lưng, lộ ra nửa người trên đầy những vết dao lớn nhỏ, cơ bắp cuộn cuộn, tổ cáo hấn một tên đàn ông đã tính khó khăn.

"Cô em àh, năm nay cô bao nhiêu tuổi, sao biết nhìn người hay thế?"

Ôn Ngọc nói: "Tôi từ lò luyện đàn của Thái Thượng Lão Quân ra, có Hóa Nhân Kim Tinh đấy. Tôi còn thấy sau này anh một bước lên mây, Nhất Trùng Phi Thiên, ở nhà cao đi xe xịn, vợ còn sinh mười mấy đứa con, núi vàng núi bạc cả đời ăn không hết đó nhé".

"Xin nhận lời này của đại sư". Hai người nhìn không được cùng cười, Lục Hiển cười sang sảng, những áng mây cuối chân trời cũng phải dừng lại, tụ lại

từng tí một, hình như muốn mưa rồi.

Không khí thoải mái. Ôn Ngọc cũng trêu đùa một câu "Tôi phải đi rồi, thầy giáo dạy bổ túc của tôi thậm bị hư rồi, khen một tháng cũng không sống nổi 40 phút nữa". Bây giờ phải đi rồi, cùng lắm thì hai người xa lạ thỉnh linh gặp nhau ở đây, không cần để ý anh là ai, đến từ đâu, dù sao Hồng cũng có sáu trăm nghìn người, cũng không có cơ hội gặp lại.

Lục Hiến lại hỏi: "Cô tên gì?"

Ôn Ngọc nghĩ nghĩ, cười khanh khách nói: "Tôi được gọi là Y Toa Bối Lạp"

"Cái tên chó má gì thế"

"Trước đó tôi được gọi là Mỹ Hồng, tên nghe thật sợ mả. Vừa nghe đã biết từ đâu tới rồi, người đầy mùi đất, lại bần cùng bản thủ, ai cũng nắm mũi mà trốn tôi như trốn ôn thần, dịch bệnh. Sau đó đổi tên thành Y Toa Bối Lạp, có nhiều bạn hơn rồi. Nhìn anh xem, rõ ràng là Romeo, cùng cái cô mặc áo tím khi nãy vừa xứng thành đôi tình nhân khổ sở Romeo và Juliet" Cô nhếch nhẹ môi, đôi môi đầy đặn nhìn như viên kẹo anh đào được làm từ giọt sương, trong suốt lại trong sáng, quả nhiên tú sắc khả com*.

*: Thấy sắc đẹp có thể trừ com, mình để hán việt nghe hay hơn nhé ^^

Cổ họng Lục Hiến động động, nuốt nuốt nước miếng can thiệp: "Tôi là Lục Hiến. Học cho giỏi nhé Y Toa Bối Lạp"

Ôn Ngọc xoay người nói: "Vâng, chú Lục Hiến, tư tình với chị dâu quả thật rất có tính phiêu lưu, chú tự mà giải quyết cho tốt nhé"

Tay cầm mẫu thuốc lá, buồn cười nhìn cô gái vận váy đen biến mất ở cuối hàng hiên, đồng phục của trường Cao đẳng Khoáng Nhật Nữ vô vị thoảng cái như sóng lại, che lấp yếu khí bên trong bằng vẻ ngoài thực nữ.

Đêm ở Hồng cũng rất dài, vừa đủ để sống trong giấc mộng khôn cùng. Chiếc taxi vừa mở cửa, một người đàn ông vừa xuống xe thì tay đã ôm một cô nhân viên "tài nguyên đầy đủ", quản lý là một người đàn ông cao năm thước, đỉnh đầu trọc lóc, lưa thưa vài sợi tóc nhỏ lên, trên con phố nhộn nhịp, các cô gái tô son điểm phấn xoay lưng lắc mông, chỉ chờ lấy tiền mà thôi. 'Sao hả? Ba mươi đồng có đủ không? Ông muốn tôi ngủ với ông già như ông sao, không có tiền còn dám đến đây chơi gái, bệnh thần kinh, nếu là năm mươi đồng thì còn miễn cưỡng có thể, đại ca àh~, tám mươi đồng bao cả đêm luôn, tùy người muốn làm gì thì làm nha~, song phi(mình nghĩ là oxxx), mát xa, kê mặt(mình ko biết là gì), mọi thứ đầy đủ hết. Còn có những em gái khác ở đây này, sạch sẽ, lại còn mặc đồng phục đầy nhé, nhìn thấy người sẽ hôn phi phách lạc ngay'

Đêm chưa hết, đèn đỏ còn chiếu rọi ở trên cao, mà cả phố đã hưởng lạc khôn cùng rồi.

Bạn đang đọc truyện *Đêm Nay Rồi Càng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Ngẫu Nhiên Gặp

"Ai cũng biết, trên đường phố hỗn loạn này chật kín những người nói chuyện phiếm, mà ai "chém" tôi đối phương đứt tay đứt chân mổ bụng lòi ruột mới là người thắng. Phải biết ngoan ngoãn? Ai biết vâng lời thì mới có thể sống lâu một chút, còn kẻ không có đầu óc sớm muộn gì cũng bị chôn thây mà thôi, A Hiến àh, xuất thân ở nơi hỗn tạp này thì còn cần nhờ vào ở đây ---". Chiếc đèn chân không chiếu một màu trắng bệch như những bông tuyết rơi xuống, trên tay Tần Tứ gia cầm mẫu thuốc lá màu lam có hương vị nồng đặc hơn đưa vào trong miệng, do dự mà hút vào, tạo ra những nhóm lửa cháy đứt quãng, ngón tay lão chỉ vào thái dương, kéo kéo khóe miệng, giống như một giáo sư văn học phi phàm đã qua tuổi năm mươi đang đứng trên bục giảng, ánh mắt khắt khe truyền thụ nhân sinh.

Lục Hiến gật đầu cung kính: "Tôi biết nên làm thế nào rồi"

Năm tháng không buông tha người nào, mái đầu Tần Tứ gia đã điểm hoa râm, giờ tay nhất chân cũng hơi chậm chạp, Man Ny vung bài lên chiếc bàn, cao giọng cười: "Hô, Đại Tứ hi!". Một nhóm chị dâu chơi cùng có người cười, có người cuối mặt, nói nhỏ: "Tối nay Man Ny gặp được vận lớn rồi, một đêm tiêu diệt bốn phương, Tần Tứ gia dạy cô bí quyết gì thế? Tha cho chúng tôi đi, đã cạn tiền rồi này"

Man Ny xoay người nháy mắt với Tần Tứ gia đang uống trà nói chuyện phiếm nháy mắt mấy cái, tràn đầy đắc ý, vẫn là tuổi trẻ bốc đồng, mắt đen môi đỏ, xuân sắc xinh đẹp. Một cô gái vừa tròn hai mươi, buộc phải tiếp khách, ai ngờ được Tần Tứ gia coi trọng, bay lên cao làm phượng hoàng, tiền tiêu thì được một bó lớn, không phải lo lắng tiếp vị khách nào mang virus biến thái nữa.

Tần Tứ gia dặn dò Lục Hiến. "Làm cho bên kia càng náo loạn càng tốt, trấn đảm người không an phận kia, bố trí thủ hạ vào bốn con phố, tám chín người canh giữ chặt chẽ thành Giải Trí, không được để cảnh sát chui vào"

Lục Hiến nói: "Ngài yên tâm, tôi đã bố trí xong rồi, giúp đảm người bên kia chịu đựng, ra ngã tư lại tính sổ sau"

Tần Tử gia vỗ vỗ vai hắn, vui mừng nói: "Long Hưng có được ngày hôm nay cũng nhờ một tay của cậu, làm rất tốt, A Hiện, tiền đồ vô lượng*. Về phần A Son, hắn ta lại náo loạn, cậu cũng nhắm mắt mờ một mắt đi, kẻ làm lão Tử là ta đây cũng lười trông coi hắn"

*: con đường phía trước rộng thênh thang, ý nói tương lai sáng lạng, mình để hàn việt nghe hay hơn

Lục Hiện nghe xong, vội vàng từ chối, phải nói toàn bộ Hồng cảng, kẻ thần kinh có tiếng nhất chính là hắn, không sợ chết, không muốn bị quản, cũng không làm việc như bao kẻ khác, lúc tức giận thì y rằng là xảy ra việc, chỉ duy nhất Tần Tử gia, hắn mới cung kính nghe theo, người ta nói Lục Hiện trọng nghĩa khí, có ân phải trả, lúc đầu nếu không phải Tần Tử gia thu nhận, hắn đã sớm bị chém chết ở Đại Hưng Loan. "A Son là thái tử, đương nhiên tôi phải nghe theo hắn"

Cuối cùng Tần Tử gia cũng hài lòng, khoát khoát tay tự mình đi tìm niềm vui.

Lục Hiện đi ra từ biệt viện của Tần Tử gia, để gió biển thổi vào người làm hắn tỉnh táo, mới phát hiện sau lưng lạnh lẽo đầy mồ hôi. Máng một câu, thì bị Vũ Đại Hải ngậm điều thuốc tạt một cái, Vũ Đại Hải cười hi hi hỏi: "D Đại ca, thế nào? Một đám gái Russia vừa đến ở Mỹ viện, chân dài ngực to, vừa mềm mại vừa trắng nõn nà----" Lời còn chưa dứt thì một trận cười đê tiện vang lên, dường như rất muốn theo hắn tìm một cô em gái sần.

Lục Hiện hỏi một câu không đầu không đuôi: "hôm nay là thứ mấy?" Không đợi Vũ Đại Hải trả lời, hắn đã móc móc túi quần, lấy ra một chiếc bật lửa màu vàng ném qua ném lại tiêu khiển.

"Đi, đi Mỹ viện"

Ánh đèn rực rỡ vừa lên, Hồng cảng đã ngừng đầu chờ đợi.

Vẫn là sân thượng của Cao ốc Hồng Hâm, một nơi trống không, trụi lủi, tám giờ lẻ năm phút, còn đúng giờ hơn cả kênh tin tức buổi chiều tối thứ sáu. Lúc Ôn Ngọc cầm một túi More đi lên, thì thấy vị trí thường ngày của mình đã bị người khác chiếm lấy.

Hắn dương mi, bóng thoáng nét cười xấu xa, sau lưng lóe lên ánh đèn của những chiếc bảng hiệu, dưới chân một đồng tàn thuốc nằm tán loạn, đôi mắt sáng như lưu ly, đôi mày và đôi môi đều mỏng như ngòi bút vẽ. Đắm chìm trong gió đêm thổi nhẹ, hắn ngồi cách mặt đất 300 thước, không thấy người đã nghe thấy tiếng.

Hắn nói: "Bật lửa của cô, Y Toa Bối Lạp"

Hắn dừng một chút chờ hồi âm, trong không khí không ngừng quẩn quanh một loại quỷ mị kì lạ, Y Toa Bối Lạp ----- Y Toa Bối Lạp ----- Y Toa Bối Lạp yêu dấu----

Từ nhỏ hắn đã có đôi mắt đa tình quuyến rũ như đêm.

Chủ Nhật không phải là ngày mặc đồng phục, Ôn Ngọc mặc bộ đồ màu xanh lam thoải mái, điểm thêm là chiếc thắt lưng bằng đồng mạ bạc, mái tóc xoắn được buộc ở sau ót, rất là đáng yêu. Đôi mắt tựa trắng non, lấp lánh như giọt sương sớm, thần nhiên tinh khiết và không biết thế sự.

"Cám ơn, nhưng tôi đã có cái khác rồi". Cô lấy ra một con bật lửa điều khắc hiệu Zippo màu bạc, đôi môi tựa như cánh hoa hồng, trong miệng ngậm một đầu lọc màu đen, chậm rãi cuối đầu, khói thuốc khẽ nhúc nhích, lão đảo muốn ngã, làm cô không thể thu hẹp đôi môi, ngậm chặt khói thuốc --- khói thuốc màu xám đen.

Tâm Lục Hiện có chút rung động rờ rĩ, không chống cự được hương hoa nhài cứ lượn quanh, lấy thuốc là trong miệng ra, mắng: "Tôi giữ được cô rồi!"

Ôn Ngọc không nhìn hắn, cái cô đang nhìn hết sức chăm chú đó là mẫu thuốc là vị chất trong tay hắn, ngón tay đẩy ra một cái, ngọn lửa màu xanh thăm lóe lên, đốt mặt cô.

Cô rũ mắt xuống kiểm tra, Lục Hiện tưởng cô thích loại thuốc này.

Bạn đang đọc truyện *Đêm Nay Rời Cảng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 3

"Có mới nói cũ àh? Còn cái này cho tôi ư?". Tay Lục Hiện bật lên ngọn lửa nhỏ trên chiếc bật lửa Carl Vuitton, theo ngón tay cái mà bật lên tiết tấu, rồi xoay tròn ở lòng bàn tay, mặt của hắn bị hắt ánh sáng của ngọn lửa nhỏ màu lam mờ nhạt, làm gương mặt toát lên vẻ mơ hồ mà khó phân biệt, chỉ riêng đôi mắt, như đôi mắt của một con sói săn mồi vào ban đêm, sắc bén mà lạnh lùng, đánh thẳng vào lòng người.

Ôn Ngọc nói: "Không có gì, nhưng mà bây giờ chúng ta có phải gọi là ngẫu nhiên gặp mặt không?"

Lục Hiển nói: "Thầy giáo dạy bổ túc của cô lại yêu đương vụng trộm với trợ giảng àh?"

"Ừh" Ôn Ngọc gật gật đầu, cả hai đều là kẻ nghiện thuốc, không hiểu sao vừa gặp lại cảm thấy thân quen như thế. Thế giới này quá bận rộn, mỗi người bận không thể xây một bức tường bảo vệ sự riêng tư của mình, có quá nhiều bí mật, định cất giấu riêng mình mà ngược lại, lại mở lòng với một người xa lạ, hai người nói chuyện trên trời dưới đất. "Anh nói xem, đàn ông các anh ngoài chuyện kia ra thì không nghĩ đến chuyện gì khác phải không? Chỉ cần có thể "cái kia", tất cả lời hứa, trách nhiệm, tôn nghiêm đều bị ném ra sau đầu"

Lục Hiển cười hỏi: "Cô nói cái kia là cái gì?"

Ôn Ngọc liếc hắt một cái, môi khẽ mở, ôn nhu mềm mại nói: "Tôi nói mẹ già của anh ày"

Một câu thô tục ai cũng nói qua nói lại vô số lần lần như thế, mà cô nói lại không giống nhau.

Lục Hiển bị câu nói này của cô chọc cười, cất cao giọng cười, cười đến ngực cũng chấn động.

"Mẹ già của cô ày". Khóe môi Ôn Ngọc vừa khép lại giờ lên, ánh mắt của cô và hắn va chạm nhau, đọc được trong mắt nhau là hai con người không có quy tắc, không chịu khuất phục gia giáo cũng không kiêng nể gì. Giống như giữa cánh đồng hoang vu vô tận, hai con dã thú cô độc gặp nhau, tình tứ ngửi thấy nhau, tìm kiếm hơi thở đồng loại.

"Bệnh thần kinh"

"Cô mới có bệnh"

Như chứng minh căn bệnh của mình, Ôn Ngọc xoay người, vượt qua rào chắn, hai chân nhẹ nhàng, đối mặt với dòng người qua lại như kiến cách mình 300 thước mà ngồi xuống.

Lục Hiển bị cô làm sợ đến mức khuôn mặt cũng cứng ngắt, nhưng miệng thì mắng: "Cô điên àh, muốn nhảy lầu sao? Có người giúp cô báo nguy rồi đấy"

"Anh yên tâm, không ai phát hiện được đâu. Anh tưởng tượng xem, mỗi ngày trải qua trong sự xa hoa lộng lẫy, những con phố rộng lớn, những tấm bảng hiệu treo cao thế kia ngăn cản tầm nhìn tới ba trăm thước, có ai rảnh mà ngẩng đầu nhìn chứ, mà có nhìn thì có thể cô cũng thấy được ông trời rồi. Ngày lại qua ngày, nhàm chán mà nặng nề. Bất quá thì tôi cũng chỉ ngồi đây hút thuốc, thế mà cũng làm cho anh hoảng sợ thế sao?"

"Tôi vốn nghĩ mình đã đủ bị thần kinh, không ngờ còn gặp người còn điên hơn" Anh duỗi tay, vòng sang thắt lưng nhỏ của cô, mang cô kéo khỏi rào chắn sân thượng, ném cô xuống sân sân thượng bẩn thỉu.

Ôn Ngọc đứng lên, sửa lại váy rồi nói: "Đêm nay anh có chuyện"

Lục Hiển trừng cô "Nói nhiều với cô hai câu thôi mà cô đã tự cho mình là đại sư rồi àh? Y Toa Bối Lạ"

Ôn Ngọc ngoéo môi, đôi mắt sáng ngời, như một con tiểu hồ ly cắn trúng con mồi, vô cùng gian xảo: "Anh muốn đi chém người hay cướp bóc hả Lão đại?"

"Cô con mẹ nó thì biết đêch gì!" Bị cô đâm trúng chỗ, mặt hắn đỏ ửng, quắc mắt nhìn cô trừng trừng, không may đã bị phát hiện.

Đáng tiếc đối thủ không sợ chút nào.

"Oh, hơn phân nửa là đi chém người rồi. Đối thủ khó đối phó, sợ một đi không trở lại, cho nên mới lo lắng, điên khùng mỗi ngày chờ một người xa lạ là tôi đây" Cô mà đoán lòng người thì bảy phần chính xác, trong nhà có các vị thần tiên khác người, thật là khó hầu hạ, quan sát sắc mặt đã trở thành bản năng sinh tồn của cô rồi "Anh muốn dặn dò gì không? Tôi nói anh này Lục Hiển, vùng đất Giang Đông, anh quyền cao chức trọng, từ đầu tới đây, phải đi đến đâu sinh ngày nào tháng nào, cha mẹ là ai, từng giờ từng ngày trả trộn vào Hồng cảnh, tránh bị người ta ném xác xuống biển, không ai nhặt xác, có ai mà không biết Lục Hiển chứ"

Ôn Ngọc cảm điều thuốc đã bị tắt, nhìn đáng người cô nhỏ nhỏ xinh xinh, cao còn chưa đến vai Lục Hiển, đứng phía sau hắn, lập tức bị bóng dáng dày rộng chôn vùi, che khuất.

Nhất thời Lục Hiển không nói gì, khuỷu tay chống lên rào chắn, dựa thân người cao to vào mặt tường, ánh mắt bức người, miễn cưỡng nhìn Ôn Ngọc, tùy ý héch miệng, tựa tiểu phi tiểu, nghiêng ngả cô, bỗng nhiên hỏi: "Năm nay cô bao nhiêu tuổi?"

"Mười sáu" Lát sau lại bổ sung. "Cuối năm nay mười bảy". Hiển nhiên vẫn còn tính trẻ con, không muốn người khác biết tuổi mình mà khinh thường.

"Mười lăm" Lục Hiển cảm thán. Đứng thẳng người, chiếc áo somi màu đen bị cơ thịt dày đặt, cứng rắn kéo căng, đôi chân dài mà thẳng, xuyên qua chiếc quần Jean rách nát cũng có thể nhận ra một thân thể tuần kiệt phong lưu. Anh đưa tay vuốt lưng tung lên đỉnh đầu của cô, móc ba mươi lăm đồng trong túi ra, nhét vào tay cô "Thiếu cô ba mươi lăm đồng rười nữa"

Không đợi cô kịp từ chối, nhấc chân vòng qua Ôn Ngọc bỏ đi, hai ngón tay khép lại, chỉ lên không trung. "Y Toa Bối Lạ...." Giống như lời cảnh cáo, mà lại như thời than nhẹ...

Chương 4: Ôn Gia

Chín giờ tan học, đúng giờ thì tài xế lái một chiếc xe hiệu Volvo màu đen đứng chờ ở cửa cao ốc Hồng Hâm.

Ôn Ngọc cười nói chào tạm biệt với bạn học rồi mang cặp sách leo lên xe.

"Thất tiểu thư, chủ nhật mà phải đi học có mệt không?"

Ôn Ngọc dựa vào cửa sổ, thả lỏng cơ thể, miễn cưỡng ngồi phịch trên xe, cuối cùng cũng thả lỏng. "Cũng ổn, hôm nay em trai cháu có ngoan không?" thật ra đang hỏi, cả buổi chiều không thấy cô, em trai có ầm ĩ hay không, tung bàn ném ghế, khóc khóc nháo nháo, lại chộc Đại phu nhân nổi giận.

Chú Ngô nói: "Trong nhà chỉ nghe được tiếng mặt chụa mà thôi"

"Vậy thì tốt rồi, vì cháu học thêm giờ, chú Ngô cực rồi"

"Đâu có đâu có, chuyện Thất tiểu thư học hành là chuyện quan trọng. Nhị phu nhân muốn đi đánh mặt chụa cũng phải tự gọi xe đó"

Ôn Ngọc cười khổ, việc này là vì nhìn trúng cô. Thật ra là Đại phu nhân cố ý mượn cơ hội làm khó dễ Nhị phu nhân, muốn bà ấy đeo một đồng vàng vòng kim cương mà ra phố, thu hút người đến cướp đây mà.

CHờ Nhị phu nhân đánh bài về, lại một đồng chế nhạo chờ bà ấy.

Trên đường đầy tiếng rêu gọi nhau muốn đau đầu.

Đền thờ Trung Liệt đến nay không chỉ là... một đền thờ nữa, đã thay đổi vô số lần, từng tầng rào chắn được sửa chữa, đền thờ Trung Liệt đã trở thành một địa danh, như những thôn trang lớn nhỏ khác, thời Dân quốc đã được sửa chữa kiến trúc lại, khi nói là muốn đập bỏ để xây dựng lại thì có một đám thanh niên du hành, hát vang thối đời bạt bèo, văn hóa cổ ngẩn ngơ quý như thế cũng dám đập bỏ.

Ôn gia suy tàn chi hậu*, lại tiện thể chuyển tổ trạch** vào đền thờ Trung Liệt ở phố Tam Nguyên, cả gia đình hai mươi ba người chen chúc ở một tòa lầu nhỏ, mỗi người phân chia không gian cho mình, 30 gian nhà trọ nối liền còn không bằng.

*đời sau suy tàn.

** nhà thờ tổ tiên.

Xe chạy qua cửa đền thờ Trung Liệt, một đền thờ trình tiết làm bằng đá rập, chạm khắc một giọt lệ máu đã ngàn năm, nguy nga đứng đó, trên cửa có khắc "Băng Thanh, Ngọc Khiết", "Trúc Hương, Lan Hinh", còn có Ngô Mai thị, Diệp Giang thị, Ôn Tiên thị, Ôn Mẫn thị, Ôn Diên thị đều được an táng bên dưới, Ôn gia không biết bao nhiêu con gái trinh liệt, máu chảy đầm đìa được để ở đền thờ này, chờ thể nhân ca ngợi, chờ thiên hạ đặc ý.

Từng đợt gió rét căm căm thổi qua, trong gió nghe được biết bao nhiêu tiếng khóc thầm, thôn dân chỉ trò nói đền thờ này có ma, hàng đêm cứ khóc mãi, ai cũng biết chỗ này có biết nhiều người treo cổ tự vẫn.

A San ra mở cổng, lấy đi chiếc cặp nặng trên tay cô. Ngốc ngốc cười "Thất tiểu thư về rồi!" Lão nô bộc trong nhà đã về nhà dưỡng lão, liền mang cô cháu họ là A San nhận trách nhiệm nặng nề, chỉ là A San mới đến, giọng nói chưa được giống người ở đây, cô ấy nói đặc chất giọng bản địa của mình nói chuyện với Đại Phu nhân Ôn gia, người lại ngây ngô, lúc vận may không mỉm cười với Đại Phu nhân thì bà ấy luôn mang A San ra trút giận.

Đêm nay Đại phu nhân làm chủ, mời ba năm người bạn tốt đến nhà đánh bài, chẳng qua là những người may mắn, hoặc là nhà giàu mới nổi, hoặc là vợ bé người ta, dù bà ta thắng tiền, nhưng ní mắt lại nhìn trái nhìn phải rồi mới rút bài, thắng tiền của họ bà ta còn nhìn không ra sao, muốn đánh với người khác ư? Bệnh thần kinh, bà là Âu Ngọc Phân đường đường dòng dõi hoàng gia, nào có đạo lý phải tiếp người ta đánh bài.

Ôn Ngọc đi qua phòng khách, nhỏ nhẹ chào: "Đại phu nhân"

Âu Ngọc Phân làm bằm, coi như là trả lời một câu. Một người trên bàn nói: "Vẫn là Ôn phu nhân có phúc khí, các tiểu thư ai cũng có một mớ chuyện linh tinh, trong nhà còn không nhận ra ai là ai, nào giống như nhà tôi, chỉ có quý đời nợ mà thôi, một tháng cũng không về nhà được mấy lần"

Âu Ngọc Phân nghe mà như bị đâm vào lòng, ánh mắt ai oán nhìn gương mặt phúc hậu của Chu phu nhân ngồi đối diện "Chu phu nhân nói là quý đời nợ, còn sinh nhiều như thế, sợ là không nuôi nổi"

Thế hệ này của Ôn gia không biết trứng gà gì, Ôn Quảng Hải có đàn bà bên ngoài không ngừng, nhưng có thể sinh được con thì không nhiều lắm, trong

nhà có ba vị phu nhân thì sinh một lều bảy đứa con gái, ai cũng nói Ôn gia có bảy đóa hoa vàng, đầu đường cuối xóm uống trà tán chuyện, những người lắm mồm còn bảo Ôn gia thất đức, ba trăm năm nay không biết chết bao nhiêu là con gái, hôm nay mới được báo ứng, không sinh được con trai nối dõi, vất vả lắm mới được một bào thai song sinh, thế mà lại là con gái, hoàn chính khỏe mạnh, con trai thì bệnh tật từ nhỏ, chỉ là kẻ ngu đần không hiểu không hỏi không nghe, mỗi ngày chỉ biết đùa giỡn, nóng giận thì đánh người, nặng một trăm tám mươi bạng***, vừa mập vừa lùn, lúc nổi điên thì không nhận ra ai, cả cha mình cũng đánh được.

*** 1 bạng = 0,9072 cân

Tam phu nhân Vưu Mỹ Hiền cũng vì thế mà thường xuyên chỉ vào mũi của cô mắng, mắng cô là quý lệ chuyển kiếp, sát tinh đầu thai, trăm phương ngàn kế muốn chui vào bụng của cô đòi nợ, hút khô máu của cô, hút hết hồn phách của cô, nếu không phải vì Ôn Ngọc, bà ta có thể vào Ôn Gia sớm mấy năm, không cần phải lưu lạc Tây Giang, không bị người ta chỉ chỉ chỏ chỏ mà nghị luận.

Nói tới Ôn Quảng Hải đã hơn sáu mươi tuổi, không thể sinh con trai thêm nữa, mới miễn cưỡng hạ mặt đi Tây giang nhận hai mẹ con Vưu Mỹ Hiền. Một đứa con trai ngu ngốc, chỉ là gánh nặng về sau, cả ngu ngốc cũng di truyền.

Ở lầu hai của phòng khách nhỏ, Vưu Mỹ Hiền và Lục tỷ Ôn Nghiên đang xem phim truyền hình, Vưu Mỹ Hiền sinh ra Ôn Nghiên, Ôn Ngọc và Ôn Chấn Bang. Trong ba chị em, Ôn Nghiên là lớn nhất, tình cảm đối với họ cũng không giống nhau. Thấy Ôn Ngọc về, mí mắt Vưu Mỹ Hiền cũng không chớp một cái, giống như thái độ của Âu Ngọc Phân Đại phu nhân, lạnh nhạt hừ một tiếng: "Về rồi àh", cũng không thèm nhìn cô nữa, giống như để lấy lòng Âu Ngọc Phân bà ta đã tổn quá nhiều tâm tư rồi.

Chỉ có Ôn Nghiên chào đón nói: "A Ngọc đói bụng không, chị có chưa một chén chè ở phòng bếp, ăn một chén cho bổ rồi ngủ tiếp"

Ôn Ngọc cười động lòng người: "Chỉ có chị là thương em thôi"

Vưu Mỹ Hiền ngồi ở salon hừ lạnh: "Về rồi thì đi xem đứa nhỏ kia một chút, cả ngày cứ hỏi chị Ngọc ở đâu. Lương tâm của mày bị chó ăn rồi àh? Hỏi cũng không hỏi một câu"

"Mẹ----" Ôn Nghiên quay đầu lại, nhìn Vưu Mỹ Hiền với ánh mắt không đồng tình.

Mà nụ cười trên gương mặt của Ôn Ngọc vẫn không phai, đã thành thói quen rồi, hoặc cô cho rằng điều đó không cần thiết, cô có kỹ thuật diễn của cô, đối với khuôn mặt chán ghét của Vưu Mỹ Hiền, cô vẫn cười khanh khách mở miệng "Em đi gọi em trai ăn chè chung mới được"

"Ăn gì mà ăn, cả buổi tối nó ăn chán chê, lại muốn nó mập hơn vài cân thịt phải không?"

Tóm lại là không đúng, cô không thích cái mạng sát nữ này của mình, nói ít hay nói nhiều đều có lỗi.

Ôn Ngọc sang phòng bên cạnh gọi phúc tử, tên của phúc tử là Ôn Chấn Bang, phúc tử được gọi như thế từ năm mười hai tuổi, Ôn Quảng Hải mới đặt cho cái tên như thế, Chấn Bang Chấn Bang, người không biết còn tưởng rằng hẳn được kì thác cho biết bao là kì vọng, không phải là hung nhà, cũng không phải tài nguyên thiên nhiên, mà là chấn bang, bao nhiêu là kế hoạch to lớn.

****chấn bang: lay động cả đất nước.

Phúc tử đang tập trung chơi tàu hỏa của nó, thấy Ôn ngọc đi vào, nghiêng mặt cười đến nhăn cả mắt mũi, vui mừng cầm xe lửa đập lên bàn, "Chị ---- chị ----chị---", phúc tử bị bơm như tập nói, mười sáu tuổi rồi mà vẫn không thể nói cho đầy đủ một câu.

Ôn Ngọc tiến lên sờ đầu phúc tử, cười nói "Phúc tử hôm nay có ngoan không, ăn cơm có ngon không?"

"Ng ngoan---- bé ngoan----"

Anna là bảo mẫu của phúc tử, có gương mặt đầy tàn nhang, hai mươi lăm tuổi, thấy cô đến cũng lên tiếng: "CHào Thất tiểu thư"

Ôn Ngọc nói: "Hôm nay cô vất vả rồi"

Anna nói: "Đầu có, tôi chỉ làm việc của mình thôi, chỉ là Thất tiểu thư...." Anna muốn nói lại thôi, chờ một chút mới mở miệng, "Ngày một anh cả của tôi thành hôn, tôi xin phép nghỉ một ngày được không?"

Anna rất sợ Tam phu nhân Vưu Mỹ Hiền, nói chuyện sắc bén điêu ngoa, thích cố ý gây sự, khó phục vụ hơn cả Đại phu nhân.

Phúc tử thấy Ôn Ngọc chỉ lo nói chuyện với Anna, bỏ mặt mình, cầm chiếc tàu hỏa có gắn miếng sắt mỏng đập lên đầu Ôn Ngọc, nó chỉ như đứa bé bốn tuổi, không thể không chế lực tay của mình, Ôn Ngọc đột nhiên bị tấn công, chỉ kịp quay đầu đã bị chiếc tàu hỏa nện vào cổ, kéo thành một vết thương dài.

Ôn Ngọc đau đến cau mày, Phúc tử còn cười, kêu cô a a: "Chị----CHị...Phúc...Phúc tử"

Anna hoảng sợ tìm khăn giấy che vết thương lại, Ôn Ngọc khoát tay nói: "Tôi không sao, cô lo cho Phúc tử đi, chuyện nghỉ phép tôi sẽ nói với Tam phu nhân giúp cô"

Ôn Ngọc ra khỏi phòng Phúc tử, Vưu Mỹ Hiền ngồi trên salon cắn hột dưa, liếc thấy vết thương dài trên cổ cô, không mặn không nhạt nói: "Đáng đời, là

mày nợ nó"

Ôn Ngọc từ chối cho ý kiến

Trên tivi đang chiếu tin tức, năm giờ chiều hôm nay, chi nhánh của ngân hàng Phong Hoa Đường bị cướp, bọn cướp gồm 4 người, bịt mặt bằng tấm vải đen, cầm súng tự động ba nhánh, súng lục sáu nhánh, đầy đủ vũ trang, cướp đi bảy vạn tiền mặt, làm một người bị thương, ba người bị thương nhẹ. Thời gian cướp không quá mười lăm phút, tay chân nhanh nhẹn. Người cho khẩu cung cho biết, bọn cướp nói chuyện mang theo âm khẩu của người Đông Bắc, đều cao ở khoảng 1m7 đến 1m8, đoán rằng họ mới tới Hồng Cảng, rất hung hãn, nếu ai biết tin tức xin đến cục cảnh sát cung cấp thông tin.

Vưu Mỹ Hiền nói: "Giành giật với cảnh sát bằng một mạng mới được bảy vạn, bốn người có chia đủ không nhỉ? Hai ba ngày là xài hết rồi. Muốn thì đi phố Phong Hoa cướp Bá Lợi Tư Châu Bảo Hành, một viên cũng ba trăm vạn, bán qua tay cũng không lỗ được"

Còn tưởng mình là Vương phu nhân*****, hoa còn không có nói chi núi vàng núi bạc, hận mình không sinh ra sớm mấy năm, vượt xa ánh hào quang của Ôn gia. CHi là bây giờ ba vạn đồng còn không có nói gì đến ba trăm vạn, cầm ba mươi đồng đi mua phi thủy chui còn không được.

***** ở đây chắc nói là dòng dõi quý tộc

Ôn Ngọc và Ôn Nghiên ở chung một gian nhà, ánh đèn bàn cũ kỹ mờ tối, cửa sổ ở hướng đông, cô có thể trong thấy ngôi đèn thờ trình tiết lạnh như băng kia từ cửa sổ, dưới màn đêm quý khí dày đặc.

Ôn Nghiên năm nay đã hơn hai mươi tuổi, học ngành Văn học Anh quốc, thỉnh thoảng sẽ kèm Ôn Ngọc một chút anh văn, ban đêm học bài cũng không dám nói chuyện lớn tiếng, sợ Đại phu nhân và Nhị phu nhân nghe được, đứng ở cầu thang mà chỉ cây dâu mắng cây hòe.

Tắt đèn, Ôn Nghiên nằm trên giường, nhỏ giọng hỏi "Gần đây... Không có bạn trai sao?"

Ôn Ngọc nói: "Em mới bảy lớn..."

Ôn Nghiên nói: "Lúc mẹ ở tuổi này thì đã theo cha rồi"

Ngoài cửa sổ đột nhiên có tiếng chim hót, tựa như tiếng quạ đêm, làm Ôn Ngọc sợ đến chui thẳng vào trong chăn, cô sợ nhất là những thứ quỷ thần mà quái này.

"Chị hỏi thế, có phải có bạn trai rồi không?"

"... .."

Thật lâu không chờ nổi Ôn Nghiên đáp lời, Ôn Ngọc đã mơ hồ chìm vào giấc ngủ thì mơ mơ màng màng nghe Ôn Nghiên đáp: "Ừ, chị có người chị thích"

Đối với Ôn Nghiên mà nói, đây không phải là chuyện tốt.

Gia đình sa sút, đợi gả con gái dòng chính như là treo hàng, không có quyền tự quyết định.

Đền thờ bên ngoài, đã gần hai mươi thế kỉ, Đền thờ Trung Liệt, vẫn cổ xưa như thế theo thời gian.

Bạn đang đọc truyện *Đêm Nay Rồi Cảng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5: Đêm Thứ Ba

Ngày kỉ niệm năm mươi năm thành lập trường Cao đẳng Khoáng Nhật Ngữ ngày càng gần, các thầy cô giáo và giám thị bận đến tối tăm mặt mũi, vì thế không còn chú ý chỉnh sửa lại đồng phục của học sinh nữa. Khoáng Nhật Nữ luôn cho mình là trường có văn hóa, nhưng bọn học sinh lại chuộng những chế phục như váy dài chỉ đủ che roi chiếc mông, đi đứng sexy thu hút. Đáng sợ nhất là trường chỉ có một nghìn năm trăm học sinh nam, mà tới hai nghìn năm trăm bà tám. CHi biết đi học đi học đi học, luôn làm bộ làm tịch, ở đâu ra thực nữ, mười sáu mười bảy tuổi cũng từng một lần lái xe gắn máy Harley đi dạo duyên hải hóng gió.

Bởi vì là nơi có nhiều con gái nên thị phi vô số kể, những đứa con gái tùm năm tùm ba lời kéo kết bè kết phái, hôm nay tốt với cô, hôm sau lại trở mặt nhanh chóng, quản lí nghiêm ngặt thì thế nào, yêu đương sớm trưởng thành sớm, bạo lực học đường đủ mọi chuyện xảy ra. Ở trường Ôn Ngọc rất ngoan, làm cô gái đoan chính học tập siêng năng, làm cô gái ngoan ngoan mới miễn cưỡng tránh được những phiền phức không cần thiết.

Lúc mười hai tuổi đã bị cười nhạo, cảnh tượng kia còn rõ ràng trước mắt, nó như sau lưng ám ảnh Ôn Ngọc mãi.

Ôn Ngọc gặp Viên Sunny ở cổng trường, trời đã vào hạ, mà các cô vẫn mặc đồng phục như quy định nhà trường, lần váy đen che khuất đầu gối, chỉ lộ

ra đôi bắp chân mảnh khảnh, nhỏ nhỏ dễ thương.

Viên Sunny nói: "Ôn Ngọc, tôi nghe giám thị nói luận văn của cậu đạt giải thưởng, họp lớp lần tới sẽ gọi cậu lên phát biểu cảm nghĩ của mình"

Ôn Ngọc hỏi: "Bài nào cơ?"

Viên Sunny nói: "Hình như là nuôi cấy tảo biển"

"Thật là phiền"

"Chính là đây---- hôm nay có cuộc thi Anh văn. Mrs. Choo đã giành được giải nhất, không cần lớp mình phải ra tay"

"Good Morning Mrs. Yang----" hai cô gái vội biến sắc, liếc nhanh qua gương mặt trung niên của cô giáo, lập tức cười nói duyên dáng, cung kính chào hỏi. Đi qua sau lưng thì Viên Sunny vỗ vỗ ngực, lòng còn sợ hãi nói: "Mrs. Yang mặt nghiêm như quỷ khóc đầu thai, ban ngày mà còn hù chết người ta"

"Hừ----- im lặng"

Theo thường lệ thì cô béo vừa đến chuyển giáo sinh, chậm chạp đuổi theo, thờ hờn hờn như trâu, không thấy Ôn Ngọc có để ý hay không để ý đến mình, tự nói nói gì đó, rồi ngơ ngác nhìn cô, chỉ kém chảy nước miếng nữa mà thôi. Viên Sunny hỏi lí do, cô nàng còn nói dáng của Y Toa Bối Lạp thật là xinh đẹp, không ai mà không thích.

Tức giận đến trợn mắt, cô nàng này quả thật biến thái mà, da mặt dày thiên hạ vô địch luôn.

Ôn Ngọc lơ đãng liếc qua sạp báo nhỏ, trang đầu tiên đề tựa thật lớn --- Đen ăn đen, những tên cướp ngân hàng đã mất mạng tại bến tàu Đông Cảng, bảy trăm vạn tiền mặt không cánh mà bay.

Hắc bạch lưỡng đạo đều có phép tắc riêng của mình, cá lớn nuốt cá bé, cho tới giờ thì vẫn không thay đổi.

Cô đơn chán nản cả ngày, ánh nắng dần biến mất, tan thành tro bụi.

Đảo mắt lại chủ nhật, cả ngày Ôn Ngọc ở sân thượng, vừa hút thuốc vừa soạn bản thảo.

Khi Lục Hiền ngâm điếu xì gà lên đến nơi, cô cứ nghĩ cô vô tình gặp được một oan hồn, đến nhân gian hưởng thêm một ít dương khí, giống như ma quỷ quần lầy thân, không dứt ra được.

Hôm nay hán không giống mọi ngày, hán như tiêm phải thuốc kích thích gì đó, con ngươi nhiễm một màu xanh mượt, trên gương mặt viết lên tâm tư mênh mông, như một quả bom đếm ngược, có thể bùng nổ bất cứ lúc nào. Trong tay là điếu xì gà thô dài, H.Upmann sản xuất ở Havana, đưa cho cô. "Mới lấy ra từ trong hộp ổn định nhiệt độ, có muốn thử không?"

"Người xa lạ tặng cho, tốt nhất là nên từ chối" Ôn Ngọc nhàn nhạt liếc hán một cái, tiếp tục cuối đầu soạn bài diễn thuyết của mình.

Lần này đổi lại là Lục Hiền, nhắc chân qua rào chắn, cách mặt đất 300 thước, nhìn thành phố qua màn khói thuốc mông mênh

Trước mắt là bầu trời bao la chỉ có một ngôi sao lóng lánh mà thôi, ngồi đây nhìn như sắp có được toàn bộ thế giới.

"Cô làm bầm gì đó?"

"Bài học"

"Học sinh ưu tú à?"

"Không, được thưởng ở môn khoa học kĩ thuật, bảo tôi phát biểu cảm nghĩ. Nói thật tôi viết luận văn như thế nào bản thân tôi còn không rõ"

Tán gẫu một hồi như trở thành một đôi bạn già, nhiều năm không gặp nhau, hai ba câu hàn huyên đã quen thân rồi.

"Đã đọc báo chưa?" Lục Hiền hỏi.

"Anh đang nói tiêu đề Đen ăn đen?" Cô hơi hơi ngẩng đầu, vừa vặn nhìn thấy Lục Hiền như một bức điêu khắc hoàn mỹ, phía sau là khoảng không rộng lớn, trước mặt là những áng mây đầy màu sắc, đèn đuốc thành thị sáng trưng đều bị hán đắm nát dưới chân.

Ánh mắt cô bất chợt dừng lại, thấy anh cao giọng cười, quay sang nhìn cô nói: "Bây giờ tôi tin cô là thần tiên chuyển thế rồi, so với miếu Hoàng Đại Tiên còn linh hơn"

Ôn Ngọc chần chờ nói: "CHẳng lẽ một mình anh muốn độc chiếm bảy trăm vạn sao? Lão đại anh biết mà vẫn không gọi người giết anh à?"

Vị xì gà nồng đậm, tràn ngập trong bóng đêm. Rõ ràng xung quanh không có ai, nhưng hán lại thích mập mờ, lại sát tai cô nhỏ giọng nói chuyện, vành tai nhỏ nhún xính xấn ngay trước mặt, làm loạn lòng người: "Đây là thời điểm Đông Bắc lão bốc phét quyền tiếp nhận, bỏ tiền xuất lực muốn được chia một chén súp, bây giờ Đông Bắc lão chết sạch, hắc bạch lưỡng đạo nhìn chăm chăm vào cái quyền bốc phét ấy, theo tôi thì nó chẳng có chút liên quan nào."

Nhưng đầu óc của cô nhanh nhẹn như vậy, rất thích hợp làm chị dâu, tương lai....."

Ôn Ngọc không hề đùa với hắn, lạnh nhạt nói: "Anh nói với tôi chuyện này, không sợ tôi gọi cho cục cảnh sát sao, làm một công dân tốt hoàn thành trách nhiệm được giao cho?"

Lục Hiển không thèm quan tâm: "Tôi chỉ có thể chúc cô may mắn mà thôi, cục cảnh sát là một đám ngu ngốc ăn không ngồi rồi, thu ít tiền thì ngoan ngoãn im lặng không lên tiếng, đốc tra* thì ở biệt thự lưng chừng núi rồi, chờ họ đi tra án, phải chờ đến kiếp sau. Mà nói giết người phóng hỏa, lấy xác chết lót đường, giết người như thuận tay cắt bánh ngọt, chỉ cần một dao xoẹt qua cổ, máu phun đến tận trần nhà, vừa chua xót lại thối tha....."

*một chức cao hơn cảnh sát

Hắn vẫn còn nói tiếp, tác dụng chậm rãi lên người Ôn Ngọc làm cô rét run người: "Anh mà nói tiếp tôi sẽ đẩy anh xuống lầu"

"Hừ-----" Lục Hiển không cho là đúng "Ông đây không tin mình có thể chết trong tay một nha đầu mười sáu tuổi"

Ôn Ngọc đưa tay, thật muốn đẩy hắn ngã mà, chỉ là chưa kịp chạm vào áo khoác của hắn, thì cổ tay bị kéo về phía trước, cô bị hắn kéo nửa người trên vào ngực hắn.

Khủy tay vừa hạ, cô cảm nhận được vòm ngực cứng rắn như một mảnh thép, lì lợm.

"Buông tay----"

Lục Hiển buông tay cô ra, hắn cũng bước xuống rào chắn, nhìn cổ tay của cô bị anh cầm đến hằn đỏ, thấp giọng nói: "Nhớ kỹ, đây là một bài học"

"Thần kinh, tội phạm giết người, sao anh không đi chết đi"

Lục Hiển nhíu mày, đáy mắt hiện lên một màn sương mỏng. Một luồng khí nặng nề bỗng bị đè nén, làm hắn không thể kiềm chế được.

"Nghe đây, cô đi học làm việc, cẩn thận chặt chẽ, cả đời này không bao giờ vượt qua giới hạn. Đó là thể giới của cô. Còn thể giới của tôi, mạng người không đáng một đồng, pháp luật chỉ là rơm chó, tôi giết người phóng hỏa, làm chuyện xấu xa, những người chính nghĩa như cô có thể làm gì được tôi sao? Ông đây ở nhà của cảnh sát biên phòng, phá hoại xe của Đức, tối thì ngủ với phụ nữ. Cho nên đừng mang đám người giả nhân giả nghĩa kia mà nói với tôi, gì mà xã hội tốt đẹp, hoạt động từ thiện, đều là con mẹ nó vô nghĩa**"

** ở đây tác giả dùng thói lảm, mình xin sửa lại để hay hơn

"Thật tốt". Tay Ôn Ngọc nắm chặt bài của mình, lòng bàn tay ướt đầm mồ hôi, ướt cả tờ giấy, những dòng chữ đẹp đẽ được viết trên đó giờ đã mờ hồ, không còn phân biệt được nữa. "Nếu đã như vậy thì tôi với anh không còn gì để nói nữa". Xoay người đi khỏi đó.

Lục Hiển không đuổi theo cô mà điều xi gà của hắn còn chưa tàn hết.

"Tôi thật là bệnh, lại đi tìm một tiểu nha đầu không hiểu chuyện để nói chuyện làm gì không biết? Nhưng cô phải nhớ cho kỹ, cô còn nợ tôi 35 đồng, chỉ cần dùng nó đi đánh bạc, đào mả cô sẽ trả không nổi"

Ôn Ngọc không hề để ý đến hắn, chạy chậm đến cửa thang máy, quay về lầu 24 để tiếp tục đi học, tâm cô lại bình rồi, không nghe đại não chỉ thị, đập bình bình như trống, càng ngày càng nhanh.

Cô nói với chính mình, về sau không lên sân thượng, không muốn gặp lại tên khốn kia nữa.

Về nhà thì vẫn như cũ, Âu Ngọc Phan không có việc gì bối rối, mắng Vu Mỹ Hiền tay chân dài mà não lại ngắn, một chén canh cũng bùng không xong, tiền trong nhà chỉ đủ ăn thôi, ăn cơm trắng nhiều như vậy để làm gì, suốt ngày chỉ biết ở nhà xem tivi, khó trách sinh con trai thì cũng chỉ là đứa ngu ngốc

Nhị phu nhân rảnh rồi chọt một câu: "Ngu ngốc thì ngu ngốc rồi, dù gì cũng có thể sinh được con trai. Hương khói của Ôn gia phải nhờ vào một đứa ngu ngốc, chị àh, bớt nóng giận đi, tương lai còn chưa biết ai là đương gia nữa"

Con gái của Nhị phu nhân tiếp lời: "Giờ chứ, ai biết nó có thể sinh con hay không, ai lại chịu lấy người ngu ngốc chứ. Chẳng lẽ tìm gái quê sao? Nhà chúng ta có một đứa gái quê là đủ rồi" Vừa nói chuyện, vừa liếc Vu Mỹ Hiền một cái, ai chả biết ba chữ 'con gái quê' là mắng người nào, nhưng lại không thể trách những người trong phòng này được, đương sự không lên tiếng, ai chịu bênh vực lẽ phải chứ.

Ôn Ngọc lười ngẩng đầu, buồn bực ăn canh.

Đại phu nhân có một đứa con gái hai mươi bảy tuổi chưa lấy chồng, không quản giáo nổi đàn ông của mình, lần này thật sự gặp phải quỷ rồi, trước mười hai giờ tự nhiên chạy về nhà, cả người đầy mùi rượu, khóc suốt mướt, vừa thấy thì biết là thất tình, khóc đến choáng váng mà vẫn không quên chửi mắng đàn ông thấp hèn, không chiếm được đàn bà con gái thì kéo lên giường.

Uy nghiêm của Đại phu nhân liền bị Ôn Mẫn hạ bệ, thờ dốt muốn đuổi cô ta ra khỏi nhà, rồi lại kêu A San đỡ cô ta về phòng. Lại không nghĩ tới Ôn Quảng Hải cũng trở về, ôm người đẹp là Tứ phu nhân Viên Bích Vân vui vẻ bước vào cửa, bây giờ mà gọi là Tứ phu nhân thì thật không nên, chế độ một chồng nhiều vợ đã được bãi bỏ rồi, Viên Bích Vân không có thân phận, địa vị gì, danh bất chính ngôn bất thuận, cô rất chướng mắt những thứ này

sống ở đây, cô ta dựa vào công việc mà kiếm tiền, mà công việc là gì, đương nhiên là công phu ở trên giường rồi.

Ôn Quảng Hải trở về nhà, tâm tình vô cùng tốt, ai ngờ gặp phải Ôn Mẫn khóc lóc say sưa, không nói gì thì muốn đánh đòn, hoàn toàn không nhớ rõ một giờ trước ông ta được đàn bà tiếp rượu ăn chơi như thế nào.

Ôn Quảng Hải quen xem mình là trung tâm, hơn sáu mươi tuổi mà dáng người vẫn cao ngất, không hề thiếu đàn bà.

Đại phu nhân và Ôn Quảng Hải gây gổ, những người còn lại thì đứng xem náo nhiệt. Hôm đó Nhị phu nhân vui vẻ nhất, lôi kéo Ôn Tĩnh cũng sắp nín cười không nổi.

Ôn Ngọc cảm thấy nhàm chán, quyết định lên lầu nghỉ ngơi, nhớ ngày đó sau khi Đại phu nhân tỉnh lại thì bị mọi người xem như truyện cười, một đám thì thăm. Không nghĩ đến Viên Bích Vân đuổi theo kịp, đi dạo cùng Ôn Ngọc, vừa đi vừa nói chuyện: "A Ngọc, tôi nói nhiều một câu nhé, cha cô hôm nay đánh bài lại thua đấy"

"Ông ta có bao giờ đánh thắng đâu?" Âm thanh Ôn ngọc vừa khinh mà lại nhẹ, phải sâu lắng mới biết được trong lời nói của cô có mag theo khinh miệt

Viên Bích Vân che miệng cười "Bị thua đến giận quá, ông ấy tìm bọn cho vay nặng lãi để mượn tiền, lời đến ba phần, giống như quả cầu tuyết càng lăn thì càng lớn. Cha cô không trả nổi, xem ra sớm muộn gì cũng bán gia sản của tổ tiên"

Ôn Ngọc nói: "Ồ đâu ra gia sản của tổ tiên, Ôn gia chỉ còn một tòa cổ trạch này, mà bác gái lại còn gửi ngân hàng, tôi còn muốn xem bà ta có đồ được cái miệng không đầy này hay không"

Viên Bích Vân nói: "Sớm hay muộn gì tôi cũng đi, ông ta đã mở phòng ăn, sớm muộn gì cũng chấp nhận quá khứ của tôi. Cô cũng nên tính toán sớm đi"

"Tôi tính toán cái gì? một phân tiền tôi cũng không có, cùng lắm thì về Tây giang chăm sóc ông bà ngoại, cô biết đấy, mẹ tôi có nhiều tiền hơn nữa thì cũng không chia cho tôi"

Đến cửa phòng ngủ, Viên Bích vân cầm tay Ôn Ngọc nói một tiếng: "Ngủ ngon"

"Cô cũng thế"

CÔ và Viên Bích Vân ăn ý, đơn giản nói ra bí mật của mình.

Bạn đang đọc truyện *Đêm Nay Rồi Càng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Đêm Thứ Tư (Thượng)

Hôm qua đến rạng sáng mới ngủ, vậy mà sáng nay cả nhà ăn điểm tâm lại bắt đầu cuộc chiến nước miếng. Âu Ngọc Phân và Ôn Quảng Hải đã là vợ chồng nửa đời người, quay đầu lại thì cả hai đều tức khí khắp người, ông hận bà thấy chết không cứu, bà oán ông đuổi tận giết tuyệt, âm ỉ đến âm ỉ đi thì vẫn giống như tám trăm năm trước mà thôi, Ôn Quảng Hải làm quá nhiều chuyện có lỗi với bà, bà ta nhớ rất rõ ràng, nói huyền thuyên, một chữ cũng không bỏ sót, nói đến sáng ngày mai vẫn không có vấn đề gì.

A San vụng trộm nói với Ôn Ngọc: "Quăng vỡ mất 2 cái bình hoa, đập bể toàn bộ bộ chén đĩa bằng gốm, trúng phải Tứ tiểu thư, cô ấy thì đóng cửa không ra ngoài, đồ ăn thì đưa đến tận phòng. Ài..... Đại phu nhân mắng người như thế, cao lắm chắc tôi cũng làm tới cuối năm thì về quê mất"

Ôn Ngọc nói: "Cũng được, nhớ hỏi tiền bạc cho rõ ràng"

Đồ cưới của Âu Ngọc Phân là một tòa kiến trúc Thái nam bộ bằng cao su rất đáng giá, Ôn Quảng Hải lại muốn bức bà ta bán đi để trả nợ. Âu Ngọc Phân tính tình nóng nảy, nhưng xem ra chịu không nổi Ôn Quảng Hải quẩn quít, bị ma bài bạc đòi tiền, giống như bị dính vào bạch phiến, không thể dứt ra được.

A San mang bữa ăn sáng lên lầu cho Ôn Mẫn, không bao lâu thì nghe được tiếng vang ầm ầm, trần nhà ăn bị rung động, cháo của Ôn QUảng Hải cũng bị rơi vào vài hạt bụi, tuy tóc đã hoa râm nhưng vẫn nhanh nhạy đứng lên muốn đi giáo huấn Ôn Mẫn. Đại phu nhân sợ xảy ra chuyện lớn, cũng theo sau, Nhị phu nhân cười hề hề lôi kéo Ôn Tĩnh đi xem náo nhiệt, nguyên bản com đầy người bây giờ cũng chỉ còn mỗi Ôn Ngọc, chặm rì rì đứng điểm tâm.

Không muốn đến lầu hai xem âm ỉ, một đám người ai cũng to giọng để lấn áp đối phương.

Ôn Ngọc bỏ bát đĩa xuống, vẫn không đi xem, nhất định là bị Đại phu nhân mắng đến lạnh lùng, lười quan tâm. Chỉ liếc mắt một cái rồi trở về phòng học bài.

Ôn Tĩnh đứng ở cửa phòng ngủ, bắt lấy cánh tay của cô, hưng phấn cho biết: "A Ngọc, Từ từ dùng bạch phiến, đêm qua không được dùng, sáng nay lên con ghềnh, từ chi co giật mắt trắng dã, thật đáng sợ, giống như quỷ nhập vào người"

Đại phu nhân ôm Ôn Mẫn khóc lóc, muốn kêu xe cứu thương tới. Ôn Quảng Hải lại cao giọng phản đối, mắng bà ta mắt mặt còn chưa đủ hay sao, muốn mọi người xung quanh biết Ôn Quảng Hải nuôi một đứa con gái dùng bạch phiến.

"Ai cũng không được gọi cấp cứu, nó còn mặt mũi ra khỏi cửa sao? Đem nó trói chặt vào giường, khi nào bỏ được thì thả ra"

Lại khóc lại nháo, những ngày tiếp theo không ngày nào dễ chịu, Ôn Ngọc nhớ lại, cái gia đình này thật "tốt".

Xem ra Vu Mỹ Hiền muốn làm một phu nhân giàu có lý tưởng ngày càng xa vời mất rồi.

Mọi thứ vẫn diễn ra bình thường, chỉ là phòng kế bên có thêm một bà chị đang cai nghiện, thường khóc la om sòm, mắng mỏ lung tung, khóc quấy đến gia đình ai ai cũng suy nhược thần kinh.

Mà Ôn Ngọc cũng không còn đến sân thượng cao ốc Hồng Hâm nữa, ở đó có một nhân vật cực kì nguy hiểm, không cần thiết phải đến đó nữa.

Trong trường học, Sương Giai Nghi vẫn quần lấy cô không rời, cả trường học ngoài Ôn Ngọc thì không có ai chơi với cô ta. Nguyên nhân cô béo đến đáng sợ, mặc đồng phục cũng được đặt chế, một người mà mặc vài dành cho hai người, đến mùa hè thì cả người còn có mùi là lạ, ai cũng gọi cô ta là nàng heo, bà mập chết tiết, mà giống như cô ta không biết xấu hổ, chưa bao giờ lên tiếng phản đối. Càng nhẫn nại thì càng bị lấn áp, hôm nay bị nhốt trong phòng thể dục, hôm khác chơi né cầu, lại bị nửa lớp liên hợp lại chọc ghẹo, trái cầu trúng thẳng ngực ---- nữ sinh hận nhất là đôi gò to tròn ghê gớm ấy, giống như một thị trường thịt heo.

Đập đến nỗi cô ta phải nằm trên đất mà khóc, bên cạnh không có ai an ủi, một đại tỷ cười hi hi, chỉ vào Sương Giai Nghi nói: "Mập chết tiết àh, sao cô không đi chết đi? Vừa thoải thả vừa bắn thiêu, nhìn thấy cô là tôi muốn ới"

Viên Sunny thấy quá đáng quá, đẩy đẩy Ôn Ngọc: "Thật quá đáng quá, không có nhân tính mà. Ôn Ngọc, chúng ta.... .."

Ôn Ngọc giữ chặt Viên Sunny, lắc đầu: "Chính cô ta không lên tiếng, chúng ta lên tiếng thì có ích gì? Lần sau cậu không ở đây, cô ta sẽ bị dạy dỗ ác hơn thôi"

"Vậy làm sao bây giờ?"

Sương Giai Nghi cuối cùng cũng tự thân vận động trường lên, khắp người bura bãi, khóc đến gương mặt bắn thiêu, thấy Ôn Ngọc, khoe miệng vẫn nở một nụ cười giả tạo với cô.

Đối diện có người lên tiếng: "Có ác quá không, Y Toa Bối Lạ, không phải cô uống lộn thuốc mà đi đồng tính luyến ái với cô ta chứ!"

Ai nói trường học là nơi đẹp nhất, nơi này toàn bạo lực, độc ác, áp bức, khi dễ, tuyệt đối không thiếu so với xã hội bên ngoài.

Trường cao đẳng Khoáng Nhật Nữ và Trung học Đức Tín chỉ cách nhau con phố, nhưng tình hình lại cách nhau một trời một vực. Người trước thì vội vàng nghiêm khắc quần áo danh môn thực nữ, kẻ sau tiếng xấu lan xa, thỉnh thoảng còn được lên trang đầu báo xã hội. Hiệu trưởng hận không thể xây một bức tường cao năm trăm mét ở giữa phố Trường An, đem hai trường trung học triệt để ngăn cách. Theo thường lệ mỗi năm đều phải kêu gọi tuyển sinh, các học sinh lân cận chỉ biết kéo thấp tiêu chuẩn của họ, lời nói và cử chỉ vô cùng cẩn thận, tránh để Khoáng Nhật Nữ bị bôi nhọ danh tiếng.

Gần đến mùa hè, Ôn Ngọc bắt đầu soạn bản thảo cuối kỳ. Học bổng của trung học Văn Đức Sâm rất phong phú, không dễ dàng buông tha cơ hội kiếm tiền này.

Chủ nợ của Ôn Quảng Hải đến nhà, Âu Ngọc Phân bị buộc đến không còn biện pháp nào, đành phải bán xe để gán nợ. Xe trong nhà chỉ còn một chiếc, Đại phu nhân Nhị phu nhân trước giờ rất phở trương, ra cửa đi đánh bài mua sắm không bao giờ dùng xe hạ giá, làm sao cô có cơ hội được sử dụng. Sau khi tan học cô chỉ có thể ngồi đợi, đứng ở trạm xe buýt nghiên cứu bản đồ 20 phút, vẫn không hiểu cái lộ trình quanh co khúc khuỷu kia rốt cục phải đi như thế nào.

Chợt thoáng thấy Sương Giai Nghi khúm núm đi theo ba nữ sinh mặc đồng phục trường Trung Đức vào một ngõ tối. Ôn Ngọc do dự, cuối cùng quyết định đuôi theo để xem tình hình, coi như rảnh rỗi không có việc gì làm, đi theo xem nào nhiệt, không cần có trách nhiệm mà ra tay tương trợ.

Con hẻm nhỏ ở giữa hai tòa cao ốc, nhưng chiều rộng chỉ có hai ba thước, vô cùng chật chội, hai bên chất đầy những túi rác bốc mùi hôi thối, thường có những con chó hoang chạy qua, bới móc những túi rác kiếm ăn.

"COn mập chết tiết kia, tui tao muốn một chút tiền tiêu vặt cũng không được, xấu xí, cả đời làm bà cô già đi" Nữ sinh cầm đầu khinh bỉ Sương Giai Nghi, ôm sấp sách của cô ta, đồ hết những quyển sách trong cặp xuống đất, không thấy một đồng nào, không cam lòng, nói với đồng bọn "Lục soát thân thể nó, không phải cha nó mở xưởng sản xuất hàng da sao, đi học sao chỉ có ba mươi đồng?"

Bọn họ lục soát Sương Giai Nghi, lâu lâu néo cô ta một cái, Sương Giai Nghi chỉ biết khóc, nước mắt nước mũi tùm lum. Rốt cục cũng tìm ra được năm mươi đồng giấu trong đôi vớ trắng, lần này còn tức giận hơn, ra lệnh đánh cô ta, đánh đủ một trăm cái mới thôi.

Bốp bốp, ba người thay nhau đánh Sương Giai Nghi, đứa con gái kia còn bắt cô ta đếm, cao giọng mà đếm, không nghe được thì không tính.

Sương Giai Nghi càng khóc, khóc đến thảm thương, đáng tiếc cái hèm quá hẻo lánh, không có ai đi ngang qua, mà cho dù có người đi ngang qua cũng lười quan tâm, mới vừa tan sò, bị sắp và đồng nghiệp chen ép tới nôn mửa, ai mà có lòng đi quan tâm chuyện của người khác chứ.

Đứa con gái kia đánh người đánh đến hưng phấn, đột nhiên có người chụp vai mình, vừa quay người lại, chưa thốt hết câu "Ài thế?" thì bụng đã bị một đập, dạ dày bị đau đến co rút, đau đến đầu đầy mồ hôi, không ngừng lui về phía sau.

Bên cạnh là một cây gỗ mục, đầu còn ghim hai cây đinh sắc, Ôn Ngọc nhanh nhẹn, đập một cước nữa trên bụng đối phương, xô cô ta ngã vào đồng rác. Nhấc chân giẫm lên ngực nàng ta, cầm cây gỗ mục, để cây đinh trước mặt ả, "Đánh người bằng bạt tai thì có ý nghĩa gì đâu, tao chỉ cần đập xuống thôi, óc của mày bị rơi ra ngoài liền, mày đã thấy qua như thế chưa? Chất lỏng hồng hồng đỏ đỏ sẽ chảy dọc toàn thân mày đó ----" Khi nói chuyện, cây đinh sắt càng dí sát vào mặt ả, giống như sau đó sẽ đánh vào đầu ả vậy, đứa con gái cầm đầu kia nhũn như con chi chi. Hai mắt lồi ra, toàn thân phát run.

Đều là con gái mười sáu mười bảy tuổi thôi, hai đứa thuộc hạ còn lại cũng bị tổ chất biến thái điên cuồng của cô dọa sợ, không dám xông lên.

Sương Giai Nghi nắm chặt cổ áo của mình, gương mặt sưng to ghê gớm, nhìn Ôn Ngọc như nhìn một vị thần, thút thít nói: "Y Toa Bối Lạ.... hic..... Y Toa Bối Lạ, cảm ơn cậu...."

Ôn Ngọc lấy chiếc gỗ mục ra, nhìn đứa con gái đang khóc lớn dưới chân mình, trừng mắt hét: "Cút, con mẹ nó cút cho xa ra!"

Vốn nghĩ chuyện được giải quyết như thế, ai ngờ lúc đứa cầm đầu kia chưa kịp đứng lên, con hèm nhỏ rút cục xuất hiện thêm hai đứa gầy trơ xương, tuy trẻ mà nhìn vô cùng nguy hiểm*, nhìn bạn gái của mình không lấy được tiền, tính tự mình ra tay. Thấy Ôn Ngọc đánh người, cũng không vội vàng, cười cợt, đưa tay chắn ngang: "Dáng vẻ của cô em rất xinh, tính tình cũng rất cay, không bằng đi theo anh đi, cả khu này không ai không biết Phong ca này, có danh có tiếng, tiền lại nhiều"

*chỗ này tác giả ghi Yuong and Dangerous, (古惑仔) ai biết giúp mình với nhé.

Ôn Ngọc quay đầu né tránh hấn, dưới chân buồm lông, đứa con gái kia thuận thế đứng lên, nhìn thấy đại cứu tinh đã đến, dĩ nhiên nhào tới, khóc lóc sụt sùi, tố cáo ủy khuất của mình, nhất định phải giết chết đứa dám xem thường ả, con khốn.

Ôn Ngọc chỉ lo lắng cho Sương Giai Nghi đang khóc lóc, cảm thấy nhức đầu, trước mắt là cảnh tượng rất khó đối phó, cô yên lặng nghiêng người, lượm một mảnh thủy tinh, cầm nó trong tay, tính đến tình huống xấu nhất có thể xảy ra.

Hai thằng con trai* kia đến gần một bước nói: "Em đánh bạn gái của anh, cô em nói xem chuyện này giải quyết thế nào?"

*Vẫn là Yuong và Dangerous.

Đứa con gái cầm đầu kêu lên: "Bắt nó, bán cho Hồng Cô lấy tiền"

Chắc chắn chắc, thì ra nó còn nhỏ mà vô cùng độc ác.

Vũ Đại Hải đứng ở cửa sổ lầu ba, nhìn một đám học sinh đánh nhau bên dưới, rảnh rỗi đến phát khùng.

Thời gian còn sớm, hộp đêm chưa đến giờ bận rộn, Thích Mỹ Trân làm mama ở đây rất ít khi ra mặt, còn dư lại bốn vòng mặt chược, đánh xong thì bắt đầu làm việc.

Lục Hiền và Thích Mỹ Trân là bạn lâu năm, vừa vào cửa đã bị trêu ghẹo, D đại ca vẫn nhưng nhớ nhất là chị Mỹ Trân, một ngày không thấy thì tâm tình bất ổn, ba ngày không thấy thì muốn nổi điên luôn!

Hôm nay tâm tình Lục Hiền rất tốt, trêu đùa giai nhân một phen, sau đó đập Vũ Đại Hải một đập, hỏi: "Lầu đối diện có mỹ nhân đang tắm àh, xem đến mê mẩn"

Vũ Đại Hải quay đầu, khó nén hưng phấn: "Thối đời thật bạc bẽo mà, học sinh thời nay rất lợi hại nha, anh xem dưới lầu kia, tôi muốn 'luân' mỹ nhân bên kia đường"

Chưa chờ Lục Hiền lộ mặt nhìn, thì nghe Ôn Ngọc dưới lầu cao giọng nói: "Có biết tao là ai không, mày dám động vào tao xem, cả nhà mày sẽ bị quăng xuống biển làm mồi cho cá mập!"

"À, cô em nói thế, hù chết người rồi"

"Mày từng nghe danh Lục Hiền bang Long Hưng chưa?"

Hai thằng con trai kia có một chút chần chờ, nhưng nghĩ cô phô trương thanh thế, tiến lên kéo y phục của cô: "Chắc, cũng biết Long Hưng sao, có biết Phong ca tao là ai không? Khoác lác thế cô em, cả Hồng Càng này sẽ về xem tao dạy dỗ mày, có tin không"

"Mày con mẹ nó cút xa tao ra! Lục Hiền là người đàn ông của tao, đứa nào dám đụng đến tao là chán sống rồi!"

Một tiếng sắc nhọn vừa vang lên, cả bàn mặt chược đều phải dừng lại, Đông tây nam bắc nhìn nhau, nhìn Lục Hiền rồi lại nhìn sang Thích Mỹ Trân, xấu hổ không biết nói gì cho phải. Trái lại Lục Hiền đột nhiên bật cười, nhìn cô gái nhỏ ra vẻ trấn định đứng một mình bên dưới, thể xác và tinh thần đều sung sướng.

Vũ Đại Hải nghi hoặc: "D ca, anh dính dáng tới những cô gái ngây ngô như thế khi nào vậy?"

"Cái này gọi là bản lĩnh, có hiểu không?" Vừa cười vừa đi ra ngoài.

Trên bàn mạc chược vẫn không có chuyện gì xảy ra, Thích Mỹ Trân vẫn gọi mọi người đánh bài: "Mau lên mau lên, thời gian là vàng bạc, chín giờ phải làm việc rồi, bận rộn đến rạng sáng đấy, làm sao có thời gian chơi mạt chược"

Bạn đang đọc truyện *Đêm Nay Rồi Càng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Đêm Thứ Tư (Hạ)

Đèn đường soi bóng đêm hòa tan vào ánh hoàng hôn của buổi chiều muộn, những ca sĩ đường phố đàn Vi-ô-lông rồi hát một khúc hợp hợp tan tan ngán ngủ, không có những công chúa hay vương tử giàu có gặp nhau, chỉ có những đêm ở quầy rượu quán bar, nhạc xập xình đánh vỡ lỗ tai, còn có thuốc mê rồi rượu cồn, chỉ cần đụng một ngón tay thì không thể quay đầu lại.

Mượn ánh sáng rực rỡ huy hoàng từ cửa sổ bên cạnh, hấn băng qua con hẻm nhỏ, chỉ nhìn được thân thể cao to, bả vai rộng lớn, một bên vai còn bị ánh chiều tà hắt lên như hấn phải gánh lấy ánh chiều tà muộn màng nặng nề.

Gương mặt anh tuấn bị che khuất không rõ, chỉ thấy một đốm thuốc lá nhỏ từ xa đi lại gần mà thôi, quỵ mị và hơi thở u ám đầy đặc.

Dựa theo ánh sáng nhạt mà dần dần trông được ánh mắt yên tĩnh của hấn, kiêu căng cười, hấn vươn tay, ôm Ôn Ngọc vào lòng, tấm lưng gầy yếu của cô kề sát vòm ngực nóng bỏng của hấn. Cúi đầu dán sát sau tai cô. Hấn nói từng chữ, mỗi chữ hấn thốt ra làm cho cánh môi hôn qua vành tai mẫn cảm của cô, như gần như xa, từng chút từng chút, làm hai má của cô bị thiêu đốt đến hồng một nửa.

"Em nói một câu thì anh lập tức tới ngay. Bảo bối có vui không nào?"

Thiếu chút nữa thì hôn cô đến môi rỉ máu.

Ôn Ngọc vùng vẫy, cánh tay sắp đi vào trong của hấn nhẹ nhàng thu lại, cô bị vây khốn, không thể động đậy được.

Lục Hiển không quấy nhiễu với cô, chỉ cong lưng cuối người, vừa với chiều cao của cô, chỉ chỉ vào hai tên Yuong and Dangerous đang bị hóa đá, nói: "Bảo bối, em nói phải làm sao bây giờ? Chặt tay trái hay tay phải?"

"Đã hơn tám giờ rồi, tôi phải mau chóng về nhà"

"Được, tốc chiến tốc thắng"

Lục Hiển ném điều thuốc, nghiêng đầu thờ ra một đám khói xanh xám, hai đứa Yuong and Dangerous đang chuẩn bị muốn trốn, nhưng hấn nhanh hơn, tiến lên ra đòn, nhanh đến nỗi không thể thấy rõ động tác của hấn, người đã ngã xuống đất, đầu va vào tường tạo lên những âm thanh trầm đục liên tục, Lục Hiển đạp lên đầu gối tên kia một đạp, ngay cả quỳ xuống dập đầu cũng không quý được, làm tên kia té thẳng xuống đất, mũi nện mạnh vào mặt đất bắn thối, máu chảy lênh láng, hòa trộn với bụi trên đất tạo thành một đồng ghê tởm.

Nhưng vẫn chưa xong, Lục Hiển nhấc chân lên, đáy giày nghiền gương mặt đầy máu bắn thối của tên kia: "Lần nay xem như may gặp vận may lớn, chỉ phé đi một cánh tay của mày mà thôi"

Bắt lấy cánh tay của tên kia, hấn vịn ra sau, một tiếng răn rắc giòn vang, thì đã tuyên cáo hoàn thành, khóc cũng không có cơ hội nữa.

"Không có lần sau"

Hấn mở lòng từ bi, tên kia còn phải cam tâm tình nguyện cảm tạ hấn đã rộng lượng bỏ qua, nói lần sau không dám thật nhiều lần, không dám nữa.

Mấy đứa con gái đã sớm bị dọa đến bật khóc, run rẩy, nhìn Lục Hiển như ác quỷ, tràn đầy sợ hãi.

"Cút"

Bị hành hạ gần chết, như được đại xá, chúng nâng đỡ nhau yếu ớt chạy trốn thật nhanh.

Gió từ đầu lùa tới, luồn vào mép váy, làm lộ ra đầu gối trắng nõn mượt mà, dưới ánh đèn kia càng tô thêm sắc thanh xuân của cô, không chỗ nào không hoàn hảo.

Lục Hiển xoay người giáo huấn Ôn Ngọc: "Đưa đây"

"Cái gì?"

"Trong tay em cầm cái gì, đừng cho rằng tôi không phát hiện" Giống như một lão đại.

Đồn áp lực xuống, Ôn Ngọc mở lòng bàn tay, bên trong là một mảnh thủy tinh sắc bén đã ướt đầm mồ hôi, không thể cầm chặt được. Bị Lục Hiển ném ra xa, bất đắc dĩ nhìn cô nói: "Rõ ràng sợ đến như vậy mà còn cậy mạnh. Không quản được thì đừng xía vào, không cẩn thận làm bản thân bị liên lụy, không có lời chút nào"

Ôn Ngọc không nói gì chỉ gấp gấp, vội vàng muốn tránh xa hắn, tránh thật xa tên đàn ông nguy hiểm này, bảo vệ cuộc sống trầm lặng nhàm chán mà bình yên của mình.

"Cảm ơn anh thấy việc nghĩa ra tay cứu giúp, nhưng bọn tôi thật sự phải về nhà rồi". Quay đầu nhìn Giai Nghi bị hù dọa đến mông lung, nắm chặt tay của cô ta nói "Giai Nghi, cha của cậu bình thường đậu xe ở đầu phố chờ cậu, không thấy cậu chắc chắn tài xế sẽ báo cảnh sát"

"Oh....Phải...." Sương Giai Nghi lúc này mới lấy lại được tinh thần, len lén liếc nhìn Lục Hiển, chỉ một giây đã đụng phải gương mặt bị hun đến đỏ --- ----- hắn còn mê người hơn cả mình tỉnh nữa kìa "Vây....vây đi thôi...."

Lục Hiển gọi cô ta lại "Khoan đã" hắn nhìn Sương Giai Nghi, cô gái nhỏ thấy thế thì mặt đỏ tím đập "Tiểu Bàn muội*, vị bạn học xinh đẹp này tên là gì? Có thể nói cho ân nhân cứu mạng không?"

* bàn: mập

Thật không viết xấu hổ, làm chuyện hư hỏng rồi lại hù dọa một cô gái nhỏ.

Sương Giai Nghi giật mình, khó khăn nhìn Ôn Ngọc chần chờ không dám trả lời.

Ôn Ngọc ngược mặt lên, vắn mi trừng hắn "Tôi tên Ôn Ngọc, xin hỏi đã hài lòng chưa?"

Lục Hiển tiếp tục hỏi: "Ôn nào, Ngọc nào**", không có đi học nên không biết, không thể rõ được"

** Trong tiếng trung một nghĩa có thể viết thành nhiều chữ

Ôn Ngọc nói: "Ôn trong âm áp, Ngọc trong bích ngọc"

Lục Hiển buông tay "Viết như thế nào?" Một bàn tay rộng lớn đưa đến trước mặt cô "Không ngại thì viết lên tay tôi đi, Ôn Ngọc"

Đôi mày xinh đẹp càng nhăn sâu hơn, Ôn Ngọc cuối đầu, một tay cầm ngón giữa của hắn, kéo bàn tay hắn sát vào một chút, ngón trở thon dài linh hoạt, móng tay được dưỡng tròn trịa như vỏ sò biển nhẹ nhàng viết lên bàn tay hắn, tựa như cách một lớp mỏng manh, nhẹ nhàng lay động tim hắn, gió thổi vì vu, tâm tình nhộn nhạo.

Lúc này không biết ai bật đèn trên lầu hai, ánh đèn mờ nhạt xuyên qua cửa sổ, đậu trên vai cô, vui vẻ nhảy nhót tạo thành một lớp lụa mỏng manh ấm áp.

Một bó tóc hạ xuống tai cô, phiêu đảng trong cảnh đêm vô hạn.

A----- mái tóc nhẹ nhàng, ôn nhu rủ xuống.

Cô nói như thế, dường như hai từ này rất đơn giản, không thể không hiểu được, hắn cố ý bói móc mà.

Kéo Sương Giai Nghi, cô cố ý nói: "Cám ơn chú, tạm biệt chú ạ".Hắn lấy lại tinh thần, khép lòng bàn tay lại, như đã nắm chặt hai chữ 'Ôn Ngọc' này lại, hay là cô - Ôn Ngọc.

Thích Mỹ Trân nhìn thấy hết, cũng nghe rõ hết, nhìn thần sắc của Vũ Đại Hải muốn nói lại thôi, đóng cửa sổ, đi làm công việc của mình.

Ôn Ngọc ra khỏi hẻm tối, ngực đập loạn, im lặng như không có chuyện gì xảy ra, từ từ đi tới trạm xe buýt.

Sương Giai Nghi nghi hoặc hỏi: "Y Toa Bối Lạp, làm sao cậu có thể quen được loại người này thế?"

Ôn Ngọc sửa sang lại đầu tóc rối loạn cho Giai Nghi: "Tôi không biết hắn, hắn rảnh rồi nhàm chán mới xuất hiện. Được rồi, về nhà đi, chủ nhật vui về"

Cất bước lên phía trước, bên tai tựa như vẫn lưu lại dư âm đôi môi của hắn, nóng bỏng đốt cháy người cô, giống như hắn, hùng hổ, không có lý do. Cô cần thời gian bình tĩnh, đây là chuyện kì lạ đến không nói nên lời.

Xe buýt một chiếc lại một chiếc lướt qua, mà cô vẫn đứng nhìn lộ tuyến, đột nhiên bên cạnh phát ra tiếng nói: "Không phải nhà em có chiếc Mercedes

màu đen sao? Không đến đón em?"

Hắn đứng ở một bên, giả dạng làm người qua đường, không cần thận mà mở miệng.

Xe buýt cô đang chờ vào bên, đang đánh xi-nhan bên phải, thông thả tiến vào "Không phải anh cực kì thần thông sao, tìm đàn em mà đi thăm dò, hẳn sẽ mang về một đồng tin tức của tôi từ lúc sinh ra tới bây giờ cho anh"

Lục Hiểu nói: "Không có lẽ phép chút nào, em đối xử với ân nhân cứu mạng của mình vậy àh. Nếu không có tôi, em còn ở đó liều mạng với chúng sao? Nếu không thì nhặt mảnh thủy tinh sắt bên kia làm gì? Định giết người?"

"Hắn dám xé y phục của tôi, tôi dám cắt đứt cổ họng của hắn. Đến lúc đó tôi xem như là tự vệ, tôi mới mười sáu tuổi, gặp chuyện sợ hãi mà giãy giụa, không cần thận làm hắn bị thương, làm gì được tôi nào". Nghe cô nói, một tên nam sinh tránh cô xa năm bước. Đám người chờ xe buýt bắt đầu di chuyển đến thùng tiền tự động. Ôn Ngọc đứng xếp hàng, Lục Hiểu đứng cạnh cô, ánh đèn chiếu vào thân người cao ngất của hắn, như một thân cây cảnh là rậm rạp, mỗi một chiếc lá đều chứa đựng sức sinh tồn mạnh mẽ.

Hắn đứng ở cạnh cửa xe, cười xấu xa với cô.

Không nói lời nào, không thể rõ ý của hắn là gì.

Hành khách lục tục lên xe, tài xế đóng cửa, chân đạp bàn đạp, chuẩn bị khởi hành.

Lục Hiểu vẫn đứng cách cô năm bước như thế, chăm chú nhìn cô, nhìn đến mặt cô cũng đỏ, quay đầu nhìn biển quảng cáo bên ngoài.

Lúc này bầu trời đầy sao, ánh đèn điện lóng la lóng lánh, tất cả còn chưa bắt đầu, toàn bộ còn được lựa chọn, nếu hắn không lên xe, nếu xe buýt không chịu dừng, nếu không có chỗ nào dành cho hắn ngồi, nếu như nếu như, chuyện gì cũng có thể xảy ra.

Hắn chạm vào tấm thẻ ở cánh cửa của xe buýt sắp chạy, rồi đột nhiên tiến lên, ngoan độc chụp cửa xe, bị tài xế oán giận cũng chỉ cười một cái, lên xe, hắn ngồi sau lưng cô.

Dựa vào cửa sổ, lắng nghe gió đêm, không nói không rằng, chỉ lẳng lặng nhìn bóng dáng nhỏ gầy của cô.

Trên đường đi, những ánh đèn chớp chớp, thay đổi từng giây từng phút, không giống nhau.

Những ngọn đèn nối tiếp nhau thoáng qua, có lúc màu hồng, soi lên gò má của cô, mang làn da như bạch ngọc ửng hồng như thẹn thùng, có lúc lại xanh, mang ánh mắt của cô lấp lánh như những vì sao.

Radio đang phát những giai điệu xưa cũ, âm thanh mê người, khàn khàn hát vang rằng người yêu cũ có người yêu mới, thật vui mừng, cuộc sống muôn hình vạn trạng.

Từ từ, âm nhạc chảy theo lòng người.

Hoàng Diệu Minh hát những sợi duyên đứt quãng chôn phồn hoa, nơi có biết bao nhiêu là phong cảnh đẹp đẽ, cũng là nơi có bao nhiêu là tâm sự, tịch mịch. Từng câu từng chữ, dường như đang hát bên tai.

"Nhìn gió sương lạnh lùng, thổi bay hạt tuyết, thấm dần thấm dần. Giày đi tuyết ướt đầm, nhìn xa xa Thanh Sơn bị thổi bay phát phơ, yếu liều. Chỉ riêng ta bị cô độc dày vò-----"

Không ai là không thể thay thế, ai cũng vì theo đuổi giấc mộng phù du mà thôi.

Hắn đốt thuốc, từng làn khói mỏng lượn lơ sau lưng cô. Bởi vì vừa thấy hắn liều mạng với Yuong and Dangerous như thế, cả xe đầy người cũng không ai dám chỉ trích hắn hút thuốc trong xe.

Máy lạnh cửa sổ được mở rộng, gió biển lùa vào trong xe, cuốn đi tiếng hát như say kia "Chỉ một sợi tính toán nhỏ nhoi, nhưng lại chênh lệch quá xa, tạo hóa lại luân phiên, tình duyên cũng luân phiên, hỗn loạn. Đêm xuân quyến luyến, thật thật giả giả, biết vui biết buồn, biết ân biết oán, duy chỉ là lừa gạt mà thôi. Hương hay sắc, tất cả đều sẽ thay đổi mà thôi"

*chính thức chém câu trên ạ >.<

Rõ ràng chỉ gặp gỡ nhau ngắn ngủi, lướt xong rồi thiếu chảy, trải qua rồi lãng quên, làm sao dám kỳ vọng vào thời gian.

Người chỉ điên được một ngày một đêm mà thôi, sau đó phải mang nó vào tường niệm.

Lúc cô xuống xe, hắn vẫn còn trên xe, vị trí đã đổi cho nhau, dường như tâm cảnh cũng không giống nhau.

Hắn đứng cách cửa sổ, nhìn cô nói "Ngủ ngon, Y Toa Bối Lạ"

Cô nghe thấy, lại càng thêm nghi ngờ, ngờ ngác đến khi chiếc xe buýt lăn bánh, đi vào quỹ đạo của nó, khuất xa xa.

Lúc này cô mới nhận ra, màn đêm tĩnh lặng như thế, trống trải như thế, chỉ nghe được bước chân của mình, cô đơn đến đáng thương.

Bạn đang đọc truyện *Đêm Nay Rời Càng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: D Ca

Lục Hiển trở về Vĩnh Hoa Đạo đã gần đến rạng sáng, đúng là Mỹ viện, hộp đêm náo nhiệt nhất nơi này. Phở xá ít ỏi tự nhiên có thêm ba năm người đến rồi đi, đẩy cửa ra thì đầy nhà ồn ào, bọn đầu trâu quỷ quái, những đứa con gái thối nát, tiếng nhạc ầm ĩ mức làm người ta phát bực đến nỗi quăng vỡ chén.

Thích Mỹ Trân đi xuyên qua liên tục những gian phòng có ngọn đèn mờ ám, gặp từng đám tiểu thư thiếu gia ông ọ làm dáng mặc cho người khác chọn lựa, sở thích của các lão già dâm dăng ở đây là tươi cười xinh đẹp, đương nhiên, các cô gái ở đây ai cũng dốc sức làm, muốn ăn thì phải làm, đầu tiên phải phóng khoáng, làm mama thì thế nào, ngồi phía trên tươi cười, cho dù bị những tên dê xồm kia sờ soạng, cũng chỉ có thể cười làm lành, làm bộ làm tịch chống đẩy trêu ghẹo, ui da, quý hà, các cô gái xinh đẹp nhiều như vậy mà còn ăn đậu hũ của ta! người nọ nhất định sẽ nói, ai cũng không so sánh được với bà chủ phong tao ý nhị.

Trước lạ sau quen, ba lần bốn lượt thành quen, người nào thích đại mỹ nữ, người lại thích kiểu lolita, ai nhiều kinh nghiệm, ai kinh doanh đường thủy, ai kinh doanh thường bộ, trong đầu cô như có một danh sách, cô nhớ rất rõ ràng.

Ngành dịch vụ này, khách hàng là thượng đế.

"Sao D đại ca đến trễ vậy? Nói nhỏ với anh này, hôm nay có một cô mười bảy tuổi mới đến, vừa xinh đẹp vừa nuột nà, nếu anh không muốn thì em đưa cho Thái từ đó nha" Annie là Bắc cô*, làm ở đây từ lâu**, trước kia đã từng theo Thích Mỹ Trân bôn ba, bây giờ cũng có thể xem là có vài phần mặt mũi, kết giao với Tần Thái từ không ít, nhưng mà cũng chỉ là đàn bà con gái mà thôi, lại làm cái nghề này, chưa đến 30 thì đã thấy ngày tận thế mất rồi, tâm thần thì ít mà tính khí thì lớn, không biết hòa nhã đúng lúc, muốn quản chuyện của Thái từ, còn hần thì coi tiền như rác.

*không hiểu Bắc cô là gì, chắc là cô gái đến từ phía Bắc

** câu này em chém

Lục Hiển gãi gãi đầu, nhui mày, bàn tay tìm bật lửa trong túi quần, nhìn ngọn đèn chột sáng chột tắt, hần nhếch môi cười tà mị, lại nhìn hai tên Yuong and Dengerous diễn một màn huynh đệ tình thâm, đeo chiếc thắt lưng thật thấp, một dây xích sắt trên lưng, sợi dây xích kêu ầm ầm, toàn thân Hàng long phục hồ***, mười hai giờ rảnh rồi không có việc gì làm đi trên đường tuần tra, sau đó mẹ và vợ đều bị người ta hiếp chết, hai anh em ôm nhau, nung nấu lập chí báo thù.

*** khỏe mạnh cường tráng

Có một tên đứng dưới đài hô to, đẹp trai, mạnh mẽ đến mê người.

"Mỹ Trân ơi? ANh đến tìm em"

Ánh mắt Annie chuyển đậm sang nhạt, âm thầm nói: "Phúc khí của bị Mỹ Trân thật tốt, có D đại ca thương. Một tuần lễ rồi đó****, hần bốc phét bảo so quyền để quyết định, anh biết không, Quyền ca để tâm chị Mỹ Trân lắm, quần chị ấy không tới nửa giờ thì không buông tha đâu. Còn có, đêm nay Thái từ cũng hỏi anh vài lần, nói anh cướp công gì đó"

**** vẫn là chém, chỗ này để bày lẽ bày gì đó @@

Lục Hiển xua tay: "Ừm, được". Được cái gì mà được, hai năm trước cứ tưởng khởi đầu suông sẻ, ai ngờ tên Thái từ trở về, bị chèn ép mà không dám lên tiếng, cho nên mới nói, cuộc đời thay đổi, làm lớn một chút cũng không nên quá tuyệt tình, để không phải sau này đến com cũng không ăn nổi.

Lục Hiển chạm mắt Tần Tử SON, một phòng người ghé vào một đoàn trượt băng, trước tiên thì bắt hần dùng bạch phiến, có độ tinh khiết cao, chủng loại mới nhất, lại uống rượu, uống những ba chén xuống bụng, uống đến cả người toàn mùi rượu mới pha trò, Tần Tử Son là con trai của Tần Tử gia, từ nhỏ được đưa ra nước ngoài tránh sóng gió, đi học nhiều, tốn tiền nhiều, lớn lên thì trở về đây làm việc, giầy Tây lỏ lẹt, thích nghe thủ hạ nịnh. Hần nhất là Lục Hiển, cũng là một trong những người đứng đầu của bang, khắp nơi ở đâu cũng danh danh tiếng tiếng với hần, thật muốn chết mà.

Bên cạnh Tần Tử Son là Tôn Tiến Lương nói: "Ai cũng có mỹ nhân hầu hạ, D đại ca sao lại không có chứ, sao lại thiếu xót thế này? Yên tâm, có giữ lại hàng mới cho anh đây. A Mị, đứng lên chơi với D ca hai cây!"*

*chắc là xin xăm uống bia hoặc trò gì đó

Trong góc ghế salon, một cô gái kiều kiều mị mị đứng lên, không kém Annie chút nào, đầy đủ nồn nà, Tôn Tiến Lương sờ đùi cô ta, cười nói: "Cô thật có phúc, có biết tên của D ca từ đâu mà ra không? D là cái gì? Là Đại Điều* đó nha, nhưng mà gọi như thế không văn nhã chút nào, Tần Tử gia đích

thân thay đổi, gọi là D ca"

* Đại điều: đại là lớn, điều là [bad word].

Quay đầu lại nhìn Lục Hiến nói: "D ca, không sao không sao, cứ việc làm đi, làm đến cô ta vào bệnh viện thì cũng chỉ tính là tai nạn lao động thôi, Mỹ Trân sẽ lo!"

Một đám đàn ông, một đám lưu manh, nói đến đề tài này không biết ngượng, nói đến những cô gái ở đây đỏ bừng cả gương mặt, muốn khóc thành tiếng, bị Tôn Tiến Lương mắng một câu, sợ đến mức chân nhũn ra, ngồi phịch trên chân Lục Hiến, dáng điệu nhu nhược, quyến rũ lòng người.

Tần Tử Sơn nói: "Nghe nói gần đây anh thích kiểu nữ sinh, thật không? Loại này không hợp ý anh sao?"

Lúc này Lục Hiến bị đánh thuốc quá mạnh, chưa tỉnh táo, nói gì cũng không ngăn cản, Lão Đầu Trọc vẫn lấy ma túy ra "Nói thật, đàn bà thôi, bất kể cô ta nhìn thế nào, tắt đèn, mồm trên mồm dưới* đều há ra, dùng đũa nào cũng giống nhau thôi"

*ở đây hàm ý thô tục, mồm trên là miệng, mồm dưới là...

Tôn Tiến Lương lập tức phản bác "Không phải, có căng có lỏng, có rộng có hẹp mà. Trên hai mươi lăm, muốn làm cũng không mạnh mẽ được. Vẫn là D ca thật tỉnh mắt, nữ sinh non mềm, kêu ư ư a a thật tốt-----" nói xong còn tự lắc mông, chọc cho một đám cười ầm lên, không khí dâng cao.

Tần Tử Sơn nói đến chuyện cho vay một khoản tiền, nói lời hay không ngừng, cầu hấn giúp đỡ, thực chất là muốn làm khó, ném cho hấn đi thu nợ. Người đẩy bấp thịt giống như Lão Đầu Trọc, làm chuyện ngu xuẩn, mỗi ngày xách cây đao, thùng nước sơn dầu đi đòi nợ.

Đợi đến tàn cuộc, Lục Hiến, Vũ Đại Hải và Từ Ngàn ru rú trong phòng đánh mạt chược của Thích Mỹ Trân hút thuốc, Vũ Đại Hải vẫn mắng không ngừng "Fuck, ai đồng ý con mẹ nó đi chứ, ông đây không đi. Mười ba tuổi ông đây đã sống trong giới hỗn loạn này, chưa từng thấy ai như hấn, vong ân phụ nghĩa, qua cầu rút ván như thế, anh em vào sinh ra tử cho hấn chấn chỉnh Long Hưng bang, hấn vừa đến thì hạn chúng ta sao không đi chết đi! Muốn chúng ta theo mông hấn đi đòi nợ sao? Bảo hấn đi ăn cứt đi!"

Lục Hiến ngồi trên sofa nhỏ, chân dài gác lên chiếc bàn trà thủy tinh, lười biếng không có tinh thần, chỉ lo hút thuốc hết điều này đến điều khác, cũng không nói gì nhiều.

Từ Ngàn nói: "Gần đây hấn có liên hệ với lão đầu bên bang Columbia, phỏng chừng muốn bỏ qua tuyến đường ở Tam Giác Vàng kia, trực tiếp đến Nam Mỹ lấy hàng. Nhưng tin tức lại rất eo hẹp, cảnh sát dòm ngó rất nhiều, hấn cũng không dám hành động quá lớn. Nhưng dựa theo cách kiếm tiền của hấn, thì có lẽ hấn không nhẫn được lâu đâu. Nếu bạch phỉn không đề cho chúng ta nhúng tay, đàn em sẽ đói chết mất"

Lục Hiến ngẩn đầu, nhìn trần nhà nói: "Chỉ cần còn có Tần Tử gia, hấn cũng đừng nghĩ đến việc động vào nhánh Tam Giác Vàng này. Tần Tử gia đã buôn bán với người của Miến Điện hai mươi mấy năm, không thể nói chấm dứt là chấm dứt được. Nếu không ở Bắc Triều Tiên cũng trồng thuốc phiện, sao ông ta không đi Đông Bắc mua?"

"Phải nói ông ta rất bạo gan, như thế thì càng giàu" Vũ đại Hải cười to, cuối cùng cũng cảm thấy thoải mái.

Đúng lúc Thích Mỹ Trân đẩy cửa đi vào, thấy cả phòng toàn khói như hiện trường hỏa hoạn, nhìn không được nói một câu: "Anh lại hút thuốc, phổi đã nát mất rồi!"

Lục Hiến thả ra một luồng khói dài, không hề để ý "Đầu chỉ có phổi là nát, anh đã thổi nát triệt để rồi, em không biết sao?"

Vũ Đại Hải và Từ Ngàn đứng lên, cung kính nói "Chị dâu" Nhìn sắc mặt Lục Hiến, đóng cửa chỉ tìm niềm vui.

Chỉ còn lại Lục Hiến và Thích Mỹ Trân.

Lục Hiến vẫn không thay đổi tư thế, vẫn dáng người cao ráo sáng sủa, mà bị rút sạch xương sống, ngồi tựa vào ghế sofa, biếng nhác không đứng dậy.

Không khí yên tĩnh, Thích Mỹ Trân vẫn là người phá nó trước, nhin không được hỏi: "Sao thế? Nữ sinh tốt hơn sao? Sao về sớm thế, em nghĩ anh muốn chơi đến trưa ngày mai cơ"

Lục Hiến vút bao thuốc lá vào thùng rác, không cần cô ta châm chọc khiêu khích "Em mấy tuổi rồi mà vẫn còn so đo những chuyện như vậy"

Thích Mỹ Trân ngồi trước gương sửa lại lớp trang điểm trên mặt, nghe hấn nói nhẹ nhàng băng quơ như thế, không nhìn được lửa giận, xoay mạnh người, đến gần hấn.

"Không cần anh nhắc nhở, em biết em bao nhiêu tuổi, đàn bà gần ba mươi không thể trở lại được, anh nghĩ gì em hiểu rất rõ. Đêm nay ở lại với xử nữ, có hợp khẩu vị của anh không? Anh có muốn trời lại không? So với đũa học sinh kia thế nào? Chưa 'khai bao' sao?"

"Anh tưởng anh đã nói rất rõ ràng rồi"

Cô hận nhất là bộ dạng này, động vật máu lạnh, bây giờ giống như không có cảm tình, đàn bà đối với hấn chỉ như công cụ, dùng xong thì ném sau đầu. Vậy mà không ngừng có những người gia nhập nhóm bị coi thường kia, không biết hấn lấy đâu ra thần lực như thế, còn dễ nghiện hơn cả Hải Lạc Nhân.

Lục Hiển hỏi: "Quyền bóc lột* kia như thế nào rồi?"

*quyền được chia chác gì đó đã được nhắc đến những chương trước

Thích Mỹ Trân nói: "Ông ta vẫn không hoài nghi anh, chỉ là Tần Tử Sơn ám chỉ làm rồi, mặc kệ người Đông Bắc lão xuống tay không phải là anh, hán cũng đổ lên người anh. Xem ra bóc lột quyền kia không bao lâu sẽ tin hán thôi, anh phải cẩn thận"

Lục Hiển tự giễu "Cẩn thận? xuất thân ở nơi hỗn loạn này, cẩn thận chỉ là cái rắm, lớn mật, ngoan độc mới có thể sống lâu dài được. Muốn tới thì tới thôi, Long Hưng và Chấn Cùng tranh địa bàn, một bên quyết phải chết"

Thích Mỹ Trân nhìn không được chăm chọc hán "Anh mà chết, cô nữ sinh của anh phải làm sao?"

Lục Hiển đứng dậy, không muốn ở lại đây nữa "Cái này không cần em quan tâm, D tẩu"

"Vậy còn a Mị làm sao đây? Tôn Tiến Lương ra tay độc ác, đánh thuốc đưa đến giường anh, nhìn anh có ăn hay không"

"Có D tẩu nhìn, anh muốn ăn cũng không đủ can đảm. Gọi Vũ Đại Hải đi, tên khốn kiếp đó gần đây muốn đàn bà đến phát điên rồi. Tần Tử Sơn muốn lấy tin tức từ anh, hán thật ngu xuẩn"

Cũng lúc đó nhưng ở một nơi khác, Ôn Ngọc đang ngủ thì khát nước, đứng lên tìm nước uống, lại thấy đói bụng, đi chung quanh kiếm gì đó để ăn. Dọc đường thấy cửa phòng Ôn Mẫn mở rộng, dây thừng bị mở ra, gian phòng vắng vẻ, không thấy một bóng người.

Cô bủi mũi, không lên tiếng, đến lâu một lấy sữa tươi, thì nghe tiếng bước chân. Đèn phòng khách không mở, chỉ có cây đèn nhỏ ở phòng bếp mà thôi, nhưng cũng đủ để thấy Ôn Mẫn lưng đeo ba lô, sắc mặt xanh trắng bở trổ.

Hai chị em đối diện nửa phút, gương mặt Ôn Mẫn vận vẹo, muốn nói lại không dám mở miệng, đành phải giằng co, mồ hôi chảy ròng ròng, mà vẫn chưa thấy đối phương mở miệng tố cáo cô ta chạy trốn.

Kỳ thật cô ta cũng không muốn, nghèo đến nỗi đi tiếp khách thế này, đúng là ma túy vì sao được gọi là ma túy, dính vào một lần thì đừng nghĩ đến dễ dàng dứt bỏ, không lột da đến xương, máu chảy đầm đìa thì không xong.

Cô ta nhịn không được, như có vài con kiến gặm trong lòng, đau khổ. Kêu cô ta cai nghiện, không bằng kêu cô ta lấy dây thừng mà tự sát cho xong, đỡ phải đau khổ thế này.

Cô ta đứng trước mắt Ôn Ngọc, mà Ôn Ngọc xem cô ta như không khí, nhân nhật liếc cô ta, tắt đèn, xoay người lên lầu. Chiếc áo ngủ trắng bằng vải bông cứ phieu phàng yên tĩnh mà lạnh lẽo giữa màn đêm như thế, giống như cái gì đó rất quý giá, rơi xuống mà không nghe thấy tiếng.

Lòng Ôn Mẫn rốt cục cũng được hạ xuống, đến cổng vòm thì thay đôi giày da, không quay đầu lại, ra khỏi tòa nhà cũ kỹ, quỹ quái của Ôn gia.

Người giống nhà này, hiển nhiên không có ai bình thường.

Bạn đang đọc truyện *Đêm Nay Rồi Càng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Đêm Thứ 5 (Thượng)

Trong giấc mơ của cô dường như luôn có một cô gái, ngồi máy bay, bay trên ba vạn thước trên bầu trời, ngoài cửa sổ cảnh đẹp tung bay, những áng mây xấp xấp treo lơ lửng, từ xứ sở hoa anh đào Tokyo đến HongKong có những tòa cao ốc hiện đại, từ Nam Mỹ có những cây cọ cao cao hoang dã rồi đến những cánh đồng tuyết ở Scandinavia, lưa thưa người, vô ngựa không ngừng khó khăn đi lên, không có nhà, càng không có nơi dừng chân, chỉ biết cúi đầu vội vã đi đến cuối con đường.

Vừa mở mắt ra, ánh nắng chiếu rọi rõ khắp nơi, phản ứng đầu tiên của Ôn Ngọc là gấp gáp, sao bây giờ mới thức dậy, xe buýt ba mươi phút mới có một chuyến, hồngбет, nhất định hôm nay đi học trễ rồi. Lập tức vén chăn xuống giường, một đôi dép hình con thỏ chỉ còn một con, con khác chẳng biết bị đá vào góc nào rồi, đầu cô đầy mồ hôi, cô vội đến bên giường, cởi áo ngủ, trong sự yên bình của nắng sớm, khoát lên thân thể bận rộn của cô, ánh nắng lên qua cửa sổ, xuyên qua bức màn, chạy tới ôm lấy thân thể nhỏ bé gầy yếu của cô, khom lưng lo sợ, rồi ánh nắng hòa với gió, thổi vi vu, không biết khép nép, hôn lên đôi môi đầy màu anh đào kia.

Ai đó có thể nhìn cô mà phát lên một bức họa, cô phong tình như được sinh ra từ sau cơn mưa.

Đến khi Ôn Nghiên đẩy cửa vào, nói một câu làm sợ hãi của cô cũng chạy mất, Ôn Ngọc đang cài nút áo somi, bị chị mình gọi lại "Mặc đồng phục làm gì thế? Hôm nay chủ nhật mà"

Ôn Ngọc ngây ngốc nhìn Ôn Nghiên, mặt thoáng hồng, dễ thương. Ôn Nghiên nhìn không được bóp mặt cô, cười nói "Sắp thi cuối kì rồi, nhìn em khăn trương sắp chết rồi kìa. Chú nhật không cần nhất thiết chỉ ngồi ôn bài, có thời gian thì cùng bạn bè ra ngoài mua sắm, thả lỏng tâm tình một chút"

Lại dặn dò cô "Đổi một món trang sức giả, xuống lầu dùng điểm tâm nào. Hôm nay trong nhà có bão, ít nói thì tốt hơn"

Ôn Ngọc gật đầu một cái, âm thầm chửi mình bị thần kinh, ngủ một giấc thì mất trí nhớ, không nhớ mình đã trải qua thứ bảy rồi.

Chẳng là cái thứ bảy kia, không có gì đặc biệt làm cô không quen.

Vì Ôn Mẫn bỏ trốn, chỉ để lại một bức thư, hùng hục hồ hồ viết muốn đoạn tuyệt quan hệ cha con với Ôn Quảng Hải. Âu Ngọc Phân và Ôn Quảng Hải lại bắt đầu nhao nhao, ông trách bà dạy dỗ con gái không tốt, gia môn bất hạnh, bà lại trách ông đánh cược cả gia sản, muốn cả nhà ra ngoài ăn xin.

Cuối cùng người đau khổ nhất luôn là phụ nữ, Âu Ngọc Phân ngồi ở ghế salon ôm mặt khóc, lớn, Ôn Quảng Hải ngại phiền, ôm quần áo bỏ đi*

*mình ko biết phải ý tác giả là vậy không, nguyên văn là 'nắm cả trang phục tốt Viên Bích Vân ra cửa tán tài đi.'

Ôn Ngọc vừa ăn xong bánh mì sandwich, sữa tươi uống còn thừa nửa ly, Ôn Ngọc Phân tròn mắt nhìn, oán hận nói: "Ăn còn để lãng phí, sớm muộn gì cũng đuổi mày ra đường ở"

Cả gia đình phệ vật này chỉ dựa vào đồ cưới của bà ta mà sống qua ngày, trong lòng bà ta tức giận cũng phải thôi.

"Đại phu nhân, con sai rồi" Đây là công phu tinh quái cô tu luyện ngàn năm, bị người ta chỉ vào mũi mắng còn có thể cười ôn hòa, để người ta có giận cũng không thể làm gì được, giấu trong ngực thì càng điên hơn. Ôn Ngọc lặng lẽ uống hết nửa ly sữa tươi còn lại, lau khô miệng một cái, nói một câu "cực khổ" với A SA đang dọn chén đĩa, xách quần vòng qua Âu Ngọc Phân đang nhìn chăm chăm, lên lầu nghỉ ngơi.

Cửa phòng Vu Mỹ Hiền trên lầu hai nửa khép nửa hở, Ôn Quảng Hải chê bà ta đã già, lại không xinh đẹp, năm sáu năm nay không vào phòng của bà ta. Thật ra mười bảy tuổi bà ta đã sinh Ôn Nghiên, năm nay cũng chỉ mới ba mươi chín, đứng ra vẫn còn xuân sắc. Chỉ là từ sáng đến tối tha vận mình khổ, làm người ta nghe hoài đến tai cũng chảy nước, màng nhĩ đóng thành kén, than vãn khi còn bé nhà nghèo, không thể dựa vào vận khí ặc----- thật ra tất cả đều là lựa chọn của bà ta, quan hệ lên lún với Ôn Quảng Hải, làm tình nhân không danh không phận bên ngoài, sinh đứa con đầu tiên thiếu chút nữa chết trên giường bệnh, mất nửa cái mạng mới hạ sinh được, nhưng lại là con gái, sau khi năm ba năm có bầu không được, lại mang thai long phụng, mừng đến mở yến tiệc 100 bàn để đãi khách, kết quả là vui mừng cũng vô ích, con trai vẫn là con trai, chỉ tiếc rằng nó đần độn, ngược lại đứa con gái lại khôn như hồ ly, mạng mệnh suy, khác mẹ khác cha, khác anh chị em, khác người nhà, vừa sinh ra thì Ôn Quảng Hải bị người khác lừa tài sản, từ đó về sau cô không có vận mệnh tốt ở ngôi nhà này.

Vu Mỹ Hiền hứng lên, soi gương, vẽ mắt họa mi, nhưng càng xem lại càng bức mình, mình xinh đẹp thì có tác dụng gì, đàn bà lớn tuổi theo năm tháng, mỗi ngày một già đi, giá trị cũng tuột dốc. Ai cũng có thể chỉ vào mặt mà mắng, khinh thường đàn bà luống tuổi đã có chồng.

Lửa giận tự nhiên bốc lên cao, đem hộp phấn lót ném ra ngoài, ai ngờ nện ngay vào Ôn Ngọc đúng lúc đi ngang qua, nghe cô ui da một tiếng, ôm trán, Vu Mỹ Hiền cao giọng cười to, vui vẻ, giống như đã bức bối từ tháng trước rồi, tới bây giờ mới được thoải mái.

Vu Mỹ Hiền đứng lên, một tay chống nạnh, lắc lắc thân thể đi ra cửa, kí quái, liếc mắt nhìn cô: "Ồi, thật xấu hổ, vung tay lại vô ý trúng vào Thất tiểu thư của chúng ta, đến đây đến đây, đưa mẹ xem nào, gương mặt xinh đẹp như vậy mà bị thương nhìn xấu xí chưa kìa?"

Đột nhiên, hất bàn tay đang che vết thương của cô ra, bàn tay còn lại nắm chặt cằm của cô, làm cô phải ngẩng đầu.

Là nó, là gương mặt trẻ tuổi xinh đẹp này, sao chời tinh quái ngoan độc trưởng thành sớm, chẳng những lấy đi thanh xuân của bà ta, làm trở ngại tiền đồ phú quý của bà ta, con hại Phúc tử làm trò cười cho cả Ôn Gia.

Ba ta hận, hận ngay từ đầu không nhẫn tâm bóp chết nó.

Đúng, bóp chết nó, bóp chết con yêu tinh Ôn Ngọc này, cảnh tượng đó tự nhiên lướt qua đầu bà ta, nó chết, Phúc tử tự nhiên trở nên bình thường, sau đó Ôn Gia cũng không bị lừa gạt tài sản.

Tốt, tốt lắm, cuối cùng Vu Mỹ Hiền cũng tìm được nguyên nhân của toàn bộ sự đau khổ này, đầu ngón tay đỏ chót bấu trên cổ Ôn Ngọc, chỉ cần bóp chặt, thoáng dùng lực, bóp trúng mục tiêu thì nó sẽ không hại được mình, còn chờ gì nữa.... ..

Ôn Ngọc nhìn vào mắt bà ta, thần nhiên nói "Đã 9 giờ rồi, nếu còn không thay quần áo, sẽ trễ thuyền đến đảo Nam Sơn, tính tình của người đó nóng nảy, không thích đông người, nửa tháng mới gặp một lần, xin quý trọng thời gian nhà Tam phu nhân"

Nghe nói thế, Vu Mỹ Hiền rét run, muốn hỏi cô làm sao biết được, một lúc lâu sau mới cố gắng thốt ra được vài chữ mày... mày...

Ôn Ngọc nhủ mày, thật phiền, vron tay gạt bàn tay gầy gò kia ra, đè thấp âm thanh nói: "Tam phu nhân, tôi khuyên bà khi trở về thì giấu vẻ tươi cười đi, Nhị phu nhân rất tinh tường, bà ta sẽ sớm nhìn ra được có chuyện mờ ám"

Cô cười lên, âm thanh thanh thúy nói: "Mẹ, màu hồng của quả quýt sẽ làm khí sắc tối đi, dùng cái son kia đi. Đánh bài với Chu phu nhân không cần phải khách khí, đại khai sát giới tiêu diệt bốn phương, lấy hết vốn rồi hăn về"

Gương mặt Vưu Mỹ Hiền co giật vì sợ hãi, cố gắng thế nào cũng không cười được dù một chút, quay đầu lại nhìn Nhị Phu nhân đã xuống tới đây, liếc hai mẹ con một cái, tràn đầy giễu cợt.

Đối với Ôn Ngọc bà ta chỉ có khinh thường "Tam phu nhân đi cẩn thận, đi sớm về sớm" Cô xuống lầu tìm A SAN giúp mình xử lý vết thương bị rách miếng da trên trán.

Tòa nhà cũ kĩ này, âm u mà toàn vết nứt

Thứ bảy lại đến, radio cứ lặp đi lặp lại dự báo thời tiết, có gió mạnh, có khối khí tụ nhiệt đới "Mạt Ly" ở phía tây Tây Bắc khoảng 190km, dự tính sẽ đi đông bộ theo hướng đông với tốc độ 90km, 3 giờ chiều ngày mai sẽ vào đến cảng, mong người dân ít ra ngoài để tránh thiệt hại.

Mây đen xếp tầng tầng lớp lớp ở phía chân trời, áp suất thấp, người đi đường qua lại vội vàng. Gió thổi làm tung tóe chiếc túi nhựa, cũng thổi bay toán loạn những chiếc váy dài vầy ngấn qua lại trên đường, làm cho gã đàn ông ngốc nghếch bán cá trứng nấu bên đường tay run tím đệp, hết người này đến người khác, hết nữ sinh tới thành phần tri thức, căng chân xinh đẹp lướt qua, đồ vàng cam lục lam chăm tím, đủ loại quần tam giác góc bẹt hay đường ren đường vân cứ thế được phơi bày ra, trúng cả bị nấu đến bẻ bụng cũng không ai thêm quan tâm.

Chín giờ ở Tòa Bất Dạ thành luôn cuồng hoan náo nhiệt.

Tình nhân tay trong tay đi dạo, tìm một rạp chiếu phim rồi hôn môi vuốt ve, tận tâm tận tình, ba năm ông bạn già hẹn nhau, đi qua từng dãy phố nào nhiệt tìm kiếm những chiếc váy tâm đầu ý hợp.*

*mình nghĩ là già dế, ngắm váy phụ nữ.

Bỗng nhiên một chiếc xe cảnh sát đi ngang qua, từ đâu xông tới, gặp dân thì xem thường, ý vào việc đang bắt trộm mà hóng gió mát mẻ, thật là phiền.

Ôn Ngọc một tay ôm cặp sách, tay khác cầm chặt chiếc váy của mình, tránh gió biển thổi tung, khó khăn bước tiếp.

Tự nhiên gã đàn ông bán trứng cá không vừa ý cô, xinh đẹp thì có ích gì, không chịu tạo phúc cho nhân loại, không ủng hộ một chút cho người qua đường.

Cảnh sát vác súng trên vai, đạn đã lên nòng, đi vào những con hẻm chật tối, ở đầu đường cũng phân công cho người đứng đó, thỉnh thoảng tra xét những người khả nghi, không biết muốn bắt loại tội phạm nguy hiểm cỡ nào.

Ôn Ngọc đi qua một quán cà phê, bị hấp dẫn bởi tủ kính đầy những con gấu Teddy, cô dừng lại xem nó. Đột nhiên bà vai bị ai đó nắm lại, kéo cô vào lòng, cô còn chưa lấy lại tinh thần đã dựa vào khuôn ngực ấm áp, môi của hắn lướt qua tai, hôn đỉnh đầu cô. "Bảo bối, thì ra em chờ anh ở đây, đi thôi, chúng ta đi mướn phòng"

Tay cầm bà vai của cô vô lực, máu hòa với mồ hôi hỗn tạp, giống như mùi gỉ sắt, tràn ngập chớp mũi, Ôn Ngọc cũng không gầy giữa, ngẩng đầu nhìn vị tội phạm bị truy nã này.

Hắn mặc một bộ đồ bằng da màu đen bên bỉ, khóa được kéo thẳng đến cổ, chiếc áo khoát ôm chặt những bắp thịt cuộn cuộn kia, hiển nhiên là do chiếc áo quá nhỏ, không vừa với hắn. Bị nhiễm ánh mắt của cô, hắn cúi đầu nhìn cô, chân thành mà tha thiết, lộ vẻ nuông chiều, nhưng Ôn Ngọc không nhìn ra được, đáy mắt hắn là cảnh cáo, hắn tin tưởng cô, qua đó, hắn cũng đang uy hiếp cô.

Trong lòng cô chê cười, một nụ cười khuyh thành ngán ngùi, vì xung quanh huyền nào lán áp đi về yên tĩnh, những con tàu bắt đầu cập bến cảng, không nâng buồm, những chiếc phi cơ chờ hành khách, những chiếc tàu điện từ tương lai cũng phải dừng lại một giây, có lẽ chỉ vì chờ nụ cười này.

"Anh đến trễ, bảo bối không vui sao? Anh sai rồi, mình ăn cơm trước, ăn no lại giận được không?" Lục Hiền đẩy cô về phía trước, đi chậm rãi, hết sức duy trì vẻ thong dong và trấn định, nhưng hô hấp của hắn rối loạn, cho dù có hết sức thì nhìn bước chân cũng đủ lộ ra hắn là ai.

Tên Lục Hiền này, tự đại tự phụ, hết đường chống đỡ rồi mà còn dờ dỗi tự cao, thật là ghê gớm.

Cô cầm tay hắn, đỡ nửa người của hắn. "Nếu bây giờ anh gục xuống, tôi chỉ có thể gọi cảnh sát, bảo anh lợi dụng tôi để trốn kiểm tra. Ngoài tội mưu sát, anh sẽ thêm một tội nữa"

Lục Hiền nhìn đỉnh đầu nhỏ nhỏ của cô, cười mà không gây ra tiếng động.

Lúc này phải chỉ có điều thuốc, hắn sẽ tỉnh tề thường thức cô.

Bạn đang đọc truyện *Đêm Nay Rồi Càng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10: Đêm Thứ 5 (Hạ)

Một ánh đèn bị gió thổi làm rớt xuống đường, một tấm biển bị gió thổi nghiêng ngã.

Những tên cảnh sát mặc một bộ đồ màu xanh lá mạ chia nhau đứng ở các đầu đường, những người mới thì khăn trương vô cùng, đầu đầy mồ hôi, một tay không tự chủ đặt ở báng súng, thần kinh căng thẳng, lúc nào cũng có thể rút súng ra càn quét.

Một tên bốn mắt chạm vào vai cô, bị Lục Hiển trừng một cái, vội vàng nói xin lỗi.

Lòng bàn tay Ôn Ngọc đầy mồ hôi, siết chặt tay hắt.

Nhịp tim không thể khống chế được, khoảng cách càng gần viên cảnh sát thì tim cô đập càng nhanh.

Muốn nhìn lại không dám nhìn, đôi mắt nhìn chung quanh bốn khoản, chỉ là không dám nhìn đầu đường, tên cảnh sát gầy gầy mặc cảnh phục trên người.

Lục Hiển vỗ nhẹ vào bả vai của cô, không giấu được ý cười: "Hít sâu, Y Toa Bối Lạp, em không muốn chưa đi hết đoạn đường này mà bệnh tim đã tái phát chứ, em mà chết, anh cũng sẽ chết theo"

"Tôi mà bị bắt thì tôi sẽ tố giác anh"

"Không có nếu, chỉ cần em chịu đựng một chút thôi"

"Đ* s mẹ anh"

"Không muốn 'làm' với mẹ tôi, tới 'làm' tôi này, tôi rất mong em chỉ mặc chiếc áo somi cười trên người tôi"

Ôn Ngọc tức giận, đưa tay bấu thật mạnh vào lưng hắt, nghe hắt rên lên một tiếng, cắn răng nói: "Thật con mẹ nó độc ác, chỉ biết chọn nơi chảy máu mà ra tay"

CÔ sợ hãi không yên, đầu ngón tay ẩm ướt dính dính, nửa áy náy nửa bướng bỉnh "Là tự anh tìm"

Ngẩng đầu nhìn tên cảnh sát trước mặt, vội vàng mang vết máu lau vào áo somi của hắt. Nhíu mi, lo lắng cho hắt, sắc mặt của hắt xanh trắng lạ lùng: "Xin anh, có muốn chết cũng không được chết trên tay tôi. Tôi thật sự không muốn đến cục cảnh sát, bị oanh tạc 48 giờ"

Lục Hiển ôm sát cô "Yên tâm, D đại ca có tới chín cái mạng, nếu chết cũng sẽ chết trên thân của em, sao lại chết trên tay em được, em quá lời rồi"

Chết đến nơi, còn dám xum xoe, ăn bột hương, rồi tự xem mình là phong lưu đa tình*.

*ý là hái hoa sẽ vương lại mùi của hoa, ở đây ko hái mà tự ăn bột hương rồi tự mình cho mình là đa tình)

Quán vịt quay Phúc Mãn vừa đổi bảng hiệu, những ánh đèn đỏ rực chạy vòng quanh chiếc bảng hiệu. Nghe danh thực khách đến ăn phải xếp hàng dài từ ngoài cửa, hơn phân nữa là tình nhân, đồng nghiệp, miệng vừa ăn vừa bịa chuyện mà nói, vừa tan sở không kịp chia sẻ, làm con phố âm ỉ huyền ảo.

Hắt và cô sẽ đi ngang qua viên cảnh sát ở nơi huyền ảo này.

Hai thước, ba thước.....

Ánh mắt của viên cảnh sát vẫn còn nhìn xung quanh, dường như họ sẽ phải đi qua bức tường người, Ôn Ngọc thiếu chút nữa thì hô lên cảm tạ thượng đế, ban cho cô một viên thuốc trợ tim, chống đỡ hai mươi phút ngắn ngủi này, không phải ngã xuống đất mà chết

Ai biết được tên cảnh sát kia xem quá nhiều phim truyền hình, trì hoãn ít phút, xem giết chết được Hôi Mã Thương rồi mới gọi hắt lại.

Lục Hiển xoay người, sức nặng nửa người đè lên Ôn Ngọc, đứng cong vẹo, chân run rẩy như bị động kinh, hai người tựa vào nhau, vẻ mặt không kiên nhẫn: "Sao thế sếp? Rảnh rồi nhảm chán nên làm khó dễ người dân hiền lành tốt bụng chúng tôi sao?"

"Giấy chứng nhận" (chắc là cmnd)

"Fuck! Bệnh àh. Đầu phải Phi DUNG*, tra giấy chứng nhận làm gì. Muốn vượt biên cũng không chờ năm nay đâu, kinh tế lạm phát, một đồng cũng kiếm không ra" Giọng nói của hắt giống như những tên ở trần tìm người bán hàng rong đòi nộp bảo kê, cũng đúng, chính xác thì hắt là đứa đầu đường xó chợ, kém cái gì mà kém

* Phenatrene; phê-nan-tren (hợp chất hữu cơ, công thức C₁₄H₁₀, tinh thể không màu, có huỳnh quang, chế thuốc nhuộm, dược phẩm.)----- QT giải thích như thế, chắc là một loại thuốc phiện.

Tên cảnh sát lặp lại "Đưa ----- giấy chứng --- nhận tên ốm yếu kia, còn tranh luận nữa thì giam giữ 48 giờ"

"Con mẹ nó, bệnh thần kinh" Một tay quơ quơ trước mặt tên cảnh sát, tay còn lại cho vào túi quần, lấy một tờ giấy gấp lại, ném cho hắt "Nhìn cẩn thận đi sếp, người địa phương, ở đường Tấn Ninh khu Tiên Hoa đấy!"

"Shit --- Lý Diệu Tổ, mẹ mày còn trông cậy vào mày làm quang tông diệu tổ àh? Không làm bà ta tức chết là tốt rồi" Lại giương mắt nhìn Ôn Ngọc

trong ngực Lục Hiền, đáng tiếc cho một cô học sinh nhỏ dễ thương sạch sẽ như cô mà ở cùng loại người này, hơn phân nửa là bị bức ép rồi, tự nhiên lòng ngực bùng bùng khi thể anh hùng, muốn tỏa sáng, làm anh hùng cứu mỹ nhân "Cô bé àh, Lý Diệu Tổ là bạn của em sao? Hắn có lẽ phép với em không? Không phải sợ, nói cho anh biết, anh bắn hắn vào đồn cảnh sát"

Đôi mắt Ôn Ngọc mang ý cười, là ngọn đèn hai mươi bốn giờ vĩnh viễn không bao giờ tắt, nhẹ nhàng thanh khiết, lời còn chưa nói đã mang ý cười, cô lại nói: "Xin nhờ anh cảnh sát vậy, tiếc là không có. Anh ấy là bạn trai của tôi, chủ nhật chẳng lẽ hẹn hò đi ôn bài? Bệnh thần kinh, dĩ nhiên muốn anh ấy hung hăng, không lẽ phép rồi còn tận lực không lẽ phép nữa kia. Năm nay sắp bao nhiêu tuổi rồi, có bạn gái chưa, còn hỏi vấn đề trẻ con này nữa?" Tương phản quá lớn, thật đáng sợ.

Dur quang liếc thấy ngang hông Lục Hiền nâu nâu một chút, là máu, vì áo quá ngắn, máu thấm qua áo sơ mi đen động lại ngang hông, nhuộm đỏ quần jean.

Cô nóng lòng, quay người nhào vào ngực hắn, che khuất một chút màu đỏ.

Ngưỡng mặt lên, cười cười, lộ ra hai chiếc răng nanh nhỏ nhỏ, thành thạo diễn vai cô bạn gái nhỏ "Chúng ta đi coi phim 'Reillo Truyền' được không anh? Sunny nói rất tình cảm, rạp chiếu phim đứng đầy người rồi, muốn giành cũng không giành được đâu"

Lục Hiền nâng mặt của cô lên, như nhập vai, si mê, than nhỏ "Anh tình nguyện cho em xem 'Ngọc bỏ đoàn', rạp chiếu phim tối như mực, chúng ta ngồi trong góc xem trò vui, hắn sờ ở đâu, anh sờ ở đó-----"

Dần dần tiến gần lại đôi môi anh đào của cô, tựa như bộc lộ cái gì đó, đôi mắt phát sáng, mê người.

Ngay lúc đó hắn còn nói: "Ôn Ngọc, em tố giác anh 'không lẽ phép' đi"

Ba trăm năm không được uống nước, nhưng hắn chỉ để ý một giọt kia trên môi cô mà thôi. Hôn đến môi cô sưng đỏ, mắt mê ly. Mang theo mùi thuốc lá từ đầu lưỡi đưa vào, liếm liếm, trêu chọc, nhất quyết ôm lấy cô không buông, quần quít lấy cô, nếm hương vị nhân nhật trên lưỡi cô.

CHung quanh có năm ba người chỉ chỉ chỏ chỏ, nói nam nữ trẻ tuổi như thế mà đã đứng ở đầu đường thân thiết, thật là xói mòn phong tục, phải kêu tên cảnh sát mang hai người đang biểu diễn kia tách ra. Đáng tiếc mặt tên cảnh sát đỏ hồng, xem cuộc vui đến cơn cảnh sát còn cảm không vững, nói chỉ là để ý đến những chuyện khác.

Cũng có người thích xem tuần nam nữ hôn nhau đến quên đất trời, huyết sáo chờ vệt quay ra lò.

Nhiều hơn thế là những người cứ cúi đầu mà đi, đang suy nghĩ xem ngày mai có bão, không ra đường có được không, không đi làm, tốt nhất là treo bảng bão cấp 10, toàn thành phố bị cúp điện dẹp tiệm khỏi kinh doanh.

Cũng có những người không chú ý, dạo chò đèn hoa đến rã rồi, không thấy một đôi nam nữ đang dây dưa với nhau.

CÔ và hắn, thậm chí quan hệ của hai người không được xem là bạn bè.

Hắn hôn như muốn cắn nuốt cô, vết thương đang chảy máu, bị tên cảnh sát nhìn trần trối, hắn là tên tội phạm bị truy nã quan trọng thế nào, hắn đã quăng ra sau ốt, giờ phút này hắn chỉ muốn giày xéo cô, gặm đôi môi mềm mại căng tràn của cô, hút hết mật ngọt trong miệng cô, từng giọt từng giọt, ngọt đến phát ngán.

Thân thể lại càng không thành thật, một tay đặt sau đầu cô, ngón tay thô ráp xuyên qua mái tóc, đứt quãng, theo tiết tấu hôn môi mà vò rối mái tóc xoắn của cô. Hạ thân cứ ngẩng cao đầu như thể trước mặt mọi người, ở bụng cô mà giễu võ dương oai, đáng giận nhất là bàn tay đang vốn đang ôm hông cô, không biết từ bao giờ đã hạ xuống dưới, ép mông cô đè là hạ thân của hắn.

Đây không phải một chiếc hôn đơn thuần, nó đủ để người xem đỏ mặt tim đập loạn.

Hướng chi là Ôn Ngọc, đôi môi hồng như ri máu, trợn to hai mắt, tinh thần tỉnh tỉnh mê mê, nhưng khóe mắt luôn đầy phong tình.

Sau khi thỏa mãn khát vọng, hắn nhẫn nhịn đến muốn nổ tung, vết thương đang chảy máu trên người có là gì, đau đớn cũng hóa hư không, chỉ vì chiếc hôn này, đẩy lên cơn sóng lớn trong lòng hắn, hành hạ thể xác và tinh thần của hắn.

Lục Hiền khoát tay tên cảnh sát, tùy ý nói: "Goodbye sếp"

Cảm tạ thượng đế, đêm nay hắn phúc lớn mạng lớn, gặp được Ôn Ngọc, gặp được một tên cảnh quan không nhận ra D đại ca của Long Hưng, lại được một nụ hôn, cần thuốc còn không sung sướng bằng, hận không thể trở lại thêm một lần nữa.

Ôn Ngọc vẫn trầm mặc.

Đi qua con đường này, quẹo trái, vào con đường tắt vừa nhỏ vừa hẹp, cuối đường là một bà lão mặc bộ đồ màu đen, đốt một đồng giấy tiền vàng bạc ở hàng hiên, thêm một đôi đèn long phượng, cầm một đôi dép lê bắt đầu làm việc: "Đánh đánh đánh, đánh mây nè, đồ tiểu nhân, đâm đầu vào đó, mỗi ngày bị người ta chèn, đánh mây nè đồ tiểu nhân, cho mỗi ngày mây bệnh như cú, lấy tay mà chùi cú, đánh cái miệng tiểu nhân của mây, cho cái miệng của mây thối như cống rãnh, không có đũa nào chịu theo mây--- tốn thêm năm mươi đồng, đốt mây thành tro, đốt luôn linh hồn mây-----"

Nơi ngã tư đường, quẹo phải, lại sang một con phố khác, treo đầy những bảng hiệu màu xanh xanh đỏ đỏ--- Thần y chuyên trị dương liễu và giang mai,

giả cả phải chăng, còn được những 'cô em' trang điểm mát-xa, ngực to phục vụ.

Hắn nhìn trộm cô,, mi tâm của cô u ám, đen tối không rõ. Cắn chặt răng, không nói lời nào, trong lòng lảng trí hắn một vạn lần rồi mà còn chưa thấy đủ, cô muốn thiến hắn, để nửa đời sau của hắn chỉ có nghĩ mà không có làm.

Lục Hiển đưa cô vào một căn nhà tổ trị* của một vị thần y, gian phòng khám và chữa trị trống không, mấy tấm giường dơ dáy bẩn thỉu, chỉ một ông ông lão ăn mặc giống tông sư võ học Tiểu Lão Đầu xem bệnh.

*chữa bệnh gia truyền

Nhấc chân đá văng chiếc ghế dựa chặn đường đi, Ôn Ngọc ném hắn nằm xuống một tấm ván ố vàng trên giường bệnh, lão thần y cời áo khoát lớn giọng nói: "Cửu Đồng, anh con mẹ nó chờ chết đi, còn chưa cho lão từ khâu!"

"Anh còn mang theo gái tới, tôi nghĩ anh còn không có tiền thuê phòng, đến đây mượn chỗ làm việc" Cửu Đồng cầm rương chữa bệnh đến, kéo áo Lục Hiển ra, xem xét vết đao dài nửa tấc trên xương sườn của hắn, đang chảy máu không ngừng.

Tiểu Lão Đầu đeo kính lão, giương mắt nhìn Ôn Ngọc một cái: "Làm phiền cô gái một chút, đến cái tủ lớn kia lấy một cây ma túy, thuốc mê đã dùng hết tám trăm năm rồi"

"Ông nhanh tay đi, tôi chịu được" Lục Hiển nói xong, cười xấu xa nhìn Ôn Ngọc.

Tiểu Lão Đầu hừ lạnh, chằm xuống, hắn đau đến nhú máu, tay tóm lấy Ôn Ngọc bên giường, cúi đầu hôn một cái.

Cô vùng vẫy, tay hắn để sau gáy cô, cắn lỗ tai uy hiếp cô "Em còn dám nhúc nhích, chúng ta sẽ một bên khâu một bên 'làm' "

Cô không dám nữa, chỉ hận bản thân mình nhất thời mềm lòng, uống nhầm thuốc, thế mà làm tên nông dân, vừa cứu xong một con rắn thì nó quay lại cắn mình.

Khi Thích Mỹ Trân và Vũ Đại Hải tức tốc chạy đến, thì nhìn thấy Lục Hiển đề trần nửa người trên, mặc cho Cửu Đồng châm cứu, mày cũng không nhú một cái, do ngồi trong lòng hắn là Ôn Ngọc nhỏ nhắn, hai người hôn nhau đến say mê, một chút đau này có là gì. Chửi sặc vào đầu, thú tính của đàn ông lần áp hết không còn sót chút gì.

Bạn đang đọc truyện *Đêm Nay Rồi Càng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Bức Bách

Lục Hiển đề gáy của cô, mang gương mặt phiếm hồng của cô giấu vào ngực mình. Giống như một tên trộm trộm được viên dạ minh châu, mang giấu nó đi, bịt tai trộm chuông, lừa mình dối người.

Rút châm, Tiểu Lão Đầu nói: "Thất cho cậu một cái nợ bướm, một con thanh long trên lưng, trang trí bao đẹp nhé"

Lục Hiển nói: "Quan sư gia đâu?"

"Trên đường đến, năm phút nữa sẽ đến" Vũ Đại Hải không dám ngẩng đầu, ánh mắt nhìn chăm chăm vào bàn chân Cửu Đồng, một đôi giày bằng vải bông cũ kỹ, chẳng biết thầy thuốc chỗ nào, rõ ràng là tập luyện với Lục Hiển mà, Vịnh Xuân nha, theo Bruce Lee chinh chiến ở Vịnh Xuân.

Ha! Ha!

Tướng tá to lớn ngồi chồm hổm, bày ra dáng điệu, đối phó với ba bốn chục tên cũng không hề gì.

Trong phim người Trung Quốc lúc nào cũng khỏe mạnh mà.

Ôn Ngọc bị hắn ôm trong tay, lặng lẽ lướt qua đầu vai hắn, nhìn Thích Mỹ Trân khí phách.

Mái tóc dài được uốn cong tinh tế, tách thành 5 6 cụm, rậm rạp đánh rối. Bây giờ không thịnh hành kiểu để mái đôi, nhưng cô ta vẫn để lộ ra vầng trán cao, mi cong vút, gương mặt trái xoan, đôi môi bôi son dày, trang điểm đậm, vì thế mới thấy nhan sắc của cô ta chói mắt, sắc bén, sáng sủa, ở cô ta thấy được cái gì đó của người trên cao, không cao nhất không được. Đáng tiếc là quá nhiệt liệt, quá quyến rũ, vô ý làm nhạt đi vẻ mặt của cô ta, khiến đôi mắt trở nên âm đạm.

Thích Mỹ Trân rút ra một điếu Dunhill hương bạc hà, nhìn cô gái kia qua khói thuốc.

Ánh đèn treo ngoài đường đã sáng trở lại, rung động mà âm ảm, chiếu sáng gương mặt bình tĩnh của Ôn Ngọc.

Thích Mỹ Trân mém chút nữa sắc khói, hô hấp không thông, một luồng khí chui vào ngực, không thoát được, đầu óc tán loạn, phổi đau đớn.

Tốt, quá tốt, mới mười sáu mười bảy tuổi, là thời gian đẹp nhất của đời con gái, không cần hóa phẩm, thậm chí một chút son phấn năm trăm đồng cũng không cần, đem nhốt vào lầu son vàng ốc, khi bọn họ tới hộp đêm cũng là lúc bọn họ đang ở giai đoạn tuổi trẻ, làn da sáng bóng, tóc đen tuyền mềm mại, cơ thể còn chưa phát dục hoàn toàn, sáng sủa, sạch sẽ, không cần phải tân trang. Một nụ cười có thể đánh bại người trang điểm ba giờ, ba ngày giả bộ trang điểm, ba tháng cố gắng giảm cân.

Khó trách sinh nhật hàng năm, những đứa ngu đều cầu nguyện, muốn mình vĩnh viễn không già, muốn chồng yêu mình không bao giờ thay đổi.

Đàn độn, ý nghĩ kì lạ, nằm mộng ban ngày, thực tế luôn tàn nhẫn, tàn nhẫn đến nỗi làm người ta không đành lòng chú ý đến nó.

Điều thuốc tàn sát, chảy đến tay Thích Mỹ Trân nhưng cô ta vẫn không phát hiện ra, chỉ ngang nhiên, sắc bén, mà lại miên man sợ hãi nhìn Ôn Ngọc. Nhìn gương mặt nho nhỏ của cô ta, ít nhiều gì cũng là người có dã tâm.

Biết rằng sẽ có ngày này, biết rõ sẽ trải qua cảm giác tranh giành với đối thủ, thế nhưng lòng cô ta vẫn đau, khó giải thích được.

Ôn Ngọc thấy ánh mắt của Thích Mỹ Trân giống như ánh mắt của Vu Mỹ Hiền nhìn cô, oán hận như thế, buồn nản như thế, giống như hận cô đã cướp đi tuổi thanh xuân của hai người, cô mới là nguyên nhân gây ra đau khổ cho họ.

Ôn Ngọc bắt gặp cơ người lại, thật đáng sợ, sao Vu Mỹ Hiền không đi hận Ôn Quảng Hải, sao Thích Mỹ Trân không hận Lục Hiền đi?

Thời khắc cô yếu đuối đó vô tình bị Lục Hiền nhận ra được, hần buồn cười, ôm eo của cô, hỏi: "Em sợ cái gì thế?" Gần như thế, ít nhiều gì cũng làm lưu luyến tâm tư cô.

Ôn Ngọc rũ mi xuống, không chịu trả lời.

Thích Mỹ Trân nói: "Bao giờ thì----" nghẹn ngào, lại nghẹn ngào, sao Dunhill hương bạc hà trở nên đắng như thế: "Bắt đầu thích loại này bao giờ thế, ngực cũng không đủ to. Còn là con lai cơ đấy? Em nhớ anh không thích người phiền phức"

Ánh mắt Thích Mỹ Trân độc ác, vừa nhìn là biết ngay.

Thực tế mà nói, Ôn Ngọc chỉ thừa hưởng một phần tư huyết thống bò đão nha mà thôi, rất nhạt, dù không muốn thừa nhận, nhưng bên ngoài cô rất giống Vu Mỹ Hiền, một cô gái Giang Nam điển hình, xinh đẹp dịu dàng, nét đẹp mảnh mai, mặt mày thanh tú, trong trẻo mềm mại. Ánh mắt lộ ra một chút bí ẩn, mắt hai mí to tròn, nhưng lại nhìn hơi thâm một tí, màu sắc hơi nhạt, giống như đôi hồ phách sáng, trong suốt thấy đáy.

Lục Hiền nắm cằm của cô, tỉ mỉ nhìn gương mặt ấy một lần, cười sàu "Con lai? Sao tôi không nhận ra nhỉ. Em là con lai sao Y Toa Bối Lạp?"

Ôn Ngọc vẫn trầm mặc, trầm mặc là sự phản kháng vô hình.

Lục Hiền bóp eo cô: "Em không đáp, tôi chỉ có thể cạy miệng em thôi"

Cô trừng hần, không có gì ngoài kiêu mị, không có nhiều uy lực, lòng của hần bắt đầu nổi lên xuống vô định.

"Phải"

"Thật ngắn gọn, em là nữ hiệp?"*

*chỗ nữ hiệp này mình cũng không hiểu lắm

"Tôi là con lai"

"Em là kem đánh răng, chen một chút rồi một chút"

Ôn Ngọc vùng vẫy tránh cánh tay của hần "Anh không cần khinh người quá đáng như vậy"

Ngàn năm khó được gặp nhau, hần cười hề hề: "Khi dễ em thì em làm được gì nào?"

Ôn Ngọc cắn răng: "Tốt nhất là anh nên gấp may mắn đi, không được để rơi vào tay tôi"

"Được rồi, tội sợ em rồi" Trần đầy khinh miệt.

Cánh cửa động đậy, vị Quan sư gia mặc bộ đồ Tây màu đen, gầy trơ xương, giày da chắc chắn phải đặt làm mới mang vừa, nếu không sao lại cao như vậy, hần lùn tí mà khi mang vào lại cao 170cm.

Mái tóc được chia ngôi ba bảy, được chải chuốt gọn gàng lõe lợt, vào cửa mới gật đầu chào "D ca, chị dâu, Hải ca---" Hần vẫn còn muốn chào Cửu

Đồng với Ôn Ngọc, bị Lục hiển khoát tay, không kiên nhẫn cắt ngang: "Bên cảnh sát thế nào?"

Quan sư gia đẩy đẩy gọng kính màu đen trên mắt, ánh mắt khi nói chuyện luôn phát sáng, vừa thấy đã biết tinh, không phải tinh anh, mà là tinh quái: "Cảnh sát mới dọn sân, những người bên Xuy quyền kia đã chết, còn một đám ICU đang gấp ngòm, muốn sống cũng phải qua được đêm nay....."

"Còn Phi Tử?"

Quan sư gia ngừng một chút, lại châm chước một câu: "Cho dù còn sống, nhưng tay chân bị chặt, được chữa khỏi cũng là phế nhân"

"Câm miệng, con mẹ nó, người của mình mà bị người khác chặt ra từng khúc quăng ở hai đầu bờ ruộng! Mười mấy người chuồn ra hành lang, trước sau đều bị công phá, Phi Tử có thể công có thể thủ thế mà lại bị vây công! Tần Tử Sơn, ông đây muốn lấy mạng mày----" Lục Hiển chồm lên, đập đổ chiếc bàn, hai mắt trừng lớn, nhuộm màu đỏ tươi của máu.

Khó trách người ta nói Young and Dangerous* cần thuốc quá nhiều, ảnh hưởng đến thần kinh vì thế rất hay nổi điên.

*tác giả ghi như thế này: 古惑仔

Vũ Đại Hải quỳ xuống, tự tát vào mặt mình, khóc lóc than thở.

"D đại ca, anh chém em chết đi, không phải em chuồn êm thì Phi Tử cũng không bị người ta chặt thành tàn phế, là em làm hỏng việc, là em đáng chết....
....."

Thích Mỹ Trân tựa vào bàn, đôi môi mỏng vừa khép lại mở: "Mắc mớ gì đến chú, Tần Tử Sơn thông đồng với Xuy Quyền, muốn giết chết D ca, chú đi theo cũng làm nhiều người chết hơn thôi, vô dụng"

Lục Hiển đỡ miệng vết thương, xoay quanh trong phòng, tức giận khó kiềm chế được: "Chích thuốc phiện cho tôi"

Thích Mỹ Trân nói: "Thuốc của em không đủ mạnh"

Cửu Đồng nói: "Không có thuốc phiện, ma túy đi"

"Ma túy thì ma túy! Còn dong dài tôi bắt cậu đi lấp biển!" Táo bạo, nổi giận lôi đình, không có một chút nhẫn nại nào, lộ rõ bộ mặt đáng ghét, có lẽ đây mới là bộ mặt thật của hắn, dùng thuốc phiện gây tê thần kinh, hít sâu rồi lại hít sâu, mùi thơm lạ lùng chui vào phổi, hắn ngửa cổ về phía trước, ngực phập phồng, thở phào nhẹ nhõm, rốt cục cũng lên thiên đường, rồi lại quay về thực tại để tiếp tục xử lý công việc. "Phi Tử là do tôi nên mới bị thương, Quan sư gia, nặc kệ tốn bao nhiêu tiền, tôi muốn tòa phải xử nhẹ nhất. Đến tìm Vũ Đại Hải, sáng mai lấy 20 vạn, đưa cho chị gái hắn. Nghe nói hắn còn có bạn gái?"

Thích Mỹ Trân nói: "Làm việc ở Dạ Hoàng cung, anh vẫn hy vọng cô ta thủ tiết vì Phi Tử àh?"

Lục Hiển đang nghiền, tính tình cũng thay đổi, cau mày, lạnh lùng nói "Trước khi Phi Tử ra viện cô ta dám tìm người khác thì mang cô ta đi Nam Dương bán thân cả đời, chú đi làm việc đi"

"Dạ biết dạ biết, D ca yên tâm, em nhất định sẽ xử lý thỏa đáng" vũ Đại Hải không dễ dàng quệt nước mắt, đứng thẳng lên, mong có cơ hội lấy công chuộc tội.

Quan sư gia đột nhiên lên tiếng: "D đại ca, vẫn còn một người của Xuy Quyền chưa chết, nhưng cũng khó tính lại để lấy khẩu cung, dùng binh khí đánh nhau làm chết quá nhiều người như thế, cũng bị án lớn rồi, Bạch ốc tra muốn mau chóng lập công, đã dùng tiền mua chuộc"

"Vậy cậu muốn thế nào?" Lục Hiển quát to.

Quan sư gia nói: "Theo tôi thấy tìm một người không có mặt ở các trận chiến, không ai nhận ra được. Tốt nhất là không có xung đột lợi ích, mới đảm bảo được độ tin cậy"

Một phòng đầy những ánh mắt lưu manh chuyển ánh mắt nhìn Ôn Ngọc trầm mặc không nói nãy giờ.

Lục Hiển nhú mày, cười: "Tốt, cô ấy là đứa trẻ được nuôi dưỡng tốt, còn mang dòng máu của một con quý gia, không tin cô ấy thì tin ai?"

Ôn Ngọc dôn sự chán ghét xuống đáy lòng, không biểu hiện, trầm giọng hỏi: "Anh muốn tôi nói gì?"

Lục Hiển chưa mở miệng thì Thích Mỹ Trân giành nói trước: "Học muội già làm kỹ nữ, những lão đại trong xã đoàn sẽ bỏ tiền đến mua xuân, bảy đến chín giờ, thời gian rất vừa vặn. Yên tâm, khách sạn của tôi rất có tiếng"

Ôn Ngọc bị Thích Mỹ Trân nhẹ nhàng đâm chọt, mặt không còn giọt máu, bị vũ nhục mạnh mẽ như thế, nói trúng tim đen, cô chỉ là một cô học sinh mười sáu mười bảy tuổi, muốn kiên cường muốn độc lập cũng không được.

Ôn Ngọc cuộn chặt tay mình thành nắm đấm nho nhỏ, đầu ngón tay trắng bệch, biết cô phẫn nộ bao nhiêu, tức giận bao nhiêu: "Nếu tôi từ chối?"

Thích Mỹ Trân khinh thường nói: "Cô xem cô có can đảm nói 'Không' không?"

Lục Hiền vừa hưởng thụ ma túy vừa xem kịch vui.

Ôn Ngọc bị buộc đi đến chỗ chết, chỉ vì cô thương hại hắn, thương hại hắn mà cô đưa mình vào tình trạng này.

Đồng ý, cô sẽ bị Vụ Mỹ Hiền mắng đến điếc tai, lại bị Âu Ngọc Phân đuổi ra khỏi cửa, trường học sẽ xóa tên cô, bạn học sẽ đối xử với cô như đối với Trương Giai Nghi, người qua đường sẽ bịt mũi vì chê cô thối tha dơ bẩn. Không đồng ý? Nói đùa, một chữ còn chưa nói được sẽ bị Lục Hiền và Thích Mỹ Trân xem như phim giả tình thật.

Bây giờ cô hận sao Lục Hiền không chết quách đi, phơi thây đầu đường, chết không toàn thây, lập tức lập tức.

Đau lòng, xấu hổ, giận dữ có ích gì?

Cô nhìn Quan sư gia, trong lòng bỗng hận vô cùng, kìm nén mãi cô mới bình tĩnh nhìn hắn nói: "Loại thông tin này anh cho là hiệu quả sao? Vừa nghe là biết bịa đặt, ức hiếp làm chứng cứ giả, không đáng tin cậy. Các người có thói quen làm vậy như vậy sao? Phương thức cũ kỹ không có gì mới, nên đổi sớm thì hơn"

"Sao lại thay đổi? Lòng mọc chưa dài còn dám mạnh miệng" Lời nói như thế tất nhiên là của Thích Mỹ Trân.

Ôn Ngọc nhìn chăm chú vào hai mắt Lục Hiền, bình tĩnh nói: "Thứ nhất, về phía cảnh sát, anh phải phối hợp, nếu không tôi làm gì cũng vô dụng. Thứ hai, tôi muốn mười vạn, không ký chi phiếu*, đừng trùg tôi, anh muốn mua lời khai miễn phí sao? Huống chi tôi đã diễn hết vở kịch này với anh rồi, còn diễn không chê vào đâu được. Bây giờ tôi có thể gọi điện thoại"

*tức là muốn tiền mặt

Quan sư gia hỏi: "CÔ muốn call ai?"

Ôn Ngọc đáp: "Gọi điện báo nguy"

Bạn đang đọc truyện *Đêm Nay Rồi Càng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12: Tranh Phong

"Ôn tiểu thư, theo như cô vừa kể lại, hôm nay lúc tám giờ hai mươi phút, tại Cao ốc Hồng Hâm số 139 đường Vinh Hoa, đối tượng đáng nghi là Lục Hiền, chưa được sự đồng ý của cô đã xâm phạm mảnh mẽ thân thể của cô, lúc ấy tại sao cô ở Cao ốc đó?"

Ánh đèn chói mắt chiếu lên gương mặt không còn chút máu, ảm đạm như cương thi của cô.

Vụ Mỹ Hiền và Ôn Quảng Hải không muốn đến đây với cô, chỉ có chị cô là Ôn Nghiên chịu tới, ngồi thăm vấn với cô.

CHIếc áo somi màu trắng bị dính máu đã sớm bị mang đi đốt, cô đang mặc chiếc áo cánh dơi hiệu Đại Nhất, theo phong cách mà những phụ nữ thời đại mới theo đuổi cuồng nhiệt, ngược lại làm nổi bậc lên cả người đơn bạc như tờ giấy, mái tóc mềm mại xoã xuống đầu vai, đôi mắt sưng húp, đỏ hoe vì khóc, nhìn như cô đang nghĩ đến chuyện xảy ra khi đó mà sợ hãi, co rúm người, nắm chặt cổ áo, sợ hãi nhìn vị cảnh mặc cảnh phục màu trắng, vừa há mồm lại muốn khóc.

Ai còn nhẫn tâm để hỏi tiếp chứ, huống chi là đàn ông, luôn cho mình là đúng, chưa tiến hóa hoàn toàn. (???)

Không thể phủ nhận, trời sinh phụ nữ là diễn viên, khi nào lấy chiếc mặt nạ nào găng lên mặt để đạt mục đích cuối cùng, có được sự biểu cảm tuyệt đối.

Nhìn xem, cô vừa nhắc mi, nhủu mắt, cúi đầu nghẹn ngào nháy mắt, muốn nói lại thôi, vô cùng gian nan, không biết tổ cáo thế nào, vô cùng đau khổ, biểu diễn tí mỉ đến từng chi tiết, hơn cả diễn viên "Mỗi thứ sáu thầy giáo dạy lịch sử của tôi đi hẹn hò với bạn gái, luôn trễ 30 phút, thật sự đau khổ. Áp lực bài vở rất nhiều, sách vở tẻ nhạt, vô vị. Thầy giáo hung hãn không phân biệt đúng sai, bình thường tôi luôn thừa dịp đó trốn lên sân thượng hít gió, thả lỏng tâm tình. Ai ngờ gặp phải hắn..... hắn động tay động chân....."

"Cô xác định lúc đó là từ 8 giờ 20 đến 9 giờ?" Cảnh sát nhủu mày, hỏi thêm lần nữa, sự việc quá trùng hợp, khiến người khác không thể tin được, nhưng sự thật đang ở trước mắt, người bị hại không có lý do gì để nói dối.

Ôn Ngọc gật gật đầu, nhin không được đành khóc nức nở, nói: "Tôi xem đồng hồ treo tường rồi mới đi, không thể sai được"

Nữ cảnh sát ngồi kế bên không kiên nhẫn, càng không tin tưởng, là phụ nữ với nhau, đột nhiên nổi lên địch ý ko rõ, có lẽ đối với đứa con gái có tư sắc hơn người lại mang dáng vẻ kệch cỡm nên tự nhiên vậy, coi là kẻ thù trời sinh: "Ôn tiểu thư, cô có thể miêu tả quá trình xảy ra vụ án hay không, mức độ xâm phạm, sẽ dễ dàng cho cảnh sát khởi tố, là cưỡng hiếp hay là Sexual harassment (Quấy rối tình dục)"

Theo pháp luật địa phương "Bất luận kẻ nào xâm phạm người khác, tức đã phạm tội, một khi công tố định tội, có thể bị giam giữ mười năm" Nhưng quá rối tình dục có sáu buồng giam cấp thấp nhất, cho phép giải hoà, ai nặng ai nhẹ rất rõ ràng.

Tên còn lại nói: "Ôn Tiểu thư, nếu thật sự khó khăn, không cần miễn cưỡng"

Hắn ôn hoà thân thiện, thật là một cảnh sát tốt, nếu hôm sau lại có một bà lão nặng ba trăm cân* đến báo án, không biết có dịu dàng hướng dẫn từng bước như thế không. Ai nói con người sinh ra đã bình đẳng? Tất cả đều là chuyện hoang đường của những tên làm chính trị, chưa từng bình đẳng, chưa từng chân chính tự do và hạnh phúc.

*150 kg

Trong chiếc tivi là một giọng nói đồng đặc huyền thuyên, vì nhân dân đau khổ mà tạo ra một giấc mộng xanh, vàng rực rỡ, với ba mươi phiếu bầu, kết quả chính tên đó là người có phiếu bầu cao nhất, chính thức gia nhập giới chính trị cầm quyền.

Ôn Ngọc nói: "Phải.... đầu tiên hắn trêu chọc tôi, hắn nói hắn đã từng ở trên sân thượng 'chiến đấu' với chị dâu của hắn ba trăm lần, lại còn miêu tả chi tiết.... Quá độc ác, tôi không cách nào nói được"

Tên cảnh sát kia vội vàng an ủi: "Được rồi được rồi, tôi hiểu, không cần nói quá rõ ràng" Nói xong bị đồng nghiệp trừng một cái, đàn ông thật khó trị.

Ôn Ngọc tiếp tục: "Sau đó.... sau đó hắn chạm vào ngực tôi, cắn vành tai của tôi, còn.... hắn còn hôn tôi.... Đầu lưỡi của hắn..... thật xin lỗi, tôi muốn ói...." Che mặt khóc đứt quãng, đè nén nỗi đau, làm dậy lên lòng căm phẫn của đối phương.

Nữ cảnh sát cũng đặt mình vào hoàn cảnh của người khác, định ý cũng miễn cưỡng hạ dần: "Ôn tiểu thư, xin thứ lỗi cho tôi nói trực tiếp, theo như cô miêu tả, đối phương cũng không thực chất là xâm phạm, cùng lắm thì chỉ định tội Sexual Harassment, thậm chí còn không đủ thời gian để kết tội. Ôn tiểu thư, cô muốn tố thế nào?"

"Tôi không muốn làm lớn chuyện này" Ôn Ngọc cúi đầu.

Ôn Nghiên ôm vai cô, vỗ nhẹ nhàng sau lưng, nói với cảnh sát: "Em tôi còn quá nhỏ, lại đang đi học, nếu loại chuyện này truyền đi, đối với đứa con gái như nó không tốt"

Loại vụ kiện này, tốt nhất là xử lý khiêm tốn, xã hội văn minh, nhưng trách nhiệm của phụ nữ chỉ có tăng chứ không giảm, muốn cô cần kiểm quản lý nhà cửa, lại muốn cô ra ngoài kiếm tiền, cả hai cái quần quanh, nhưng đó mới là phụ nữ thời đại mới.

Tên cảnh sát gọi ý: "Ôn tiểu thư có yêu cầu bồi thường không?"

Ôn Ngọc nói: "Bồi thường? Là bồi thường hay là trả tiền? Tôi bị hắn vũ nhục, còn phải bị tiền của hắn vũ nhục thêm một lần sao? Tôi không đồng ý"

Nữ cảnh sát không nhịn được: "Ôn tiểu thư, chúng tôi chỉ làm theo trình tự công việc mà thôi. Không phải đơn tố nào cũng có hiệu quả"

Ôn Ngọc nói: "Tôi thường xuyên xem báo, rất nhiều người dân bị hại được toà án đăng báo xin lỗi. Tôi không hy vọng mang việc này ra ánh sáng, nhưng không thể cứ im hơi lặng tiếng để rồi bị thua thiệt. Tôi muốn hắn chân trà xin lỗi, nói ba chữ 'Tôi sai rồi' với tôi ở đồn cảnh sát"

Nữ cảnh sát kinh ngạc: "Cô có biết hắn là ai không?"

Ôn Ngọc ngần đầu, đầy mắt nghi ngờ: "Hắn là ai? Không phải chỉ là một tên dê xồm vô công rồi nghề sao?"

Nữ cảnh sát bắt đầu đi: "Sai, cô hoàn toàn sai rồi"

Đã gần nửa đêm, toà Bát Dạ Thành vẫn đèn đóm huy hoàng

Căn phòng hoà giải cực kì đơn giản, chỉ có chiếc bàn dài, bảy tám chiếc ghế, những cảnh sát theo dõi vụ này cũng ngồi đầy đủ.

Chẳng qua là xung quanh đã được đóng kín, không có lấy một cái cửa sổ, dùng để bảo vệ lý lịch của người trong cuộc, vì thế phải xây dựng giống phòng giam, đè nén kín đáo, ép người ta đến không thở nổi.

Quan sự gia và cảnh sát nói vài câu mở đầu, Lục Hiểu điều khiển chân, nghiêng người ngồi ở ghế, không có phong độ, không có dáng vẻ, rõ ràng đây là bộ dạng lưu manh.

Đối diện với Ôn Ngọc, hắn cảm thấy buồn cười và khinh miệt: "Lục Hiểu tôi sống đến ngày hôm nay, không ai dám yêu cầu tôi trịnh trọng nói xin lỗi, Ôn tiểu thư, cô đòi tiền thì cứ việc mở miệng, hà tất phải lớn chuyện như vậy, mười hai giờ rồi, cảnh sát cũng cần kết thúc công việc chứ, lãng phí thời gian của mọi người"

Một ly trà trắng men bình thường, bên trong là Thiết quan âm, Ôn Ngọc không ngại hắn châm chọc khiêu khích, vẫn tỉ mỉ thêm trà đổ nước, lọc trà lần thứ nhất, thêm nước sôi lần thứ hai, trong khoảnh khắc này, hương trà toả ra mọi phía.

"Người ta tranh nhau một chỗ chỉ để thấp hương cho Phật, có thù không báo không phải là quân tử, Lục tiên sinh*, anh nói có đúng không?"

*ở đây chỉ đề là Lục sinh.

"Có gì cứ nói thẳng"

Ôn Ngọc ngụ ý gì đó, nhắm mắt xem hơi nước bốc lên từ lá trà, chìm chìm nổi nổi, phong thủy luân chuyển, cuộn cuộn giữa dòng thời gian. "Lục tiên sinh, các người đã làm gì thì các người nên biết rõ ràng, loại khẩu khí này tôi nuốt không trôi. Khi dễ vũ nhục người khác, làm người khác không phản kháng được, không thể dằn xếp ôn hoà thì cũng làm trầm trọng hơn mà thôi. Tôi không phải Lục Tiên sinh, không biết quy tắc của bang phái, nhưng nếu anh hiệp người quá đáng, tôi tình nguyện cá chết thì lưới cũng phải rách, cũng không quỳ xuống cúi đầu chịu thua. Lục tiên sinh, ở đây là đồn cảnh sát, anh không nên ép tôi"

Cô định bắt kẻ hậu quả là gì, trở mặt phản khẩu cung, chỉ tội hấn? Sớm biết không nên tin cô, một con tiểu hồ ly giao hoạt, làm sao có hảo tâm bày mưu tính kế, tích cực giúp hấn chứ.

Quan sự gia âm thầm đồ mồ hôi hột, Ôn Ngọc nói đúng, đây là đồn cảnh sát, cho dù Lục Hiển có thể lực, cũng không dám sinh sự ở đồn cảnh sát.

Lục Hiển ngồi thẳng người, nhìn thẳng gương mặt nhợt nhạt của Ôn Ngọc.

Mồ hôi lạnh của Ôn Ngọc chảy ròng ròng, bị khoá ánh mắt, hấn giống như con sói tham lam, làm cô như mang tại lưng, ngạnh tại hầu*.

* Khó chịu, như bắt an..

Sau một khắc trầm mặc, Lục Hiển đột nhiên bật cười, nắm tay phải đâm vào mặt bàn, thùng thùng thùng ---- như tim đập, trầm ổn hữu lực, thận trọng: "Chưa ai dám uy hiếp tôi, Ôn tiểu thư, cô thật to gan"

Ôn Ngọc không nhanh không chậm, đẩy ly trà đến trước mặt hấn: "Lục tiên sinh, trà vừa đủ dùng rồi"

Chờ đợi, thời gian bị trầm mặc buộc chặt, vô tình khiến nó bị kéo dài, giống như cô nói, trà vừa đủ dùng, thêm một chút cũng không nhiều, thiếu một chút cũng không ít, cô đã sớm cân nhắc trong đầu, cô hết lòng tin tưởng hấn nhất định sẽ chịu thua, nếu không sẽ không thì cứ đánh nhau một trận.

Giờ khắc này, không hiểu sao Lục Hiển cảm thấy vui sướng.

"Ôn tiểu thư, xin lỗi. Uống xong ly trà, ân oán sẽ kết thúc"

Ôn Ngọc rút cục cũng ngẩng đầu, bắt gặp ánh mắt của hấn, cô chỉ nhẹ nhàng nhếch môi, đôi mắt như hai ngôi sao tranh nhau phát sáng, trong trẻo mà giao hoạt.

Cô tiếp trà, ly trà đưa đến bên môi, ngừng một chút, hai ba giây sau bỗng nghe thấy tiếng cười nhạo của cô, lộ ra trào phúng và khinh thường.

Mang toàn bộ ly trà hất vào chân hấn, cô chậm rãi đứng lên, trên cao nhìn xuống, quan sát hấn đang phần nộ sắp nhịn không được, ý cười nhẹ nhàng, cực kỳ khoái trá: "Lục tiên sinh, tôi chúc anh có mệnh Phú quý, làm ăn ngày càng phát đạt. Hành sự đầu đường không bị người ta chém, trăm tuổi vẫn bảo toàn được thân thể nguyên vẹn. Có vợ có con khai chi tán diệp, người một nhà sống làm bạn, chết theo cùng. Hằng năm có hôm nay, tuổi tuổi có sáng nay"

Nói xong giữ chặt Ôn Nghiên đang nom nớp lo sợ, nói cảm ơn với cảnh sát, ký tên rồi lên xe về nhà.

Để lại Lục Hiển đang giận sôi gan, máu nóng cuộn cuộn.

Quan sự gia một bên không dám khuyên, một lời cũng không dám nói, đưa tượng đá đang đứng ở đồn cảnh sát trở về.

Không bao lâu, đột nhiên vang lên một trận cười nặng nề, trong căn phòng trống trải, đột ngột đáng sợ, quý khí dày đặc.

Là hấn đang cười, cứ như uống nhầm thuốc, càng cười càng lớn.

Quan sự gia lo lắng, có khi nào tức giận trong lòng, tức đến nổi bị thần kinh luôn không?

Rạng sáng, Thích Mỹ Trân nghe Quan sự gia thuật lại, quay sang châm chọc Lục Hiển: "Đói bụng ăn quăng, kết quả thuyền lại lật trong mương"*

* Chuyện cứ ngỡ như biết kết quả chắc chắn 100%, nhưng kết quả vẫn thay đổi.

Lục Hiển nghe ra ý trong lời nói của cô ta, cảnh cáo: "Không cho em đụng đến cô ấy" Năm chữ thốt ra nhưng viên đá đánh mạnh vào đại não.

Thích Mỹ Trân trở mặt, tức giận quát: "Anh bỏ qua cho cô ta như vậy ư?"

Lục Hiển nhú mày: "Em ghen?"

Thích Mỹ Trân tức giận: "Em làm sao có tư cách ghen, quan hệ giữa em và anh như thế nào, em đã biết từ lâu rồi"

Lục Hiển phúi phúi bụi, không nhìn cô ta, nói: "Em biết thì tốt rồi"

Lòng người sắt đá, Thích Mỹ Trân đứng dậy tháo trang sức thay quần áo, trốn vào không gian rộng rãi rửa mặt, tay không ngừng run run, đụng vào áo ngủ cũng bất ổn, run rẩy, từng giây từng phút trôi qua thật gian nan.

Lục Hiển gõ cửa, nói xuyên qua cánh cửa: "Anh và Quan sư gia về"

"ANH đi đi"

Muốn đi thì không giữ được, sớm muộn gì cũng rời đi mà thôi.

Chỉ biết trách ông trời.

Bạn đang đọc truyện *Đêm Nay Rồi Càng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Trường Cao Đẳng Nữ Sinh*

* ở đây đề Nữ Cao, ở chương trước mình có gặp phải từ này và được giải nghĩa là trường cao đẳng dành cho nữ sinh, mình xin mạn phép đổi tựa chương cho dễ hiểu tí.

Cổ phiếu như mong muốn, dòng nước cũng như mong muốn, thần bí nhất vẫn là tâm của con người, không biết chua xót bao nhiêu, ngọt ngào bao nhiêu, rồi vỡ tan, rồi cần bao lâu để chữa trị thành một trái tim vừa vững vàng vừa kiên cường. Trê thương trường, có rất nhiều giả dối mà người ta vẫn thường nói với những cô gái khi họ yêu nhau "Tuỳ tâm sở dục*", cứ đuổi theo tự do, nếu không sẽ bỏ lỡ nửa kia của đời mình. Nhưng hoặc giả giữa người và người cứ tuỳ ý như thế, không biết điều chỉnh tốt, nhất định sẽ giống như sống trong xã hội nguyên thủy, giữa người với người chỉ vì dục vọng mà gán bó với nhau, ăn dục vọng, bán năng lực dục vọng, bị dục vọng chiếm lấy.

*làm theo ý mình muốn

Người không phải là người, trước hết người là thú, rồi mới tiến hoá thành người.

Không nên có suy nghĩ là không thể có được, cố gắng điều khiển trí óc và tâm của bản thân mình.

Ở một toà nhà cũ kỹ, chỉ có lầu hai lộ ra ánh đèn từ hai căn phòng, ba giờ sáng, Vu Mỹ Hiền vừa đi đánh bài về, trang phục còn chưa thay. Trên TV đang chiếu tới gương mặt của diễn viên Oánh Oánh, gương mặt đầy dầu, ngũ quan trở nên xấu xí hơn, tạo thành một đồng mơ hồ, không thấy rõ hình dạng nữa.

Bà ta cố ý nán lại một chút, không, phải nói là môi mắt mong chờ.

Rốt cục Ôn Ngọc cũng xuất hiện, vẫn là gương mặt lạnh như băng câu cô.

Vu Mỹ Hiền mắng: "Thật không biết xấu hổ"

Ôn Nghiên vẫn làm người giải hoà, kéo dài âm thanh kêu: "Mẹ--- Hôm nay A Ngọc rất mệt, mẹ để nó nghỉ ngơi trước đi, ngày mai hẳn nói được không?"

"Có chuyện gì để nói chứ, mặt của mẹ bị nó làm cho mất hết. Con biết Đại phu nhân ở dưới lầu nói gì không? Khó nghe thế nào biết không? Sao mẹ phải bị liên lụy vì nó chứ? Rồi khỏi nhà chắc chắn mày đã không an phận, loại chuyện này còn báo cảnh sát? Nếu mày không lắng lờ, ngoài đường thiếu gì con gái, sao phải tìm mày?"

Ôn Nghiên sợ đêm khuya còn cãi nhau lại gây chuyện, thấp giọng khuyên Vu Mỹ Hiền: "Mẹ, muốn dạy dỗ em nó cũng phải lựa chọn thời điểm chứ, nếu không Đại phu nhân tính giác sẽ làm ấm lên"

Vu Mỹ Hiền cứ gắt gao nhìn Ôn Ngọc, trong ánh mắt chứa ngàn vạn lần hận ý --- không trách ông trời, chỉ đổ thừa cô.

"Sớm biết như thế vừa sinh ra liền đem mày vứt bỏ, để lớn lên làm tao mất mặt, gièm pha đầy trời, một chút công dụng cũng không có, chỉ biết liên lụy tạo"

Ôn Ngọc bước tới gần, Vu Mỹ Hiền đang ngồi ru rú trên sofa chớp mắt đã không còn khí thế: "COn đương nhiên kém mẹ rồi, mười sáu tuổi đã gồ

cửa phòng kẻ nhà giàu, mười bảy tuổi thì sinh chị. A----- nhưng con nghe ngoại nói, người đàn ông kia bụng phê, không giống như cha"

"Mày.... Mày cầm miệng! Miệng mày thú lắm!"

"Chắc chắc --- mẹ mày hôm nay là phú bà rồi, không thể thô tục được. Bị Đại phu nhân nghe được sẽ bị nói là gái quê, nhân cách bị hạ xuống nghiêm trọng, tốt nhất là cả đời ở Tây Giang, đừng bao giờ bước vào cửa Ôn gia một bước"

Mười sáu năm trước, bà ta sinh ra quái vật này.

Vưu Mỹ Hiền năn lòng, cảm thấy thất bại.

Đôi lúc Ôn Ngọc vẫn kính mẹ mình, hơn mười năm nay như một, cãi nhau chưa bao giờ thắng, nhưng cứ trải qua như thế, không biết sợ là gì.

"Tam phu nhân, người tiếp tục. Con về phòng trước, người biết không, phụ nữ tuyệt đối không thể thiếu giấc ngủ, đặc biệt phụ nữ trên ba mươi tuổi, một đêm không ngủ giống như bị hút khô máu, da mặt như giấy màng hong gió, nhiều nếp nhăn. A? Sao người không tẩy trang? Hoá phẩm có tính ăn mòn kinh người, cần thận sáng mai khi rời giường sẽ bị xam nhè tam phu nhân"

Vưu Mỹ Hiền nổi giận, phát tiết không được, ghen đến suýt ngất.

Hai người cứ chằm chọc, hai mẹ con như kẻ thù lâu năm.

Với Ôn Ngọc mà nói, đây là nhân sinh, không ai yêu thương, cũng không cần người khác thương hại.

Người đầy gai góc, bảo vệ bản thân tuyệt đối, bảo thủ. Yên tâm, dù cô độc nhưng cô vẫn có thể kiên cường sống sót.

Chủ nhật, Phúc tử không đến trường, muốn ở nhà, đây mới là chuyện làm người ta đau đầu nhất.

Tính khí của nó hung bạo, động tí là nổi điên, cô bảo mẫu Anna không chịu nổi tính khí của Vưu Mỹ Hiền, đã từ chức từ lâu. Việc chăm sóc Phúc tử liền rơi vào tay Ôn Ngọc.

Cô đưa nó đi chơi, không hài lòng thì nó liền đánh người.

Phúc tử nặng khoảng hai trăm ba mươi bảng*, thích nhất ném đồ vật vào người khác, không phân biệt được nặng nhẹ, Ôn Ngọc bắt đắc dĩ đành phải chạy.

*1 bảng = 0.9072 cân. hình như 2 cân = 1 kg. ở đây Phúc tử chắc gần 100 kí.

Hôm nay nó làm sập đồng gỗ bằng đồ chơi, Ôn Ngọc đỡ không được, mặt Phúc tử biến sắc ngay lập tức, rượt Ôn Ngọc như ma quỷ.

Vưu Mỹ Hiền nghe thấy động tĩnh, đứng bên ngoài cánh cửa đã bị phá hỏng. Ôn Ngọc không có chỗ trốn, cuối cùng bị thương đầy người, lại gặp phải gương mặt tươi cười của Vưu Mỹ Hiền khi người khác gặp họa.

Người của Ôn gia, nhân tính đều vụn vụn.

May mắn còn có trường học làm nơi tránh gió.

Dường như trải qua sóng gió vừa rồi, mỗi ngày Sương Giai Nghi chủ động nói vài câu với Ôn Ngọc, dần dần thành bạn, Sương Giai Nghi sáng sủa hơn, không hề nao núng, khóc suốt mười năm phiền người khác nữa.

Nhưng rủi ro cũng bắt đầu từ đó.

Mỗi lớp đều có một vị đại tỉ, vóc dáng cao ráo thon gầy, kiểu tóc tinh xảo xinh đẹp, mày rậm mắt to, có người thì Tom-boy, nhưng ăn nói thì oạch tẹt, không chút kiêng kị.

Đây là Thái Tinh Di, tên và người hoàn toàn không hợp, có thể nói là rất khác xa nhau. Có thói quen là luôn luôn ức hiếp Sương Giai Nghi, bởi vì cô ta chưa bao giờ phản kháng, không cáo trạng, bót việc, thuận tiện, không để lại phiền toái.

Lớp thể dục đang tập luyện bóng rổ, giáo viên thể dục là người mới tốt nghiệp, rất cục cựa cũng thấy được con gái thật đáng sợ. Trận đấu bình thường cũng trở thành một trận thi đấu BỔNG rổ. Một đám đuổi theo một trái bóng hình tròn, ngón tay chạm được bóng, phản ứng đầu tiên là quỳ gục xuống, ai cũng đứng nghĩ nhảy lên cao là có thể chụp được. Trọng tài thổi kèn tới tập thể mà không ai đáp lại, hoảng toàn không có tác dụng. Kế tiếp mặc kệ đối thủ, cùng nhau xông lên xếp trận La Hán, trong biển cười cũng phải cướp lại được bóng, sau mười lăm phút mà điểm số vẫn không thay đổi --- vẫn còn đang so đo.

Giang hồ đồn, loạn là sinh biến*

*Loạn đội hình sẽ xảy ra biến cố, rủi ro.

Cãi nhau không biết ai đánh ai, người nào đụng người nào, tóm lại là loạn hết cả lên, đục nước béo cò, dò thủ đoạn không ai hay biết, càng ngày càng

loạn.

Giáo viên thể dục không thể làm gì khác hơn là tự thân ra trận, khuyên can, kéo từng người một ra, dạy dỗ phê bình đến hết hơi, sau đó mới đi uống một ly nước lạnh để thả lỏng.

Thật đáng sợ, con gái mà vạm vỡ như một bóng ma, ám ảnh lòng hấn.

Yên lặng được ba mươi giây, Thái Tĩnh Di đột nhiên gây khó dễ, chân có thể nhấc lên cao, xem ra có học Taekwondo, một cước đá vào Sương Giai Nghi ngực to như hai quả núi trước mặt, trừng mắt: "Vừa rồi mấy nhân cơ hội véo tao phải không?"

"Tôi không có-----"

"Chính là mày! Nhất định là mày!" Tất nhiên cũng có người 'chính nghĩa' bênh vực 'lẽ phải', thì ra là cô người hầu nhỏ của Thái Tĩnh Di - Vương Mẫn Nghi "Không phải mày thì ai dám như vậy, véo đùi Christy?" Sau đó còn bổ sung, khẳng định: "Chính là mày, con mập chết tiệt"

Không ngờ rằng Sương Giai Nghi âm thầm bị đánh bị mắng nửa học kỳ, bây giờ lại bộc phát, đưa bóng dáng không lồ một trăm tám mươi bảng, hung hổ xông lên phía trước, như con heo chạy loạn từ trong rừng ra, đập mạnh đầu vào Thái Tĩnh Di, làm cô ta ngã xa năm thước, ngã xuống đất không tin được.

Sương Giai Nghi hô ta: "Không phải là tao! Không cho tội bây đồ oan cho tao!"

Tĩnh Thái Di bạo phát: "Con mập chết tiệt, dám đụng vào tao! Đi ăn cút đi!"

Bắt đầu, bóp--- dư âm còn vang vọng bên tai.

Sân thể dục trở thành nơi trình diễn, Thái Tĩnh Di và Vương Mẫn Nghi hai đánh một, Sương Giai Nghi dù thể trọng hơn người, nhưng tốc độ quá chậm, không bao lâu thì bị đánh đến không thể phản kháng.

Chẳng qua lần này đặc biệt hơn, vì Ôn Ngọc đang đứng bên ngoài đột nhiên xông đến, Viên Sunny hưng phấn theo sau, dạo này nhàm chán, rốt cục cũng có một chuyện mới mẻ để làm là cung cấp thuốc.

Ôn Ngọc tách Thái Tĩnh Di chuẩn bị tung cú đấm ra: "Christy, có gì từ từ nói, mọi người đều là bạn bè, không cần thiết phải động tay chân"

Thái Tĩnh Di cao hơn Ôn Ngọc nửa cái đầu, cau mày cúi xuống nhìn cô: "Thế nào, mày muốn giúp nó? Thì ra là thật, Y Toa Bối Lạp vĩ đại và con mập chết tiệt này đồng tính luyến ái! Thật là ghê tởm, phải báo cáo vs Mrs. Yang đuổi học hai đứa nó!"

"Cô nói chuyện tôn trọng người khác một chút"

"Tai sao tao phải tôn trọng mày? Con đồng tính chết tiệt!"

Lời nói không hợp nhau, tình huống chuyển thành hai đánh với ba, năm nữ sinh đánh nhau, còn không phải kéo tóc xé y phục sao, thậm chí là Vương Mẫn Nghi dùng móc tay cào mặt Sương Giai Nghi đến chảy máu.

Cả đám kéo nhau đi xem náo nhiệt, Ôn Ngọc và Thái Tĩnh Di đánh nhau, ngàn năm khó gặp, ai cũng mong đợi.

Đáng tiếc sau khi giáo viên thể dục điều chỉnh tâm tình xong, vừa quay về thì phải ra mặt khuyên can lần nữa, cả đám người kẻ huýt sáo kẻ bịt lỗ tai, sang lớp bên cạnh nhờ giáo viên kéo cả đám ra.

Không thể nghỉ ngơi, cuối cùng bị lên văn phòng, gương mặt Mrs. Yang âm trầm, giáo huấn một phen.

Hoa dạng niên hoa, mỹ lệ xanh tươi*

*Đa dạng, đầy đủ. Ý nói mỗi người bị đánh thành những bộ dạng khác nhau, cái gì cũng có.

Một đám thờ hân hân, rối bù. Áo sơ mi trắng bị dính bùn, bẩn thỉu, giống như vừa đi dã ngoại về, cầm một cây thương thì có thể trở thành lính, vũ khí hiện ngang.

Mrs. Yang thở dài, sau đó nhìn Ôn Ngọc, muốn khai đao với cô trước: "Y Toa bối lạc, em mà cũng phạm phải sai lầm ngu xuẩn như vậy. Tôi rất thất vọng về em"

Ôn Ngọc cúi đầu, cực kì tiếp thu, tỏ thái độ hối lỗi nói: "Sorry, Mrs. Yang"

Ngữ khí Mrs. Yang chậm dần, hỏi Ôn Ngọc: "Em nói đi, rốt cục xảy ra chuyện gì?"

"Lớp thể dục đang tập luyện bóng rổ, bọn em tranh trái bóng, Cora* cướp được bóng trước, sau đó Christy nhào lên cướp lại, em và Sofia** và Cora một đội, dĩ nhiên hỗ trợ nhau, ai biết được cướp quả cầu thì chuyện lớn như vậy. Là bọn em làm sai tinh thần thể thao, em sẽ nghiêm khắc đưa chữa sai lầm, mong cô tha thứ cho bọn em" Lật ngược trái phải, lời nói dối này đi tiếp lời nói dối khác, một lèo nói hết mà mặt không hồng tim không đập, cô vốn là học trò ngoan, độ tin cậy không thấp, Mrs. Yang mặt lạnh rất khó xử.

*Sương Giai nghi

**Viên Sunny

Hỏi lại Viên Sunny, Viên Sunny vội vàng gật đầu: "Đúng vậy đúng vậy, đúng như vậy đấy ạ, thật xin lỗi Mrs. Yang, sau này chúng em sẽ chú ý đúng mực"

Thái Tĩnh Di nén cười, đến mức hai gò má đỏ bừng.

Mrs.yang nhú mày, nghi hoặc, hỏi Thái Tĩnh Di, Thái Tĩnh Di cúi đầu nhìn mũi chân Ôn Ngọc, thản nhiên nói: "Đúng vậy, điểm số quá suýt sao, lại gần tan học, tất cả mọi người ai cũng quan tâm thắng thua, đều muốn thắng, không cần thận nên trở thành như vậy"

Miệng điều chỉnh, thống nhất qui cách, nhất trí với nhau.

Mrs.Yang cuối cùng chỉ có thể nói: "Về nhà viết kiểm điểm 3000 chữ, sửa chữa lỗi lầm, coi như là phạt"

Nắm quả đầu xù xì cúi xuống, cùng lúc hô lên: "Sorry Mrs. Yang. Thank yeu Mrs.yang"

Vừa xuống lầu đã xuất hiện tiếng cười, Thái Tĩnh Di khoát túi xách lên vai, nhú mày với Ôn Ngọc: "Nhìn không ra Y Toa Bối Lạ dám ra tay với tôi. Cũng biết cả nói dối, đáng học tập"

Ôn Ngọc nhàn nhạt liếc xéo cô ta một cái, cũng có ý hoà giải: "Tôi không nhìn ra được, Christy, cô ra tay ngoan độc như vậy"

Thái Tĩnh Di duỗi lưng bị mồi, vén mái tóc ngắn lên lỗ tai, nói: "Thế này mà không hoà giải, anh hùng tiếc anh hùng?"

Ôn Ngọc đáp: "Tôi chỉ hi vọng cô không khi dễ Sương Giai Nghi nữa mà thôi"

"Xem tâm tình của tôi đã"

"Cậu ta đánh cô một cái, vẫn có tỉ lệ thắng đấy"

Ánh ta dương chiếu, ban ngày của ngày hè luôn dài như vậy, tám chín giờ bầu trời vẫn chưa tối đen, luyến tiếc trần thế.

Từ Ngần nghe bạn học của Ôn Ngọc là Cao Mỹ Linh thuật lại, sau đó không bỏ sót một chữ, thuật lại cho Lục Hiên nghe ở phòng trà.

Đây cũng là chuyện buồn cười nhất kể từ khi hấn bị thương tới nay, hấn cười đến nổi vết thương ở thắt lưng ắn ắn đau.

Cuối cùng tổng kết: "Mẫu dạ xoa, bà cô hung dữ, hung đến như vậy thì đến 30 tuổi cũng không ai thèm lấy"

Bạn đang đọc truyện *Đêm Nay Rồi Càng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Đoàn Gia Hào.

Trong đầu của con gái, tình cảm lúc nào cũng chiếm phần hơn, điển hình tình cảm của động vật (editor là con gái =.=), mà bày tỏ ra ngoài lại càng thêm kì diệu. Có thể tức giận vì mang sai giấy, phôi sai trang sức, thì cũng có thể kết bạn với nhau vì một lần hiểu ý nhau.

Thái Tĩnh Di công bố, cô ta và Ôn Ngọc cùng trải qua hoạn nạn, sau đó liền kết thành bạn thân. Muốn lập thành một team năm người, đề nghị lấy tên là nữ cao Phách Vương hoa, muốn bá thiên địa kính quả thần, không sinh cùng ngày cùng tháng cùng năm, nhưng nguyên chết cùng ngày cùng tháng cùng năm.

Viên Sunny cười cô ta lạc hậu, xem quá nhiều truyện Quảng Đông, còn không bằng đi bá Quan Nhị Gia, thành anh em quá mệnh.

Vương Mẫn Nghi và Sương Giai Nghi thì đang cãi nhau về hai nam chính của "Tung Hoành Từ Hải"

Ôn Ngọc một bên cười, không nói lời nào, cô đang nghiền thuốc lá, ngón trỏ và ngón giữa khép lại, suýt nữa thì đưa tay lên môi.

Từ trường học đến giữa khu ký túc xá, có một cầu thang thật dài, Viên Sunny đếm thử, tổng cộng có một trăm chín mươi bảy bậc thang, rất thích hợp cho người hành hương đến cầu Phật (?)

Sau khi tan học, một đám nữ cao Phách Vương hoa không về nhà mà biếng nhác xúm trên bậc thang nói chuyện.

Sắc trời dần chìm xuống, màu sắc của ánh nắng cũng bị thay đổi khi chiếu qua tán lá xanh mướt, một chiếc váy màu trắng ở đâu rơi xuống, dịu dàng mềm mại màu vàng nhạt, gió đêm quét qua ngọn lá cây, lưu luyến không biết mang chiếc lá kia đi đâu.

Cô cùng mọi người nói chuyện, nói đến cổ họng nổi lửa mới bằng lòng ra về.

Sương Giai Nghi đột nhiên đứng lên, đi từ từ về phía thềm đá, trong mắt hừng hực ánh lửa, lớn tiếng: "Leslie*, anh phải chờ em gả cho anh nha-----"

* Trương Quốc Vinh: chắc một nhân vật mới chưa kịp xuất hiện.

Vương Mẫn Nghi cười nhạo: "Có làm không vậy, Leslie sẽ không thích loại heo như vậy đâu, a~, heo mập a"

Sương Giai Nghi vận lòng may, quay đầu trừng Vương Mẫn Nghi, không nói câu nào.

Đáng tiếc là gương mặt cô ta đầy thịt, chèn ép đôi mắt đến không thấy gì, mũi cũng mập giống củ tỏi, ba cô ta khen cô ta có phúc, vương phu, nghi nhà, nhưng cô ta không muốn nghe.

Hất đầu, quay mặt đi, ngẩng cao đầu, phía xa xa mơ hồ có một chiếc máy bay bay qua, bay về phía chân trời xa mãi không quay lại.

Cô ta kêu: "Tôi tên là Cora, năm nay mười bảy tuổi, tôi thích Leslie, vì anh ấy tôi chấp nhận giảm 100 bảng"

Quay đầu, nhìn Vương Mẫn Nghi, mỉm cười khiêu khích, trong nháy mắt liền có dũng khí đối phó với núi đao biển lửa, đi đến chân trời góc biển.

"Anh nhất định phải chờ em lớn lên!"

Có một giáo viên quay về tức xá, đi ngang qua cầu thang, nghe Sương Giai Nghi hét khàn cả giọng, vừa thần thờ lại vừa chậm biếm, cười tuổi trẻ thanh xuân ngu ngốc, tự cao tự đại, cả ngày chỉ biết mơ mộng.

Nhưng có sao đâu, cả năm chỉ biết nằm mộng, nhưng sẽ có một người cũng giống như vậy, tuy chưa bao giờ xuất hiện, nhưng vẫn luôn theo mỗi bước chân mà bên cạnh mình.

Sương Giai Nghi đã tìm thấy, vậy Ôn Ngọc thì sao?

Đây chính là cái giá của việc trưởng thành sớm.

Bạn thân ơi, cậu có biết không, cuộc sống tàn nhẫn, mộng đẹp khó tìm.

Từ sau đó, sáng sớm mỗi ngày Sương Giai Nghi dậy sớm chạy bộ bốn mươi phút rồi mới đi học, tối khuya thì leo hai mươi tầng lầu mới đi rửa mặt.

Chính vì thế mà bị tuột huyết áp phải vào bệnh viện, nghỉ học ba ngày, nhờ Ôn Ngọc bỏ tức.

Ôn Ngọc nhìn thấy cô ta, sắc mặt tái nhợt, không có chút huyết sắc nào, nhưng vẫn cười ngốc nghếch, chợt cô đưa tay, vuốt mái tóc rậm rạp của cô ta, nắm một câu cô gái ngu ngốc.

"Thật ra cũng không có gì đáng nói, cậu xem qua một chút toán học, những cái khác cũng đơn giản"

Sương Giai Nghi nằm rạp xuống bàn, lắc đầu nói: "Như vậy sao được, tớ muốn môn nào cũng được điểm A+ "

Em nhất định phải xứng với anh nha.

Thứ sáu lại đến, Ôn Ngọc và Thái Tinh Di đang tán gẫu về đề tài dây buộc tóc có đính thêm một cái chuông nhỏ, hẹn nhau chủ nhật sẽ cùng đi mua.

Bên ngoài cổng trường có một đám học sinh trường trung học là St.Paul, áo sơ mi trắng, quần tây đen, thắt cà vạt màu xám tro có hoa văn nằm xéo, chân mang đôi giày Nike màu hồng hoặc đôi giày Air cỡ lớn, xếp hàng đứng chỉnh tề, bảy thiếu niên sạch sẽ, xem kẽ là một tên da trắng cao nhất, khí thế hung hăng, mắt nhìn bốn phía, giống như xã hội đen muốn phá tiệm.

Thái Tinh Di khinh thường: "Bệnh thần kinh-----"

Ôn Ngọc kéo tay Thái Tinh Di đi qua một đám rác rưởi kia, đi về phía xe buýt, càng chạy đầu càng đổ đầy mồ hôi--- sau lưng là một đám nam sinh theo cô dạo phố.

Ôn Ngọc nghi ngờ, hỏi Thái Tinh Di: "Cậu chọc họ bao giờ vậy?"

"Ai nói là tớ? Xem một trận bóng rổ với St. Paul, tớ với một cô gái cãi nhau, nhưng...." Chưa nói xong, giữa hai người đột nhiên xuất hiện một cánh tay, cẩn thận chạm vào tay Ôn Ngọc.

"Xin hỏi cậu là...."

"Xin lỗi, tôi không phải" Ôn Ngọc muốn đi bắt xe.

Hắn đuổi theo như một miếng keo dán, dính vào thì khó mà gỡ ra được.

"Tôi biết cậu là Y Toa Bối Lạp, thứ năm, sân thể dục trung học St. Paul, tôi muốn gặp cậu" Tay phải giương lên trước mặt cô, thon dài trắng nõn, khớp xương rõ ràng, vừa nhìn thì biết ngay hắn chưa đụng chạm với đời, rất đơn thuần. Hắn chờ cô bắt tay, chờ thêm ba phút, chỉ có thể xấu hổ thu tay lại: "Tôi là Đoàn Gia Hào, tôi....tôi rất thích cậu.... .."

Ôn Ngọc thoáng ngẩng đầu, nhìn hắn, hắn cao 170 cm, sạch sẽ gọn gàng. Đầu ché ngôi ba bảy, có quý mới biết hắn xoa bao nhiêu keo xịt tóc, mái tóc đen tuyền quện thành cục, từng sợi cứng ngắt, có thể làm hung khí giết người.

Ngắn khấn trương, vô cùng lo lắng, phải trải qua một phen tút lại nhan sắc, ăn mặc gọn gàng rồi mới dám đến, lễ mễ như con gái.

Cô xin lỗi, nhàn nhạt bỏ qua: "Thật xin lỗi, tôi chỉ thích nam sinh manly mà thôi"

Không biết hắn có xem chương trình truyền hình nói về sự phát triển của cây điều linh không. Ôn Ngọc mở miệng trước, hắn như một gốc mạ non mềm sinh trưởng nhanh chóng, sau đó Ôn Ngọc từ chối, thì háy mắt hắn trở nên héo rũ, khô cạn không nở hoa.

Câu nói của cô như câu thần chú trong đầu hắn, xoay vòng vòng: "Manly--- cô ấy thích con trai manly----- cô ấy không thích mình-----"

Thái Tĩnh Di thấp giọng mắng: "Bệnh thần kinh-----"

Nhưng chuyện vẫn chưa được giải quyết xong, thứ sáu tuần sau nữa hắn lại mang một đám rắc rối kia tìm đến.

Lần này hắn chỉ mặc duy nhất một chiếc áo bằng da, tháo kính mát, hất đầu, hí mắt: "Thế nào, Man hay không man?"

Thái Tĩnh Di và Viên Sunny đều há hốc mồm, Ôn Ngọc chỉ muốn cười, nhưng sợ hắn tổn thương lòng tự trọng, đành nhẫn nhịn, nhìn làn da quanh năm không thấy ánh mặt trời giống con gái của hắn, nhíu mày nói: "Tôi không thích bạch trảm kê*"

* một món ăn làm từ gà, ý nói làn da trắng như gà chết.

"Àh-----"

Ôn Ngọc lo hắn khóc thành tiếng mất, ai ngờ hắn hốt hoảng xoay người bỏ đi, rốt cục thì cũng có khí thế đàn ông một chút rồi.

Shakespears nói: "Yêu đương là mù quáng, yêu người không yêu mình là đang làm một việc ngu ngốc"

Đoàn Gia Hào mười bảy tuổi, cũng cần phải theo đuổi tình yêu, có bao nhiêu là mạnh mẽ mà vĩ đại.

Chẳng qua Thái Tĩnh Di lo lắng, không biết Đoàn Gia Hào có trốn viện hay không, khuyên Ôn Ngọc báo nguy nhờ giúp đỡ.

Thật ra thì chuyện Đoàn Gia Hào chỉ như một nốt nhạc đệm mà thôi, cuộc đời cô gái ấy còn dài vô tận.

Hai tuần lễ sau, Trương Giai Nghi đã bỏ được một mớ mỡ thừa trên người, mặc dù số đo ba vòng vẫn khổng lồ, không thấy rõ hiệu quả, nhưng cô ta mừng như điên, hi vọng đang ở trước mắt, làm sao coi như không có gì được? Chỉ cần giảm một chút nữa là có thể hoàn thành mơ ước rồi. Cô ta vui vẻ cả ngày, Ôn Ngọc cũng vui lây.

Một ngày nọ, sau khi tan học, Ôn Ngọc gặp lại cô chị thứ tư đã mất tích từ lâu - Ôn Mẫn, xương gò mà nhô cao, bộ ngực vốn đầy đặn nay đã thay đổi, khô héo, trông như già đi mười mấy tuổi, trời ba mươi lăm độ mà cô ta vẫn mặc bộ sườn xám màu tro, không sợ bị rút khô nước mà cảm nắng.

Hiển nhiên cô ta tới đây vì Ôn Ngọc, vừa thấy cô thì hai mắt sáng lên, kéo cô đến chỗ yên lặng.

SAu lưng cô ta là hai tên Young and Dangerous, sỏ lỗ tai so luôn lỗ mũi, đứng không ngay, đi không thẳng.

Câu đầu tiên cô ta mở miệng nói với cô là: "Ôn Ngọc, em có tiền không? Tiếp tế cho chị một chút"

Ôn Ngọc nói: "Trên người tôi chỉ có năm mươi lăm đồng tiền tiêu vặt"

"Chị không tin tam phu nhân hẹp hòi như vậy, A Ngọc, cho chị mượn chút xíu tiền cứu mạng đi, ngày mai, ngày mai chị sẽ trả lại em" Hiển nhiên cô ta lên cơn nghiện, run rẩy lập cập, mồ hôi lạnh túa ra, đến giờ phút này, một chút tôn nghiêm cô ta cũng không giữ lại, quỳ xuống đập đầu cũng tốt, liếm gót giày cũng được, chỉ cầu mong sao được hít, cứu mạng cô ta.

Ôn Ngọc lấy một xấp tiền mặt từ cặp sách ra, đưa cho Ôn Mẫn: "Quả thật chỉ có bấy nhiêu thôi"

Một tên tóc vàng sau lưng Ôn Mẫn đột nhiên sờ gương mặt Ôn Ngọc, cười hi hi nói: "Nghèo như thế thì kêu luôn em gái cô ra ngoài làm thêm đi, chịu hạ công phu, một thời gian nhất định chân không chạm đất"

Ôn Mẫn dùng khí lực còn sót lại, đẩy hấn ra, chỉ vào mũi hấn mắng: "Tén chết tiệt, không được đụng vào em tao, tao kêu Phích ca đánh chết mày!"

"Bà tám chết tiệt, cô cho cô là ai? Khô cần không ra nước, Phích ca sớm chán cô rồi"

Ôn Mẫn bắt đầu âm ỉ với hấn, cầm tay Ôn Ngọc, giống như người sắp chết, muốn uỷ thác gì đó, trình trọng quyết tuyệt: "A Ngọc, giúp Tứ tỷ một chút nhé, về nhà lặng lẽ nói cho Đại phu nhân, bảo bà ấy cầm một vạn khối tiền mặt, ngày mai tan học đưa cho chị. Chị ở đây chờ em!"

"Bà ấy sẽ không tin tưởng tôi"

"Không sao, chị sẽ viết thư cho bà ấy" Ôn Mẫn run rẩy tìm giấy bút trong cặp sách của Ôn Ngọc, thân thể rét run, tứ chi vô lực, chữ viết cũng không xong, nghiêng nghiêng xiêu vẹo giống như bút tích của học sinh tiểu học.

"A Ngọc, nhất định phải có tiền....."

Ôn Mẫn bỏ đi, mang theo năm mươi lăm đồng tiền lẻ.

Tiền mặt dù ít vẫn là tiền, ai để ý ai có nhiều hơn cơ chứ.

Cuộc thi cuối kì sắp tới, nhiệt độ không khí ngày càng cao, Mrs. Yang ngày càng siết chặt.

Thái Tĩnh Di nói ở cuối phố có một đám chó, chó mẹ mang bốn con chó con vật lộn với đồng rác sống qua ngày, thật là tội nghiệp.

Nữ cao Phách Vương hoa nên làm việc thiện vì trái đất, sau khi ăn cơm trưa xong thì đi cho mấy con chó đáng thương ấy một chút đồ ăn.

Ngày oi bức, báo hiệu một trận bão sắp tới.

Trên bức tường trong ngõ tối viết một dòng chữ 'Nữ cao Phách Vương hoa', ổ chó đã trống không, chỉ còn lại một con chó nhỏ, mẹ nó đã mang các anh chị em của nó đi chỗ khác kiếm ăn, chỉ để lại một mình nó----- nguyên nhân là từ nhỏ mất nó đã bị mù, nó là chú chó tàn tật, di chuyển không kịp với các anh chị em khác, sớm hay muộn gì cũng bị bỏ lại trên dòng người tấp nập mà thôi.

Cô gọi nó là Tĩnh Tĩnh, Tĩnh Tĩnh mất lấp lánh *

*Tĩnh ở đây là sao, không phải con tinh tinh đâu nhé @@~

Nó không thể nhìn thấy, nhưng nó có thể cảm nhận được, sợ hãi, yếu đuối liếm tay Ôn Ngọc.

Chuyện đáng buồn không phải là ít, tính tình Đại phu nhân hung hãn khó chịu, nhất định không cho phép cô mang con chó nhỏ về nhà. Nhìn lại, cô thấy mình và con chó nhỏ này giống nhau, không có một tấm bèo nương tựa, chỉ như thủy phiêu mà thôi*.

*Sinh vật trôi theo dòng nước

Đặt một vạn đồng tiền mặt trong balo, nhưng Ôn Mẫn không đến.

Cô cúi đầu, ôm Tĩnh Tĩnh ra khỏi con đường tắt, gặp phải Vũ Đại Hải, nói D đại ca mời cô đến nhà dùng trà.

Cô muốn từ chối, nhưng Vũ Đại Hải nói Ôn Mẫn cũng ở đó, nếu cô không đến, Ôn Mẫn sẽ không yên.

Ôn Ngọc kìm nén một bụng lửa giận, theo Vũ Đại Hải quẹo trái quẹo phải đến đó.

Chỉ mới bảy giờ thôi, nhưng quán cơm này đã không tiếp tục kinh doanh nữa. Đại sảnh to như vậy cũng chỉ có mỗi Lục Hiểu, Ôn Mẫn và hai ba tạp vụ.

Còn có hai tên nữa, đó chính là hai tên hôm qua đã đi cùng Ôn Mẫn, hôm nay thành thành thật thật ở đại sảnh, bóp bóp bóp, vừa khóc vừa tự đánh vào mặt mình, mắt sung huyết, Lục Hiểu không lên tiếng, hai tên kia cũng không dám ngừng lại.

Bạn đang đọc truyện *Đêm Nay Rồi Càng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Uy Hiếp

Trong căn phòng chật chội ba mươi mét vuông, trước cửa thông ra phố, phía sau là con hẻm, thuận tiện cho mấy anh em tới thăm nhau, cũng thuận tiện bỏ trốn. Ban ngày buôn bán với hàng xóm láng giềng, ban đêm đóng cửa, chỉ nghe thấy tiếng dao thót chém trên mặt gỗ, nghe như đang từ từ làm bánh bao nhân thịt người.

Trên vách tường, azurit đính gạch men sứ dính đầy dầu mỡ, chắc chắn là một vạ năm rồi không chùi rửa, nhìn thật đặc sắc.

Chiếc ghế dài bằng thuộc da nhân tạo, dán chặt lấy người ngồi, càng làm người ta thêm nóng nực.

Trên đầu là một chiếc quạt trần đã đến tuổi lại không được tu sửa, vẫn mang căn bệnh già ấy mà làm việc, cộc cộc cộc, giống như vừa khóc lóc kể lể vừa quay tròn.

Hắn ngồi bên cạnh chiếc tường thứ hai, trên cổ đeo một chiếc chuông vàng sáng loáng, kéo kéo mái tóc đang ngược gió.

Hình như hắn vừa tắm, nửa thân trên của hắn đang ướt sũng, loã lồ không sót một chút gì, lộ ra vòm ngực cực nóng mà liều mạng, từng giọt nước tròn xoe, từ đầu vai lướt qua ngực, cố gắng bám vào người hắn khi ánh nắng và làn gió biển cứ mãnh mẽ thúc giục kéo những hất nước ấy ra khỏi làn da màu mạch kia, bắt đầu từ từng giọt nước lên vào giữa ngực, rồi chảy xuống bụng, từng cơ bắp chắc nịch như những viên socola Barsix, rồi cuối cùng nó sẽ chảy về đâu? Quần bò rộng thênh thang, 'mỹ nhân ngư' cũng đã thò đầu ra ngoài, thật là một vật quá đẹp, đẹp như sao trời (khúc này mình ko hủ lắm, mình chém >.<)

Ôn Ngọc ôm Tinh Tinh, theo sau Vũ Đại Hải, ngồi ở đối diện Lục Hiển.

Trên bàn có một chiếc đĩa đựng hoa hồng trắng, cánh gà chiên giòn*, một con sa bả** , bên trong còn có thịt bò nạm đang bốc khói nghi ngút.

*chỗ này mình nghĩ vậy nên để vậy cho dễ hiểu. nguyên văn là 'thịt tô cốt mặt nhân da chưng cánh gà'

** mình ko biết con gì nữa.

Hắn chỉ lo ăn, vừa ăn hắn vừa bớt chút thời gian hỏi một câu: "Muốn ăn gì thì tự gọi-----"

Ôn Mẫn ngồi cách một cái bàn, từng trận rét run, co quắp, đôi mắt sưng phù, trống rỗng, trông như một con quỷ đang nhìn chăm chú Ôn Ngọc.

Sau đó là những tiếng bập tãi vang lên, giống như những tiếng vỗ tay nhiệt liệt khi xem hội.

MÁy thu thanh vừa hát đến: "Tuy ngày sau chỉ còn lại ngàn vạn bài hát khuyết lời ca, thì nó vẫn vang lên trong em khi trên những con đường xứ lạ. Tuy ngày sau chỉ còn lại ngàn vạn những ánh sao trong bóng tối, le lói vào những đêm trăng tròn, thì cũng là một đêm thật đẹp biết bao----" một ca khúc được truyền rộng rãi hai năm nay, đầu đường cuối ngõ ai cũng biết hát, một ca khúc đình đám một thời, chỉ là nhiều người không biết ý nghĩa của nó, tại sao nó lại là một bài hát khuyết lời ca? Là do bài hát quá hay, hay là do trong ngàn vạn người như vậy, chỉ có người là cô chấp ôm lấy?

Tiếng của Lý Tư Tư phát ra từ chiếc radio, xem lẫn tiếng ồn ào, ai chịu lắng nghe tiếng cô hát.

Người làm cầm một tấm lịch cũ, ngón tay dài cầm cây bút máy, hỏi: "Tiểu thư muốn ăn gì?"

"Sandwich"

"Uống gì?"

"Cho tôi một ly uyên ương"

Rốt cục Lục Hiển cũng lên tiếng, cầm khăn tay lau miệng rồi nói: "Cho cô ấy một ly trà lạnh"

Trà lạnh là thức uống của Quảng Đông, có phương thuốc cổ truyền ngàn năm, gồm tốp mai, đậm lá trúc, ngũ chi, cam thanh tâm hoa, giải nhiệt, giải độc, sơn chi ma, lá vôi tra, dây mây, kim sa, gốc kim anh, Mộc hồ điệp ẩm ướt, cỏ kim tiền, có tác dụng tan máu bầm, làm tan sơ gan và dạ dày. Một gốc cây thực vật, miệng không thể nói, chân không thể đi, cả đời hoa nở rồi lại tàn, xuân sinh thu chết, nẫu lá cây điệp mạch từ trong ra ngoài, thấm vào đầu lưỡi, đắng ngắt, đắng muốn chết.

Ôn Mẫn quý gối bên chân cô.

Hôm nay Ôn Mẫn chỉ mặc một chiếc áo màu lam đủ để che lưng, cổ áo không đủ che hàng xương ngực lồ lộ, u lên làn da khô quắt queo. Trên cánh tay chằng chịt những vết kim đâm, đếm không hết, nó tố cáo rằng cô ta khao khát được hít heroin như thế nào. Dục vọng lớn hơn nhân tính, bỏ qua tình nghĩa, đâm nát lương tâm, người hoá thành thú, phản bội gia tộc.

Cô ta mở miệng, để lộ hàm răng ó vàng vì hút thuốc, va vào nhau làm câu nói bị hoá thành từng mảnh vụn, không rõ ràng.

"A Ngọc, cứu, cứu chị, nhất định phải cứu chị!"

Không biết bắt đầu từ bao giờ, quỷ xuống đã trở thành một hành động rất bình thường, cô ta từng là cô công chúa cao ngạo, là con gái cưng của đại phu nhân, cái ăn cái mặc không phải lo, đều là hạng nhất, không ai dám nói nhiều một câu với cô ta.

Ôn Ngọc lấy một phong thư ra, một xấp tiền mặt nhỏ nhỏ, đại phu nhân còn dặn cô không được dòm ngó phong thư của bà ta quá lâu.

Cô đưa cho Ôn Mẫn: "Đây là một vạn đồng tiền mặt, chiếc xe duy nhất trong nhà cũng đã bán đi rồi, tình hình kinh tế trong nhà rất căng thẳng. Đại phu nhân đang vây mượn người ta...."

Sau khi Ôn Mẫn nghe được hai chữ tiền mặt, ánh mắt u tối bỗng phát sáng, cả người nhoài tới, mở bao bì, ánh mắt tràn đầy hi vọng.

Sau khi nường mảy vui sướng thì liền tuyệt vọng.

Cô ta nắm chặt xấp tiền trong tay như nắm cả sinh mạng của mình, nhìn Ôn Ngọc: "Vô dụng thô, D đại ca không lên tiếng, không ai dám bán phần cho chị"

Sandwich và trà lạnh được mang lên, Lục Hiền ngồi đối diện, nghe Trần Tuệ Nhân hát bài tiếp theo đang phát ra từ radio, ngón tay thon dài gõ lên mặt bàn theo một tiết tấu nào đó, bây giờ là bài 'Cô gái góc ghech', lưu luyến si tình đam mê khổ đau, phụ nữ thật ngu xuẩn.

Ôn Mẫn nắm bàn tay hơi lạnh của Ôn Ngọc, giống như người chết chìm mà nắm được một chiếc bè gỗ, bức thiết, cuồng nhiệt, ngu muội đến đáng sợ. "A Ngọc, em hi sinh một lần, ngu với D đại ca một lần, coi như cứu mạng chị, được không em?"

Một ly trà lạnh đen sì, vừa cay lại vừa đắng nằm giữa hấn và cô.

Ôn Ngọc đi qua chiếc bàn chỉ con lại canh cận thịt thừa, nhìn nụ cười khiêu khích và đắc ý của hấn, rồi nhìn thẳng ánh mắt hấn, xoẹt lửa. Một lát sau, cô nhìn Ôn Mẫn đang run rẩy dưới chân, lạnh giọng hỏi: "Hấn đồng ý làm gì cho chị?"

"D đại ca nói nếu thành công, sẽ cung cấp cho chị cả đời, không phải lo"

Ôn Ngọc đáp: "Nếu tôi không đáp ứng?"

Móng tay sắc nhọn lồm chồm đâm sâu vào gia thịt, ánh mắt Ôn Mẫn như đại đi: "Nếu không có phần, đành phải đi chết! A Ngọc, em nghĩ lại đi, em chi hi sinh một tấm mạng, tứ tỷ có thể sung sướng một đời, nếu em từ chối, chẳng phải ép chị vào đường chết!"

Thấy Ôn Ngọc không đáp, cô ta léch đầu gối, vội vàng tiến lên bổ sung: "Em nghĩ lại xem, D đại ca đẹp trai lại nhiều tiền, hai người bên nhau, vừa vặn thành một đôi trai tài gái sắc, mọi người đều vui vẻ, sao phải từ chối? Nếu không thì em xem, đại phu nhân đã nhiều năm xuất tiền bạc ra nuôi bốn mẹ con em như thế-----"

"Tôi còn nhớ lúc đó, một đám nữ sinh bu quanh tôi kêu tôi là 'đứa chết tiết*', tứ tỷ đi ngang qua, đuổi bọn chúng đi, khi đó chị còn nói, chúng ta là chị em ruột, Tam phu nhân đánh bài thua tiền, đánh tôi túi bụi, cũng là chị thay tôi đỡ giúp. Tứ tỷ, chị đối xử với tôi rất tốt, cả đời này tôi sẽ nhớ kỹ"

*Ở đây dịch là phát sáng muội, xán muội 灿妹

Lục Hiền liếc mắt, hơi ngạc nhiên, thì ra cô là một người ân oán rõ ràng, không phải là động vật máu lạnh không có nhiệt độ.

Ôn Mẫn nghe xong, không khống chế được cảm xúc, khóc nức nờ, lệ rơi như mưa, hoặc là nhìn thấy hi vọng ở trước mắt, sau này có thể hít phần mà không phải lo toang, không cần suy nghĩ đến việc thiếu tiền, thật là một tương lai tươi sáng.

Nhưng Ôn Ngọc nói tiếp: "Tôi có năm vạn gửi ngân hàng, sáng mai sẽ đưa cho chị, coi như là trả lại ân nghĩa của chị"

Lục Hiền ngâm điều thuốc bên môi, cười ra tiếng. Sao không phải là mười vạn? Thật là một cô gái nhỏ mà giáo hoạt.

Ôn Mẫn không thể tin được, qua mấy giây liền sinh hận trong lòng: "Mày muốn trở mặt nhìn tao chết!"

"Con đường này là do chị chọn"

"Ân này của tao với mẹ tao, bọn mày sẽ không bao giờ trả nổi!"

Đã hít bạch phiến rồi thì cũng có thể giết vợ giết con, phóng hỏa đốt nhà, hưởng chi là chị em cùng cha khác mẹ, lúc nào cũng có thể trở mặt không nhìn nhau.

Lục Hiền gõ lên mặt bàn, Ôn Mẫn lại nén giận, tiếp tục diễn bi kịch.

Bên kia hai tên Yuong and Dangeruos ói ra một ngụm máu, khóc đến mặt mày đầy nước mắt nước mũi, thế mà vẫn còn tát không ngừng.

Ôn Ngọc than thở: "Tứ tỷ, từ trước đến nay tôi rất hâm mộ chị, học trường danh tiếng, đoạt học bổng, sinh nhật thì mở party, Đại phu nhân vì chị mà đến Paris mua châu sa vàng ngọc cho chị, chị xinh đẹp như thế, lần áp cả hoa thơm cỏ lạ.Sao phải đi đến bước này? Vì sao chị lại dùng phần?"

"Tại sao? Chị vẫn luôn nghĩ tại sao?" Nước mắt vẫn đục rơi xuống, có lẽ cô ta cũng hối hận, nhưng mày phần là thật mấy phần là giả, khó phân biệt được: "Gia đình sa sút, bạn bè tránh tao như tránh bệnh truyền nhiễm, bạn trai bắt cả hai tay trắng trơn, cả trường xem chị như trò cười, thật ra cũng đúng, bệnh truyền nhiễm ai mà không sợ? Hoặc là trống rỗng, là tịch mịch, là buồn khổ nan giải? Tóm lại có một thì sẽ có hai, nghiện rồi thì không dứt ra được, A Ngọc, chị đã đi lầm, người ta mang bằng tốt nghiệp để đánh già một con người, chẳng qua bây giờ không giống quá khứ mà thôi, đến bây giờ,

chị phải đi bán thân, tên lưu manh* nào cũng được, lão già dè nghèo kiệt xác, thói tha bản tiện, ai cũng có thể ngồi trên thân chị...."

*Ở đây tg đề Yuong and Dangerous, đa số các trường hợp tác giả đề hai từ này đều diễn tả lưu manh nên mình xin phép thay thế cho mượt hơn

Nước mắt cô ta rơi ngày càng nhiều, rửa sạch gương mặt từng rất xinh đẹp. Chưa từng ngã vào vực sâu tuyệt vọng, những khát vọng được sống thêm lần nữa ủa về, giống như bị dao cắt thịt, đau đớn như bị lăng trì: "Giá thấp nhất là năm mươi đồng, là năm mươi đồng, em nghĩ xem, có đủ để ăn một phần bát-tét hay không? Thế thì sao? Chị đã như vậy rồi, Phá quán phá suất*, cùng lắm thì chết thôi, nhưng chết chị cũng muốn chết trong cảm giác sung sướng sau khi hít"

* mặc cảm tự ti cho mình là người bắt tài vô dụng

Ôn Ngọc ôm cô ta thật chặt: "Tứ tỷ, tôi không giúp chị được"

Ôn Mẫn cười âm trầm: "Có phải chờ chị dập đầu em mới đáp ứng không? Không sao, vậy thì chị sẽ dập đầu"

CỐp cốp cốp, trán cô ta chạm vào mặt đất, phát ra âm thanh nặng nề buồn bực, mụ con đầu này che đi khổ sở.

CÔ ta như đang phát tiết, không ngừng dập đầu xuống đất, miệng thì kêu: "Không ai sinh ra chị, chị cũng không có tôn nghiêm, chị đã không còn là người, A Ngọc, coi như làm việc thiện đi-----" Cô ta nổi điên lên, dùng lực đập đầu, Ôn Ngọc kéo cô ta cũng không được.

Ôn Ngọc nhìn Lục Hiển khoanh tay, bàng quan đứng nhìn, hận đến cắn răng: "Anh là tên cặn bã!"

Lục Hiển nói: "Không cần em nhắc nhở, tôi biết tôi là tên cặn bã rồi"

Ôn Ngọc nói: "Anh không nói đạo nghĩa! Xem thường phụ nữ, làm vậy anh rất đắt ý sao?"

"MẮng hay lắm, bắt đắt dĩ tôi mới nói đến đạo nghĩa, bình thường vì đạt được mục đích, tôi sẽ không từ thủ đoạn cặn bã nào"

"Anh ghi hận ở sờ cảnh sát làm vậy, bây giờ tôi trình trọng xin lỗi anh, chúng tôi còn nhỏ không hiểu chuyện, D đại ca rộng lượng, xin hãy cho chị tôi một con đường để đi"

"Không cần, tôi thích em gọi tôi là Lục tiên sinh hơn"

Lục Hiển hút thuốc, khói thuốc lượn lơ trước mặt hắn, nhìn cô đỏ mắt đứng lên, bộ đồng phục rộng rãi ôm vòng eo nhỏ nhắn, đôi chân trắng mịn nhỏ nhắn trong làn váy dài, hắn cảm thấy lòng ngứa ngáy chưa xót, làm sao không chưa xót cho được? Gần ngay trước mặt, không chiếm được, lại không nở, không ra tay được, càng không muốn buông tay, thế không chưa xót sao được?

Thật là bị ma ám rồi.

Cô bùng ly trà lạnh lên, hạ quyết tâm: "Lục tiên sinh, tôi uống cốc trà này xem như tạ tội"

Hắn nhìn cô, ngẩng cổ, khó khăn uống trà, đắng đến dạ dày quay cuồng, hô hấp ngừng lại.

Uống xong ly trà mà cô muốn ói ngược trở ra.

Lục Hiển phì phì bụi, miễn cưỡng nói: "Trong lòng em biết rõ, thứ tôi muốn không phải thứ này"

Ôn Ngọc chán nản, rít từng câu qua kẽ răng: "Anh không thể làm người tốt được sao"

Hắn cười: "Em nói tôi là cặn bã, tôi muốn xứng với tên của mình"

"Vậy anh muốn thế nào?"

Lục Hiển dập tắt điếu thuốc, đưa tay chỉ lên môi.

Đó là một nụ hôn khó quên, thật đáng sợ, độc hơn cả hê-rô-in, một lần nghiện rồi thì cả đời không quên được.

Bạn đang đọc truyện *Đêm Nay Rồi Càng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 16: Một Chọi Một

Bốn mắt nhìn nhau, trong không khí phát ra tia lửa điện, quần quít lấy nhau, vô cùng nóng bỏng.

Như không biết đau đớn, Ôn Mẫn thành kính cầu nguyện với thượng đế, cầu cho đứa em gái này đồng ý, giữ đại nghĩa, hy sinh nhỏ nhỏ vì cô ta.

Mà đáy mắt Lục Hiểu thâm sâu, khoe miệng mỉm cười, ở một bên xem kịch, đôi mắt hần có thể dẫn cả gió xuân say mê về.

Hần đoán, đánh cược khi nào thì Ôn Ngọc mới chịu cúi đầu.

Hai tên kia đang tát cũng dừng tay, chuyên tâm xem kịch, ôi má sung đỏ, khoe miệng bị rách ra, khóc lóc thảm thiết.

Hai tên đó cũng đoán, D Đại ca sẽ vì nụ hôn này mà vui mừng trong lòng, bỏ qua cho bọn hần.

Gian phòng nặng nề ảm nóng, mặc kệ là ai, thì cũng có suy nghĩ của riêng mình.

Không báo trước, cô hạ lưng, chiếc cằm nhọn đập vào mắt hần, hần nhìn xuống, nháy mắt chiếc radio bị siết chặt, phát ra từng đợt nhưng âm thanh mỏng manh.

Đôi môi như cánh hoa, đầy đặn, đậm nhạt vừa phải, cho dù tốn bao nhiêu tiền đi Paris, London, Newyork, Milan cũng không tìm ra được đôi môi nào như thế. Mềm mại, đầy đặn, cô hít sâu, cúi người và ngẩng đầu, đôi môi theo động tác của cô mà động đậy, tất cả đều như thuốc độc của thanh xuân, hương thơm đến mê người.

Ha---- một bài nhạc nhẹ.

Cô gần ngay trước mắt, cô nhích lại gần hần từng chút, cô nhẹ nhàng thăm dò.

Một nụ hôn tự tay cô dâng lên hần, giống như một đứa trẻ lột xác, ngọt như hương vải, nhẹ nhàng khẽ đụng rồi vội vàng né tránh hần-----

Tất cả những điều này đều là ảo tưởng của hần.

Giữa nam và nữ, khó khăn nhất là không hiểu ý nhau, hần cho là cô muốn từ chối lại còn ngهنهن đón, cô hiểu lầm hần tham lam, người yêu thì càng say mê, người hận thì càng đau khổ.

Hần càng lần tới, đầu ngón tay hơi lạnh làm cô như tỉnh lại, để lại đôi môi nóng bỏng của hần.

Thời thế thay đổi, con người cũng thay đổi, chỉ cần năm ba giây thôi cũng đủ để quyết định một chuyện gì đó. Ôn Ngọc nhìn thẳng vào mắt hần, ánh mắt sáng long lanh như một vì sao, chỉ còn thiếu phát ra ánh sáng mà thôi: "Tuy tuổi của tôi còn nhỏ, nhưng tôi biết rõ, trên đời này có ba thứ nếu dính vào rồi thì không bao giờ thoát thân được, đó là thuốc phiện, quyền lợi và tình dục, có thói quen cứ mở chân ra thì không cần nghĩ đến chuyện tiền bạc, chưa chết thì chưa chịu thay đổi"

"Em cũng biết sao?" Hần cầm nhẹ cổ tay trắng như tuyết của cô, cào nhẹ lòng bàn tay cô.

Ôn Ngọc đáp: "Người ta nói sống chết giàu sang đều là số phận cho trời định. Trưởng thành rồi có rất nhiều con đường để lựa chọn, không thích theo chính nghĩa, chỉ thích theo xã hội đen thì trách được ai? Tôi bỏ ra năm vạn là đã hết lòng quan tâm giúp đỡ, cho dù sáu mươi năm sau gặp mặt tôi đòi thanh toán ân ân oán oán thì tôi cũng không sợ. Anh nói đúng không, Lục tiên sinh?"

Lục tiên sinh ---- Lục tiên sinh---- Lục tiên sinh----

Lúc phát ra từ 'Sinh', chiếc lưỡi của cô nhấc lên, xẹt qua môi trên, ngăn ngừi như chuồn chuồn lướt nước, lại giống như mang bao nhiêu chua xót, khổ đau theo đầu lưỡi đẩy ra ngoài, lòng hần gọn sóng lần lần, tâm hần bay bổng, như gần như xa, lúc sáng lúc tối, như cái cây nằm ở cuối con đường, ăn không được nên càng khát vọng hơn. Hần nhắm mắt lại, giác miệng phù du, chỉ có thể gặp mà không thể cầu.

Vị Lục tiên sinh này nói: "Anh chị em ruột thịt với nhau, em độc tới mức muốn bức cô ta vào con đường chết sao?"

Ôn Ngọc lắc đầu: "Lục tiên sinh đổ oan cho tôi, không ai cung cấp phần, chị ấy chịu đủ khổ sở, dăm ba tháng sẽ phải về nhà, lúc ấy lại làm một con người quang minh chính đại. Tôi chỉ vì muốn tốt cho chị ấy, làm sao hại chị ấy được? Chẳng lẽ muốn giống như Lục tiên sinh, hít bạch phiến đến tám mươi tuổi sao? Đêm trắng tròn ôm cháu của mình với gói heroin thường thức trắng sao?"

"Thật đúng là động vật máu lạnh"

"Đối với anh tôi mới phải máu lạnh như vậy,mà bản thân tôi đã là động vật máu lạnh rồi"

Hần si mê bởi cánh tay phải mềm mại của cô, mảnh mai tươi mới, như búp măng tre nhỏ, hần khẽ cắn bàn tay cô.

"Lão già Ôn Quảng Hải kia nợ nần chồng chất, em không hy vọng có người tới cửa đòi nợ, châm dầu đập bể đồ đạc, sau đó lấy luôn một bàn tay của hần chứ?"

"Việc đó tôi cũng không còn biện pháp nào, đành phải chúc ông ta gặp may mà thôi, thua tiền thì trả của cải là xong, người trong nhà cũng được giải thoát, tôi còn phải cảm tạ anh"

"Ý chí sắt đá"

"Cảm ơn đã khích lệ"

Lục hiển nhú mắt nhìn cô, khép hờ, đó là điềm báo sự tức giận của một con mãnh hổ, âm thanh vút cao: "Em cho rằng tôi không có biện pháp bắt em sao?"

Ôn Ngọc trả lời thành thạo: "Lục tiên sinh đương nhiên có 1000 biện pháp để làm tôi khuất phục, nhưng tôi chỉ hi vọng đừng tự tung tự tác mà... làm thất vọng tiếng tăm uy danh của Lục Hiển Long HUNG mà thôi"

"Có một việc em còn chưa biết, nếu đàn ông và đàn bà không giải quyết chuyện được, cuối cùng đều phải giải quyết trên giường"

"Toi tin tưởng pháp luật, tin tưởng chính nghĩa"

Hắn nhếch môi khinh thường, dường như hắn luôn như vậy, đối với những quy tắc cứng nhắc của cuộc đời, hay những pháp luật chuẩn mực kia, hắn chẳng thêm ngó tới.

BỔNG nhiên hắn đứng lên, dùng một bàn tay to lớn giữ chặt eo cô, dễ dàng mang cô lên lầu hai.

Cửa trước cửa sau đều được đóng kín từ lâu, cô vẫn tin tưởng hắn rất chính nghĩa, không ngờ hắn vô sỉ như thế.

Lầu hai không có ánh sáng?

Một hành lang rộng rãi, bức tường kỳ quái, cái sàn gỗ kêu cọt kẹt theo mỗi bước chân hắn bước, những tiếng khóc thê thảm phát ra từ gian phòng rửa mặt.

Cánh cửa khép hờ, từng tiếng kim loại đập mạnh vào da thịt, từng tiếng kêu rên phát ra.

Ôn Ngọc đang ở ngang hông Lục Hiển, ánh mắt len qua cánh cửa nhìn vào bên trong, máu tràn lan trên sàn nhà đã ố vàng, người kia ngó đầu ra ngoài, cọt nhả với Lục Hiển: "Đ đại ca muốn phát uy nha, 'chọn món ăn' còn là 'nguyên vẹn' ư? Cô gái nhỏ ráng nhịn một chút nhé, thần kinh đại ca bị suy nhược, ngủ không yên là muốn 'trèo lên' liền"

"Cái miệng hại cái thân, chú tự lo thân chú đi" Hắn làm lơ, thấy nhưng không trách được.

Đồ tể, quái tử thù*, coi thường mạng người, giết người như chơi.

* đồ tể là người sát sinh. quái tử thú mình nghĩ là người chặt tay chân. mình ko biết nữa, ko tìm được từ thích hợp, ai tìm được từ thích hợp giúp mình với nhé.

Ôn Ngọc chưa từng sợ hãi Lục Hiển, nhưng cuối cùng thì cô cũng biết được anh là người nguy hiểm như thế nào. Lúc này cô có thể vỗ tay hoan hô bản thân mình, khó trách người ta nói, nghề con không sợ cạp.

Có thể khái quát bằng một chữ 'ngu xuẩn'.

Gian phòng thứ hai bên trái, một tấm cửa gỗ màu vàng, trên cánh cửa còn dán hình Lý Lệ Trần mặc đồ bikini, 4 góc bị cong lại, chỉ còn nhìn được nửa người.

Trong tích tắc, Ôn Ngọc bị Lục Hiển quăng lên giường.

Trong gian phòng nhiều lắm cũng chỉ sáu mét vuông, bốn phía chỉ có bốn bức tường, căn phòng như một chiếc hộp nhỏ. Trên tường là một cánh cửa sổ nhỏ, cánh cửa hướng ra cuộc sống nhộn nhịp bên ngoài.

Trên ghế để một chiếc quạt dính đầy bụi, cái xác máu vàng kia và bộ phận máy móc của nó cách xa nhau, chuyển động kêu kéo kà kéo kẹt, như các đốt xương của một ông già va vào nhau.

Trên tường dán những poster của Hứa Quan Kiệt, hoàng Diệu Minh, cũng là những poster hở ngực, Diệp Tử vận eo, càng lộ ra ba nơi mê hoặc đàn ông nhất, bộ ngực sữa to đùng xinh đẹp và vóc dáng chuẩn, ở chỗ góc tường cao cao còn thêm một đồng tượng chì --- nơi này quả thực là chỗ ở của tên cuồng sắc.

"Đây là phòng của anh?" Lời nói ra đến miệng cô liền cảm thấy hối hận, Ôn Ngọc hận đến không thể cắn ròi đầu lưỡi của mình.

"Không phải" Lục Hiển cái then cửa, xoay người như mãnh hổ rình mồi, thân hình nặng như quả núi đè cô xuống.

Hắn hiểu được rằng tuy thịt béo bên miệng nhưng một tên sói như hắn cũng không thể nổi thú tính được.

Ôn Ngọc bảo vệ ngực mình, nhìn chăm chú cảnh giác hắn: "Anh mà dám chạm vào người tôi, tôi sẽ đánh cho anh rớt mất ra"

"Đến đây, tôi chờ em" Lục Hiển không thêm đề ý, chen thắt lưng của mình vào hai chân cô, ngón cái thô ráp vuốt ve đôi môi mềm mại đỏ hồng của cô--- thuần khiết không chút tí vết, đôi môi ấy thoa một chút son, làm lòng hắn nhộn nhịp. Nghe hắn than nhẹ rằng: "Tôi thật sự muốn buộc em phải khuất phục"

Đúng vậy, ngủ không được cũng không muốn tỉnh lại, ngày nhớ đêm mong, một tên thô kệch như hắn mắc bệnh tương tư, nói ra ai tin chứ.

Hai bàn tay nhỏ nhắn vô lực đẩy trước ngực hắn, thân thể ép xuống, nhiệt độ cơ thể tăng cao, môi chạm làn môi, hắn dễ dàng xâm nhập vào trong. Hắn 'chinh chiến sa trường' bao năm mới tôi luyện được kỹ xảo như vậy, văn đầu vô đầu đều đã trải qua, khuấy động tất cả, bỗng nhiên hắn ngừng lại, lui ra một chút, cau mày oán giận: "Sao lại khổ như thế? Con mẹ nó em uống trà lạnh, mất hứng!" (uống trà đắng ~> hun bị đắng :))

Một giây sau hắn lại hạ quyết tâm: "Mặc kệ"

Hắn len lỏi vào miệng cô một cách bá đạo mãnh liệt, đầu tiên bị chịu đau khổ nhưng rồi sau đó hắn cảm thấy thật hưởng thụ, hiểu rằng --- thí ra trà lạnh hẳn chứa một triết học vô cùng thâm sâu, chịu khổ ban đầu, sau này sẽ được hưởng thụ, hắn xâm nhập, từ từ đẩy mạnh, tham lam đầu lưỡi của cô.

Ôn Ngọc tránh không được, gò má đối diện với bức tường treo ảnh Diệp Ngọc Khanh bị rút phân nửa, không khỏi cảm thán: Cái mộng thật to*

*Ở đây nó đề cái ba, mình nghĩ là vòng ba ~> mộng.

Đầu gối cô chạm vào hông hắn, chạm phải một cây súng lục lạnh như băng.

Dường như Ôn Ngọc không chống cự nữa, cúi đầu chấp nhận, dang đôi môi xinh xắn lên một cách máy móc, không để ý quần quít cùng hắn, giống như heroin độ tinh khiết cao ngấm vào máu, hắn như muốn nổ tung, hai bàn tay chui vào vạt áo sơ mi, cảm đôi gò bồng đảo của cô, nhìn không được thờ dài, nằng một chuỗi câu thô tục, nhưng như thế cũng không đủ để biểu lộ hắn đang kích động thế nào, so với giết người thấy máu, hai bang đánh nhau toé lửa thì thật làm huyết mạch người ta sôi trào.

Nhân lúc hắn ngừng lại, cô nhanh chóng móc khẩu súng bên hông của hắn, để ngay mi tâm hắn.

Khẩu súng lục 38*, khẩu súng lục của cảnh sát CID.

*ở đây đề điểm tam tám súng lục.

Cảnh sát bị giết.

Tay Ôn Ngọc run run, quá mức khẩn trương, thân thể cũng không chịu nghe đại não khống chế nữa.

Lục Hiển lại quá mức hưng phấn, tại ranh giới sống chết hắn lại cười ra tiếng, khoe miệng nhếch lên, lồng ngực rung rung như kẻ điên.

"Em run cái gì chứ? Nổ súng đi! Chẳng lẽ bảo hộ cũng không biết mở sao?"

Ôn Ngọc nghe thế, ngón tay cái động nhẹ, rắc rắc, tiếng kim loại va chạm, bảo hộ được mở ra: "Phim thô phi cũng có dạy, tôi không phải là con cóc"

"Vậy em run lấy bậy như thế làm gì? Không sao, Y TOA Bối Lạ, tôi giúp em" Nói xong hắn dí thật chặt họng súng vào trán. Đôi mi đen sẫm, bên dưới là đôi mắt bọc phát dã tính, khoảng cách giữa hai người không xa, chỉ là đột nhiên hắn nổi điên, dọa Ôn Ngọc đến phát bệnh.

Đương nhiên Ôn Ngọc bị hắn hù dọa, đầu lưỡi thất lại, lời nói không rõ ràng: "Anh.....Anh đừng cho rằng tôi không dám"

Nếu nổ súng, thứ phải bồi thường chính là cả cuộc đời này, cô làm sao không nghĩ đến.

Lục Hiển cười to: "Tôi chưa bao giờ xem thường em, hôm nay sẽ dạy em cách dùng súng"

Bàn tay thô ráp mà ảm áp cầm lấy bàn tay cô, họng súng tối đen vẫn nằm ngay đầu hắn. Hắn nhìn chăm chú ánh mắt hoảng sợ của cô, một phản biến hoá nho nhỏ cũng không qua khỏi mắt hắn.

Mà thần kinh Ôn Ngọc bị hắn hưng phấn hù dọa, căng thẳng vô cùng, căng đến mức có thể đứt bất cứ lúc nào.

Hắn động ngón trỏ, đột nhiên bóp cò.

Bụng súng lục chuyển một cái rồi dừng lại, một giây như kéo dài vô tận, đạo diễn dùng một quay chậm để che giấu tình tiết hoang đường quái dị mà đầy kích thích.

Đáng tiếc không có cánh tượng máu me đầy mặt như trong tương tượng.

Súng rỗng!

Ôn Ngọc bị dọa đến vỡ oà, khóc lớn.

Lục Hiển lại thoải mái mà cười to, ném súng xuống, hưng phấn ôm lấy cô, găm loạn lên người cô.

Ôn Ngọc vùng vẫy đến đá rồi chiếc vớ giầy xuống, kéo tà áo, chặt vật như hiện trường một vụ cường bạo thể lương.

"Còn khóc sao? Đáng sợ lắm hả?"

Ôn Ngọc lấy cái gạt tàn thuốc đập vào đầu hấn: "Bệnh thần kinh bệnh thần kinh bệnh thần kinh---- ----"

"Máng xong chưa? EM khóc đến tôi đau cả đầu"

Nhưng cô mất điếc tai ngo, cô tưởng là thật, bị Lục Hiển dọa mém chút nữa phát điên, một giây đó tim cô ngừng đập, máu sôi trào, là hiện tượng trước khi chết: "Sao anh không chết đi? Sao lại không chết, chết không toàn thay, mang đi điều phó!"

"Máng xong chưa? Bảo em im em không nghe sao?"

Ôn Ngọc lại giẫm đạp loạn xạ, đá hấn: "Anh dựa vào cái gì mà quản lý tôi? Anh bảo tôi im tôi liền không nói sao? Anh là ai? George W.Bush hay là Boris Yeltsin?"

Lục Hiển phiền muộn, một tay nắm lấy mắt cá chân của cô, muốn cô yên tĩnh, ánh mắt hấn ngoài ý muốn dừng lại.

Chân gầy, làn da trắng nõn. Mắt cá chân nhỏ mảnh, ngón chân mượt mà, bàn chân nhiều nhất cũng chỉ dài từ đỉnh ngón giữa tới cổ tay hấn, vừa nằm trọn trong lòng bàn tay.

Hấn đúng là có bệnh thần kinh, tự nhiên cúi xuống hôn lòng bàn chân của cô, lạnh lạnh mà xinh đẹp, trơn bóng không tỳ vết. Nghe hấn thì thảo tự nói, nói nhỏ nên rất khó nghe: "Vì em mà tôi phải cúi đầu"

"Là do anh biến thái, ngược lại đổ thừa tôi.

Lục Hiển không nhanh không chậm không nặng không nhẹ nắm mắt cá chân của cô, hiếp mắt hường thụ.

Ôn Ngọc cũng bình tĩnh, lau nước mắt, lạnh lùng hỏi: "Tần Từ SƠN đã chết rồi sao?"

Lục Hiển khó hiểu.

Cô tiếp tục: "Xuy Quyền bị người ta chém đứt tay đứt chân, thành phế nhân rồi sao?"

Lục Hiển nói: "Em muốn nói gì?"

"Nếu bọn họ còn sống, anh sẽ nhân hạ thoải mái đi đối phó tôi àh? Có thể sống đến ngày mai hay không còn chưa biết được, Thật xin lỗi Lục Tiên sinh, tôi không làm quá phụ!" Cách tốt nhất là cho dù một tia mong manh hi vọng, cũng phải loại bỏ khát vọng của hấn đối với cô.

Điện dùng không tốt, một ánh đèn chột loé lên rồi hấn, vừa sáng lại rơi vào bóng tối.

Thật lâu sau cũng không ai mở miệng, Lục Hiển cười: "Em thật tinh quái, nhưng... Y Toa Bối Lạp, nghe tôi nói, bảo vệ bản thân mình cho tốt". Những lời uy hiếp đều không cần nói, ai thông minh sẽ tự hiểu ra.

Hấn cúi đầu, cẩn thận mạng vớ giầy cho cô, lưu luyến.

Dặn dò cô: "Không cần chạy theo một người khác, mạng xăn-đan ra đường, vừa nhìn là biết cả giá"

Ôn Ngọc sửa sang lại quần áo: "Bỏ qua cho tôi sao?"

Lục Hiển đang nghịch cây súng lục, kéo cô qua, đặt cô ngồi lên gối: "Dĩ nhiên, tôi càng muốn để cho em hiểu D đại ca này không phải hữu danh vô thực" Vừa đầu vào cổ cô, ngửi ngửi: "Thật thơm, Y Toa Bối Lạp, em dùng nước hoa gì thế?"

Cô nhớ đến sào phơi đồ trong nhà để gần vườn lải, đến mùa những bông hoa tình tế nhỏ nhỏ nở ra, thanh thoát thuần khiết như mai.

"Tứ tỷ của tôi.... ..."

"Yên tâm, cô ta muốn mua, tôi không thể không bán" Người làm ăn tính toán tỉ mỉ, một chút thiệt thòi cũng không chịu được.

Bạn đang đọc truyện *Đêm Nay Rồi Càng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17: Phản Kích

Kết quả là hôm đó, Lục Hiền đồng ý giúp cô nuôi Tinh Tinh.

Giúp ông chủ ở lại nhà hàng đông nghìn người, luôn có cơm thừa canh cặn để ăn, đối với Tinh Tinh, thà để nó sống ở quầy thu ngân, còn hơn bị người ta ức hiếp ở đầu đường xó chợ.

Đường như Lục Hiền bị cô thu hút, quên mất phải tán tỉnh cô nàng này, hết sức chăm chú chăm lo sự nghiệp mà gần như hần chưa bao giờ xuất hiện nơi đó, hần như biến mất hoàn toàn.

Cô và hần vốn không xuất hiện cùng nhau, hần không cố gắng, ngược lại hần còn chặt đứt tin tức.

Đoàn Gia Hào vẫn không bỏ cuộc, cứ mỗi thứ sáu thì đổi một bể ngoài tảo bạo, thái độ khi bị từ chối cũng rất bình thường, nhưng may mắn hần giữ được nước mắt, quay về nghiên cứu lại, tinh thần chiến đấu vô cùng cao.

Có một lần hần mặc một bộ quần áo bó sát người màu đen, làn da trắng như thịt gà luộc cũng bị phơi nắng, đen như người Châu Phi. Mang kính mát che khuất nửa gương mặt, làm bộ làm tịch đi tới, vung tay ra về: "Hi, Y Toa Bồi Lạp, cậu nhìn xem da tôi đã đen, bắp thịt cũng rắn chắc, rất Charming rất manly phải không?"

Ôn Ngọc nhớ đến cơ bụng như Chocolate Barsix của Lục Hiền, nhìn thân thể thiếu niên của Đoàn Gia Hào, chỉ có thể bày tỏ tiếc nuối.

"Cậu phơi nắng ở đâu?"

Được cô quan tâm, Đoàn Gia Hào hưng phấn, nhìn cô một cái quẹo rù nói: "Đương nhiên là đến bờ biển phơi nắng, từ rạng sáng đến mặt trời lặn luôn nha, một cử động nhỏ thôi cũng không dám" Hần nói, chỉ mặc một cái quần mà so với hần nó còn sáng hơn mà thôi.

Ôn Ngọc rầu rĩ, khẩn cầu hần: "Cậu phơi nắng như thế không sợ ung thư à? Cậu bình thường một chút được không?"

Đoàn Gia Hào bỗng cảm thấy oan ức: "Tôi nghĩ cậu sẽ thích đến không kiểm chế được, a, không kiểm chế được nha!"

"Cậu phải học thật giỏi, báo hiếu cha mẹ, không nên lãng phí thời gian vì tôi. Cậu cứ khoa trương như vậy, thứ sáu tuần nào cũng ở trước cổng trường của tôi sẽ mang cho tôi rất nhiều phiền phức, Đoàn Gia Hào, cậu vừa vừa phải phải thôi!"

"Cậu không thích ngoại hình của tôi, nhưng không thể phủ nhận tình yêu của tôi được, yêu là vô tư không biết sợ, yêu là cao quý thuần khiết, yêu là theo đuổi đến cùng...."

Hần đang thao thao bất tuyệt thì cô cắt ngang: "Cậu quá ích kỷ, chỉ biết lo việc làm mình vui vẻ, hoàn toàn không nghĩ đến việc làm phiền người khác, tôi đoán gia cảnh nhà cậu khá giả, cha mẹ yêu thương, 17 năm qua xem bản thân là trung tâm vũ trụ, cậu ưu tú như thế, chắc chắn không có nữ sinh nào mà cậu không theo đuổi được. Chính vì thế Đoàn thiếu gia cao cao tại thượng chịu nhân nhượng trước những cô gái ấy, còn có ai ngu ngốc đến nỗi đi từ chối phải không? Thật có lỗi, tôi và cậu không giống nhau, gia đình tôi nghèo nát, mang ý nghĩ ấy lâu dài, tôi ghét nhất là loại công tử, chỉ biết lo cho bản thân mình hạnh phúc mà không biết nghĩ đến người bên cạnh thế nào. Xin cậu lấy lại những tập thơ, Đoàn thiếu gia cao quý, cũng xin cậu về đi"

Sương Giai Nghi đứng một bên kéo kéo ống tay áo của cô, nhắc nhở cô, nói năng không cần trách móc nặng nề như thế, dù sao Đoàn Gia Hào cũng là thiếu gia, không chịu được đả kích.

Nhưng cô nhịn không được.

"Thật xin lỗi!" Đoàn Gia Hào bỗng nhiên cuối đầu tạ lỗi như người Nhật Bản, cắn chặt răng, nước mắt vẫn không nín được, nhìn cô xuyên qua giọt nước mắt trong suốt, cảm thấy xấu hổ và giận dữ không chịu được, lấy ống tay áo che mặt, quay đầu chạy khỏi con phố.

Sương Giai Nghi thôn thức: "Thật ra hần không xấu...."

Ôn Ngọc ngộ thương người vô tội, tâm tư quay cuồng, cũng không dễ chịu.

Gần đây Vu Mỹ Hiền có hơi đàn ông, càng quẹo rù động lòng người hơn. Luôn Luôn ra ngoài đánh bài, lúc trở về thì người lúc nào cũng rạng rỡ.

Người ta nói tình dục làm cạn kiệt sức sống của đàn ông, nhưng lại tưới mát cho đàn bà.

Nếp nhăn nơi khoé mắt đều bị tiếng ngâm nga rên rĩ trên giường vỗ về, làm làn da trông tươi hơn, thoa son điểm phấn, nhưng là thiếu nữ hai tám tuổi uống thần dược, Hồi xuân rồi.

Trước kia bà ta lo tiền lo bạc cứu cậu Ôn Ngọc, ông ta mới lành lặn, không thừa hơi sức đâu mà nghĩ đến chuyện này, lâu ngày thành vị Tam Phu nhân quá lỗ.

Ôn Ngọc nhìn Tam phu nhân thay đổi, bắt đầu mặc sườn xám, nói tiếng anh, chắc chắn là quẹo rù được một người đàn ông xa vợ xa con, đêm đêm tịch

mịch, tôi tình anh nguyện, yêu nhau trên giường.

Mẹ của cô, ấn kí này sẽ không bao giờ phai mờ.

CÔ rất sợ hãi, có một ngày sẽ giống mẹ mình, cả đời phải dựa vào đàn ông mà sống, không cần tự ái, tự lập. Bây giờ trong Vu Mỹ Hiền chỉ có đàn ông đàn ông đàn ông đàn ông.

Ôn Ngọc hận cuộc đời sao quá bất công.

Ngày mười tám tháng sáu, điện của khu bộ lớn ở quảng trường sắt bị cắt đứt, không có người chết.

Ngày hai mươi sáu tháng sáu, Đường hầm lớn xuyên qua núi chính thức được khánh thành.

Con đường rộng rãi từ bên trái thông qua phải, giống như là bị rút mất trái tim, mỗi chiếc xe đi qua đều phải lấy hết dũng cảm, chạy sáu mươi kilimet trên một giờ, xe qua lại như con thoi.

Bao nhiêu bình tĩnh cũng mất, sau giờ ngọ nặng nề nhàm chán, ngày dài vô tận.

Lục Hiền, Từ Ngàn và Vũ Đại Hải vui đầu ở nhà hàng, ba người mở cuộc họp hội nghị.

Lục Hiền hỏi Từ Ngàn: "Phi Giải chịu mở miệng chưa?"

Từ Ngàn nói: "Ba mươi sáu cái răng đều nhỏ sạch, vẫn còn không chịu mở miệng được sao? Hai giờ sáng ngày ba mươi, tại bến tàu bỏ hoang phía đông, chính Tần Từ Sơn nhận hàng"

Vũ Đại Hải cao giọng nói: "Đen ăn đen như cũ, cướp hàng hân!"

Vẫn là gian phòng đầy tạp chí khi ấy, ba người đàn ông hút thuốc ngồi cùng nhau, khói thuốc lượn lờ, nhìn không rõ mặt nhau.

Lục Hiền dụi thuốc vào cái chén cũ nát, đưa tay vào túi, móc ra một bao thuốc lá khô quắc queo, đốt một điếu nữa.

"Tần Từ Sơn và Xuy Quyền, tôi muốn bọn chúng chó cắn chó, không tên nào tốt hơn tên nào"

Từ Ngàn hỏi: "Anh nói chuyện với bốn vị lão đại Chấn Cùng thế nào rồi?"

Lục Hiền nói: "Bốn người lòng tham không đáy, đơn giản là đòi tiền. Bất mãn Xuy Quyền không ôm chí lớn, không chịu khoa trương thế lực, lại muốn nội chiến. Lão Cô Hân là đương gia (lão keo kiệt), chỉ lo cho bản thân mình làm thế nào mới phát tài, thuốc viên nâng giá đến mười bảy đồng một viên, trong hộp đêm sông bạc còn cao hơn nữa, phòng thu chi chỉ dùng người nhà, mà những người đó cũng không được kiếm lời bằng đường khác, riêng về việc thương lượng muốn tìm người giết hân, đổi người khác nói chuyện đi"

Từ Ngàn cười nói: "Thủ hạ của Chấn cùng có 17 gian bị mắc kẹt, bảy quán bar, bốn hộp đêm, còn có nhà ăn, quán rượu, cửa hàng, một tháng thu phí bảo hộ cũng ba năm trăm vạn. D đại ca, anh nuốt có được không?"

Lục Hiền lảng tránh vấn đề: "Liên hệ với Bạch Đốc tra, chúng ta cho hân phần lễ mừng hân thắng chức vậy. Cũng mời hân cho Xuy Quyền một phần lễ khác đi."

Ăn được hay không, loại vấn đề này cũng cần hỏi sao?

Mười tuổi hân đã bước vào mảnh đất này, quần áo tả to nơi đầu phố, nhìn nhưng tên thiếu gia luôn ăn những quả kem ba màu hương thảo, nằm mộng cũng không thoát khỏi cảnh đó.

Nghèo, chỉ bằng chết.

Ngày ba mươi tháng sáu, tại một bờ ruộng rộng lớn xảy ra một vụ ẩu đả có hung khí kịch liệt, bị cảnh sát bắt được, người chết chưa thống kê được bao nhiêu người chết.

Bão động bão trước kia bị hủy bỏ, thi cuối kì cũng kết thúc, Ôn Ngọc thuận lợi lấy được học bổng Nevine, học sinh đều hô to nghỉ hè vạn tuế, rốt cục cũng bỏ được bộ đồng phục hai màu trắng đen rồi, một lần nữa được làm người theo trào lưu, mặc quần áo tự do.

Bạn tốt ép cô làm chủ, thứ bảy mời chúng đi hát karaoke. Dận dò cô phải mặc một bộ đồ thật đẹp, không muốn cô mặc bộ đồ màu bạc cũ kĩ kia nữa, làm một con người hoàn toàn mới, như thế mới yêu cầu ông chủ nơi đó giảm chiết khấu được.

Vương Mẫn Nghi không yên lòng, mang cái áo ngang thắt lưng và cái quần bò ngắn, màu đen bó sát ngực, nhún vai cho cô mượn, căn dặn kĩ càng, nhất định phải mặc.

Ôn Ngọc chỉ dám thay đồ ở nhà vệ sinh trường học rồi mới dám đi chơi.

Vương Mẫn Nghi phụng phịu như bà già, lắc đầu nói không nên không nên không nên, mặt mộc không trang điểm không khí thế, làm sao xứng với tên

tuổi ầm ầm của Phách Vương hoa? May mắn có tui chuẩn bị.

Vương Mẫn Nghi bày ra một thùng dụng cụ, cầm cây bút vẽ giống cây dao giải phẫu, thật sự hơi quá.

Buộc mái tóc dài lên cao, đôi môi to son đỏ hồng, mang một mắt kính tròn tròn che khuất nắng.

Vương Mẫn Nghi vỗ tay: "Hoàn hảo!"

Thái Tĩnh Di mặc một chiếc áo sơ mi trắng, quần lung cao, mái tóc ngắn ngắn toát lên vẻ hưng phấn.

Vương Mẫn Nghi mặc một chiếc miniskirt liền quần lộ ra nửa cái mông.

Viên Sunny và Sương Giai Nghi vẫn bình thường, mang chiếc thắt lưng gọn sóng hơi lớn, mang giày đế cao, mặc một chiếc áo mỏng rồi khoát áo sơ mi bên ngoài, giống như người máy.

Nhìn lại Ôn Ngọc, bụng bằng phẳng, vòng eo tinh tế, cái rốn nho nhỏ lộ ra giữa trời tháng sáu ả nóng, nửa che nửa hở.

Các cô đi trên đường, nhiều chàng trai trước cửa những khách sạn phóng điện xoàn xoạt, nắm cô gái kề vai nhau làm nhiều chàng trai cũng vận giày tây trạng phục nghiêm túc, quả là một cảnh mê người.

Lần này rốt cục Đoàn Gia Hào cũng làm người bình thường, áo somi quần đùi, thoải mái sạch sẽ.

Ở phòng được bao riêng từ sớm, phía sau tấm màn trướng ngồi chơi, lập chí làm bạn trai 'thập nhị thứ hiệu'. Thấy Ôn Ngọc, khiếp đảm lại kinh hãi, khó khăn tìm đề tài để nói, lời nói ra đến miệng rồi vội nuốt trở về, vẫn là sợ.

Ôn Ngọc kinh ngạc, bị Thái Tĩnh Di nắm vai, nhỏ giọng nói: "Không còn cách nào khác, Phách Vương hoa đều bị tên gốc này mua chuộc hết rồi, đành phải cho hắn một cơ hội vậy. Nếu mặt cậu còn đen như thế, hẳn lại khóc thì biết làm sao bây giờ?"

"Bán bạn cầu vinh?"

"Đâu nào, tui chỉ công vô tư toàn bộ vì hạnh phúc cả đời của cậu"

Sương Giai Nghi và Vương Mẫn Nghi đi qua cướp Microphone.

Vương Mẫn Nghi bắt bài Cô gái gốc ghéech, còn Sương Giai Nghi chọn một lèo hai mươi bài của Leslie.

Đoàn Gia Hào ngồi trên ghế sofa màu đỏ sậm, khăn trương đến mức trán đầy mồ hôi, một bàn tay ôm chặt ống quần, gọi cô: "Y.....Y Toa Bối Lạp....." muốn nói gì thế? Muốn khen cô hôm nay thật xinh, nhưng sợ cô mắng lỗ mắng, miệng lưỡi tron tru.

Ôn Ngọc nhìn hắn, hào tâm đưa cho hắn một chai coca ướp lạnh: "Gọi tôi là Ôn Ngọc được rồi. Lần đó tôi tổn thương đến cậu, thật có lỗi. Thật ra cậu là người tốt, chỉ tiếc chúng ta không hợp"

Đoàn Gia Hào uống coca mà như uống rượu, mặt đỏ tím đập: "Tôi tôi tôi..... tôi cũng không trách cậu. Ôn Ngọc....." Thật vô dụng, nói câu trước liền quên câu sau, khó trách người ta không thích mình. "Tôi nghĩ cậu khá đặc biệt, có cá tính, không giống những người khác....."

Cầu xin thượng đế cứu hắn, hắn vừa nói như thổ lộ, tiếng nhạc Saxo vang lên, Sương Giai Nghi và Vương Mẫn Nghi mỗi người cầm một micro hát bài 'Monica', không bao lâu Thái Tĩnh Di kéo Ôn Ngọc hát chung, vừa đến điệp khúc thì 5 cô nàng đồng ca, âm thanh cao hơn âm thanh ngoài đại sảnh, "Thanks thanks thanks thanks Monica, ai có thể thay thế được -----"

Hát đến hưng phấn, hoa tay múa chân sung sướng, có tổ chất thần kinh và không coi ai ra gì.

"Thanks thanks thanks thanks Monica, ai có thể thay thế người. Oh.....Nhớ ngày đó vì tự bảo vệ mình, OH.....Mang chân tình cho là giả dối, OH..... Ánh sáng dần đã mất....."

Vui chơi đến ngà nghiêng, Thái Tĩnh Di đề nghị uống rượu, dù sao có hộ hoa sứ giả ở đây, không bằng ném thứ cảm giác say mê mới ngừng, thế nào là sống mơ màng màng.

Mới có ba chai bia mà còn một chai chưa bật nắp, đã hạ gục Viên Sunny và Ôn Ngọc.

Trước mắt Ôn Ngọc là nhiều cái bóng chồng lên nhau, Thái Tĩnh Di đi tới đi lui, lắc mạnh bả vai cô: "Ê, ề---Y Toa Bối Lạp cậu qua vô tích, mới uống một ly thôi mà, sao không mở mắt? ĐỪNG chết đi có được không?... .." Xem cô như nền đá, dậm dậm chặn.

Bạn đang đọc truyện *Đêm Nay Rồi Càng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Xe Máy Harlay

Trong phim, những đại hiệp cầm cung thì thích rượu như mạng, còn những kiếm khách cầm kiếm thì ngàn chén không say, trong lòng đàn ông thiên hạ chỉ biết đến rượu rượu rượu.

Rượu là một thứ đặc biệt, được làm từ gạo, tiểu mạch, hạt cao lương*, sau khi ngâm, chưng sệt, nấu thóc, chưng cất, để nguội và một số trình tự phức tạp nặng nề khác, lại qua một thời gian nghiền ép, rồi lại để một thời gian, sẽ trở thành thánh phẩm khi vào miệng, có thể xoá tan đau khổ, cắt đứt cơn mộng mị.

*tên một loại hạt

Ôn Ngọc đang chìm nổi trong mộng mị được tạo ra từ rượu, những bong bóng màu hồng cứ lơ lửng trước mắt cô, hạnh phúc ngọt ngào như ở trên thiên đường. Nhưng khi mở mắt ra, giấc mơ lập tức biến mất, trước mắt cô vẫn là phòng Karaoe huyền ảo. Thái Tĩnh Di còn cầm một cái micro hát đến lạc giọng, Viên Sunny thì tỉnh sớm hơn Ôn Ngọc, lôi kéo Vương Mẫn Nghi đi đi hết bên trái rồi lại đi đến bên phải. Gương mặt của Đoàn Gia Hào biến đổi, hồng hồng, đen sẫm một cục, đều tại Ôn Ngọc ngủ bất tỉnh nhân sự, gối lên chân hần nằm mơ, chàng chai ngây thơ sợ đến mức một cử động cũng không dám, ngồi trên sofa làm tượng đá, cô vẫn chưa tỉnh mà tứ chi của hần đã muốn rút gân.

Ôn Ngọc áy náy: "Thật xin lỗi, không nghĩ tôi lại uống say như vậy, gây phiền phức cho cậu rồi"

"Không...không sao cả.... .." Lại cả lắm, tên nam sinh này ngu ngốc quá mức, không chịu nổi một chút cực khổ vì tình yêu.

Những mỹ nhân nhan đã hát đến ba giờ đồng hồ, rốt cục cũng buông tha cho cái micro, kẻ vai nhau cười nói rôm rả ra về.

Dưới tác dụng của cơn lảo động tác của cô chậm lại, đầu óc Ôn Ngọc choáng váng, bước chân không vững vàng, nhát thời hụt chân, Đoàn Gia Hào đỡ cô, xa xa nhìn thấy thì biết đây là một cô gái không xem lễ nghĩa ra gì.

Đẩy cửa ra, gió đêm ập vào mặt, hình ảnh những toà nhà cao tầng diêm lệ chui vào đáy mắt. Những ánh đèn xe vụt qua vụt lại không dứt, như những đóm lửa nhỏ, bầu trời xanh ngắt trải dài, vân phiến vũ phúc*, mồ hôi đầm đìa, tiếng sóng bất tận từ xa xa rồi lại gần gần, những án mây chiều như làn môi thiếu nữ, đỏ tươi đến chói mắt, bồi bồi xoá xoá, một gương mặt xinh đẹp.

*mình ko hiểu mây và mưa ở đây nghĩa là gì nữa, ai biết giúp mình với

Một đám người khách cớm đi qua.

Ở đường cái đối diện, một đám nữ sinh tùm ba tùm bảy dắt tay nhau, ánh mắt Thái Tĩnh Di hon người, chỉ cho Sương Giai Nghi nhìn: "Mấy đứa kia có phải là những đứa ở Đức Tín đã tát cậu phải không?"

Sương Giai Nghi gật gật đầu, Vương Mẫn Nghi mắng: "Chỉ số thông minh của tụi nó thấp hơn 30 so với bà tám nữa, một đám xấu xí!"

Thái Tĩnh Di quay lại, ra lệnh cho Đoàn Gia Hào chăm sóc con ma men Ôn Ngọc, không đợi ai cản, băng qua cây đèn đỏ, một quyền ném đĩa thủ lĩnh qua trái, nâng chiếc chân dài 42 tấc lên cao, xoay một vòng đá bay một đĩa thủ hạ, sạch sẽ, lưu loát, không cần Vương Mẫn Nghi và Viên Sunny băng qua đường giúp, chỉ cần một mình cô là đã có thể chém giết tất cả.

Thần thủ lưu loát, võ công cao cường, là nữ hiệp đương thời, bội phục bội phục.

Đoàn Gia Hào đứng bên đường gấp đến độ muốn bật khóc, hô to dừng tay, dừng tay lại! Đây không phải là tác phong thực nữ của Khoáng Nhật Nữ nổi tiếng, hần hoài nghi không biết mình có vô ý bước lên thuyền giặc, liên lụy vào nhưng nữ sinh này hay không.

Trán hần đỏ mồ hôi, ngược lại gọi Ôn Ngọc, càng chấn động hơn----- kể bên hần là khói thuốc dày đặc, lượn lờ trong không trung, là thuốc Nam Dương song hỉ, hần bị khói thuốc xông đến che miệng ho khan.

Nhưng Ôn Ngọc toàn thân trang điểm đậm, lại lập lờ trong làn khói mong lung, khiến người ta phải lùi bước.

Người ta nói không thể buông tha, cuộc đời này khó tránh khỏi.

Lão đại thị sát khu vực trực thuộc nhin chút thời gian đi thu sổ sách. Muốn ép tên ngu ngốc bán rượu đang khom lưng đến cắt thịt đồ máu, sau này không dám liên hợp với những quán khác kháng cự đồng chí bảo hộ nữa, chỉ cần nghe danh D đại ca là đều bị dọa đến nửa đêm đái dầm.

Ôn thần vừa ra khỏi cửa, lại đột nhiên không chịu đi, nhìn chăm chăm vào một cô gái chân dài trang điểm đậm phía trước, quần đùi đầy cao làm lộ ra bắp đùi, chiếc eo thon lay động trong bóng đêm, bộ ngực chưa phát triển hoàn toàn nhưng chiếc áo vẫn không thể bao bọc được, sinh động khó tả. Một tên nhịn không được thán một tiếng: "Thật đẹp-----"

Lắm miệng gây chuyện, gặp phải ánh mắt cảnh cáo của D ca, hai đùi của hần phát run, đứng không vững.

Đoàn Gia Hào phôi nảng có lợi ích gì, vẫn là một tên yếu đuối da trắng như gà luộc, kéo Ôn Ngọc cũng không xong, tro mắt nhìn cô băng qua đèn đỏ

đến phía đối diện, gia nhập đám hỗn loạn, kéo tóc tát kịch liệt vào mặt một đứa, bắt đầu tham gia chiến cuộc, bắt đắ dĩ chỗ nào? Hấn thấy cô hưng phấn đến muốn được hét chói tai.

Thiếu nữ không phản nghịch? Nếu cho cô cơ hội, đêm khuya đua xe, rạng sáng làm tình, gây thị phi khắp nơi.

Nhằm chán chính là cảnh sát luôn luôn đến đúng lúc để thu dọn tàn cuộc. Hai tên cảnh sát một béo một gầy, huyết còi truy đuổi.

Thái Tĩnh Di nắm đầu một đứa, quay đầu chạy về phía trước.

Hai tên cảnh sát một béo một gầy vịn nón đuổi theo phía sau, tên mập đuổi theo đến mặt trắng bệch, dừng lại một chút, báo cáo tình hình vào bộ đàm.

Vừa rẽ ngoặt liền bị hai tên cảnh sát khác đuổi theo, dĩ nhiên hai tên này là tinh anh, tuổi trẻ khoẻ mạnh, quyết không thể bị đánh bại bởi một cô gái, tình nguyệt chạy đến đột tử.

Thái Tĩnh Di kinh hoàng buông đứa kia ra "Tách ra chạy", Ôn Ngọc phản ứng cực nhanh, quẹo trái đi vào phố Trường Ninh, nơi chợ đèn hoa ồn ào, ngựa xe như nước, nhưng cắt đuôi không được, vừa quay đầu lại, hình ảnh của tên cảnh sát kia vẫn dán sau lưng.

Ôn Ngọc tuyệt vọng, đã muốn bỏ cuộc.

Nhưng vào thời điểm này, luôn luôn có anh hùng từ trên trời rơi xuống, mang kịch tính của tình huống cũ kỹ tục tằng của phim điện ảnh đẩy lên cao.

Một chiếc xe máy Harley nghiêng vào, dừng lại trước mặt. Vẫn nổi bật ở dòng xe cô đồng đúc sáng trưng này.

Fat boy & Reg, chiếc xe được thay đổi phần đầu dài 21 tấc, đơn giản hoá phần đuôi xe và sườn xe cứng rắn, màu bạc loang loáng như ánh sao, ra đời vào năm 1995, tốc độ nhanh nhất có thể đạt được là hai trăm ba mươi km trên giờ, nhanh như điện chớp cũng không khoa trương chút nào.

Đáng sợ nhất là lực hút của chiếc xe này, không biết bao nhiêu thiếu nữ khờ dại đến nhưng phụ nữ luống tuổi, không ai không muốn hén chói tai, giậm chân xông lên trước mặt hấn mà hôn, tiên sinh, em muốn được triền miên với anh đến hết đêm nay.

Thở dài----

Tạo hoá thật bất công.

Hấn chỉ nói hai chữ "Lên xe", lại ôn định mạnh mẽ, có từ tính như thế.

Tiếng động cơ nổ vang bên tai. Ôn Ngọc như bị cồn thúc giục, đội nón bảo hiểm từ tể, cả người ôm chặt eo hấn, vừa căng thẳng vừa khẩn trương, ai nói vòng eo như liễu của con gái mới hấp dẫn người, hoàn toàn sai, lưng của tên đàn ông này cao ngất, bụng dưới kiên cố không thừa một chút mỡ.

Xe máy đột nhiên lao ra, nhảy mất đã biến mất không còn thấy nữa

Tên cảnh sát chạy chạy chạy chạy đến gãy chân cũng đuổi theo không kịp, chỉ có thể báo cáo với tổng đài, mục tiêu còn có tiếp ứng!

Lục Hiền chờ cô, xuyên qua dòng xe cô đồng đúc, vượt qua một chiếc Chevrolet Covey Hill đặc biệt, lại vòng qua chiếc xe buýt hai tầng khổng lồ, hung bạo như con thuyền rẽ sóng mà đi, góc độ chuẩn xác, tốc độ kinh người.

Phải nhanh, nhanh hơn, nhanh nhanh hơn nữa, cho đến khi gió đêm xé rách áo, đèn đường biến thành thiểm ảnh*, như muốn bay lên cao, xé gió mà lướt qua.

* hình ảnh chợt hiện, vụt qua.

Cô dán vào người hấn chặt hơn, tim hấn nhảy rung động trong lòng bàn tay cô, giống như nếu cô khép năm ngón tay lại, sẽ bắt được trái tim hấn đang loạn nhịp.

Ôn Ngọc nhìn hét chói chai, âm thanh theo hấn chui vào đường hầm, gào thét đến một chiếc xe phải dừng lại, bước xuống quay lưng mắng: "Đồ điên, mau đi đâu thai đi!"

Vượt qua tốc độ cực hạn, khiến người khác vừa sợ hãi vừa say mê, tình nguyện chết ngay lập tức, chết ở đây cũng coi nhưng vừa đi qua con lộ sinh tử.

Cả đời hoặc là một cái chớp mắt, không thể phân biệt được hiện tại hay trong mơ.

Hấn đứng ở một gian chợ nằm ở trung tâm, không hỏi nguyên do, ôm chặt cô ngồi trên bàn tròn.

Từ Ngàn và Vũ Đại Hải đã đến đây, mỗi người đều ôm một cô gái, hò hét uống rượu. Ôn Ngọc đột nhiên xuất hiện, nhưng không ai dám mở miệng hỏi câu nào.

Lục Hiền gọi cho cô một ly bia đánh bằng một nửa, một cô tiếp rượu mặt vầy ngấn màu đỏ, lộ cả quần trong, lễ phép cúi đầu với Lục Hiền, làm nũng kêu: "CẢm ơn D đại ca...." kéo cánh tay hấn làm nũng, hai bầu ngực to kinh người, thoáng lay động hấp dẫn ánh mắt người khác.

"Muốn uống rượu sao? Học người ta nổi điên giữa phố àh? Bây giờ cho em uống cho đủ!" Hấn đưa lon bia đến môi cô, cô cắn răng nhịu mảy không chịu tiếp, sắc mặt Lục Hiển càng thêm đen đến đáng sợ, theo Vũ Đại Hải thấy, không có chuyện gì trên đời làm D ca không nhẫn được, lập tức muốn lấy dao giết người, bóp cò, đạn ra khỏi súng là giết chết một cô gái không quen biết.

Lục Hiển lạnh giọng uy hiếp: "Uống rượu hoặc qua đêm, tự em chọn. Lên xe tôi còn muốn rút lui sao, nằm mơ!"

Lần này hấn hung ác khác thường, lấy thái độ với người bình thường đối với cô, rất uy hiếp rồi.

Ôn Ngọc cúi đầu, nhẫn nhịn lui từng bước, cầu bình an. Siết chặt cái lon, yên lặng uống hết vào bụng.

Lục Hiển chỉ vào cái ly, hạo tâm cho cô biết: "Còn một giọt cũng không xong đâu"

Nói xong không nhìn cô một cái, ngược lại nói chuyện với Từ Ngàn, nói đến ngày 30 tháng sáu Cẩm Điền dùng binh khí đánh nhau với Xuy Quyền, người chết thê thảm. Mỗi người ăn trên hai mươi nhát, mỗi nhát đều thấy xương, không còn nhìn ra hình dáng ban đầu nữa, da thịt lẫn lộn thành một đồng, máu chảy đến người trắng bệch, còn hơn cả heo gắp đồ tể.

Kẻ đầu sỏ gây nên chuyện này tới, toàn thân vận đồ tay đen nghiêm chỉnh, mang kính mắt lịch sự, theo tác phong học giả văn học.

Theo sau hấn la bảy tám tên tâm phúc theo sau, chỉ thế thì không dám nói thẳng, tới gặp Lục Hiển.

Kẻ thù gặp mặt, đỏ mặt hết sức.

CÔNG phu về ngoài không thể không diễn, hai người chào hỏi nhau, khách sáo hàn huyên một trận, Ôn Ngọc đã uống hết một phần hai ly bia, bụng trướng lên đau đớn, vụng trộm liếc Lục Hiển một cái, ngay lúc hấn nhìn cô, khẽ trừng mắt, cô sợ tới mức sau lưng phát lạnh.

Tần Từ Sơn không quanh co, lập tức nói: "Tên Xuy Quyền này tham lợi lại nhát gan, đáng chết sớm. Nhưng D ca lại không phát li xi cho kẻ dưới, không thể nào nói nổi. Tôi ra tay thay anh diệt trừ Xuy QUYỀN, thế nào cũng phải cần 20 vạn mới đủ"

Lục Hiển đưa tay chạm cốc, cười cười nói: "Thái tử nói cái gì? Tôi ít ăn học, nhất thời không hiểu rõ lắm"

Tần Từ Sơn chịu đựng con giận, nhìn quanh khắp nơi, cuối cùng dừng lại trên người Lục Hiển: "Muốn giả ngu? SÁNG ngày 22 nhận hàng, chờ ở bến tàu bắt người, không sớm không muộn, rạng sáng hai điểm đều có động. Bạch ĐỐC tra là Thái Thượng Lão Quân biết coi bói sao? Đoán được ngày nào tháng nào tôi làm việc sao? Ngày hôm sau lại đưa tin người của Xuy QUYỀN không kín miệng, bán tình tức. Bên tôi giết 50 tên của Xuy QUYỀN, hấn có chết cũng không hiểu. Hồi đầu nghĩ, D đại ca thật sắc bén, nhất tiễn song điêu, ném đá người ta đến chết mà vẫn giấu được tay"

Lục Hiển lắc lắc rượu trong cốc, không để ý lắm: "Tôi chỉ vì xã đoàn mà toàn tâm toàn ý làm việc, không thẹn với lương tâm"

Tần Từ Sơn chụp bàn: "Bây giờ Long Hưng muốn mảy chết mảy có đi không?"

Một âm thanh vừa vang lên, rầm rầm chấn động, chung quanh hơn mười bàn nhảy mất đứng lên, nhìn chăm chăm Tần Từ Sơn. Người của Tần Từ Sơn cũng giương cung bạt kiếm, hai phe đứng sòng đôi nhau, thương đối thương, người đối người, không ai chịu thua ai.

Chỉ có một người là chưa động đây, hấn còn không thèm nâng ánh mắt, chỉ lấy đũa áp đũa, nói: "Ngồi-----"

Một chữ, một đám người lục tục ngồi xuống, không cam lòng cũng phải ngồi, chỉ có thể dùng ánh mắt đấu nhau trong không trung.

Lục Hiển nâng chén một mình: "CHén này tôi kính Thái tử, anh kèm chế đi. Ngồi ở đây đều là anh em, làm việc đều vì lợi ích của xã đoàn, đâu cần không hợp nhau là nội chiến, đoàn kết mới có tiền đồ. Nếu không sẽ giống Chân Cùng, làm việc lẻ tẻ thì chỉ có bị người ta ngón sạch"

Tần Từ Sơn không tiếp, Lục Hiển cũng không ngại, uống cạn chén: "Ngồi, ngồi, muốn ăn gì cứ gọi, hôm nay tôi mời"

Không có chứng cứ, chỉ tin vào tin đồn, một Thái Tử thôi mà đòi đi giết Lục Hiển của Long Hưng?

Trước tiên cân nhắc mình xem mình được mấy lượng đã.

Đúng lúc Ôn Ngọc làm rót lon bia rơi xuống đất, cô cười cười hỗn loạn nhón nháo bỏ nhào về phía Lục hiển, chỉ lo cười như đứá ngốc: "Ba-----"

Mang cái chân dài nhỏ bỏ lên đùi hấn, muốn khóc lại thôi: "Ba, về nhà đi, đau chân.... .."

Vũ Đại Hải nhất thời sặc bia, cong lưng ho khan, núp dưới bàn cười vụng trộm.

Mặt Lục Hiển như quét một tầng son, mây đen dày đặt.

Xoa bóp mắt cá chân của cô, làn da non mịn nóng lên, sưng kinh khủng.

Lúc này chạy trốn sai mất cá chân, rồi lại uống rượu hút thuốc, đến bây giờ mới đau đến không nhìn được.

Cô nhìn hấn, giống như mọi thứ đều là hấn sai.

Thật sự là mời thần thì dễ đưa thần khó mà, tự tìm phiền phức.

Bạn đang đọc truyện *Đêm Nay Rời Càng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Chuyện Nhỏ Ở Viện Mát-Xa.

Việc này giống như một câu đố khó giải, một khi bắt đầu, thì không thể ngừng được.

Hắn chờ cô đến nơi có ánh đèn dầu đã tắt rồi bán rẻ tiếng cười ở núi Phú Sơn, dốc núi thẳng đứng đã bị san bằng hai mươi năm trước, bây giờ nơi này nổi tiếng là hang lạc hồn, có thiếu nữ Russia chân dài, xinh đẹp mê người lại có tuyệt kỹ hầu chồng như những phụ nữ Nam Dương, lại thêm những cô gái phục chu đáo lại đáng yêu, từ số một đến chín mươi chín, tất cả đều mặc đồ bơi xếp thành hàng, ông ọ làm đáng khoe mắt ăn tình, giống như già hàng treo trang sức, rực rỡ muôn màu, mặc cho người ta chọn lựa.

Mặc dù là thế kỷ mới, nhưng nam quyền vẫn không thể sửa đổi được.

Hắn cười cái Sômi che trên đầu Ôn Ngọc, che khuất đi gương mặt tràn đầy ý xuân của cô.

Những thước vải bông mềm mại trên người hắn từ trước ra sau đều bị nhiễm một mùi hương nhột nhột, mùi thuốc lá rét lạnh hoà cùng mùi mồ hôi nóng bỏng, chúng quấn lấy nhau, băng va chạm lửa, mãnh liệt.

Cô say khướt tựa vào khuỷu tay hắn, quay mặt dựa vào bả vai hắn, hàng mi đậm như cánh võ, hắn che khuất mặt cô, cũng che đi đôi mắt của cô, tâm sự của cô không ai biết.

Trên con đường tắt nhỏ hẹp, má hồng không có việc gì ngoài lôi kéo khách, hắn ôm cô, xuyên qua những ánh mắt ái muội của khách làng chơi, né qua những sào quần áo mới chỉ khô một nửa trên đỉnh đầu, giống như đang xuyên qua một khu rừng rậm quý mị.

Viện mát-xa Tiên Tiên, trên bảng hiệu còn có ba mỹ nhân mặc bikini, đáng người nóng bỏng, tươi cười đẹp ngọt ngào, còn có phụ đề 'Đầy đầu đầy ngực, mát-xa thư thái, phục vụ trọn gói, bao khách hài lòng'. Giá cả thấp lại có thể hưởng thụ nhiều thứ, chỉ cần 88 đồng, tiên sinh có thể sung sướng cả đêm.

Đẩy cửa, chiếc chuông được đính trên tường kêu ding ding đang dang, lúc này những cô gái mát-xa đồng loạt xông lên, vây quanh Lục Hiền làm nũng: "Dại ca đã lâu không chiều cổ, người ta nhớ anh đến ăn không ngon ngủ không yên, ngực cũng giảm mất một vòng, anh đền người ta như thế nào?"

Đêm nay không làm việc, ngày mai còn muốn có ăn sao? Làm nhân viên mát-xa thật vất vả, không bằng đầu tư cổ phiếu, nằm mơ cũng có thể phát tài.

Hiển nhiên Lục Hiền là khách quen, gọi quản lý: "Phòng 88*, không cần 'phục vụ' "

*ở đây là chắc là kiểu qua đêm như đã nói ở trên, nhưng không cần 'đàn em' phục vụ. Loại phòng 88 chứ không phải số phòng 88

Lạy Quan Nhị gia, phụng thần phật đầy trời, hắn là người như vậy, lòng dạ càng độc ác thì càng mê tín, càng đi lên thì càng sợ hãi.

Tiền bạc chỉ là hư không.

Quản lý cong lưng dẫn đường ở phía trước, nịnh hót nói: "Dại ca đã lâu không đến, nhưng phòng 88 D ca dùng trước kia vẫn để lại, không ai dám dùng. Aegean quét dọn mỗi ngày, bàn ghế sạch sẽ sáng bóng"

Aegean đứng ở cửa, mặc một bộ đồ của nhân viên mát-xa, u oán như nữ quý, dường như cô ta còn giữ lại vài phần chân tình với Lục Hiền, hôm nay dưới ánh hoàng hôn mập mờ ở Viện mát-xa lại diện vớ 'Chỉ nghe người mới cười, ai thấy người cũ khóc'.

Nam nam nữ nữ nhất thời mới mẻ, anh tình tôi nguyện, nên thề non hẹn biển chỉ là hư vô, ba năm hai tháng nhìn nhau đã ghét nhau, vừa hay tan tan hợp hợp*.

*Nhất Phách Lưỡng Tán: mình không hiểu là gì nữa, ai hiểu giúp mình nhé.

Không phải đều đã ngầm chấp nhận như thế? Khóc cái gì mà khóc?

Ôn Ngọc bị ném trên chiếc giường nhỏ hẹp.

Cô vẫn ngủ không hay biết gì, người trước mặt là ai cũng không thấy rõ, còn gọi: "Ba, cho bé rửa mặt, bé khó chịu...."

Lục Hiền chỉ muốn hất ly trà nóng vào mặt cô: "Còn tưởng em lợi hại thế nào, thì ra một ly cũng say, say xong trí thông minh bay mất, còn ở đó uống rượu. Cái tên gây trở xương kia là bạn mới quen sao? Ở phòng trà lần trước, những điều tôi nói một câu em nghe cũng không vào phải không?"

Ôn Ngọc không đáp, chỉ cười, khoé mắt cong cong nhưng đường chân trời, trong sáng khả ái. Chợt ôm lấy eo của hắn, mặt cọ sát vào bụng hắn, miệng thì nói: "Ba--- ba---bé có, bé có ba....."

Hắn đau đầu, ngồi trên ghế, thổi thổi mát cá chân đang sưng đỏ của cô, trên bàn có chai dầu mát-xa, mở ra liền nghe được mùi hoa hồng rê tiền, lạnh lẽo thoa vào bàn chân cô.

Thủ pháp của hắn thành thạo, lực đạo chuẩn xác, từ từ đẩy mạnh, xoa bóp những điểm bị thương trên chân cô.

Ôn Ngọc ngồi ở mép giường, cao hơn hắn nửa người, tự nhiên bướng bỉnh, cuối đầu dò xét tỉ mỉ về mặt nghiêm túc cả hắn, nũng nịu hỏi: "Lục tiên sinh, thì ra anh còn nghề tay trái, thật là tốt"

Ánh mắt Lục Hiền buông xuống, trong mắt chỉ có đầu gối nhỏ nhỏ tinh tế, cẩn thận xoa bóp, thông kinh mạch, thông khí huyết, không cần dưỡng thương, nửa giờ có thể chạy bộ, chờ hắn sáu mươi tuổi có thể ở phố Vĩnh Hoa mở một tiệm thuốc "Tổ truyền chuyên trị thương --- Lục thần y"

Hôm nay Lục tiên sinh uống rượu, rượu vào lời ra, ngồi tán gẫu với cô bé mười sáu tuổi về quá khứ: "Mười tuổi tôi đã cùng chú tôi đi đào vàng, kết quả là giao hàng ở bến tàu đến mười lăm tuổi, ăn không no nên lớn không nổi, chú tôi lo lắng lưng tôi sẽ bị gù, không cưới vợ được, đi khắp nơi cầu người ta an bài cho tôi bái sư học nghề xoa bóp, ít nhiều gì cũng là một công việc, tai họa có ập đến cũng không đến nỗi chết đói đầu đường.... .." Chính nơi này, trước kia gọi là Quảng Phát, hôm nay đổi thành Tiên Tiên, hắn gặp Tần Tứ gia: "Đáng tiếc trời sinh Lục Hiền ham tiền, lại không chịu được cực khổ, không thể làm khác hơn là đi giết người phóng hỏa, cướp bóc buôn lậu thuốc phiện"

Ba năm rưỡi, loại tay chân nào cũng cứng gập, da dày thịt béo thì dùng hết toàn lực, khách còn bảo không đủ, thẳng ngu xuẩn, rốt cục có làm hay không làm? Vừa mở miệng là mắng người, hắn tâm bình khí thuận, tiền này mới coi như là không phí phạm

Có người có nhọt độc, cả người thối nát, thịt thối cứ lật ra ngoài, liếc mắt cũng thấy, đáng đời tên hạ đẳng, vì mười lăm đồng phí phục vụ mà nâng cái chân thối nát lên đầu hắn bắt hắn hầu hạ.

Còn thêm một tên nhân cô hội ăn bớt an xén, thiếu niên mười mấy tuổi da mỏng ai thấy cũng yêu, không sờ không sờ.

Không lâu sau, đôi tay như lão già, da thịt nhăn lại, da thịt đỏ tươi lộ ra ngoài, không thể gặp không khí, không thể gặp nước, không thể gặp ánh sáng, bệnh nặng.

Ôn Ngọc tiếp lời: "Không ngờ anh có thể cao lớn tới một trăm tám mươi mấy cm, kiếm được gia tài bạc vạn xài không hết, hàng đêm đều đổi bạn giường"

Lục Hiền chê cười một tiếng, cười số kiếp của mình hay cười nhân gian, ai biết?

"Trước kia muốn cơm no áo ấm, đến nằm mơ cũng cười đến tỉnh. Sau đó thì muốn kiếm thật nhiều tiền, hô phong hoán vũ, ngày ngày song phi song tước, đêm đêm ngủ với gái, còn bây giờ? Bây giờ chỉ muốn an toàn ngủ một giấc"

"Lục tiên sinh, anh thắng chức rất nhanh"

"Tiền kiếm không xong, đối thủ giết không được. Tần tứ gia có dạy tôi một câu thành ngữ bốn chữ, đó là Lòng tham không đáy"

Ôn Ngọc nhìn hắn, mang theo ánh mắt đồng tính: "Lục tiên sinh, anh rất đáng thương"

Lục Hiền cười: "Đáng thương? Tôi có tiền, có tiền không đáng thương được"

Ôn Ngọc nói: "Tần Tứ SỞ luôn ức hiếp anh---"

Lục Hiền ngẩng đầu, nhìn vẻ mặt vô cùng trịnh trọng của cô, hoàn toàn không ngừng cười được, xoa bóp ngón chân nhỏ của cô, cười giong nói: "Xuy QUYền chết yêu, Tần Tứ Sơn thất thế. Danh lợi song thu, tôi đáng thương chỗ nào chứ?"

Ôn Ngọc sờ nhẹ đầu hắn, thấp giọng nói: "Tôi nay ngủ không biết mai sẽ tỉnh dậy ở đâu, anh không đáng thương sao? Tiền có thể điều khiển nhân tâm, nếu như thế sáng sớm anh ra kim phố sẽ có ba trăm vạn tiền mặt, hà tất ở đây nói chuyện nhân sinh với tôi? Anh xem mắt của anh này---" cô chỉ vào mí mắt trần đầy nghi hoặc của hắn: "Lục tiên sinh, anh muốn cái gì, nhưng lại sợ cái gì?"

Tôi chỉ là màn đêm u tối, gặp em là ánh sáng chói ngời, là ngôi sao soi đường phía trước.

Chưa từng gặp mặt, lại quen biết nhau.

Hắn chạm vào da cô, liền bị kích thích.

Khoảnh khắc đó cô nhớ tới một câu thom lẳng lẳng hát cho hắn nghe: "Pity the wold, or esle this glutton be. To eat the woarld's due, by the grave andd three"

Lục hiển hỏi: "CÓ ý gì?"

"Thương hại cái thể giới này đi, nếu không, hãy đem nó cắn nuốt, chôn cùng mộ với người. Lục tiên sinh....."

Lục Hiển cười nói: "EM nhớ không, tôi rất thích em gọi thôi bằng Lục tiên sinh...."

*nhân vật chi kêu = Lục sinh, mình không biết phải Lục tiên sinh không nữa, nếu thế thì xa lạ quá???? ở mấy chương đầu còn dịch LTS đc, ở đây làm sao dịch đc nhỉ.

Ngón tay theo đường cong của bắp chân từ từ tiến lên trên, kim, huyết vị đau xót.

Đầu gối, nhiệt độ làn da, trên đùi cô còn có một vết sẹo tinh tế. Lăn ranh của chiếc quần Jean màu xanh nhạt, che đi phần nhiều nước nhát của thân thể con gái (=.=)

Hương hoa hồng nồng nặc gay mũi, chất lỏng trong suốt rơi vãi khắp nơi, nhuộm cô thành một tầng trong suốt như ánh sáng bảo thạch, như giọt sương xuyên qua cơ thể cô.

Bàn tay thô ráp xoa bóp tùy ý trên thân thể cô, làm cô thả lỏng người, như một bông hoa Nhị đang nở.

Hắn lộ y phục cô ra, dễ dàng.

Cấn vành tai đỏ hồng của cô, hắn nói: "Ôn Ngọc, Ôn Ngọc, em có nhận ra tôi không?" Hắn gọi cô là Ôn Ngọc, không phải Y toa Bối Lạp nữa.

Ôn Ngọc cười ngậy ngốc, chuyện đương nhiên: "Anh là Lục tiên sinh, làm sao tôi không nhận ra anh được?"

Lục Hiển nói: "Muốn trách thì trách chính em"

Trách em quá xinh đẹp.

Cuối đầu cuốn lấy đầu lưỡi còn vương mùi bia của cô, quần quanh đùa giỡn, muốn uống hết rượu trong miệng cô. tận hưởng hương vị của cô.

Cầm trong tay nhũ phong đầy đà, tim hắn run rẩy, thật đẹp, tinh khiết, không chút tạp chất nào. Xinh đẹp dịu dàng đứng thẳng, mặc người chà đạp tàn phá, hận không thể bóp nát trong lòng bàn tay.

Lục Hiển chưa bao giờ biết thương hương tiếc ngọc, bị cảnh tượng trước mặt đốt đến đỏ mắt, như con sói đói, mút liếm thế nào cho đủ? Hắn muốn cắn xé, nhắm nuốt, kéo rồi lại nắn, tạo ra tổn thương, không kiên quyết không quay đầu lại.

Ôn Ngọc kêu đau, khóc thành tiếng thật thấp. Hắn liền tìm về môi cô lần nữa, tinh tế hôn vào dòng nước mắt nóng hổi trên má cô, đè nén dục vọng, khàn khàn lên tiếng: "Em mở chân ra, mở chân ra vì tôi, Ôn Ngọc....." Khu vườn bí ẩn đầy hấp dẫn.

Ôn Ngọc bị đau đớn làm thức tỉnh, hoặc là không thể không tỉnh lại.

"Tôi muốn rất nhiều lần, nhưng chưa bao giờ nghĩ đến sau này làm ở một gian trong viên mát-xa, giống như kỹ nữ"

"Kỹ nữ và lưu manh, không phải rất xứng đôi sao?"

Ôn Ngọc nhìn ánh mắt của hắn, sắc màu của biển thẳm, lại âm u đen tối, màu của ma quỷ: "Anh muốn phá hủy tôi, biến tôi thành loại người giống anh sao?"

"Loại người giống tôi?" Âm thanh Lục Hiển lạnh dần, ngầm có ý tức giận: "Tôi quên, Ôn tiểu thư rất xem thường loại người như tôi"

"Hút thuốc giao hoan loạn người, các anh ai mà không vậy? Lục tiên sinh, anh bản"

Lục Hiển cười lạnh: "Bản lĩnh trở mặt của em thiên hạ đệ nhất, muốn thoát thân, không dễ dàng như vậy đâu" Hắn cởi áo, cột cô vào đầu giường. Dưới hạ thân một con mãnh thú nhô cao, dùng mãnh chờ chiến đấu. "Xử nữ có cách giải quyết của xử nữ, Ji nữ có cách giải quyết của Ji nữ*, em gấp như vậy chắc chắn muốn làm Ji nữ*, tôi sẽ cho em thử một chút đàn ông tha Ji nữ như thế nào"

*Tác giả để chỗ xử nữ là chỗ - nữ, còn Ji nữ là nguyên văn, mình không hiểu.

Ôn Ngọc gầy dựa không được, chỉ có thể mở miệng phản kháng: "Lục Hiển, anh dám động vào tôi, tôi nhất định sẽ kiện anh cường gian!"

Lục Hiển nghiêng người dúi sát vào lưng cô trên chiếc giường mát-xa nhỏ hẹp dành cho một người, uy hiếp khinh thường: "EM có biết Tứ tỷ ở đây không, em đi tố, tôi sẽ gọi cô ta làm chứng, nói em tự nguyện bán mình, cuốn lấy tôi không buông. Ba mươi lăm đồng có đủ mua một đêm của em không, Ôn tiểu thư?"

Bạn đang đọc truyện *Đêm Nay Rồi Càng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 20: Binh Lính Và Chiến Địa.

COn đã thú đang gằm lên trong ngực hần, từng đóm lửa rực lên, đốt cháy thân hần, hần nâng người lên, che khuất ánh đèn, ngăn mọi sự tưởng tượng, từ lòng bàn thân đến đỉnh đầu, bao phủ toàn thân cô.

Hần tách hai chân cô ra, không để cho cô từ chối, không cho cô cơ hội phản kháng.

Hần cúi đầu, nhủu mày, quan sát đánh giá, giống như đang thưởng thức một bức tranh bị bụi che mờ. Ánh mắt loé lên tia lửa, ham muốn quay cuồng rồi chiếm hữu hần, đốt cô đến cháy đồ người.

Ngón tay của đàn ông, thô ráp mà ấm áp, tiết tấu thông thả, giết chết sự bình tĩnh của cô, từ từ tiến lên đoá hoa xấu hổ phía trên, để lộ ra nơi xuân tình mềm mại non nớt.

Vuốt nhẹ, nắm lấy, thăm dò, cô hoàn hảo như vừa mới sinh ra. Khiến người ta không thể giấu được tiếng than nhẹ, vốn tưởng rằng đã thấy được hết, ai ngờ còn nhiều điều bí ẩn cần hần khám phá như vậy----- cô thuộc loại cô bé trong trắng hấp dẫn.

Lục Hiển nhìn nước mắt lăn dài của cô, khoé miệng cười xấu xa: "Trang điểm theo phong cách phương Tây rất đẹp....."

Ôn Ngọc trừng hần: "Anh đi chết đi!"

Khoé miệng chưa ngừng mỉm cười, từng chút phủ lên nơi non mềm cả cô, làm cô phải mở ra thân thể mình, ánh mắt chưa từng rời khỏi gương mặt sợ hãi của cô, hần muốn dùng tình và dục để dày vò cô, nhục nhã cô, đánh bại cô, muốn cô phục tùng.

Hần hôn vào cằm địa của cô, lướt qua, rồi lại hôn sâu, xuyên qua từng tác thịt bên ngoài, thăm dò vào trong. Khiến cô giống như con cá bạc chết đuối, phản kháng trên tấm thớt muốn thoát ra ngoài, lưng lay xoay vặn vòng eo, vùng vẫy.

"Không... Không muốn.... ... Lục tiên sinh..... Lục tiên sinh, anh buông tha cho tôi đi....."

Mười ngón tay thon dài nắm lấy ga trải giường màu trắng thật chặt, rồi lại buông ra, suy sụp bất lực.

Làm sao hần đồng ý buông tha cho cô được? Hần có 1000 phương pháp làm cô phải cùi đầu.

Tinh tế cắn nuốt, tận hưởng, thưởng thức, đoá hoa của cô tiết ra nhiều chất lỏng, đoá hoa mềm mại. Hoa Nhị ngọt ngào, xuân thủy tràn ra ngoài, cô cong người lên trặc trở ---- chỉ có bấy nhiêu mặt đường không làm hần thoả mãn.

Cô thấp giọng cầu xin: "Lục sinh.....Lục sinh..... Anh buông tha tôi đi, thả tôi về nhà.....Tôi không dám uống rượu nữa, cũng không dám nói nhiều...." Từng tiếng cầu xin tiêu điều lạnh lẽo, như tấm bông vờn qua tai, làm hần càng lúc càng ngứa, không có chỗ phát, làm thân và lòng hần càng đau, gian nan rung động.

Lửa giận bùng lên, hần nhào tới, cắn vào nơi mẫn cảm nhất của cô bằng răng nanh, nâng vòng eo cô lên, thu hết vào tầm mắt hình ảnh hai gò má của cô đỏ hồng, xuân thủy rơi ra.

Ôn Ngọc như bị rút đi tia lực cuối cùng, ngả đầu nhìn chiếc đèn cũ kỹ âm ỉ, đầu trống rỗng, thờ dốt bất định.

Ngón tay của Lục Hiển vẫn trong người cô, ma sát rồi lại ma sát, đưa vào rút ra, khi dễ không mục đích, gương mặt bất cần đời của hần càng khiến người ta phản nộ, hần cảm khái: "Thật sự rất mẫn cảm, tuy tiện dụng đến liên mềm ra, không làm gà thật lãng phí. Nhưng mà...." Tầm mắt rơi vào đoá hoa giữa hai chân cô, do dự: "Trang điểm như thế này chỉ có thể để cho tôi dùng. Nếu không sáng khoái, sao mắt Ôn tiểu thư lại trắng dã như thế?"

Tráng kiện cứng rắn, nóng bỏng chết người, hần từng bước tới gần cô, mang nhiệt độ và khát vọng truyền đến cơ thể cô, giống như kỵ sĩ chinh phục vùng cấm địa.

Ôn Ngọc không có phản ứng, tình triều rút lui, ánh mắt âm ỉ, làn da trắng xanh, cô im bất, hoặc là như đã chết đi.

Có phải nên cảm cờ ăn mừng chiến thắng không? Nhưng Lục Hiển vẫn không hiểu nỗi khổ trong lòng mình, giấu trong lòng không thể bày tỏ, hần cấp bách muốn một điều thuốc gay mũi đến sắc miệng.

Tiếng khóc nhỏ nhỏ truyền đến, mềm mại nhu nhược như một con thú nhỏ.

Ôn Ngọc nằm úp mặt xuống giường, mái tóc đen tuyền phủ trên tấm lưng, trắng và đen đối lập, chói mắt. Giống như phải chôn đi bản thân, cô khóc đến nao lòng.

Hần nhìn cô thật lâu, thờ dài, muốn chờ cô khóc xong, nhưng con gái rất phiền, đã khóc là khóc mãi không thôi, càng nghĩ càng uất ức, càng khóc đến

tâm can vụn vỡ, trước một phút còn trải qua đỉnh điểm sung sướng, bây giờ lại muốn leo lên tầng 18 nhảy xuống, chết cho xong.

Tình nhẫn nại của Lục Hiển bị bào mòn, bị cô làm cho phiền lòng, mà vị huynh đệ dưới thân hắn còn ngẩng cao đầu chờ chiến đấu: "Còn khóc ư? Tôi không đi vào, không thực chiến--- em vẫn chưa chịu nín sao?" Lui một bước, nhẫn nại nheo một chút, nằm nghiêng sau lưng cô nhẹ nhàng, luồn vào bắp đùi mềm mại của cô, hai nơi tư mật gần nhau, không một khe hở, dính sát ẩm ướt, trước sau ma sát kích thích, cũng là cách giải quyết.

Bớt chút thời gian nắm cầm của cô, nâng lên gương mặt không chút nước mắt, Lục Hiển cười: "Tôi nghĩ em sẽ khóc đến nghiêng trời lệch đất, lập tức muốn lấy dây thừng treo cổ"

Ôn Ngọc liếc hắn: "Khóc? Khóc vì anh hả? Lãng phí nước mắt"

"Em làm bộ cái gì?" thất lưng hắn thúc lên, tên huynh đệ trắng kiện tiến lên theo hắn, vừa vịn chạm vào nơi mẫn cảm tinh tế mềm mại của cô, cô nhất thời sợ hãi, càng trợ hứng: "Có thích không em? Há? Ôn Ngọc, có thích hay không?"

Cô khóc thì làm sao hắn chịu buông tha cho cô một lần. Cuối cùng cô dựa vào lưng hắn, nức cười thê thảm, Cô cắn răng, cố nén: "Chờ anh ngồi tù, tôi nhất định để kêu mười bảy mươi tám tên đàn ông trắng kiện bạo anh!"

"Ừm, tôi chờ em" Lục Hiển găm cắn cổ cô, để lại một dấu hôn màu hồng đầy ái muội. Bàn tay rộng rãi từ phía sau nâng ngực cô, da thịt tươi mới, vô cùng mịn màng, không lớn không nhỏ, hoàn toàn phù hợp với tay hắn, nắm chặt rồi lại buông ra, làm cô rung động chạy trốn, lộ ra hình hài cô thiếu nữ xấu hổ nhút nhát.

Bóp chặt đỉnh, hắn không thương tiếc, bên tai cô, hắn vô sỉ nói: "Đôi ngực vừa non vừa mềm, lớn lên muốn để ai ăn hả? Cho anh có được không? Há? Ôn Ngọc-----" Nâng âm cuối, thật lâu chưa tan, Hai chữ Ôn Ngọc đầy phong tình, tràn ra từ miệng hắn.

"Anh yên tâm, tôi có ra ngoài bán thân, cũng không bán cho anh" Lời nói lạnh lùng, âm điệu lại nhỏ ra nước, không ngừng cố gắng bức từ Lục Hiển trên chiếc giường nhỏ.

Hắn lè mề giữa hai chân cô, nhắm nháp mỗi tác trên cơ thể cô, khàn giọng cảnh cáo, huy hiếp nhiều hơn: "Ai dám đụng đến em, tôi sẽ chém chết hắn"

"Tôi sẽ tìm Tổng đốc, lão già năm mươi tuổi, dù dễ ông ta không khó!"

"Thế thì sẽ cướp lấy em, xích em trong nhà, cho em ăn cho em uống, chỉ cần ban đêm em cởi sạch quần áo phục vụ tôi thôi"

Từng câu lạnh lẽo xuyên vào tai Ôn Ngọc làm cô phát lạnh, nghĩ mà sợ, đành bướng: "Anh dám!"

"Em có can đảm thử một lần xem thì biết tôi có dám hay không!" hắn hung ác găm bờ môi cô, muốn đem cô xuống xuống,

Hồ hấp, than nhẹ, vương mắc, khó quên.

Không biết qua bao lâu, Lục hiển bắt đầu thu dọn tàn cục, nhưng hắn chỉ thu dọn cho hắn.

Nơi bốn góc của cái tủ, quần áo bị xé nát nằm hỗn độn, vụn vẹo tuyệt vọng, từng mảnh từng mảnh, để lại mùi ân ái nam nữ chưa dứt.

Ôn Ngọc bị xé nát, bị nghiền ra, chà đạp, cảm thấy như mình bị trúng tên.

Hắn xoay người ôm lấy cô, làn da cọ sát với nhau, yên lặng hưởng thụ sự ảm áp còn lại, hắn hảo tâm khuyên cô: "Ôn Ngọc, phải nghe tôi"

Ghê tởm, hắn muốn sắm vai đại ác bá đạo đức đầy mình, còn muốn bức cô diễn xuất với hắn? Cô buồn nôn: "Thật khiến anh thất vọng, trời sinh tôi bướng bỉnh, học xong không 'nghe lời' "

Lục Hiển vuốt ve vàng trán ướt mồ hôi của cô, nín cười nói: "Rất tốt, rất giống tôi"

Không phải đợi lâu, toàn thân Ôn Mẫn xa hoa trụy lạc, gọi là đến. Trước kia là con nhà giàu, nhưng bây giờ lại phải lấy lòng lưu manh. Hai mắt lờm xú, môi đỏ tươi, mi tâm mang một vẻ đẹp nhưng tục tĩu. Liếc mắt là biết ngay, cô ta làm trong hộp đêm, hầu rượu hầu cười hầu luôn cả ngủ.

"Đưa cô ấy về, không được để cho cha mẹ la mắng cô ấy" Ném cho cô sự quan tâm, giống như ném miếng thịt cho chó hoang giành ăn, Ôn Mẫn đợi đã lâu, như đi trong sa mạc gặp được nguồn nước, nhào tới kéo cô như hồ rình mồi, cướp mồi trong tay hắn.

Một bàn tay xuyên qua đầu gối cô, bàn tay khác vòng qua lưng, bế cô lên, gập cô thành một cô bé nhỏ xíu, nâng niu trong ngực --- khó mà có được, hắn còn nhớ chân cô bị thương.

Vừa đi vừa nói: "Vũ Đại Hải sẽ lái xe đưa các người về. Chậm nhất là cuối năm, tôi sẽ đón em ra ngoài"

Ôn Ngọc nghiêng đầu nhìn hắn nói, nâng mi mắt, dốc lòng thỉnh giáo: "Tôi nên chúc anh hoành hành bốn phương, đại khai sát giới, hay vẫn nguyện Quan Nhị Gia thiện tâm, phù hộ Tàn Từ Sơn sự nghiệp rộng mở cầu người được người, thuận lợi gạt bỏ được cái gai trong mắt?"

Lục Hiển nói: "Tốt nhất ngày ngày em cầu nguyện cho tôi sống lâu trăm tuổi, tôi sống bao lâu, sẽ mang em đi bấy lâu"

"Đi? Đến nơi nào?"

"Xuống địa ngục, người như tôi còn có thể đi đâu? Dù sao cũng có em làm bạn, xuống địa ngục cũng không tiếc"

Cái này có tình là thổ lộ, lời ngon tiếng ngọt không nhỉ?

Những ngôi sao trên bầu trời vẫn đang loé sáng.

Cô ở trong xe, hần ở ngoài, vịn cửa xe, không quên đòi quà tạm biệt, hần không coi ai ra gì, tiến lên hôn cô, lưu luyến từng hơi thở của cô, mà người đứng xem đều sợ hãi, không dám ngăn đầu.

"An phận chờ tôi đến tìm em"

Sau đó lập tức đóng cửa xe, không cho cô cơ hội phản bác.

Mười hai giờ khuya, toà thành vẫn đèn đuốc sáng trưng như thế, tiếng người ồn ào.

Rất nhiều người có thói quen ngủ ngày đêm lại ra, lang thang nơi góc phố như ma quỷ. Tịch tịch, theo đuổi giấc mộng xa hoa.

Mấy người sống còn mấy người đã chết?

Ôn Mẫn vừa đi qua con nghiện bên ngoài xe, rớt cục cũng giống người bình thường một chút. Không phát run, không cả lăm, có thể nói chuyện bình thường. Cô ta quay kính xe xuống để thoáng mùi khói, gương mặt xanh xao gầy yếu bị che dấu bởi làn khói mỏng, làn khói ấy cũng chôn đi tương lai của cô ta.

Cô ta đã sớm chôn vùi giấc mơ của mình.

Ôn Mẫn như cảm khái, giọng khàn khàn như bà lão: "A Ngọc, mệnh của mày rất tốt"

Ôn Ngọc nhìn ánh đèn vụt qua bên ngoài, không thèm nhiều lời một câu.

Cô không đồng ý, lấy trầm mặc để ngấm biểu lộ sự mâu thuẫn.

Ôn Mẫn vứt bỏ tàn thuốc, lại rút điếu khác, liên tiếp hút mấy điếu Ni CỐ Đình. Cô ta cũng không thèm đề ý, sinh mạng dài hay ngắn, với cô ta mà nói, đều tùy thuộc vào heroin "Sinh nhật ba mươi tuổi quay đầu nhìn lại, cũng không biết hôm nay mày có bao nhiêu may mắn. Hư tình giả ý cũng tốt, trở mặt liên quên cũng được, đàn bà cả đời này luôn gặp phải khắc tinh của mình, không phải đàn ông thì cũng là ma túy, dù sao chạy cũng không khỏi"

Ôn Ngọc nhìn cô ta, đáy mắt kết sương, không có một chút tình cảm nào---- không thấy thất vọng, cũng không thấy hi vọng. "Mày thích hần thì phải đi quyến rũ hần, hần là loại người thế nào, mày biết rõ hơn tao. Cần gì ở trước mặt tao chê cười tao? Đêm nay mày cũng giống như tao thôi, quyến rũ được hần có rất nhiều lợi ích"

Ôn Mẫn rút thuốc, đóm lửa cháy đến tàn, lập tức đốt phồng tay. Cô ta vẫn bất động, vẫn giữ thái độ của người từng trải, làm bộ quan tâm đến chị em: "Chờ hần chơi chán mày, đừng trách vì sao trên đời này không bán thuốc hồi hận"

"Không cần lo lắng, tôi sẽ không tranh giành với chị"

"Phản kháng chỉ có chết, không có đường sống. Mày nhất định sẽ hối hận"

Đến nhà, Ôn Ngọc xuống xe, lạnh lùng nhìn cô ta: "Tôi muốn xem chị còn mạng để nhìn ngày tôi hối hận đó hay không"

Cả người cô là gai, chỉ có kẻ điên mới dám đến gần cô suối ấm.

Kẻ điên, Lục Hiểu chính xác là một kẻ điên hoàn toàn.

Bạn đang đọc truyện *Đêm Nay Rồi Càng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21: Phúc Tử Đi Lạc

Bởi vì Ôn Ngọc cùng trở về nhà với một người đã mất tích ba bốn tháng là Ôn Mẫn, nên tất nhiên Ôn Mẫn trở thành tiêu điểm của Đại và Nhị phu nhân, Đại phu nhân ôm cô ta khóc than nghiêng trời lệch đất, đau xót trong lòng, còn Nhị phu nhân thì cố gắng phun những lời lẽ không tốt, muốn đâm cho Đại phu nhân và Ôn Mẫn đến vết thương đầy người mới bỏ qua.

Nếu như Ôn gia đang tuốt dốc này mở một cuộc thi ngôn ngữ thì chưa chắc Nhị phu nhân sẽ thắng, đừng quên, trong nhà này còn có một tay đua là Vưu Mỹ Hiền cơ mà.

Trên mặt còn phải đảm đương một ngàn cân phấn trang điểm, nhưng vẫn không che được làn da đã quá thanh xuân, khô quắt queo, héo rũ, đang khổ sở mà cố gắng thoát khỏi nó.

Dựa vào cửa, khinh bỉ Ôn Ngọc toàn thân ăn mặc chả ăn nhập vào đâu, lỗ mũi hừ hừ: "Hai vị tiểu thư đêm nay cùng có hẹn sao? 'Buôn bán' bên ngoài mà không chỉ có 'một mình' sao? Cả hai đùa chơi cùng nhau vui hơn đúng không? Chúc mỗi ngày đều làm ăn thịnh vượng nha Ôn tiểu thư" Nhường lông mày, miệng cười, khoe miệng khoe mắt điệu võ dương oai.

Ôn Ngọc nhìn Vưu Mỹ Hiền, chưa bao giờ có loại tình cảm đặc biệt nào, đi thẳng vào phòng: "Ai có giá bao nhiêu mẹ là người rõ ràng nhất mà? Mười bảy tuổi, ban ngày thì làm quán rượu, gõ cửa phòng thiếu gia nhà giàu, phải làm đề tích lũy kinh nghiệm, không bằng đứng ở đây dạy dỗ, nói rằng tao đây có ba mươi năm thành tựu....." Bước lên, đến gần gương mặt Vưu Mỹ Hiền đã bị xấu hổ đến không chịu nổi, cô thấp giọng nói: "Gần đây tên đàn ông kia gọi bà là 'Đông Phương tiểu Mỹ nhân' phải không? Đừng kinh ngạc như vậy, tôi nghe được trong điện thoại, mỗi ngày đều mặc áo mới ra ngoài, ai mà không đoán được? Chẳng qua mẹ sắp 40 rồi, còn tin những chuyện hoang đường thế này sao? Người kia là Lưu thương Anh quốc*? Càng không thể tin được. Nếu không lúc đó tôi lại có thêm một cô em gái thì mới biết hối hận, tam phu nhân-----"

*thương nhân lưu lại làm ăn rồi đi.

Lần này Vưu Mỹ Hiền cũng không dễ đối phó hơn những lần trước, hoặc là một người đàn bà vừa bước vào khu vực của tình yêu-- bắt luận là thật hay giả, cũng trở nên kiêu ngạo tự phụ, giống như tin tưởng chúa Jesus mang người đàn ông đó đến cho mình, Vưu Mỹ Hiền tin hết lòng như thế: "Charles--- tuyệt đối sẽ không gạt tao, anh ấy đối với tao thật lòng. Sao thế? Mày vừa ghen tỵ vừa hận có đúng không? Sợ tao sẽ vứt bỏ mày chị em tui bây? Không cần lo lắng, tao nhất định sẽ vứt bỏ mày, mày là đồ ôn thần, sao chửi?" Móng tay được sơn đỏ choét cắm sâu vào bả vai Ôn Ngọc, Vưu Mỹ Hiền đắc ý, gương mặt tươi tắn như cây khô gặp mùa xuân, làm người ta vui mừng, mong đợi: "Không bao lâu anh ấy sẽ mang tao đi định cư ở Manchester, còn mày, mày từ từ chịu đựng Đại phu nhân Nhị phu nhân trong căn nhà quý quai này đi.... .."

Ánh mắt bà ta khinh miệt, giống như đã cầm bạc trắng trong tay rồi, xoay người bước đi là có thể làm phu nhân Anh quốc, cuối cùng cũng hoàn thành giấc mơ của mình.

Tiền tiền tiền, nhiều tiền hơn nữa, tiền xài không hết, vứt hết cuộc sống nghèo khổ gian khó, đây là giấc mơ đơn giản nhất của bà ta.

Đối với Vưu Mỹ Hiền, tình cảm của Ôn Ngọc đã bị tổn thương quá lớn: "Đến lúc đó xin bà đừng để cho tôi biết một chút tin tức gì về bà, miễn cho Đại phu nhân tưởng tôi và bà thông đồng, lập mưu chiếm đoạt tài sản của bà ta. Mơ Đẹp, tam phu nhân"

"Đến lúc đó đừng hối hận!"

Nếu đã không có tình cảm, hà tất phải tức giận?

Ôn Ngọc khoát khoát tay, cũng muốn nằm mơ một giấc mơ, mơ thấy mình có thật nhiều tiền, yêu một vương tử dịu dàng, một cuộc hôn lễ hoà hoa sang trọng, cuối cùng thì sao? Không cần tác giả viết, cô cũng đoán ra được, cuối cùng tan thành bọt biển, vương tử từ từ từ mập như heo, công chúa thành người đàn bà chanh chua, hôn nhân như quả bom nguyên tử, huỷ diệt tất cả, đến mức một cộng cô cũng không thể sống nổi.

Kì nghỉ hè của cô cũng không được rảnh, trách nhiệm chăm sóc sinh hoạt hằng ngày cho Phúc tử rơi trên vai cô, trấn an không để nó có dấu hiệu nổi giận rồi đánh người. Cô đã trải qua rất nhiều cuộc bạo lực gia đình đáng sợ, chẳng qua do dư âm phong kiến, địa vị gia đình nhà trai cách xa gia đình nhà gái, cho dù trí thông minh của Phúc tử chỉ như đứa bé ba tuổi, nhưng nó luôn quan trọng hơn Ôn Ngọc ----- sớm muộn gì cô cũng làm trâu làm ngựa cho gia đình người khác, hy sinh cả đời mà thôi.

Có lẽ Vưu Mỹ Hiền không nhận ra được tầm quan trọng của vấn đề, đối với Phúc tử Ôn Ngọc luôn có cảm giác áy náy không đành lòng, nếu không thể chắc cô cũng không nhìn nhận đến bây giờ. Chỉ là những thứ không đành lòng này tồn tại được bao lâu? Trải qua ít nhiều sóng gió, cô không hề biết rõ, hoặc nói, Ôn Ngọc không hiểu hết bản thân mình.

Lúc này Ôn Quảng Hải bị bọn cho vay nặng lãi truy bắt, bán đi chiếc ô tô Chevrolet còn sót lại, từ đó khi Đại phu nhân ra khỏi nhà đều phải kêu xe, Vưu Mỹ Hiền muốn lấy cớ đi đánh bài, tư tình với tình nhân cũng là một cơ hội xa với.

Cho dù của hai người đã ở tuổi trung niên, nhưng làm sao đợi lâu được? Mỗi ngày đều diễn cảnh gặp nhau ở cầu Hi Thước. Cho dù đến bốn mươi tuổi thì nam nữ chậm mặt cũng như cùi khô bốc cháy, liều chết triền miên.

Tâm như bị mèo cào, Vưu Mỹ Hiền đứng ngồi không yên, đau khổ vái trời lạy phật, cuối cùng cũng tìm được cái cớ ra khỏi nhà. Hè đến, bà ta muốn dẫn hai đứa con đi khu vui chơi để phát triển tình cảm, hiểu biết lẫn nhau. Dắt theo Ôn Ngọc, thuận tiện cho bà ta biến mất thì cũng có người chăm sóc cho quả bom hẹn giờ là Phúc tử.

Ôn Ngọc vốn không muốn đi, nhưng không chịu nổi Vưu Mỹ Hiền vừa cưỡng bức vừa vụ lợi, bà ta đáp ứng Ôn Ngọc, bớt chút thời gian mang cô về với ông bà ngoại, thăm ông bà, đây là điều rất hấp dẫn. Ôn Ngọc không thể từ chối được.

Ba bốn mươi tuổi giống như sói đói, không lạ gì việc Vưu Mỹ Hiền xuống xe liền chạy đi mất, quả thật là lửa đốt chết người. Để lại Ôn Ngọc dắt Phúc tử to xác đi một vòng rồi trở lại tầng cây Ma Thiên Luân.

Một cậu bé mới cao đến gối cô vì mãi mê bắt bướm mà vấp ngã, quỳ rạp trên đất khóc to. Một giây này, Ôn Ngọc vừa lo lắng Phúc tử, có ngồi xổm

xuống đỡ cậu bé, Phúc tử đã bỏ đi mất.

"Phúc tử....Phúc tử, dừng lại.....Làm ơn, làm ơn ngăn em tôi lại....."

Từng chiếc ô tô rít qua, Ôn Ngọc không có cơ hội bước lên, chỉ có thể trơ mắt nhìn bóng Phúc tử biến mất vào đám đông phía trước.

Phúc tử bỏ đi, đưa con trai duy nhất của Ôn Gia, kẻ dở hơi nhưng quan trọng đó lại đi lạc trong tay cô.

Ôn Ngọc bị Ôn Quảng Hải trói lại dùng cây đánh, Ôn Quảng Hải đánh càng mạnh, mấy năm nay ít nhiều cảm giận gì đều phát tiết ra, cây roi bị gãy làm đôi, không sao, lấy chổi lông gà tiếp tục đánh, vừa đánh vừa mắng, câu vãn tục tiêu gì cũng nói ra, từng chữ đập vào mặt, vào lòng Ôn Ngọc.

Ngọn đèn trắng bệch trên trần nhà ăn, chiếu vào gương mặt đã sưng đỏ hai má, khoe miệng chảy máu, cùng dấu vết roi cắt ngang.

Đại phu nhân một bên thêm mắm dặm muối, hận không thể để Ôn Quảng Hải đánh chết Ôn Ngọc, để trong nhà bớt đi một cái chén một đôi đũa, Nhị phu nhân kéo tay Ngũ tiểu thư Ôn Tinh ngồi trên sofa cần hột dưa xem tuồng, Vu Mỹ Hiền có tật giật mình, sợ Ôn Ngọc vì tự bảo vệ mình mà tố cáo bà ta ngoại tình, âm thầm quyết định trước mặt lão gia đại nghĩa diệt thân, thanh minh cho mình, vì thế lời nói còn ác độc hơn Đại Phu nhân, người ta nói hổ dữ không ăn thịt con, nhưng bà ta còn muốn Ôn Quảng Hải lấy roi đánh, tốt nhất là đánh chết Ôn Ngọc, giết người diệt khẩu.

Người một nhà, vậy mà chỉ có Viên Bích Vân mở miệng nói một câu: "Dù nói thế nào Ôn Ngọc cũng là con gái, sao lại đánh tới tróc da bong thịt mà vẫn chưa chịu ngừng tay?"

Ôn Nghiên khóc lóc bắt lấy cánh tay Ôn Quảng Hải cầm cây chổi lông gà đã trụi lông, lẻ loi vài cọng còn vương máu: "Cha--- A Ngọc không cố ý, A Ngọc cũng không muốn.....Phúc tử đi lạc, tất cả mọi người đều đau lòng, cha còn đánh A Ngọc, sẽ đánh chết nó, nhưng cho dù vậy Phúc tử vẫn không về....."

Ôn Quảng Hải còn chưa trả lời, Vu Mỹ Hiền đã châm chọc khiêu khích, đâm chọc: "Ai biết được nó có cố ý hay không? Vừa sinh ra đã mang mệnh suy, làm hại cả đời tao đều phải chịu khổ...."

"Mẹ!" Tinh tinh Ôn Nghiên luôn tốt, nhưng lần này vẫn không nhận được quát một tiếng bảo Vu Mỹ Hiền im lặng.

Ôn Ngọc chậm rãi ngẩng đầu, nhếch khoe miệng làm rách vết thương, lộ ra một nụ cười châm chọc, cười nhạo gương mặt ghê tởm của mẹ đàn bà kia: "Tam phu nhân yên tâm, trước khi chết tôi sẽ ôm bà thật chặt, kiếp sau tôi và bà lại làm mẹ con, xem coi ai hơn ai"

Vu Mỹ Hiền giận phát run, chỉ vào Ôn Ngọc, mày mẩy mảy thật lâu, đột nhiên hoảng sợ, không dám nói gì nữa.

Ôn Ngọc nói: "Tam phu nhân, cho tới hôm nay, tôi đã hết lòng giúp đỡ bà, về sau bà tự cầu phúc cho mình đi"

Bất đắc dĩ lòng lại đau.

Nhưng Vu Mỹ Hiền không cảm kích, đánh không chưa đủ, muốn nhốt cô trong tầng hầm ẩm ướt, tự sinh tự diệt.

Cả nhà nhao nhao ầm ĩ không ngớt, nhưng không một ai chịu ra cửa tìm Phúc tử. Ngay cả mẹ ruột còn cho rằng, báo cảnh sát, tìm được hay không là trách nhiệm của cảnh sát, sao bà ta phải đi tìm người giữa trưa hè oi bức như thế này? Tia tử ngoại sẽ làm da bị tổn thương, sạm đen, lão hoá, tạo thành nếp nhăn, là thuốc độc trí mạng, không bằng ngủ ở nhà xem tivi nghe radio, chờ cảnh sát gọi điện báo người thân.

Ôn Ngọc co rút trên chiếc ghế salon cũ, nóc phòng không có đèn, mơ màng giết người trong bóng tối.

Chỉ có Ôn Nghiên đưa cho cô một chiếc chăn cũ, một ly nước nóng, vừa chạm vào trán Ôn Ngọc, nóng cháy da, cả người hồ đồ, trở về với hai mươi hai tuổi, nắm tay Ôn Nghiên gọi bà ngoại.

Ôn Ngọc loáng thoáng nghe có tiếng khóc khê bên tai mình, tay chân luống cuống, không cách nào tưởng tượng được nỗi đau lòng của người nọ, cô cảm thấy tiếng khóc mềm yếu vô lực này thật phiền, biểu hiện cho sự cuối đầu nhận thua, quỳ xuống đất xin tha thứ. Cô kiên cường như trâu, tâm địa sắt đá.

Cô hoài niệm cuộc sống tự do tự tại vô tư vô lo ở Tây Giang, bà ngoại dịu dàng, ông ngoại ít nói, nhưng cô rất được yêu thương. Đối với từng người, từng chuyện, trong lòng Ôn Ngọc còn nhớ rất rõ ràng.

Một cái chớp mắt, ý thức liền trở về.

Trên mu bàn tay cảm ống tiêm, nước biển trong bình treo ngược từ từ đi vào cơ thể cô. Ôn Ngọc vẫn cảm thấy lạnh run, co ro trên chiếc giường bên thành một đồng thất nhỏ, mái tóc dài mềm mại xoa bên tai, giấc mộng an tĩnh mà đẹp đẽ, vì thế cô không hề đề phòng, đáng thương. Làm người ta nhìn không được mà thương xót.

Hắn cúi đầu, hôn lên mi tâm sa sút của cô, giống như một chiếc lông vũ quét ngang, làm cô thấy nhột.

Cô tỉnh lại.

Giống như vương tử hôn đến tình nữ nhân trong tay mình. Nhưng ở đây Lục Hiền là kẻ giết người vô số, còn Ôn Ngọc thì khắp người quần vải trắng, so

với chuyện ngày xưa, có một sự tương phản quá lớn.

Câu nói đầu tiên khi Lục Hiển mở miệng không phải là văn chương mêu tả nỗi tương tư, mà là giải thích: "Thật xin lỗi, tôi mang cha em đánh cho gãy gương, kêu xe chở đi rồi!" Một chút thành ý cũng không có.

Bạn đang đọc truyện *Đêm Nay Rồi Càng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 22: Xung Đột Trong Phòng Bệnh.

Câu nói đầu tiên khi Lục Hiển mở miệng không phải là văn chương miêu tả nỗi tương tư, mà là giải thích: "Xin lỗi, tôi đã đánh lão Đậu gãy xương, kêu xe chở đi rồi." Một mực, không hề có một chút thành ý nào.

Vậy mà bệnh nặng chưa lành, sốt cao chưa giảm, Ôn Ngọc vẫn còn nửa mê nửa tỉnh, anh ta vội vàng lên tiếng, thẳng thắn nói lên: "Em không cản trở về nữa, tôi đã chuẩn bị cho em một gian phòng ở Lạc Dương, em yên tâm tịnh dưỡng, sau này tôi sẽ nuôi"

Một câu "tôi nuôi em" so với "tôi yêu em" nhiều ba phần chân thành tha thiết, ít ba phần phù hoa, Trái tim Ôn Ngọc đập nhanh và loạn nhịp, không nhịn được liếc mắt nhìn anh ta, kinh ngạc nói: "Anh nuôi tôi? Làm tình nhân hay là nuôi con gái?"

Lục Hiển nhếch lông mày, phiền não khi cô không biết điều, "Có khác nhau?"

"Đương nhiên có khác nhau, khi làm tình nhân được nuôi dưỡng, giữa tôi và anh chưa nói tới mức tình cảm, càng chưa nói đến yêu, tôi không điên đến mức tự mình bán chính mình cùng anh làm giao dịch quan hệ bất chính. Về phần con gái Vậy chỉ có thể chứng minh anh Đại Đ mười mười là tâm lý biến thái, thích nuôi nhốt con gái để thỏa mãn dục vọng không thể cho ai biết. "Cúi chỏ cong lên, cô ta lấy tay chống lên nửa người trên, quần áo bệnh nhân rộng thùng thình lỏng lẻo lệch xuống bả vai, bao nhiêu vết bầm lợ ra trên cổ tay vai gáy, anh ta cũng không muốn làm vậy bản bức tranh gián dị này.

Anh ta kéo tay áo đi ra khỏi cửa phòng, cô mang theo vết thương khốc lóc kêu cứu mạng, "Biến thái" hai chữ liền có thể từ miệng cô trực tiếp gắn trên đầu anh ta, y tá thấy thuốc còn phải chỉ chỉ chỗ chỗ, woa , chứng cứ rành rành. Cô xem vụ oan một người chính là đơn giản như vậy, liền trực tiếp đều không cần chứng cứ. Mọi người cũng có thể là Sứ giả chính nghĩa, chỉ bằng một câu nói, có thể trực tiếp phán quyết tội giết người trong nháy mắt

Nhưng Lục Hiển là ai? Phách lối tùy ý tới cực điểm, nếu Ôn Ngọc đã vạch trần, anh ta cũng không có ý định trốn tránh né. Nói thẳng: "Em đi theo tôi, ở nhà lớn mặt áo đẹp, tiền mặt có nhiều đến mức có thể làm giấy đốt. Thích đọc sách, đi học đến ba mươi tuổi, không muốn làm việc liền ngày sau mua châu báu chơi mặt chược, một tháng mười vạn chi phí sinh hoạt có đủ hay không? Tôi sống một ngày, tạo điều kiện cho em một ngày. "

Cái bật lửa bật lên kêu tách tách, anh ta đang châm thuốc ở giường bệnh, không hề có một chút đạo đức nơi công cộng nào.

Anh ta khẽ run nhẹ đôi môi, hô hấp hỗn loạn một chút, để lộ sự khuôn trương và lo lắng trong lòng anh ta, làm bộ lơ đãng nhìn thoáng qua cô một cái, khi phách vô cùng hiển ngang kiêu ngạo phóng đảng.

Ôn Ngọc liền hiểu ý, tại sao Ôn Mẫn nói, cô cuối cùng sẽ có một ngày phải hối hận, Vì sao Ôn Mẫn và Thích Mỹ Trân đều là đàn ông khiến người ta thấy bất an, mặt bình tĩnh như thiêu thân lao vào lửa thế? -- Anh chỉ vô tình tỏ ra dịu dàng một chút đã khiến người ta lạc bước trong vô thức.

Đáng tiếc Ôn Ngọc là Ôn Ngọc.

"Tôi dọn đi ở với anh, sau đó thì sau? Hằng đêm chờ anh mang toàn thân mùi nước hoa cùng dấu son môi của các cô gái từ hộp đêm say khướt trở về, hay bị người ta chém đến máu thịt be bét rồi gọi tôi đến bót cảnh sát nhận thi thể? Mỗi tháng mười vạn tiêu xài, anh có thể cho đến khi nào? Thật sự muốn nuôi tôi đến già? Anh cho tôi là đưa trẻ lên ba dễ dàng bị lừa gạt ư , lục sinh" Nàng toàn thân nóng lên, gò má mềm mại bị tức đến đỏ ửng , cuối đầu thẹn thùng.

Cô tức giận nói tới, thấy mọi chuyện chuyển biến tốt đẹp nên không biết làm cái gì tiếp theo, tốt cứ làm tới, tiếp tục nói "Anh Lục, anh đừng không trả lời tôi, anh đối với tôi hứng thú có thể đến được bao lâu? Là ba tháng hay là ba năm? Mới bắt đầu đã thấy khó khăn, đến cuối cùng nhìn lại thì cùng nhau chán ghét, hận không thể để anh chết tôi sống. Lấy tính tình của anh, còn có thể can tâm tình nguyện tốn tiền nuôi tôi? Tôi xem ra sắc suất là không có. Đây là điều đáng sợ nhất, khi tôi đã có thói quen đưa tay xin ăn, tham tiền lời biếng, muốn chia tay quả thật muốn chết, chơi đùa lấy cái chết uy hiếp, trước công chúng ôm lấy ông quần anh, trên sàn nhà khóc khét, van cầu anh cho tôi đất sống, ngàn vạn lần không được bỏ lại tôi. Hoặc là thông minh một chút, nghĩ biện pháp cùng ai đó tạo một thai nhi, cầm sổ khám bệnh, che bụng, muốn : "hiệp thiên tử dùng lệnh chư hầu ". Cuộc sống lệ thuộc phá hủy tính thần mưu sinh độc lập, anh cho rằng tôi sẽ bỏ mặc cho mình lạc lối tới trình độ đó. Tự ái của tôi không cho phép tôi phạm sai lầm.

Phòng bệnh VIP, Lục Hiển hài lòng quan sát trang trí của gian phòng , trên hàng lang cô y tá đi ngang qua, nhìn thấy đen mặt lại như Bao Thanh Thiên, đi tới duy trì chính nghĩa : * Tiên sinh , trong phòng bệnh không cho hút thuốc."

Lục Hiển dập tắt điếu thuốc mới hút đến phân nửa, chờ y tá tránh ra, lại châm một điếu khác, anh ta cần gấp ni-cô-tin để bình ổn tiếng lòng đang dao

động phập phồng, nhìn đôi mắt trong suốt dịu dàng của cô, hận đến ngứa răng ---- Ôn Ngọc mới là nữ kim cương biến thái vô địch, bà cô già 16 tuổi, bình thân không chút sợ hãi vạch trần chân tướng, ngôn ngữ sắc bén, một kích phải trúng, làm cho anh ta ôm một bụng máu tức nghẹn ở ngực, tâm khí bức mình nhưng lại không có cơ hội phản bác.

Đôi môi mòng, ngậm một miếng thuốc trắng, cắn híp mắt, chịu đựng sự tức giận nói: "Lão Đậu nên đem em đánh thành đũa ngọc"

Ôn Ngọc vô tâm cười, đôi đề tài, hỏi hấn: "Cha tôi thật tốt?"

Lục Hiến chỉ lo hút thuốc, hút hết mới lên tiếng trả lời: "Lão Đậu không phải chưa từng đánh nhau, cũng chỉ một cước đá vào trên đùi ông ta, chỉ nghe thấy xương gãy một tiếng, cuối cùng trở thành phế vật, chỉ có đại nhân to lớn rất có thể đứng nói chuyện với tôi. Cô cho rằng cô trở về, bọn họ có thể không để bụng bỏ qua cho cô mọi chuyện? Thằng nhóc ba tuổi cũng không tin a, Y Toa Bối Lạp -----"Tha thứ hán bụng dạ hẹp hòi, nhất thời phản bác, nhưng thật sự Ôn Ngọc rất đáng hận.

"Anh không hiểu, đó là tôi ở chiến trường, mạng người tốt xấu, chỉ có thể dựa vào chính mình. Thua một lần liền nghĩ đến việc từ bỏ, đây không phải là tính cách của tôi, cho dù có thế nào, nhất định tôi phải trở về. Huống chi anh D của Long Hưng tiếng tăm lẫy lừng lại đang che chở cho tôi, thì ai dám làm phiền đến tôi." Toàn thân cô vô cùng đau đớn, giống như kim châm, như dao chém vào da thịt, nhưng trên mặt lại không biến sắc, tươi cười, ngay cả chính cô cũng không thể hiểu được, đến giờ phút này toàn bộ đều đầy đủ lại làm bộ ra vẻ là vì cái gì,"Tôi phải cảm ơn anh, Lục tiên sinh, cảm ơn anh đồng ý."

Lục Hiến nắm tay cô, đưa lên miệng, không nhẹ không mạnh cắn lên mu bàn tay cô một cái, hiện lên hai hàng dấu răng hoàn chỉnh."Nhiều nhất là đến một năm, Ôn Ngọc, vận mệnh của em, không phải em nói đôi ba câu là có thể định đoạt." Âm thanh trầm thấp, từng chữ từng chữ cảnh cáo.

"Chờ anh thu phục các chú bác ở bang hội, rồi hãy nói đến chuyện nuôi tôi. Bằng không ban đêm lại ngủ không yên giấc, vừa thức giấc bị người ta trói lại đem vứt xuống biển."

Ôn Ngọc nhìn lên trời khản cầu, hấn động thủ phía trước, có thêm đối tượng Tâm Nghi xuất hiện, chuyển đổi mục tiêu.

Lục Hiến cười, "Bảo tôi nói chuyện nuôi cô? Dã tâm của cô cũng lớn quá."

Ôn Ngọc hỏi lại. "Anh không nghĩ tới điều đó?"

Lục Hiến nói: "Tôi càng muốn giam em ____"

Cô nhin không được muốn cho hấn một bạt tai, đánh cho tới khi hấn thần kinh rối loạn trần trụi chạy loạn trên đường.

Một lúc lâu sau, trong phòng yên tĩnh lạ kì, Lục Hiến châm tiếp một miếng thuốc, nhắm chán không thấy thú vị, nhưng lại không chịu đi.

Hai người nhìn nhau ngại ngùng, Ôn Ngọc mở miệng đặt câu hỏi trước: "Tôi tò mò, anh làm sao có thể đột nhiên như từ trên trời rớt xuống mà ngăn con sông dữ?"

"Tôi tên là A Quang xuống tiếp cận với em, tránh cho em gặp rắc rối khi không có người trông coi." Trùng mắt nhìn cô, lấy khí thể tăng mạnh,"Em bị đánh, tôi nghe được tin liền đến đây. Người kia khóc lóc không yên lòng, em Cao là chị ruột em? Em thật sự đem tôi đi làm sắc ma, nói nhiều câu điều muốn hù chết." Lục Hiến vuốt ve dấu răng trên tay cô, mạch máu xanh nhạt dưới làn da gần như trong suốt từ làn ra, giống như giọt mực rơi xuống tờ giấy trắng, tản ra rồi lại tản ra, kéo dài phân tán tứ phía.

Ngừng một chút, hấn xúc động nói: "May mà em có đủ ba tiêu chuẩn để cho ta thêm chút thời gian nhào nặn, Diệp Tử Mi cũng không bằng em đâu."

Còn nói không phải sắc ma, chỉ đôi ba câu mà thôi, lại bắt đầu cái tính khí đó * quấy rối.

Ôn Ngọc khẳng định lại những gì hấn nói, "Không cần khiêm tốn, anh xứng đáng với danh hiệu sắc ma."

Lục Hiến nhếch miệng cười, chậm rãi thờ phào nhẹ nhõm, vàng sáng màu lam nhạt tan đi, hấn không nghĩ rằng đó là sỉ nhục, ngược lại còn cho rằng đó là vinh quang. "Dù em có xấu xa một chút, ngu ngốc một chút, chịu "nghe lời" một chút, tôi cũng không thể nào trở thành "sắc ma", cho nên, tiểu thư Ôn, em mới chính là lão đại đứng phía sau."

"Thì ra là thế, tính tôi hay nói nhiều, nếu tiên sinh Lục có thể lịch sự một chút, tôn trọng một chút, lễ phép một chút, tôi cũng không thể dính dáng với "sắc ma". Xã hội đối với con gái yêu cầu khắc nghiệt, phải cẩn thận giữ gìn trinh tiết trước hôn nhân, vừa muốn phong tình vạn chủng với đàn ông sau hôn nhân, tiên sinh Lục, việc làm của anh đã ảnh hưởng nghiêm trọng đến sự trong sạch sau này của tôi, tôi cần phải nhằm về anh bắt đền, danh dự bị tổn thương, gián tiếp khoản giá, các anh đợi thư mời của luật sư tôi."

Ấn Lục Hiến đánh tan làn khói, xoa bàn tay mềm mại mịn màng như thể đó là món đồ chơi mới khiến hấn không thể buông tay được, "Giáo hoạt tình quái, răng nhọn miệng sắc, cũng đủ gan kiêu ngạo trước mặt tôi."

"Tôi nào dám, tôi không tên không họ, uống Vodka hạng nhất cũng không dám đắc tội đến đại ca Đ."

"Lại cứ nhiên che chở điều xấu xa, em làm tôi ngu ngốc lắm."

"Không thêm tranh luận cùng với anh." Ôn Ngọc vuốt mái tóc dài phủ qua một bên, đuổi người nằm nghiêng ở chiếc chăn mỏng mềm mại, thân thể đau

đón chưa giảm, hơi thở không ổn định,” Bất luận như thế nào, cũng khó có thể làm khó anh.”

Đôi mắt cô trong suốt, như gió đêm Khê Thủy, lẳng lặng bao lấy hắn.

Hắn không có thói quen, cũng không thể đọc hiểu giờ phút này cảnh tượng vui vẻ từ từ bị thổi mất, vội vàng dời tầm mắt đi chỗ khác, nhìn phòng bệnh bốn phía vách tường một màu trắng dày đặc, có người viết lên những chữ viết cầu thả: “tứ đại lục muội, buông ra vĩ tử”, “sáng mai ta sẽ bình phục”, hoặc là “bao lâu ta sẽ được gả đi ra nước ngoài, vì sao không có đàn ông nào yêu tôi”. Hóa ra một gian phòng bệnh cũng có rất nhiều chuyện xưa, có chuyện đã chấm dứt, có chuyện chưa nói xong, mà giờ trong này còn có một chuyện, bây giờ mới bắt đầu.

Ho khan một tiếng, lấy trầm mặc che dấu sự khô héo, cảm ơn Thượng Đế, hắn cuối cùng cũng nghĩ đến một đề tài không làm người ta xấu hổ, chỉ là ngu ngốc về nhà, hắn hỏi cô: “Ăn cơm không? Không thì gọi kêu đồ uống?” Ba giờ chiều, tiên sinh Lục cũng bắt chước giống phong cách nước ngoài, muốn uống buổi trà chiều. Tha thứ cho bộ não đang trì trệ của hắn, tư duy thoái hóa, đồ thị biến đổi thẳng tắp, học thuật hóa gọi là trở về phong cách cổ xưa.

Còn nói: “Muốn ăn cái gì? Vây cá muối, hải sâm tổ yến? Bảo Vũ Đại đưa.” Trời ơi, ngu ngốc lại tiếp tục ngu ngốc, lúc này về loạn một phong cách nhà giàu mới nổi, rốt cuộc vẫn tục tằn, thật sự là bất trị.

Ôn Ngọc thật vất vả nín cười, nằm dưới lớp chăn đơn hồi lâu mới nói: “Tôi chỉ muốn một chén cháo cá vụn, tốt nhất mang một quyển văn học anh đến đây.”

“Mang bệnh mà còn đọc sách? Em thật giống học trò tốt biết chịu khó?”

“Cả người đều đau, tôi chỉ cần một quyển sách để dời đi sự chú ý.”

Lục Hiển khó hiểu, “Vây tôi cho em một liều thuốc, hút thuốc nhiều sẽ giảm hơn.”

Ôn Ngọc nói: “Tôi thích thuốc lá, nhưng không thích ý lại, tôi không nghĩ mới mười mấy tuổi lại trở thành Yên Quỷ.”

Lục Hiển bác đắc dĩ, hắn đối với cô ngoại trừ bất buột vũ lực, thì không thể tìm ra biện pháp nào hữu hiệu hơn.

Vũ Đại Hải chắc là cửa hàng sách cũ, thuận tay cầm một quyển văn học Anh củ nát, bìa mặt trước là một ông lão cao gầy khiêm tốn đội mũ dạ, tiêu đề viết: “Đoạn tích Lincoln diễn thuyết.”

Ôn Ngọc cau mày, nhin đau, ngoài dự tính cổ kiên trì. Bời khóe miệng bị thương, cô liền thuận tiện lăm nhăm đọc sách, cố gắng học thuộc lòng.

“It is rather for us to be here dedicated to the great task remaining before us-that from these honored dead we take increased devotion to that cause for which they gave the last full measure of devotion-that we here highly resolve that these dead shall not have died in vain-that this nation, under God, shall have a new birth of freedom-and that government of the people, by the people, for the people, shall not perish from the earth.”

Đối với Lục Hiển mà nói, hắn nghe không hiểu cũng xem không hiểu, nhưng khoảng khắc hắn nhìn thấy Ôn Ngọc cuối đầu chăm chú đọc sách, hắn nhìn thấy sức sống chịu đựng mạnh liệt bên trong đáng về ưu buồn, Cánh cổng thời gian như mở ra, khiến hắn giật mình như gặp lại mình năm mười ba tuổi. Tóc đen cắt ngắn ba phân, đứng nhìn bầu trời trước cửa sổ, thích chưng diện, đạo đức đứng đầu ba năm tiểu học. Thầy giáo dạy Ngữ văn đang dạy chữ phồn thể phức tạp, còn hắn thì cầm một cây gậy, quẹt lên cát một cách vụng về; hay là mười bảy tuổi ở cùng với anh Báo buôn lậu thuốc phiện, làm “chân”*(người vận chuyển thuốc phiện), xui xẻo bị truy bắt phải nhảy xuống biển, vứt bỏ ba trăm vạn “đô-la”, mỗi người đều khuyên hắn, so với chết càng đáng sợ, nhưng hắn lại không tin số mạng, không thừa nhận số mạng, uống ba bình rượu để lấy thêm can đảm đi đến Lão gia Tàn Tử cầu cứu, từ đó về sau đều bán mạng cho ông ta.

Hắn cùng với cô vốn dĩ là cùng một loại người, mặc dù bị vận mệnh chà đạp giẫm lên, nhưng lại chưa bao giờ thành thật cúi cầu cam chịu số phận.

Hắn cùng với cô trong lòng đều khắc ghi ba chữ “Không chịu thua.”

Bạn đang đọc truyện *Đêm Nay Rời Càng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23: Khoảng Khắc Yên Tĩnh.

Ôn Ngọc ở bệnh viện một tuần, chờ đợi miệng vết thương lành hẳn.

Trong lúc đó Lục Hiển nhàn rỗi đến mức mỗi ngày đều đến phòng bệnh, hắn ước chừng gặp được không ít phiền toái lớn nhỏ, mỗi lần nhấn chặt chân mày, đều đứng trước cửa sổ liếc nhìn hút thuốc, cho dù y tá nhắc đi nhắc lại không quá vạn lần mà cũng không biết sửa. Vẫn thế cứ làm theo ý mình, kêu ngao ương ngạnh, lộ ra bộ mặt anh tuấn Diêm Vương, y tá trưởng cũng phải sợ hãi, sợ nói nhiều lời sai, làm hắn đột nhiên nổi điên, phía sau trên lưng rút ra một cây dao lưỡi liềm hề gặp người liền giết.

Trên thực chất xã đoàn của hắn không ngừng phát triển, nhưng phát triển bình ổn quá mức, một đường vận may đi đầu, ngôi sao may mắn soi chiếu, ngược lại làm cho người ta chột dạ, nghĩ đến mà sợ. Tần Tử Sơn rút cổ trốn không chịu ra, lão gia Tần Tử an tâm dưỡng lão, chỉ lo câu cá uống trà, chơi cờ nói chuyện phiếm, đáng về che che giấu giấu như thu lấy cả núi. Hắn ta nắm giữ Chấn Hòa vừa kiêm quản lý Long Hưng, một bước lên mây, danh tiếng đang hùng mạnh, ra cửa có một đám nhóc ở trong bang lại giầy bọ đất nện nện, thảng thảng vào sổ sách ngàn vạn, “Đại Kim Ngưu” phía sau chạy theo, kiểm toán lật đi lật lại, cùng tìm không ra một lỗi gian lận sổ sách ký sổ của cửa hàng, chân chính mỗi ngày kiếm một vốn bốn lời đầu vàng.

Mỹ nhân, tài phú, quyền thế như nước ào đến, Thượng Đế trong lúc bất chợt ban thưởng nhân gian, mang đến không phải là thù vui hưởng lạc nhân sinh, mà là nội tâm sợ hãi sâu sắc. Tương lai như thế nào không một ai biết, phía sau có trợ thủ đẩy hắn đi lên. Lục Hiến giống như bị lọt vào một tấm lưới, ngàn đầu vạn mối thế nhưng lại không có chút đầu mối nào, đi không ra nhìn không thấy, từng bước cạm bẫy, từng bước sợ hãi.

Một ngày nào đó, hắn đưa lưng ngược ánh sáng về phía Tiểu An Sơn, bỗng nhiên trong lòng tràn đầy nghi vấn, cùng cô nói: “Ôn Ngọc, nếu có một ngày ta rời khỏi trần gian, em nhớ kỹ trước tượng Phật cúng ta ba nén hương, để ta khỏi mất trí nhớ mà làm Cô Hồn Dã Quỷ phiêu diêu”

Cúi đầu nhỏ giọng, phong cảnh xung quanh mờ tối, ánh tà dương chiếu lên trên thân hình to lớn của anh, giống như khám thêm một ánh sáng vàng nhạt, về mặt anh đại D giấu trong ánh nắng chiều. Che đi đi khí thế oai phong, trong phút chốc ngăn ngui khiến hắn bàng hoàng không từ bỏ.

Ai có thể không tiếc sinh mạng? Cũng không phải là thần Phật kim cương đầu cứng cổ, cầm trong tay đao răng nanh liên hoàn, một đường gặp thần giết thần, gặp quỷ giết quỷ, tôn kính Thiên địa quỷ thần, khoảng khắc cuối cùng sợ hãi run rẩy.

Ôn Ngọc nghiêng mặt qua, quả táo trong tay gọt đến phân nửa, nàng nhìn bóng dáng hắn, một chút hoảng hốt, “Anh Lục, anh tin số mạng sao?”

Ân Lục Hiến đang lẩm nhẩm: “Đi ra ngoài giang hồ, luôn luôn có một ngày phải trả giá.”

Ôn ngọc thoáng cúi đầu, nhợt nhạt mỉm cười, nhẹ nói: “Mặc dù con người anh vừa tự cao vừa thô lỗ, đối với tôi, chuyện tốt chuyện xấu gì cũng đã làm, nhưng tôi chẳng bao giờ trừ anh chết. Bà nói, đời sống con người, một bước cao một bước khổ, tốt xấu, còn sống sót mới có hi vọng. Anh Lục, anh cũng không phải là một người không quả quyết cứ lo trước lo sau.”

Hắn cuối đầu cười, bộ dáng hắn không kiềm chế được trở lại về phóng đảng, đến gần, giày cũng không cời ngồi lên giường, chiếc giường bệnh nhỏ kêu kit két như muốn sập xuống. Một đôi chân dài vắt lên tay vịn, hai tay vịn tựa vào sau ót, nằm bên cạnh cô, bá đạo chiếm đi hơn phân nửa cái giường.

Hắn mặt hướng lên trên, nhìn trần nhà dính bụi.

“Hừ —— bệnh thần kinh! Tôi còn muốn đảm nhiệm toàn bộ cảng thủ phủ, ở biệt thự lưng chừng núi, ngủ với mình tinh điện ảnh, —— còn có Ôn tiểu thư miệng lưỡi sắc bén, chúng ta còn chưa kịp lên giường tâm sự, tôi làm sao có gan đi tìm cái chết?”

Hắn xoay người, nắm vòng eo nhỏ của cô, đem cô ôm ấp trong ngực, nhận thức tình tế. Không bao lâu thì ngủ, khó có được sự an bình chốc lát.

Ôn Ngọc thừa dịp có ánh nắng chiều tà, nhắm mắt trước mặt một khuôn mặt được tạo hình tỉ mỉ, không nhận được đưa tay vuốt lên mi tâm sâu sắc của hắn khi đang ngủ, cứ thế lơ đãng trong cảnh sắc, thân nhiên sinh ra một cảm giác sống chết nương tựa lẫn nhau.

Có lẽ Ân Lục Hiến là như vậy, cho dù ai gặp phải, điều là trong sinh mệnh có một tai nạn làm thay đổi hoàn toàn, trong lúc lơ đãng dịu dàng, đầy đủ phá vỡ đời người an ổn.

Song trời chiều vốn bị bóng tối nuốt hết, màn đêm không sớm không muộn, khép lại hai mắt lúc bóng đêm tới.

Ân Lục Hiến rời đi trong đêm khuya, như chưa từng xuất hiện chuyện gì.

Ôn Ngọc sửa sang lại hành lý, xem như không có việc gì trở lại Ôn gia.

Mỗi người nhìn cô bằng những ánh mắt không giống nhau, hoặc kinh ngạc hoặc sợ hãi, nhưng cũng không sánh bằng ánh mắt đặc biệt của Vu Mỹ Hiến, tất cả dồn vào Ôn Ngọc một sự ghen tỵ cùng với chán ghét rốt cuộc đã dâng cao đến đỉnh ngọn núi. Cô mắt thấy trước mắt mình một cô gái so với ngày trước càng tinh xảo thông minh hơn, nhìn cô ngẩng cao đỉnh đầu, giờ phút này như đang châm chọc cười nhạo quá khứ của mình đến cho đến sau này, vừa ngu dại vừa bối rối.

Vu Mỹ Hiến một lời oán giận, nên hận người nào? Hận chính cô? Bệnh thần kinh, cô đã thấm thành như vậy, còn muốn hành hạ bản thân mình? Nghĩ tới nghĩ lui không thể làm gì khác hơn là hận Ôn Ngọc, ai kêu cô ta luôn có cuộc sống tốt, kiêu ngạo tự phụ, lãnh huyết vô tình. Nói tóm lại, từ lọn tóc đến bàn chân, Ôn Ngọc không có điểm nào không thể không hận.

Ôn Ngọc chính là sự thất bại lớn nhất của cuộc đời Vu Mỹ Hiến.

Vu Mỹ Hiến dựa ở cửa, muốn mắng cô nhưng nghĩ lại sợ, sau lưng còn có ôn thần, cô chọc không nổi, chỉ còn ánh mắt oán giận, không cần nói một tiếng. “Ôn tiểu thư quý nhân bận rộn mọi chuyện, còn có thời gian trở lại?”

Ôn Ngọc đáp lễ, “Tôi dù có bận rộn cách mấy cũng phải trở lại coi chừng Thái tam, tránh cho cô bỗng chốc biến mất, phải cảnh giác uy hiếp để cô không đi lâu dưới mà gọi một cuộc điện thoại.”

Vu Mỹ Hiến cố làm ra vẻ cảnh cáo uy hiếp, “Cô tốt nhất đóng chặt miệng! Nếu không cùng lắm thì ôm nhau cùng chết!”

Ôn Ngọc nhìn lại cô, "Tôi cũng vậy khuyên Tam Thái thấy việc tốt hà làm, mọi việc quá đáng, cuối cùng nhất định tự mình chuốc lấy tai họa."

"Cũng vậy."

Có tâm tư trang điểm thử đồ, đi làm bạn với lời nói dối hết lần này đến lần khác, lão quỷ, trên giường nệm ba thước hô mưa gọi gió Thái Âm Bồ Dương lại không có thời gian tìm một chút tin tức về đứa con ruột thịt.

Đĩ nhiên, cô nằm ở trên giường hưởng thụ sự cách biệt nhiều năm giày xéo, đánh nhau, thừa nhận người nước ngoài 18cm Trường Sinh * sinh * một cây khí cụ vào động, kéo dài vượt qua 37 phút đồng hồ giống như motor hoạt động liên tục, si nhục đến cổ họng của cô nghẹn ngào, nước tinh chảy đến tận cùng, sáng khoái đến chết ở trên giường. Người nói cô làm sao bỏ được bỏ qua này từng giây từng phút triển miên?

Là ai ca tụng tình mẹ vĩ đại, hiến dâng Cam Vu hy sinh? Đánh trả lại liên tiếp 30 bạt tai, không có tầm nhìn xa, lại đem người đang lúc quan trọng nhất : thứ nhất Kỳ Nữ Tử Từ Vu Mỹ Hiền dề lộ, đáng chết!

Hai mươi ngày qua mau, mọi người Ôn gia nhớ lại nguyên nhân tốt xấu, dù sao nghèo như thế này, cũng không quan tâm nổi đời tông đường thờ cúng hương khói, thiếu một người nhân rồi thì có được thêm phần tiền đánh bạc, Ôn Quảng Hải trái lại ung dung.

Chỉ có Ôn Ngọc kiên trì, mỗi ngày đều ra đường đi tìm người, Lão bạn nhất bang cùng Đoàn Gia Hào cũng tới hỗ trợ, in ấn mấy trăm tờ rao vặt tìm người, đến những trung tâm, chợ, những nơi nhiều người tụ tập phát ra.

Ngày tám tháng bảy, ngân hàng England dưới hoạt động buôn bán quốc tế tín dụng ngân hàng hương đến các địa phương, chi nhánh ngân hàng cũng bị ảnh hưởng ngừng kinh doanh, cơ quan cảnh ban hàng lệnh hoạt động buôn bán quốc tế tín dụng ngân hàng ngừng kinh doanh, tin tức mới vừa ban ra, làm cho sáu trăm vạn nhân khẩu như gặp cơn sóng to gió lớn.

Ngày 17 tháng bảy, đám người biểu tình đi xuyên qua liên hoa: chợ liên hoa, bảy tám trăm người kết bè kết đội, tổ chức ngay ngắn, nam nam nữ nữ mặc áo may vàng, mang khẩu trang, người dẫn đầu hô lớn khẩu hiệu, muốn chính phủ phải chịu trách nhiệm, ngân hàng phải trả nợ, nhả ra những đồng tiền của người dân đổ mồ hôi nước mắt để giành đường lối

Ôn Ngọc còn có một chồng giấy tìm người chưa phát xong, đứng phải trước mắt một biển người trùng trùng điệp điệp đi đầy cả con đường, trước có xe cảnh sát đi mở đường, sau có truyền thông đuổi theo, dĩ nhiên tối nay Phủ Tổng Đốc ngoài cây hoa đỏ quỳên bị ồn ào đến khô héo, lưng chừng núi Tiểu Lâu suốt đêm khó ngủ.

Đoàn Gia Hào tích cực hành động, như một học sinh tiểu học nóng lòng muốn biểu hiện, hần muốn đi trước làm gương, chui lên trước đem ôn ngọc đẩy ra khỏi đám người chen chúc, gạt ngang một cái trán, tựa hồ như là giải cứu mỹ nhân mềm yếu giữa trận Đại Sát, Đạo Quang Kiếm Ảnh, gió tanh mưa máu, thật là khô cực nguy hiểm, "Cậu có sao không?"

Ôn ngọc không trả lời được.

May là Thái Tĩnh Di kéo Viên Sunny từ góc đường chạy tới, kinh hô, "Khua chiêng gõ trống, vỗ tay ca hát, thật náo nhiệt! Trong đội ngũ còn có đồ ăn vặt cùng đồ cứu phát, chúng ta mới vừa dẫn qua một bộ, nước trái cây Indonesia uống thật ngon ——" cũng không phải là Cùng Hung Cực Ác, nghèo khó vất vả, nhưng những thanh thiếu niên trẻ con đến đáng sợ, thức ăn nằm yên ổn trên kệ chào hàng nhằm chán không thú vị, một khi chuyện quan hệ mới mẻ kéo lên xuất hiện, lập tức giá trị con người tăng lên gấp bội.

Thang Giai Di cùng Vương Mẫn Nghi cũng tụ lại, tựa vào nhau cùng thảo luận, "Biểu tình thật tốt đẹp, đội cuối có Brand để phát nhạc, một nhóm người vận eo lắc hông, giống như làm trong giờ học vận động."

Vương Mẫn Nghi bắt được Ôn Ngọc, "Chúng ta cũng đi có được hay không? Trong đội ngũ phát truyền đơn có hiệu quả cao hơn! Còn có này nữa, cậu đoán xem tôi nhìn thấy cái gì? Đội cuối có tin tức, Đài Á Châu đứng ở máy quay cùng Phách phóng vấn, Oh! My God! Tôi giả bộ hóa trang thành Tân Dương rốt cuộc cũng có cơ hội thượng kính!"

Thái Tĩnh Di khinh thường trở về đình, "Anh dứt khoát đi tham gia tuyển chọn tiểu thư xinh đẹp, cời trống tròn đi tới đi lui mặc cho người ta chọn."

Vương Mẫn Nghi không chịu thua, "Cô cho rằng tôi không dám? Tôi tham dự, nhất định là thứ nhất, khoá trước nhất tinh đoàn trang nhất. Toàn bộ thế giới 1999 công ty mai mối đứng xếp hàng muốn tôi tham dự ——"

Nàng thấy còn chưa miêu tả xong Thái Tĩnh Di đã kéo Ôn Ngọc tiến vào biển người ở bên trong, Thang Giai Di cùng Viên Sunny ngay sau đó đuổi theo, cuối cùng chỉ còn Vương Mẫn Nghi cùng Đoàn Gia Hào cùng nhau ghét bỏ.

Đoàn Gia Hào ngại Vương Mẫn Nghi tục tằng, Vương Mẫn Nghi phiên Đoàn Gia Hào ngu dốt.

Oh, phiên bản ngạo mạn cùng thành kiến mới xuất hiện.

Cũng là Thang Giai Di nói mạnh miệng, trong đội ngũ nơi đó có Band? Chỉ có áo da nam không sợ nóng, khiêng một máy thu thanh khổng lồ trên vai, âm lượng điều vận đến lớn nhất, cao giọng hát « hoàng hậu đại đạo đồng », bao nhiêu chia chia hợp hợp duyên tới duyên đi.

Cái đồng xu hình đầu nữ hoàng Anh thời tuổi trẻ không thay đổi, Cộng Sản Chủ Nghĩa tiền đồ tươi sáng sắp trải rộng ra, đi đông hay là đi tây? Hướng ‘trái’ hay là hướng ‘phải’?

Lòng người bàng hoàng lo sợ bất an, có người giờ nhà di dân, có người ở lại giữ gìn, còn có rất nhiều người bận rộn cúi đầu kiếm tiền, tùy thích là ‘ nhân dân ’ hay là ‘ nữ hoàng ’, ‘ đại bông vải thai ’(500 giá trị tiền mặt) cùng ‘ Đại Kim bò ’(1000 giá trị tiền mặt) mới quan trọng nhất.

Thế hệ này người trẻ tuổi phần lớn yêu cực đoan, không phải là ‘ cực trái ’ thì nhất định là ‘ cực phải ’. Ôn Ngọc đứng bên cạnh thì một vị, mặc một nhưng mang mũ lục quân, kháng nghị chính phủ cùng ngân hàng biểu tình vì tương lai nhân dân hô lớn, "Chỉ có Xã Hội Chủ Nghĩa mới có thể cứu thân: thân cảng, chỉ có Cộng Sản Chủ Nghĩa mới có thể cứu thị trường chứng khoán! Cách mạng vĩ đại vạn tuế!"

Đối diện lập tức có ánh mắt nam nhân trong suốt đứng ra rống, "Chúng tôi không cần cùng nhau sinh tồn! Chúng tôi không cần chia đều! Tự do cùng dân chủ không thể chiến thắng!"

Anh một câu tôi một câu, người nào mờ mờ thì tán ra trật tự. Nhiếp ảnh gia ống kính quẹo trái quẹo phải, đầu óc cũng bị nhiễu loạn.

Vương Mẫn Nghi nắm chắc cơ hội, chạy như bay đến trước ống kính máy chụp ảnh, trên choker đánh trúng tóc dài, để ý mép váy, chuyển một người nữa chuyển một người, ống kính từ đầu đến cuối không cách nào tránh ra vị nữ sĩ thần bí tràn đầy tự tin này.

Ký giả theo kịp phỏng vấn, cô liền bám ở Microphone diễn giảng. Thang Giai Di thấu tới đây, hướng về phía ống kính phát tay, "Leslie, người chờ ta nha, chờ tôi giảm cân thành mỹ nữ tôi sẽ đi tìm em ——"

Cái loa bị Viên Sunny đoạt lấy đi, "Cha Chúng ta có thể không đi Canada hay không ? Nhiệt độ ở Ca lạnh giống như Bắc Cực."

Thái Tĩnh Di ở một bên nằng, "Bệnh thần kinh, làm cho đầu ta cũng muốn nổ tung!"

Đoàn Gia Hào hỏi Ôn Ngọc: "Cậu thích phổ biến vui mừng?"

Đáng thương Microphone bị Viên Sunny đưa đến trước mặt Ôn Ngọc, nàng cũng tham dự hoạt động, ít nhiều gì nói hai câu, "Tôi đang tìm đệ đệ của tôi ——"

Nữ ký giả mảnh hồ vồ mồi, rốt cục đoạt lại Microphone.

Vương Mẫn Nghi hưng phấn được thét chói tai, "Thần ơi, chúa ơi, ta rốt cục lên TV rồi !"

Thái Tĩnh Di xì mũi coi thường, "Còn ngại không đủ mặt thể diện, sau này đi đâu cũng không dẫn cậu."

Lui tới giữa đám người, Ôn Ngọc kiễng chân ra phía sau nhìn, xa xa trông thấy Ân Lục Hiến, vẫn là há miệng điều thuốc thơm, ôm ‘ba thần’, cách vô số đình đầu phập phồng, nhìn lại nàng, cười như không cười.

Bạn đang đọc truyện *Đêm Nay Rồi Càng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25: Đi Đêm

Khương Thái Công câu cá,mong có người cắn câu.

Bên trong thùng gỗ của Tần Tứ gia, Hoàng Gia Cát lật người quấy đuôi, muốn nhảy một cái lên trời, cá hắc điều dần dần mất đi hơi thở, tuyệt vọng chờ chết, cá múi chấm đỏ hung hang dữ tợn, há to miệng kêu cứu mạng, còn có một con Ban Điểm cực lực không chịu thua, không chấp nhận số phận, quấy vây đuôi làm nổi lên một cái hồ nước đục, đáng tiếc mọi chuyện đều vô ích, Tôn Ngộ Không tài giỏi như vậy, một lần vấp ngã cách xa vạn dặm, nhưng cũng không thể lay chuyển bàn tay của Phật Như Lai.

Tần Tứ Sơn ngồi một một bên đợi, đợi được Tạp Điện Thị ném cái bàn, cũng không đợi được Tần Tứ Gia nói nhiều hơn một lời.. Tần Tứ Gia sắp sửa thành Phật, ngày nào cũng cùng hắn nói Phật Ngữ, chữ nào cũng là châu ngọc, nhưng đều là những câu nói nhảm.

Tần Tứ Sơn ngồi một bên, đợi được người đập phá bàn ghế, TV, nhưng đợi không được Tần Tứ Gia nói một câu ->

Âu phục bánh bao sọc xanh của hắn từ hôm qua vẫn chưa ủi, nhiều nếp nhăn giống như một khuôn mặt khóc lóc thảm thiết, trên tảng đá ngầm, gió biển tanh nồng Tần Tứ Gia gọi to : “Ba, người không ra tay nữa, ngay cả Long Hưng cũng thay đổi. Người nói hắn không có dã tâm, kết quả toàn bộ bến tàu đều biết hắn là người đứng đầu. Người nói muốn lên núi dưỡng già, hắn lập tức cùng Điền Thất Đại lôi kéo những người trong bang phái để họ đứng ra nói chuyện. Khi ba bỏ xuống mọi chuyện, hắn nhất định giết con đầu tiên. Ba, người thật sự muốn đợi đến khi con chết, Tần gia tuyệt hậu mới xuống núi hay sao?”.

Cần câu khế nhúc nhích, lại có một con cá ngu xuẩn cắn câu. Tần Tứ Gia nói cần thu cần, nhanh chóng xong xuôi, nhanh chóng đến mức không nhìn ra dấu hiệu tuổi già . Hắn là tuổi già nhưng trí chưa già, tâm không đổi. Bao giờ thì đến phiên Tần Tứ Sơn lông cánh chưa cứng cáp, lý luận suông chỉ chi trở

trò sau lưng hắn?

Tần Tử Sơn số tốt mệnh tốt mới được đầu thai vào trong bụng vợ của hắn, nếu không đã chết nơi đầu đường xó chợ.

Tần Tử Gia thu cần đứng dậy, cá ăn rồi thừa dịp cha con bọn họ nói chuyện vầy đuôi bơi đi.

“Con hồ đồ rồi, một nửa là ơn, một nửa là quyền uy. Muốn hắn sợ con, muốn hắn phục con, không thể có tình thâm giao, càng không thể ra tay độc ác. Đừng tưởng rằng con có xuất thân tốt liền ép được người, ta còn không phải cũng ở đầu đường bán tranh chữ mới trở nên giàu có. Khi đó người nghèo nhiều, bán cả không thể phát lên nổi, chỗ nằm ngủ còn giành nhau, đánh nhau đến vỡ đầu. Nói ta xui xẻo, người xui xẻo ta đây còn muốn mở cho con cửa hàng tạp hóa”.

Tần Tử Sơn nghe đến nhức đầu, người càng già càng yêu đàm luận, bây giờ là cái thời đại gì? Bán chữ làm mất hết lợi nhuận công ty, mười năm trước đã đóng cửa rồi, ai còn nguyện ý nghe ba nói chuyện ngày xưa phần đầu làm giàu nữa?

Tần Tử Gia tay xách một thùng đựng cá, tóc muối tiêu, uy nghiêm nói: “Con không tranh hơn thua với hắn, sẽ dàn xếp không ổn thỏa sao? Không hiểu chữ nhện viết thế nào ư? Mọi việc chỉ biết can thiệp vào, tranh chấp thời khí, để con làm người nói chuyện, Long Hưng mới có thể thay đổi mỗi câu, sớm muộn cũng bị người chiếm mất.”

Nhưng Tần Tử Sơn hai mươi mấy tuổi, trong người tràn ngập nhiệt huyết, được người khen cả đời, Tần Tử Gia nói mấy câu bắt bẻ mĩa mai đó chỉ làm hắn thêm kích động. Một chút xiu thông minh cuối cùng cũng mất đi, hắn tin tưởng sức mạnh và tiền bạc, có đoàn thể nào không yêu cầu bộ não? Đây là một đám người không có đọc sách, đầu óc ngu si, tứ chi phát triển, giống y con kiến để dăng đối phó.

Ôn Ngọc bây giờ, xinh đẹp ưu tú biến mất ngoan ngoãn nghe mọi người nói chuyện, bất quá không nặn không nhạt hỏi một câu: “Ba đi nơi nào? Nhiều ngày như vậy không trở về, có thể hay không bị ngọn gió nào cuốn đi? Ôn Nghiên, đi báo cảnh sát, tránh cho mọi người nói ta thất trách.”

Ôn Nghiên đáp tiếng, theo bản năng đi xem. Em gái Ôn Ngọc thông thạo gấp thức ăn ăn cơm.

Liên tưởng tới một tuần trước hai chị em nói nhỏ với nhau, Ôn Ngọc tỉnh táo đến đáng sợ, đột nhiên đối với chính mình lúc ba tuổi, khi em thứ bảy sinh ra khó có thể nói rõ tình cảm. Em lúc mười sáu tuổi thì làm gì? Cả ngày nằm mơ, nghĩ hoàng tử công chúa, phần hồng đầy phòng, chưa bao giờ nghĩ đến muốn tranh giành với ai, để cho tương lai có đường sống sót.

Vưu Mỹ Hiền nói không sai, từ nhỏ Ôn Ngọc đã khác người, phải..... Không hề có tình cảm như những người có tính tình kỳ quặc.

Ý nghĩ của Ôn Nghiên, Ôn Ngọc không thể nào biết.

Cô nộp đủ học phí, mỗi một ngày trước khi đi ngủ chuẩn bị đầy đủ đồng phục học sinh, sách vở. Vào mỗi buổi sớm, cứ đúng 7h30' cô sẽ rời giường, ăn sáng xong, chờ em ba đi chợ mua đủ đồ ăn trong ngày mang về cô mới chậm rãi đi qua phố Trung Liệt chật chội để ra đường lớn.

Vưu Mỹ Hiền có ở đây hay không, tốt hay không tốt cũng không có gì khác biệt, cô không cần cha mẹ, không cần anh chị em, một mình cô là đủ, cô vốn là nữ hào kiệt của vùng này.

Cô đứng trước cửa sổ, nhìn lên những vì sao, vàng trắng trên cao nói: “Tôi, Ôn Ngọc không cần bất kì ai, bất luận cái gì yêu.”

Cuộc sống nơi trường học làm cho người ta quên hết mọi phiền não, nhà trường mới mời một thầy giáo dạy tiếng Trung đẹp trai, mời Viên Sunny làm người minh họa cho lời nói: “Đây mới thực sự là người Trung Quốc”. Có phong cách của nước ta, không như con trai thời nay, đại đa số đều hướng về bên nước ngoài, mở miệng, ngậm miệng đều là tiếng Anh, chẳng ra cái thể thống gì cả, ngô không ra ngô, khoai không ra khoai. Làm sao giống như thầy giáo Đạt uyên bác, hay là Lý Bạch, kiếp sau của Phan An. Ngay cả tên cũng thật hòa hợp, Bác Đạt so với tên của những người giàu, người phú quý thì dễ nghe hơn nhiều.

Viên Sunny mỗi ngày đều nhìn thầy giáo dạy tiếng Trung với vẻ si mê, trên mặt bàn để một tờ giấy liệt kê các câu hỏi trọng tâm của hai tác phẩm nổi tiếng Hồng Lâu Mộng và Hoa Mẫu Đơn.

Cô ấy không kết bạn mới mà sau khi tan học cũng không cùng các đoàn thể đi dạo, nói chuyện phiếm, thần bí không biết đi nơi nào.

Thái Tĩnh Di nói Sofia nhất định lén lút hẹn hò, không cho chúng ta biết!

Ôn Ngọc vội vã chuẩn bị cho cuộc thi diễn thuyết Tiếng Anh, đối với mấy chuyện không đáng để chú ý này nói: “Nếu cô ấy muốn nói thì sẽ có thời điểm tự nhiên mở miệng nói, cô ấy không muốn nói, nhất định là có lý do, thay vì oán trách, không bằng học đi cho giỏi”.

Thái Tĩnh Di không cảm kích: “Đi học, đi học, đi học, bạn cũng muốn học thành Đoàn Gia Hào ngu ngốc kia luôn rồi, lúc nào cũng khần trương, đến lời nói cũng không rõ ràng”.

Ôn Ngọc cầm gậy sách gõ vào đầu Thái Tĩnh Di, cười to nói: “Cảm ơn bạn đã quan tâm, Chriscy. Tôi mà biến thành người ngốc sẽ dựa vào bạn, cái cây đại thụ này, đúng là một người con gái kiên cường”.

Những bất an xao động của mùa hè trôi đi, chú chó nhỏ Tinh Tinh bị mù từ bé dần dần lớn lên, khi thời gian lật sang một trang mới, cô đều chờ đợi những chuyện xưa từ đầu tới cuối đều không có bắt đầu.

Phúc Tử mất tích như đá chìm đáy biển, không có chút tin tức nào. Người yêu của Lục Ôn Nghiên không đủ chín chắn, quan hệ lúc tốt lúc xấu, một tuần chắc chắn có một hai lần trốn trong chăn khóc.

Ôn Ngọc thờ ơ nhìn, nhiều lần muốn khuyên cô ấy chia tay, người đàn ông của cô không thể khiến cô vui vẻ, hà tất gì phải cố gắng níu kéo anh ta như một khúc ruột thừa? Muốn chấm dứt thì chấm dứt, cố giữ lại chỉ thêm đau, cầm mấy trăm ngàn cổ phiếu, đàn ông khu này có cả ba trăm vạn người, sao lại phải đánh đổi bao nhiêu thứ đó cho một người đàn ông? Tiếp tục dây dưa, trừ việc suốt ngày khóc lóc lãng phí nước trong cơ thể, rồi mất ngủ thì có công dụng quái gì nữa.

Trong lòng Ôn Ngọc lúc này tâm lý biến chuyển không ngừng, nhìn Ôn Ngọc như vậy, Ôn Nghiên bị dọa sợ, nhất thời nhượng bộ lui binh. Chân thực cảm nhận hai chữ “Quái vật” này.

Mặc kệ là lý do đầy đủ như thế nào, cô cũng không thể thách thức trật tự lễ giáo được, nữ nhân là như thế nào, đến gần thì ra sao, cũng không thể cao giọng nói không cần.

Cũng may Ôn Ngọc không có nhiều chuyện, một mình lập kế hoạch đấu với cả xã hội này.

Hoặc là trong một đêm mưa mùa thu, Ôn Ngọc ở cùng với Ôn Nghiên trong phòng. Ôn Nghiên nhỏ giọng khóc, ngoài cửa sổ mưa rơi tí tách trong khi Tiểu Vũ đang ngủ. Trước khi ngủ đã đọc quyển "Ai lục khởi tử", người con gái lạnh lùng tàn nhẫn cự tuyệt hôn nhân đã viết. "Tại lúc đó, tựa như một kẻ điên lúc nửa đêm trời không độ lái xe đến gõ cửa chỉ vì một câu nói: "Allen Na! Anh nhớ em". Như thế cần bao nhiêu dũng khí chứ? Cái dũng khí ấy ở đâu có được? Nhớ tới đã là chuyện rất xa xôi rồi, nhưng lòng vẫn bị dao động". Câu này làm Ôn Ngọc kinh ngạc, trong sách của cô lại có thể viết nên một tình yêu vừa dịu dàng vừa vĩ đại như thế, giống như một ngọn lửa, hắt dầu vào, ngọn lửa âm âm cháy, thiêu rụi tất cả nhưng vẫn tràn ngập ngọt ngào.

Cái này, tất nhiên là thuộc về những người trẻ tuổi không suy nghĩ hậu quả, không chút tang thương, dựa vào kích tình cùng tình yêu để sinh tồn.

Trái tim của Ôn Ngọc đã già, không phải là người quái dị mà là người cổ hủ.

Nhưng đời người luôn có hạnh phúc và đau khổ, nếu không thì sao chúng ta dám gọi đây là vận mệnh bản thân.

Rạng sáng, Ôn Ngọc mơ hồ nghe thấy tiếng gì đó, cứ nghĩ Ôn Nghiên tỉnh dậy rồi khóc nữa nên cũng chẳng muốn lên tiếng, gần đây Ôn Nghiên tốt hẳn lên, một cuộc tình đầy sóng gió chẳng bao giờ ngừng, anh ta xin lỗi cô, cô lại lần tha thứ cho anh ta, cho anh ta cơ hội được "tình yêu cảm hóa". Ông trời ơi, cho cô ấy giải Nobel hòa bình đi, ngăn cái miệng khóc cầu oán thán của cô ấy lại.

Ôn Ngọc nghĩ một chút, quyết định quay người ngủ tiếp.

Im hơi lặng tiếng, giống như cảnh tượng trong phim kinh dị, có một cái tay từ sau lưng đưa tới trước mặt cô, trong lòng bàn tay có một chút mồ hôi lạnh, bịt chặt mũi, miệng của cô.

Đôi mắt mở to, trái tim đập mãnh liệt, cô bị dọa đến toàn thân lạnh cóng, đang định vùng vẫy kêu cứu, một cánh môi vừa dịu dàng vừa nóng bỏng đã áp đến, hôn lên tai cô, giọng tên ăn trộm nửa đêm treo tường khăn khăn, uống rượu rồi hút thuốc vẫn không đã ghiền, muốn gặp cô cho bằng được mới thỏa mãn, anh ta nói: "Có muốn anh... Hửm? Y Toa Bối Lạp...".

Anh ta gọi tên cô, Y Toa Bối Lạp, không quen phát âm tiếng Anh, đầu lưỡi anh ta nhếch lên, chạm vào hàm trên, tạo ra vài cảm xúc vụn vặt lạ lẫm, hơi ngưa ngưa, hoang mang, biến Y - Toa - Bối - Lạp - cô .

Giọng của anh trầm khàn, mỗi câu mỗi chữ đều chứa đựng năng lực kinh người, rồi lại cúi xuống tiếp tục triền miên, là những dịu dàng uyển chuyển của gió đêm, là biển rộng mênh mông một ánh đèn, một loại sức mạnh kinh người xâm nhập vào trong tim cô.

Không đợi được cô trả lời, anh tức giận, cắn vào vành tai trái của cô, đầu lưỡi cuốn một cái, ngậm vào trong miệng tỉ mỉ thưởng thức.

Ôn Ngọc không nhìn thấy mặt của anh cũng không nhìn rõ thân hình của anh, là ai? Đây là ai? Có phải hay không là anh ấy?

Có thể hay không, sâu trong lòng của cô vẫn đang chờ đợi anh ấy?

Cô cảm thấy bản thân mình sa ngã, không còn nắm bắt được tình huống, sự việc đã phát triển ngoài phạm vi khống chế của cô.

Cô thậm chí có chút hận Lục Lộ Vê.

Anh ôm lấy cô từ phía sau, tìm kiếm đôi môi của cô trong bóng tối, trong miệng anh vẫn còn mùi rượu, thuốc lá. Anh đưa lưỡi vào trong miệng cô, hoàn toàn khiến cô là của hắn vào ban đêm, xa hoa đồi trụy, tất cả đều do dục vọng làm chủ, làm bản cuộc đời nàng. không tuân theo quy củ đạo lý, bình yên ôn hòa.

Vì yêu cô, nên anh càng hủy diệt cô.

Bàn tay anh đưa vào bên trong áo ngủ của cô, sờ trớn một thân ngọc ngà, cảm thụ những tế bào đang run rẩy dưới làn da bạch ngọc, cuối cùng cảm lấy bầu ngực đầy đặn, mượt mà của cô, cô giống như một con chim bồ câu nhỏ khiến người ta yêu thích, cô mặc hắn cầm nắm, xoa bóp thành đủ các kiểu hình dáng. Lòng bàn tay ấm áp nhưng thô ráp của anh cần thận, nhẹ nhàng vờn ve hai viên ngọc của cô, chỉ trong chớp mắt mà hô hấp của anh đã trở nên nặng nề, dồn dập, làm lộ ra dục hòa khiến lòng người khó chịu.

Không hề cô đơn, anh đã nằm bên người cô.

Từ phía sau, đem thân thể mảnh mai của cô ôm lấy, mùi hương thơm mát thấm vào tận lòng, thật tốt, cuối cùng mơ ước của anh cũng đã thực hiện được.

“Không muốn anh sao?”

Dục vọng của anh nổi lên đã chia thẳng vào lưng cô, hai cánh tay cường tráng đem cô ôm chặt, tỏ rõ ham muốn giữ lấy cô của anh.

“Anh nhớ em...”

Anh lặp lại, giống như ma chú lặp đi lặp lại: “Anh nhớ em Ôn Ngọc, Ôn Ngọc.... nhớ em”

Tại sao ngoài trời vẫn mưa? Tại sao Ôn Nghiên vẫn chưa dậy? Tại sao anh lại ở bên cạnh cô? Tại sao trái tim cô lại đập nhanh như vậy?

Một ngàn, một vạn câu hỏi “tại sao”, nên đi đâu tìm đáp án?

Tối nay, thuyền nhỏ đã xuất bến, đi lệch khỏi quỹ đạo. Tâm tư cùng tình cảm, tất cả đều khó giải thích.

Bạn đang đọc truyện *Đêm Nay Rời Cảng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Tâm Sự Của Cô

Ôn Nghiên khe khẽ trở mình, Ôn Ngọc bị hù làm trái tim nhảy dựng.

Còn Ôn Nghiên trở nên bất tỉnh, Ân Lục Hiển căn bản không quan tâm, nếu như Ôn Ngọc không ngại, hẳn sẽ không biết xấu hổ, sẽ rất vui lòng ở trước mặt mọi người biểu diễn.

Ôn Ngọc thủ tay trước bộ ngực của hắn, ý muốn cả hai cách ra một khoảng cách an toàn, nhưng Ân Lục Hiển đứng trơ như núi, da mặt dày, “Sợ cái gì? Nếu tỉnh lại thì coi như giới thiệu bạn trai với gia đình, sáng mai còn có thể tổ chức liên hoan ăn mừng, em có thể phân rõ quyền sở hữu.”

“Anh uống nhầm thuốc à? Nửa đêm nổi điên tới nhà tôi, có tin không tôi sẽ báo cảnh sát, kiện anh xâm nhập nhà để ăn trộm.”

Ân Lục Hiển thần nhiên, “Em nếu đi, tốt nhất nên kiện tôi thông gian cưỡng ép. Bất quá sẽ làm cho tôi thích thú, nếu không truyền đi thật là mất thể diện?”

Hắn dễ dàng lột quần dài của cô, tách ra đôi thon dài căng đầy, tòi gian thật là đáng sợ, lúc còn trẻ da thịt căng đầy, một khe hở chào đón, chứa đầy nước đang co rút, ngón tay vuốt qua vuốt lại khiêu gợi dục vọng của đàn ông, xoay chuyển tình ái đột nhiên tăng cao.

Đem chân cô giắt qua bên hông, hắn thẳng lưng xâm nhập, đè ép thân thể mềm mại nằm một chỗ. Khỏe miệng trào dạt nụ cười hứng thú, ác ý làm cho người ta phải cắn răng. “Tôi nay Tần Tử Sơn trở mặt hoàn toàn, tin tức sáng mai sẽ được truyền bá, Hắc bang sống chết với nhau ở ngoại ô thành phố, cảnh sát sẽ giúp tôi thông kê số người chết, Tần Tử Sơn bị thương ở cánh tay, nhưng lại di chuyển mau lẹ, chớp mắt đã không thấy bóng dáng. Hừ---- đồ bất lực, chỉ xứng làm kẻ lau giày!”

Hai mắt hắn sáng lên, ngậm thuốc, càng nói càng hưng phấn.

Ôn Ngọc tạt cho hắn gáo nước lạnh, cắn răng hỏi: “Xin hỏi tôi có quan hệ gì? Anh Lục quý nhân bận rộn mọi chuyện, cần gì phải phiền toái tìm đến tôi?”

“Tôi giết người, một viên đạn bắn trúng đầu người! Máu phun ra tôi liền nghĩ đến em, nghĩ đến khuôn mặt của em, thân thể của em, nghĩ đến tôi như muốn nổ tung----” “Ân Lục Hiển trở mình, thân thể cao lớn cản trở ánh sáng của ánh trăng, trở thành một đạo ảnh, đem cô bao phủ hoàn toàn, hắn nhận thức giới hạn thật tình lên tiếng nói,” Ôn ngọc, giải quyết như thế nào đây? Lỗi cũng là ở em.”

Ôn Ngọc bị ánh mắt nhiệt tình của hắn làm kinh sợ, Ân Lục Hiển uống rượu say, sung máu não, vừa quá hưng phấn..., giống như nuốt cả lọ viagra, không có thuốc nào cứu chữa. Giờ phút này, biết càng phản kháng càng làm hắn mất không chế, dụ dỗ, tạm lánh, mới chính là phương án tốt nhất.

Thái độ cô khác thường, nhỏ nhẹ mềm giọng, dụ dỗ hắn, “Anh trước đứng lên có được không? Tôi sợ chị tỉnh lại thấy lại là to, thể diện của tôi sẽ mất hết, còn không muốn cạo trọc đầu rồi bị đuổi ra khỏi nhà.”

Ân Lục Hiển say men trở mình dậy, vừa ngu vừa ngốc, lông mày khẽ nhíu, nhưng lại thay đổi theo cuộc vui, “Có tôi ở đây, ai dám đụng đến em!”

Ôn Ngọc muốn kêu hắn ra cửa quẹo trái, đi đến phía trước soi gương, xem lại bộ dáng đang bị xuân tình dạt dào dẫn đến ngu xuẩn của mình.

“Biết anh tài giỏi nhất, nhưng Anh Lục không cần phải có ý tốt với tôi? Chẳng lẽ không thể chờ lâu hơn một đêm?”

Ân Lục Hiện nhủ mảy, có vẻ như đang suy tư, tiếp tục phóng túng: “Người xảo quyết như em, lúc nào đều cũng vậy, không thể tin được.”

Ôn Ngọc từng bước dục dãi, "Anh không tin tôi? Không tin tôi sẽ hiến thân, hay là không tin tôi.... .." Cô ngẩng đầu, nhẹ nhàng hôn mi tâm của hắn đang nhíu chặt, vẫn ôn nhu giống như gió xuân phe phẩy, "Không tin tôi cũng yêu thích anh Lục?"

Người say rượu đơn thuần chính là tế bào động vật, Ân Lục Hiện bị câu nói này làm cho tâm tình trong nháy mắt chuyển tốt, đầu nàng dựa vào bộ ngực to lớn, đàn ông uống rượu say, chỉ số thông minh sẽ giảm xuống rơi vào giá trị âm "Em chưa bao giờ chủ động hôn tôi."

Ôn Ngọc lên tiếng: "Anh trở lại cửa sổ tôi sẽ chủ động hôn anh."

Ân Lục Hiện suy nghĩ một chút, xem như giao dịch có lợi, quên đi phía dưới quần "cây súng" đang nhô lên, đứng thẳng ở bên cửa sổ đợi cô đến thực hiện lời hứa.

Đáng sợ nhất chính là hắn có thể chấp nhận ở bất kì vị trí vào..., không chịu khom lưng chịu thiệt, cho cô thêm nhiều vấn đề khó khăn.

Ôn Ngọc không thể nào làm khác hơn là tự mình, làm chính mình cao hơn những loại đàn ông to lớn chọc trời. Khẽ nghiêng mặt, cúi đầu, in lại đôi môi trên mặt hắn

Hình thôi, hơi bạc, khi thì cười xấu xa, chốc chốc lại nhíu môi.

Hắn tựa hồ ngủ, không nhúc nhích, nàng mừng rỡ tưởng dễ dàng, lập tức rời khỏi.

Nhẹ như không có một dấu vết môi hôn, sáng sớm tỉnh lại thì ai có thể còn nhớ được, cái cô nhóc Ôn Ngọc này đứng ở trên ghế hôn lấy người khổng lồ Ân Lục Hiện.

Hừ ----- trắng sáng nhìn thấy hết.

"Anh rốt cuộc có đi hay không?" Ôn Ngọc đòi đầu qua khỏi hắn, nhìn ngó ra ngoài.

Ân Lục Hiện đột nhiên tỉnh táo, đưa tay ra sau lưng ôm cô, mang cô đang ngồi trên ghế vừa cảm thấy buồn cười dịch chuyển, ôm chặt khuỷu tay cô. Nói với cô, "Này không bảo vẫn làm."

Một cái tay mạnh mẽ nâng mông cô lên, một cái tay để sau ót không chế ý đồ chạy trốn của cô, môi cô liền biết đều đưa lên, mặc hắn cướp lấy, bình phẩm

Khô sở bởi mùi thuốc lá, hương rượu mạnh, mùi máu tanh giết người liều mạng của hắn bá đạo xâm nhập đầu lưỡi, hắn say mê, điên cuồng, như cơn bão, dữ dội, lướt nhanh qua miệng cô từng chút ngọt ngào, hương thụ qua lưỡi cô một giọng the thé nói khê.

Vẫn như sự tồn tại muôn thuở, thời gian vô hạn.

Hắn cười nói: "Đây mới là "hôn", Bất quá chỉ có thể làm theo, ở trước mặt tôi cởi quần áo, ở trước mặt tôi uống rượu say đối với tôi đang rộng chân mà phát tiết."

Ôn Ngọc đỏ bừng mặt, chỉ cảm thấy hắn không thật không giả đến một câu nói cũng không thể tin nổi. Không khỏi sinh giận trong lòng, một quyền đánh vào vai hắn, tiếc rằng không có nửa điểm hiệu quả, cuối cùng đành phải thúc giục, khê mắng: "Anh rốt cuộc có đi hay không?"

Ngón tay hắn xuyên qua cô, ánh mắt nhìn cô, trịnh trọng nói: "Tôi đi, là bởi vì tôn trọng em. Nhưng mà Ôn Ngọc, em có thể chạy trốn cho tới lúc nào?"

Ôn Ngọc đáp: "Trốn thêm một ngày thì tốt một ngày."

Ân Lục Hiện hứa hẹn, "Chờ tôi cùng em nói chuyện, kết hôn với em mang về làm phu nhân Long Hưng."

Không đợi cô phản bác, hắn liền đi trở về dọc theo đường cũ.

Đáng thương phía dưới* tiểu huynh đệ không nhận thức được đành phải chịu "đứng" cả đời.

Ân Lục Hiện không hình không bóng, tình yêu chớp cái đổi thành phim võ hiệp, Phi Diễm Tẩu Bích nửa đêm huyết chiến.

Chờ một chút, mới vừa rồi hắn không phải nói lần sau trở lại hắn sẽ cưới cô???

Quả nhiên uống rượu say như uống nhầm thuốc, cả người cũng không tỉnh táo.

Nhưng mà Ôn Ngọc, buộc mình phải bình tĩnh kiềm chế, nghe qua câu thổ lộ nửa thật nửa giả kia, cũng không ngoại lệ. Trong bóng đêm quuyền rũ, lặng lẽ giơ tay lên khước miệng, ánh trăng lưỡi liềm cong cong, không nghe điều khiển, vẫn tiết lộ tâm sự của cô.

Có lẽ chỉ là một thoáng động tâm, một giây áy náy ngán ngẫm, thậm chí không thể gọi là tình yêu.

Có lẽ hần vượt qua một tòa nhà phồn hoa đô thị, bay qua tường rào thật cao, chỉ để nói một câu "Tôi nghĩ đến em", bất quá nguyên nhân do rượu còn kích thích, ni cô tin dự dõ, cùng với tối nay ánh sao say mê, nỗi nhớ lơ mơ, tình cảm triền miên đều không có quan hệ.

Có lẽ đây chỉ là một chuyện không thể xảy ra sau khi tỉnh giấc.

Trong trường học, Thang Giai Di đã thành công vứt bỏ 30 kí thịt béo, nhưng những nếp da nhăn ương ngạnh chào đón làm cho người khác tuyệt vọng. Viên Sunny cùng với người con trai không biết tên hoàn toàn rơi vào bể tình, nhất thời ngẩn người, trong chốc lát bật cười, khi học thì ngắm ngoài cửa sổ, thầy giáo dạy anh vẫn nói đến cấu trúc từ "Monopoly", nhưng cô trong lúc bất chợt mặt đỏ hồng, si ngốc ngơ ngác nhìn trời mỉm cười, khóe mắt đuôi lông mày lộ vẻ tình yêu cuồng nhiệt đến ngạt ngào .

Sự khác biệt yêu thương, đây chính là tuổi trẻ, vĩnh viễn không sợ tương lai, vĩnh viễn không bao giờ hối cải.

Cho đến một ngày, Viên Sunny khóc giận nói cùng Ôn Ngọc: "Phía dưới vẫn chảy máu, rất rất nhiều, mình sẽ không chết chứ?"

Thái Tĩnh Di tính cách con trai, thuận miệng nói: "cậu nghĩ nhiều rồi, nhất định là kinh nguyệt đến sớm thôi, bản thân người cũng không nhớ được."

Viên Sunny trừng mắt nhìn cô, miệng khó trả lời, chữ đến khóe miệng lại cảm giác khó chịu, không cách nào nói được

Ôn Ngọc chần chừ , dò xét thăm hỏi: "Sofia, có phải hay không cậu xảy ra chuyện gì? Tôi với cậu là bạn thân, cậu chịu nói ra đi, nhất định tôi sẽ lấy bang phái ra giúp đỡ." Vừa nhìn Thái Tĩnh Di, "Christy cũng vậy."

Cách trụ sở bí mật một dặm, đầu gối lên bụi cỏ cao, trời chiều gió đêm, đem mùi hương táo đầu thu thổi tan, bỏ công anh bay đến chân trời, tìm kiếm cuộc phiêu lưu ước mơ.

Viên Sunny che mặt khóc, khóc đến bầy chim bồ câu phải vỗ cánh bay đi. Vương Mẫn Nghi ăn hết ngum kem hương thảo cuối cùng, Thang Giai Di đơn độc chơi từ thẻ bài đến "Archeology", Viên Sunny rốt cuộc cũng mở miệng "Tôi cùng hần....Đã làm sau vẫn đau....Vẫn chảy máu....Tôi thật sự không biết nên làm cái gì bây giờ, không dám nói cho cha mẹ nghe, nhưng thật sự rất sợ mất máu quá nhiều sẽ lên cơn té xỉu...."

Thang Giai Di hết lần này đến lần khác trong miệng còn nhớ tới "Archeology, Archeology---- ----" nghe đến đó cũng không khỏi ngẩng cao đầu, ngây ngốc hỏi: "Làm? Làm cái gì? Đánh nhau đến nổi chảy máu sao? Tôi giúp cậu đi dạy dỗ hần ta."

Wang Mianyi cốc đầu cô, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, "Ngu ngốc! Cậu ta nói đông, cậu nói tây, tốt tốt cho cậu mang Anh Văn sau lưng, sách ngốc."

Viên Sunny giải thích: "Tại hần ta nói chỉ muốn nhìn thấy, sờ một cái, không đi vào, ai biết....Ồ ô ôThật đau quá, là xong thì đi bộ cũng không tốt, khắp khiêng...."

"Đi bệnh viện đi." Thái Tĩnh Di đề nghị.

Ôn Ngọc đồng ý gật đầu, thế là năm cô gái liền tiến vào trong ngõ tối, rờn rần lần lượt đến phòng khám bệnh nhỏ, bác sĩ Lãnh Băng Băng chuyên nạo phá thai nhìn lên, báo cho Viên Sunny biết, "Bạn trai cô là từ nhà tù thả ra, hay là chưa từng chạm qua nữ giới? Lần đầu tiên đã làm tổn thương, xé rách, đem cô như là thuyền cao su sao?"

Viên Sunny hận không thể chui xuống lòng đất.

Lúc sau, Thái Tĩnh Di lười phải hỏi nhiều, Vương Mẫn Nghi nhiều lần muốn mở miệng hỏi nhưng cũng bị Viên Sunny chặn lại kêu trở về, chúng ta có cô bé Cora Thang Giai Di trong sáng ở đây? Còn dùng từ đơn tiếng anh dọa sức.

Chỉ có Ôn Ngọc, kéo Viên Sunny vào một góc, dùng ra-đa* (giác quan thứ sáu nhạy bén điều tra Viên Sunny, "Sofia, người đàn ông kia có phải là thầy Bác Đạt? Cậu cùng anh ta ở chung một chỗ, lại làm ra những chuyện này?")

Viên Sunny muốn hỏi Ôn Ngọc tại sao lại biết, lại nghĩ đến anh ta cùng cô cũng không phải vui vẻ lần đầu tiên, bao nhiêu lời muốn nói đến khóe miệng, cũng không có một lời nào cất lại.

"Ôn Ngọc, tôi không có biện pháp, tôi thật lòng thương anh ta, anh ấy anh tuấn, chín chắn, ôn nhu thân thiết, tài hoa đầy bụng, không có nữ sinh nào không thể động tâm. Anh ta nói sẽ chờ tôi lớn lên, chờ tôi tốt nghiệp sẽ kết hôn...."

Không đợi cho cô nói hết câu chuyện trẻ con tình yêu thầy trò, Ôn Ngọc thẳng thắn cắt ngang lời cô: "Cậu có biết không anh ta đã có vợ?"

Một câu hỏi thốt ra, khiến cho mặt Viên Sunny hiện ra vài vạch, khuôn mặt cô tái nhợt, hô hấp như sắp chết. "Anh ta nói chỉ yêu một mình tôi, anh cùng cô ta bất quá chỉ là do sự sắp đặt của cha mẹ, vô tình kết hợp. Tôi mới là người anh ta thực sự yêu, anh ta sẽ ly hôn, anh ta chấp nhận cùng tôi chung sống cả đời."

"Cả đời? cậu hiểu được một cuộc đời dài bao nhiêu? Ba mươi năm hay bốn mươi năm, đợi đến hần ta thành lão già đi đứng không được, cậu vẫn còn ít tuổi thanh xuân, lại muốn cùng với anh ta nắm tay cùng nhau vào mộ? Hần ta nói cùng vợ không có tình cảm. Cậu có hỏi hần chưa? Hần không có tình cảm thế sao vẫn ngủ cùng cái giường hơn 10 năm, sinh ra ba đứa con trai với một đứa gái, chẳng lẽ bà xã nhà hần chính là máy đẻ hay sao?"

Giọng nói Ôn Ngọc đột nhiên hét to, Viên Sunny bị kích động, cô vốn đã chuẩn bị sẵn lời lẽ để phản bác toàn bộ thế giới, lúc này bạn thân lại bất hòa thì xem là gì? Cô hiện tại chỉ cần "yêu".

"Người phụ nữ kia cũng đã lớn tuổi có chồng liền bá chiếm vào anh. Cô ta 38 tuổi người béo đầy thịt, đầu tóc móng tay cũng không biết bảo dưỡng, y phục thì nhiều nếp nhăn, không có chỗ nào xứng đôi với Bác Đạt! Cô ta nên sớm biết điều, tự thân rút lui, thành toàn cho chúng tôi. Đàn bà tới bốn mươi tuổi nên đi tìm cái chết, cô già phải rụng tất, kinh nguyệt cũng không có, còn muốn ra đường làm ô nhiễm thị giác."

Cô gái 17 tuổi, không biết trời cao đất rộng, chỉ biết cho rằng cự ly đến bốn mươi tuổi còn tới mười vạn năm ánh sáng, từ Hỏa Tinh đến sao Kim, xa không thể nào đến được.

Ôn Ngọc thở dài, "Cậu thật cực đoan, tôi cũng không giúp được cậu."

Viên Sunny cảm thấy hối hận, nhưng mặt mũi quan trọng hơn tất cả, cô đã lựa chọn con đường này, đã lựa chọn hướng đi không thể tiếp tục cuối đầu, "Tôi không cần cậu già mù sa mưa giúp đỡ."

Vung bọc sách, thừa dịp trời chiều tự nhiên rời khỏi.

Thái Tĩnh Di ở một bên nghe hết toàn bộ câu chuyện, giơ tay lên cánh tay Ôn Ngọc, xúc động nói "Tôi cho là sinh vật giống đực không cần tồn tại."

Không bao lâu, Ân Lạc Hiến là một sinh vật giống đực, sắp bị xóa bỏ.

Thế là qua mùa thu lá bay, đến thời khắc mùa đông giá rét buồn xuống.

Bốn mùa biến hóa đối với thành phố này mà nói, không tính là thách thức, cuối năm nhiều hơn một cái áo, giày da áo khoác đều không cần, thôi tính là không làm...thất vọng mùa đông.

Ôn Ngọc gặp phải Thích Mỹ Trân, giữa biển người mê mông, giữa con đường Vĩnh Hoa đèn rực rỡ sáng lên, được biết tin người chết Ân Lạc Hiến.

Bạn đang đọc truyện *Đêm Nay Rời Cảng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Ân Lạc Hiến Chết

Thích Mỹ Trân mượn nhân lực, quyền lực uy hiếp, áp giải cái đình trong mắt là Ôn Ngọc, tiến vào xó xỉnh dính đầy hôi thối trong khu phố. Một ngọn cây to lớn lâu năm cành lá đan chen, một tầng lầu phía đông chia ra 30 mấy gian phòng, trên hành lang những con đường giống nhau dài hơn 100 mét, một chút ánh sáng cũng không có, ban ngày phải mở đèn đường, làm nổi lên công bà A Công thành kính thờ phụng, kính thần bái phật, hoặc là một chỗ hờ, đốt cây nến nguyên bảo, hương tro tiền vàng mã đốt tặng tổ tiên.(editor: bangthan87 diendanlequydon)

Bát Âm Triều nói, giọng nói của lão chất phác, bà lão hơn tám mươi tuổi trong miệng nói lầm nhảm, "A Sinh a quang, anh hai đời đầu thai chỗ tốt, đại phú đại quý, sống lâu trăm tuổi, hôm nay chớ thế, cùng ở giang hồ Suy Đại, bị chém đứt đầu ném xuống biển, hài cốt tìm khắp nơi không thấy---- --"

Một bên một phụ nữ trung niên mặc đồ ngủ nói xen vào, "Vậy không tốt sao? Tiết kiệm một khoản tiền nhặt xác."

Trông thấy Thích Mỹ Trân, từng vị kinh sợ im lặng, không dám có một ánh mắt oán giận nào, toàn bộ xoay mặt sang một bên, kêu Lão Tế trong nhà lên lầu ăn cơm.

Tòa B 1109, trên cửa sắt nước sơn màu lục loang lổ, một vài điểm bị rỉ sét.

Thằng nhóc lau giày đầu trượt thuộc hạ của Thích Mỹ Trân xung phong đi đầu, nắm cái chìa khóa mở cửa ra.(editor: bangthan87 diendanlequydon)

Không hề báo trước, ánh nắng từ cửa sổ chiếu nghiêng xuống không gian u tối, làm cho con mắt nhắm lại. Chờ một giây, bên trong nhà khác xa với thế giới bên ngoài, bên trong cửa trước hai cặp giày vượt qua trước mắt, đi ra hướng phòng khách trống rỗng, rèm cửa sổ bị gió thổi bay lên trần nhà. Phòng ngủ cũng chỉ có một cái giường, một cái gối, ga giường màu xám nhạt đã bị bay màu, ngủ nhẹ, trong không khí tựa hồ còn lưu lại mùi thơm của bột giặt giặt giá.

Ôn Ngọc bất kể như thế nào, cũng không đem gian phòng này, cùng phòng cô và cả phòng mọi người hợp lại một liên kết nào.

Điện thoại bày đồ cúng phụng trung thần nghĩa sĩ Quan Nhị Gia, không có bài vị cũng không có tro cốt. Ân Lạc Hiến cái người này, sống đến thời điểm này hận không thể ngày ngày búi tóc trên đỉnh đầu, lần này lại im hơi lặng tiếng như đã chết, một chút dấu vết cũng không lưu lại.

Có người nào đó đêm khuya đem hân nhớ lại.(editor: bangthan87 diendanlequydon)

Thích Mỹ Trân bất quá cũng chỉ là cúng một nén nhang, bảo hân hãy nghỉ ngơi, chết là hết, nằm dưới đất chớ nên sanh sự, tránh liên lụy cho người còn

sống.

Cô quay mặt sang, thái độ thay đổi cao ngạo đối với Ôn Ngọc.

"Cô coi như cùng với hần là một cuộc, tốt xấu gì, cũng phải cùng cho hần một nén nhang."

Một nén nhang đưa tới Ôn Ngọc, to tràn rơi rụng xuống, bỏ nháng 30 đồng một túi. Tiền nào của nấy. Kẻ thức thời là trang anh kiệt, bên cạnh có bốn năm người coi chừng cô, Ôn Ngọc không nói, nhận lấy hương về Quan Nhị Gia vái xin che chở.

Kính lạy tổ tiên xong, liền đến phiên người sống đầu đá. Căn bản không cần Ôn Ngọc mở miệng nói, Thích Mỹ Trân có thói quen là chủ, hơn nữa phía sau có kẻ dưới, đối thủ tình địch trước mặt, tốt nhất làm chủ áp bức cô hoàn toàn, cô tự cho là chưa ra trận mình đã thắng chắc.

Phụ nữ có khi ngu ngốc lại đáng yêu.(editor: bang than87 diendanlequydon)

Thích Mỹ Trân nhìn ngắm phong cảnh âm đạm ngoài cửa sổ - thuộc về khu dân nghèo đời sống vật lộn, có lẽ hồi tưởng hoặc nhớ lại, một câu nói huy đi lường đoạn, giải thích không khó. "Khuyên hần cũng không nghe, khăng khăng làm theo ý mình, có một người già danh liệu mạng chém chết. Chết thì chết, hài cốt không có người thu lại, tối nay không biết đã bị sóng gió thổi bay đến nơi nào, bị cá tôm ăn thành dạng gì rồi. Nói thật, bay trở về Tây Giang cũng tốt, miễn cưỡng coi như là rụng về cội, trở về cùng cha hần đã chết mà đoàn tụ."

Ôn Ngọc không nói tiếp, cô liền thuận đà nói tiếp: "Nhật được hần đúng là khá giống nhau về tình cảm, so ra chỉ kém con ruột. Hần muốn đá Tần Từ Sơn để nắm giữ Long Hưng, lão Tần Từ làm sao chịu khoan tay đứng nhìn. Kêu hần đi giết chú Long, biết là cái bẫy, chỉ vì lão Tần Từ nói một câu, hần trong đầu buồn bực đã khai báo hoàn toàn mọi việc rồi đi chịu chết! Uống nhầm thuốc, không có não, giang hồ đến nước này còn học mấy thanh niên trẻ tuổi nói chuyện nghĩa khí, phải báo ân, một mạng đổi một mạng. Cuối cùng chỉ có Đại Phi bị chặt tay chặt chân ném trở lại thuyền, còn lại đều chết hết."

Cách vách có đứa con vợ thi giữa kì bị đánh giá "không hợp", lạnh run lui gõ cửa, bị ba mẹ hợp nhau đánh, đau thương kiếm tích gì đều dùng hết, bạo gan hét lên tiếng khóc, tiếng khóc vang dội như bày ông vờ tổ chi chít trong gian phòng, làm người khác suy đoán, có thể đã đến ngày tận thế đã được báo trước.

Núi cao sụp, nước biển chảy ngược.(editor: bangtha87 ddlequydon)

Thực tế đại lục chính là từng khúc chia rẽ, chịu đựng bao nhiêu tiếng thét chói tay, ầm một tiếng tất cả rơi vào tâm trái đất.

Nhiệt độ cao ba vạn, một ngọn lửa lướt qua, thiêu rụi tất cả hoàn toàn không còn lại gì.

"Hần. Thật đã chết rồi à. " Bàn tay chảy mồ hôi lạnh ròng ròng nắm tờ tiền âm phủ, Ôn Ngọc ngồi chồm hổm bên chậu than, ngẩng đầu nhìn Thích Mỹ Trân xác lão, lòng chần chừ.

Thích Mỹ Trân hôm nay không trang điểm, làm giảm đi vẻ kiêu ngạo, đồ lót trong Áo phục hình như mấy ngày chưa được thay, nhìn thấy rõ mấy dấu nhẵn.

"Kỹ thuật bắn của hần đúng là nhanh như tên bắn, điểm ba tám dành cho súng lục 50m điều nhất trúng mi tâm. Lão Tần Từ dạy hần bắn lãnh, thì trước khi chết cũng muốn thu hồi. Gậy bóng chày đập tay phải, một cây nến đốt đến nát bấy, tay có còn hay không cũng không biết được, Đại Phi nói chỉ nhìn thấy hần đau đến ngất đi, lúc sau tỉnh lại, cánh tay mạnh khỏe trở nên mềm nhũn, giắt ở bả vai, chạy tới lay động cũng không có tri giác.

Bên tay tựa như tiếng vọng của âm thanh xương bị nện kêu răng rắc đến chói tay, đau đến trán nổi gân xanh muốn nổ tung, bên dưới hàm răng cắn chặt, một tờ phim nhựa hiện lên, vẽ lên hình ảnh An Lục Hiên lưng gãy(lầy(editor: bangthan87 ddlequydon)

Không ai có thể ngăn cản, một ngôi sao rơi xuống, một người đàn ông của mình bị hủy diệt

Thích Mỹ Trân nói: "Dạn xuyên qua trái tim, năm người cũng bị ném xuống biển lớn, cô nói có bao nhiêu phần tìm được sự sống trong cái chết chứ? Một đại hiệp cụt tay bơi qua khu cảnh giới, không chết đuối cũng bị đám tiểu binh bờ bên kia bắn bị thương."

Ôn Ngọc rũ mắt xuống, lầm bầm tự nói: "trong tiềm thức cuối cùng của tôi cho là, người như hần sẽ không thể nào có ngày chết, ít nhất tôi cũng không biết bất kì tin xấu nào của hần."

Hần là một gốc cây mạnh mẽ xanh tươi, một cái đầu như mãnh thú hung mãnh cường tráng, dường như vĩnh viễn không có lúc nào mềm yếu.

Nhưng cô quên mất rằng, thực tế không giống như bộ phim võ hiệp, vai nam chính suy vận té xuống cốc núi, ăn mật rắn lại kiếm được bí kiếp, ra lại khỏi núi trở thành anh hùng thiên hạ vô địch.

Đêm đó hần say khướt rồi đi, nói câu cuối cùng sơ sài bảo đảm, "Chờ tôi cùng em nói chuyện, kết hôn với em mạng về làm phu nhân Long Hưng."

Ôn Ngọc trầm mặc, tìm không được vẻ mặt thích hợp, câu nói thích đáng, đối mặt với trước giờ chưa từng có hoàn cảnh khó khăn.

Thỉnh cầu thường để làm cho những chuyện ồn ào ở thế gian đè xuống coi âm, nằng có thể có 3 phút đồng hồ dọn dẹp một mớ suy nghĩ lộn xộn phức tạp, về An Lục Hiên, về lúc gặp nhau, và kết thúc.

Về một kết thúc dừng lại cuộc gặp gỡbên ngoài.

"Vi danh lợi, vì nghĩa khí với phụ nữ, hấn làm tận cùng những chuyện xấu, náo nhiệt quá cũng phóng túng quá, cuộc sống hai mươi mấy năm này không tính là lãng phí. Tôi chỉ đoán, hấn có lẽ muốn gặp mặt cô lần cuối cùng, dù sao cô cùng hấn một khoảng thời gian cũng rất nhiệt liệt, tôi dẫn cô, xem toàn bộ nguyện vọng của hấn. Cô như vậy nhìn tôi làm cái gì? Thật giống như nhìn quái vật."

Đầu móng tay đỏ lôm của cô đã lâu không chăm sóc, bị bong tróc loang lổ. Cô xem Ôn Ngọc, đột nhiên bật cười vui vẻ. Khó chịu da thịt dính dấp, không tránh khỏi hiện ra khoe miệng cùng đuôi mắt những nếp nhăn, thời gian đã vẽ lên số tuổi của người phụ nữ.

Ôn Ngọc nhẹ giọng: "Cô hận ta....Ít nhất cũng chán ghét ta...."

Thích Mỹ Trân khoát khoát tay, chỉ ít về mặt bên ngoài trở nên rộng rãi, "Mọi người đều chết hết, tôi đối với cô có tâm tính lo liệu cũng không có ý nghĩa. Cô còn trẻ, khi nào đến tuổi như tôi sẽ hiểu, một chút đàn ông nhất định sẽ không thuộc về cô, nói đúng hơn, không phải thuộc về bất cứ cô gái nào. Hấn đã chết sạch sẽ, đối với tôi cũng coi như giải thoát. Không phải tôi không nói đến, cũng không có ai cảm nhận được, tất cả mọi người đều thất bại, nghĩ có muốn phát hỏa thì cũng không có nơi để phát."

Khiến cho mục tiêu tranh chấp biến mất, đã từng là thù địch có hay không có thể nắm tay giảng hòa. Ôn Ngọc đối với lần này không giám tin tưởng, "Dù sao chẳng nữa, tôi cũng phải cảm ơn cô."

"Cô cảm ơn tôi cái gì? Cần phải cảm ơn tôi chính là Ân Lục Hiền chứ không phải là cô. Cô dùng ba lượng nặng cảm tạ, tôi cũng không có thời gian chấp nhận."

Trước khi rời đi, cô nhỏ giọng nói có lẽ Ân Lục Hiền chìm xuống đáy biển, cô tin hấn mọi chuyện vô địch, không có gì kiêng kỵ, tuyệt đối không thể dễ dàng chịu chết.

Bởi vì hấn và cô cùng quy thành một loại người, bọn họ đối với nhau trông coi sự sống, giữ vững vận mệnh, khởi động sóng lưng yếu ớt, vĩnh viễn không chịu thua.

Đài truyền hình truyền bá tin bình luận, mùa đông lại ảm áp đến lạ thường, bởi vì tầng ô-zon có chỗ rách, mặt trời phóng xạ tầng cao, toàn bộ khí hậu giống như tấm băng Nam Cực mà biến hóa, vốn càng cũng không ngoại lệ.

Bên trong tủ kính sớm trưng bày quần áo mùa đông bán không được giá, thế là bị nhân viên cửa hàng đem vô xếp trong xó, chờ cho cuối mùa mang ra thanh lý.

Ai cũng không nghĩ sẽ có ngày phát sinh ra những chuyện này, có lẽ mấy ngày liền cũng không nhớ ra được, các cô gái nhỏ cũng như cũ đi học tan học đúng giờ, rượt đuổi đùa giỡn, mùa xuân tuổi trẻ đầy ắp, cũng sắp đến một chỗ dừng lại.

Bạn đang đọc truyện *Đêm Nay Rời Càng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 28: Thất Tình

Trước cổng trường học, cả người cô nhìn thế nào cũng không quá 100 kg nhưng đáng sợ chính là cái bụng to đến nỗi chiếm 1/3 trọng lượng cơ thể. Nhìn từ xa, mọi người không thấy được mặt mũi của cô nhưng trong mắt mọi người cô giống như một người quái dị nhe nanh múa vuốt. Tất cả đều không quan trọng, cũng chẳng ai tìm hiểu làm gì.

Bà ngoại nói rất đúng, phụ nữ bốn mươi tuổi vẫn muốn sinh con giống như con trai già vẫn muốn có ngọc. Trong lúc rảnh rỗi tự mình tìm cái chết, y hệt một con lạc đà đi dạo một vòng trong điện Diêm Vương, từ Quỷ Môn Quan trở về. Còn muốn giữ lại nửa cái mạng của mình thì phải tính toán cẩn thận.

Tên của cô là Phụng Anh hay là Thục Tuệ? Tất cả đều không có một chút giá trị nào, cũng không có ai đi theo để tìm hiểu. Cô nuôi con cô suốt cả một đời, đây là máu mủ ruột thịt của cô, yêu và hận đều có đủ trong một ngày âm ỉ, gia đình không được bình an, chồng cứ suốt ngày đánh mắng bọn trẻ chưa hiểu biết gì, đúng là không hút khô đến giọt máu cuối cùng của cô thì không chịu bỏ qua, về phần cái tên cô đã từng mang, cuộc sống như hoa tươi tràn ngập trong nắng cô đã từng có, ngay chính cả cô còn không nhớ, cô đã không quan tâm đến điện mạo hay mơ ước gì nữa rồi.

Mái tóc vàng xơ xác, mặt chỉ chít những nốt lốm đốm, đôi tay suốt ngày ngâm trong hóa chất khiến da tay bị nứt nẻ, bong tróc từng lớp một, khuôn mặt anh quát lại cũng vì cứ tí lại phải cãi nhau với cô. Từ đó về sau cô được gọi là "sư cô", "thiếu phụ luống tuổi có chồng" hay là "bà vợ già".

Không có một chữ nào có thể diễn tả hết sự chán ghét của anh với cô. Giống như anh chê cô khô khan, không chút thú vị y như cái xác khô. Cho tới bây giờ chỉ biết nằm trên giường, đôi chân giang rộng, mắt nhắm lại. Mái tóc tỏa ra cái mùi khiến người khác buồn nôn, bầu ngực khô quắt, hạ thể thì lỏng lẻo, ngay cả giả bộ kêu một tiếng mà cũng làm không xong, sờ mó cô chỉ bằng tay sờ mó bản thân.

Anh thực sự sợ hãi khi vợ anh cầu xin anh cho cô, sao lại bắt buộc anh như vậy, cứ như vậy thì cuộc sống còn có ý nghĩa gì?. Cô ấy vì sao không chịu

tỉnh ngộ, tốt nhất là học theo tấm gương trong trang đầu của tờ báo xã hội, vì mắc chứng thần kinh mà đã ôm lấy hai đứa con một trai, một gái nhảy từ lầu 38 xuống, trừ số tiền bảo hiểm to lớn, cái gì còn chẳng không cần để lại cho anh.

Đúng vậy, người phụ nữ 40 tuổi đã là của ngày hôm qua, hẳn đã sớm bị coi là đồ rác rưởi.

Mà đàn ông 40 tuổi mới bắt đầu thời kỳ hoàng kim, anh lịch sự ưu nhã, tuần tú lại giỏi giang, vì sao phải ở cùng với người vợ và đứa con như ác quỷ suốt nửa đời còn lại?

Không! Không thể lãng phí thời gian nữa!

Nhưng là người nào đã mượn cô ấy làm việc này, để cô mang cả cái bụng bự đến trường anh đe dọa? Anh nhìn về phía sau liền hiểu rõ, là vợ của anh nghe lời người bạn thân chí cốt từ nhỏ-Tê Hồng.... đôi môi được bôi lớp son đỏ sậm, miệng rộng đỏ như máu có thể ăn thịt người, đập giầy cao gót ba tấc, ngón tay cái búng một cái, lớp phấn son bên ngoài rơi xuống, tặc tằng đáng ghét!

Vợ của anh nhanh hơn anh một bước, ở trong đám đông đã tìm được Sunny, giống như một đôi bạn đã lâu không gặp, bà vợ ngu xuẩn của anh trong nháy mắt khóc như mưa, mang cả cái bụng bự quý xuống trước mặt Sunny nhỏ bé, cầu xin cô giơ cao đánh khẽ, tha cho mình cùng tiểu bảo bối trong bụng. Điều này ngay lập tức thu hút sự chú ý của mọi người, bọn họ đứng xem, vây xung quanh gièm pha, hưng phấn còn hơn của hàng bách hóa cuối năm giảm giá. Bọn họ đứng thành từng vòng từng vòng, vây xung quanh hai nhân vật chính, có người còn gọi cho nhà phát thanh, nói mau tới ngay, không bỏ phí tin tức trực tiếp về người con gái bụng bự này.

Hai tay chà sát, hai mặt sáng lên, vận sức chờ động.

Viên Sunny bị vây bên trong, mấy trăm đôi mắt nhìn mặt cô, nàng đáng thương chống đỡ, Bác Đạt của cô, người yêu của cô vì sao vẫn chưa xuất hiện.

“Bà là ai? Tự nhiên chạy tới phát điên cái gì? Tôi căn bản không biết bà”.

Bà vợ của anh khề khom cái eo, cái bụng lớn lạnh ngắt như xi măng chia vào cô, một cái bụng lớn như vậy muốn đập đầu cũng khó khăn, có người phụ nữ nào lại không đồng tình với bà? Ai cũng có một ngày già: “Tôi biết rõ cô tên Viên Sunny, mới qua sinh nhật mười bảy tuổi, tuổi trẻ hoạt bát, nhiệt tình đáng yêu. Lại càng thấy qua anh ta đã viết tặng cô một quyển thơ tình, viết hai người gặp nhau, mến nhau, rồi ở trên giường phong lưu, lần đầu ở đâu, chảy máu, rơi lệ, có hay không thỏa mãn, lần sau muốn được làm tư thế gì, mỗi một chữ đều rõ ràng, tường tận, không khác gì so với báo cáo. San San cô xem, tôi đã già, cô còn trẻ lại xinh đẹp như vậy, đến tương lai sẽ có một người con trai phù hợp với cô, nhưng tôi lại chỉ có một Bác Đạt, trong bụng này còn có con của anh ấy, chẳng nhẽ tiểu bảo bối mất cha khi còn chưa sinh ra hay sao? Mặc kệ người lớn có lỗi như thế nào thì trẻ nhỏ cũng là vô tội”.

Viên Sunny run run đôi môi, sắc mặt trắng bệch.

Kế tiếp cô phải làm thế nào để tự thôi miên bản thân? Làm như thế nào để lừa gạt chính mình?

Nhìn Từ Hồng, hai người cùng nhau trao đổi ánh mắt, bà liền ôm lấy bụng rồi quỳ rạp xuống bên chân Sunny, vừa ngẩng đầu lên đã thấy đầy nước mắt xuất hiện, nhìn những người vây xem xung quanh, bà thể hiện được đáng về kinh khủng nhất của người vợ bị chồng bỏ: “Van cầu cô thương tôi, trong bụng tôi còn có tiểu BB chưa ra đời, van cầu cô giơ cao đánh khẽ bỏ qua cho mẹ con chúng tôi, bỏ qua cho gia đình chúng tôi, hai mươi mấy năm qua, chúng tôi đều tay trong tay vượt qua, rất khó để thay đổi. Tiểu thư Sunny, cầu xin cô bỏ qua để chúng tôi tới Mỹ sinh sống. Tôi đập đầu tạ cô, tạ ơn công đức của cô”.

Viên Sunny bị đẩy đến góc, cô phải đối mặt với những người đi đường cùng các bạn trong trường chỉ chỉ chỏ chỏ, khinh thường cùng khinh bỉ hiện rõ. Cô cũng nên vì mình mà kêu oan chứ? Bọn họ rõ ràng thật lòng yêu nhau, sao lại biến thành người thứ ba phá hỏng hạnh phúc gia đình người ta rồi?

Cô không cam lòng, hất bỏ đôi tay khô cứng nứt nẻ của bà: “Bà khóc suốt mướt cầu xin sự đồng tình? Bà xem quá nhiều phim truyền hình rồi, cầu xin bà đòi phượng thức khác. Anh ấy đã sớm không thương bà, bà cần gì phải kéo anh ấy chết theo bà? Liều mạng nín kéo không bằng giải tán một gia đình, tất cả mọi người đều được giải thoát. Bà xem lại chính bà đi, nhìn bà mọi người đều muốn nôn mửa, bà còn muốn anh ấy yêu bà? Van xin bà cầm lấy cái gương tự soi một chút, sớm tự nhận ra, thành toan cho chúng tôi”. Ngừng một chút, cô thấy không ai hưởng ứng mình, có chút chột dạ bèn bổ sung thêm: “Tôi đối với anh ấy là thật lòng! Chúng tôi thật lòng yêu nhau thì có lỗi gì? Ngược lại tại sao bà lại không chịu thành toàn cho tôi cùng Bác Đạt”. (editor song giang)

Tại sao hoa hậu nổi danh Hồng Kông không phải là Thái Thiếu Phân mà là Quách Ái Minh? Tại sao năm nay mùa đông lại nóng đến mức khiến người ta chán ghét? Tại sao thật lòng yêu nhau lại bị mọi người kinh bỉ? Tại sao người nàng yêu thủy chung không chịu xuất hiện?

Biết bao cái tại sao, các giáo sư xã hội học có vắt hết óc cũng không thể giải thích được.

Từ Hồng rốt cuộc không chịu được nữa phải ra tay, Cửu Âm Bạch Cốt Trảo cộng với công phu khoa cổ, phụ nữ đánh nhau chỉ đơn giản như thế, túm được tóc thì lôi kéo, bộ móng tay tinh xảo cũng tìm đến gương mặt của tiểu yêu tinh mà cào, Mrs. Yang tốt bụng ra giảng hòa cũng bị chửi cho quay lại: “Tiện nhân! Hồ ly tinh! Con gái học ngành giáo dục mà cũng biết phóng khoáng quyến rũ đàn ông mà không biết thận trọng, coi hết cả quần áo quyến rũ đàn ông có vợ. Ngay cả các thầy cô giáo cũng thế, toàn bộ đều là những kẻ dâm đảng, suốt ngày đắm chìm trong truy lạc!”. Ngay cả Mrs. Yang cũng đánh nhau, thường ngày Mrs. Yang nghiêm túc đến đáng sợ vậy mà cũng tình thông các kiểu kỹ năng, mảnh khỏe, Từ Hồng mất hết khí thế, chỉ dám dùng thân thể để bảo vệ bạn tốt, cố nhịn đau khuyên mấy câu: “Có gì mọi người từ từ nói, không cần phải tiếp tục đánh nhau” như thế mà thôi. (editor song giang)

Lúc này thì Ôn Ngọc với Thái Tĩnh Di mới từ bức tường người dày đặc đi ra, Thái Tĩnh Di dữ dằn Từ Hồng đang nổi điên, Ôn Ngọc đi về phía Viên

San San đang khóc nức nở, 30 phút sau cảnh sát cùng kỹ giả mới cũng chạy tới, trên khuôn mặt của Viên San San đầy những vết thương nhỏ do móng tay gây ra, nước mắt nóng hổi chảy qua vết thương, đau đớn càng thêm khắc sâu. Những đau đớn này đây vốn là thuộc về trí nhớ trong tuổi thanh xuân của cô, đạo lý về tình yêu không gì sánh được.

Cha mẹ của Viên Sunny nghe tin mà đến. Bố cô Viên Đại Trạng vốn là người xử lý những vụ án ly hôn, mẹ cô là một bà chủ lớn của gia đình, mẹ luôn biết cách chăm sóc cho gia đình. Chị gái cô Toa Sĩ Bi Á đang học nghiên cứu tại đại học Trung Văn, phong độ luôn rất tốt. Cả nhà cô ai cũng không tin tưởng cô có qua lại với đàn ông đã có vợ, lại còn để chọc cho vợ người ta tới đánh mình. (editor song giang)

Viên Đại Trạng bắt đầu đi vì con gái của mình mà ép cho luật sư của đối phương á khẩu không trả lời được, ông bị Từ Hồng đang tức giận chỉ tay vào mũi chửi to.

Bà Viên chỉ biết ôm con khóc, hận lão sư của cô không biết xấu hổ, lại trách đến những nữ quản lý cao cấp để ý không nghiêm, tóm lại, con gái bảo bối của bà là đáng thương nhất!

Chuyện đã đến bước này, ai cũng không thoải mái.

Chỉ có điều thầy giáo Bác Đạt đâu? Sao không có ai thấy bóng dáng của ông ta?

Viên Đại Trạng đứng ở cạnh lùm cây nhỏ trong bệnh viện hút xong một bao thuốc lá, ông đã hiểu rõ cái gì gọi là một đêm vì lo nghĩ mà bạc trắng đầu. hạ quyết tâm, trước tiên ông lập kế hoạch di dân sang Canada để ngăn cho chuyện con gái cùng thầy giáo yêu nhau bị gièm pha. (editor song giang)

Đúng như trong dự đoán, Viên Sunny xin phép nghỉ học, sách vở vẫn để ở trong phòng, người cũng không liên lạc được.

Bọn họ muốn tới thì tới, muốn đi thì đi, một chút báo trước cũng không có.

Ôn Ngọc càng lặng lẽ, lặng lẽ đọc sách giáo khoa tiếng anh, để phát tiết, cô luôn cầm cúi làm bài tập. Hơn một tuần sau khi kết thúc khóa học bổ túc, trong báo chí có viết những phiên dao dịch trên sàn chứng khoán bắt đầu giảm mạnh, tòa cao ốc 36 tầng của nhà họ Hồng có người nhắm mắt nhảy từ trên xuống, chủ tòa nhà buộc lòng đem sân thượng đóng cửa, phong tỏa thông tin, không cho bất kì người nào làm tin này nổi lên.

Cao ốc nhà họ Hồng có sụp xuống hay sửa sang lại cũng sẽ không có bất kỳ liên quan gì đến cô.

Ngược lại nhìn Ôn gia xem, quá mềm lòng, bán đi cái công xưởng cao su, đi vào cái động không đáy Ôn Quảng Hải. Kinh tế trong nhà ngày càng khó khăn, người người ai cũng nơm nớp chờ đợi quyết định cuối cùng của thẩm phán, không bằng nhà tan cửa nát đại luôn cho ai cũng thoải mái. (editor song giang)

Một cách tự nhiên, chẳng có ai rào ròi để nhớ đến sinh nhật của Ôn Ngọc, cô nhờ A San nấu cho một bát mì thịt, rồi cùng mình nói một câu sinh nhật vui vẻ, coi như bước vào tuổi mười bảy: “Ôn Ngọc thân mến, hôm nay là sinh nhật bạn, chúc bạn sống lâu trăm tuổi, đại phú đại quý”.

Tiếng nói vừa phát ra liền có thần tài tới gõ cửa.

Từ Thiên ở trạm xe bus trung liệt đưa cho cô một chú mèo HelloKity màu hồng, ngậm lấy điều thuốc nói: “Đại ca trước khi đi đã giao cho tôi nhiệm vụ này, nếu anh ấy còn sống trở lại thì coi như tôi không biết, còn nếu anh bất hạnh bị người chém chết thì đưa con mèo này cho cô”.

Hello Kity quá lớn, nặng trĩu trên tay.

Từ Thiên nói một câu: “Sinh nhật vui vẻ”

Ôn Ngọc đem con mèo ôm trước ngực, nhân nhật nói một câu: “Cảm ơn”.

“Cô nên trân trọng”.

“Anh cũng là...”

Giống như hết sức quên thuộc cũng giống như xoay người liền quên.

Trong bụng con Hellokitty nhồi nghìn tờ tiền màu xanh. Đây là cái gì? Người thân chết để lại di vật sao? (editor song giang)

Lục Lộ Vê, Lục Lộ Vê, có lẽ anh đã theo sóng biển đi xa.

Mùa đông này tan mất trong một cơn mưa, chuyện của Viên San San rốt cuộc cũng kết thúc.

Tình yêu của thiếu nữ đầy lòng lý và bi thương, cô đứng đối mặt với thế giới, phản kháng lại nhân sinh. Nhưng tên đàn ông đó bị ôi lỗi đời, quen tỏ ra bất lực trước khó khăn. Cô buộc anh ta phải cùng đứng lên, Ni Tang đốt lửa tự sát trong xe, nhưng đàn ông lưu luyến nhân sinh, vụng vầy trong hò tương, trong nhà còn vợ trẻ con thơ, tương lai sáng lạn, anh ta có uống nhầm thuốc đầu mà tự sát theo vợ bé?

Liều mạng dùng hết sức lực cuối cùng đẩy cửa xe cầu cứu, mặt Viên San San tím bầm, hương tiêu ngọc vẫn.

Dưới đòn nghiêm trọng đó, Viên phu nhân qua đời, Viên tiên sinh vẫn ngồi đau khổ trong linh đường, đối mặt với đám người hoặc đồng cảm hoặc khinh

bị, chợt hiểu ra mọi thứ như một giấc mơ. (editor song giang)

Mà thầy giáo Bác Đạt thì sao? Anh ta có vợ có con, gia đình mỹ mãn, bà vợ mặc dù già nhưng vẫn còn đủ các khả năng sinh, dưỡng, dục. miễn cưỡng cũng có thể chấp nhận được. Toàn bộ mọi người có nói hấn thế nào đi chăng nữa thì vợ hấn cũng sẽ không bỏ hấn đi. Bác Đạt cơ thể khỏe mạnh, lại có năng lực đổi một tòa thành thị, đổi một phần công tác, lại có thể giả bộ làm một nhà văn tao nhã, quan tâm cẩn thận. Trong trường học, học sinh mười mấy hai mươi tuổi như thế nào tranh giành được với anh. ... (vì tác giả viết quá tọc cho nên editor sẽ không làm đoạn này!)

Câu chuyện tình yêu, ngàn năm như một, vẫn không có gì mới cả!

Bạn đang đọc truyện *Đêm Nay Rồi Càng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29: Tây Giang Trong Mộng

Xế chiều chủ nhật nhớ bạn thân, viên kẹo đang ăn nhanh chóng tan ra trong miệng, tiểu thuyết gia viết chuyện quanh co vòng vèo, có một số người chưa tạm biệt đã đi xa.

Ở nơi này mùa đông thật ấm áp, trong thành phố này đã không còn chút dấu vết gì của Ân Lục Hiên.

Ngay từ đầu, tất cả mọi thứ đều không cần phải xảy ra, cô không phải là Ôn Ngọc, anh cũng không phải là Ân Lục Hiên, hơn nữa họ căn bản không phải gặp nhau do trùng hợp. Bức tranh Thượng Đế vẽ lại khiến người xem không còn tìm ra được điểm cũ, càng không đoán được trước kết quả tương lai.

Ngày nghỉ định kỳ đầu tiên, Ôn Ngọc mang theo học bổng trở về nhà, còn chưa bước vào cửa đã nghe thấy tiếng khóc thảm thiết của mấy người phụ nữ, cô không tự chủ được lui về vài bước, bởi vì cô không còn chỗ nào để đi, không còn lựa chọn nào khác, đành phải trở về cái nhà đã sắp tan nát này.

Phòng khách giống như bị bão quét qua, bàn ghế hoàn toàn bị gãy vụn, bình lọ (bát đĩa) trang trí bị ném xuống đất, ở tường bên ngoài có mấy chữ xiêu vẹo "Thiếu nợ trả tiền là chuyện đương nhiên" được viết bằng dầu đỏ, chữ "nợ" còn bị viết riêng thành ba phần và viết không trọn vẹn —— thiếu một nét ngang, như vậy sẽ khiến người mắc chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế* không nhìn được mà muốn sửa lại.

Người giúp việc "nhặt xác" từng bộ từng bộ chén bát hoa hồng nạm vàng quý giá.

Bác gái Âu Ngọc Phân mặc chiếc sườn xám xanh nhạt rộng thùng thình ngồi trên sofa khóc, khăn tay che mũi, che miệng, phát ra từng tiếng nước nở ngắt quãng.

Bác hai dựa vào trên vai chị năm Ôn Tinh khóc đến trời đất mù mịt, Nhật Nguyệt Vô Quang, hận trời đất thần phạt không có mắt, kẻ ác đầy rẫy ngoài đường, vì sao lại chỉ khiến cho Ôn Gia suy tàn? Vừa hận mình còn trẻ ngu ngốc, bởi vì nghe Ôn Quảng Hải nói hai ba câu lừa gạt, đã chạy tới ăn nói khép nép với Di phu nhân.

Bác cả mắt đỏ hoe, quát khê: “Nêu như cô hỏi hận thì ngay lập tức cầm giấy chứng nhận kết hôn đi ly hôn! Ta tuyệt đối sẽ không nói nhiều một câu!”.

Đầu tiên bác hai Thái Nguyên còn đối với bác cả có một chút sợ hãi, nhưng giờ phút này cho dù phải trả bất kỳ giá nào đi chăng nữa thì bà cũng chưa từng cầu xin, mà cầu xin cũng không được thì việc gì phải nhìn sắc mặt bà lớn: “Bác cả sớm không nhắc đến, muộn không nhắc đến lại cố tình đúng lúc trả nợ nói ly hôn, coi tôi ngu lắm hay sao? Một đồng tiền cũng không cần để bỏ qua cho các người sao? Nghĩ cũng đừng nghĩ! Nhiều năm như vậy cần phải tính phí tổn thất tuổi thanh xuân, bà có bồi thường đến mức tán gia bại sản!”

Giọng nói của bác cả không thể thoát ra khỏi miệng, chặn ở trong tim, thiếu chút nữa tức đến phun máu.

Người nào tuổi thanh xuân chẳng như vụn lượng vàng, Âu Ngọc Phân tôi chỉ là gió lướt qua mặt nước, lướt qua rồi không còn chút dấu vết gì sao?

Nhìn hai bác cùng Ôn Tinh có cùng một mối thù, cô liền nghĩ rằng không biết mình đã lưu lạc ở chỗ nào, có còn là Ôn Mẫn nữa hay không? Thật quá đau lòng! Trùng hợp, đúng lúc này Ôn Ngọc bước vào cửa, không thể thoát nổi một trận trách mắng, âm dương kì quái, chửi chửi đánh mềo, mềo xong mới cảm thấy thư thái.

Đáng đời, ai bảo cô tự tiện bỏ ra từ trong bụng người, không cần đoán, trăm phần trăm là dạng người hèn hạ.

Mà Ôn Ngọc nhún vai, không có ý kiến gì, cô đã sớm tập thành thói quen, lời nói vào tai trái ra tai phải, khi cô làm bầm lầy bầu là tự quyết định.

Cô đi lên tầng thì gặp phải bọn xã hội đen, thấy sắc mặt Ôn Nghiên tái nhợt, Ôn Ngọc thuận miệng hỏi: “Cha đâu rồi?”

Ôn Nghiên sợ tới mức hàm răng va chạm vào nhau lạch cạch, tính cả lăm bặc phát: “Cha bị anh ta chém mất ngón tay út ở trước cửa, call(gọi) cho xe cấp cứu đưa tới bệnh viện. cấp cứu”

“Lại nợ thêm bao nhiêu ở bên ngoài nữa?”

“150 mấy vạn, bác cả quỳ trên mặt đất đập đầu cầu xin hán cũng không mềm lòng,hán có một thanh đao thật dài,.....trên người còn xăm hình con hổ.....”

Không đợi cô nói xong, Ôn Ngọc cúi đầu một bên xem tiền gửi trong ngân hàng, tiền mặt, số tiền được thưởng cùng với chứng minh thư nhân dân, giấy chứng nhận hồi hương, một bên hỏi thăm ý kiến của Ôn Nghiên: “Em thấy hai bác cũng không có tâm tình tổ chức lễ mừng năm mới, ba từ khi đi đến giờ vẫn chưa có tin tức, hai người chúng ta ở chỗ này cũng chỉ chọc cho người ta thêm ghét, chị A, không bằng chúng ta cùng nhau về quê, thật lâu không thấy ông bà ngoại, thật nhớ hai người quá!”

Ôn Nghiên cau mày suy nghĩ một chút, cô cùng với người bạn trai là sinh viên gần đây thật vất vả mới có thể khôi phục được mối quan hệ như cũ, một tháng trở về Đại Lục, ai mà biết được sẽ xảy ra chuyện gì, với những người trẻ tuổi như cô thì tình yêu là nhất, nói đến chuyện yêu, tất cả mọi thứ đều sẽ bị vứt sang một bên.

Cô do dự mở miệng nói: “Chị có lẽ vẫn còn có việc phải làm vào mùa đông này, không thể.....”

“Được rồi. Em hiểu, không làm khó chị. Em sẽ về một mình”

Ôn Ngọc là người theo trường phái hành động, làm việc rất gọn gàng, lời còn chưa dứt đã bắt đầu thu dọn hành lý, vật dụng tùy thân, tùy lúc có thể lên đường.

Ôn Nghiên vẫn còn nói nhảm: “A Ngọc, chỉ một mình em đi, có được hay không?”

Ôn Ngọc trong lòng không khỏi phiền muộn, lười đáp lại lời cô.

Viên Sunny cùng Ân Lục Hiển lần lượt qua đời, cô thật muốn nhanh chóng rời khỏi cái thành phố đầy đau thương này, nó lạnh băng không có một chút tình cảm, một viên gạch hay một viên ngói đều do tiền bạc cùng ham muốn xây dựng nên. Người tàn nhẫn nó thì nó vô cùng bền chắc, nhưng một khi đã động lòng, nó tựa như ngọc Lưu Ly dễ vỡ.

Ai ngu mới đem ước mơ xây trên tòa thành này, chúng ta chỉ cần tiền, tiền, tiền và nhiều tiền hơn.

Chờ đợi, chờ đợi một đêm đột nhiên giàu có, chờ đợi số phận đột nhiên thay đổi.

Ôn Ngọc kéo một chiếc vali hành lý khổng lồ như một con quái vật, kéo từ xe jeep lên xe bus.

Ở trong bến xe Tây Giang, dòng người qua lại cuống cuồng, dường như đã lâu chưa về nhà, như những lãng tử phiêu du, giống những chiếc đồ đi xa nay lại trở về.

Ở đây có bầu không khí xa lạ mà quen thuộc, người nơi đây tâm thường mà ấm áp.

Cô thở phào một hơi nhẹ nhõm, quê hương-nơi cô lưu luyến vẫn như xưa, thô ráp, đơn giản mà vẫn xinh đẹp.

Lúc cô rời đi thì Xuân Sơn vẫn còn chảy nước mũi, một đứa trẻ gầy đến mức da bọc xương, chỉ biết đi theo sau cô cười khúc khích như con khỉ nhỏ, mà giờ đây đã trở thành một chàng trai mạnh mẽ ở nông thôn, mặc một cái áo ba lỗ có in dòng chữ giản thể to lớn “Thanh xuân” đi tới đi lui trong đám người vung cánh tay, nhếch miệng một cái lộ ra 16 chiếc răng trắng bóng, hợp lại với mặt trời khiến ánh đèn cũng không chói mắt như vậy.

“Tuệ Tuệ, Tuệ Tuệ, tôi ở nơi này!”

Ở nơi công cộng kêu to, ở Hồng Cảng cũng bị mắng rằng không có người lớn dạy dỗ, ở chỗ này, người đi đường cùng người đi buôn cũng chỉ liếc mắt một cái, để xem là người thanh niên nào, giữa buổi trưa ăn phải thuốc hưng phấn.

Chàng trai da đen chạy chậm đến, đoạt lấy valy hành lý trên tay Ôn Ngọc, vác trên vai. Biểu hiện hán là thần sức khỏe, người con trai cường tráng, khắp người dùng không hết sức lực.

Ôn Ngọc dờ khóc dờ cười: “Cậu vác cái đó làm gì? Bên dưới nó có bánh xe, tự nó sẽ chạy. Buông xuống để kéo đi, khỏi mệt người”.

Một nửa gương mặt của Xuân Sơn đã bị rương hành lý che kín, nhưng vẫn có thể thấy anh cười ngây ngô, vui vẻ nói: “Trên đất bản, vật của cô đều là đồ tốt, dính bùn không tốt. Còn có, cháu chính là người có sức khỏe, đừng bảo là cầm cái rương, giờ thêm cả cô cũng đều không thành vấn đề”.

Bọn họ trở lại con đường đã được sửa sang, Ôn Ngọc biết bà ngoại xây một căn nhà hai tầng bên cạnh đường, tầng một làm cửa hàng, mỗi ngày đúng 7 giờ thì mở, 10 giờ thì dọn dẹp, 30 mấy năm nay không ngày nào gián đoạn, tầng hai được chia nhỏ thành mấy gian phòng, làm thành phòng khách, trên sân thượng có một căn phòng nhỏ, đây chính là phòng của Ôn Ngọc.

Bao nhiêu năm qua, quán bán ngan ngỗng Kim Phúc vẫn đắt khách như thế, buôn bán phát đạt, nước nuôi ra loại ngan ngỗng này có ba phần mỡ, bảy phần thịt, da với xương cũng chỉ đến ba lạng, một ngày mất 45 gam nước muối, đổi lại một ngày thu được bao nhiêu gam kết tủa, cái hương thơm thuần dày đặc nơi chóp mũi.

Người đầu bếp nấu món này cũng đã luyện qua 19000 ngày, gáy đã trở thành 4 đoạn, có xương có thịt, có da giòn có nước ngọt, lại có phần thịt giòn

xốp giữa hai cánh, mỗi một dao chặt xuống đều ở những khớp máu chốt, nhưng vẫn đảm bảo duy trì tối đa độ hoàn hảo, tuyệt đối khiến thực khách có thể cảm nhận được vị ngon tốt nhất.

7 giờ mới mở cửa đón khách mà từ đầu đường đến cuối phố đều là hương thơm của Kim Phúc, khiến cho những con côn trùng trong bụng mọi người xôn xao, miệng lưỡi kêu gào. Đại đội trưởng Long tìm kiếm đã lâu cuối cùng cũng thấy một con thiên nga thuộc hàng hảo hạng, nấu lên sẽ rất ngon.

Ôn Ngọc mới bước vào cửa, để hành lý xuống, xắn tay áo lên liền vào bếp giúp đỡ, nhà các bác, các chú hàng xóm vẫn còn nhận ra cô, một mặt ăn sáng, một mặt thân thiết cùng cô nói chuyện.

Người bán quà vặt Mân Nam nói: “Là Tuệ Tuệ, mấy năm nay không thấy, lại xinh đẹp ra rồi! Có muốn chú làm mai cho con? Anh con lớn lên trông anh tuần lại chịu khó.....”

Vợ của chú cũng là người Tứ Xuyên, nghe nói là cô gái A Bá Châu Tứ, một cô gái tới từ chân một núi nhỏ, cô gái dân tộc Khương nóng nảy vô vai chú, tròn tròn mắt: “Ai muốn chú trông nom, người ta là Tuệ Tuệ ở bên ngoài chẳng nhẽ lại không tìm được người con trai tốt? Ai mà thêm con trai lớn của chú, chẳng có gì cả, có chút tiền ít phiền toái hơn nhiều”. Hung hăng nhưng đầy ý tứ.

Ôn Ngọc chỉ cười, lại nói bọn họ rót thêm trà, thêm nước, tính tiền, đổi chén đĩa, bận rộn đến mức không có thời gian cười đùa.

Xuân sơn cũng tới giúp một tay, mang chiếc bàn tròn lớn từ tầng hai ra bên ngoài nhà vì muốn khách có thêm chỗ ngồi.

Mãi cho đến hơn 11 giờ đêm mới đóng cửa, dẹp tiệm, Ôn Ngọc giúp bà ngoại bóp eo, cùng bà nói chuyện của Vụ Mỹ Hiền cùng Phúc Tử trong thời gian gần đây, rất tự nhiên cô bỏ qua chuyện quan trọng nhất.

Bà ngoại nắm lấy tay cô thở dài: “Mẹ của con ra đi nhưng ta không đồng ý, bọn họ có tiền, trước sau như một xem thường người dân Đại Lục chúng ta, nhưng nghe có người nói những năm nay chị em con sống tốt bà mới có thể ngủ yên một giấc. Chỉ là thế nào chỉ có mình con về, người xấu bấy giờ nhiều như vậy, chị con cũng yên tâm ư?”

Ôn Ngọc nói: “Con là về ăn lễ mừng năm mới, cũng không thể đưa em trai cùng mẹ trở về nhà bà ngoại, bác cả thì nói miệng, bác có chuẩn bị quà tặng cho bà ngoại con, hôm nay loay hoay choáng váng đầu óc, thiếu chút nữa thì quên mất”.

“Trở về thì trở về, mang theo quà tặng làm gì”.

Ôn Ngọc rất chu đáo, mọi người lớn nhỏ đều có quà.

Xuân Sơn nhận được một hộp xe hơi điều khiển từ xa, vui tới mức nước mắt trào quanh trông, khoa trương kêu lớn tiếng: “Tuệ Tuệ, Tuệ Tuệ!”

Người xem, bọn trẻ vui vẻ chính là như vậy, đơn giản trực tiếp. Có lúc ham muốn vật chất nổi lên, cô vẫn muốn ở Hồng Cảng hơn Tây Giang.

Những ngày nghỉ này nhất định sẽ không yên bình.

Khi đưa bé ngọc Xuân Sơn ở giữa hai tầng lầu hẹp đi qua đi lại, cùng với trên trần đồn cậu “Tên du thủ du thực”. Trong người mang bảo vật, hồi hộp đến mức cả người phát run, đi qua đi lại trên đoạn đường, mới đi qua cửa tiệm đã bị Ôn Ngọc bắt được, đe dọa hai ba câu thẳng thắn được khoan hồng liền khiến các đồng chí nhỏ sợ tới mức có gì nói hết.

Một chút bột phấn trắng được gói kỹ, giấu trong dây lưng buộc trong bụng.

Ôn Ngọc khiếp sợ, nhỏ giọng trách móc: “Cháu có biết đây là cái vật gì không? Là hàng cấm, cháu không có tội cũng bị người ta bắt đi bắn chết! Ba mẹ Đức của cháu 30 mấy tuổi mới có một mình cháu là con, cháu định để họ thành người đầu bạc tiền kẻ đầu xanh sao?”

Xuân Sơn bị tội bắn chết dọa sợ, cánh tay che mắt, tự nhiên khóc lên: “Cháu không phải cô ý... Là ông lớn gọi cháu đi.....”

Ôn Ngọc chỉ tiếc rên sất không thành thép: “Ông lớn là ai? Ông ta nói cháu đi chết cháu có đi hay không? Còn khóc! Còn khóc cô liền đem cháu đi nhốt trong phòng tối!”

Xuân Sơn mím miệng ngừng khóc, nức nở nói: “Ba không cho nói, chuyện của ông lớn một chữ cũng không được nói”.

Ôn Ngọc nheo mắt lại uy hiếp: “Ngay cả cô cũng không thể nói?”

“Tuệ Tuệ” ta thật thương Xuân Sơn, đúng là bị đụng đến mức hồng đầu óc, tự nhiên lại thích bà Dạ Xoa Ôn Ngọc.

Truyện Anh Hùng xạ điêu phát sóng ngày 8/6 đang ở Nam Phương quảng cáo, mỗi tối 8h30’ bắt đầu, cả đám tội phạm cũng ít đi mười phần, tất cả hện nhau ngồi ở nhà nhìn Quách Tĩnh, Hoàng Dung nói chuyện yêu thương.

Ôn Ngọc cầm cái cây gậy Đả Cầu Bồng-một cây gậy xanh ngọc, mang theo mấy đứa trẻ con, len lén chạy vào nhà chú Đức đối diện lục đồ trong nhà kho.

Ai cũng không đoán được cô sẽ tìm thấy một đồng đồ cũ bụi bặm trong trí nhớ ngày xưa.

Vứt bỏ hay là nhặt lên?

Phá để làm gì khi cuộc sống cuối cùng vẫn còn những ý nghĩa sâu xa.

Trước mắt là chiếc giường lò xo, có một nam nhân to lớn như ngọn núi, mặc một chiếc quần ka-ki, lỏa thể nửa thân người, trên đó quần đầy băng, hình như còn có vết máu rỉ ra, làm đẹp cho cả một gian phòng bụi bặm.

Trần nhà có một bóng điện 30W nhỏ, anh ta đang dựa vào một cái gối mềm, tay cầm một lon cola có nồng độ cao. Chờ anh ta ngẩng đầu lên, ánh mắt khốn khổ, không có tiêu cự, Hải Lạc Nhân thức giục khiến cho người đẹp Hạ Mông chân đi xiêu vẹo, lúc anh ta thấy cô lại làm mòng đẹp, cười khúc khích ngoắc cô: “Y Toa Bối Lạp, cô lại tới”

Phải làm như thế nào để tự thuyết phục mình, trước mắt là một bãi bùn nhão, là một đồng hồ bỏ đi, đã từng chở cô trên chiếc xe máy để đi đến với Ân Lục Hiển.

Ôn Ngọc nắm chặt tay thành nắm đấm, cùng anh ta đối mặt, mắt đối mặt, đếm đồng hồ báo thức từng giây từng phút, như tình địch gặp nhau, đặng đặng sát khí.

Quanh thân nhiệt độ không khí giảm tới mức tối đa, chỉ có Xuân Sơn là vô tội, vừa sợ Ôn Ngọc thấy người mù, nhất thời kích động đi lên báo thù, lại càng sợ ba biết, đem anh ta treo ngược lên canh cây, cầm dây lưng ngâm muối đánh, nghi thấy cũng đau một chút.

Ôn Ngọc đứng lâu một mõi, định mang một băng ghế đến ngồi, ngồi trước giường anh, chờ anh tỉnh.

Bạn đang đọc truyện *Đêm Nay Rời Cánh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Nam Nữ Cãi Nhau.

Kim phút nhích từng nhích một vòng dài theo đuổi kim giờ ục ịch đến giờ tý, người nào đó đem đồng hồ báo thức cố định buổi xế chiều báo điểm ba tiếng, bức tranh yên lặng đột nhiên chấn động, giống như thành viên chiếu phim nhựa lắc lư, điện ảnh màn bạc cũ chấn động như đầu ngón tay của người già.

Cầm không được không có gì khác ngoài thời gian, hướng về lồng ngực, một lòng nhảy nhip nhàng, khi nào nhanh, khi nào chậm, khi nào đột nhiên ngừng lại, khi nào vọt mạnh lên, không chịu để lại dấu vết cho người ta.

Dừng chân ở Xuân Sơn, Ôn Ngọc xem đến nhàn chán, mà lúc này Lục Hiển lại một mình đắm chìm, hần ôm ấp mộng xuân thu, người người nhấp nhô trong lễ truy điệu của hần, bao nhiêu nhẹ nhõm, cơ hồ muốn phá nóc nhà bay lên.

Đột nhiên hần ngồi dậy, nửa người bị thương bước lên trên dò xét cách cái trán to lớn của Ôn Ngọc trong gang tấc. Giữa lòng mây hần trời chặt, mặt Lục Hiển nghi hoặc, neho đôi mắt hẹp dài, quan sát Ôn Ngọc, như thầy giáo chăm chú giảng dạy, chờ một chút, hần nhìn không chuyển mắt, lại thất thần, không thể xác định được hần rốt cuộc là người hay vật.

Bên trong tầng hầm ngầm khói cùng mùi rượu hỗn tạp, mang theo một mùi chua thối rửa, tinh thần căng thẳng của cô bị châm ngòi kéo xuống cực hạn.

Hần còn dám cười, đồng tử thoải mái, khoe miệng nhếch lên, tươi cười che đầy trí thông minh ngu ngốc, ha ha ha ha ha hắc hắc.....

Thật là muốn chết.

Ngón tay Ôn Ngọc khiêng một thùng nước của Xuân Sơn đưa đến, phát huy sức mạnh ghê gớm, nghiêng đổ rào rào trên thân thể Lục Hiển, từ đầu đến chân, nhiều nếp nhăn dơ dáy bẩn thỉu của mùi súng đạn trải trên giường đều bị nước giếng làm ướt, nước chảy nhỏ giọt.

Lúc này Lục Hiển như tỉnh mộng, ngu ngốc ngờ ngác ngẩn đầu nhìn hướng Ôn Ngọc đang ôm cái thùng thờ hồn hèn, không thể tin nổi. Vừa lau mặt vừa gằm nhẹ, "Em uống nhầm thuốc sao? Có biết trời hôm nay mấy độ không? Điện cũng phải có giới hạn chứ!"

Hần mở to mắt nhìn trừng trừng, với hung thần ác sát đòi lấy mạng cùng một dạng, chỉ tiếc dọa không được Ôn Ngọc, Ôn Ngọc nhẹ nhàng coi bỏ lóp trang phục sau khi diễn xong vai diễn tâm sự Kim Cương

Cô gương mặt lên, rõ ràng cao không bằng hần mấy cm, lại xuất ra tinh thần đấu sĩ, muốn cùng hần quyết chiến tới cùng.

"Thật có lỗi với anh lục, tính không ra anh muốn đòi hight đến khi nào, tôi lại không có thời gian có tâm tình chờ đợi, đành phải dùng phương pháp đặc biệt đánh thức anh. "Đưa cái thùng màu đỏ plastic cho người hầu Xuân sơn, cô quay sang, không mặn không nhạt hỏi một câu, "Nghe nói anh đã chết triệt để, không còn khả năng sống sót, bài vị đều đã được lập xong, như thế nào, Anh Lục lại thoát thân giả chết đạo chơi? Kịch bản mười mấy năm trước, bây giờ diễn lại không cảm thấy tầm thường."

"Gặp tôi không chết, em cực kì thất vọng?" Lục Hiển không tôn nghiêm, không cho mình một chút mặt mũi, hần nằm ngang làm khăn trải giường niệm nhỏ giọt tí tách, chân dài đặt trên lan can giường, cả lờ phất phơ chẳng biết xấu hổ. "Không có biện pháp, Lục Hiển tôi có chín cái mạng, trọng thương bị ném xuống biển, bơi qua Thái Bình Dương làm sao có thể sống. Nhưng mà Ôn Ngọc, chúng ta thật có duyên, trốn được tới tây giang còn có thể gặp em. Em tới làm cái gì? Vượt qua ngàn dặm xa xôi, đặc biệt đến thăm tôi?"

"Sức mạnh Hải Lạc Nhân còn không có, anh Lục còn sống lại có mộng tưởng hảo huyền, ý nghĩ kì lạ. Tôi biết mạng anh cứng rắn, càng kính nể anh chết đi sống lại lại có thể vô sỉ đến trình độ này. Chính anh muốn hút độc cần thuốc, cũng chưa có cái gọi là kích thích, cầu xin anh đừng sai khiến người của Xuân Sơn đi mua cho anh Bạch phiến, phiến anh mờ to mắt, tôi nhất định sẽ đi báo công an, báo anh tàng trữ ma túy, anh Lục, nơi này không phải Hồng Cảng, Hải Lạc Nhân giống như thuốc phiện, 50 khắc liền với tay phản bội anh đến chết. Muốn đợi nữ vương đặc xá? Đợi cho anh đi đến Hoàng Tiền Lộ cũng chưa có tin tức."

Lời nói Ôn Ngọc như một cây gai sắt nhọn, đột nhiên đâm trúng miệng vết thương chưa lành ở bụng hần, không nhịn được đau đớn. Hần ngồi dậy, biểu tình hung ác đáng sợ, trong lòng ngực lửa giận cuộn cuộn, đặng đặng sát khí.

Nhưng mà phút chốc, hần lại đổi thành ngậm bi thương, bộ dáng giật mình hiểu biết, "Nhân gia nói gặp nạn không bằng quen tôi, Lục Hiển tôi hiện tại là lâm vào hoàn cảnh này, không tiền không thế không ai giúp đỡ. Em muốn đi thì đi, muốn mắng cứ mắng, không phải còn bao phần mới mua đến sao? Đợi tôi hút hết nó rồi trả lời."

Không sao, đây hóa ra là sắc mặt đàn ông. Bình an vô sự suốt ngày bốc phếp, một gian phòng nói thành một building, một chiếc ni tan nói thành BMW, tiền lương 7000 nói thành gia tài trăm vạn, nghe hần thôi, thôi trúng trên trời có dưới đất thông, hần là con người rắn rỏi, thỏa mãn chống đỡ một gia đình, trời sập xuống thì có hần đỡ.

Khi đó chỉ chớp mắt trở nên nghèo túng, như thế nào? Anh nhìn xuống không hề rặng thì hần chê anh yếu, anh lớn mật nói nhiều vài câu, hần nói anh ngại nghèo yếu phú. Tóm lại ngàn sai vạn sai, hần đường đường là nam tử hần tuyệt đối không sai.

Chắc chắn, đều tại anh không mạnh.

Ôn Ngọc không có thời gian cùng hần giận dỗi, mà nhất là giận dỗi không ý nghĩa. Chỉ nhàn nhạt liếc nhìn hần một cái, tư thái khinh bỉ xem thường, "Anh nói không sai, tôi quả thật thất vọng, nhìn hiện tại, tôi ngược lại tình nguyện mong anh chìm xuống đáy biển cho cá ăn, ít nhiều gì đối với bụng đói của tôm cá còn có hiệu dụng"

Ánh mắt của cô đã có thể làm trọng thương hần, mặt Lục Hiển đen lại, lăm lăm không bị sao cả, trả lời một cách mỉa mai, "Ngại quá, ta sống được thật tốt, khiến em thất vọng, có muốn ăn nhân sâm bồi bổ thân thể hay không? Để tránh em phải bức mình, ăn không ngon ngủ không yên."

Khỏe mỗi lần một tia cười lạnh, Ôn Ngọc nói: "Sống được thật tốt? Cùng một dạng với con chó hoang trong đồng rác nhặt thức ăn, nhìn thấy bạch phiến liền quẫy đuôi xanh quay quaoanh, chỉ cần có bột hít, cừu nhân giết cha cũng có thể bái cha nuôi. Một ngày nào đó hết thuốc, liền giết người phóng hỏa cướp bóc cưỡng ép gian trá không có việc xấu nào không làm, con ghien trên phù phiếm, có khả năng vì 30 viên giết cả người nhà, Những việc của kẻ nghiện anh thấy so với tôi rất nhiều, lúc nào là người, lúc nào là quỷ, muốn xem khi không đủ lượng bạch phiến."

Sau cùng cô nhấn mạnh: "Anh Lục, đến lượt tôi là anh, tình nguyện chết cũng không muốn giống y như chó sống cả đời. Nhưng có lẽ, cả đời của các anh không hề dài, có lẽ ba năm sau liền ôm lấy Hải Lạc Nhân đi lấp đầy bãi phế liệu."

Cô vẫy tay chào tiệm biệt hần, "Anh Lục, anh không biết tôi có nhiều thoải mái, Giống như đại ca D chu toàn phí tốt, nhưng đối với một con chó chết, có cái gì phải lo lắng? Tôi về sau đi học rồi kết hôn, mua nhà sống đến chết, điều phải đa tạ tiền cúng điệu của Anh Lục tặng tôi 10 vạn bảng ANH." Không thêm nói thêm nhiều, sự tha thứ của cô đã đạt cực hạn, ước chừng Lục Hiển cũng hiểu

Lục Hiển bị câu nói cuối cùng làm đã khí nội thương đến khầu huyết, ai là câu? Ai là người? Cô mới đứng là trên đời không cần nhất mặt con gái, còn dám trước mặt hần mà lăm âm ỉ, muốn lấy tiền bạc của hần để mua nhà lập gia đình sinh sống, để cho cuộc sống của cô trôi qua an ổn

Khó trách nhân gia đã nói: kỹ nữ vô tình, đào kép vô nghĩa.

Đầu óc hần bị nước vô hần mới đi đối xử tốt với cô.

Tốt xấu, hần tình lại cũng đã rõ đầu đuôi, ngượng ngùng toàn thân ảm ước không còn chút khí lực, nằm ở trên giường hồi tưởng lại, nghĩ tới gương mặt lạnh như băng không có chút tình cảm nào, hần hận nghiêng răng nghiêng lợi, hận lúc này không thể bóp chết cô.

Từ đầu đến cuối, Xuân Sơn đều đi phía sau cô.

Cô trong đầu buồn bực một đường đi về phía trước, Trương bồi thúc bá kê to: "Tuệ Tuệ, Tuệ Tuệ" đến khi cô không còn nghe được. Kim nén một hơi rồi cuộc cũng đến bờ biển đá ngầm Lâm Lập, xem sóng biển ngày qua ngày, năm này qua năm khác đập vỗ vào nhám thạch cứng rắn, lặng im không nói gì

Gió biển lạnh như vậy, mỗi khi bay qua liền lấy đi một chút thân nhiệt.

Xuân Sơn ngồi ở trên tảng đá ngầm suy nghĩ nhân sinh, rất lâu mới lấy đủ dũng khí, mở miệng hỏi: "Tuệ Tuệ, cô có cùng nhận thức với Lão đại?"

Ôn Ngọc theo bản năng phủ nhận, "Ai cùng nhận thức với hần? Một kẻ nghiện, sớm hay muộn hú bạch phiến cũng toi mạng." Nói xong liền hối hận, cô gài mồm cái láo làm ra vẻ người ta phải buồn nôn.

"Xuân Sơn, hẳn không phải người tốt, anh không cần để ý đến hắn."

Xuân Sơn nói: "Đúng là lão đại đối xử với tôi...."

"Tôi không muốn nói chuyện của hắn."

Ôn Ngọc hãy còn không thể làm đến ý chí sắt đá, bất động như sơn, cô trước mặt Lục Hiền còn làm bộ bình tĩnh chỉ chớp mắt đều bị phá vỡ, cô lúc này giống như hư vô mờ mịt nảy sinh buồn phiền chuyện tình cảm.

Chạng vạng con mưa nhỏ rớt xuống, vẫn như trần nhỏ Lâm Hải gió với nước triều miên.

Trời không tốt, làm ăn không thấy tốt, vì thế tan chợ sớm, cửa hàng từ trên xuống dưới công nhân đầu bếp cũng phải nghỉ khá lâu, mọi người thoải mái vui mừng.

Tâm trạng buồn rầu thoỉ không tan, Ôn Ngọc đến thư phòng ở lầu hai, ông ngoại Vu Phụng Hiền là lưu học sinh dân quốc trung kỳ, tiếng Pháp tiếng Đức đều tinh thông, từ phía thư phòng đều chất đầy sách ngay ngắn chỉnh tề, được cho là một tòa tư nhân Đồ Thư quán.

Chỉ là Vu Phụng Hiền hai chân bị tàn tật, đã ngồi trên xe lăn hơn nửa đời người.

Khi Ôn Ngọc gõ cửa, Vu Phụng Hiền đang nằm trước bàn sách lớn, cầm một bút Pike cũ kỹ, hết sức chăm chú sáng tác học thuật tâm đắc của ông. Gặp Ôn Ngọc đến, trước hỏi qua cô ăn cơm có ngon không, bài tập ôn tập có khó quá không, trình độ anh vẫn như thế nào.

Ôn Ngọc ngoan ngoãn trả lời, một lúc sau trầm mặc muốn nói lại thôi. Vu Phụng Hiền phóng hạ bút, kêu Ôn Ngọc ngồi xuống, sẵn sàng nói chuyện.

Ôn Ngọc chần chờ rất lâu, do dự mở miệng hỏi: "Ông ngoại, con không hiểu vì sao một người tốt lại đi hút thuốc phiện. Hoa anh túc quả thực rất đẹp, sinh sống giữa đất đai, vì sao sau khi tinh luyện, lại thành quái vật, không thể khống chế, phá hủy bất cứ một người nào."

Vu Phụng Hiền nắm kính lão ở mũi quan sát Ôn Ngọc nghi hoặc, nhưng chưa muốn cảnh cáo ngăn chặn bỗng nhiên cô bắt đầu sinh lòng hiếu kỳ, ông đang tự hỏi theo thói quen bấm tay gõ gõ bàn, chậm rãi nói: "Tồn tại là tất nhiên, thuốc phiện tồn tại cùng phát triển ở tại con người nhu cầu chỉ tăng không có giảm. Tuệ Tuệ, con hút thuốc lại vì cái gì?"

Tim Ôn Ngọc đập mạnh loạn nhịp, trước mặt Vu Phụng Hiền, cô không thể nào che giấu: "Thời gian quá nhiều, giờ giấc quá ít, sinh hoạt buồn khổ lại không có ý nghĩa, Đồng mẹ ngày ngày cả nhau, người nhà lại bất hòa, không bằng một liều thuốc có thể né tránh hiện thực một thời gian."

Vu phụng hiền nói: "Tuệ tuệ, chính con đều đã rõ ràng, là hư không."

Ôn Ngọc áp ứng, có cái hiểu cái không.

Vu Phụng Hiền vừa mới xoay người, thúc đầu gối cô ý muốn đẩy nhanh câu chuyện, "Hiện tại cùng ông ngoại nói chuyện một chút, rồi cuộc phát sinh chuyện gì?"

Ngày thứ ba sau khi nói chuyện, Xuân Sơn ở trong nhà bếp quay quanh Ôn Ngọc lải nhải, vị lão đại trụ ở tầng hầm lại hỏi cô, hỏi xong không cho Hứa Xuân Sơn trả lời, uy hiếp hẳn lúc không có phát sinh việc gì, một người thần kinh tốt.

Tiểu Hòa hầm canh gà nhân sâm ở trên bếp lò bốc lên hơi nóng, mới ra vại nước chắt ra nước nhiều thịt dày, còn có ngô Trường Giang, hạt đều sáng trong.

Ôn Ngọc lấy một cái muỗng nhỏ cùng một tấm giấy dầu, từng viên thuốc trắng để trên giấy nghiền nát, tất cả đều đổ vào canh gà, chăm chú thêm vào trong món ăn. Trong lúc cấp bách, cô nhìn thời gian hỏi một tiếng, "Kêu đại phú đi trộm gì đó đã chuẩn bị xong chưa?"

XUân Sơn nom nóp lo sợ đáp, "Tôi điều đã mang ở trên người."

Cô lấy ra một cái giỏ trúc, anh ta khiêng một bao công cụ, muốn đi giết người phóng hỏa vô cùng độc ác.

Bạn đang đọc truyện *Đêm Nay Rồi Càng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 31: Một Đường Hương Bắc.

Không thể chờ, không thể ngừng, tôi muốn một đường hương bắc mà đi.

Đêm qua mưa, sáng nay mặt trời màu đỏ cùng với những cơn gió nhẹ thổi thúc, Chím én mang theo gia đình di dời vào miền Nam, nhiệt độ không khí còn đang ở 20 độ, ven đường mỗi một cây cỏ dại đều đã bị rét đậm vẫn sinh trưởng tươi tốt, cũng không phải là không sợ giá lạnh, chẳng qua nghĩ muốn trước khi tuyết rơi thì sống lâu một chút.

Ôn Ngọc mặc bỏ quần áo của bà ngoại tự tay đan đi ra ngoài, sợi dệt lông cừu, ân đào đỏ tươi làm nổi bật lên khuôn mặt trắng nõn sáng lên đến kinh người.

Con gái mười bảy tuổi rất hiếm có, Thượng đế đều đã vì cô mà tạo lại một tầng kim quang, làn da sáng lạng, chạm vào cảm thấy như đàn hồi, khắp nơi đều là sức mạnh tuổi trẻ - không hề để ý đến tuổi tác, hoặc thanh xuân, nguyên nhân có cô hy vọng rất nhiều, rất nhiều tương lai chờ đón, không cần tìm kiếm khắp thế giới, bản thân giới hạn trước năm 28 tuổi nhất định phải vui vẻ thuận lợi thả ra ngoài,

ba mươi tuổi bốn mươi tuổi cũng không so đo tính toán, chỉ cần là sinh vật giống được liền đồng ý kết hôn ngay.

Các cô không biết phải chờ nhiều hạnh phúc, nhiều hy vọng khó có được, hoặc là các cô khinh khường những gì được biết.

Tôi cùng với anh, cuối cùng vẫn bị thế đòi đánh thắng.

Bởi vậy cô muốn thử một lần, đánh giá con người dài lâu, cô làm người tài đánh cuộc một lần, bất kể thắng thua. Sau này theo khuôn phép cũ, sinh hoạt yên bình.

Đồ ăn bên trong giỏ trúc lay động, cái nút công tắc màu xanh thẫm kiểu cũ treo ở cạnh mép cửa, rắc rắc một tiếng đèn sáng lên, tức thì ánh sáng trong bóng đêm làm toát ra tia sáng vui vẻ ấm áp.

Tầng hầm ngầm ẩm ướt âm u lạnh lẽo, phòng hỗn độn không chịu nổi, bên giường một cái bát bị vỡ miệng chứa đầy bụi và tàn thuốc, trên khăn trải giường màu xanh lá cây đậm dính một mảng lớn vết bẩn màu vàng không ai dọn dẹp, nghênh ngang nằm ngang trước mắt.

Lục Hiển vẫn như cũ mặc cái quần bò của hán không chịu giặt, tóc dài che khuất mắt, vết máu trên miếng băng vải đã biến thành đen, toàn thân tản ra mùi chua thối như đồ bỏ đi đã lâu không xử lý, xương sống lưng bị rút sạch, đứng không thẳng ngời không vững, nằm ngang cong vẹo ở trên giường nhỏ, đối với trần nhà cứ ngỡ người thần thờ.

Nghe được tiếng đi bộ đã biết là ai đến, hán rồi rít muốn hay không muốn đứng dậy, lòng tự trọng của người đàn ông đã trời chập chân, hán từ đầu đến cuối đều không nhút nhát, giả bộ lạnh lùng vô tình, cực kỳ nhàm chán, cực kỳ ngây thơ.

Ôn Ngọc đánh giá hoạt động bất ôn bất hòa của hán đạt tiêu chuẩn, không ngừng cổ vũ hán cố gắng, nhìn hán có thể chịu đựng bao lâu.

Xuân Sơn đeo trên lưng cái bao công cụ đứng ở cửa thông gió đợi lệnh, một chút biến đổi nhỏ cũng làm sợ tới mức tay chân rung rẩy, nói chuyện cũng trở nên cằn nhằn, hán hán...hán - - Tuệ Tuệ của hán không hề cùng một dạng, đều là bị ô nhiễm Tư Bản Chủ Nghĩa ăn mòn.

Muốn cảnh giác mặt ngọt chết ruồi sao.

Bên trong, Ôn Ngọc mở nắp vung, vớt nhẹ vớt dầu màu vàng cam trong nồi canh gà, nhân sâm thuốc bổ đều thấm hết vào thịt gà, suy nghĩ một chút đều biết là đại bổ, mà gia truyền của cô là nước chát ngỗng, chỉ lấy những thứ tinh hoa nhất là thân và cánh, cổ là thịt thừa, chân già không thể thấm gia vị, chỉ có cánh cùng bụng con ngỗng, da cùng thịt tỉ lệ thật hoàn hảo, mỗi một góc đều đâm lỗ để nước thấm vào, răng cắn đến đâu, đều đậm đà mùi vị tan xương tủy.

Cô làm người hiền, bên trong nhà nhỏ lộn xộn cô lột miếng vải bố, dọn bát đủ chờ hán đến ngồi trên bàn ăn cơm.

Hán rút cuộc cũng đem tầm mắt đang xem con nhện kết lưới trên nóc nhà dịch chuyển, nghiêng mặt qua lờm cò một cái, vẫn là gương mặt của người chết, giống như là cô thiếu nợ hán năm trăm vạn không trả. "Cô tới đây làm cái gì?"

Khuôn mặt Ôn Ngọc tươi cười nghênh đón địch, "Tôi tới xem anh ra sao, anh Lục. Quyết định cơm có ăn hay không?"

Đồ ăn của bác Đức chỉ có thể nói "chín như" "Có muối", cái này so với canh gà nhân sâm nước chát ngỗng ở trước mắt, màu sắc hương vị đều ngon, có hơi nóng bốc lên, làm động đến con sâu đói trong bụng ngộ ngộayo.

Đòi người khổ đoán, Hán muốn tận hưởng lạc thú trước mắt, Đại Thực tứ phương.

Chiếc đĩa đã được đưa đến tay, hán không nhận, Ôn Ngọc nhẹ nhàng nói: "Đều là thành quả do tôi tự mình xuống bếp nấu, Anh Lục không chịu nể mặt sao?"

"Không gì là cho không, cô muốn làm gì? Cứ đi thẳng vào vấn đề, tôi đến bước đường này cũng không có gì phải bận tâm." Lục Hiển đối với sự thay đổi của cô vẫn luôn hoài nghi, thậm chí là sợ hãi, cô cười khanh khách bộ dáng với Hắc Quả Phụ không khác là bao.

"Tốt xấu gì cũng coi như từng quen biết, nhớ kỹ lúc trước Anh Lục còn để lại tiền bạc cho tôi, tôi không thể lấy oán trả ơn, Chỉ một bữa ăn, tôi có thể đáp ứng."

Lục Hiển tuyên bố sự thật, "Tay phải của tôi tàn phế."

Ôn Ngọc bung bát lên, lấy một cái muỗng, liền muốn đút com cho hấn ăn.

Lục Hiển nhú mày, "Em bị sét đánh trúng sao? Tự nhiên biến thành một người khác?"

Ôn Ngọc múc một muỗng canh gà, thổi nguội, đưa đến cạnh môi hấn, thân mật như bạn gái, "Dùng qua bữa com này, chúng ta đã thanh toán xong, về sau anh phú quý phát tài, hay bản cùng nghèo khổ đều không liên quan đến tôi. Anh Lục, chúng ta quen biết đã lâu, cũng nên có kết thúc."

"Sao, em muốn mượn bữa ăn này để cắt áo đoạn tuyệt mối quan hệ? Em cho rằng tôi còn có thể dây dưa với em? Em xem em là hoàng thất công chúa sao?"

"Đưa đến bên miệng cũng không chịu nuốt sao?"

Lục Hiển cúi đầu, ánh mắt từ đầu đến cuối chưa từng rời khỏi mặt cô, nhạt nhẽo lưỡi liếm cái thìa bên cạnh, canh gà nóng ẩm làm phản chấn dạ dày khô héo, càng thêm kích động mãnh liệt gào thét muốn ăn.

Hấn uống nước canh, ăn qua com, chùng qua con ham mê ăn uống mới hơi: "Em có phải hay không muốn giết tôi? Sợ tôi liên lụy đến em? Yên tâm, Lục Hiển tôi người nào làm người đó gánh chịu, chưa bao giờ làm liên lụy đến người bên cạnh."

Ôn Ngọc bình thường thu thập bát đĩa, nhân tiện lau luôn bàn trà đầy bụi bẩn, bận rộn cũng không ngẩng đầu lên, "Như thế nào? Tôi lúc nào có vinh hạn đến người bên cạnh đại ca D? Cũng không ban giấy chứng nhận cho ta, gởi dải lụa thông báo cho tôi biết để lên đài thi đấu phát biểu cảm nghĩ. Dù sao cũng là ngàn vạn nữ trung trổ hết tài năng..."

Lục Hiển cảm thán, "Giả như em từ nhỏ không thể nói chuyện, hợp lại càng thêm hoàn mỹ."

"Kia muốn bán không ra giá, tôi bán cũng không được tiền bạc, nợ đánh bạc của cha làm sao trả được? Toàn gia đình đều phải ra đầu đường chết đói."

"Em có ý gì? Nói rõ ra." Hấn giận tái mặt, ép hỏi.

Ôn Ngọc không mặn không nhạt, không quan tâm, "Lòng tốt quá lớn, cho tôi tìm một nhà nào tốt, một tốt nghiệp xong liền kết hôn, giao tiền biếu trước 60 vạn, tôi khi nào đáng giá như vậy, được nhiều người yêu thương vừa mừng lại vừa lo."

Lục Hiển nói: "Đôi phương người nào?"

Ôn Ngọc đáp: "Còn có thể như thế nào? Cho rằng mọi người đều như đại ca D sao, chiều cao anh tuấn, bản lĩnh hào phóng? Hơn bốn mươi tuổi bị trọc đầu làm lão, trong bụng như chứa một cái thai 7 tháng tuổi, sống đến 80 tuổi cũng chưa thấy sinh."

"Em đồng ý?"

"Tôi có thể nói không sao? Nói xong lại treo lên lại rồi dùng dây lưng quất vào. Anh Lục, tôi không phải con mèo có chín mạng, anh cũng không phải đại hiệp thần kỳ, nhiều lần đều có thể trình diện đúng lúc."

"Nói đi nói lại, cuối cùng thành tôi nợ em?" Lục Hiển bắt đầu bốc khói, tâm của hấn không còn ở tại Ni cô tin tại chớp mũi. Ngực nặng nề buồn bực, không nói rõ kìm nén, nơi u tối vùng vẫy, không muốn ai biết.

"Anh tính toán cả đời ngu ở tần hằm này làm người vô hình?"

Đột nhiên hấn nổi giận, một cước đạp đổ bàn thủy tinh, hét lớn: "Em muốn tôi như thế nào? Một người tàn phế, em trông cậy vào hấn rất nhanh thăng chức làm người giàu có hay là làm Tổng đốc?"

Ôn Ngọc nói: "Anh cứ tiếp tục hình dáng này, không biết có sống qua được mùa đông này không?"

Lục Hiển không lên tiếng, gắt gao nhìn lưng Ôn Ngọc, chờ đợi rồi đột nhiên trào dâng lửa giận nhưng nhanh chóng được dập tắt, chờ đợi cô mở miệng, nhỏ giọng nói: "Em không phòng bị cảnh giác?"

Lúc sau, Ôn Ngọc đã đi đến cửa, đưa lưng về phía hấn đỡ lấy cánh cửa, "Không từ bỏ, thì cả đời làm chó, anh chọn con đường này, từ nay về sau chẳng còn quan hệ với tôi, anh Lục, tôi chúc anh sống lâu trăm tuổi, phú quý duyên niên."

Ngoài cửa một chút ánh nắng như đồ xuống, ôm lấy bóng dáng mảnh mai của cô, Ôn Ngọc à Ôn Ngọc, cô mơ hồ muốn nơi này như sương mù bị ánh sáng làm tan biến không còn nhìn thấy nữa.

Một bước cuối cùng, cô bước ra ngưỡng cửa, nghe thấy hấn nói: "Tôi chấp nhận em."

Đồng thời cũng nghe thấy một thân người buồn bực ngã xuống, đánh nghiêng làm cái gài tạt rơi theo, chốc lát khói bụi đầy trời, như đồng lửa bùng lên, sau đó nham thạch nóng chảy phun trào, tro tàn bị cuốn sạch.

Hấn có cảm giác ngủ thẳng giấc đến rạng sáng mới tỉnh, bên trong tầng ngầm nhỏ hẹp không biết khi nào lại có thêm một cái bàn viết, một đèn bàn nhỏ, Ôn Ngọc thân sắc như thường, ngồi dưới ánh đèn đọc sách, thấy hấn tỉnh lại, cũng bất quá hơi nâng gương mặt, nó: "Có đôi bụng không? Ăn mỳ có

được hay không?"

Hắn nghĩ đứng dậy, lại nghe thấy tiếng cầu nhiều sợi dây sắt va chạm, mượn ánh sáng mới nhìn thấy rõ, trên người hắn một bộ cồng tay xiềng chân, hoàn toàn giống như dùng hình phạt bất phạm nhân phải làm theo yêu cầu. Trên bàn trà một chén mì gà lạnh như băng, giống như Ôn tiểu thư đang ngồi, không cảm tình không dao động.

"Cô điên rồi?"

Khiếp sợ tức giận, Thượng Đế cũng không ngờ được, Ôn Ngọc lại điên đến trình độ này.

Mà cô chỉ nhẹ nhàng băng quơ đáp lại hắn: "Anh nói muốn phòng bị, tôi giúp anh mà thôi. Như thế nào? Có phải anh Lục đang cực kì cảm động."

"Tôi lại phải cân cả đời để quên đi thực tại, đi cũng nhớ cùng đấu tranh hy vọng, sự tình cho tới bây giờ đã không công bằng, tôi chơi một hồi lại phải thua ván bài, hành động thực tế phải bồi thường cả đời.

Bạn đang đọc truyện *Đêm Nay Rồi Càng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32: Hình Phạt Lăng Trì

Nói móc châm chọc xong, nhưng cô cũng không có để mặc hắn tự sinh tự diệt.

Giai đoạn thời kì thống khổ rốt cuộc bắt đầu, Lục Hiền khó chịu, Ôn Ngọc cũng không nhẹ nhàng.

Mới dãi bắt quá là lo lắng, mồ hôi trộm, thỉnh thoảng, ban đêm hắn sẽ bị ác mộng làm cho tỉnh giấc, mở to mắt sợ hãi hoảng loạn nhìn vách tường bốn phía lạnh như băng, một góc chật chội, tầng hầm mờ tối, lẻ loi một ngọn đèn nhỏ yếu ớt chiếu sáng đêm tối. Là Ôn Ngọc, cô đang đọc một quyển sách bìa màu lam trắng đội sự phản kháng giảm xuống, hiểu kỳ ở bên trong từng lớp bụi bậm trời nổi, là như thế nào không gì bị được để tâm trí cô hướng về, tập trung khác thường.

Để họ tới lên xem một cái có được hay không? Xem ánh mắt màu hồ phách của cô gái, phản chiếu bóng dáng của Lưu Vân như một dạng hành văn, hay là hắn đang ở nơi này khổ sở vùng vẫy.

Cô chờ hắn mắng xong, ầm ĩ, sức cùng lực kiệt đến mê man, một tay chống đỡ bên cạnh bàn, một tay vịn chặt eo, chậm rãi đứng lên - - Cô quá chuyên tâm, suốt một giờ không chịu đôi tư thế, toàn thân huyết mạch không thông, tê dại cũng thống khổ đau xót.

Bác Đức làm ở sở công tác vệ sinh ở trên trần, cùng nhau xem cô lớn lên, là người quen cũ của Lục Hiền, đối với bất kể hậu quả Ôn Ngọc muốn làm gì cũng im lặng không nói, ông thỉnh thoảng hai ba ngày sẽ đến tầng hầm thay thuốc cho vết thương của Lục Hiền, thừa dịp hắn bất tỉnh nhân sự mà quay lại, vì sợ hắn thấy bác Đức như bắt lấy hi vọng, lại không cam chịu số phận, hưởng thụ thế gian này đau đớn khổ sở nhất.

Ôn Ngọc vẫn ôm ấp một tia hy vọng, hỏi qua bác Đức, tay phải Lục Hiền có thể phục hồi khả năng như cũ được không, bác Đức lắc đầu, cuộc đời Lục Hiền lúc này nhất định là bán tàn phế, lấy chiếc đĩa đều đã không ổn được, còn muốn trở lại chốn xưa rửa sạch sự sỉ nhục sao? Nằm mơ!

Cô không thể nào tưởng tượng được cảnh tượng Lục Hiền thất bại trở nên nghèo túng, chắc là cảnh trong mơ của các cô gái kiêu diễm, người đàn ông này vĩnh viễn vẫn cường tráng bá đạo, cả đội dùng binh khí đánh nhau khi đó hắn chỉ dùng một thanh trường đao, là có thể giết một trăm địch, gió tanh mưa máu giết người như cái ngóc tay, từ nay về sau anh hùng can đảm cùng một dạng giữ lấy cô, bảo vệ cho cô giống như tình yêu ảo tưởng.

Mà giờ phút này Lục Hiền bé nhỏ giống như người già khô gầy phát ra những âm thanh run rẩy, nước mắt nước mũi giàn giụa, cuộn mình nằm trên giường, hai chữ chặt vật không thể hình dung nổi.

Có thể chết đối với hắn mà nói mới đúng là sự giải thoát cuối cùng.

Cô đem quần áo trên người hắn ướt đầm mồ hôi lột bỏ đi, thừa dịp lúc hắn chưa tỉnh, dùng khăn mặt thấm nước ấm, muốn lau chùi đi những dấu vết thống khổ của hắn mất ngày qua. Động tác phải nhanh, đổi quần áo ném sang một bên chờ bác Đức tới lấy, nhanh chóng mặc lên người bộ đồ ngủ màu lam bạc, Ôn Ngọc nhắm hai mắt, không dám nhìn xem cái gì, người này thân thể bị thuốc phiện giày vò trở nên gầy gò nhưng vẫn đẹp như cũ, xương cùng thịt tỉ lệ chưa thay đổi, trắng men sáng bóng chói mắt, giống như mới ra lò một cái vại tươi mới chứa nhiều chất lỏng nước chất ngồng.

Cô bị nắm giữ cổ tay, cảnh giác nhìn đột nhiên Lục Hiền tỉnh lại.

Mà ngọn đèn chiếu không tới nơi này, đục ngầu khó phân biệt gương mặt, ánh mắt Lục Hiền giống như sao Thiên Lang Tinh tây bắc lóng lánh trong đêm cô tịch, nhìn lại cô, nặng nề như ngọn lửa giữa cánh đồng hoang vu đang cháy lang ra, gió thổi cô lay, không thể tiếp cận.

Người nào cũng đều không mở miệng nói chuyện, có lẽ giờ phút này, sự im lặng của hai bên là câu trả lời đúng nhất, cô cùng hắn, ngay tại ban đêm cô đơn rét lạnh, giống như tại giữa biển đại trung hải, chiếc du thuyền nhỏ lẻ loi phiêu dạt, không biết người từ nơi nào đến, muốn đi đâu, dưới bóng đèn

đêm giữa sóng biển gặp nhau, liền hai bên cần phải ôn nhu đáp lễ.

Tinh thần không tốt, không bao lâu lại rơi vào trong bóng đêm,

Ôn Ngọc lẳng lẳng ngồi trước giường, ban đêm tầng hầm ngầm không có ánh trăng không có ánh sáng, chỉ có không khí của sự nghèo khó, sự bần cùng, sự đấu tranh vùng vẫy đang lơ lửng như một câu chuyện cổ xưa.

Chúng nó ở trong ký ức phai biến thành màu vàng, lại ở trong lòng lâu lâu lại được bồi đắp theo thời gian.

Cô nắm bàn tay hần mồ hôi lạnh đang chảy ròng ròng, cúi xuống * ở tại mi tâm đang trói chặt của hần một nụ hôn, mềm nhẹ uyển chuyển không muốn cho ai biết, xin đèn bàn, bàn học cùng bức tường bảo vệ tốt bí mật này.

Hư - -

Ngày thứ bảy, toàn thân hần bắt đầu đau đớn, bệnh kén ăn mất ngủ, giai đoạn nóng nảy không yên, lúc nào cũng giống như sự phẫn nộ mạnh mẽ của con sư tử, pháo Hạ Thiên, không cần thận một chút hần sẽ tiện tay nổ mạnh, khẽ động xích vang rầm rầm, sẽ trở thành bối cảnh âm nhạc buồn rầu ảm ức nhất trên đời, trên trán gân xanh như muốn nổ tung, giống như dã thú gào thét, đau đớn cùng khao khát làm hần quên mất toàn bộ, hần chọn lựa những ngôn ngữ ác độc nhất đâm bị thương cô, công kích cô, muốn làm cô xấu hổ vô cùng, xấu hổ và giận dữ để rời đi.

Có lúc oán giận, "Tiện" nhân, tôi tốn tiền nuôi cô, cô lại muốn lấy oán trả ơn! "Tiện" nhân, kỹ nữ cũng không bằng cô.

Có lúc nguyên rửa, " "Muốn cả nhà cô đi lấp bể! Cô chờ tôi, tôi sớm muộn gì cũng đem cô đi xé sát! Chặt đứt các đốt ngón tay cho chó hoang ăn!"

Đáng tiếc Ông Ngọc không nghe được và không nhìn thấy, một quyển sách mới được lật đi lật lại đến cũ, một đoạn văn hết đọc đi đọc lại, cô phải lên tiếng cao giọng một bài ca quốc tế, hoặc hướng về phía trước cầu nguyện, thỉnh cầu tất cả cái "Ác" trong cuộc sống này tha thứ cho hần.

Tội ác bị thuốc phiện khống chế ngày càng lớn ra không giới hạn, tất cả ghê tởm đều nằm ngang trước mắt, miệng vết thương lần lượt bị nứt toát máu chảy đầm đìa, bức người nhìn thẳng.

Mất mát đi hiệu lực, Lục Hiển đổi chiến lược, lấy tự mình hại chính mình phản kháng bạo lực, hần đập đầu xuống đất, da thịt bị nê xi măng đập bể, một âm thanh vang lên ầm ầm, hoặc là trả thù, hoặc là che dấu con kiến cắn đau trong lòng, hần tàn nhẫn cực kỳ đối với bản thân mình, muốn từ đây kết thúc tình trạng muốn sống mà sống không được này.

Ôn Ngọc nhanh nhay cầm cây roi điện, luồng điện 50v thù bên thân, cô cúi xuống vào thân thể mất đi ý trí của Lục Hiển tuyên bố lời cảnh cáo, "Nếu anh không dừng tay, chó trách tôi dùng thủ đoạn đặc biệt."

Lục Hiển đâu còn nghe thấy tiếng người, trán bị đập bể một mảng to, chấn động đại não to lớn, không rảnh rồi tiếp thu tin tức bên ngoài.

Vì thế ngay lúc hần điên cuồng tự ngược bản thân mình, Ôn Ngọc dùng roi điện đánh trúng cánh tay hần, sản sinh tiếng điện lưu trong không khí vang nhỏ, bất quá ba giây sau, người đàn ông đang điên kia một khắc sau liền sợ ngã xuống đất, bất tỉnh nhân sự không biết gì.

Ôn Ngọc gọi Xuân Sơn tới, mang dây thừng tới trói Lục Hiển thật chặt, ném lại lên giường. Bôi thuốc tẩy trừ vết máu ở miệng vết thương, chờ hần tỉnh, mới biết cái gì gọi là thống khổ, cái gì gọi là phẫn nộ, dây dằm trói thật chặt, trên làn da bị nện lại tạo ra từng đường vết thương, ngoài miệng bị miếng giấy dán dán lại, mắng cũng không cho mắng, chỉ có thể cắn chặt răng, thần kinh căng thẳng, cứng rắn nhẫn nại, nhẫn nại này như lóc từng miếng thịt lẳng tri xử tử đau khổ không cùng.

Nhưng hình dáng hần trở nên mảnh khảnh, bắp thịt ban đầu no đủ căng đầy thịt giờ như lớp bánh xe bị xì hơi, dần dần mất đi ý chí sinh tồn, Tiều tụy khô bại giống như cái xác không hồn, tất cả giống như một ông già.

Ôn Ngọc cũng sợ hãi, hần không thể có khả năng chết trong quá trình cai nghiện.

Có chút thời gian sau hần bình tĩnh lại, cùng với Ôn Ngọc vui đùa, một mặt hưởng thụ cô vuốt từng múng một thức ăn, một mặt cười nói, "Mẹ tôi đều không có uy với tôi, thật giống như mẹ nhỏ, - - tôi không nhớ rõ tôi có mẹ hay không, cũng không nhớ rõ có nếm qua "ngực" (sữa) hay không - - " nói xong nhìn bộ ngực đầy đà của Ôn Ngọc giấu ở trong áo lông, ánh mắt từ trên xuống dưới giao du...

Có khi cùng cô tâm sự, thẳng thắn nói: "Ôn Ngọc, em không cần thiết phải cùng tôi lãng phí thời gian. Lục Hiển ta là Young anh Dangerous, số mệnh thói nát điều không đáng giá tiền bạc. Lúc trước bất quá nhằm chán tim em vui chơi, điên cuồng như biển lớn, ngày ngày dùng cái < cùng tôi nói, hẹn hò so với sáng khoái hút ma túy, bảo tôi tìm một em gái sạch sẽ thử một lần. Không phải mới gặp được cô. Lại trang bị lại cá tính, nghĩ nếu muốn chia tay cũng sẽ không phiền toái, rảnh tôi nhằm chán cùng cô vui chơi mà thôi, chẳng thể thì tôi có bệnh, nửa đêm bỏ đi đến nhà cô. Cô thật sự, trò chơi không còn ý nghĩa, hẹn hò cũng không có dự tính mới."

Ôn Ngọc lấy khăn chà sát miệng hần, không muốn nói nhiều liếc hần một cái, "Hóa ra anh cùng tôi chơi trò chơi, nhận thức tốt với tôi funny."

Lục Hiển cường điệu, "Tôi nói với em là sự thật, cô cho tôi nói đùa, Con gái đều có bệnh, nói thật không tin, lời nói dối thì tin đến không nghi ngờ."

Ôn Ngọc đáp: "Anh có tâm tình cầu nhau nói triết học nam nữ, không bằng nghĩ ngợi thật tốt, dưỡng thần tốt, cùng lượt tiếp theo phát huy khí lực tự sát."

Lục Hiển nói: "Cảm ơn cảm ơn, son thủy có gặp lại, luôn luôn là em gặp rủi ro, lúc đó tôi phải có toan tính."

"Nói mạnh mẽ không thiệt hại, là tốt hay xấu, chờ anh sống qua được năm nay rồi nói tiếp."

Lòng của cô thương tổn hay không thương tổn, đau hay không đau, cô không có thời gian để so đo.

Cuối năm nhiệt độ chợt xuống. Mùa đông phía nam khởi đầu lạnh, tập thơ màu lam đã lật tới 17 lần, từng câu chữ đều có khả năng ghi lại trong lòng. Rạng sáng toàn thân Lục Hiền bỗng nhưng rét run, mặt không có chút máu, gần giống như người sắp chết.

Hắn kêu hô: "Ôn Ngọc Ôn Ngọc... .." Đứt quãng không nghe rõ.

Cô liên quên mất quy tắc phòng bị do mình định ra, vội vã đến trước giường, bối rối bị hắn nắm lấy tay phải, hắn không được đồ ra mồ hôi, run rẩy, nắm tay cô giống như nắm một tia hy vọng, lúc này đều dồn khí lực toàn thân, nắm lấy được mu bàn tay cô, đau đớn khó chịu.

"Ôn ngọc... Ôn ngọc... .. Ôn ngọc... .." Họ tên của cô, sau cùng đối với hắn là một được thuốc hay.

"Tôi ở đây, anh Lục, tôi là Ôn Ngọc, tôi ở trong này, anh cố gắng chống đỡ, ở lại tây giang hoặc về hồng cảng, tôi đều sẽ giúp anh." Lời nói ra khỏi miệng, chính cô cũng kinh ngạc, ai ngờ vui đùa cảm tình đã phát triển đến mức này, là lẽ câu lạc yên sinh trường đây thực vật, bất tri bất giác đã ôm xung quanh một mảng trời xanh đại thụ.

"Thật sự?"

"Thật sự. Các người đàn ông đều thật kì quái, thích nghe con gái làm nũng nói những lời nửa thật nửa giả, đến nói thật khi đó cũng không dám tin."

"Thật sự?" Hắn hỏi một lần nữa, tin tưởng cầu mong, có lẽ chỉ là thần khí không rõ khi đó theo bản năng lập lại. Hắn rất lạnh, tháng mười hai bị lấy hết y phục ném tới bắc cực, không khí băng lạnh như châm chọc, thân thể khắp nơi mỗi ngõ ngách, hiệu lệnh phe ác ma, lấy thông thả lắng đọng lại tư thái, từ từ, hạnh hạ chui vào thân thể. So với vạn tên xuyên tim, ngũ mã phân thau càng đáng sợ, người hắn đau khổ đến mức tận cùng, cũng không cho bất kỳ giới hạn nào, nhấn nạt một giây, một giây sau vẫn tiếp tục, bóng tối ngay trước mặt, không có tận cùng, cũng không có hi vọng.

"Thật sự."

Cô đỡ lấy mặt hắn, hai gò má no đủ lúc trước đã sụp xuống, ánh mắt hùng dũng sắc bén tan rã bất an, cô khẩn cầu nhìn hắn, cho cô nhiều điểm, nhiều một chút điểm dừng khi đi về phía trước.

"Tôi nói thật, anh Lục, anh cùng tôi chơi đùa, tôi lại cùng anh thật tình, thật là không công bằng."

"A, hóa ra như vậy - -" Hắn tựa hồ là giữa sự thống khổ cực độ cô gấn nặn ra nụ cười, đại não cùng trái tim bị đau đớn chiếm giữ, làm người ta không thể suy nghĩ, vô lực bị thương, hắn nói: "Thật đáng tiếc, tôi sẽ chết - -"

Bạn đang đọc truyện *Đêm Nay Rồi Càng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Câu Chuyện Cạo Đầu

Đêm đó, Ân Lục Hiền đã suy nghĩ rất nhiều, nhưng có lẽ vì dễ chuộc tội nên số mạng của anh càng thêm tàn khốc, đau đớn đến mức ngất đi, mở mắt ra thì thấy mình đang ở trong một căn nhà còn được gọi là nhà, đây không phải là Thiên Đường với những đám mây trắng xốp, bông bồng, cũng không có thánh Jesus mặc áo bào trắng như tuyết đang đọc tội của anh, chỉ có Ôn Ngọc, cô vẫn giống như trước kia, mặc một bộ áo bông quê mùa đã cũ, mái tóc dài trở thành 2, 3 cái đuôi sam ngoan ngoan rủ xuống đầu vai. Một khuôn mặt sạch sẽ, nhỏ nhắn, đường nét rõ ràng, dịu dàng uyển chuyển đầy hàm xúc, đẹp như những bức ảnh của các ngôi sao nữ trên báo. Editor: Song Giang

Thấy anh tỉnh, cô bình tĩnh hơn, khi sự việc đêm qua xảy ra, cô nhẹ nhàng nói: "Anh đã tỉnh? Có đói bụng hay không? Trong bếp nhà chú Đức vẫn còn chút cháo nóng, anh có muốn ăn không?"

Sóng gió qua đi, sức cùng lực kiệt, anh không còn có thể suy nghĩ được nữa, cổ họng bị người rút sạch nước ra, giọng nói khàn khàn, anh càng nghĩ lại càng nghĩ ngợi, không nhận được bên hỏi: "Ôn Ngọc, tại sao..... Tại sao lại giúp anh?"

Ga giường đã được đổi mới hoàn toàn, màu đỏ tươi thay cho màu đỏ thẫm, tất cả đều vui mừng, nơi nơi rộn rã náo nhiệt, những chiếc ga mang theo bột giặt cùng hơi nóng của mặt trời tạo thành những loại mùi hỗn tạp, khiến những người đang ở nơi ẩm thấp sau buổi trưa đã được gió mát hồng khô, mặt trời sưởi ấm. Editor: Song Giang

"Vì cảm ơn anh đã chịu chơi với em hết trò chơi này, lý do này có đầy đủ hay không?"

Ân Lục Hiền nói: "Ôn Ngọc, em có biết hay không, anh chính là một đồng đồ bỏ đi được vứt bên lề đường, không có chút giá trị cũng không còn ý nghĩa, em lại lãng phí thời gian trên người anh....."

“Em làm gì tự em biết, và lại em có thể tự suy tính được nhưng anh đang làm gì, anh có chút thời gian nghĩ chưa? Cả đời quanh quẩn sống sống chết chết, có mất lại muốn làm người mù, không chịu mở mắt ra nhìn chính bản thân mình. Đây là thực lòng, ngay cả đồ bỏ đi cũng có tác dụng, gom chúng lại thành đồng, sử dụng lại cũng rất có giá trị. Anh vậy mà ngay cả chính bản thân cũng không dám đối mặt, nhát gan đến buồn cười.

Ân Lục Hiển không biết làm sao an ủi nói: “Sáng sớm, em lại cùng anh nói triết lý cuộc sống con người.”

Ôn Ngọc mang một đồng quần áo bản ra ngoài: “Anh cho rằng em cô đơn đến mức nhàm chán muốn cầu nhau, vào tai trái ra tai phải không được tốt?”

Thời gian hai người ở chung trong một ngày cũng không tốt đẹp lắm, nhiều đêm, Ân Lục Hiển đau tới mức gào thét, anh giống như dã thú thủ dùng hơi sức toàn thân để thoát ra khỏi xích sắt, cũng dùng răng cắn, cắn da thịt. Những thớ thịt yếu ớt trên cánh tay phải đã lưu lại tất cả những vết sẹo lớn nhỏ, lồi lõm, ở bên ngoài da thịt thì tĩnh mạch đứt gãy, máu chảy đầm đìa. Editor: Song Giang

Ác giả ác báo, nhân quả tuần hoàn, lúc còn trẻ không có gieo hạt giống tốt, cho dù mười năm hay hai mươi năm thì những hậu quả xấu vẫn luôn chờ người đến nếm.

Một ngày anh mắng đủ cũng thổ lộ đủ, chán nản mệt mỏi tê liệt ngã xuống giường, thờ hờn hờn hỏi Ôn Ngọc: “Em mỗi ngày đều nghe từ ngữ thô tục, không tức giận, không nổi giận sao?”

Ôn Ngọc nâng lên quyển sách, vẫn không thay đổi: “Ta là tu Phật Pháp nhà Lục tiên sinh, tu ở tâm, tu công chính liêm minh, thay mặt tất cả chúng sinh chịu thêm nhục nhã, chuyện ác hướng về chính mình, chuyện tốt để cho người. Đồ ai có thể khiến cho Phật Di Lặc giận chân nổi giận dùng dùng?”

“Thật thâm sâu, không bằng em cắt thịt cho thực tế?”

Ôn Ngọc liếc xéo anh một cái, lạnh nhạt nói: “Em không phải đang cắt thịt, lấy máu để lấy ơn báo oán?”

Ân Lục Hiển trầm mặc, được một thời gian thì cơn đau lại kéo tới, lời kéo da đầu, áp chết thần kinh, khổ khổ sở sở đến không còn chút sức lực nào. Editor: Song Giang

Tốt hay xấu, Ôn Ngọc nghe xong chết lặng, cô làm bạn của anh cũng được một thời gian rồi, sau này như thế nào, cũng không phải là Hoàng Đại Tiên, sao có thể bấm ngón tay là đoán được kết cục.

Giao thừa sắp tới, cô chú Đức làm đồ ăn tết bận đến mức chân không chạm đất, ngan vịt Kim Phúc buồn bán phát đạt, Ôn Ngọc đa số thời gian đều ở trong tiệm phụ giúp, Ân Lục Hiển bị bệnh hiểm nghèo giao cho Xuân Sơn chăm sóc.

Mới đầu khi anh nghe thấy công việc được giao, sợ đến mức mặt trắng bệch, khổ sở cầu xin, ông lớn ở nhà kho khi nổi điên sẽ ăn thịt người, ngàn vạn lần không được bắt anh đi chịu chết.

Qua mấy ngày, Ân Lục Hiển cùng Xuân Sơn đã trở thành bạn bè tốt, chính xác mà nói thì lúc Xuân Sơn nhìn Ân Lục Hiển ánh mắt tỏa sáng, lờ lờ kim quang. Mở miệng, đóng miệng, ông lớn thật xuất sắc, ông lớn từng trải việc đời, ông lớn thật có tiền.

Ôn Ngọc nghe thấy bèn vu khống Ân Lục Hiển dụ dỗ trẻ vị thành niên phạm tội.

Ân Lục Hiển lộ rõ vẻ thoải mái, ngón trỏ chỉ chỉ trên môi, nhướn mày, trong lòng thần chí phấn khởi: “Cho anh điều thuốc, Y Toa Bối Lạp”.

Ôn Ngọc cúi đầu, nhặt những thứ bỏ đi trên mặt đất, lúc ngẩng đầu có chút choang váng, có lẽ do đường máu thấp, làm việc quá mệt mỏi: “Xin lỗi, em đã cai thuốc.”

Ân Lục Hiển tò mò: “Cái khi nào thế? Được bao lâu rồi?” Editor: Song Giang

Tàng đá không thông suốt, đập vỡ cũng không thay đổi cái nhìn.

Ôn Ngọc nói: “Em niệm Phật, sau khi đọc sách liền hiểu ra, quyết tâm thay đổi để làm lại chính mình, điều đầu tiên sách viết là không được nghiện thuốc lá, có thể hay không?”

Ân Lục Hiển bất đắc dĩ nói: “Mắng em khi không tức giận, hỏi nhiều câu muốn nổi giận, em hôm nay có tới M không?” Ngắc ngắc tay gọi Xuân Sơn nói: “Cháu xem, nữ nhân thật là khó phục vụ, về sau không bằng cháu cùng đàn ông.”

“Dừng lại”. Ôn Ngọc muốn kéo Xuân Sơn ra cửa, tránh cho cháu phải nghe đại ca D ăn đồ mặn đầy miệng, không kiêng kị nói nói ngôn ngữ ô uế: “Cháu không phải nói chuyện khi cháu.”

Anh giả bộ vô tội: “Có phải em không muốn cùng anh nói chuyện, anh không thể làm gì ngoài cùng Xuân Sơn nói, điều này em cũng không cho? Có quyền hay không hà thẩm?”

Ôn Ngọc nói như đinh chém sắt: “Không ai không có quyền tự do nói nhưng nếu anh không chịu sẽ cho dòng điện 50V thu phục anh”. Editor: Song Giang

Hai ta anh che ngực, diễn đến thái quá: “Tôi sợ rồi, ngàn vạn lần không được nha Ôn tiểu thư”.

Hoàn toàn quên mất sự đau đớn từ vết sẹo, đi một bước quên một bước, không có tiền đồ.

Khó có cơ hội được nghỉ ngơi buổi trưa, cô vốn là nằm gục trên bàn đọc sách ngủ, trong mơ lại thấy anh gọi đến, linh hồn cô tựa như bay tới phòng kho, cả người rơi vào trong lòng Ân Lục Hiên đang nằm trên giường ngủ, cô dán vào người anh, yên lặng ngủ.

Những ngày qua cô quá hao tâm tổn sức, ăn nhân sâm cũng không trở lại như xưa, ngủ quá sâu, trộm nghe thấy có tiếng ngáy nhỏ, hoặc là có tiếng nói chuyện linh tinh, Ân Lục Hiên lộ ý cười, không dám làm cho cô giật mình thức giấc, đành phải chịu đựng tới mức suýt nội thương, miệng phun máu tươi.

Khi tỉnh lại kim giờ đã chỉ đúng 6 giờ, ở dưới đất có một chiếc đèn cổ vẫn sáng như cũ, Ân Lục Hiên ngồi bên cạnh cô, cầm lấy cuốn sách nhỏ đã cũ, nghiêm túc chăm chỉ tính toán từng câu một, bất chợt từ người anh tỏa ra mấy phân phong độ của người tri thức. Đó là Cố Thành (mắt đen). Chữ viết đơn giản nhưng lộ rõ hoài niệm, cuốn bên cạnh có một tờ đang viết “xa và gần”.Editor: Song Giang

Anh,

Nhìn em một lúc,

Rồi lại nhìn mây,

Em cảm thấy được,

Chúng ta ở rất xa,

Nhưng anh với mây rất gần.

Ôn Ngọc hỏi: “Anh đọc cái này, sẽ không nhưc đâu?”

Khép sách lại, Ân Lục Hiên mở rộng bàn tay vuốt ve bìa sách, ánh mắt từ bìa sách trừu tượng đi lên nhìn đôi môi của Ôn Ngọc, cười cười nói: “Quá nhàm chán, không còn việc gì khác, không còn cách nào khác là đọc sách tiêu khiển. Thế nào? Tại sao lại không cho?”

Ôn Ngọc cười, đại ca D khi đi học thì hình ảnh phải quý giá cỡ nào, phải chụp hình để lưu giữ, cho người đời sau chiêm ngưỡng.

Mà Lục Lộ Về đâu rồi, ma xui quỷ khiến, anh bị ý muốn lúc đầu thúc đẩy, khẩn cấp muốn biết bao nhiêu cái đau đớn cùng khổ sở được trộn lẫn để tạo thành một đêm không ngủ, một mình cô đơn ngồi dưới ánh đèn, lại đọc một quyển vở ghi chép.

Cô đang suy nghĩ gì, cô muốn tìm cái gì trong lúc bất chợt, không rõ sự tình, mỗi một thứ anh đều muốn biết.

Tính tình lẽ mẽ, sợ hãi, rụt rè sao xứng làm đại ca D.

So sánh mới bắt đầu trở nên mới lạ, kích thích, thử thăm dò trò chơi, trước mắt nhao nhao đến hỗn loạn, tư tưởng tình cảm càng khiến người ta lo lắng vô cùng, tâm loạn như ma. Editor song song

Nhưng nó cứ như vậy xảy ra, ngoài dự đoán, không biết thật là xấu, càng không biết làm thế nào để thay đổi.

Anh nói với cô: “Ôn Ngọc, Ôn Ngọc,..... anh bị bệnh nặng, so với hút thuốc phiện còn nặng hơn, Chung Phán Phán muốn mạng người.

Cô trấn an anh: “Yên tâm, đến lúc đó em sẽ nhặt xác cho anh, để cho anh an ổn ra đi”.

“Anh thật hạnh phúc, trên đời này cuối cùng anh cũng tìm thấy có người cam tâm nhặt, lập bài vị”.

“Lại nói loạn, không cho anh ăn cơm nữa, làm quỷ chết đói xuống địa ngục”.

Không gì tự nhiên lại nghiện cãi nhau, hai bàn tay trắng, ngược lại rất nhẹ nhõm.

Một đêm trước lễ mừng năm mới, Ân Lục Hiên rốt cục được đi hồng mạt, chủ nghĩa đàn ông của anh phát triển tốt cực kì, tuyệt đối không chịu hạ mình cầu xin đàn bà, bắt đầu làm cho Xuân Sơn và chú Đức thay phiên nhau oanh tạc Ôn Ngọc, tháng 2 có 28 ngày, anh sớm một chút đến nhà may Vương Tài đặt vài bộ quần áo mới thay chú Đức. Bộ tây trang có chiếc quần ống loe, chỉ thiếu một chiếc dây chuyền vàng to, thắt lưng da thì biến thành nhà giàu mới nổi.

Ôn Ngọc thấy anh giống người hoang dã, đầu tóc rối bời, bẩn thỉu, kéo anh sang nhà chú Thúc, để anh ngồi trên cái ghế trước mặt gương, lấy chiếc áo mưa nylon khoác lên người, buộc vô cổ để giữ. Cô chạy ra cửa, không tới 10 phút đã trở lại, trong tay cầm một máy cạo đầu (tông-đơ) màu xanh bạc bằng dây điện đã bị gỉ, có trời mới biết cô ở bên nhà hàng xóm lửa gát gát, còn dùng lời ngon tiếng ngọt, nhanh nhẹn giáo hoạt như một tiểu hồ ly, cầu xin nào cũng dính đầy mặt đường ngọt lịm, cho dù là ai đi chẳng nữa cũng không thể cự tuyệt.

Cô tìm thêm một thanh lược, bỏ ra khỏi bao nylon, ngón tay đưa vào cái bộ tóc giống tổ chim, ước lượng qua một lần chiều dài định cắt, trông cô thật có tư thái làm thợ.

Ân Lục Hiển cau mày nghi ngờ nói: “Tóm lại là em có thể làm hay không? Anh cũng không phải là không trả nổi tiền cắt một cái đầu, để em cắt tóc anh thấy mình giống như một món đồ chơi bị mang ra làm thí nghiệm”.

“Im lặng có được hay không? Nếu em phân tâm, tay mà run không cẩn thận làm anh mất một tai thì sao? Cuối năm thấy máu là điềm xấu, giống con khi cả một năm không may mắn, ai phụ trách bồi thường?”

“Ta bồi thường cho em, ai bồi thường cho ta một chiếc tai? Ôn Ngọc, Ôn Ngọc tiểu thư, em có tin hay không, đến gia ta nhất định bị em là giận mà chết?”(edittor song song)

Cắm điện vào, đẩy nút từ OFF lên ON, trong nháy mắt cái máy ông ông ông động mạnh, Ôn Ngọc cũng giật mình, nhìn đến trong gương, Ân Lục Hiển lộ vẻ mặt sáng tỏ- không vẫn giả bộ, anh biết em là tay mơ (không biết gì cả).

Đội cô cầm chắc tay, đẩy tay muốn cắt, anh một dáng vẻ nghĩa quên thân, khẳng khái chịu chết, hại cô không nhìn được cười, nắm lấy bả vai anh, ôm bụng cười tới nửa phút mới đủ, thật lòng an ủi: “Thả lỏng đi Ân tiên sinh, em đảm bảo anh không chảy máu, không đau đớn. Chỉ cần anh ngoan ngoan ngồi im, chờ một chút là xong thôi”.

Ân Lục Hiển méo mặt, nhìn hình ảnh cô trong kính, hứng thù dạt dào: “Một câu nói hay hết như mới phá qua tấm thân xử nữ, nhất là em phá ta, không phải ta làm rách của em. Nói thật đi Ôn Ngọc, có phải hay không ở trong trường học em bị bạn xấu dẫn đi xem phim “ngọc bỏ đoàn”, “ngọc nữ tâm kinh”, “thập đại khóc hình”?”

Đẩy lưỡi dao cắt bỏ phần tóc dư thừa, từ đỉnh đầu tới gáy, dọc theo sợi nylon đã chằng từ trước, cạo đều ba đường, Ôn Ngọc tranh thủ lúc rảnh rồi, khoe miệng co rút mạnh liệt đáp lời anh: “Lão già, muối mặt, anh nói cái gì ghê tởm vậy? Anh cho rằng em là anh? Mỗi đêm ngủ đều ôm một sấp tạp chí sắc tình sao?”

Ân Lục Hiển lộ vẻ phản bác: “Không có chứng cứ không nên nói loạn, em ngủ cùng với ta bao lâu, mọi thứ đều biết rõ. Chỉ là cùng với em nói chút chuyện thôi cũng đâu có gì, dù sao thì sớm muộn gì cũng về nhà ta làm bà hoàng, không chỉ nói ngoài miệng, mà ở trên giường cũng phải nói, còn phải làm ở trên giường, về sau cũng không có được nhìn người con trai khác”.

Ôn Ngọc nắm tay thành quyền gõ vào đầu anh, gõ nát cái miệng chuyên nói xằng nói bậy.

Anh còn nói, đội em dùng cái cây này lấy mạng!”

Ân Lục Hiển bình tĩnh, đột nhiên hiểu ra: “Oh, thì ra là Ôn tiểu thư không có ý đó, là một tiểu hòa thượng tốt. Bất quá, em có biết phải có thiên quân vạn mã, hàng vạn mũi tên mới có được khí thế”.

“A” anh là nói cô vừa vô tâm vừa cố ý, gây họa còn dám che miệng cười trộm, mắt đen lúng liếng cười đến cong tựa như trăng khuyết, thông qua mặt kính cô len lén quan sát sắc mặt của anh, nhìn cười nói: “Sorry (xin lỗi) Ân tiên sinh, em một mực nghe anh nói chuyện, nhất thời không chút chú ý, đem đầu anh cạo trọc”.

Phía trên tai phải, một mảng lớn trống không.

Cô còn cố tình thêm mắm thêm muối, lại gần tai anh nói: “Chúc mơ ước của anh trở thành sự thật, lão đầu trọc”.

Ân Lục Hiển không còn gì để nói, một tay giữ chặt cánh tay cô, nhẹ nhàng linh hoạt vắt qua vai, ấn cô ngồi xuống chân anh, chỉ bằng một cánh tay đã ôn định được thân thể gầy gò của cô, anh lập tức truy tìm đôi môi đã nhớ nhung từ lâu, răng trên răng dưới nhẹ động, nhẹ cắn môi dưới của cô, tê tê đại đại, từng chút từng chút, chua và đau, yếu ớt lay động đến từng dây thần kinh. Môi cô còn lưu lại chút hương từ son dưỡng môi, nhàn nhạt mùi cam, nhàn nhạt hơi thở thiếu nữ quanh quẩn thành từng tia trên đầu lưỡi.

Dịu dàng dẫn dắt, nắm kéo, làm người khác say mê, xâm nhập lưu luyến quên trở về.

Từ bắt đầu lướt qua rồi dừng đến khi ôn hôn triền miên, cùng bình thường thật khác biệt, anh đã muốn cô thì càng không cho cô lùi bước, đầu lưỡi anh mang theo đau khổ, chống đỡ, cạy mở ra hàm răng của cô, cùng đầu lưỡi cô quấn lấy, người lui ta tiến, ta tiến người lui, tựa như một chiến dịch chỉ có điều quân viễn chinh thật mập mờ, lại tùy ý phóng túng, trong phòng trống rỗng, anh mút hết dưỡng khí của cô, khiến cô thở không thông, có tiếng đập đập.

Bạn đang đọc truyện *Đêm Nay Rồi Càng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 34: Chúng Ta Đồng Hương.

Cảm ơn Thượng đế, trước khi cô thiếu oxy té xỉu, Lục Hiển lập tức dừng lại, thả cô ra một con đường sống.

Thở dốc, nói nhỏ, trán ngăn lại trán, giữa lúc mê ly ái muội truy tìm hai con mắt tối đen của cô, truy tìm duy nhất cuộc đời này có thể gặp ánh sáng.

Chúng ta thủy chung truy đuổi bản thân chưa từng có được những gì tốt đẹp, tại ánh sáng mù mờ truy đuổi ánh sáng mãnh liệt, mới có ghen tị sai lầm, bầm sinh, trồng trọt huyết mạch.

Thân tại địa ngục, mới có thể cầu khát thiên đường ánh sáng.

Mà thiên đường của hắn không phải là chúa Jesus Christ khoan dung tội nghiệt, cũng không là ở nhân gian vô ưu vô lo nơi này sung sướng, thiên đường của hắn chính là nụ cười bên môi cô quét xuống, về sau ném đầu khô tận cùng thế gian cũng đủ đầy.

Sợ sệt bị kịch lại tái diễn, mạng của tôi nằm ở giữa mục tiêu, Việt Mỹ Lệ gì đó tôi cũng không thể đụng chạm

Ở Ôn Ngọc, Lục Hiến là cánh đồng hoang đang bốc cháy lửa thù đốt hừng hực dưới trời xanh, nếu đụng vào hắn sẽ tổn thương đến các đầu ngón tay, cô sử dụng khả năng ngu si và ngốc bầm sinh của con gái, bao bọc một trái tim mềm mại dễ vỡ, bầu trời sao ôm lấy cánh đồng đang cháy rực.

Người nào vì ai nhỏ đầy gai sắc, người nào vì ai như thiêu thân lao vào lửa, đến Thượng Đế cũng đều không thể hiểu nổi nỗi đau đớn này, đau đớn giữa con người có xu thế tìm đến cái chết ngọt ngào này.

Khỏe miệng chỉ nói một câu thôi, trong gương mặt người đàn ông hiện lên một trận cười xấu xa, ánh mắt lại yên tĩnh trong không khí bỗng hóa thành nước, nhẹ nhàng vờn quanh cô. Giả sử anh gặp qua ôn nhu lần này, cả đời này đã định trước vô tâm với người khác, không biết là tốt hay xấu.

"Về sao em gặp rắc rối, điều phạt em như vậy, nhớ rõ để phạm sai lầm nhiều nha Ôn Tiểu Thư."

Mang tai Ôn Ngọc nóng lên, mặt đỏ hồng, đẩy hắn, "Tóc của anh muốn cắt nữa hay không? Làm tốt xây dựng tâm lý để đầu trực đi ra ngoài?"

Lục Hiến bị cô cạo thành nửa đầu trực thì gọi là gì, treo đầy mặt cười nói: "Tôi xấu một chút, em không phải càng vui sao? Có nhiều cảm giác an toàn, không cần lo lắng tôi bị các em gái khác câu đi, tốt nhất trên mặt nhiều vết sẹo, ngày ngày chỉ bảo vệ cho em"

Ôn Ngọc đứng dậy làm việc, lại run rẩy hoạt động cái kéo, san bằng chỗ tóc ngắn còn thừa của hắn, nghe cô ở sau thở dài cười nhạt, "Anh không cần phải luôn nói chuyện, thần phạt đều nghe được hết."

"A...? Thần phạt không đi làm? Chạy tới đây nghe trộm chúng ta hẹn hò sao?" Hắn đối với vô tình linh không cách nào lý giải chuyện mê tín.

Ôn Ngọc đáp: "Không có phạt tổ phù hộ, anh cho rằng anh có thể thế nào sống được tới ngày hôm nay. Tôi khuyên anh về sau ăn chay niệm Phật, Người nói trông thấy tựa vào tuyên truyền giảng đạo ăn năn hối cải để làm một người mới."

Lục Hiến nói: "Em nói không sai, dựa vào bản thân căn bản chỉ có chống đỡ, chỉ là Vô Đại Hải"

Hắn nhìn thấy mắt mình trong kính, một đôi mắt suy sụp già đi, đôi mắt không hề hung hãn, có lẽ căn bản hắn không thể trở lại là Lục Hiến, mà là kẻ nghiện tham sống sợ chết dựa vào thuốc phiện để sống qua ngày, không tôn nghiêm không có tương lại.

"Bệnh thần kinh, người có học nói đạo nghĩa giang hồ, mới vài tuổi, trên ta bôi tới vùng biển quốc tế, lên thuyền, bản thân mình không chịu nổi, trong nhà còn có mẹ già tay chân không tiện phải dưỡng nuôi, hắn gặp chuyện không may, mẹ hắn còn không biết chống đỡ đến mất đi... .."

"Ngu ngốc, bệnh thần kinh, đầu óc bị nước vào... .. Số mệnh Lục Hiến ta đều thổi nát, ai muốn hắn phải đổi mệnh Ôn Ngọc Ôn Ngọc, tìm điều thuốc, đi tìm điều thuốc"

Hai khối tiền trong bao hồng song hi của Bác Đức, xẹp một nửa, lọc miệng cũng khô ráp, dẫn đốt tới, mùi khói làm sặc miệng, theo hắn hít đầu, Ní Cô Tin theo xoang mũi thẳng vào tim, làm như hưởng thụ, hắn từ từ nhắm mắt thật lâu thở phào nhẹ nhõm, trong nháy mắt một lần khói sương nhạt bốc lên, gương mặt mờ hồ chán nản nặng nề giá lạnh.

Vì sao còn sống khó khăn như vậy, vùng vẫy trong bể khổ, vẫn như cũ không thoát khỏi, vận mệnh mây mưa thất thường.

Công trình Ôn Ngọc làm xong, đầu tuơng tất sáng sủa, như mới vừa trong ngục được thả ra- -cô không cần thầy dạy cũng biết, về sau khó khăn chuyện tiền bạc, không có cơm ăn, còn có thể đi hưởng lệnh triệu tập của ngục giam phục trách làm thợ cắt tóc.

Hắn ngồi cô đứng, Ôn Ngọc bé nhỏ không cao, miễn cưỡng chỉ nhích hơn hắn một cái đầu, muốn xem vòng xoáy trên đỉnh đầu của hắn, lại còn đi cà nhắc, thân cao chênh lệch làm cho cô gái nản lòng.

Cô lấy ngón cái vuốt qua vuốt lại da đầu của hắn, đột nhiên trong lúc say mê, một ngón vào cái gáy bé nhỏ của hắn, một nụ hôn cực kỳ ngắn ngủi mà ôn nhu, như không lại đem lễ vật tặng hắn.

Cô phải làm như thế nào bảo hắn biết, chính là chưa bao giờ tưởng tượng chuyện tương lại, chưa bao giờ ôm lấy quá nhiều hy vọng, mới dám phóng tính bản thân mình như thế, tùy theo lòng mình mà làm.

Lừa gạt, nói dối, tính toán một chút thời gian, cũng còn không nhiều ngày.

Cô mắng: "Ông già nghiện thuốc!"

Lục Hiển há miệng khói cười nhạo, "Tiểu tẩu hút thuốc phiện!"

Ví như không có thuốc này, hai người mười mấy năm không liên lạc thì phải làm sau để gặp nhau.

Đưa tay kiểm tra cái đầu ngắn đến nỗi không còn đáng kể bao nhiêu tóc, "Nhân viên đang bị giam giữ" Lục Hiển chỉ kém thiếu một bộ trang phụ tù màu lam, liền có thể diễn nguyên bộ 《 ngục giam phong vân 》 hoặc là 《 quay đầu lại là bờ 》， tình huống chân thật đến nỗi nhất định phòng vé sẽ bán đến cháy vé.

"Ồn tiểu thư thật sắc bén, người đẹp trai nhất cũng có thể bị cạo thành người quái dị!"

Ôn Ngọc dọn dẹp tàn cuộc, bĩu môi khinh thường, "Anh cứ tiếp tục, chờ tôi rảnh rồi, nhất định sẽ nhổ đầu lưỡi anh!"

Một giây trước ôn nhu như nước, nói nhiều một câu liền biến thành Dạ Xoa, con gái trở mặt nhanh như lật sách.

Hắn nhìn bóng lưng cô xoay người đi, thấp giọng cảm khái, hóa ra vận mệnh đối với hắn không hề bị phá hủy.

Cả ngày trống không chung quy vẫn phải tìm tiết mục.

Anh Lục thay đổi hình dạng quyết chí làm người lại một lần nữa, không hiểu trào lưu mặc quần áo loạn xạ như thăng nhóc ở nông thôn đi theo phía sau Ôn Ngọc. Cũng cô đi chợ hoa, lui tới gian hàng đều là hàng xóm láng giềng, bác bá trưởng bối, phần lớn tò mò hỏi: "Tuệ Tuệ, người thanh niên này từ đâu tới đây, nhìn thật lạ mặt." Ôn Ngọc đã sớm tìm lý do giải thích học thuốc lòng một lần nữa, người này ở quê nhà bác Đức ở Triều châu mới tới tìm người thân nương tựa, nghĩ muốn sống ở tây giang, tìm việc làm.

A... kêu Lục Đại Sơn, vừa lúc tôi không làm, dẫn hắn tới đi dạo chợ hoa, mua hàng tết.

Tam cô lục bà cùng với các chú bác dĩ nhiên dễ nhận thấy sự khác biệt, một đám người cười đến mê muội, trêu chọc cô, "Tuệ Tuệ của chúng ta có phúc khí, đối tượng vừa cao lại ngay thẳng thật thà - -"

Người nào nhìn ra hắn ngay thẳng thật thà? Rõ ràng là mắt lé, không đứng đắn.

Ôn Ngọc đi trước hắn một bước, cúi người chọn cây tắc vàng, Lục Hiển đuổi theo, cười hi hi: "Tuệ Tuệ? Tại sao bọn hắn đều gọi em là Tuệ Tuệ thế?"

Có một gốc cây cao nửa người, vàng cam thật tươi mới, cô cùng chủ bán ép giá, nói một xe lời hay, được giá thấp liền giao, đưa tiền xong quay đầu giải thích, "Tôi sinh ra tại Nghiêm Châu, mới đầu không biết cha là ai, nên với họ, chỉ là cái tiểu danh Tuệ Tuệ, hàng xóm láng giềng kêu theo thói quen Tuệ Tuệ Tuệ Tuệ, không sửa được miệng."

Trùng hán, "Nhìn tôi làm cái gì, chuyển hoa giùm nha lão đại. Không phải thế thì tôi bảo anh đi shopping ngắm phong cảnh làm gì?"

OK, hắn là hồ lạc bình dương bị khuyến khích, hiện tại người phải cuối đầu.

Đến cuối phố, cô lại cùng người nhà quê đặt một gốc cây đào, 15 tháng giêng đưa đến nước chát ngỗng, muốn bòn màu xanh, biên cạnh kim sắc, đất chôn chỉ hơn một nửa không đầy, hoa đào bán ra nhưng chưa nở, pháo trúc cũng cần phải chuẩn bị sẵn, Ôn Ngọc keo kiệt không chịu trả nhiều tiền mua pháo, dặn dò lăm nhăm mãi, bụi đất, sâu róm nhất định phải rửa sạch sẽ, không nên làm khách kinh sợ.

Chính cô mang một túi lớn nguyên bảo câu đối xuân giả pháo trúc, đi đường chậm rì rì, vì sau lưng cô một bàn tay Lục Hiển ôm lấy tắc vàng, tìm không ra nữa điểm cảm thông xót đối với nhân sĩ tàn tật.

Giương mắt nhìn hán, đánh giá từ trên xuống dưới, "Anh Lục, anh được không?"

Có mắt đều nhìn ra được, anh Lục chống đỡ, "Nâng em nhiều một cái đều không vấn đề."

Cuối cùng, trải qua bậc tiểu học xuân điền, Ôn Ngọc thở một hơi dài nhẹ nhõm, cùng hắn nói: "Anh theo giúp tôi đi gặp bạn học cũ dạo một chút có được hay không?"

Vẫn giả bộ không quan tâm, thuận miệng nói: "Tôi giống như thủ vệ của đại thúc, tắc vàng liền ở tại chỗ này."

Trăm phần trăm Lục Hiển phục tùng mệnh lệnh.

Qua đi tuổi năm sáu, mùa xuân tiểu học không thay đổi, vẫn là giáo dục loang lỗ xây dựng vào dân quốc, giữa bão sừng sừng không ngã. Trong hoa viên nhỏ bức tượng vĩ nhân bị mưa ăn mòn, bên mặt trắng, bên mặt đen, thành mặt âm dương, cha hắc bạch vô thường.

Cô ngồi chồm hổm, ở tại nền điêu khắc tìm kiếm, tìm đến mặt mày hơn hờ, gọi hắn đến xem, "Lúc tôi còn nhỏ rất nghịch ngợm, ở trong này khắc một chữ, anh xem, rõ ràng không tôi."

Lục Hiển nheo mắt nhìn, phía trước đầu ngón tay cô, một hàng chữ giản thể tràn ngập cong vẹo như nét bút trẻ con, trí nhớ trước đây lờ mờ hiện về, cô lại cảm đá cảm thạch oán giận, "Không phải nói muốn trở về trường học bùng nổ sao, đến bây giờ còn chưa thấy bóng dáng, noi mạnh miệng - - Tuệ Tuệ." Hai chữ Tuệ Tuệ quá nhiều nét, khó khăn phá hư ngón tay ngắn ngủn, mặt tiểu cô nương mập mạp, liền buông tha cho chữ Tuệ thứ hai vẫn chưa viết xong.

Nhìn lại, chữ viết trên có khả năng truy tìm dấu vết cũ để lại, từ trước khẩu khí nam tử hán thật lớn, ước chừng lại là quấy rối lớp học, bị thầy giáo xử phạt, một bụng oán hận, tiện tay tìm một cục đá có góc cạnh, làm vì nhân trang nghiêm khắc lại việc quan trọng, lập chí đợi sau này công thành danh toại thăng quan tiến chức sẽ mời thầy giáo về giảng dạy, nói nhiều một câu phạt khẻ tay cả ngày, lấy máu này rửa nhục.

"Cùng lão tử lớn lên, trở về nhất định sẽ làm các người nỏ bay - - Lục Đại Phong."

Giáo dục trẻ nhỏ thật có vấn đề, mười mấy chữ đã sai hết một nửa, thiên bằng bộ thủ vứt sau đầu, muốn kêu giáo viên trung văn tới đây nghiên cứu, hán ta viết chữ triện vẫn lại về lỗi viết thảo. (đây là cách viết chữ hoa, mình để nguyên văn cho các bạn biết)

Hai người đều ngồi chồm hổm, một dạng ngốc nghếch đưa mắt nhìn nhau, khoảng cách gần, đối phương mặt mày phóng đại, không thích ứng.

Lục Hiến nhìn cô cười, ý cười giống như một giọt nước từ máng xối nhiều vào mặt hồ phẳng lặng, từng đợt gợn sóng dập dờn, từ từ liên tiếp, nhìn vui sướng trước mắt.

Ôn Ngọc mờ mịt hỏi: "Anh cười cái gì? Giống như đồ ngốc."

Lục Hiến đưa tay vò rối mái tóc dài của cô, không giảm nụ cười, "Hóa ra mười năm nay em sống ở nơi này chờ tôi, lại còn oán giận tôi như thế nào vẫn chưa xuất hiện, Tuệ Tuệ Tuệ Tuệ, ai cho phép em đáng yêu như vậy. Lại đồ mặt? Trốn cái gì mà trốn? Được rồi, bây giờ sẽ đi mua hòa dược, thực hiện lời hứa."

Non xanh nước biếc, làm đẹp trời xanh, trấn nhỏ Tây Giang chưa bao giờ đẹp như vậy.

Ôn Ngọc nghiêng mặt qua, tránh né ánh mắt truy kích của hán, "Hóa ra anh là đồng hương"

Lục Hiến kéo cô đứng dậy, trốn dưới bóng râm của tượng điêu khắc, ôm cô vào trong ngực nói: "Tôi sinh ra ở nơi này, khi đó thật đáng sợ, người người đều hít bạch phiến, mỗi ngày hít quá mức, bên trong quảng trường ca hát đánh người. Đánh cá đều phải chờ bầu trời tối đen lén lúc đi, cha ta cứ như vậy chết trong sóng gió, thi thể đều không tìm thấy, bà nội khóc đến mù mắt, đập đầu chung quang cũng không ai quản, một ngôi mộ trống không đều không có. Đáng mẹ tôi đẹp, làm sao đồng ý chịu cảnh khổn cùng này mà thủ tiết, năm thứ hai liền bỏ tôi đi, cùng bác đào vàng ở trên giàu có trốn đi, kỳ thật người kia không tính là giàu có, vất vả chỉ so với người nghèo mà thôi. Sau đó tôi không sống cùng bà nội, liền cùng A thúc vượt biên đến hồng cảng, làm việc vất vả sống qua ngày."

Bản thân hán vô cảm đối với điều này, nói ra giống như tin tức thời sự, không tình cảm, nhưng cô nghe được sự thật, cũng bắt đầu nghĩ lại, thân thể của hán thật là thâm thúy, đáng đồng tình.

"Bác Đức nuôi ta lớn lên, chẳng thể anh cho ông ta là Đại Thiện Nhân, tùy tiện thu nhận và giúp đỡ đưa nhóc thôi nát. Bất quá ở trên trấn đều không nhận ra tôi, gần giống như cả nhà đều đã chết hết, thân bằng quyến thuộc đều không có liên lạc, cũng không biết có tính nơi này là quê hương của tôi không."

Bạn đang đọc truyện *Đêm Nay Rời Cảng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Chia Rẽ Xa Nhau.

Gặp lại đồng hương, cuối cùng hai mắt đầm lệ lờ mờ xúc động duyên phận thật kỳ diệu.

Đáng tiếc giữa nam và nữ, không cần nói tư tưởng cũng phức tạp hơn, đại đa số luôn luôn nước chảy thành sông, phát triển vì anh tôi tôi đi, lời lẽ hướng tới. Trường học thanh tỉnh cũng có khả năng dẫn đến tình cảm triền miên mãnh liệt, thân cùng thân quấn quanh, tình cùng tình khó chia ly, nếu như cô không kêu hô một tiếng ngừng, rõ như ban ngày hán muốn phạm "tội lưu manh", tại Trung Quốc bộ ngồi chồm hổm 15 năm trong nhà tù.

Ôn Ngọc dẫn hán vòng cửa hàng nước chát ngỗng, gần trừ tịch, cửa hàng làm ăn náo nhiệt, bà ngoại cùng anh Đức An vội vàng chạy đến nỗi chân không chạm đất, một hộp lớn Thiết Quan Âm một đồng tiền, miệng chát chưa ngọt lại, nổi nổi chìm chìm giá rẻ náo nhiệt.

Hán nhìn Ôn Ngọc, ý cười nhẹ nhàng tay chân gọn gàng, cùng tiếp một bàn khách, hỏi muốn ăn chút gì? Ngỗng mùa đông vừa mập vừa non mềm, màu xuân đẻ con mùa đông trưởng thành, xương cốt lại mềm, nấu thấm được ăn được, không thể không nếm thử, đêm trừ tịch - đêm 30, bày bàn tốt nhất, phong thái lại ngon miệng.

Được nha được nha, Tuệ Tuệ ăn nói khéo léo, một cái trên bàn một cái mang đi.

Lại có điểm tâm rau trộn bún móng giò mì vằn thắn, trí nhớ Ôn Ngọc thật tốt, không cần bút máy ghi chú, chỉ dựa vào não không không nhớ sai.

Khách khứa trở lại, mái che ngoài cửa hạ xuống muốn thêm bàn, Ôn tiểu thư không đợi liền làm cô gái tự giác, sáu người một bàn tròn lớn, cô dám một mình khiêng, nghiêng thân tránh đi tiến vào thực khách, bên hông treo một khăn lau trắng, đỡ cái bàn lên tới, lau hai ba cái liền sạch sẽ mặt bàn, liền một hơi đi chuyển bốn cái ghế dựa, là trời sinh sức mạnh quái vật, kêu hô nói, mau ngồi mau ngồi, có cần gì nói tôi.

Tiểu cô nương như hoa như ngọc, lại xinh đẹp lại chịu khó, nhà ai không nghĩ mà nói muốn một đối tượng, đáng tiếc gia đình có tiền đồ, sớm không phải là người "Quốc".

Lục Hiển thấy đầy một ly trà, nhìn thấy bóng dáng Ôn Ngọc bận rộn trong 30 bình tiểu điểm, đột nhiên sinh ra một hơi thương xót an ủi cùng cảm thương, có lẽ hẳn luôn tâm niệm muốn thoát khỏi nơi hỗn tạp, làm một thẳng kiêu ngạo, hống hách lộng hành, mơ tưởng núi vàng núi bạc, không giống như một ly trà lắng lặng đối đãi với thời gian.

Trong lòng hần đếm thầm, cô nghe bàn số 11 kêu gọi, bỗng dưng quay đầu lại, bím tóc nhỏ vung lên giữa ánh sáng nhạt buổi chiều tà, khoe môi cười nhợt nhạt, vui vẻ, gấp hẳn, cũng phải cúi đầu chào khó xử, nháy mắt ánh mắt chuyển giao, vội vã, đi ứng phó tính toán một bàn ăn của thực khách.

Bất quá viên tai cô hồng hồng, mơ hồ khoan lén lút để lộ tâm tư, khổ sở chua xót, chứa mưa gió, ngọc lưu ly đã vỡ.

Người nào biết thay đổi không lường, tuổi trăng tròn.

Một vại nước chất ngỗng chưa đến bây giờ liền bán hết trơn, các thực khách đứng chờ một hàng dài cả nửa giờ kết quả tay không đi về, ít nhiều mất mát, vừa muốn xin lỗi, mời ngày mai đến sớm, nhất định chờ lại một cái nước chất ngang bép phì non mềm.

Khi đó không dễ dàng gì đến nghĩ ngợi, Lục Hiển cũng không thấy tấm hơi, Ôn Ngọc đối diện cả một bàn đồ ăn nhưng ăn không biết ngon, cô nản lòng, suy nghĩ Lục Hiển đã chạy trốn đi ra ngoài, không chịu nổi không khô muốn hít lại, cố gấn từ trước thành nước chảy ra biển đông, cô tự nhận không còn sức lực để bám trụ vào hần nữa rồi.

Bà ngoại gấp một cái bong bóng cả để vào chén cô, dặn dò thân thể cô đang lớn phải ăn nhiều cơm, ngủ nhiều, mới có thể trưởng thành chân dài như chị Ôn Nghiên.

Cuối cùng Ôn Ngọc cũng buông đũa xuống, cùng bà ngoại nói chuyện, ban ngày ở gia đình xuân son quên lấy thư, buổi tối chậm trễ ôn bài học. Cũng không chờ người lớn nói một câu, chạy ra ngoài khi trời muộn.

Ai biết cô muốn đi đâu? Cảng, bến tàu, tầng hầm ngầm hay là sông bãi?

Hương trần Tây Giáng nhỏ nhỏ, từ hướng tây đi đến hương đông, đi nửa giờ là hết, giấu một người như Lục Hiển, thật dễ dàng.

Mà tận cùng bãi biển, ánh tà dương phía tây, ánh sáng mờ nhạt chiếu sáng yếu ớt nơi ngã rẽ con đường tắt, năm xưa nơi này đông rác đầy trời, quá nhiều cái lên mốc tự nhiên, nở ra hoa, lại được phục hồi, bao nhiêu cảnh quan tuyệt đẹp, mang kẻ hở giữ những ương ngành nhỏ bé bày ra dưới chân.

Lục Hiển cùng người đại lục vùng biển trong nhóm đầu tiên hút thuốc phiện, người mua bán buôn lậu thuốc phiện, gầy đến nỗi chỉ còn tam lưỡng cốt "tên đầu trộm đuôi cướp", mỡ đầy mặt và cổ, hai điều thuốc lá mang theo khói tụ cùng một chỗ, bác lửa, thổ lộ tâm tình.

Trong tay Lục Hiển cầm bao "hàng giá rẻ", cao giọng phát ra tiếng, "Mày bán một bao phần kiếm được mấy đồng tiền? Có đủ cho người hít hay không? Không nghĩ muốn nuôi dưỡng nhiều con gái, cao quá coi chừng sau này còn có thừa tiết mục lưu hành, sáng khoái tới nghiện. Mày giúp tao cùng truyền lời đến đại lão của mày, tao có đường, một tháng mười vạn hai mươi vạn, xem hẳn có can đảm dám làm hay không?"

Thằng nhóc đầu bóng đối với lời đề nghị của hẳn chỉ cười nhạt, "Mày cho tao ngu ah, mười vạn hai mươi vạn, nhân dân tệ vẫn lại là tiền âm phủ. Thích - - thiên tài nghe mày bốc phết."

Lục Hiển khó có được tình tình tốt, đưa tay vỗ vỗ cái đầu bóng, sức lúc đủ để hẳn khóc hẳn chết như ông già hẳn chết đi, sau về nhà sưng đỏ bầm tím, nửa tháng không khỏi.

"Lão đại của mày lấy hàng hóa từ nơi này? Hay bờ bên kia? Một khối "Đô - la" trộn phần K, đường glu-cô, lam tinh linh, còn đem giá bán cao cho mày, đợi đến tay mày trộn thêm bụi tường xuất ra, hàng hóa không "trang điểm" còn muốn bán giá cao, người bờ bên kia đều ngốc hết, không có não mua vôi phấn về hít." Khói không rời tay, một đồng hai khối bạc mua được bao thuốc lá giá thấp là sặc cổ họng, hút thuốc giống như ăn tiêu, hun khói lửa cháy, nước mắt nước mũi đều chảy ra ngoài.

Lục Hiển cầm trong tay cái bật lửa màu vàng, bật đóng, bật đóng, lại bật đóng, một tiếng leng keng tiếp một tiếng vang thùng thùng, tiết tấu tươi sáng, linh hoạt. "Cùng lão đại mày nói, ta có đường, dẫn hẳn đi trực tiếp đến Tam Giác Vàng lấy hàng hóa, không cần qua tay bờ bên kia, lại có các "nhà kho" tiếp nhận, mười mấy năm đi cùng một con đường, chừng ngại người xưa đều đã san bằng, chỉ chờ hẳn ra tiền bạc, liền có hàng hóa thay đổi liên tục, phong sinh thủy khởi."

Đầu bóng hít bạch phiến hít đến não bị hoại tử, nói nhiều vài câu liền như mây chu du xa xôi, phải đợi Lục Hiển tắt một cái tắt vang dội tới, một cái tắt tiếp một câu, "Có hiểu hay không?"

"Tao hỏi mày không rõ thì nhào ra phở chết đi!"

Mặt bên trái của đầu bóng sưng phù, run rẩy, cung kính đáp: "RõTa rõ rồiLão ...Lão ...Lão Đại... .."

"Cút - -"

Dụi tắt thuốc lá trên nền gạch đỏ, ánh nắng chiều chiếu sáng càng gần gương mặt của hắn, hình dáng của hắn như tượng khảm biển, là anh tuấn nhất như Bá Tước Monte Cristo.

Không còn chỗ tìm, ánh chiều ngược bóng dáng Ôn Ngọc thất vọng.

Đến này, giấc mộng màu hồng của người con gái chờ đợi đến một khắc này vỡ tan. Một người con gái, bất luận tuổi tác, bất luận tâm trí, trong miệng cô có nhiều thực tại nhiều con buôn, anh biết nội tâm cô cuối cùng chỉ là mộng tưởng hảo huyền, hoặc là như Cô bé lọ lem biến thành công chúa, hoặc được một kỵ sĩ vượt nhiều chông gai giải cứu, hoặc giống như Ôn Ngọc, tưởng tượng chính mình lúc nào đó được nam nhân cứu vớt, nguyên nhân cô xuất hiện, khả năng vượt con sóng to làm thay đổi cuộc đời của hắn, , vừa muốn làm cô gái đặc biệt trong vô số cô gái của hắn, người nào hiểu được, kỳ thật là cô cũng được mà không có cũng không sao.

Ai muốn anh lấy lại, có biết không đưa đến cửa không đáng giá bao nhiêu tiền.

"Chúng ta nói chuyện." Ôn Ngọc nói.

Lục Hiến gật đầu, không dị nghị.

Ôn Ngọc dẫn hắn đến tầng hầm, một lọ thóc may mắn màu hồng, chén chè có hai lỗ hồng ở dưới đèn, cô cùng hắn uống rượu đệ nhất, rượu đỏ ra, Thiên Linh Cái đều đã chấn động, người lại càng thanh tĩnh, nhìn xuyên thấu qua Lục Hiến như tia X phóng xạ, từng xương cốt đều hiện ra rõ ràng.

Đít chén đụng xuống mặt bàn, tiếng vang thật lớn, cô tò mò nhìn hắn, hỏi: "Anh Lục, tại sao anh lại không uống? Không nể mặt tôi? Hay là tôi không đủ tư cách giống như anh đại D có thể uống rượu với anh?"

Lục Hiến không nói nhiều, gắp chén lên, uống một hơi cạn sạch.

"Có cái gì muốn hỏi, tôi sẽ trả lời em đầy đuôi gốc ngọn."

Cô nhin không được cười, cười bản thân mình khờ dại, cũng cười hắn dối trá còn làm vẽ thành khăn, "Anh Lục, anh tới Tây Giang, là có kế hoạch hay là ngoài ý muốn?"

Đầu ngón tay hắn nắm cái cốc chuyển động, ánh mắt nhìn chén không nhìn Ôn Ngọc, thấp giọng nói: "Tôi thiếu Tần Tứ gia một cái mạng, hắn muốn tôi đi giết người nào, tôi giết kẻ ấy, biết rõ cạm bẫy cũng nhảy vào. Sau khi chết mọi người coi như thanh toán xong, hắn cùng Long Căn thúc lên cầu kết, muốn giết tôi trừ họa về sau, tôi trở về, thứ nhất là giết Long Căn. Chờ một chút, phải là của tôi một cái điều không thể thiếu."

Không lấy cớ do không để ý, hắn còn sống, nhất định phải trở về hồng cảng, giúp xã đoàn, trở về nơi chiến trường sinh tử của hắn, cô cùng hắn nói ít nhiều chuyện xưa khổ cực, mô tả ít nhiều con đường phía trước đầy gian khổ chưa có giá trị, hắn cố chấp, quật cường, không thừa nhận số mạng, tuyệt đối không thể sống cả đời tầm thường.

Hắn thà rằng chết làm thầy ma trôi nổi ở đầu đường, cũng không chịu làm người hèn nhát bất lực sống bình thường ở Tây Giang.

Ôn Ngọc suy nghĩ, có lẽ từ lúc bắt đầu cô đã sai không hợp thời đời, đánh giá sai bản thân mình, cũng đánh giá sai số mệnh.

Cô gần như phải trả giá thật nhiều sự ngu xuẩn của cô.

"Anh Lục, tôi kính anh." Chén rượu thứ hai, như lửa đốt vào thực quản, đốt vào nội tạng, lửa mạng nóng ruột, phỏng.

"Tôi nhiều chuyện, hỏi thêm một câu, anh từ trên tay đầu bóng lấy về, có phải là bạch phiến hay không?"

Lục Hiến tiếp một ly, không phủ nhận, vâng.

Cô có bao nhiêu đau, đều đã phát ra tới nay, Nóc nhà cô đơn hạ xuống một bóng đèn, theo điện áp lúc sáng lúc tối, quang cảnh luân phiên vô về khuôn mặt không còn chút máu của cô, kể cả khóe mắt cô nước mắt như sắp sửa tràn ra lại đột nhiên bốc hơi.

Lựa chọn thần phục, vẫn lại là phản kháng?

Lựa chọn buông tha, vẫn lại là kiên trì?

Lựa chọn xa nhau, vẫn lại là vương mắc?

Bất đồng ít nhiều lựa chọn, bất đồng ít nhiều con đường đi, anh đi thế nào điều tốt, đó chính là đường sống của anh.

"Anh Lục, xem ra chúng ta quen biết một thời gian, tôi lại cùng anh làm những chuyện buồn cười như thu nhận công nhân, anh... ..Anh có thể đáp lại tôi một chuyện hay không?"

Đờ đẫn trầm mặc, thật lâu, nghe thấy Lục Hiến mở miệng, "Em nói, tôi cái gì cũng đều đáp ứng lại em."

Ôn Ngọc cảm bình rượu, đổ một chén cho chính mình, "Qua năm tôi liền trở lại trường học, sau này mặc kệ anh Lục có muốn trở về hay không, chết ở đâu đường hay phát tài nở mày nở mặt, đều không có liên quan đến tôi. ANh với tôi, kiểu quy kiểu lộ quy lộ, tất cả mọi chuyện, đều không liên quan." Cô cùng hần chạm cốc, sắp chia tay nâng cốc chúc mừng, "Anh Lục, chúc anh mau thăng chức, tiền đồ rộng mở."

Cô uống sạch chén rượu, rượu của hần chưa động, nhìn cô chăm chăm, ần một tầng gian dữ, "Không nhìn thấy Lục Hiển tôi xuất hiện một ngày, em không cần biết hiện tại liền muốn mau chóng thanh minh quan hệ, tốt xấu cũng chờ tôi trở về, nhìn thấy rồi hã nói."

Ôn Ngọc đáp: "Tôi không trông mong sống dựa vào anh nhận lấy ưu đãi, người bất đồng, đường đi bất đồng, thay vì liên lụy đến anh, không bằng mau chóng phân rõ giới hạn, mọi người được thoải mái."

Lục Hiển nói: "Em so với tôi thấy bất kỳ cô gái nào đều phải nhấm tâm, Ôn Ngọc, em nói với tôi, mỗi câu đều là nói nhảm."

Thế giới này tàn khốc đáng sợ nhất là cái gì? Không phải là chưa bao giờ đạt được, mà là có được rồi lại mất đi, là xẻ thịt, là bị dao nhọn cắt qua da, cắt đứt huyết mạch, cắt đứt tất cả các mối liên hệ của máu và thịt.

Ôn Ngọc nói: "Tôi có thể cai thuốc, cùng với anh một dạng."

Lục Hiển gương mặt, nhìn chăm chú, "Cảm tạ Ôn tiểu thư đã đem tôi đánh đồng với thuốc lá to lớn. "

"Tôi không muốn che giấu hay phủ nhận, không sai, anh Lục, tôi thích anh, không biết là cảm thấy hổ thẹn hay bất giác cảm thấy đau khổ, từ khi nào, lúc tôi cảm thấy chán nản anh lại xuất hiện đối xử tốt với tôi trong cuộc sống, chờ đợi một ngày nào đó anh nói với tôi, Y Toa Bối Lão, tôi dẫn em đi. Đúng là chuyện đó lại như thế nào, tình mộng, cuối cùng vẫn phải đối mặt với hiện thực. Lòng dạ mỗi người đều biết rõ, tôi và anh một trời một vực, tôi không muốn chấp nhận anh, anh càng không muốn vì tôi thay đổi, vốn nam nữ thành phố, tình yêu như thức ăn nhanh, vài phút yêu một người, vài phút chia tay, không có gì đặc biệt, coi như không thấy gì."

Cô cười một cái, đứng lên, nhin con đầu đầu choáng váng đầu óc do rượu.

Bổ sung nói: "Một con đường đau khổ như leo lên ngọn núi Everest, một con đường bình thường chậm rãi ở lúc bắt đầu có thể nhìn thấy được kết thúc, đổi lại là anh, anh chọn con đường nào? Cũng không phải xurong xa Đỗ Thập Nương roi theo hộp nữ trang, gặp được một người như Young anh Dangerous không tuân theo chữ tín liền muốn nhảy xuống sông tự sát, yên tâm, sáng sớm ngày mai, tôi sẽ quên anh."

Dưới ánh đèn u ám, Lục Hiển cầm tay cô, từng nấc lòng bàn tay rộng rãi trong lòng bàn tay, để cho cô đau, đau đến nhủu mày lại kêu lên, hần mới bùng tỉnh, không có ý buông tay, khó hiểu không rõ ý cười ngay khóe miệng hần dập dòn, không biết tính toán như thế nào.

"Về sau em sẽ biết, Ôn Ngọc, em chọn cái kia là tốt nhất, cũng chưa có tác dụng"

Mỗi người trong lòng có một cái cân, mạng của anh giá trị mấy cân mấy lượng, sổ sách trên trời đã viết rõ ràng, có người từ nhỏ giàu sang, núi vàng núi bạc ăn không hết, có người từ nhỏ số mệnh thối nát, liều mạng cướp bóc, bị bắn chết ở cửa chợ, sau đó tên họ được đăng trên tin tức, muốn dùng để nhắc nhở dân chúng, thà rằng cùng chết đói, cũng không dám làm trái người giàu có.

Đáng tiếc Lục Hiển trời sinh phần cốt, vi phạm thể tục.

Bạn đang đọc truyện *Đêm Nay Rồi Càng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 36: Biến Cố Gia Đình.

Thượng đế yêu thương, người chủ vĩ đại, vị thần vạn năng, cầu mong ban cho tôi một chút thương yêu bé nhỏ, bạn bè tôi đã trải qua thời gian u tối khó khăn.

Nghĩ đến lời cầu nguyện khi đó, đều đã lo liệu làm giả tác phong lợi ích chủ nghĩa, mọi chuyện nơi đó đều nói là thực dụng, không thành kính, không tín ngưỡng.

Một hành khách một mình cô đơn nghèo túng, cũng không cần khờ dại tín ngưỡng bỏ sung vào chỗ trống trong tâm hồn.

Gió mùa cùng hải lưu như máy móc hoạt động, theo tầng băng từ Bắc Băng Dương đến rừng xích đạo tươi tốt, không có một giây dừng bước, bọn hần cùng thời gian đồng hành, cũng cô đơn lạnh lẽo không quan hệ.

Tháng ba, không khí lạnh tràn về phía Nam, nhiệt độ giảm xuống, tròn một năm trong tủ quần áo y phục dài thừa thối, rốt cuộc cũng nhìn thấy mặt trời, vài kaki màu xanh đậm, làm dáng ông ọ đầu đường làm một góc y phục tung bay, khởi động mùa xuân rực rỡ sắc màu.

Đồ điện bên đường, hai mươi mấy cây thông, Sony đồng loạt đưa tin, cô gái mặt âu phục màu trắng mặt không chút thay đổi nhìn bản thảo đọc: "Bản tin ngày 23, đồng cỏ nội thành phát sinh cảnh bắn nhau, kẻ cướp hai bên cộng lại mang 19 cây súng, có một nam nhân họ Từ từ vong tại chỗ."

Không ai vì mười lăm giây tin tức này mà đứng lại xem, 8:45p sáng tin tức kết thúc, hormone phân bố bình thường, nữ chủ quản thần kinh hỗn loạn dùng một đôi mắt dài nhỏ bắn quét trong văn phòng, trong tích tắc ra-da, lập tức có thể biết người nào đến trước thời gian hoặc người nào đứng giờ, ai còn ở dưới lầu vĩnh hoa đập lên đôi giày ba tấc đang chạy theo xe buýt, người nào hôm nay vận xấu, sắp bị mắng thành cầu huyết.

Đoàn chữ A nhanh chóng chạy, giày cao gót giẫm trên mặt đất, trái phải lắc lư muốn té ngã, Ôn Nghiên làm luật sư được nửa tháng, cuối cùng sáng nay không nhịn nổi đứng ở nắp cống ngẫm hết, "Lão xử nữ, nhà của người là phú quý!"

Lão tiên sinh đi qua tầng ngầm vỗ vỗ ngực, rất sợ đó, hiện tại con ghét yêu ghét rất độc ác, mở miệng ngậm miệng đều niệm chú đi tìm cả nhà người chết.

Nếu không phải thời vận xấu nhà cửa sa sút, nếu không phải cha thích đòi cả mạng sống mất cả gia sản mua đất tổ tiên, cô tốt xấu cũng coi như nữ Vương, lại nghèo túng không cần tiền của người khác một dạng, đi ra ngoài kiếm tiền nuôi gia đình.

Lấy tiền người phải chịu đựng, chủ quản nói một không có tư cách nói lại hai, chủ quản nóng giận, chỉ có thể cuối đầu nghe chửi, nửa tháng này, cô đã đem nước mắt cả đời mình dùng hết.

Không kim được ao ước được như đứa em gái trong nhà, tuổi còn nhỏ, không cần phải bị ném ra ngoài tự sinh tự diệt.

Ai có phép phát tài, cho cô phát nhanh trong một đêm, giảm thọ cũng có thể chấp nhận được.

Cùng một mẫu tin, truyền lúc chập tối, giống như là nói lâu dài, Ôn Ngọc lại như nước chảy trong đám đông, cùng với tượng đá một dạng dưới bảng hiệu cửa hàng điện máy.

TV Sony 21in, thùng máy công kênh, nhưng màu sắc tươi sáng, đa dạng chức năng.

Gương mặt cô gái như đưa đám, đại diện cảnh sát mời dân chúng cung cấp manh mối hữu hiệu.

Giữa trận bắn nhau, duy nhất chỉ có người đàn ông họ Từ sinh năm 1973, nguyên quán Triều Châu, sông ở nơi tụ tập của người nhà quê tại bến cảng.

Từ Thiên.

Tuần trước Ôn Ngọc nhớ đi đến sảnh thăm viếng Tinh Tinh, ngẫu nhiên gặp hần ta lúc đó, không có gì ngoài vết sẹo mới ngay khóe mắt, bề ngoài hần rất tốt, tức giận bất bình nói với cô, đại ca Đ mới chết bao lâu, Thích Mỹ Trân một ngày không ai "ngậm" liền phát điên lên, còi y phục bò lên giường Tần Từ Sơn, tự xưng chị dâu, cảnh tượng thật tốt, khóc trách người xưa đều nói" kỹ nữ vô tình con hát vô nghĩa", đại ca D thật ngốc, nói cái gì ân nghĩa với kỹ nữ chứ.

Ôn Ngọc không trả lời, chờ một chút, hần thờ dài một mình, "Không ai còn nhớ đến anh D."

Lúc này, trong miệng hần đã nói hần "Ân" với "Nghĩa" hiến dâng cuộc đời, nếu như có linh cữu, có thể treo câu đối phúng điếu "Trời đổ kị người tại" hoặc "Anh hùng mất sớm" vì hần, vẫn luôn châm chọc, không bằng treo "Tinh Trung Báo Quốc" càng hay hơn.

Tâm Ôn Ngọc không ngừng khuyên bảo bản thân mình, cô cần phải may mắn vô cùng, hai tháng trước quyết định bứt ra, chính mình vùng vẫy với bản thân mình, cần nhiều dũng khí để quyết định, cô đem lưỡi dao may đến sắc bén, lại lấy sức chém một đao xuống chân, nhất thời máu tươi chảy ra cuộn cuộn cùng không cần nhìn thấy, dù sao miệng vết thương cũng to lớn, cũng không thể khép lại một ngày.

Điều kiện trước tiên là trái tim ở đây, chưa đi theo chỉ một lời không hợp liền rút đao hướng Young and Dangerous ba mươi sáu kẻ chạy như điên.

Cô thậm chí còn không biết hần đã một ngày chưa về nhà, không phải đi họp đêm lâu lâu, cũng không phải vì lão đại đi làm chuyện lớn gì, mà là đã bị người ta sớm bỏ vào bao tải vứt dưới biển.

Cô thậm chí còn cảm ơn chính cô, về sau trở về chán nản, sinh hoạt yên ổn lại phiền muộn.

Khi đó vào tháng tư, Thang Giai Di nhận được bức thư tình, còn chưa kịp xem phần ghi tên người gởi, liền ôm lấy Ôn Ngọc vui vẻ la hét khóc rống lên.

Ai có thể tưởng tượng được truyện cổ tích giữa đời thường, một ngày vịt con xấu xí cũng có thể biến thành thiên nga.

Cuối cùng cô gái lại tiếp tục giảm cân, nhẹ bay theo gió, mi cùng mắt tươi sáng là kiệt tác của Thượng Đế, năng lực bức người, tuổi trẻ bức người.

Cô chịu đựng qua 12 giờ khuya, vì khóc nửa ngày, như phá được kén hóa bướm, phát huy sức sống mới rực rỡ đẹp đẽ.

Người nào còn nhớ rõ "Từ phi bà" "Lợn chết bái" là người nào không?

Tất cả mọi đau khổ xấu xí đều có qua có lại, đều là một khi thành công thì có thể dùng một bút xóa đi.

Cô thét chói tai, vui sướng chạy xung quanh, "Tôi muốn xem phim của hần ta, nghe hần diễn xuất, tham gia mỗi buổi diễn của hần- -"

Vương Mẫn Nghi một bên tat nước lã vào, "Hần muốn cùng cậu đi đến Manchester? Ngồi khoang hành lý sao?"

Thang Giai Di tâm chí mạnh mẽ miệng kiều ngạo, lời nói hùng hống phát ra từ cổ họng, "Chờ mình lấy được học bổng..."

Bức thư màu hồng nhạt rơi vào tầng cuối cùng của ngăn bàn, phải đợi mười năm hai mươi năm sau, người đã có chồng, có con nhớ lại lúc đó, mới tìm ra đọc lại một lần nữa kỹ hơn, cũng chẳng qua lúc đó đơn thuần giống như cô gái còn trẻ ôm ấp tình cảm, mà không phải nắm đó tấm lòng trong bức thư kia, cho tôi ba mươi phút hoa mắt viết được bức thư tình sai hết từ này đến từ khác.

Ôn Ngọc nhẹ nhõm qua thời gian trong trường học, về đến nhà, mặc dù cô một hai ngày đêm thao thao luyện võ công Thiếu Đan, cũng cần phải ở trong phòng 24 tiếng đồng hồ không bị gián đoạn bởi tiếng khóc rống, tiếng chửi bậy chấn động làm choáng váng đầu óc, ù tai, thần kinh suy nhược.

Khóc lớn tiếng nói, một lần sau cùng thay Ôn Quảng Hải trả nợ cờ bạc, 170 vạn, cắt đứt một đời tình cảm vợ chồng.

Vì thế dẫn cả nhà lớn nhỏ thu dọn đồ đạc, người làm nghỉ việc, sản nghiệp tổ tiên ông bà để lại cầm cố giá thấp, đổi lại một xấp tiền đem đi lấp cái động không đáy, đổi toàn cả nhà đến ở tại phòng cho thuê số 60, Viên Bích Vân thừa dịp tuổi trẻ, đi được nhanh nhẹn sạch sẽ, muốn một mình sống chen chúc một gian phòng, còn lại bốn chị em nằm ở giường dưới, cô căm ghét tôi tôi căm ghét cô, sống chung có một ngày giống như bom nguyên tử nổ mạnh, làng nhàng châu trời, hủy diệt nửa quả địa cầu.

Muốn không nổi một người hầu, từ sáng sớm rời giường đến đi ngủ lúc mười giờ, muốn pha trà nấu cơm, mua đồ ăn giặt quần áo làm vệ sinh, mới qua ngày, bà lớn sống an nhàn sung sướng liền biến thành bà lão bần thủ, từng kiện quần áo thuê Long Phụng cũng chỉ có thể cất giữ, muốn bán sớm hay muộn, bà hiện tại mặc vải áo to, váy bông lớn, đi ở trên đường không dám cúi đầu nhìn lại bản thân mình, sợ nhìn thấy hình ảnh cầu thủ, lập tức bò lên lầu 88 nhảy xuống dưới, kết thúc cuộc đời đau khổ.

Bà cả đời này, từ giàu sang đến nghèo đói, nguyên nhân chính do bà gả sai người, bước sai một bước, hủy diệt cả đời.

Ôn Ngọc lại mua không nổi, cũng không dám mua Adidas, muốn thay đổi mang "Bạch Ngư", trang phục nghèo nàn, phối hợp với tình hình kinh tế trong nhà một đường thẳng tắp rơi xuống.

Nhị Thái ở nhà xem tivi chơi mạng chược, so với người khác đã nhàn rồi, nguyên nhân cô không chịu thua kém, có bạn trai nhiều vàng với châu báu, ra tay hào phóng, từng tháng đều cấp đầy đủ chi phí cho mẹ con.

Mà Ôn Mẫn, một dạng xuất quỷ nhập thần, ngày ngủ đêm thức, bất quá đột nhiên đổi tính, cùng Ôn Nghiên trở thành chị em thân thiết không giấu nhau cái gì, tay nắm tay đi dạo phố uống trà, khác ngày trước, làm chấn kinh ánh mắt của người khác.

Ban đêm, dưới mái hiên bên ngoài cửa sổ mèo kêu meo meo, , ba cô chị đi chơi đêm chưa về, khó có thể được buổi tối không gian yên tĩnh không ai quấy rầy, Ôn Ngọc lại phải đếm cừ để vỗ mình vào giấc ngủ.

Bỗng nhiên thêm thuốc lá - - lửa với khói hôn môi, Ni-cô-tin thấm vào tim, một người một bóng trong phòng cảm thụ hương vị nuốt môi nhả khói.

Tất cả phiền não, căm hận, chua xót trong lòng, đều đã thu gom lại bỏ đi lúc đó hầu như không còn chút gì, là có thể đựng tay vào nước vong tình, làm sao không cho con người nghiệm.

Muốn dùng thời gian bao lâu, để có thể chữa khỏi miệng vết thương vô hình?

Nhưng chung quy cuộc sống sinh hoạt không đủ cho cô, căn bản không có thời gian rồi rảnh để tưởng nhớ đau buồn.

Ôn Nghiên biến mất ba ngày, đổi toàn thân một loạt kim quang lấp lánh hàng hiệu của nước pháp, ngày trời mưa dầm mang theo kính đen, mặt mày hớn hơ, y phục đẹp để trở về nhà.

Vào tới cửa, ôm lấy Ôn Ngọc đầu tiên, khó nén tâm tình hưng phấn, "A Ngọc, hôm nay chị cuối cùng cũng nói ra được lời căm ghét. Nữ biến thái kia,, như thế nào lại hung hãn kiều ngạo, còn không phải muốn cuối đầu trước tiền bạc sao? Chị mặc như vậy đưa thư từ chức, chúc bà ta sống đến 70 tuổi cũng không ai thèm, thực sự chính là một lão già còn trinh!"

Cô đặc ý, cũng chỉ tại nhận thức bản thân có hạn nên đặc ý khác thường.

Cũng không phải hoàn toàn ngu ngốc, chính cái người trong văn phòng đều đã nhìn ra, cô Ôn tiểu thư mới nhận chức này tìm đến ông chủ Kim, muốn từ chức đi làm ngục, nắm lấy sự sống của người đàn ông, dựa vào bản lĩnh kiếm tiền.

Nữ chủ quản nghĩ muốn chúc cô "Cuộc sống thịnh vượng, mỗi ngày lời đầu vàng" nhưng nhưng khi đến miệng lại thay đổi nói "Cố gắng nhiều hơn, con đường phía trước rộng mở."

Mà Ôn Nghiên nghe vị chủ quản nói trước một lòng thanh thản đi ra ngoài, cô về sau không vẫn phải thức bảy giờ đón xe buýt, sáu giờ tan việc chen lấn trên xe điện ngầm, lại càng không cần nhìn sắc mặt của các tiền bối, nghe chủ quản phát biểu, về sau ngày ngày ngủ thẳng giấc đến mười hai giờ, chỉ mỉm cười một cái, nằm xuống kiếm tiền, bao nhiêu cũng thoải mái.

Bất quá giống như Ôn Mẫn nói, một nhóm không phải một người làm được, cần nhờ tư bản. Cô hỏi cô gái tư bản, không phải là thân thể tuổi trẻ tươi sáng? Còn có cái gì? Tư tưởng, học thức, tính cách? Đừng nằm mơ, người đàn ông nào đọc sách thánh hiền làm bác sĩ hiền lương thực đức, không để ý đến vẻ mặt tàn nhang, người đầy sẹo lỗi mà yêu cô? Làm ơn, đọc chuyện cổ tích ít một chút, đứa bé ba tuổi cũng không còn tin.

Ôn Ngọc cùng Nhị Thái, ngồi trên ghế sofa em TV đến gần người, cảnh tượng vô cùng hiếm có

Nghe Ôn Nghiên lúu rúu không ngừng thờ, "A Ngọc, chị hôm nay được một cái building, chỗ dựa vững chắc, an tĩnh, phong cảnh đẹp, em mau dọn dẹp hành lý, ngày mai cùng chị dọn qua đó ở!"

Ôn Ngọc hỏi: "Làm sao bây giờ? Chị không phải cùng chị tư chơi thân với nhau, không rữ chị ấy cùng đi sao?"

Ôn Nghiên nói: "Người nào quản các cô?"

Tranh cãi, không phải Ôn Mẫn làm trung gian giới thiệu, sự việc như thế nào lại thuận lợi được? Sông còn chưa qua, liền muốn phá cầu, chắm dứt hậu hoạn. Tình nghĩa chị em không đáng giá bằng tiền bạc.

Nhị Thái co chân, che miệng cười, "Chúc mừng cô nha Lục tiểu thư, sắp phát tài rồi."

Giữa hai chị em, Ôn Ngọc cùng Vuư Mỹ Hiền một trời một vực, nhưng Ôn Nghiên mới thật sự khác Vuư Mỹ Hiền, lúc trước có ăn có mặc không thấy dấu vết, mà nay một khi ngheo túng, trải qua chút khổ đau, tính cách trong lòng cô thể hiện hoàn toàn, làm người ta trở tay không kịp.

Nhưng mà Ôn Ngọc lại bất ngờ, lại có thể như tình tiết hoang đường trong phim truyền hình, truyện cổ tích Ôn Nghiên cùng Đại Kim Chủ vụng trộm.

Bạn đang đọc truyện *Đêm Nay Rồi Càng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Kết Nghĩa Anh Em.

Cùng Đại Thái xách ra một thùng tiêu "Chín khối chín sale điên cuồng" đầu ăn mắng lão già nhà hàng xóm từ nhỏ đã thất học, lớn lên ngồi tù, lại cầu mong nhà Dư Thái lâu bốn mang xích vàng ngày mai mắc bệnh ung thư, nói không ra tiếng, biến thành câm điếc, lại nhìn cô ông ọ như thể làm bộ đáng chạnh chua.

Roạt roạt roạt lửa giận tháo chạy, rõ ràng là tháng năm, ánh sáng ban mai êm dịu, cô lại cứ như có hận vô tận, giống như lửa mạnh ở địa ngục, một đường đốt hết, thiêu hủy thiện ý cùng hy vọng trong lòng, muốn phá vỡ tất cả, một ngày qua lại một ngày, mới không làm thất vọng những thứ này chôn giấu tận sâu trong lòng ngực đến vô hạn không có chỗ nào phát tiết được.

Mở cửa, nhà chỉ có bốn bức tường.

Chỉ có cô gái thứ sáu Ôn Nghiên, đeo vàng đội bạc như dây đèn màu gắn trên cây thông Noen, chung trong ngày hội rực rỡ phát tiếng chúc mừng.

Nhị Thái hạ quyết tâm đứng khoanh tay nhìn, chờ xem trò hay.

Dưới chân Ôn Nghiên, một đôi giày cao gót viền khảm 3000 khối làm cho cô thêm sức lực, dám đứng lên khom xuống rất thích hợp chiến đấu. Chuyện tăng giá giảm giá đã là chuyện xưa, bông hóa giả cao thành giả thấp, một ngày một đêm, ngày khai trương 30 giây sau biến thành long trời lở đất, "Không đáng giá một đồng" lại biến thành vô giá, toàn bộ đều xem giá thị trường.

Trước mắt bỗng nhiên suy sụp, Ôn Nghiên kiêu ngạo, người nào sau trọng, ba trăm sáu mươi lăm ngày qua xong, vẫn là cục diện hôm nay.

Người ta nói ba mươi năm Hà Đông ba mươi năm Hà Tây, kỳ thật không cần đến ba mươi năm, ba mươi ngày đều có khả năng khác nhau, thế giới phồn hoa ngày càng đáng sợ, cầu mới cầu sự thay đổi, lý luận cũ đạo đức cũ không còn thật dụng, tất cả toàn bộ vứt phía sau, trước mắt chỉ cầu "Tốc độ cực kỳ chính xác" "Phát tài lớn".

Ôn Nghiên chỉ nói ba câu, "Vất vả quá nhiều, chỉ làm cho mau già, chặc chặc sách, nếp gấp trên mặt đầy dấu chân ruồi bọ chết, già lại không chịu già, lại vẫn không chấp nhận cứ không ngừng đánh phấn như trát tượng."

"Tôi hôm nay tại núi Tiễn Minh mua một cái biệt thự "nho nhỏ", hôm nay giúp A Ngọc chuyển nhà, ruốt cuộc có đi hay không? Kế núi gần sông, giá đất hoàng kim, thích hợp nhất là đường lão nha- -"

Nhìn thấy tức giận đến mức ngực thở dồn dập, sắc mặt đỏ bừng, càng muốn thừa thắng xông lên, kim nén sự sĩ nhục ăn nhờ ở đậu hai mươi mấy năm làm sáng tỏ, "Không đi? Vậy thì chúc ở đây bốn phương tứ hướng sống trong "Lồng ốc" sống lâu trăm tuổi, sống thọ và chết tại nhà."

Hai mắt lớn như chuông, ngón tay ngoài cửa, "Cút - - lập tức cút - -Không cần làm dơ căn phòng của tôi, mang suy yếu đến đòi mạng- -"

Nói đến cuối cùng Ôn Ngọc căn bản không có sự lựa chọn, bà chủ Âu Ngọc Phân ba mươi năm trước là danh môn thực nữ nhà giàu có, bệnh tâm thần cùng khóc thét cho số phận, cầu nát bên trong phòng ngủ, quần áo và sách giáo khoa của Ôn Ngọc, từng kiện không trọn vẹn bị ném ra bên ngoài cửa, đập dưới chân cô, không bao lâu sau, đã chất chồng như núi.

Hàng xóm láng giềng cùng tầng một người tới một người, mở cửa, ra xem thăm dò, thật nhàm chán, người một nhà này mới chuyển đến lại bắt đầu diễn

trò, khóc sụt sùi oán trời oán đất, không có ý mới.

Trong đám người, Ôn Nghiên nắm cánh tay nhỏ mảnh khảnh, an ủi nói: "Không có gì, để cho bà ta xé, xé nát một kiện mua mười kiện, chị có tiền, rất rất nhiều tiền." Trong ánh mắt cô khờ dại, không chút nào che giấu sự khát vọng đối với tiền tài danh vọng, tin tức báo chí, tòa soạn phê bình cho cô biết, không cần cảm thấy thẹn thùng, càng không cần phải che giấu, hiệu quả và lợi ích xã hội, cầu tài cũng không biết thẹn, cúi đầu vùng vẫy phấn đấu vượt qua số phận mới có thể cười.

Cười nghèo không cười gái điếm, nghèo cùng mới là đáng xấu hổ nhất.

Ôn Ngọc nhặt một kiện áo màu xám ôm vào trong ngực, không hề nề nào, "Lại không thể dùng chân ở đây- -" đè nén giọng nói, không cho Ôn Nghiên nghe thấy.

Bao lâu chân mình mới có thể dựa vào bản thân mình đứng vững?

Xe con màu đen vòng vèo vàng trên núi hướng về con đường phía trước, chỉ chít cây xanh, một mảng xanh mượt nối tiếp một mảng, nói là cùng với khu dân cư, không bằng là công viên rừng rậm. Xa xa, một tòa nhà màu trắng dần dần hiện lên, cây cọ chuối tây vươn cao quay quanh, nụ Hoa Sặc Vĩ ít hôm nữa sẽ nở.

Ôn Ngọc mang theo cặp da nhỏ của cô, hàng lý cả đời của cô, áo trắng váy đen, trong đôi giày da mảy đen hiệu mả lý, tất trắng ngắn cùn lộ ra mắt cá chân, mái tóc dài mềm mại rơi xuống vai, động tác ngẩng đầu theo cô, vượt qua eo, lay động vẻ tình xuân nồng nàn trong tháng năm.

Phim chiếu trước kia có nói rõ chủ nhân của những căn biệt thự ở lưng chừng núi rất giàu có, gara, hoa viên, bể bơi, nữ giúp việc mặc đồng phục, trông miệng kêu hô tiểu thư tiểu thư, lão gia thiếu gia, làm cho người ta cảm thấy trở về năm mươi năm trước thời kì Phong Nguyệt quốc dân.

Thân thể gầy gò nhỏ bé của cô, giống như hai cái nóc nhà, như năm cô mười hai tuổi, cô mang theo giọng nói đặc sệt dân quê, đi tới nói phồn hoa xa lạ, đô thị hào nhoáng. Nơi nơi đều là người sói ăn thịt người, mỗi đêm đều không thể ngủ yên.

So sánh kiên cường với yếu đuối, người nào biết cách vượt qua cánh cửa này, đi vào gian nhà này, tương lai sẽ có biết bao niềm vui cùng buồn rầu chờ đợi.

Nhưng cô không có lựa chọn khác, kẻ yếu vĩnh viễn phải phụ thuộc vào sự kiên cường. Ôn Nghiên sau khi xác định được quyết tâm, trả giá bằng thể các lần tinh thần, cũng mạnh mẽ hơn cô.

Hai cánh cổng bằng gỗ hồng sam nửa đóng nửa mở, sàn nhà bằng đá cẩm thạch chiếu ngược lại bóng dáng của cô, cổng vòng có một bó hoa bách hợp trong chậu hoa màu xanh, nữ giúp việc cúi đầu chào đón, "Tiểu thư, ông chủ ở trong phòng khách."

Ôn Ngọc ngờ nghệch, nữ giúp việc đi đến, nhận lấy hàng lý trong tay cô, đi phía trước dẫn đường, "Tiểu thư đi bên này."

Chiếc Piano cũ đã lâu không ai dùng, không biết tên bức họa, bốn tấm lớn màu xanh thẫm, lại đi đến cửa sổ đối diện có bể bơi sát đất, bức màn màu trắng ngà lay động trong gió, cuối cùng, đèn treo bằng thủy tinh, Ôn Nghiên ngồi ở ghế sofa dài, cười khanh khách ôm lấy vị "tiên sinh", nói chuyện một câu tiếp một câu.

Người "tiên sinh" này mặc quần dài áo sơ mi mang giày da đen, không thấy bụng bự hoặc hói đầu nhưng những người đàn ông trung niên hay bị, nhưng không khỏi thừa nhận hẳn ta đã qua trung niên, đối với những loại bệnh này lại không có, đôi lông mày hoa râm, mặt đầy nếp nhăn, một cái kính lão viền vàng treo trước ngực, tinh thần khỏe mạnh, già mà chưa suy yếu.

Thậm chí Ôn Ngọc còn không dám gọi ông ta là "Lão tiên sinh."

Thật sự ông đeo kính mắt nhìn lấy Ôn Ngọc, Ôn Nghiên dựa bên cạnh ông ta ta nói: "Thúc Tứ, anh xem chị em chúng em có giống nhau hay không?"

Đầu tiên bước xuống giường, hẳn dặn dò cô ta, danh hiệu Tần Tứ gia này dùng cho người ngoài kêu, cô nhỏ như vậy, không bằng cứ kêu thúc Tứ.

Cô ta trong tay hẳn là Vàng Oanh, ông ta nguyên ý cô ta muốn như thế nào, cô ta liền có như thế đó. Mới ba ngày, cùng chị tư Ôn Nhanh chạy đến viện massage, ừ a a, ngồi vịn eo xếp bằng, nguyên một nhóm người phục vụ, các kiểu kỹ năng đều được học, vì không phải làm như thế, không làm được chuyện gia tài bạc triệu, so với ngồi tại văn phòng viết đơn xin bằng Tiếng Anh đơn giản, thì có thể diện hơn nhiều.

Lớn tuổi thì như thế nào? Nhiều tiền lại dễ chịu, việc làm dễ chịu sáng chín giờ đến chiều năm giờ mà không có tiền mua xe cho con sau này.

Ông ta hỏi Ông Ngọc, năm nay nhiều tuổi, học ở nơi nào, học hành có được hay không???

Ôn Ngọc trả lời từng cái theo tình hình thực tế, ông ta lại bảo cô học hành thật tốt, ông có một tên phá của, một tháng không thấy bóng dáng, bảo cô có gặp cũng không cần quan tâm.

Chuyện qua xong, Ôn Nghiên lại lên lút giữ chặt Ôn Ngọc nói chuyện, đại khái là "Thấy thế nào? Ông ta có được hay không?"

Ôn Ngọc miễn cưỡng nói: "Thân thiết cực kỳ."

Bỗng nhiên Ôn Nghiên kích động nắm lấy tay cô, hai mắt lấp lánh, giống như đã tìm được tri kỷ, "Chị đã nói ông ta tốt, đối với chị cũng rất tốt, so với bất

hận cái gì ông ta cũng tốt hết." Nếu là ba, lại càng tốt.

"Chị, chị hạnh phúc là tốt rồi."

Bạn đang đọc truyện *Đêm Nay Rời Càng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38: Chết Đi Sống Lại!

Muốn?

Liền lấy ra ngay khi có thể.

Sáng sớm giữa hè, hoa Lư Hương nở, xe BMW màu xanh thẫm không biết lái vào tiên viện khi nào, không có tiếng động. Một cây ngô đồng che đầy màu xanh lục dày đặc, một mảng lá cây chông chéo một mảng lá cây, trống rỗng, phân chia thành hai thế giới khác nhau.

Tàn thiếu gia dựa vào đầu xe hút thuốc, không biết là vừa mới tỉnh, hay lại là một đêm không ngủ, còn sót lại một đóm lửa tàn thuốc chất đầy dưới đất, lại thêm công việc cho nữ giúp việc. Hai mắt hần đỏ tươi, khuôn mặt đầy u sầu, như mắc phải đại địch.

Xuyên qua khe hở nhỏ hẹp của tán lá cây, vượt qua hoa Tường Vi mới nở, trên bãi cỏ trống, Ôn Ngọc vẫn chống tay cúi người, đag nằm dưới gốc cây cao lớn chơi trò chơi tẩm nắng.

Giữa không trung, nước chảy không ngừng, làn da cô gái cũng sẽ tỏa sáng, sáng trong sáng trong, một bó sáng như tượng Bạch Ngọc Lan, là đầu mùa xuân, một đóa hoa tươi đẹp nở ra.

Tinh Tinh tìm được nơi dừng chân, có thức ăn của chó, lại có người dẫn đi chơi, chạy loạn khắp nơi vui vẻ, quên bản thân mình mất bị mù, chợt đột nhiên khỏe mạnh hoàn toàn, vô ưu vô lo chạy trốn trong thế giới không ánh sáng.

Người có hay không trong một phút đã quên đi chính bản thân mình là ai? Đại đa số con người cần nhờ sức mạng bên ngoài, ví dụ như, rượu, muốn có cảm giác hơn là thuốc phiện. Một loại khổ thay thế sự đau thương, bất quá con người là động vật thông minh nhất, cuối cùng truy tìm sự "thăng lợi."

Ôn Ngọc đuổi theo Tinh Tinh, xuyên qua cang lá cây ngô đồng rậm rạp, giống như có ai đó đột nhiên mở đèn lên, ánh sáng làm người ta không thể không trợn mắt nhìn.

Có người đến gần trong tầm mắt, người nào đó xâm nhập vào thế giới của cô.

Người này có phong cách Châu Âu của những năm 70 tương lai là một ông chủ, chính là người đang mặc một thân y phục tinh xảo, ngồi xổm xuống tìm không thấy hướng Tinh Tinh chơi đùa.

Ngẩng đầu, ánh mặt trời làm chói mắt, hình ảnh chỉ mới mờ, chân cô thăng tấp, bắp thịt rắng chắc, bên trong đầu gối giấu một nốt ruồi nhỏ, ánh mắt còn muốn dò xét, liền bị vằn vẩy ngăn màu xanh đậm chặn lại, cắt đứt tầm nhìn, lại kéo dài mọi mong.

Cha bao lâu lại đổi tính, bắt đầu cất giữ một tác phẩm nghệ thuật.

"Tinh Tinh--"

Cô nhẹ nhàng linh hoạt kêu hô một tiếng, chó nhỏ Tinh Tinh lập tức nghe tiếng chạy đến cạnh chân cô, vẫy đuôi muốn thương yêu. Bộ lông run rẩy ướt sũng, làm dơ đôi vớ trắng như tuyết dưới chân cô.

Thật đáng tiếc --hắn không biết tiếc hận, không biết tiếc hận người nào, con người hoặc là đồ vật.

"Tàn thiếu gia?" Cô thăm dò hỏi.

"Tôi cho rằng toàn bộ trên thế giới chỉ có A Phương mới gọi tôi bằng cái danh "Tàn thiếu gia". "Hắn đứng lên, lập tức cao hơn cô hai mươi cm, phải cúi đầu xuống nhìn cô đối thoại, cũng cuối cùng mới thấy rõ khuôn mặt cô.

Hắn lại chỉ cho cô 70 phân, Thương Đế vì cô vẽ nên một đôi chân mày ôn nhu trên mặt, cô lại muốn quật cường, kiêu ngạo, làm một phó bậc thầy làm nên những tác phẩm không tỳ vết nào, vẽ rắn thêm chân, hủy diệt bản thân.

Ôn Ngọc đáp: "Anh là khách hàng, không phải Tàn thiếu gia thì là Tàn lão bản, A Phương lựa chọn không nhiều lắm."

Không cần đối với cô không thân thiện, nguyên nhân tất cả mọi người đều không có sự lựa chọn khác. Anh ngăn cản không được lão gia của anh cứ đối cô gái này đến cô gái khác, cô cũng ngăn cản không được chị cô muốn làm giàu chọn con đường làm vợ bé này.

"Hóa ra là do tôi sai."

"Gia hòa vạn sự hưng, Tàn thiếu gia."

Tám giờ năm mươi lăm phút, rất nhiều người còn đang ở tại trên giường lo xo rộng ba thước là Xuân Thu Đại Mộng, Tàn Tử Sơn cùng Ôn Ngọc đã ngồi dưới cây ngô đồng say mê chơi trò chơi, anh đoán con bài chưa lật, tôi đoán ý anh, chiêu lừa bịp của người già, nhằm chán nhất.

"Tàn Tử Sơn." Hắn duỗi tay về phía cô.

"Ôn Ngọc--" không phải bắt tay, mà là lễ hôn tay từ xưa, đến từ thân sĩ Xã Hội Đen.

"Cô nói, trước đó, tôi là không gặp qua cô, Ôn tiểu thư?"

"Cô nói, trước đó, tôi là gặp qua cô chưa, Ôn tiểu thư?"

Một năm kia bán hàng trong quán ồn ào, cô trang điểm đậm, ăn mặc giống như phi nữ, bị Lục Hiển chuốc nữa kết bia. Chung cái bàn, gặp qua gặp qua Tàn Tử Sơn đối mặt với Lục Hiển khi đó nói những lời ác mồm ác miệng, tức giận, giống như người trước mặt này bị chia làm hai người.

Nhưng anh ta tất nhiên không nhận ra cô, thời gian đã lâu, lúc ấy cô lại như điên điên khùng khùng như người ghét quý một dạng.

Khuôn mặt Ôn Ngọc làm ra vẻ tươi cười, thoải mái: "Loại này giống như giọng điệu làm quen lúc xưa, Tàn thiếu gia không bằng dùng thời gian xem phim truyền hình, không tới một lúc tức khắc sẽ theo sát thời đại."

Tàn Tử Sơn cười một cái, từ chối cho ý kiến

Bước vào thư phòng thấy kẻ thù một kiếp của hắn - Tàn tứ gia Tàn Uân, chẳng qua là việc vật vãnh của bang phái, tuổi trẻ không hiểu chuyện, cái danh thái tử gia dễ nghe mà không có thực quyền, gánh vác không thuận, áp không phục, mọi việc khó giải quyết, người người phản nghịch, không muốn nghe nhắc đến nhất chính là, D ca như thế nào như thế nào, nếu có D ca thì nhất định mọi người phú quý.

Buồn cười, hắn lại không bằng con chó trong nhà sao? Không không không, nhất đều là chó chết, không tạo nổi sóng gió.

Khoảng cách quá nhiều, quan điểm bất đồng, hai cha con gặp mặt bất quá năm phút đồng hồ, lập tức làm cho nổi bão, Tàn Tử Sơn oán hận cha không chịu giúp đỡ, Tàn Tử gia chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, cũng thất bại.

Đạn hạt nhân bạo phát phía sau, rừng mình tiếp tục, Tàn Tử Sơn nhất định nuốt thuốc nổ TNT rồi mới đến, một câu không thuận liền nổi trận lôi đình.

Ôn Nghiên nổi lên dừng khí cùng con trai bạn trai mình gặp nhau, lấy cớ bụng hai ly cà phê tới, ý cười tràn đầy cùng Tàn Tử Sơn chào hỏi: "Tử Sơn, cậu rút cuộc cũng đã về nhà, Tử thúc nhớ cậu rất lâu."

Tàn Tử Sơn nhìn cô từ trên xuống dưới đánh giá, mặt lộ vẻ khinh thường, cười lạnh nói: "Sự sắc bén của cha ta còn tốt, bảo đao vẫn chưa già, lại bắt đầu thích chơi hai bông hoa chị em."

Tàn Tử gia đập bàn: "Hôm nay không có thời gian, không giữ con lại ăn cơm."

"Tôi minh bạch, cha chắc là cùng đối với hai chị em có việc vội vàng, tôi lập tức đi, cha ở lại nơi này hưởng thụ cho tốt."

Trước khi đi, bước qua bên người Ôn Ngọc, Tàn Tử Sơn không quen nói cho cô một câu "Tiện nhân", hi vọng vô thường, tổ chất hoàn toàn thần kinh.

Cô đương nhiên xem không có việc gì phát sinh, tiếp tục cùng Tinh Tinh chơi đùa.

Tháng sáu chưa hết, đài Thiên Văn treo báo số 7, báo "Giai Lệ" nghiên về phía đông nam, tích trữ hàng hóa.

Ba giờ chiều, mây đen kéo đến thành phố, ban ngày không có ánh sáng.

Thuốc súng, phân bón, mấy cái được Lão đại Long hưng mang xuống, tính cả tang thương qua lỗ tai, mà Lục Hiển chiến thắng về, chậm rãi tiến đến tiếp.

Một đám người cơ bắp đầy hình xăm trong nháy mắt lấp đầy đại sảnh, giống như cảnh tượng đập bể bạo lực hùng hổ trong phim Young and Dangerous, một lời nói không hợp, liền muốn đốt cửa hàng giết cả nhà người ta.

Ôn Ngọc mặc thêm một áo khoác mỏng, đứng ở trên ban công lầu hai đón gió, thấy Lục Hiển được ăn cả ngã về không, bước vào nơi của Tàn tứ gia.

Sinh thời, không thể buông tha, cuối cùng không thể may mắn thoát khỏi.

Ôn Nghiên trốn ở phòng ngủ không dám xuống lầu, run rẩy giữ chặt Ôn Ngọc nói: "Có phải không đi ra sẽ thất lễ đúng không? Tử Thúc có thể giận chị hay không? A Ngọc, em không cần nhìn chằm chằm vào chị như thế, em đáp lại chị một tiếng nha."

Ôn Ngọc bắt đầu đi, trấn an sự buồn lo vô cớ của cô ta: "Xã đoàn tụ hội, chị sợ hãi cũng là thói thường của con người, Tử thúc sẽ không so đo với chị."

Một câu nói giống nhau, cô khuyên được Ôn Nghiên, nhưng lại không ổn định được tâm trạng bất an của cô.

Tranh chấp một hoài, một cái sống và chết Young and Dangerous, biến cố xoay mình lên cao, toàn bộ lại vô pháp xác định.

Cảm ơn Ôn Nghiên, không đồng ý thủy chung bảo trì trầm mặc, lại một lần nữa thúc giục em mình xuống dưới lầu tìm hiểu, không cần chờ đến khi hai pheo giao chiến, Young and Dangerous rút ra cây đao tới giết người diệt khẩu, cô còn đang ngây ngốc pha cà phê cho khách.

Bạc thang xoay tròn xuống phía dưới, Ôn Ngọc im hơi lặng tiếng đứng ở góc rẽ của cầu thang, nhìn Lục Hiểu đang quỳ dưới chân Tần Tứ gia, rót trà nhận sai.

Phi Quan làm cùng Sự Lão, mở miệng khuyên: "Chuyện lớn biến thành chuyện nhỏ, A Hiểu còn trẻ tuổi, huyết khí sôi trào khó tránh khỏi sai lầm, Tần Tứ gia đại nhân đại lượng, không cần phải cùng người trai trẻ so đo."

Trong tay Tần Tứ Gia, toàn bộ ly trà nóng bỏng đổ lên đầu Lục Hiểu không còn một giọt nào, ly trà rơi xuống đất, phút chốc vỡ vụn.

Nghe ông ta nói lời giáo dục con cháu mà thấm thía, "Long Căn có ngàn vạn sai, đều là trưởng bối của cậu, cậu có nhớ hay không cậu gặp mặt đã muốn hét lên với hân ta một tiếng Long Căn thúc. Tự tiện chủ trương, giết người dễ dàng, tôi cũng không bảo vệ được cậu."

Hỏa Ngu xen vào: "Tứ thúc nói không là như thế nào, Long Căn bán đứng bang hội, tất cả mọi người đều biết, chỉ là Tứ thúc đại lượng, chuyện quá khứ không muốn so đo với hân ta. Uống qua cốc trà này, tất cả mọi người xem như không có chuyện gì xảy ra, huynh đệ vẫn là huynh đệ, cha con vẫn là cha con, tất cả đều vui vẻ."

Trên ghế sofa dài, hai người chủ nhân đầu đầy tóc bạc cũng lên tiếng nói: "Tứ thúc, tìm chỗ khoan dung mà độ lượng, xem thấy mấy năm nay Lục Hiểu vì Long Hưng ra ngoài thập tử nhất sinh nhiều lần, uống qua cốc trà này đi."

Phi Quan là người già nhất, gật đầu nói: "Là đúng đó, chỉ cần một lòng vì bang hội, nhất thời sai không gọi là gì. Tần Tứ, cậu đem cho ta chút mặt mũi."

Đang ngồi, chỉ có một mình ông dám xưng Tần Tứ gia là Tần tứ, mặt mũi nguyên lão không thể nào không cho, nhưng muốn Tần Tứ gia chấp nhận Lục Hiểu, không phải chuyện dễ.

Phi Quan mất sắc, trong thấy Ôn Ngọc trốn ở cầu thang, vẫy tay nói, "Em gái nhỏ, tới đây, cho tôi thêm một ly trà."

Ôn Ngọc không có can đảm cự tuyệt, đưa lưng về phía mọi người nhìn, một ly trà trộn nước lạnh, nhiệt độ thỏa đáng.

Lục Hiểu quỳ thẳng tắp dưới chân Tần Tứ gia, Ôn Ngọc vòng qua bàn trà, đi đến bên người hân, ánh mắt xẹt qua sau gáy bị nước trà nóng làm xưng đỏ của hân, rùi mí mắt xuống, ly trà vững vàng đưa đến trong tay hân, chưa từng có khoảng khác cùng xuất hiện.

Lục Hiểu đem cốc trà dâng qua đỉnh đầu, hai tay dâng.

Tần Tứ gia không khỏi nhìn về phía Ôn Ngọc đang thần thờ, không thể tiếp.

Tay phải Lục Hiểu không có sức, một ly trà cũng bùng không xong, chỉ không ngừng run rẩy, run rẩy xoay trái xoay phải, nước trà tràn rơi vào đỉnh đầu của hân, Ôn Ngọc cảm thấy may mắn, nước trà đã lạnh.

Trước mặt chư vị trưởng bối Long Hưng, hân trầm giọng, gần từng tiếng nói: "Được Tứ gia chỉ dạy, Lục Hiểu mười tám tuổi đi vào Long Hưng, thần khải cần trọng cần cù, không có một ngày dám vong ân Tứ gia, lần này phạm sai lầm, trừng phạt đúng tội. Nhưng cầu xin Tứ Gia bỏ qua, ông và tôi tình nghĩa như cha con, cho tôi một lần vì Tứ gia vì Long Hưng thêm một cơ hội."

Nước trà trên đầu chỉ còn một nửa, hân lại nói tiếp: "Sau này làm ăn của bang hội, sự nghiệp xã đoàn, đối nội đối ngoại, tôi điều tận tâm tận lực trợ giúp thái tử gia, làm trợ thủ cho hân, giúp hân đi lên. Như có phản cốt, trời tru đất diệt, không chết được tử tế."

Hân tỏ lòng trung thành, hân cũng không có đường lui, sống ở Tần Tứ gia mười mấy năm, chuyện người khó gặp nhất hân cũng đã làm, Tần Tứ gia có bao nhiêu chuyện không thể gặp qua, cán chuôi, hân đều có manh mối trong tay, Tần Tứ gia không chịu lui một bước, chẳng qua mọi người ôm nhau mà chết, đồng quy vu tận.

Tần Tứ gia có gia tài vạn bạc, đời đời con cháu, hân không nở chết.

Mọi người đều cho rằng hân chỉ có một rễ mầm ở tại Tần Tứ gia, chỉ có Lục Hiểu biết, ông ta khác có một gia đình khác, một trai một gái, một luật sư một thầy thuốc, cùng xã hội đen không có một chút quan hệ.

Tần Tứ gia nắm chặt thành quyền rốt cục cũng buông ra, tiếp nhận nửa ly trà lên đầu Lục Hiểu, miệng mấp máy, tính uống qua.

Phân phó Lục Hiểu, "Long Căn tại Hawai còn có người nhà, ba con trai đều đã trưởng thành, nhờ cô tận góc, cậu biết nên làm thế nào."

Lục Hiểu khom lưng, lạy ba cái: "Cảm ơn Tứ gia."

Phi Quan vỗ tay: "Tốt tốt tốt, sau này mọi người đồng tâm đồng sức, vì xã đoàn mà tận tâm."

Đại ca D Long Hưng, chết đi sống lại.

Màn đêm buông xuống, hộp đêm Hoàng Hậu, Lục Hiển làm ông chủ, có thiếu tiếp khách, ba mươi mấy vị nữ nhân được chọn lựa, mặc đồng phục đồ bơi, Đại ca Đại nững nịu kêu, chính xác mắt hờn.

Vài vị lão đại trái ôm phải ấp, corn no rượt say, khi đó đúng là bốc phét.

Hai phen say khướt, bắt lấy ngực vờ về bóp nặn, mặt phỉm hồng, cùng Lục Hiển nói: "Đại D, cậu không cần nên giận làm rùa rút đầu một dạng, Tần Tử Sơn không hiểu quy củ, không chừng mực, hấn làm thật sao, số tại Tần Tử gia một ngày, hấn tốt một ngày, Tần Tử gia có chuyện, hấn cuối cùng cũng chết thôi."

Phi Quan lớn tuổi, sớm đã về nhà an dưỡng. Giữ cái lão Quan Đức Cẩn ở đây, oán hận nói: "Việc buôn bán của mọi người vài thập niên, bán đường bán đường, bán xuân bán xuân, giả có phần khác nhau, mọi người giữ hòa khí ngồi xuống nói chuyện, không phải hấn nói một câu, cậu bán chín khối liền bán chín khối, muốn cậu thêm lượng cậu liền thêm lượng, không nghe liền rút thôi. Uy, không phải tôi tham tiền, mấy ngàn vạn anh em thủ hạ cần tiền hoa, chẳng lẽ muốn tôi theo chân bọn họ nói, không cần làm Young ang Dangerous, làm người sai vật, làm người sai vật so với làm Young ang Dangerous còn kiếm được nhiều tiền hơn! Ngu ngốc, người cách nói chuyện còn kém xa lắm, liền muốn chơi đuổi cùng giết tận một bộ, Long Hưng chúng ta muốn làm dân chủ, người nói chuyện muốn mọi người thông qua, không phải chỉ có một Tần Tử gia hấn là định."

Hòa Ngưu nói: "Đại D, đến lúc đó để cậu nói chuyện, tôi chống đỡ cho cậu."

Lục Hiển nâng chén, vẫn chưa trả lời trực tiếp, "Mọi người phát tài."

"Mọi người phát tài."

Quan Đức Cẩn uống nhiều cảm thán: "Bất quá Tần Tử gia thật sắc bén, người hơn sáu mươi, lại nuôi một đôi chị em tiêu tiền giúp, tôi đã thấy, cô chị xinh đẹp, người em càng đẹp hơn nha."

Giữa ngọn đèn đen tối không rõ, Lục Hiển trầm mặc không nói.

Bạn đang đọc truyện *Đêm Nay Rời Càng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 39: Không Thể Buông Tha

Mọi người đều nói anh ta thân bất do kỷ, rốt cuộc con người sống có tự do hay không?

Nhưng Lục Hiển biết, lần này con thuyền này chạy không thể quay đầu, thành hay bại đợi thuyền tới cảng mới biết.

Vẫn là nhà ăn Trì Kí, vẫn là lầu hai lót gạch men rêu tiền ngay góc khuất gần toilet, đi vào một người, đi ra một người, từng bước từng bước màu máu người đỏ rực, giống như túi rác bị người ta kéo đi, hành lang lưu lại từng vết máu, ông chủ và người làm vất vả kết thúc công việc

Khi đó Sát Tử bị đánh gãy chân kéo vào gian phòng, lão đại B đã bị rơi mất một cái răng--băng gòn nhét vào miệng, đôi chân Lang Mào dùng sức đập xuống bể, Đặc Chiến Đội Viên Đô muốn ngoan ngoãn nhận tội.

Tốt, về sau nơi này chỉ còn đại ca D làm chủ.

Phía sau lưng xâm một Ngũ Trảo Kim Long, đường đuôi dài đến ngang bụng dưới, Sát Tử, cười so với khóc còn đáng sợ hơn, "Hôm nay cuối cùng cũng nhất danh, mở giải sao? Chúng ta nói dân chủ, tay vẫn lại là chân, bản thân mình nghĩ muốn."

Lục Hiển nhắc chân đá hấn văng, "Mày có biết tao đang hỏi cái gì không?"

"Là là là, tôi nhất định biết cái gì sẽ nói mà nói thì sẽ nói hết." Ra chốn giang hồ cần nhất là cái gì, thân thù tốt? Vậy làm phiền người đi ra ngoài quẹo trái trở lại Vinh Xuân học ba năm, đương nhiên là nhìn ánh mắt của Lão Đại, để cho Lão Đại vui vẻ, Sát Tử ở phương diện này, cơ trí là nhất, "Đại Lão B kêu anh Lạc Kha Hóa mang một nhóm người đi cướp bóc, rạng sáng bắt đầu từ ruộng đất đai, cùng Tử Thiên theo ra ngoài đi mát xa, bị súng bắn loạn bắn chết."

"Không có dặn tội bây hỏi sao? Trực tiếp giết chết?"

Sát Tử lắc đầu, lắc đầu thật mạnh, muốn đem cái não của mình đóng đưa chấn động, "Lão đại B nói anh Tử Thiên không phải người bình thường, từ nhỏ cùng với anh đại D, hỏi không ra, không cần phải lãng phí thời gian."

Trong lòng Lục Hiển, bị đánh nặng nề, buồn cười, hấn chính là uống nhầm thuốc, đi trả nợ tình người, khi mình làm anh hùng cái thế, biết rõ là rơi vào

cũng nhảy vào, ai biết rằng bản thân mình gượng dậy vượt qua, lại hại chết anh em tay chân trong ban.

Ngu xuẩn!

Sát Từ bổ sung, "Thái Từ Gia bảo phải nhỏ cò tận gốc thôi, lão đại B nói, Từ Thiên không chết, Thái Từ Gia cảm thấy ăn ngủ không yên... Ài... Anh đại D không cần quá thương tâm, chị Mỹ Trân không phải là thay đổi đầu quân cho nhà khác, ra ngoài hỗn chiến đều như vậy cả, không thật tình, ông chủ không làm nhà họ Tây, chẳng lẽ lão bản về hưu, tôi liền tuyệt thực tự sát? Đã nhìn ta đại ca D, đòi người luôn thay đổi..."

Hôm qua Thích Mỹ Trân chỉ vào hán mắng, mắng hán thần kinh, ngốc nghếch, chết thì chết, vì sao lại còn muốn trở về gây sợ, không cho cô ta một chút yên bình, cao giọng hỏi hán, "Nhu thế nào? Muốn trách tôi hạ tiện không biết xấu hổ, đại ca vừa chết, đào mắt đi tìm nhà dưới sao? Lục Hiển, ngày đầu tiên anh biết tôi sao? Tôi làm gà! Kỹ nữ có biết hay không? Liên là ngu xong lần này, khách tiếp theo cũng không biết là ai, bắt quá là ai cũng đều không sao cả, dù sao tôi cũng không có tình cảm, có tiền đều là chồng tôi, lúc đầu mở ra một tấm hồng sâm ngư đều đủ để một ngày một đêm..." Nói chưa xong, cô ta khóc không thành tiếng, giận quá thành thương tâm, khóc, là trôi đi mascara trên mắt.

Thế gian này có mấy người mệnh tốt, từ nhỏ không lo chuyện cơm áo, một ngày một tắm "Đại Miên Thai" thì có thể tùy ý tiêu xài thanh xuân của người khác.

Có yêu vài người cận bã, phá thai vài lần đều bạo đạn kêu hô "vết thương chồng chất"? Về nhà lần thứ hai một lần đọc truyện thần thoại Anderem, vịt con xấu xí biến đều đã biến thành động vật hiếm có, huồng chi là thiên nga trắng.

"Hận tôi? Rốt cuộc đã thấy rõ tôi? Anh quay đầu, Lục Hiển anh quay đầu nhìn xem, người từ trước là anh em, cuối cùng còn mấy người ở lại chờ anh ngóc đầu trở lại? Đến nỗi em gái bảo bối của anh, cũng cùng với chị của cô ta đi cặp bồ Tần Từ gia, lần đầu tiên bắt đầu đã có giá cao, sau này cũng sẽ không thấp, thay tôi chúc mừng cô ta, cuối cùng cũng đã thấy rõ quyết tâm gia nhập vào--làm gà nha!"

Cô ngừng một chút, dừng lại vội vàng bước đi, liền có thể nhìn thấy rõ sắc mặt mọi người khác nhau.

4 giờ sáng, người làm có trách nhiệm rời giường, dọn dẹp bàn, mở tủ lạnh ra, leng keng bận rộn trong phòng bếp, chuẩn bị chào đón nhóm khách đầu tiên.

Đền nháy một cái, mặt Lục Hiển dẫu trong bóng tối, hiểu rõ một chuyện, hần hỏi: "Tần Từ Sơn hứa ưu đãi cái gì với đại lão B?"

Sát Từ khúm núm đáp: "Phải làm Song Phiến Đông biến mất, sau này khu Đông sẽ do Lão Đại B quản lý, tháng trước đại lão B nhận một lượng lớn súng ống đạn dược, không đem vào Long Hưng, ông ta cùng Thái Từ Gia chia bảy ba, nuốt riêng."

"Hàng hóa ở nơi nào?"

"Cái này tôi thật sự không biết, lão đại B không cho tôi làm."

"Mẹ của ông ta không phải làm mừng thọ sao? Vừa lúc được nhiều người tặng quà." Đá Sát Từ một cước, "Nhìn xem lão đại cậu là loại người gì, nhớ bịt miệng thật chặt."

"Tôi trong sạch, tôi trong sạch, đa tạ đại ca D nhân từ."

Tôm sù cáo bọc khóm, nóng hổi mới ra lò, chuông Thiên Minh vang lên, mở cửa sổ lại là phồn hoa đô thị mới bắt đầu, che dấu đêm tối, xóa đi tất cả tội nghiệt.

Sáng khoái, chúng ta bắt đầu lại từ đầu.

Trên đường về nhà, Đoàn Gia Hào phấn khởi mà quán quít Ôn Ngọc, giống như một bà già nói không ngừng miệng.

"Ôn Ngọc Ôn Ngọc, trên đời này lại có chuyện trùng hợp như vậy, tôi cùng cậu làm hàng xóm, khoảng cách ba năm mươi thước, sáng sớm tôi có thể cùng cậu đi học, buổi chiều đợi lát nữa cùng cậu trở về, cậu dạy mình bài tập, mình mời cậu ăn bò hầm có được hay không?"

Ôn Ngọc nhỏ giọng nhắc nhở, "Chúng ta học khác trường."

Đoàn Gia Hào không nghe, "Cái này có thể giải quyết được, mỗi ngày tôi thức dậy trước nửa tiếng, đưa cậu đi học trước." Có nên kêu bà Đoàn tới nghe một chút, thật sự là một kỳ tích, ngày ngày phải la hét mới thức dậy, tiểu thiếu gia Đoàn Gia Hào vừa mở mắt có rồi giường, cư nhiên bỏ được thời gian ngủ 30 phút mỗi sáng, mọi người không thể không tin, tình yêu thật vĩ đại. "Ôn Ngọc Ôn Ngọc, Ôn Ngọc--" nói cái gì đều là Ôn Ngọc Ôn Ngọc mở đầu, kêu tên cô lại vẫn là kêu linh hồn cô, thật sự là ngốc, ngốc đáng đến yêu.

Ôn Ngọc đổi vấn đề khác, "Đầu của Đại Phiến Thụ lớn như vậy, vừa nhìn đã biết là không khỏe mạnh, đầu bị chứng tràn dịch não, hay là ung thư? Lão phu từ cùng Đại Phiến Thụ là bạn bè lâu năm, lại không đưa ông ta đến gặp bác sĩ? Lão phu từ có âm mưu gì đây?"

"Ôn Ngọc Ông Ngọc, chủ nhật này chúng ta đi mua cá có được hay không?"

Người này căn bản không nghe cô nói gì.

Chia tay ở khúc cua, Ôn Ngọc mang theo túi xách nặng nề đi bộ.

Vừa vào cửa, A Kim nhận đồ trên tay cô, dẫn cô đi đến nhà ăn, khó có được thiếu gia trở về, còn có Lục tiên sinh cùng đi theo.

Một bữa cơm ăn không biết ngon, mỗi người ngồi đều có tâm sự riêng, Tần Tử Sơn không thay đổi sắc, nhằm vào Lục Hiển giọng nói nhiều lần khiêu khích, như Lục Hiển đã tu thành phật, tùy theo anh như thế nào thì như thế đó làm cho người ta ghét, anh chỉ ăn cơm của anh, bới móc xương cá của anh, lão tăng nhất định vẫn là chịu nhục thôi. Người nào đủ gan chạy tới đoán.

Tần Tử gia phiền lòng, không muốn nhìn nhiều tên phá của bên cạnh, ngược lại cùng Ôn Ngọc nói chuyện, "A Ngọc cũng sắp thi cuối kỳ phải không?"

Ôn Ngọc gật đầu, "Tháng sau là thi."

Tần Tử gia cười thân thiết, "Chuẩn bị thật tốt, lấy được toàn bộ điểm A sẽ đưa cô đi Châu Âu nghỉ hè."

Ôn Ngọc chưa kịp cảm ơn, đã nghe thấy Tần Tử Sơn trêu chọc khiêu khích, "Đi Châu Âu không bằng đi vòng quanh đại lục, thăm người thân bạn bè, tìm ra nguồn gốc của mình."

Cô vốn trong mắt những người ở cùng là "em gái Đại Lục", không có khả năng che giấu, trái lại Tần Tử gia lên tiếng trước, "Chỉ tâm ăn cơm"

Không ai còn dám nói nhiều.

Sau khi ăn cơm, đàn ông tiến vào thư phòng nói chuyện chính sự, Ôn Ngọc trở về phòng ngủ ôn bài, đọc truyện tranh. Một quyển truyện tranh lật đến cuối cùng, cười không nổi, ước chừng cô như một người cổ xưa đọc truyện tranh như uất ức tuổi thanh xuân.

Trời tối đen, cô đau bụng, muốn xuống lầu uống một ly nước ấm, còn chưa đi ra khỏi phòng bếp, liền gặp được Tần Tử Sơn về mặt đầy thù hận, cô suy nghĩ một chút, không nhớ rõ đã từng thiếu anh ta hơn ba trăm vạn không trả.

Váy ngủ hơi rộng, buông lỏng trên người, càng hiện lên vòng eo mảnh mai, sự mềm dẻo, dễ dàng lật chuyển, một đôi chân trắng nõn, bôi lợi trong làn váy, mở tú lạnh, sửa ở trên cao, cô lại phải nhón chân một chút, lộ ra mắt cá chân, bàn chân nhỏ nhỏ không dài bằng bàn tay người đàn ông, có chút đáng yêu, câu muốn dùng người biết thân thủ đi, đem bàn chân nhỏ này nắm trong lòng bàn tay.

Dựa vào hai chân của cô, anh ta không cần thiết quá sức với cô.

"Giá của em bao nhiêu?"

Ôn Ngọc liếc anh ta một cái, mặc kệ.

Tần Tử Sơn tiến lên một bước, chặn ở trước cô, "Mỗi người đều có giá, cha tôi ra bao nhiêu? Tôi trả gấp hai lần."

Ôn Ngọc đáp: "Anh nói thêm một câu nữa, tôi liền không chỉ 'dừng lại' ở cha anh đơn giản như vậy."

Tần Tử Sơn đưa thẳng tay, ôm lấy sau lưng cô, để cho cô dán sát vào ngực anh ta, trong lúc này hương thơm làm đầy cõi lòng, như vậy muốn sau, "Uy hiếp tôi? Em có thể sao?"

Sắc mặt Ôn Ngọc không đổi, lạnh lùng đáp, "Chờ tôi làm mẹ anh thì đừng hỏi hận, đến lúc đó chia anh một nửa gia sản, anh tìm luật sư khóc vẫn lại cầu xin quan tòa đồng tình?"

"Em xem em là ai? Cha tôi không có óc sao?"

"Anh có thể chờ xem. Gió thoảng bên gối nhiều lợi hại, hương qua thì biết. Bất quá hiện tại, ra tay, thì gọi tôi là thất lễ, chờ cha anh tới thu thập anh, vẫn lại là cùng Lục tiên sinh kia đến xem chế cười anh. Tần thiếu gia không tin? Chúng ta cứ thử xem, cứu mạng--" Còn chưa kịp hô ra đã bị Tần Tử Sơn bịt kín miệng, anh ta trọn tròn mắt, giật mình và phẫn nộ, buồn tay ra, đẩy cô ra, "Bệnh thần kinh, không biết xấu hổ!"

Trái lại cảm thấy quái lạ, là là là, là cô không có mắt, dám ở đây dùng ánh mắt phóng túng đi về phía trước.

Ôn Ngọc vô tình cười một cái, nói với anh ta ngủ ngon, cúi chào, ngày mai gặp.

Chờ anh ta đi xa, cô mới cau mày, xoa xoa sau lưng, đau đến chết, đẩy cô mạng lên góc bàn, sáng mai nhất định là bị bầm tím. Gắn đây mọi việc không thuận lợi, phải đi đến miếu lạy thần ba nén nhang, cầu phù hộ, chờ ngày anh ta khổ tận cam lai.

Đi đến đại sảnh mới phác giác, một hình ảnh mờ ảo sau tủ rượu, không biết là có nhìn thấy hết toàn bộ không, không mua vé, cũng không ủng hộ, đúng là vô liêm sỉ.

Cô đem anh ta không tồn tại, cầm chặt cốc nước cúi đầu bước đi.

Nhưng anh có một đôi mắt cực kỳ lợi hại, chặt chẽ khóa mỗi bước đi của cô, chiếu theo bóng lưng. Trong lòng cô bức mình, hận anh ta im hơi lặng tiếng lấy đi hạnh phúc của cô, thấy ít nhiều đầy không bởi trở về, vừa quay đầu lại, cắn răng nói: "Nhìn cái gì, về nhà mà nhìn mẹ anh."

Lục Hiển từ trong bóng tối đi ra, đứng dưới cầu thang, nhìn cô, khóe miệng cười châm chọc, chúc mừng cô, sạch sẽ bỏ được gánh nặng, luôn mồm nói,

không phải người cùng đường với anh ta, muốn phân rõ giới hạn người nào đi đường của người đó, chỉ chớp mắt nhận danh hiệu gái hồng lâu, giả được giá cao, “Tần Tử gia tính ra cũng là bên trên của tôi, em một lòng muốn ôm lấy ông ta, không phải là mẹ tôi sao?”

Ôn Ngọc giận quá hóa cười, nâng mi khiêu chiến sự nhẫn nại cực hạn của anh, “Thì ra là thế, cảm ơn anh nhắc nhở, không bằng anh gọi một tiếng mẹ cho tôi nghe.”

Sắc mặt Lục Hiểu không tốt, đồ thăm, thay đổi sắc mặt dưới ánh đèn, chỉ sợ một giây sau liền tức giận muốn nhào tới bóp cổ cô.

“Xấu hổ miệng không gọi được? Mười một giờ rồi, mẹ muốn ngủ, ngày mai gặp, con ngoan...” Cô quay sang, nhắc chân lên đi, bỏ lại mình anh ta, ở sau lưng tức giận đến sung huyết não, tức khắc kiên muốn thất khiếu chảy máu bỏ mình (gồm hai tai, hai mắt, hai lỗ mũi, và miệng)

Cốc nước rơi xuống đất, té ngã trên cái thảm dày, không tiếng động không hơi thở, chôn vùi.

Anh là một người ẩn nấp trong màn đêm sẫm bầm, ẩn nấp vô thánh, mạnh mẽ phóng ta, trong giây lát chụp xuống phía dưới nắm lấy sau lưng cô, nhớ rất lâu thân thể rơi vào trong ngực anh ta, chỉ cần thu một cánh tay, cúi đầu thấp một cái, anh ta muốn có mọi thứ, không phải là mộng, là cảm xúc chân thật, nhiệt độ cơ thể nóng bỏng, hương thơm nhạt nhẽo, đầm ngủ bằng tơ tằm, tới tới lui lui, chặt chẽ ôm lấy tâm của anh ta/

Chỗ dựa bậc thang thứ hai, đem cô chống đỡ cùng Lục Hiểu một dạng, dễ dàng cho anh ta chui vào, vùi đầu vào trên cổ cô, hơi lạnh ở chóp mũi đụng vào đồ cột mái tóc dài của cô, cùng với tai mẫn cảm thần kinh yếu ớt, giống như tiết hận, không lưu tình, cắn ra một vòng dấu răng, “Sớm hay muộn cũng bị em làm cho tức chết.”

Thân thể Ôn Ngọc, dường như không được run rẩy nhỏ, nhưng vẫn mạnh mẽ, không phục, “Cút ngay, quên tôi là mẹ anh sao, dám đối với tôi động tay động chân sao?”

“Vậy càng tốt, trộm tình phải bạo lực mạnh mẽ!” Trong bóng đêm, anh ta hưng phấn lạ thường, vén lên làn váy, kéo cao, lộ ra đôi chân trắng nõn mịn màng êm ái.

Anh ta nhẹ nhàng a một hơi, cảnh cáo, “Mẹ, để cho tôi nếm miệng...”

Ôn Ngọc đá anh ta, giọng nói đã mang theo tiếng khóc nức nở, “Anh biến, Lục Hiểu, anh buông tay.”

“Bọn họ làm được tôi không thể làm sao? Em muốn tiền? Dola hay bằng Anh, em muốn bao nhiêu tôi cho em bấy nhiêu, tiền bạc tôi có.”

Cô không dám cao giọng, đành phải nói nhỏ vào lỗ tai của anh ta: “Tiết kiệm tiền của anh mua nén hương đi, tôi bán cho ăn mày cũng không bán cho anh.”

“Em dám!”

“Tôi cùng anh đã sớm nói rõ ràng, một đao chia làm hai đoạn sạch sẽ, tôi làm kỹ nữ vẫn lại là gái hồng lâu, đều cùng với anh đại ca D không có quan hệ, anh đừng có xen vào việc của người khác.”

Những lời này giống như đã từng nghe qua, ước chừng là từ lúc trước anh ta bỏ bạn gái cũ, giọng điệu không kiên nhẫn, nhất cử lưỡng đoạn, trả tiền thanh toán xong, mấy lần trên giường mà thôi, muốn hay không thật sự như vậy?

Thiên lý tuần hoàn, báo ứng khó chịu.

“Ôn Ngọc em nghe cho rõ, chỉ cần Lục Hiểu tôi còn sống một ngày, em theo tôi, chính là không thể nào chia rẽ. Em sinh ra là người của tôi, chết làm ma của tôi, không có cơ hội trốn thoát.”

Ôn Ngọc nhếch môi, vẫn luôn châm biếm, “Những lời này anh giữ đến khi tôi bốn mươi tuổi mặt đầy nếp nhăn, ngực khô què, hay gò má xệ xuống lại cùng tôi nói, đó là đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi ngàn dặm, hiện tại là dệt hoa trên gấm, có cũng được mà không có cũng không sao, tôi nghe như hai tai nhỏ giọt dầu, không có cảm giác. Anh quên tôi hầu hạ hai cha con Tần Tử gia, thật bản rất hạ tiện, như vậy không xứng nói chuyện với Long Hưng tương lại như anh? Cầu xin anh thương xót, cho tôi một con đường sống—“

Anh ta dơ tay che miệng cô lại, ôm cô, chớp mắt thân thể che dấu phía sau tù rượt.

Tần Tử gia ôm lấy Ôn Nghiên từ thư phòng đi ra, lời nói thấp giọng nhỏ nhẹ.

Giọng nói Tần Tử gia trầm ổn, hiện lên tang thương, “Sáng mai kêu lái xe đưa em đi, mấy ngày gần đây phải chú ý nghỉ ngơi, không cần học người lớn mê mẩn chơi mạng chược, không ăn không ngủ làm đến suy nhược thân thể.”

Giọng nói Ôn Nghiên thanh thúy giống như chuông bạc, leng keng làm cho cảm thấy vui vẻ, “Em biết, chỉ là qua ba tháng còn chưa có kết quả, vẫn lại là không trúng, thật là phiền phức.”

“Sinh nhật của A Nghiên, muốn quà gì?”

“A, anh không nói em cũng quên mất, nư nhân niên kỷ không nên kị, nhưng quà không thể thiếu, em nghe người ta nói, nữ trang nhất định phải mua “Tội Thanh Tư Cơ”, “Cartier” là nhà giàu mới nổi, không cách điệu.”

“Chính em chọn.”

“CẢm ơn Tứ thúc—“ ai nói vui về mua không được, ông ta chỉ gạt đầu một cái, tiện đưa cô hạnh phúc lên, tươi cười ngọt ngào, nam nữ quan hệ như vậy mới giam chặt, chỉ cần ông không phá sản, tôi cũng thủy chung vui vẻ

Bạn đang đọc truyện *Đêm Nay Rời Cánh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 40: Vận Mệnh Trắc Trở

Tần Tứ gia cùng Ôn Nghiên trở về phòng ngủ, đóng cửa, tiếp tục nói chuyện tình cảm con người Phong Hoa Tuyết Nguyệt, Lục Hiên càng lúc càng thờ đốc nặng nề, đột nhiên nhớ tới một việc, tay anh lấy ra một cây dao đưa đến tay Ôn Ngọc, "Đây là cây dao rất tốt, cắt thịt chém xương không thành vụn dè, em cầm chơi, tự mình cẩn thận, khi có việc thì ra tay, một dao cắt đứt yết hầu của hân."

Ôn Ngọc nắm chuôi dao, sắc bén phản xạ bên mặt cô, một cương một nhu, cả đời vừa chết biến hóa. "Anh cho tôi dao, nếu như tôi muốn giết người thì sao bây giờ?"

"Vậy thì tôi thay em, chị dâu, anh thay em chết đều được, huống chi ngồi tù vài năm."

"Là sao? Không nghĩ tới anh Lục cũng sẽ miệt lười trơn tru dỗ con gái, thật khó có được..." Ôn Ngọc nhin không được cười lên, hoặc lạnh lùng hoặc mỏng, không người biết, nhưng cô đủ lớn gan, lấy dao chậm rãi xẹt qua môi dưới của anh, hô hấp ấm áp của anh lập tuwses bị dao làm lạnh, ngưng tụ thành sương, bám vào tại lưỡi dao sắc bén của cô.

Mắt cùng mắt vướng mắc, nam cùng nữ giao phong, này đoán trò chơi càng ngày càng mạnh mẽ, chỉ mong một lần đều tươi mới kích thích như vậy, vĩnh viễn không biết đáp án, vĩnh viễn không cảm thấy chán ghét.

Chớ có lên tiếng--đêm ngược, ba hai một, anh nhần nhin đến cực hạn, cầm dao trên tay cô, áp đảo lên tường, tặng cô một nụ hôn kích cuồng hung hãn, lưỡi của anh đột ngọt tiến, xâm nhập, đoạt lấy phòng thủ chắc chắn của cô, thâm sâu, làm cho hít thở của người không thông, ở trong bóng đêm khó phân thắng bại.

"Ôn NGọc, những điều em đã nói, mỗi một câu anh đều nhớ rõ."

"Anh mau đi tìm AndyLaw mua nước Vong Tinh uống đi."

Anh cười, cười nói: "Rất nhanh, rất nhanh sẽ đến."

Có hay không trong một đoạn tình cảm, nếu động tâm trước nhất định sẽ thua, đến nay không có ý kiến, Hoa Sơn luận kiếm, cao thủ so chiêu, cũng cần đại chiến ba ngày ba đêm mới biết kết quả. Mặc dù Âu Dương Phong yêu Vương Trùng Dương, Vương Trùng Dương lại vừa lòng Hồng Thất Công, Hoàng Dược Sư kiêu hãnh nắm giữ chủ nghĩa độc thân, muốn khai chiến, thù với hận cũ gia tăng, chỉ biết tăng gấp bội, anh chết tôi sống.

Ôn Ngọc không ngờ đến, sinh hoạt hằng ngày càng đặc sắc, Doule lại Double, nhưng mà ông trời quyết tâm muốn đùa chết cô.

CHị sáu Ôn Nghiên trở về từ bệnh viện, Ôn Ngọc cho rằng cô đi làm kiểm tra sức khỏe, ai ngờ cô nói ra làm kinh người, "A Ngọc, bác sĩ nói chị mang thai, tám tuần, một phôi thai nhỏ, nằm ở trong bụng không biết là nam hay nữ."

Tay Ôn Ngọc đang mút một miếng kem nhất thời như bị điểm huyết, đứng hình 8 giờ như phim võ hiệp, vẫn không nhúc nhích.

Khấp thiên hạ chỉ có một mình Ôn NGHiên hạnh phúc vui vẻ, tưởng tượng nhiều điều tốt đẹp cho tương lai. mang thai mười tháng đổi cuộc sống ngàn vạn lần, chợt đột nhiên sinh mệnh của cô như hoàng kim điêu khắc lấp lánh, nhưng vàng 24K tinh khiết 99%, thông suốt, từng giây phút của cô đều vô giá, đến khi cục cưng trong bụng khóc oa oa sinh ra, cô vẫn như cũ tự do tự tại hưởng thụ sinh hoạt, chơi mặc chược, đêm bỏ, đồ máu, sinh hoạt không thay đổi, lại càng không nhất định phải chịu liên luy.

Một vốn bốn lời, chỉ có tiền không ra sự sống, ngu ngốc mới có thể nói không.

Bốn chữ ánh mắt kinh bạo viết như thế nào? Từ điển giải thích như thế nào? Không cần nghĩ, trước mắt là suy diễn tốt nhất.

Kem tan, Ôn Ngọc vẫn không tiếp thu được, "Như thế nào.... CHị, chị có nói cho Tứ Thúc nghe không?"

Tâm tình Ôn Nghiên cực tốt giải thích với cô, "Đương nhiên là Tứ Thúc bảo chị đi chị mới đi, chẳng thế thì em cho là sinh đẻ là đùa sao, mang thai mười tháng, muốn mặc quần áo mang giày cao gót trang điểm phải nói goodbye, nguy cơ tài chính. Em xem đưa tin, nguy cơ tài chính phá sản còn có thể đi nhảy lầu là xong hết mọi chuyện, chị cũng phải nhần nhần nhần, tro mắt nhìn mỗi ngày mình biến thành một thai phụ, vừa mập vừa xấu, nghĩ lại đã sợ hãi."

Nằm xuống trên giường của Ôn Ngọc, lăn qua lăn lại, suy nghĩ đòi người ba giấy đồng hồ, suy nghĩ xong tiếp tục nói: "Gần đây tư thức ít nói, bạn rộn buồn phiền, đưa con Tần Tử Sơn kia mỗi ngày ở ngoài cửa cãi nhau, em nghĩ đến hơn phân nửa những việc phát sinh, là anh ta cũng không giải quyết được, chẳng thế thì cũng sẽ không bảo em đi bệnh viện làm việc, lại khẩn cấp làm thủ tục di dân, tìm cho bản thân mình một loại du học, cho Tần Gia có người hương khói. Ngọc, em có khả năng rất lớn sẽ đi Canada học cao trung."

Cô có hơi thương cảm, khoảng khác lại suy nghĩ cẩn thận, liền an ủi Ôn Ngọc, "Đến lúc đó chị có tiền, không chỉ là Canada, liền đi ra ngoài nước đều có thể được, Chị là không biết mẹ con Đồng Phúc ở nơi nào, nếu không thì cũng đón bọn họ về cùng nhau hưởng phúc."

Ôn Ngọc chần chừ: "Sinh con không phải là đi chơi ở Baccarat, chị nên suy nghĩ rõ ràng."

Ôn Nghiên vẫy vẫy tay, giống như Plato Aristotle một dạng rộng rãi, "Các người cảm thấy rằng bán đứng thanh xuân, bán đứng thân thể không đứng đắn, không tôn nghiêm, nhưng chị không phạm pháp, càng không có ảnh hưởng đến ai, nếu không thì cảnh sát đã sớm bắt chị vào ngục rồi, cùng quan tòa xét xử. Bất quá, cuối cùng là ở văn phòng làm một phần công việc lại bị mất ngủ rơi xuống một phát, chưa già mà yếu, đương nhiên bị ông chủ mắng ngu ngốc, không có thuốc nào cứu chữa, có vẻ không có tôn nghiêm không ai bằng, vẫn giống như chị vậy, sinh một cục cưng, đòi một phần gia sản làm cho người khác cảm thấy hổ thẹn sao? Chị đều không đáp được, bất quá chị chọn cái sau, bởi vì thoải mái thôi, ít nhất hiện tại trong ánh mắt bác sĩ y tá sinh ra, người có tiền đương nhiên cũng có tôn nghiêm."

Chị lên trần nhà, "Không phải là chị sai, cũng không phải giám đốc cảng có lỗi, là thượng đế có lỗi thôi, thượng đế không nên tạo ra Adam và Eva, biết rõ tính cách con người thật đáng sợ, chuyện gì cũng có thể làm được."

Ôn Ngọc trầm mặc, không phản bác được. Rốt cuộc Ôn Nghiên là đúng hay sai, không phải do cô bình luận.

Mọi người đều nói, trái đất vẫn mình sông tan băng, tín ngưỡng tự do, nhưng hiện thực? Nơi này có cường quyền, chính trị độc đoán, đỉnh đầu của người không thể chống lại một thứ ngoài tôn giáo, đó là "tiền tài".ddlequydon

Không giáo quán cảng không có mục sư, nhưng đủ để lệnh toàn bộ người như ngu như dại ngày đêm đi theo.

Vốn Tần Tử gia, Ôn Quảng Hải, Vu Mỹ Hiền, tiếp theo là Tần Tử Sơn, LỤC HIỂN, Ôn NGHIÊN, bánh răng chuyển động, kế tiếp là đến phiên người nào?

Con đường phía trước mờ mịt, Ôn Ngọc không dám nghĩ nhiều.

Chỉ mong trường học là cảng tránh gió sau cùng, chân không mảnh đất, trong nháy mắt mất trí nhớ, vứt bỏ sinh hoạt đủ loại bất an, cô mang trên lưng Anh vẫn còn tính phương trình, lúc đó còn muốn cả tình yêu trai gái hận thù? Không thể nào.

Đáng tiếc làm hết 100 đề toán học, cũng không giải được bí mật đáy lòng.

Người nào có khả năng ra tay đối với sự quyết tâm chưa ổn định của cô, vì sao cô lại gặp LỤC HIỂN, không phải Gia Hào Gia Minh lay động chán bang, mà trên đời này chỉ có duy nhất LỤC HIỂN, không có gì hay, đa số thời gian làm cho người ta hận nghiêng răng nghiêng lợi, nhưng anh lại cứ là LỤC HIỂN, lại cứ..., cô không có sự lựa chọn nào khác. ddlequydon

Trời chiều hoàng hôn, là đợi chờ tan học sau một ngày. Nhóm con gái kết tụ lại cười giỡn nhón nháo đi ra ngoài, nói học trường trường bên cạnh chơi bóng rổ đánh nhau hôn môi...

Thiếu một mình Viên Sunny, đã lâu không nói đến danh hiệu Hoa Vương trường cao đẳng, trí nhớ cuối cùng mờ nhạt, bất luận là ai, lúc trước sống tươi đẹp trong nháy mắt bị thiêu cháy rơi xuống, thời gian cũng không chịu lưu lại tình cảm, từng giọt từng giọt, đem dấu vết còn sót lại của cô ta xóa đi.

Nhiều năm sau, một nhóm em út nhắc tới, cậu có nhớ Viên Sunny hay không?

A..., nhớ rõ, cùng thầy giáo ngoại tình đính hôn đốt than tự sát đó, A, chủ nhật này có đi xem phim hay không?

Ai đi lễ truy điệu tình yêu vĩ đại của cô, chỉ có cha mẹ và chị em ở tại đây đau xót.

Yêu thương Viên Sunny, nguyện cô sẽ đầu thai được chỗ tốt đẹp.

Hiện giờ Ôn Ngọc có tài xế đón đưa, cuộc đời cô gần gần hơn mười năm cũng chưa được cho lên xuống rầm rộ, mấy năm nay cô học được trầm mặc, trầm mặc cũng là biến hóa thỏa đáng cuối cùng của cô.

Ô tô chạy qua đường cong, bỗng nhiên dừng lại, lái xe chạy trốn không thấy bóng, cô còn chưa kịp thấy rõ ngoài cửa sổ, đã bị người ta bịt miệng và mũi lại, cảm thấy chóiáng vàng ddlequydon

Tĩnh lại là đã đêm khuya, một bức tường ngăn không được tiếng ồn ào của âm nhạc ngoài phòng, "Em yêu hay không yêu anh anh thật yêu em, oh, baby, không được rời anh baby!" Tiếng hát rõ từng chữ xuyên qua tường lọt vào tai, vừa mở mắt dạ dày đã đau, trông thấy tên phá của Tần Tử Sơn ngồi trên ghế hút thuốc nghịch lửa, sau lưng là phòng nội thiếp hộp đêm tư nhân màu sắc rực rỡ khó dần nổi bật tường, còn có hình ảnh cô gái lửa thể treo bên cạnh tay, chung quanh vọng lại, bởi vì nơi này không cung cấp dịch vụ karaoke, chỉ chuyên cung cấp rượu cho nam và nữ.

Tần Tử Sơn lại gần cô, mở miệng, "Không nghĩ tới bên cạnh còn có một hồ ly tinh, chẳng những ôm lấy cha tôi, lại còn ôm ấp anh đại ca D bang Long Hưng của chúng tôi, bảo cha tôi vì cô mua xe mua nhà lầu mua châu báu, đại D lợi hại hơn, vì cô mà nửa mạng đều dâng lên. Tiểu thư Ôn, thất kính thất

Kính, tha thứ tôi có mắt không thấy thái son, không sai, là có mắt không thấy nữ ngôi sao."

"Thiếu gia Tần quá khen, tôi có bao nhiêu đại pháp "Câu nam" này, đến bản thân tôi cũng không ý thức được, sớm biết rằng đi tuyển chọn chị em giàu có ở cảng, con đường này không phải nhanh hơn mà còn hiệu quả sao?" COn người đối với nguy hiểm có nhận thức miễn cưỡng, trong lòng Ôn Ngọc khẩn trương nghĩ mà sợ, lại còn làm bộ như không để ý, xem xét mọi nơi, một gian phòng có một cửa sổ, có thể thấy hộp đèn "Thiên Phúc Trường" ngoài cửa sổ, do đó nơi này có thể là trên lầu ba, trần nhà thấp bé, nhảy lầu bị đứt tay đứt chân như vậy thật thảm thiết.

Tần Tứ Sơn kéo cà vạt, từng bước lại gần, "Cô có thừa nhận hay không cũng không sao, tôi không có hận hờ với cô, không có thời gian nghe cô nói chuyện con người. Chúng ta làm, làm xong nói tiếp. Gần đây tôi vừa muốn phụ nữ của Lục Hiên, đầu tiên là Thích Mỹ Trân, sau đó Hân Dao, Ái Cẩm, tính cả Tina, Mary, một người rồi lại một người. Bất quá gần đây có người nói cho tôi nghe, tôi liền muốn đem các cô ấy làm đến chết cũng chưa đủ, cần bản Lục Hiên không cần, trái lại có một cô tiểu thư Ôn, ở tại nhà tôi giúp cha tôi ở trên giường, cực kỳ làm cho Lục Hiên nóng ruột nóng gan, thật sự là một tin lại, đại D vì một cô gái mà phát sầu, tôi đều tò mò, muốn học tiểu thư Ôn công phu quyền rũ đàn ông."ddlequydon

Cô gái sau lưng, ngoài Thích Mỹ Trân ra còn có thể là ai, hầu hết những cô gái làm cái này đều nghĩ, tốt tốt tốt tôi làm được thật tốt, cô cũng cần phải thâm hại hơn, xã hội này mới có công bằng.

Ôn Ngọc động khoe miệng, tươi cười, "Như vậy Tần Tứ gia không biết sao, con gái ghen tị tâm tính rất đáng sợ, để đạt được mục đích, nói dối cái gì cũng nói ra được, Lục Hiên là ai, lần đầu tiên tôi thấy hấn chính là hấn đang quỳ dưới chân Tứ thúc nhận sai, người như sắp chết, vì cái gì tôi và hấn ta cùng xuất hiện, Tần Tứ gia anh đừng nói đùa, không thích giỡn."

"Là đúng hay sai với tôi cũng không có tồn thất, đều nói chị em ở dưới kéo căng, ông lão nhà tôi cũng đều dùng qua, đêm nay đến lượt tôi sáng khoái một lát." Tay to lớn của anh nắm chặt cái cổ nhỏ của cô, vuốt nhẹ nhàng, cứng cỏi cùng yếu kém so sánh mãnh liệt, càng kích thích dục vọng đàn ông. "Tôi khuyên em tốt nhất đừng phản kháng, nếu không thì phía dưới bị chọc thành cái động lớn, mặt trên như thế nào tôi không dám đảm bảo, em có biết, người đàn ông điên lên thì lý trí mất hết toàn bộ, không có biện pháp không chế."

Cô lui lại phía sau, lui đến góc tường, cầu xin vô dụng, không bằng ra tay một lần.

"Tần Tứ Sơn, nói thật, anh có phải ghen tị với Lục Hiên hay không? Ghen tị anh ta cao hơn anh lại còn cường tráng hơn? Hoặc ghen tị anh ta so với anh được Tứ thúc trọng dụng hơn? Nếu không thì vì sao vừa nhắc đến anh ta con mắt liền mờ to lên, giống như gặp được kẻ thù giết cha không đội chung trời. Hoặc là anh thích anh ta mười mấy năm, ghen ghét tất cả các cô gái của anh ta, nếu không giống như anh sưu tập tem một dạng điên cuồng, cách làm không có cách nào giải thích được."ddlequydon

Lúc nhỏ anh bị đuổi ra nước ngoài, ít khi về cảng gặp người nhà, đợi đến khi hai mươi tuổi anh cả anh hai gặp chuyện không may, bị Tần Tứ gia trở về để kế thừa gia nghiệp, anh nhớ người bên cạnh cha lâu nay là Lục Hiên, trước mặt sau lưng, mọi chuyện mọi nơi đều làm cho cha vừa lòng, cấp dưới đắc ý, mọi người đều nói anh đại D là người như thế này như thế kia, có nào nhớ rõ anh là Thái Tử Gia hay không, đến cha cũng đều khinh thường anh, ngày ngày nói anh không tận tâm, nơi đó không bằng người, như một phế vật.

Trong lúc vô ý cô đâm trúng tâm sự của anh, làm anh phẫn nộ gấp trăm lần, như một con chó điên không khống chế được.

"Cô muốn chết!" Anh bắt lấy tay cô ném mạnh một cái lên tường, cơ hồ đem cô ném đến thân thể nát vụn.

Con trai đối với con gái, tính bạo lực, bạo lực ngôn ngữ, bạo lực thân thể là lựa chọn thứ nhất. COn trai đánh con gái là bản năng, tiện tay cầm lấy, thông hiểu đạo lý, anh tát cô, tát một cái rồi lại một cái, âm thanh vang dội, lão đầu trực đứng giữ ngoài cửa được thăng nhóc bốn mắt kêu đi đánh bài, được được, Thái tử gia đang làm cho bản thân sáng khoái, mình đợi ở nơi này cũng không làm gì, không bằng đi đánh bài. Vì thế cùng kẻ vai sát cánh tùy tiện rời đi.

Trong phòng, khoe mắt khoe miệng cô bị rách, máu chảy đầy mặt, anh lại lột áo cô, một mạch lưu loát, thoải mái, chẳng qua quần bò hơi phiền phức, bàn tay đến eo cô, liền muốn xé bỏ khóa kéo.

Nghe cô kêu la: "Anh nhu nhược, anh nhát gan, chỉ biết khi dễ con gái, có gan thì anh đi tìm Lục Hiên đi!"

Tần Tứ Sơn đỏ mặt, trong miệng mất "Tiện nhân, dâm nữ" lập tức bắt được cô đang run rẩy, cắn răng, phát ngoan xoa nắn, vận chuyển, lưu từng vết màu đỏ, kích thích dục vọng của anhddlequydon

"Ngậm cái miệng lại con tiện nhân" chui đầu vào trong ngực cô, cắn xé nhũ hoa trước ngực, không chờ anh hưởng thụ, đây chính là đam mê ăn uống, đã bị con dao đâm vào sườn eo của anh, giống như đàn ông cường tráng kiểm tra triệu chứng bệnh tật, chấp nhận sự khiếm nhã, mạnh mẽ đâm vào.

Cô cùng tìm thời thích hợp, rút ra con dao giấu sau lưng, tặng anh một dao, anh phản kháng, cô liền trở mình, cho anh dao thứ hai vào ngực, cô thấy ánh mắt anh, từ lúc bắt đầu cho đến kết thúc, im hơi lặng tiếng.

Ngoài cửa có người ca hát, nghe âm thanh điếc tai, "vận mệnh liên tính là hồ ly bạc béo, vận mệnh là khúc chiết ly kỳ, vận mệnh là đe dọa anh đừng ứng xử vì mất mặt. Đừng rơi lệ lòng chua xót lại càng không đáp lại vứt bỏ, tôi nguyện có thể đòi hỏi làm bạn với em, ..." -- "A a Không biết có phải muốn hay không, đến sáng ngày mai...."

Người con trai mới vừa rời cường tráng không ai bì, hiện tại vô lực bỗng nhiên héo úa, hấp hối, khẩn cầu cô một tia thương hại. Không ai có thể mạnh mẽ vĩnh viễn, thế giới luôn luôn biến hóa, không có tuyệt đối. Tiếng gọi âm i của anh bị chôn vùi ngoài cửa. Ái ái ái ái không ngừng ca khúc được yêu thích, người nào có thể đoán được, Thái Tử Gia Tần Tứ Sơn lại không làm được một cô em gái mười bảy tuổi. QUả thật là đầm rồng hang hổ.

Mà tinh thần Ôn Ngọc rớt cuộc tỉnh lại, mang toàn thân máu, một hung khí giết người, không một chỗ đi.

Bạn đang đọc truyện *Đêm Nay Rời Càng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 41: Sát Nhân

Lão đầu trọc biết nặng nhẹ, hiểu được trước tiên phải đốc lòng người con cha áo mẹ của ông, chẳng qua hai mắt Tần Tử Sơn không chớp không còn sức sống, mắt thấy liền muốn tắt thở, lúc này phải biết báo nguy cùng gọi xe cứu thương đến giúp đỡ, tiện thể kêu la những người anh em bên ngoài cửa, nhìn cậu chủ sắp chết hay chưa chết.

Không thấy đến giúp đỡ, lại một tên đạo tặc tới, vọt vào cửa chỉ hỏi ba câu, "Người đâu?"

"Người nào?"

"Em gái học sinh bị bắt tới."

Lão đầu trọc chỉ ngoài cửa sổ, "Nhảy lầu chạy trốn."

"Còn có ai vào đây không?"

"Không có ai, tao là người đầu tiên, tiến vào liền thấy thái tử ca bị đâm, thật sự không liên quan đến tao--"

Đạn bắn ra, bị ống hãm thanh im lìm giết, nháy mắt kết thúc một người.

Còn lại, một người vòng qua giường, thò đầu nhìn quang cảnh ngoài cửa sổ, chắc chắn cảm thán, "Cô gái này là một hải sản sinh trưởng mạnh mẽ, ăn Viagra mà lớn lên? Nhảy lầu cũng không nghĩ nhiều, dùng một người toàn vẹn dậy xuống, không một chút do dự, anh Báo, anh ngoan độc chỉ vì em gái đệ tử này."

Anh Báo kia mang giày Nike, đứng ở đầu giường, lật mí mắt của Tần Tử Sơn, nói: "Hương Tử, đến giúp một chút." Khiêng Tần Tử Sơn đang bị trọng thương đến hôn mê không biết đi nơi nào.

Ôn Ngọc cuộn mình nằm trên giường, yên lặng đếm ngược, nhớ lại trò chơi lúc nhỏ thường chơi, một hai ba, Mộc đầu nhân (*cộc gỗ, hình như là tên một trò chơi bên đó), sẽ không nói chuyện sẽ không động.

Tất cả những sợ hãi cùng tội ác cuối cùng phai nhạt, cô không sợ hãi, tuyệt không.

Anh ta ở ngay cách phòng, một chữ cũng không buông ra trọn vẹn.

Hương Tử đặt Tần Tử Sơn xuống, vừa bước vào cửa đã bị ai đó tẩn một bạt tai, anh ta hạ giọng hét, "Người không thấy nửa mảy sẽ không truy cứu, cô ấy dám nhảy lầu dám không? Có phải muốn tôi dạy mảy làm việc như thế nào không?"

Một cái tát làm nửa gương mặt của anh ta không có cảm giác, Hương Tử cúi đầu nhận sai, kêu năm ba người cùng đi ra ngoài.

Anh Báo an ủi anh ta, "Quên đi, tâm tình lão đại không tốt, la mảy một lần, cũng không phải chém tay phải mảy, mảy không cần phải sợ. Quan trọng nhất là làm việc thật tốt, có hiểu hay không?"

Anh ta gật đầu, bụm mặt nói: "Lão đại thật đáng sợ, ánh mắt như biết phun lửa, muốn thiêu chết tao rồi."

Anh Báo vỗ vỗ bả vai anh ta, vui.

Cùng lúc bên tai nghe được một bản tình ca, Ôn Ngọc mới lần mò chui ra từ gầm giường, máu cùng tro bụi dính đầy toàn thân, hai mắt lấy lại bình tĩnh, già vờ như trở về báo thù, tay cầm một cây súng giết người như ngóc.

Trên sàn, mi tâm lão đầu trọc trúng đạn, máu chảy cũng không nhiều, phía trên có túi áo sơ mi để cho Ôn Ngọc thay.

Cô vuốt nổi lông, mang theo dao găm đi ra khỏi gian phòng tội ác này, đóng cửa, hít thở sâu, thả lỏng rồi lại thả lỏng, trước mắt lại là thế giới kia.

Một cảnh tượng cô gái bạo gan múa lẳng lơ, bộ đồ bó sát người lộ nửa ngực, đồ chỉ mặc tới bắp đùi, giày cao gót cao ba tấc, chỉ một câu nói thôi lôi kéo ống quần lão bản, tới đây tới đây, khui một chai XO, nhân gia miệng đối miệng cho cô uống.

Giữa sân khấu, người con trai mặc áo trắng thời Saxo không biết đau buồn, lo lắng xã hội, dân chủ, hướng về tương lai chính trị đất nước, anh ta vì dân chúng giờ cao tay la to, không bằng bỏ nhạc cụ xuống đi tham gia tuyển chọn, chín bảy lần liền tiếp, đứng là cơ hội.

Đêm dài, đâu thềm biết ai đi nơi nào.

Ôn Ngọc cùng Tần Tử Sơn mất tích cùng một thời gian, một nam một nữ, làm cho người khác mơ hồ,

Ôn Nghiên ở trong nhà dưỡng thai, một chút việc nhỏ liền khóc một cái không yên, vì không có tin tức của em gái, cũng vì chính cô buồn rầu làm cho cái thai càng ngày càng phản ứng nghiêm trọng.

Tần Tử Gia đối với cô trong lòng áy náy, cố gắng muốn trong thời gian ngắn tìm ra Tần Tử Sơn, về phần Ôn Ngọc ở nơi nào, phải đợi tìm thấy Tần Tử Sơn mới tính tiếp. Không có manh mối, tất cả manh mối ở nội bộ đều không có, tìm không ra, Tần Tử Sơn giống như là trâu đất xuống biển, không có thể tìm ra. Lâu rồi Tần Tử Gia chưa từng có tâm tình kinh hoàng lung tung, nay cũng đã gần 60, không - không chịu nổi đau xót cảnh người đầu bạc tiễn người đầu đầu xanh.

Lại chuyện xấu cứ tới liên tiếp, không cho giây phút thở dốc, Đức An dưới tay của ông, bay mất hai người lão đại, một người bị bắt vào cục cảnh sát, một người bị bệnh nặng phải vào trại an dưỡng, những người khác một nửa theo cùng Lục Hiên, một nửa người bị thao túng trông ngóng không ổn định, không có một ai có thể dùng được.

Anh hùng tuổi xế chiều, an nhàn lâu năm, nguy hiểm tới gần cũng không có cảm giác được.

Một ngày trước ông còn đang làm một ông già sống vui sướng, mà nay cũng không thể đối mặt với thế cục rối loạn này, đáp ứng không kịp, không thể nào ra tay.

Mà Lục Hiên kia cũng không có dễ chịu, mấy ngày gần đây anh như gặp hỏa, đập bể một xe bát đĩa, còn mắng lại, "Nào tui bây chưa dài sao? Ba mươi tuổi rồi còn chơi với trẻ vị thành niên sao? Long Hưng muốn tìm một người khi nào trở nên so với lên trời còn khó hơn vậy! Điều biến đi, cắt đi tìm người, tìm không thấy thì đi tìm cái chết!"

Xoay người đập bàn ăn một cái.

Cố thiếu đứng ở cửa nói: "Anh D, Song Phiên Đông tìm."

Anh ta đi gặp Song Phiên Đông, lại là đại lão ca phóng khoáng, gặp nhau nói chuyện phiếm, sau đó nói chuyện bí mật, phải làm phản đồ cũng cần phải có kế hoạch chặt chẽ chu đáo, chẳng thế thì người làm được nói chuyện như thế nào? Đi ra ngoài trên mặt không có chút ánh sáng, không đáng.

Ôn Ngọc giống như bốc hơi, một chút gió cũng không thấy được.

Ngày thứ tư, Lục Hiên tiên tri, đột nhiên thông suốt, đến nhà thờ của Ôn gia cũ.

Người xưa sớm đã dọn đi, gia đình mới cũng chưa dọn vào, một căn lầu trống không, gõ cửa một cái có thể nghe thấy tiếng vang.

Anh liền đi lên lầu hai, cuối hành lang dài là phòng Ôn Ngọc, cửa đóng lại, ánh sáng ảm đạm

Anh đẩy cửa vào liền ngửi thấy một mùi thực vật thối tha, bánh bích quy, đồ ăn được gói giấy rực rỡ màu sắc rơi đầy trên đất, trên sàn một khối thân thể nho nhỏ cuộn tròn, bần thiêu dơ dáy, như củ cải đỏ mới đào ra từ trong bùn đất, toàn thân Ôn Ngọc không có một chỗ nào nguyên vẹn.

Anh đỡ lấy lưng cô, để cô tựa vào vai anh, khuôn mặt sạch sẽ không có thời gian rửa sạch dơ bẩn, miệng vết thương chưa rửa cùng với bị bầm tím làm cho ngũ quan của cô biến thành xấu xí và quái dị.

Cô phát sốt sao, mê man.

Tay lấy cây dao găm trên tay cô, anh nhẹ giọng kêu: "Ôn Ngọc, tỉnh lại, Ôn Ngọc, nhìn anh..."

Cô mơ hồ nghe thấy tiếng anh, trong nháy mắt mắt mở ra, tỉnh ngủ, đề phòng, mà lại mệt mỏi không chịu nổi, mất một lúc lâu mới nhìn rõ anh, bất lực cùng sợ hãi giờ phút này cũng phát ra, khi cô đơn không để ý yếu đuối, không ai đau lòng vì người trước mặt, nhưng anh xuất hiện, cô giống như đột nhiên có chỗ dựa vào, găt gao nắm lấy tay anh, khóc nói: "Anh Lục, tôi rất sợ, tôi thật sự rất sợ..."

Rất nhiều thời gian đến chính cô cũng đã quên, cô bắt quả chỉ là cô gái mười bảy tuổi, có vô số đặc quyền, có thể tùy hứng làm bậy, thỏa sức khóc.

Cô lạnh run ở trong ngực anh, cô nói: "Anh Lục, tôi thật đói, tôi muốn ăn mì."

"Anh mang em đi ăn vậy cá có được hay không?" Anh ôm lấy cô, găt gao...

Bạn đang đọc truyện *Đêm Nay Rồi Càng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 42: Thành Công Hy Sinh

Người đàn ông lý tưởng, khác vọng, nói ra miệng, không có chỗ nào là không đẹp đẽ cao lớn, mĩ nước đảng hoàng, nổi lòng sau lưng ít nhiều cũng đê tiện xấu xa, đều tự nhiên bịa đặt, thiên đường Cẩm Tú là một dạng che đậy thật tốt.

Anh chỉ khẽ nói nhẹ một câu, đây toàn bộ đều là vì em, vì tương lai của chúng ta mà cố gắng, thân yêu, mời em giải thích.

Nhưng mà xin nhờ, ai muốn cùng anh có tương lai? Cô buông tay ra, quay lưng lại, có lẽ tương lai của cô là vô hạn.

Có thể nào bị anh vây chết dưới cánh chim, không có bản thân không có sự sống.

Nhưng trước mắt, đối với tương lai xa vời Ôn Ngọc hoàn toàn không biết gì cả, người có khẩn cấp, nguy hiểm tràn đầy, không có dư thời gian để suy nghĩ những chuyện ba ngày sau đó có hay không hay nước biển chảy ngược, trái đất bị hủy diệt.

Cô trực tiếp ôm cánh tay rắn chắc, nhiệt độ cơ thể nóng bỏng. Một người đàn ông cao lớn cường tráng, không hề bị giới hạn bởi người nào, ôm chặt hôn môi cô, cho cô biết toàn bộ tội ác cùng tuyệt vọng đều sắp bị thời gian làm tan rã, giống như hiện tại, cô được tắm rửa, chữa khỏi, mặc một áo sơ mi của đàn ông rộng rãi, vật áo hoàn toàn che nửa bắp đùi cái mông loáng thoáng lung lay trước mắt, khó chống đỡ che đậy một nửa phong tình, chết người lúc lơ đãng.

Ngày đen tối, trời chiều chưa tắt, gió thổi mạnh vào cửa sổ lớn sát đất, thổi bay mái tóc dài hơi ẩm, cuối cùng một ánh nắng chiều chiếu xuống dưới chân cô, hôn mỗi một đôi chân ngọc.

Thuốc lá trong tay anh cháy đến cuối cùng, tàn thuốc làm phỏng tay, làm cho trái tim đang đau khổ bị lửa thiêu đốt mới trở về hiện thực, không có biện pháp. Người con trai gặp người con gái, chín thành chính cuối cùng là một việc—nói chuyện cãi nhau hợp lại tốt nhất là giải quyết trên giường, anh chỉ cần vùi đầu chịu khuất, cô lại dùng nhiều cũng không nói nên lời, chỉ có thể khóc sụt sùi cầu anh giọng cao đánh khẽ.

Cùng cô ở trên giường... chỉ là suy nghĩ một chút nhiệt huyết đã sôi trào bản thân không thêm chìm xuống, hưởng nghi khoái mắt cô bên môi, trong bắp đùi từng vết thương yêu thương, anh lại nghĩ tiếp, thực sự đúng là bản thân mình không bằng cảm thú.

Lục Hiển nuốt nước bọt – ngậm mẹ cô, còn phải đợi tới khi nào? Anh là người dễ dàng bạo phát, nhiệt độ lên cao, một giây sau liền muốn bạo phát.

Nhưng thân thể cô gầy nhỏ dễ vỡ, cánh tay đặt ở cổ anh, mang theo hương thơm nhàn nhạt mới tắm xong. Đối với anh, trước nay chưa có ý lại, sâu trong nội tâm cũng anh cùng với lương tâm của anh tan biến trước cô gái đồng trinh làm cho tính điên cuồng của anh trở về, thúc giục anh, anh Lục anh Lục, một lần làm chính nhân quân tử là như thế nào?

“Anh Lục... ..” Cô dựa vào anh, toàn thân dựa vào, “Rốt cuộc Tần Tử Sơn sống hay chết?”

“Không tin tức, không ai biết hắn ta ở đâu, cảnh sát cùng xã đoàn đều đi tìm người, em cùng hắn ta cùng biến mất, ít nhiều Tần Tử gia cũng sinh nghi.”

Ôn Ngọc nghĩ lại sợ: “Theo điều lệ của xã đoàn, tôi bị bắt lại, có phải sẽ bị phân thân cho chó ăn hay không?”

Cô nghiêm chỉnh, ngược lại anh bật cười, “Tôi đã bắt em lắp bẻ cho cá ăn, hoặc là bán mình trả nợ, phân thân? Chúng tôi muốn không nổi người chuyên nghiệp.”

Ôn Ngọc đáp: “Tôi đi tự thú, cưỡng gian khi đó tự vệ, giết chết hắn đều không đủ.”

Lục Hiển nói: “Sống phải thấy người, chết phải thấy xác, Tần Tử Sơn không rõ, hiện tại em tùy tiện nhận tội, không sợ sao? Quan tòa có thể tha cho em, Tần Tử gia tuyệt đối không nương tay. Người quan trọng chết, 1000 cách thức, một cái toàn hơn máu tanh, A Ngọc, em muốn nghe không?”

“Anh làm cho tôi sợ sao?”

“Anh nói sự thật. EM nghe anh nói, tạm thời ở nơi này tránh ngọn gió đầu sóng, cùng tìm ra manh mối, bụi bặm rơi đầy, lại cho em mời 300 người luật sư, đánh toàn bộ án hình sự của cần, nếu thua, chẳng qua làm một hộ chiếu giả bay Canada, bắt quá, trước sinh cho anh một trai một gái đi.” Người đàn ông nói dối là bản tính trời cho, lấy lòng con gái như tiện tay cầm lấy, chỉ cần anh dùng tâm, hai ba câu nói cũng đủ động lòng người, huống chi cô đang sợ hãi do dự không nơi nào nương tựa.

Ôn Ngọc tuy có nghi ngờ, lại khó nghĩ nhiều, cô cảm kích anh đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi, rộng rãi cứu trợ, nhìn mi và mắt anh sắc xảo, đều thấy thuận mắt vô cùng. Là người đàn ông chân chính, mà không phải khiến người ta cảm thấy bá đạo hung hãn.

Tiếng đập cửa vang lên, Lục Hiển đứng dậy, thuận tay ôm cô nằm trên giường, “Sẽ có người chăm sóc, muốn cái gì đều có thể sai bọn họ đi mua.” Cúi đầu hôn lên trán cô, “Nghĩ ngơi thật tốt, chờ anh trở lại.” Không thể che dấu ôn nhu, thời gian này ước chừng như bọn họ quen biết đến nay là thời gian ngắn tốt đẹp nhất, như nam cùng nữ kết giao là chuyện “bình thường”.

Không biết anh ta lên lút mua một biệt thự xa hoa lúc nào, bên núi Lâm Hải, chẳng qua là “núi A nhĩ” “biển Ba La”, là sản phẩm có giá trị cao nhờ sức người chế tạo, cả công ty quảng cáo mở rộng thương nghiệp cho người dân biết, nơi này của tôi có được nét phong cách Châu Âu, đồng thời Bắc Âu,

đáng cho các vị tiên sinh và phu nhân bỏ ra 30 vạn một mét để tranh nhau mua, không biết hấp dẫn Lục Hiển bao nhiêu, là Na-uy ở Châu Âu hay là nhà giàu mới nổi ở Châu Bắc Mỹ.

Không đọc sách cực kì dọa người? Đọc sách mới đoạn người, đọc xong sách mới biết, hai mươi mấy năm nay đã lãng phí thời gian, không bằng bỏ học, giữ học phí lại để đầu tư, lợi sinh lợi, 23 tuổi cũng là phú ông ở Vịnh Thiên Thủy.

Ôn Ngọc ở tại phòng ngăn cách bên ngoài 17 ngày, ngoài cửa đã thay đổi hô mưa gọi gió, ngày đêm khác biệt.

Lão Song Phiền Đông mừng đại thọ 70 cho mẹ, đãi 199 bàn đại yến mừng khách ở tửu lâu Nam Viên, lão bà mặc trang phục Trung Quốc cũ, tóc cài trâm sáng, 36 cái răng chỉ còn một nửa, cầm gậy Long Đầu Trượng đứng trên đài dạy con, mắng Song Phiền Đông học không giỏi, từ nhỏ ra ngoài giả mạo, trộm vào nhà cướp của, không tích đức, sớm hay muộn cũng gặp chuyện không may, không bằng thừa dịp hôm nay rút lui, “Một đám các người thích nói nhất, ra ngoài hỗn tạp, sớm hay muộn muốn rút lui, tôi sợ chính anh không trả nổi, muốn bắt đòi con cháu gánh nợ.”

Song Phiền Đông đập bàn đứng lên, “Dọn dẹp? Con còn chưa có kiếm đủ, Dọn cái gì mà dọn, dọn nỗi sợ hãi của mẹ đi. Mẹ, không phải con bất kính người lớn, bất quá nếu lúc trước không phải con làm giang hồ, mẹ có ngày hôm nay sao? Mẹ đãi 199 bàn chúc thọ, không phải mẹ vất vả có công lao lớn, mà là Song Phiền Đông con có bản lĩnh.”

Hai mẹ con cãi nhau, làm trưởng bối đương nhiên đứng ra khuyên giải, “Song Phiền Đông cậu ít nói hai câu, nể mặt tôi, mọi người ngồi xuống cùng hòa dung tiệc.”

“Ngu ngốc, càng già càng thần kinh.” Song Phiền Đông nhất quyết không chịu thua, hùng hổ, kêu gọi các vị đại lão đi bảo phòng giữa “Hoa nở phú quý”, sáu cái bàn, sáu đại thuận. Điểm tâm trà nước đều đã bày trên bàn, nhưng sáu cái bàn, một bàn 12 người, mười sáu vị lão đại Long Hưng ngồi xuống, đóng cửa một người một cái bàn, một người một ấm trà, không ai mở miệng, có người đùa là Khương Thái Công câu cá, có người bâng quạn ôm cây đợi thỏ, một đám người trong lòng bàn tính sôi nổi, tính thời vận tương lai, tính thành hay bại, sinh và tử, hôm nay có thể như tám biển trên đầu hay không? “Hoa nở phú quý”

Song Phiền Đông thấp thỏm, lên tiếng trước, “Tần Tứ gia, sau khi ông ngồi lên trên, Long Hưng chúng ta mười mấy năm cũng không nói chuyện đôi lại, tôi kính ông vì xã đoàn, vì anh em tận lực càng vất vả công lao càng lớn. Bất quá hiện tại tất cả mọi người đều muốn dân chủ, ông xem hợp với nghĩa và lợi ích chung, nói ba năm đôi lại, công bằng công chính, không muốn cha truyền con con truyền cháu, không dựa vào xuất thân, dựa vào thực lực, mọi người đều sẽ có cơ hội ra mặt, vài năm nay phát triển thật là nhanh, mọi người có mắt đều nhìn thấy được.”

Trên bàn Tần Tứ gia là ấm trà nóng Thiết Quan Âm, nồng đậm, bằng lòng, không chịu nổi danh, trong miệng ông lại ném đau khổ, quả tim màu đen, khô mà cháy, “Tứ Sơn mất tích đến nay đã hai mươi ngày, các người đến cùng tôi nói chuyện tuyến cứu, hơn phân nửa không phải đơn giản nói chuyện phiếm. Song Phiền Đông, cậu muốn nói gì cứ nói thẳng, không cần quanh co bóng gió.”

Song Phiền Đông đáp lửa, cao giọng lên tiếng, “Được, là ông muốn tôi nói. Tứ thúc, ông làm bá chủ ở nơi này nhiều năm, cũng nên học theo thời nhường quyền đi.”

Tần Tứ gia cười lạnh, ánh mắt lạnh lùng nhìn Lục Hiển, “Tôi không làm, thì ai làm? Kêu chính nó nói.”

Lục Hiển trầm mặc, bất động.

Song Phiền Đông tiếp tục nói: “Tứ thúc, Long Hưng còn nhiều thanh niên có tài, hậu sinh văn bối, không thiếu người để chọn. Chỉ cần ông gật đầu, hòa bình ăn xong bữa cơm này, người mới đứng đầu, tất cả mọi người dễ chịu. Nếu không thì hai mươi mấy ngày, Thái Tứ gia thân kiều thịt quý, ở nơi nhỏ hẹp ăn rau dưa, tôi không biết hán ta có chịu đựng được qua hay không?”

Tần Tứ gia đập bàn, tức giận không kiềm chế được: “Mày – nếu nó có chuyện gì xảy ra, các người một người cũng đừng nghĩ thoát thân!”

Song Phiền Đông đứng trên đồng lửa, hần đứng lên, một chân giẫm trên ghế, hùng hổ, “Tôi đã sớm muốn hỏi, Tứ thúc ông luôn miệng vì anh em ở Long Hưng, nhưng Tần Tứ Sơn thiếu chút nữa hại chết anh đại D, lại tự phân chia sổ sách bang hội, cùng lão đại B lên trao đổi muốn giáo hóa cho tôi, những thứ này Tứ thúc là biết mà vẫn cố ý phạm hay không? Tôi đều không muốn biết, Long Hưng có thể tới ngày hôm nay, các anh em điều liệu mạng đi ra ngoài làm theo mệnh lệnh, không phải Tần Tứ gia ông ở nhà lầu xe hơi nói hai ba câu muốn đối phó, dựa vào cái gì từ trên xuống dưới đều phải nghe lời hai cha con ông sai biểu, muốn giết ai thì giết, nói giải tán là giải tán, rõ ràng không cần gọi là Long Hưng, sửa thành họ Tần càng tốt hơn đúng không?”

Tần Tứ Gia nói: “Ai cho mày mượn can đảm, dám làm ầm ĩ với tao!”

Guom súng sẵn sàng, khắp nơi tranh chấp.

Lục Hiển vẫn đang nhẫn nhịn, trầm nhẫn thành kim.

Đúng lúc Phi Quan ra tay, làm chuyện, nhưng so với Song Phiền Đông càng khó đối phó, “Được rồi, được rồi, bàn việc, ầm ĩ cái gì. Tần Tứ, Song Phiền Đông miệng thối, ông không nên chấp nhặt với nó. Bất quá Long Hưng chúng ta từ lúc mở bang tới giờ, cùng lúc sửa lại quy củ thì tiến vào. Hình đầu nữ vương đều phải đổi nhân dân tệ, quy củ không tốt như bụi trần không tan biến. Ông cùng tôi đều đã già, không bằng sau này đi câu cá chơi chim, ăn đường tuổi già. Lui một bước, để cho thanh niên bọn họ tranh nhau đi, cùng Tứ Sơn trở về, giống như tuyển chọn. Sau này Long Hưng cứ hai năm đổi một người, mọi người thay nhau làm, đều có cơ hội, cùng nhau vui vẻ.”

Thấy Tần Tứ gia không phản ứng, tiếp tục nói: “Vài năm nay Tần Tứ Sơn làm việc như thế nào, trong lòng ông đều biết rõ, thật sự sổ sách bang hội cũng không rõ ràng, hần lên phân chia ít nhiều chuyện làm ăn, tính không rõ, cũng không quan trọng. . . .” Vì thế nói ra mấy tội trạng máu chảy đầm đìa, Tần

Từ Sơn là cảm thú bại hoại, tiểu nhân âm hiểm, ai gặp được là giết.

Bốn người lão đại đều bỏ phiếu ủng hộ, cùng phối hợp bức ông từ chức, trình diễn một màn kịch này, Tần Tứ gia hết cách xoay chuyển, đành phải hướng đến chén lá trà thờ dài, “Các người đều đã ủng hộ, tôi không gạt đầu cũng không có quan trọng. Bất quá tôi chỉ yêu cầu một chuyện, mọi chuyện xong, buông tha Tần Tứ Sơn.”

Phi Quan nhìn Lục Hiến, Lục Hiến gạt đầu, lúc này mới đồng ý mở miệng, “Thái tử gia chơi đã, tự nhiên sẽ trở về nhà, Tần Tứ gia không cần phải lo lắng.”

Anh kiểm chế mạch dưới da đang đập mạnh, bước đầu tiên cũng là một bước quan trọng, anh cuối cùng cũng đợi được, trả giá ít nhiều không cần phải nói, sáu người đang ngồi không có sự tính toán cho mình, cân bằng lợi ích, anh chiếm đi đâu, tương lai thế nào còn chưa biết, nhưng gió tanh mưa máu sẽ như thế nào? Cuộc sống của anh về sau mở ra một trang sử mới.

Ngày thứ hai ra bàn chuyện, trước mặt mọi người Tần Tứ gia tuyên bố, đưa ra người mới đứng đầu Long Hưng chính thức.

Lục Hiến quỳ gối trước bàn thờ,, lại Quan Nhị Ca ba nén nhang, toàn bộ đều có ý nghĩa.

Bạn đang đọc truyện *Đêm Nay Rời Cánh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Thay Thế Thuốc Phiện

Phần lớn động vật đều biết tuổi thọ của bản thân mình, cái này dường như là bản năng, Tần Tứ Gia tung hoành hắc đạo hơn mười năm, cũng có thể biết được "Thiên mệnh" trong đó, chính là cá lớn nuốt cá bé, người xuất sắc có trình độ cao nhất xuất hiện, thua là thua, không quan tâm lý do, không có đường lui.

Bao nhiêu người đổ máu, vẫn có người tre già măng mọc tồn tâm sức đi trên con đường không có lối về, sau Tần Tứ Gia là Lục Hiến, sau Lục Hiến là ai?

Ngày giữa hè hôm đó, tiếng côn trùng vang lên trong gió đêm, Tần Tứ Gia nói chuyện công việc sau này với Ôn Nghiên, phía dưới bụng của Ôn Nghiên đã to lên, vừa nghe vừa khóc, khóc cho số phận cũng khóc cho bản thân cô ta, nên đi nơi nào tiếp theo, đem con ra riêng, trên đời này có người đàn ông nào chịu thu nhận, tiền bạc có một ngày, cô phải dựa vào cái gì để sống?

Đau buồn, nước mắt chảy càng ngày càng nhiều.

Tần Tứ Gia chia tài sản, gia tài bạc vạn của ông đến cuối cùng không người nhận, chỉ mong Từ Sơn có thể bình an trở về, không mong trở lại như xưa, nhưng cầu bình an cả đời, chưa nghĩ nhưng cũng thành hy vọng xa vời.

Suối vàng đời mạng, người đòi nợ đến, Lục Hiến cùng đoàn người Phi Quan đi vào đời nợ nần, một bảng nợ cũ văng ra trước mắt Tần Tứ Gia, ý đồ, tâm địa, rõ ràng.

Lại châm một ngọn đèn, thư phòng một mảng âm đạm, cái tủ thủy tinh dựng thẳng đứng ở phía sau, danh tiếng đều để bài trí, thời gian đã qua, lặng lặng như bụi.

Tần Tứ Gia uống một ngụm trà, sau đó thờ dài mở miệng, "Sớm biết các người muốn tới, trà đã pha, mọi thứ cũng đã chuẩn bị xong. A Nghiên còn nhỏ, không hiểu chuyện, cái gì cũng không biết, các vị chú bác rộng lượng, để cho cô ấy đêm nay bay đi Canada."

Ôn Nghiên ở một bên khóc rống, lúc trước thuận lợi vui vẻ không nghĩ nhiều, trước mắt muốn lạnh run chờ phán quyết, đời người vô thường chính là những lúc như vậy, ulla lên một tiếng Tứ thúc, cuối cùng khăn cầu che chò.

Đáng tiếc tự thân Tứ thúc khó bảo toàn, hữu tâm vô lực.

Tình duyên ngắn ngủi, xuân phong nhất độ, không thất được thật, cũng không thấy được giả, cuối cùng chính là một tiếng thờ dài.

"Đi thôi... đừng khóc, bỏ lỡ cơ hội, càng làm hỏng việc...."

Cô lau nước mắt, nghẹn ngào nói: "Tứ thúc, mặc kệ người khác muốn như thế nào, cả đời em nhớ rõ lòng tốt của anh."

Tần Tứ gia cúi đầu, khoát tay, cũng không nhìn đến cô, không có dừng khí, không có can đảm, nắm chắc sinh mệnh cuối cùng như ánh nến, "Đi đi... ... Đi.."

Một tiếng thở dài, lại một tiếng thở dài, anh bước ra đầu tiên, biết sớm sẽ thế này có phải nên tự giác hay không, trên con đường danh tiếng, không có luật "Ai làm người đó gánh", một khi thua, liền sẽ bị nhổ cỏ tận gốc, toàn gia bồi thường.

Càng già càng không có sự can đảm, càng ham mê trần gian, hy vọng mong manh cả đời sống sót an toàn, quên rằng mình là ai, tập tành làm giang hồ xã hội đen, nào có sống thọ và kết quả là chết tại nhà.

Một đoạn diễn tình khổ cuối cùng kết thúc, Phi Quan ngồi xuống, thân thể hai trăm cân nhồi vào ghế dựa gỗ lim, đi thẳng vào vấn đề, "Tần Tứ, không phải tôi không giành tình cảm và thể diện, ông làm người đứng đầu, bí mật lấy đi ba phần lợi của Long Hưng, cho tới hôm nay không thể không tính sổ sách."

Tần Tứ Gia ngẩng đầu lên, nhìn Lục Hiến: "Tao thu nhận mày, không nghĩ tới bản thân mình ôm một cái bom hẹn giờ, trăm phương ngàn kế muốn diệt trừ tao. Bảng sổ sách này mày không có một phần công? Hiện tại lấy ra, muốn bản thân mình thanh minh, vẫn là cắt đường lui của tao?"

Lục Hiến thân nhiên lại gần nhìn ông, tâm không cảm thấy thẹn, anh ngồi xuống, uống trà, không có gì đặc biệt, không quan tâm.

"Chuyện thiếu nợ trả tiền là lẽ hiển nhiên, thời điểm Tứ Gia bảo tôi đi rửa tiền làm sổ sách già cũng nên nghĩ đến hôm nay."

"Tốt tốt tốt, kết quả là tao còn bị một con chó nuôi trong nhà giảo huấn." Tâm lý người già tức giận, thần kinh bộ mặt không thể điều khiển, khoe miệng giật giật, hai gò má vằn vẹo, cầm chặt một bản nợ cũ, nhìn kỹ, hơi thở buồn bực, "Mày đã sớm giấu, cùng hôm nay đem cho tao một đao. A Hiến, là tao xem nhẹ mày."

Ngoài cửa, hành lý của Ôn Nghiên bị cổ thiếu ngăn lại, che miệng lại, đóng kín thùng xe, không có chỗ để trốn.

Bên trong, Lục Hiến cầm một ly trà, tự mình đưa đến tay Tần Tứ gia, nửa đường bị anh làm nghiêng, nước trà nóng bỏng hắt vào thắt lưng, anh lại giống như vô tri vô giác, bình tĩnh mở miệng, "Tứ gia, nói thật, tôi vốn định cho Tần gia các người một đời làm trâu làm ngựa, Tứ gia ngại bản không muốn làm, sợ gây chuyện muốn giải thích mọi chuyện đều do tôi làm, chịu một nhọc không nói nhiều. Nhưng tôi nghe ông nói, đã qua một lần chết, hại anh em tìm cái chết vô nghĩa, hôm nay không vì bản thân tôi, vì bọn họ, có thù không báo không phải là quân tử, ông cứu tôi một mạng, tôi còn nợ ông một mạng, hiện tại tôi muốn báo thù cho anh em, Tứ gia, tôi và ông kiếp sau tái ngộ."

Phi Quan chậm rãi uống trà: "Tiền bạc bang hội, không nên thiếu một phân."

"Tứ Sơn vẫn còn ở trong tay các người, tao dám hà tiện sao?" Sự phẫn nộ của ông rõ ràng là sự không cam lòng, vút ra một tấm chi phiếu, ngược lại nhìn Lục Hiến, giây phút này không thấy khí thế như lúc trước, "A Hiến, bất luận ân oán, chỉ nhìn quen biết một lúc, làm cho chúng ta chết mọi chuyện tiêu tan."

Lục Hiến chưa nhận lời, Phi Quan khởi động thân thể đi đến góc tường.

"Tôi đưa Tứ gia ra đi, Tứ gia đi tốt - -"

Lục Hiến giờ sùng, nhắm ngay họng súng tối om một phát ân huệ, Tần Tứ gia khí phách, trong lúc này phong độ thành tro, chờ đợi chôn vùi.

Anh nhìn người đã từng là người cha cũng như người thầy này, đối với ý chí chiến đấu dần dần gục xuống, toàn bộ thu vào ánh mắt, muốn dùng một viên đạn chấm dứt tất cả, xoay chuyển tương lai.

Ngón trỏ bóp cò, phản lực đàn hồi, đạn xuyên qua mi tâm, óc vỡ toang, máu bắn tung tóe, dính đầy người anh.

Bức tường trắng như tuyết vẽ nên một bức tranh đầy máu

trong giây phút đó tim anh đập mạnh và loạn nhịp, thu hồi súng, nhắc chân quỳ xuống, hướng hai mắt trống rỗng làm nghi thức đập đầu ba cái với Tần Tứ Gia, tạ ơn ông ta ngày xưa đã đề bạt, ân oán đối chọi nhau, cả hai không thiếu nợ nhau.

Phi Quan ở phía sau nói: "Đại D, nhỏ cỏ tận gốc, Tần Tứ gia một con một gái anh nên xử lý tốt, miễn cho sau này không bất an mất ngủ. Anh hiểu rõ, những đứa này sau khi sinh so với những đứa khác còn mạnh mẽ hơn, vì huyết mạch mà liều chết."

Anh không trả lời Tần Tứ Gia "Người chết mọi chuyện tan biến", Phi Quan nói thêm một câu, "Anh không muốn ra tay, tôi thay anh làm" Vô vô bã vai anh, "Điều làm như thế này, anh gặp nhiều sẽ không còn cảm giác."

Lục Hiến trầm mặc, trong lúc trầm mặc bỗng giật mình như tỉnh mộng, những chuyện này như nửa thật nửa giả, giống như mộng trong mộng, đến lúc anh bước ra cửa, cũng không biết người phương nào, anh cần được ôm thật chặt.

2 giờ sáng, Ôn Ngọc đang ngủ yên lành. Bỗng nhiên mơ thấy một con chó nhỏ, đặt lên giường, giống như nính hót tiem tiem lòng bàn chân cô, lưỡi ẩm áp đảo qua đảo lại, làm cô ngứa như trùng bò trên da, nhúc nhích, không thể ngăn lại. Tiện đà là mắt cá chân, lòng bàn chân, đầu gối, nụ hôn vụn vụn về ướt át không chỗ dừng lại, anh một đường hướng về phía trước, từng nhích tới gần, dơ tay xóc vật vấy ngủ, tăng vài móng vuốt, đem sự mềm dẻo của con gái được bao bọc lại, những cái này vừa đúng độ cong, ngẫm có ý mê hoặc đến chết, tất cả đều làm anh thất điên bát đảo, một đêm này chỉ bằng ánh trăng, đã đủ làm kinh động.

Thong thả mà chịu đựng nhịp nhàng, lột bỏ một cái hương thơm tron bóng trắng nõn như trứng luộc, trước mắt ngấm một bầu vú cao thẳng, rõ ràng không ở ngoài da, đạn tràn đầy xúc cảm, thoáng um một cái, một đôi tiên diễm ướt át, hoa nhị tức khắc nở rộ, bao nhiêu sao chổi bao nhiêu phong cảnh

hấp dẫn.

Anh cúi đầu, giây phút này thường thức những chờ mong đã lâu không được đựng vào, lời lẽ lướt qua như tiêm kim, làm cô sợ run lên cùng anh va chạm, hoa lửa văng khắp nơi, thật cẩn thận đã mất ý nghĩa, ham muốn chiếm hữu của anh dâng cao như trước đây chưa từng được cao độ.

Lòng bàn tay rộng rãi xoa bóp một đôi vú trắng như tuyết, trời sinh đàn ông thích phá dục cùng ham học hỏi, vọng tưởng muốn biết điểm mấu chốt của cô ở nơi nào, lần vẫn có thể làm một bước kia. Miệng thu nạp, liên tiếp, hoạt hắc sinh hương ăn uống chính là ở trên miệng, há mồm liền có thể ngậm chặt gắt gao hai cái nho nhỏ, nụ hoa hé nở nụ hoa, ảo tưởng ướt át ít nhiều ở trong đó. Ước chừng xoa xoa như vậy không đủ, chui, vùi đầu ở trước ngực cô lộ ra răng nanh nhỏ bé, cắn, hôn mãnh liệt, kêu gọi trong im lặng - - Ôn Ngọc Ôn Ngọc, Ôn Ngọc nhất định phải thuộc về Lục Hiểu.

Anh làm càn mê muội cùng thân thể của anh, chờ sau khi cô thức dậy vùng vẫy, nhũ mào chất vấn: "Anh làm cái gì vậy? Nửa đêm nổi điên?"

Giữa ánh trăng mỏng manh, anh mang theo toàn thân máu của kẻ thù, hưng phấn trở về từ chiến trường cùng xao động, nâng chặt một đôi nhũ hoa của cô, gương mặt nhìn cô, tà tà cười, trắng trợn, "Không làm cái gì, nửa đêm tìm mẹ vất vả, được không?"

Nói chưa xong, đã cúi đầu ngậm chặt viên châu nhỏ bé, khẽ động, hứng khởi rung động, "Ăn ngon, về sau mỗi ngày mẹ đều cho anh ăn."

Ôn Ngọc đánh anh, kêu anh biến, nhưng Lục Hiểu là ai, không biết xấu hổ chính là đệ nhất, thịt đến bên miệng như thế nào có thể buông ra, cùng cô chơi trò hạ lưu, so với người khác càng ướt mặn, không trì hoãn, tự nhiên là anh dẫn đầu được thắng, "Ôn Ngọc, của anh cứng lên sắp nổ mạnh, A Ngọc là tiểu thiên sứ, em không cứu anh không được."

Mặt Ôn Ngọc hồng lên, tai nóng, nhắc chân đá anh, "Anh mau biến, anh đi tìm kỹ nữ hoặc tình nhân cũ, lập tức biến mất trước mắt tôi. Buông tay, bảo anh buông tay anh có nghe hiểu tiếng người không?"

Môi của anh kề sát vào cô, sau lưng ôm lấy thân thể trần truồng của cô, tay phải không có năng lực linh hoạt tốt, xuyên xuống mông cô cời cái quần lót duy nhất trên người cô, một mặt hôn một mặt nói: "Em từ bỏ con ghien của anh, muốn phụ trách tới cùng, không thể không cho anh vật thay thế."

Bàn tay khô ráo chen vào giữa hai chân cô, ôm lấy mép quần lót lay động tới lui, thật ra thật cô, lúc nhanh lúc chậm, lay động bờ môi bóng loáng tinh tế của cô, đáng tiếc nàng chưa biết mùi đời đã được trời cho, dễ dàng đựng một cái, đã miễn cảm đến 'Roi lệ', từng giọt thấm ướt trong lòng bàn tay anh.

Hắn nói nhỏ, giống như ma chú, "Sau này, em là người của anh."

Bạn đang đọc truyện *Đêm Nay Rồi Càng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44: Đợi Chờ Đến Cuối Cùng

Vọng tưởng ý nghĩ xằng bậy, mộng đẹp trở thành sự thật, một đời Lục Hiểu sống lên chết xuống, không một ai có thể so sánh được giờ phút này lại cảm thấy thỏa mãn, không, là cảm thấy thỏa mãn chỉ trong chớp mắt, hy vọng xa vời khi còn sống, dục vọng điên cuồng, vĩnh viễn tìm kiếm, mãi mãi không đủ.

Thuốc phiện chết người cũng không làm nghiện đến như vậy, khó nhìn vì cô chính là Ôn Ngọc, trăm ngàn lần, trong trí nhớ phai màu, cô đang lo sợ trong hèm tôi, cúi đầu nhắm mắt, lúc này lòng bàn tay anh như dòng nước ấm, nhuyễn ngọc ôn hương, đầu ngón tay mượt mà lướt qua như làm thay đổi dòng văn, về sau lọt trong hố sâu không thể nào văng sanh.

Chạy không khỏi, nhất định là do kiếp số, tai họa ngập đầu, là của anh, cũng rơi vào trên vai cô.

Trong bóng đêm mê ly, gió mát thổi xuống, làn da kề sát nhau gắt gao, anh là ngọn lửa thiêu đốt, cô là một khối băng lạnh, phải mất bao lâu anh mới có thể làm ấm làn da của cô, cần 'Ngọn lửa', từng chút liếm qua, khẽ cắn, gặm, mút...

Anh mang đến, cô cảm nhận, gấn bó chặt chẽ với nhau, ẩm ướt đau khổ, từ xương quai xanh, lại đến vai trần, cuối cùng, anh tập trung đến nụ hoa đỏ nhỏ.

Anh nhìn lại mắt cô, thâm sâu, mang theo khiêu khích cùng đắc ý, làm bộ đáng con chuột chơi đùa, nom nớp lo sợ cản trước ngực cô một cái chọc cho khuôn mặt của người yêu đỏ bừng lên, hàm răng trên dưới ác ý cắn nát, dù vậy ánh mắt vẫn không chịu buông tha cô, từ lúc bắt đầu đến lúc hành động, anh cúi đầu, lại suy nghĩ, khóa lại khuôn mặt trong sáng của cô bằng một tia xúc động nhỏ nhỏ.

Dưới đáy lòng anh cười nhẹ, anh đâu có thể chấp nhận chịu thua con mồi nhỏ.

Đôi môi dạo chơi bên tai cô, tiếng nói khàn khàn, cực kỳ gọi cảm: "Tiểu A Ngọc, em vừa trực tiếp bạo lực, vẫn là chậm rãi cùng anh đến cùng sao? Anh chọn thỏa mãn cho em, em có chịu không? Uhm...." Tiếng cuối cùng kéo dài, tận lực lên cao, vờn quanh lỗ tai cô, đúng là mặt người dạ thú, vô sỉ hạ lưu, không đợi người ta trả lời, đã giờ trò, xoa nắn đôi vú trắng mịn, từ từ thưởng thức, sủng dạn hung hãn, néo cô đến đỏ cả một mảnh da trắng. Đối đãi với người từng là ân nhân, cũng không chịu nói chút tình cảm nào.

Ôn Ngọc vùng vẫy, đôi chân nhỏ dài giẫm đạp, đạp vào ngực, bụng dưới của anh, khó có được một lúc làm càng, ba chiều đã bị áp chế bên dưới, tinh thần của anh phần khôi, kích thích tăng lên, xé nát cái váy ngủ rộng thùng thình của cô, đem hai tay cô buộc ở đầu giường, động tác thành thạo, sạch sẽ lưu loát, vừa nhìn đã biết, làm theo thói quen...

Chỉ một câu nói thôi: "Xem ra A Ngọc của anh vừa thô bạo, yên tâm, nhất định cho em thỏa mãn." Anh quỳ gối giữa hai chân cô, ánh trăng chiếu ở phía sau, hiện lên mặt anh giống như ma quỷ thêm muốn, bên ngoài cũng là một dạng ma quỷ mê người, ngàn lần kiệt xuất.

Ánh mắt Lục Hiểu chưa di chuyển trên thân thể cô, anh bắt đầu thoát y, áo khoác, T-shirt, lộ ra bắp thịt, đường cong mạnh mẽ, lưng rắn chắc, cơ bụng 6 múi lộ ra lồi xuống, nhìn thấy rõ ràng, dưới rốn hiện lên bộ lông chạy dài một đường xuống tới dưới cho đến dây lưng màu bạc -- đáng giận, tự nhiên bị dây lưng làm đứt đoạn cảm giác mơ màng, người xem muốn hết lên "Nước đọng nước đọng" (*Câu chú), vô cùng khó coi, không bắt ngờ, làm lãng phí thời gian.

Hừ -- Không cần sốt ruột, trò hay còn chưa thật sự bắt đầu.

Thiên hô vạn hoán, trông ngóng mong chờ.

Anh nhếch miệng cười, lấy dây lưng ra, kéo cái quần bò màu xanh đậm xuống, ban đêm vắng vẻ không tiếng động, một đôi nam nữ ngưng thở, im lặng đứng cạnh nhau, vô hình làm tiếng khóa kéo cọt xát lớn tiếng, xuống phía dưới, xuống phía dưới... Trời, Sư cô dưới đài đều đứng lên la ó, cùng chim Ưng hùng đứng phóng ra, chấn động con người.

Cô nhìn đến cái quần tam giác màu lam, gấu gao bao lấy cái dị vật đang căng lớn ra, vừa đập rơi quần bò của Lục Hiểu xuống, phản ứng đầu tiên của cô là nhắc chân giẫm lên góc con cháu của anh, không suy nghĩ nhiều, trong chiều trường Lục Hiểu đạt thành tự Nhất Đại Tông Sư, cô căn bản là không thể nào đánh được vào người anh, nửa đường đã bị nắm lại mất cả chân, một giây đến, cô chỉ như cừu non đợi làm thịt, thịt trên thớt gỗ, vừa yếu ớt vừa mềm mại lộ rõ trước người anh.

Hiện tại cường thế trước mặt, dù Ôn Ngọc có bao nhiêu thông minh cũng không đủ dùng, lo lắng gấp gáp, mồ hôi lạnh chảy dày đặc, "Lục Hiểu, anh không được đối xử với tôi như vậy--"

Anh như mãnh thú, vận dụng sức chờ hành động. Khi dễ tiến lên, một mảnh vải mỏng ngăn cách, làm va chạm làn da mềm mại và thom hơn, nhất thời ngừng trong giây lát, rồi tiếp tục, không nặng không nhẹ, vui đùa, "Không cho anh như vậy..."

"Vậy làm như thế này?" Ngón tay ác ý, mon trón trên vàng môi kiều diễm của cô, trêu chọc, từng chút tách ra, giống như tận tâm tận lực, như tìm kiếm báu vật giữa đường núi chông chéo, quanh co ngoằn ngoèo, dục vọng trở lại, ánh sáng trong suốt trong bóng đêm, chiếu rõ sự xấu hổ cùng giận dữ không chịu nổi của cô, càng thêm ác liệt về loạn trên ngực cô, "Sao không nói lời nào? Không phải em là con quỷ nhỏ, mồm miệng lanh lợi, một câu có thể là trái tim anh tức giận đến phát bệnh."

Cô cắn răng, "Anh đi chết đi, Lục Hiểu anh đi chết đi!"

Dĩ nhiên Lục Hiểu trả lời, nhưng mà vô cùng ác liệt, "Anh không thể chết được, còn chưa có được em, làm sao anh chết được? Muốn chết cũng phải chờ anh xong rồi hãy nói."

"Anh dám làm, tôi nhất định sẽ giết anh." Trời sinh khúm núm, một câu uy hiếp giống như lời kéo, chua xót.

Lục Hiểu cười nhẹ, bất quá, "Được, không bằng em dùng cái này giết chết anh*"

Anh cúi người, đụng vào cái môi nhỏ của cô, làm như trấn an, bàn tay che cái trán rộng của cô, tối nay ánh mắt như mặt nước ôn nhu, "Anh sẽ nhẹ nhàng, em đau một cái, sẽ trôi qua rất nhanh."

Ôn Ngọc nhú mảy, khinh thường, "Đau như tiêm chích sao?"

Lục Hiểu cười to, lồng ngực rung rung, xoa xoa cái cổ và má của cô, nói: "Đúng thế, giống như chích, bất quá là lớn hơn, như trụ xi măng cứng rắn đi qua đám cháy, sao? Kinh sợ sao?"

Cô đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, "Không có kinh sợ, khiếp sợ thì nhiều. Kêu thiên lôi đánh chết anh đi, quái vật biến hóa."

Anh không thêm đề ý, chuyên tâm cời quần, cái "Quái thú" kia hay còn gọi là "Vũ khí sinh học" sờ lông, không lễ phép, không chào hỏi liên tục vào phía dưới cái bụng bằng phẳng của cô, làn da như tuyết trắng, nổi lên dây gân xanh, quái vật hung hãn vận vẹo, trắng và đen, sự mềm dẻo cùng hung ác, bao dung cùng xâm chiếm, so sánh mãnh liệt, nhìn thấy ghê người.

Lục Hiểu nói: "Tiêu thư Ôn, chúng ta cùng dạo chơi trò chơi."

Hiện tại Ôn Ngọc tranh thủ lúc được tha lỏng nói, "Lục Hiểu, tôi sẽ hận anh, hận chết anh."

Lục Hiểu động đầu gối, tiến một bước "Không sao, em hận tôi, tôi yêu em, trời sinh một đôi, vừa đủ tốt."

Đầu ngón tay đang thu thập chỗ mê tình của cô, xoa nắn vuốt ve, tìm kiếm xâm nhập, hô hấp dồn dập, sự bình tĩnh và yên lặng của cô bị sự thâm nhập này, cứ liên tiếp lúc mạnh lúc nhẹ nghiền thành mảnh nhỏ, hóa thành bột mịn.

Số mệnh của cô đều đã bị ngón trỏ và ngón giữa của anh cầm, từ trên xuống dưới, chìm chìm nổi nổi, không biết khi nào kết thúc.

Trên vai anh, mắt cá chân nhỏ mảnh, đôi chân dài thẳng tắp vác trên vai, anh nói với Ôn Ngọc, nhìn anh, nhớ kỹ đêm nay.

Tìm kiếm, anh chú ý đến cô, nhưng chưa một lần thương tiếc, thất lưng gầy gò đi phía trước, đột nhiên đưa thẳng xuống phía dưới, mạch máu toàn thân đều căng thẳng, kéo đến cực hạn, nguyên nhân nơi này, mọi chỗ vẫn chưa thai hết, lại có hy vọng, làm anh kinh ngạc, hít thở không thông, không có chỗ để trốn, chỉ có thể bị trói chặt trong đường tắt nhỏ hẹp.

Mà đau đớn là anh vì cô lại không thể xóa nhòa, là vò trai sinh châu, là giấy trắng dính bụi, là một đóa hoa trong nháy mắt bị bóp nát trong lòng bàn tay, đóa hoa bị xé rách, chất lỏng giàn giụa, máu đỏ tươi, dòng nước trắng như tuyết, từ từ chảy ra, bao nhiêu sao chổi thì nhau về nên.

Cô đau đến nỗi dương cổ cao lên, nhắm mắt lại, để mặc anh trong cơ thể cô phóng thích, rong ruổi trên con sông lớn, vừa thu lại phóng, vừa vào lại lui, va chạm không ngừng nghỉ, đem hết toàn bộ sức lực chém giết, người đàn ông kêu gào cùng hư vinh trong lòng nổi loạn, anh muốn thuận phục cô, ngay tại tối nay, cho dù vừa vận thuận phục dục vọng sinh lý thân thể nam nữ, nhưng vẫn yêu quý như cũ.

Một giọt mồ hôi, lắt lư từ trán anh rơi xuống xương quai xanh của cô, anh khẽ cắn môi dưới của cô, nói nhiều câu hỏi ép cô: "Có thích hay không? Uhm... Tiểu A Ngọc, muốn lần nữa không?"

"Không nói. Không nói anh im đi!"

Anh vừa xâm nhập vừa nhìn cô, một lần bị dồn nén đến khóc, xin tha, "Lục sinh, Lục sinh, anh tha cho tôi... Không được... Thật sự tôi không được..." Mỗi một chữ đều chứa đầy nước mắt, yếu đuối muốn đòi hỏi. Bởi vậy anh càng điên lên, càng cuồng, càng ra sức, tiến lên trước lại lên trước, như máy móc, chỉ trông vào sức lực, ... và bản năng.

Cánh tay cô vô lực bên cánh tay to khỏe của anh, gân xanh nổi lên - dữ dội, từng giọt mồ hôi chảy ra, thấm vào làm úa màu khăn trải giường.

"Lục sinh, anh đừng như vậy... Tôi đau quá... Tôi sẽ chết, thật sự sẽ chết..." Ôn Ngọc cắn mu bàn tay, cúi đầu khóc, trăm ngàn lần cự tuyệt.

Nhưng Lục Hiền quán đi khỏe mắt đầu nước mắt của cô, hưng phấn lạ thường, "Muốn chết cũng là anh chết. Không tin em không hòa hợp xem, Tiểu Hồ Ly, mạnh mẽ..."

Ôn Ngọc đành phải bám lấy anh, bao vây lấy sự hung hãn tiến công và tàn nhẫn của anh, co rút lại, khẽ mút, nụ hoa sau 17 năm chờ đợi nở hoa, sau cường bức đã nở rộ, không đây ước chừng là giải phóng sự phản nộ, thân thể cô mềm mại bị cái kia của Đại D chống đỡ tràn đầy, căng thẳng đến tột cùng, đồng thời ép chặt đến khít khao, cô thừa nhận đau đớn, anh cũng không thấy dễ chịu.

Đại D hôm nay mới học hỏi được, thuốc phiện Hải Lạc Nhân thì tính là cái gì, chính mình lại có thể chống đối "Thuốc phiện", Thử một lần đã nghiện, người nào có thể so được với Ôn Ngọc, chỉ một tiếng thờ dài nhẹ nhàng linh hoạt, điều khiển tâm trí đàn ông điên đảo, mất đi lý trí.

Trán kề trán, mồ hôi thấm ướt khi trao đổi thân mật, đồng hồ trên tường điểm ba giờ, cuối cùng anh cũng đã hoàn thành, thờ dài, "Ôn Ngọc, Ôn Ngọc..."

Ai đã sinh ra em xinh đẹp như vậy, đúng là tai họa nhân gian.

Bạn đang đọc truyện *Đêm Nay Rồi Càng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45: Ngoài Sức Tưởng Tượng

Một trận mưa rửa sạch nóc nhà bụi bẩn, một giấc mộng làm tô điểm cuộc sống mơ mộng.

Mộng cũng là của anh, trong lúc bất ngờ cô bị lột sạch, hai bàn tay trắng, trâm mặc, nhẵn nài, không nơi nào tìm kiếm.

Cô lặn xuống nước, vui xuống dưới nền đất, không có được một chút không khí để thở.

Mở mắt ra, cùng với thân thể đau nhức, cũng không biết người đang ở chỗ nào, khối thân thể ở bên cạnh nóng lên – tay chân đàn ông trắng kịen là đây, cái ôm ấm áp làm cô khốn khổ đến chết.

Thời gian trong gang tấc, trong giấc ngủ mơ mi tâm của anh ta chưa từng được thả lỏng, nhúu mảy suy nghĩ về thế giới tương lai, chuyện đại sự của sinh vật giống đực.

Không khí trong lành buổi sáng che giấu sự kích động cùng với điên cuồng đêm qua, ngọt đến phát ngấy sự hỗn loạn cùng quán quít, trả về đoạn kí ức

ngắn ngủn. Trông thân thể cô lúc này vẫn giữ lại thời gian rạng sáng, một bên thân cao 186cm, người đàn ông cân nặng 170 cân làm chứng cứ, phạm tội bạo lực, sử dụng tình dục. Có thể là anh nổi giận giết người bị thủ tính chiếm giữ, không nhận ra cô là ai.

*cân: 1 cân = 500gram

Ôn Ngọc nằm, lặng lẽ nhìn đèn thủy tinh trên trần nhà, trong đầu trống rỗng.

Có lẽ cô phải khóc, phần nộ, vùng vẫy, liên báo cảnh sát, giao tội phạm cho pháp luật. Nhưng trong lòng cô biết rõ, toàn bộ những thứ này không có tác dụng với căn bã, có 1000 phương pháp làm cho cô không thể giải oan.

Trời sinh tính cảnh giác, Lục Hiến đã tỉnh lại, tinh thần sáng khoái, việc thứ nhất là buộc chặt cánh tay, từ phía sau lưng ôm chặt cô trong ngực, khớp xương sống lưng gây yếu, Anh kiên nhẫn chu đáo, đem Ôn Ngọc ôm vào trong ngực, tiến sát gần thêm chút nữa, cho đến khi làn da dán sát vào nhau, không một khe hở, nhồi vào vô số ảo tưởng trong đầu anh, than thở thật dài, “Good morning, cô dâu của anh...”

Một lần hô hấp, thở vào da thịt phía sau đôi tai mẫn cảm của cô, đáng tiếc, tâm và thân lại rung động cùng lúc.

“Tôi nguyện ý nói goodbye với anh, goodbye forever, Lục Hiến.” Ngăn lại phía sau lưng cô người nào từ đâu đến đây gật đầu chào lễ phép, nhiệt độ nóng lên, vận sức chờ hành động. Mặt Ôn Ngọc không chút thay đổi, lại càng không tình nguyện liếc anh một cái.

“Sorry, Madam, học ít nên nghe không hiểu madam đang nói cái gì. Không bằng lấy thân thể trao đổi, đơn giản trực tiếp, mỗi một câu anh nói em đều biết.” Tay anh mò mẫm, tìm kiếm kho báu chôn dấu trong thân thể cô, vật đem qua trần đây chiếm lĩnh vẫn giữ, đột ngột kích thích nhiệt huyết sôi trào của anh dâng lên, xoay người, áp chế từ phía sau lưng, khiến cho ánh mắt chứa một cái trắng như tuyết phía sau lưng, xương bươm như đoạn cánh, nói ra sự hồ nhiên của thiếu nữ--

Nhưng anh nhất định phá hủy, nghiền nát, chặt đứt, đưa ra sự che giấu dày đặc, tự mình ở sau lưng dốc hết sức đâm vào, cắn sâu gây ô, giống như đã thủ hạ miệng ăn con mồi, kêu gọi cô, “Ai cho phép em trưởng thành như thế nào? Uhm, đáng chết, thật sự là muốn chết.”

Ôn Ngọc nằm sấp úp mặt trên gối, bị anh ép đến nghẹt thở không nổi, càng bị cái khổng lồ kia tạo ra miệng vết thương, đau đớn vô cùng, “Tránh ra, lại giống như một ngọn núi...Uhm... Anh không thể nhẹ một chút...”

“Không thể nhẹ, nhẹ không đủ, Madam vừa muốn phát hỏa.”

“Ti tiện- - đi tìm chết...”

Anh cười, khởi động nửa người trên, mà vẫn cúi đầu dây dưa với cánh môi hồng của cô đến rỉ máu, nuốt vào những giọt nước mắt như mật ngọt của cô, thật lâu đầu lưỡi mới trở về chỗ cũ. Eo không ngừng, hợp với cái mông vênh lên cao, mạnh mẽ lấy ra mạnh mẽ đánh, lưu lại một mảnh đỏ ửng, ghi nhớ lại tiếng da thịt kịch liệt va chạm vào nhau.

Cô thét chói tay, anh cắn đầu vai mượt mà của cô, phía sau điên cuồng dòn dập rồi thở dốc, mồ hôi toàn thân đầm đìa, dính đầy trên làn da như một lớp keo dán, đem hai người một trời một vực dính lại với nhau thành một, cường ngạnh, không thể từ chối, không hiểu thời cơ, nhưng lại khó phân thắng bại.

Anh vẫn duy trì tư thế lúc trước, âm áp lưu luyến, không muốn lui, nụ hôn trên miên nhỏ vụn, rơi vào khoeo mắt cô, hai gò má, sau tai, lục hiến hài lòng nhất là mảnh thịt phía sau tai của cô, yêu điệu, đụng một cái liền ửng đỏ lên, nhưng giờ phút này so ra không bằng chỗ đã bị anh chiếm lấy, tươi mới nhiều chất lỏng, nhỏ hẹp ẩm ướt.

Bầu vật nhỏ nhỏ, một ánh mắt tùy tiện đều có thể nhu mì đến tận xương, dễ dàng bị quyến rũ.

Ham muốn chiếm hữu của anh tăng lên gấp bội, quyết tâm bảo vệ cho Ôn Ngọc thật tốt, để tránh cho cô sau này bước đi nhầm, bị bạn xấu làm cho hư hỏng.

“Ôn Ngọc, chúng ta kết hôn đi, lập tức, ngay bây giờ.”

Nói ra tới miệng, bản thân anh cũng kinh ngạc, nhưng anh như trúng tà, miệng không dùng lại được, “Năm sau mở tiệc, 999 bàn, mở tiệc ba ngày ba đêm, tiền bạc xài không hết, cũng không nhận, ai cũng có thể tới dự tiệc, em muốn mặc áo váy long phụng, mang trang sức vàng ròng...”

“Đúng, lại trang điểm thật đậm, giống như nữ quý lấy mạng trong phim”

Đối với sự mất hứng của cô Lục Hiến không quan tâm, lại tiếp tục cùng cô về nên tương lai, một mộng tưởng tương lai hảo huyền, “Em sinh cho anh một trai một gái, không đủ, muốn hai bé trai, một bé gái, anh bảo về em gái, yên tâm, nhất định anh sẽ cố gắng nhiều hơn, cày cày cố gắng nuôi gia đình, em chỉ cần nuôi dạy con cái, hưởng phúc tiêu tiền...”

“Chờ anh kiếm được mười triệu, cả nhà di dân đi Canada...”

Ngu ngốc mà ngây thơ mơ mộng, vốn hiện tại kiếm tiền từ giang hồ, ít nhiều cũng bị châm chọc, mà lại cảm thán quý nó như châu báu, câu chuyện mâu thuẫn cổ xưa, đề tài hiểu lầm.

Ôn Ngọc nói: “Anh có thấy qua ai cùng kẻ cường gian xong sinh con cái mà răng long đầu bạc tới già hay không? Đàm rỗng hang hồ.”

Lục Hiển nói: “Làm một lần là gian, mười lần hay trăm lần là tình đầu ý hợp, hoặc là em vừa lòng với anh nói” Thông đồng thành gian”?

Anh cười lớn tiếng, ngoan độc hôn cô một cái, tiếng vọng vang dội, ác quỷ dưới thân lại phấn chấn lên, bố trí hành trang, đề lại tù binh, lại muốn đại chiến 300 hiệp, không ngừng không nghỉ.

Ôn Ngọc đã mệt muốn ngất đi, trong lúc ngủ mơ cũng không yên ổn, anh xem cô như một món điểm tâm ngọt, nghiêng răng đói bụng liền muốn cắn một cái, nhào nặng không ngừng, không cho người đó một giây phút bình an.

Cô tỉnh lại, khóc một hồi giữa bồn tắm lớn, lại không biết anh đang ngâm một điều thuốc, lặng lẽ ở ngoài cửa sổ nghe cô khóc đứt quãng, sau đó bị tiếng nước chôn vùi.

Chờ cô đỏ mắt, mặt áo tắm đi ra cửa, thuốc lá của anh đã cháy đến cuối cùng, hai người đối mặt, chân của cô không cao đến bả vai của anh (*lúc này anh đang ngồi nha), một người quan sát, một người nhìn lên, mắt cô đỏ hồng, anh liền rút lại khí thế đại lão của mình, hôn một cái làm mí mắt của cô rung rung, thở dài, “Ôn Ngọc, anh không buông tay.”

Ôn Ngọc đặt câu hỏi: “Anh tính giam tôi bao lâu, ba tháng, một năm, hay là mười năm, hai mươi năm? Ngồi tù đều có kỳ hạn, mặc dù tôi đã làm chuyện sai trái, cũng nên cho tôi một chút hy vọng ‘ra tù’”

Anh ôm chặt cô, mái tóc ướt sũng thấm ướt áo, hung dữ nói: “Vậy thì đến ngày anh chết!” Không biết được ai giận dữ với ai, đầy một bụng lửa: “Anh là vừa ý với em, không thay đổi, anh giam em một đời thì như thế nào?”

Giờ phút này, trái lại Ôn Ngọc lại vô cùng tỉnh táo, đối mặt với trận lôi đình của Lục Hiển, lạnh nhạt nghiêng người vào nhà, “Chúng ta ở đây thử xem, vậy ở chỗ này, là tôi là của anh.”

“Bất quá hiện tại tôi mệt chết đi, cần nghỉ ngơi. Còn anh lấy một cái áo mặc vào, lái xe xuống núi mua thuốc.”

Anh kìm nén một hơi, anh cửa đập vào vang trời, nhưng cũng rất nghe lời.

Còn lại Ôn Ngọc, tay chân không còn sức lực, nằm úp sấp xuống đầu giường, nhìn cây cảnh nhân tạp, suy nghĩ đến ngây người.

Bạn đang đọc truyện *Đêm Nay Rồi Càng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Đều Có Tâm Sự Riêng

Tổn sức một phen, trấn an Ôn Nghiên uống hai viên thuốc ngủ, cuối cùng cũng an tâm đi ngủ, bất luận ngày mai mưa rào hay bão tố, cứ tối nay, ngủ một giấc không phiền muộn.

Ôn Ngọc trông coi cô ta, nhớ lại những chuyện đã qua, từng hình ảnh như đoạn phim điện ảnh đang chiếu, nhân vật, cảnh tượng biến hóa, người Tần Từ Sơn đầy máu, người Triều Châu cầm súng giám thanh, một con chuột làm tổ trong phòng củ Ôn Gia, trong bóng đêm từ chân chạy qua, xột xoạt gọi dậy, bảo cô lăn ra khỏi vương quốc, kiểu ngạo mở ra.

Cô đã từng bị đau đớn cùng đói khát chiếm lĩnh, không cách nào nhạy cảm với những mê muội.

Cũng từng qua giây phút như vậy, cô sùng bái Lục Hiển như một vị anh hùng cứu thế, đều có phép thần, khi cô vùng vẫy trong sự nghèo túng, mất hết hi vọng khi đó liền xuất hiện, vô cùng che chở, nói với cô, yên tâm, tất cả đã có anh.

Một ngày 300 xưởng sản xuất điện ảnh cũng không thể biên tập ra hàng loạt tình tiết kịch tính như vậy.

Trở về phòng ngủ chính lầu hai, chỗ ngã rẽ hoa bách hợp nở đến tàn rụi, lo lắng không yên đến thời gian cuối cùng.

Cô dựa theo lan can, đối mặt với bể bơi bên ngoài, hòn non bộ cảnh núi non biển cả được điêu khắc tinh tế, không một chỗ nào cho thấy từ người làm, xinh đẹp giả tạo.

Lục Hiển tắm xong, quần khăn trắng bên dưới đi tới, từ phía sau ôm chặt cô, tóc ngắn còn ướt, nước rơi xuống ba bím tóc dài của cô, một đôi tay lượn chơi trên vòng eo gầy, hôm nay cô mặc một cái váy dài tới gối thắt nịt ở lưng, thêm một thân thể nhỏ bé yếu ớt dễ vỡ, mặc dù tim cô như thiết thạch, chung quy cách thức đàn ông đắm chìm trong tưởng tượng của bản thân mình, bịa đặt mơ mộng giả tạo.

Anh cho rằng cô là, cô chính là:

Về nam tính-- là sinh vật chưa tiến hóa hoàn toàn, trời sinh thiếu tình thương, không phải đối thủ.

Ôn Ngọc xoay người, đối mặt với gương mặt bị rượu làm hồng lên của anh, thường thức kiệt tác đến từ bậc thầy điêu khắc, cười nhợt nhạt, che giấu không ít hoài nghi: "Lục Sinh chuẩn bị làm gì với chị tôi, giết chị báo thù, coi chị làm mồi, hoặc là anh đã có kế hoạch chu đáo, tạo một cạm bẫy chờ tôi nhảy vào?"

Anh nhúm mày, "Chuyện của chị ấy có chút khó giải quyết."

Cô nhếch môi, phía sau lưng lăm lăm tấm nhiều điểm sáng trong đêm đen tối, "Trên đời này còn có chuyện làm khó anh đại D sao? Chuyện lạ."

Hai cánh tay chống đỡ hai bên eo, vừa bảo vệ cùng là tư thế ép bức, chớp mũi đụng chớp mũi, hô hấp giao nhau.

"Xin hỏi Ôn tiểu thư, đây là thái độ thỉnh cầu của em sao?"

Tay Ôn Ngọc chống ở ngực anh, "Mỗi một chuyện đều phải dựa vào cầu xin, cùng ở với người đàn ông thì có ích gì? Không bằng mua một con chó về làm súng vật, tan làm trở về nhà, còn có thể vẫy đuôi ngày ngày cười đùa với anh, không phụ lòng 3500 tiền Hồng Kông."

Một hơi kìm nén ở ngực, bao nhiêu hứng thú của Lục sinh đều đã bỏ chạy, trong nháy mắt tan thành mây khói.

Lục Hiền gọi điện thoại cho Sông Phiên Đông, có hơi phóng túng, đôi phương ồn ào. Tất nhiên là ở hộp đêm hay là quán mạt chược, thường có em út nũng nịu, nói thứ tiếng Quảng Đông chưa rành, Sông Phiên Đông la lớn: "Đại D, không phải tôi không nể mặt, bang phái có quy củ, giết chết không chữa ai, tai họa về sau, anh không muốn làm, tôi thay anh làm, bất quá là con gái, còn dùng phiên toái như vậy sao?"

Lục Hiền lườm Ôn Ngọc đang đứng ở ban công, nói: "Quy củ tôi biết, sẽ không để cho mọi người khó xử."

"Đụng chạm, Ngũ Đồng--" Sông Phiên Đông tiếp tục nói, "Đại D, đứa bé trong bụng cô ta đã lớn, anh đã bốn mươi năm mươi tuổi, đến già tách khỏi giang hồ, chẳng lẽ còn muốn ngày ngày lo lắng bị người khác đuổi giết, ngủ không an ổn, muốn giảm thọ, không bằng nhanh chóng chấm dứt, loại chuyện này để lâu đêm dài lắm mộng."

"Tôi biết, cậu chơi cho thỏa sức."

Sông Phiên Đông không quên giới thiệu với anh, "Tôi nghe nói gần đây anh vừa có một em gái? 'Hoàng hậu' đem vào một lớn 'Thực phẩm tươi sống', một đám sạch sẽ, trang điểm đến bất ngờ, khả khả khó trách..."

Ha ha ha, tiếng cười bi ôi vang vọng đầy nhà.

Lục Hiền xấu hổ làm rơi xuống điện thoại, Ôn Ngọc bắt được điểm tựa, bỏ qua những chuyện bên ngoài của anh, hỏi: "Tôi nhớ nếu anh đã làm được một bước này, chắc sẽ không nhàm chán đến chuyện thả người rồi lại bắt người, vừa muốn một công đạo cho bang, anh chuẩn bị sẽ bỏ đứa bé trong bụng của chị tôi?"

"Anh thấy chị em rất muốn giữ lại đứa bé này, cũng gần tới ngày sinh nở, càng lúc càng phiền, em không phải rất sáng suốt sao? Xu lợi phòng tránh hại, không cần em nhắc nhở." Trong lời nói che giấu không ít hèn mọn.

Ôn Ngọc không quen nhìn bộ dáng này của anh, "Tôi nghĩ đến anh nhìn con gái quen 'Xu lợi phòng tránh hại', không có đúng lúc chúng ta 'sáng suốt', Lục sinh, anh muốn thành đồng tình luyện ái--" còn có một câu, đã muốn đem "con kỹ nữ" lập đền thờ, mới vừa tới miệng. May mà cô dừng lại đúng lúc, chưa nói ra khỏi miệng, để tránh phong ba bão tố ập đến.

Sức chịu đựng của Lục Hiền được rèn luyện trong chiến đấu, nói đến bước này, chỉ là việc nhỏ mà thôi. Kéo cô qua ngồi trên đầu gối, lấy một ly rượu, nhìn mỹ nhân.

"Không khó quá?"

"Trở thành sự thật, không có cách khác thay đổi, khổ sở cũng vô dụng?"

"Không khóc? Rất ít khi thấy em khóc, trừ khi trên giường." Say khướt tâm sự với cô.

"Gốc con người vỡ nát, chuyện đáng khóc quá nhiều, chuyện này không đáng giá nhắc tới."

Kỳ thật căn bản anh muốn cùng cô "thỏ lộ tình cảm", nội dung sâu sắc, lời nói dễ hiểu, lật chuyển bị trao đổi, anh thắng lưng, sự yêu thương tha thiết cuối cùng cũng nhập vào, khi đó vẫn rãnh rỗi kích thích, duỗi cánh tay nắm chặt đôi nhũ, lớn nhỏ mềm dẻo vừa vặn, đẩy trong lòng bàn tay, kêu gọi anh mạnh mẽ chinh phục, đỉnh tại chỗ sâu, không lùi không rời, muốn bóp chặt cái eo nhỏ như muốn nghiền nát, bỏ qua những sợ hãi khóc lóc cầu xin của cô, nước mắt như suối trào, cũng chỉ có giờ phút này, cô là nô lệ dưới thân, đối với anh giống như đối với chủ nhân, chiếm hết lòng hư vinh của đàn ông, chinh phục dục vọng.

Cảm thấy mỹ mãn, không còn sở cầu.

Một nụ hôn nồng nhiệt như dầu ấn, rơi vào trên lưng xương sống đang cong lên của cô. Mỗi một lần, trăm ngàn lần, anh đều muốn xé rách cô, cắn nuốt, phá đi, chiếm lĩnh tất cả cảm giác quan của cô, sử dụng cô đến cực hạn. Cả bản thân mình cũng đồ mồ hôi toàn thân, tốc độ hoạt động cao, tâm mềm yếu vô lực, thu và phóng, mút ở anh, đồng thời muốn bức điên anh.

Sau một giây, cô co rút, không khống chế được, liền che mặt, khóc rống lên.

Chỉ có Lục Hiểu da mặt dày như tường thành, cười hề hề đem cô trở mình, ôm ấp ở trước ngực, vuốt vài sợi tóc dài bị mồ hôi dính ở trên mặt, nếm thử nước mắt trên khóe mắt cô, vẫn như cũ không dừng cười: “Cái này có gì đáng khóc chứ? Đôi khăn trải giường là được.” Anh có được một viên ngọc, anh tự nhiên vui vẻ.

Không quên chọc ghẹo cô: “Vừa rồi là ai muốn khám phá hồng trần, hiểu rõ cuộc đời là ảo, tự nhiên nói như một nữ sĩ ‘Vốn con người vỡ nát, không có gì đáng để khóc’? Hiện tại là đang làm cái gì? Lại khóc, sáng mai mắt sẽ sưng lên nhìn không thấy.”

Quả thật cô hận chết anh, mở miệng liền cắn, anh cũng mặc cho cô, trên vai trái lưu lại không ít dấu răng nho nhỏ, là dấu ấn của Ôn tiểu thư.

Lục Hiểu cũng là một loại “Thuốc ngủ” độc nhất vô nhị, ôm Ôn Ngọc đi đến bên giường lớn, chọn một chỗ khô ráo, chấp nhận, ngủ thật an nhàn.

Bốn chữ tận hưởng lạc thú trước mắt, Lục Hiểu đã phát huy đến tận cùng.

Dưới tay anh, Cố thiếu làm việc hiệu suất rất cao, ngày thứ hai đưa Ôn Nghiên đi giải phẫu phá thai, 3h, sắc mặt trắng xanh cước bộ đưa Ôn Nghiên trở về.

Ôn Ngọc đỡ cô nằm trên giường, chăm sóc cô ta, thương tâm qua đi nhưng tâm tình lại âm ảm. Cần một bờ vai, mặc cho cô ta ôm lấy để khóc. “Tại sao lại có thể như vậy? Bất quá chị chỉ muốn có một ngày sống dư dả, không để gì có được cơ hội, vốn không phải muốn đi Canada hưởng phúc sao? Vì sao trong chớp mắt đã không thấy mọi người. Tứ Thúc ở đâu rồi, vì sao không đến cứu chị...”

“Chị, chị an tâm nghĩ ngơi bồi dưỡng thân thể.”

Ôn Nghiên còn có một đường hy vọng, “Tốt xấu gì cũng còn có tiền bạc trong người. A Ngọc, chúng ta không sợ, chị còn có tiền, chúng ta cùng nhau đi, làm thủ tục cho tốt, rời khỏi nơi đau thương này.”

Ôn Ngọc nói: “Chị có bao nhiêu?”

Nói đến tiền bạc, cuối cùng Ôn Nghiên cũng lau nước mắt, thanh tỉnh. Không sai, tiền bạc là thuốc tiên, “Hai ngàn năm trăm đô la HongKong. Tứ Thúc đưa cho chị phòng khi già thì dùng.”

“Nghe...” Ôn Nghiên nhú chặt mi, cảnh cáo, “Chuyện này, tiền bạc cùng đi đâu, không được nói cho bất luận người nào biết.”

“Vì sao...”

“Hơn nữa Lục Hiểu!” nắm chặt bàn tay lạnh lẽo của Ôn Nghiên, cô nghiêm chỉnh nói: “Một chữ cũng không thể lộ ra, nếu không thì cả đời này sẽ không đi khỏi tòa nhà này được.”

“Nhưng mà, mọi thủ tục còn chưa xong.”

Ôn Ngọc cắn môi dưới, suy nghĩ một chút, ổn định lại tâm trạng nói: “Đổi nơi đi, chúng ta không đi Canada, đi Mỹ, trước lấy visa du lịch.”

“Sau đó? Cuối cùng không thể chờ bị trục xuất.”

Ôn Ngọc đáp: “Có hai cách, che chở của chính trị là lựa chọn đầu tiên, chị có nhớ ông ngoại khi này thành tàn tật hay không? Ôn tốt nghiệp đại học tài chính Pennsylvania (tiểu bang miền đông nước Mỹ, được công nhận là một trong 13 thuộc địa buổi đầu lịch sử nước Mỹ, viết tắt là P A, Pa... Penn hoặc Penne), lại là lúc thời kì chịu xung kích đặc biệt, người đời sau chịu phân biệt đối xử, rất dễ dàng nhận được sự đồng tình. Thứ hai, sau khi nhập cảnh thì hủy hộ chiếu, nước Mỹ có quyền bảo hộ hiệp ước, không hộ chiếu, biết rõ anh sẽ bị hải quan không cho nhập cảnh, liền sẽ không trục xuất về nước, hơn phân nửa là tạm thời giam giữ, bổ sung hộ chiếu mười lăm ngày, có đủ thời gian để liên hệ luật sư di dân, kết hôn giả hoặc là đầu tư tiền bạc trong tay, việc lấy thẻ xanh sẽ không khó.”

Ôn Nghiên chần chừ: “Có quá mạo hiểm hay không?”

Ôn Ngọc khoa trương, nói quá sự thật: “Ồ lại an toàn sao? Chị có biết lúc nào bọn họ hối hận, đột nhiên cầm dao xô cửa, muốn tới chấm dứt chuyện lúc trước?”

Ôn Nghiên kinh sợ, suy nghĩ một chút, có nhiều khả năng, vì thế hạ quyết tâm, “Đi, nhất định phải đi, A Ngọc, chị đều nghe em nói.”

Có vài phần nắm chắc, bản thân Ôn Ngọc cũng không nói rõ, bước đầu là tìm cơ hội ra ngoài, nếu không thì bị nhốt ở trong biệt thự, muốn đi dân hay bỏ trốn đều là lời nói suông.

Đêm khuya, Lục Hiểu mới trở về, nghe nói cùng Đại Lão họp hội nghị, so với Lý Gia Thành đều bận rộn.

Tựa vào cô, mệt mỏi: “Người của Tần Tứ Sơn một trai gái, một người lái motor bị xe tải lớn chở đầy đồ cán thành bánh mì, một người trượt chân, từ cầu thang lầu 4 rớt xuống dưới, thành người tàn phế.”

Ôn Ngọc cời cúc áo sơ mi của anh, đưa tới một chén trà nóng. “Anh thật nham hiểm.”

“Anh nói không phải anh, em tin hay không?” Lục Hiến uống xong trà, dán sát vào hai gò má của cô, xúc động. “Ôn Ngọc, xin chào tri kỷ.”

“Không phải anh, cho nên anh thô chét cáo khốc (giống câu một con ngựa đau cả tàu bỏ cỏ), sợ về già cũng đi con đường cũ của Tần Tứ gia sao?”

Anh quay qua nhìn cô, gật đầu, “Cũng thật sắc bén.”

Ôn Ngọc lại đưa cho anh khăn nóng, cô có thói quen chăm sóc người khác, đứa nhỏ Phúc Tứ thông minh, táo bạo dễ gần, bọn cô còn thu phục được, Lục Hiến thì tính là cái gì, “Nhà lao thiên môn, kiếm tiền đen, phần lớn đều như vậy, Lục Sinh cũng biết sợ hãi sao?”

Anh ôm lấy cô, đi về phía giường lớn, “Từ trước đến nay không biết sợ hãi là gì, gần đây lại luôn luôn... Ôn Ngọc, anh đưa em đến học ở võ quán Vinh Xuân được hay không?”

Ôn Ngọc bật cười, đối với sự xuất hiện tính trẻ con của anh, cô cũng không lo gì, “Anh đưa tôi đến hỏa tinh càng tốt.”

“Không được không được” Lục Hiến lập tức phủ định, “Em lại muốn nhân cơ hội bỏ trốn, anh có cái gì không tốt, bị em chán ghét như vậy?”

Từ trước, ở trong đám con gái đại D không có cái gì là bất lợi, chưa thấy thất bại như vậy, thể xác và tinh thần gặp nhiều khó khăn.

Ôn Ngọc đáp: “Anh có cái gì tốt? Một người đàn bà dám dâng, vạn người cười, qua tay vô số lần, thị trường miễn phí đồ cũ, thậm chí mua một tặng một cũng không có người muốn. Mà tôi, tôi là loại rau tươi mới, được đóng gói đẹp để trên giá, lúc nào cũng được chăm sóc tưới nước, mọi người tranh nhau mua. Lục Sinh, chính anh nói, anh và tôi có so sánh được hay không?”

Anh bội phục sát đất đối với sự logic cường đại của Ôn Ngọc, nguyên nhân anh đi theo tiếng nói dẫn đường lạc vào thế giới kỳ lạ, cư nhiên lại cho rằng cô đúng. Nhất thời lòng thương cảm của anh bị tức giận cọ rửa không còn một mảnh, cắn răng nhẫn nại, “Ôn tiểu thư, em có biết hay không, có nhiều lúc tôi muốn bóp chết em để rửa hận.”

“Lục Sinh, chuyện của chúng ta rất lớn, vừa vặn mỗi lần tôi đi vào phòng bếp, đều muốn lấy dao chém giết anh.”

“Cảm ơn Ôn tiểu thư không giết.”

“Cũng vậy.”

Đầu dựa vào đầu, hai người như bạn học quần áo chỉnh tề, nằm thẳng trên giường nhìn trần nhà.

Ôn Ngọc nói: “Bao lâu nữa anh cho tôi ra ngoài? Nghi hè đã kết thúc, chẳng lẽ sau này tôi cũng không đến trường?”

Lục Hiến nói: “Đã bao lâu anh không cho em ra ngoài?”

Cô trở mình, đầu gối lên ngực anh, nghe tiếng tim đập nhẹ nhàng. “Anh Lục, anh hãy nói thật với tôi, cuối cùng Tần Tứ Sơ như thế nào?”

“Không rõ nơi nào.”

“Anh cho tôi là con nít ba tuổi mà lừa gạt sao?”

Ngón tay anh quán quýt tóc dài của cô, bỗng nhiên nói: “Ôn Ngọc, em có nghĩ đến mẹ và em trai em hay không?”

Cô tỉnh ngủ, lại đang không có chuyện gì phát sinh, ngược lại nói: “Anh Lục, không muốn gạt tôi.”

Ông nói gà bà nói vịt, đều có tâm sự riêng.

Bạn đang đọc truyện *Đêm Nay Rời Càng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47: Thu Phục Ngư Ông

Chuyện vô nghĩa sẽ không bắt tay vào làm, lời nói vô nghĩa cũng không nói ra, Lục Hiến thiết thật thực tế này chân lý.

Không tới ba ngày, Ôn Nghiên liền nhận được tin của luật sư, khi Tần Tứ gia còn sống thiếu một món nợ lớn đến kỳ hạn mà vẫn chưa trả, hôm nay chủ nợ liên hiệp, hướng không có đền bù chịu tặng người thu hồi 3450 vạn khoản nợ khoản.

Ôn Nghiên hơn hai mươi hai tuổi đời, chưa từng cãi vả với người đi đường, huống chi tranh luận trên tòa án, tiếp nhận liên tiếp những nghi vấn của luật sư đưa ra, ngôn ngữ nặng nề. Liên tưởng về cảnh tượng đó một chút, quan toà mặc áo khoác đỏ, đội bộ tóc giả to đùng, lạnh lùng ít nói, luật sư áo đen, lời nói sắc bén, thận trọng, các ký giả của những tờ báo nhỏ đến dự thính cầm sẵn giấy bút, thiết tha nhìn lên bảng tin tình cảm hôm nay, viết xong bản thảo 300 chữ, lúc này khối tiền lương 1500 nhận được, quần cô bị cáo hay nguyên cáo, thắng hay thua.

Xả hội trong khuôn khổ nhỏ nhỏ, cô sẽ bị nói thành phụ nữ hám tiền hoặc là quả phụ? Cũng không quan trọng, đáng buồn nhất là cả người cả của đều không còn, trở về thời điểm bị người coi thường chê cười. Chẳng lẽ lại muốn đến văn phòng xin việc lại, thay đổi chịu đựng chủ quản thời mẫn kinh cay nghiệt?

Bao nhiêu sự không cam lòng đều ở đây, chỉ một câu không có đủ dũng khí, không cần gấp gáp, từ đầu, câu nói chưa chắc một kích phải trúng, trước rộng tung lưới, mới có thể đã tốt muốn tốt hơn.

Ôn Ngọc ôm bà vai chị, hết lòng an ủi, “Chờ em đi liên hệ luật sư, chi tiết còn chưa thảo luận, ai cũng không thể đưa ra kết luận”.

Ôn Nghiên nhìn cô em gái nhỏ của mình, cảm tay của nó, giống như bắt được phao cấp cứu, đem toàn bộ hi vọng để đặt cược, nóng lên làm người ta sợ hãi.

“A Ngọc, A Ngọc, em đi cầu xin Lục tiên sinh giúp chị đi, cầu xin anh ấy giúp chị một tay, chị không thể không có số tiền này, nếu thua kiện, hai bàn tay trắng, chỉ bằng đốt than tự sát”.

Thật là kỳ quái, rõ ràng là yếu mạng sống hơn người, nhưng mở miệng ngậm miệng đều muốn tự sát, chỉ sợ người bên cạnh không biết cô tinh thông kỹ năng tự sát nhất. Còn lớn tiếng hơn kêu, “Này, em cảnh cáo chị, em sẽ đốt than cho chị chết!”

“Em không đi nấu cơm chị liền chết ——”

“Cái gì? Nước cát bán mười đồng một khối? Không xuống giá chị liền chết.”

Có ý nghĩa hay không?

Lúc này thì Lục Hiên ở thư phòng mở hội nghị bàn tròn, nghe báo cáo, rất có khí thế.

Cố thiếu gat tàn thuốc, dựa vào thành ghế nói: “Bốn đại lão là một nhóm so ra khó trị, Hỏa Ngưu là Cô Hàn lão, nhìn chăm chăm lợi năm xu ở Tam Mao, muốn tăng giá, chín khối một đường hoàn bán được mười ba mười bốn. Lão Mập Quan hồ đồ ban ngày phát mộng, cư nhiên kêu chia, còn có Song Phiên Đông, thực là ngôi thuốc nổ lớn, chém chết Đức An còn khai chiến, muốn thay mặt Long Hưng chúng ta nuốt trọn Tân Nghĩa Liên, độc chiếm Tiêm Sa Chủy, đề cho tôi nói, cứ gọi hán đi chọn Trường Đặc Khu ..., mỗi ngày kêu la khẩu hiệu đầu đường”.

“Để cho bọn họ âm ỉ, cũng chẳng qua hoành hành một hai năm. Mập quan còn muốn hai năm sau, đẩy lão Mạnh ra ngoài? Ngu ngốc, cũng không có đầu óc? Tôi chưa tuyển chọn thì đương nhiên lấy chủ trương là dân chủ, đến khi tôi làm người nói chuyện, người nào kêu dân chủ ai muốn phản, tạo phản còn không chết?” Lục Hiên ngậm lấy đầu thuốc, ghé bạch đằng bốn chân, anh ngồi ngả nghiêng, đem thư phòng trang nhã biến thành bãi ca múa như trong hộp đêm, viết là bên dưới —— đã vô pháp không còn tròn.

“Bằng Tường như thế nào? Vẫn còn ở đang trốn?”

Ngày trước Đức An cùng Bằng Tường theo sát Tần Tứ gia, hôm nay đại thụ cũng bị san bằng đi rẻ cây, làm sao cánh lá Diệp còn đường sống, Đức An chết dưới tay thuốc hạ Song Phiên Đông, Bằng Tường không tin tức, không cần hỏi, chỉ biết sẽ có cái chết thảm.

Một nhà năm người đàn ông, một người một cái khối, kết thành sương mù dày đặc, không thấy rõ lẫn khuôn mặt lẫn nhau.

Máy báo động khối của thư phòng nhất định bị Lục Hiên phong tỏa, nếu không vì sao lại còn chưa báo nguy lên.

Vẫn là Cố thiếu trả lời, “Song Phiên Đông lập chí tìm ra được hán ta ra, truyền ra nói, hán muốn bắt Bằng Tường trong nhà lớn, buộc hán tahanan thân.”

Lục Hiên nói: “Song Phiên Đông có tâm giết người cao, vừa động thủ muốn là muốn tính mạng cả nhà đối phương.”

Cố thiếu cười nhạo nói: “Ba chữ san bằng nhà làm như thế nào? Quy cũ không phải như cũ, có người mắt nhắm mắt mở, cũng có người giống như Song Phiên Đông, lấy chuyện giết người làm niềm vui.” Thấy vẻ mặt của Lục Hiên nên châm chọc khuyên, “Này, anh đại D không phải là đang mềm lòng chứ? Tôi ước gì có Song Phiên Đông kết thúc, tiết kiệm thời gian. Lại nói Song Phiên Đông bị bệnh thần kinh, anh đại D anh vừa mới lên, không cần thiết phải đánh đáng với hán ta.”

Lục Hiên thả lỏng mi, nhẹ nhàng chuyển đề tài, “Như thế nào, mấy người các cậu cũng tốt chứ? Tiền có đủ hay không, không đủ cứ mở miệng, tôi đưa thêm cho các cậu.”

Sán Vĩ Tử nói đầu tiên, “Tiền quá nhiều xài không hết, giống như nằm mơ ——”

Đại Bình nói: “Không phải là nằm mộng..., sớm nói ở với anh D, muốn Núi Vàng Núi Bạc đều có.”

Nói năm ba câu nhạo báng, vì đột nhiên anh em nói này không giống với nơi khác, càng phát sinh yêu cầu, miêu tả kế hoạch tương lai to lớn, cuối cùng

Lục Hiển kết luận, "Tốt thì làm, mạnh dạn làm, mọi chuyện có tôi chống đỡ cho các cậu."

Anh phải đi làm lãnh đạo binh lính kiệt xuất, có chủ ưu tú, cuối năm chính phủ đăng báo khen ngợi.

Khi mấy người xuất môn, Ôn Ngọc đã ở phòng khách uống trà chờ một thời gian, Cổ thiếu mặt mày thanh tú, anh ánh mắt giống như thư sinh, trên đầu tóc cắt kiểu đầu đinh, cao hơn 190 cm, thân thể Sát Vĩ Tử gầy gò cơ bắp lạng lạng, làn da Phú Sinh ngăm đen, có thể ẩn trốn ban đêm. Một đám đệ thường hành lễ, xa xa gật đầu gọi chị dâu, một tiếng liên tiếp, lớn nhất nhận được ánh mắt của Lục Hiển, lấy được đặc ý.

Khi mấy người xuất môn, Ôn Ngọc đã ở phòng khách uống trà chờ một thời gian, Cổ thiếu mặt mày thanh tú, anh ánh mắt giống như thư sinh, trên đầu tóc cắt kiểu đầu đinh, cao hơn 190 cm, thân thể Sát Vĩ Tử gầy gò cơ bắp lạng lạng, làn da Phú Sinh ngăm đen, có thể ẩn trốn ban đêm. Một đám đệ thường hành lễ, xa xa gật đầu gọi chị dâu, một tiếng liên tiếp, lớn nhất nhận được ánh mắt của Lục Hiển, lấy được đặc ý.

Đám người rời khỏi, ôn ngọc lập tức vào thẳng vấn đề, "Có người đến cửa đòi nợ, muốn đòi chị tôi một khoản tiền lớn hơn ba trăm ngàn. Tôi đoán anh Lục đây đã sớm nhận được tin tức.

Lục hiển tránh đi vấn đề cuối cùng của cô, ngược lại nói: "Anh đã nói sớm tiền tài bất nghĩa không thể lâu dài, em nhớ khuyên cô ta, buôn bỏ tiền tài để sống an nhàn."

"Tôi cho rằng cửa thiên lao, làm nhiều nhất là anh, tiền tài bất nghĩa của anh lại phảng phất thật an ổn?"

"Anh hành hiệp trượng nghĩa trừ bạo an dân, có Quan Nhị Gia chiếu cố." Nói xong, tự anh cười ra tiếng.

Ôn ngọc nhìn đồng hồ treo trên tường, một vòng tròn, từng giây phút trốn thoát, nhắc nhở cô, con người sống từng giây từng phút để chạy trốn.

Cô mềm giọng, "Tần Tử gia đã chết, anh Lục, sao anh không giờ cao đánh khẽ, tìm chỗ khoan dung mà độ lượng."

Lục Hiển vẫn giả bộ như không biết chuyện gì, "Lục bắt tòng tâm, tôi chẳng phải chủ nợ."

Nắm bao da trong tay, cô phải cố gắng nhẫn nại nữa, mới có thể nhìn xuống cảm xúc đối với anh, ngược lại bị tức giận, "Đúng, người không lý do giúp đỡ! Cảm tạ anh Lục đã nuôi dưỡng hai chị em chúng tôi, cho ăn cho dùng, luôn tiền thuê nhà, anh mới là người lương thiện nhất ở cảng này."

"Cảm ơn, Ôn tiểu thư quá khen." Lời nói giao chiến, anh nhiều lần trải qua ngàn vạn nguy hiểm, một lần hòa nhau.

Ôn ngọc xoay người, đi về hướng của chính.

"Đi đâu?" Lục hiển ở sau người hỏi.

"Ba giờ gặp luật sư, tôi cần đến đúng giờ."

Lục Hiển giữ chặt cô "Kêu lái xe đưa em đi, ba giờ gặp mặt, năm giờ về."

Ôn ngọc tức nghẹn ở cổ họng nhìn trần trần, tự do thân thể, sự riêng tư của cá nhân đều vọt tới đầu miệng, cuối cùng nuốt xuống, cô quyết định tiết kiệm thời gian, không lại đàn gảy tai trâu.

Rõ ràng, đi theo cô không chỉ là một lái xe, còn là một người trung thành và tận tâm, đem Lục Hiển ví như thần linh, thấy cô cũng sốt ruột, đối đãi giống như con cha áo mẹ vậy.

Bình thường cùng luật sư bàn bạc tình tiết vụ án đều có cùng một kết quả - - Ôn tiểu thư, vụ án này có thể làm giảm bớt mức độ, giảm miễn, thậm chí tránh né, những mà tốn nhiều thời gian gian và tiền bạc...

Kế tiếp phải đợi người bị hại tự động cắt thịt, tự chủ lấy máu.

Ôn ngọc đưa ra 15, Luật sư Vương Đại kêu 30%, tức một phần ba, khoản nợ lớn nhất không vượt qua sự ràng buộc chiếm đoạt của Ôn Nghiên, tức là nói thắng được hai ngàn năm trăm vạn, ông ta muốn lấy tám trăm vạn, khó trách người ta nói luật sư là ác quỷ, lòng tham không đáy, trước sau như một ở lúc con người ta đau khổ nhất mà hút máu người

Ôn Nghiên nghe xong giận dữ, "Thua thì thua, chị tình nguyện đốt cho tứ thúc cũng không cho ông ta!"

Nhưng quan tòa không xử, liền đến một phân tiền cũng không dư ra, cuối cùng vẫn như thỏa hiệp.

Chỉ mong luật sư Vương Đại đúng như lời đồn sắc bén.

Võng càng thu càng chặt, Ôn Ngọc sắp hít thở không thông rồi.

Vận xui chưa bao giờ can tâm tình nguyện quay thành phim lẻ, nó làm thành một bộ phim truyền hình nhiều tập, một bộ 390 tập, đúng bảy giờ rưỡi mỗi tối như thức giấc, đem một mặt khó coi nhất của cuộc sống diễn ra cho mọi người xem.

Không ai nghĩ tới Vu Mỹ Hiền sẽ xuất hiện với tư thái hoa mỹ vậy, ở cái khu thuộc loại nhà giàu mới nổi, chống thất lưng mắng nhau với không khí,

khóc lóc, dưới cái nóng 35 độ đem thân thể như muối phân hủy, chỉ lên trời, hận ông trời bất công.

"Đáng chết đáng chết, tôi khổ sở hai mươi năm nuôi dưỡng hai đứa con gái, chưa kêu than một tiếng khổ, oán giận một câu một mội, mắt thấy hai đứa con lớn lên - - vẫn là 'không có gì sánh như biển lớn', cũng chưa bao giờ quan tâm tới mẹ, tôi làm sai cái gì, con gái của mình lại đối xử với mình như vậy? Tôi không cần danh lợi, chỉ cần hai người các con A Nghiên A Ngọc, ra gặp mẹ một lần, trong lòng mẹ sẽ biết chừng mực, không bao giờ tôi quấy rầy nữa..."

Càng nghĩ càng đau lòng, càng khóc càng phần khích, diễn nhập quá sâu, thực sự làm một người mẹ hiền từ bị đại, vì con gái mà hy sinh tiền đồ của mình.

Ôn Nghiên lấy đầu đầu trốn tránh, không lo lắng, vẫn là Ôn Ngọc đi ra ngoài để chịu những chỉ trích của những người qua đường.

Cũng may cô làm mặt lạnh, hơi nhếch môi, đều có lực uy hiếp, là cô gái băng tuyết xinh đẹp, trong ánh mắt viết rõ "Người lạ chớ tới gần".

"Khóc đủ chưa?"

Vưu Mỹ Hiền căn bản không để ý cô, trái lại tiếp tục khóc, hướng người qua đường kể lại chuyện xưa đau khổ, trăm ngàn oán hận ở trong đó.

Thái độ Ôn Ngọc thận trọng, hai tay ôm ngực, giống như căn bản không biết đến người đàn bà trước mắt này, "Đứng lên, tôi đưa bà đi lấy tài sản, mười lăm vạn, một phần tiền tôi cũng chưa động, chờ đến một ngày bà trở về như hôm nay."

Đứng bệnh hốt thuốc, Vưu Mỹ Hiền bị điên lập tức có hiệu quả, đứng lên đập đất, lại giống như một người bình thường, đi theo phía sau Ôn Ngọc vào nhà.

Khu nhà cao cấp hai ngàn thước, cảnh quan xa hoa, đã nhiều năm Vưu Mỹ Hiền chưa từng thấy qua bậc thềm bậc thềm bằng ngọc xanh vàng rực rỡ dẫn vào tòa lâu đài nhỏ, trong ánh mắt tràn đầy hâm mộ, chắc chắn cảm thán, "A Ngọc, mẹ chỉ biết con sắc bén nhất, so với chị con còn hữu dụng hơn, tìm đàn ông cũng không bình thường, có tiền bao nhiêu, lại bỏ ra tiêu tiền bấy nhiêu - -" trong nháy mắt bà sáng sủa hiền lành, chỉ vì tiền đồ sáng lạng, liền không còn tâm tình đi trừng mắt trả thù, có tiền, tất cả đều tốt

Hai mắt bà phóng tia sáng, cuối cùng con mắt nhìn thẳng vào Ôn Ngọc. Trong lòng đánh giá, đứa em gái duyên dáng yêu kiều tuổi thanh xuân, lúc đầu giá sẽ được giá cao.

Ôn Ngọc lấy một cái túi văn kiện đưa tới trước mặt Vưu Mỹ Hiền, "Của bà, mười lăm vạn, tính cả vòng cổ phi thúy bà ngoại để lại cho bà. Chắc chắn nó, tiếp tục đi truy đuổi tình yêu vĩ đại của bà đi."

Vưu Mỹ Hiền không chịu nhận, bà được cao nhân chỉ điểm, bây giờ Ôn Ngọc như chim bay đầu cành, mười lăm vạn này thì là cái gì? Phải biết thả dây dài câu cá lớn.

"Con phát đạt, liền ngại nuôi dưỡng mẹ sao? Tưởng lấy mười lăm vạn là thoát được tôi?"

Mắt Ôn Ngọc lạnh nhìn, chờ bà diễn nhạc kịch đang đoạn cao trào, "Ghét bỏ Tam Thái, tôi làm sao dám? Tam Thái không phải là đã gả cho Lão Quý đi vào xã hội thượng lưu rồi sao, sao lại rảnh rỗi đến thăm tôi? Yên tâm, tôi cùng chị đều không có đối chết, không có báo cảnh sát bắt bà, tố cáo bà vứt bỏ không chịu chăm sóc."

"Giọng điệu của con vẫn sắc bén, chanh chua." Mới ba câu liền phá vỡ, vỡ kịch của phu nhân Vưu Mỹ Hiền tổn công dân dựng không đủ sức, lần sau phải kiếm cách khách nếu muốn tiếp tục tìm cô.

"Học hỏi Tam Thái, không dám sơ sẩy. Bất quá Tam Thái, không bằng chúng ta đi thẳng vào vấn đề, bà ở xa ngàn dặm từ cung điện Buckingham bay tới, không phải là chỉ muốn gặp mặt ôn ào đơn giản như vậy, Lão Quý vui vẻ với người mới, vẫn là Tam Thái tình ngộ nhất thời?"

Vưu Mỹ Hiền đoạt lấy túi tiền lớn từ trong tay Ôn Ngọc, gắt gao nắm chặt ở trong ngực, lầm bầm nó: "Tôi thiếu nợ đánh bạc..."

Ôn Ngọc lập tức gọi người giúp việc, "Đưa vị phu nhân này ra ngoài."

Lúc này Vưu Mỹ Hiền mạnh mẽ là thường, đi lên một bước nắm lấy thần tài, "Tôi là mẹ con, Ôn Ngọc, con không thể nhẫn tâm như vậy, con giúp mẹ, bất quá chỉ là một cái nhấc tay... .."

"Cái gì gọi là một cái nhấc tay?"

"Bất quá là bồi người lên giường... .."

Muốn tức giận, phảng phất cũng không còn chút sức lực, Ôn Ngọc lại bỏ ra người mẹ vĩ đại hồn nhiên này, "Tiễn khách! Nếu không tôi sẽ báo cảnh sát, cáo bà tự động xoong vào nhà dân."

Vưu Mỹ Hiền không buông tay, kêu gào nói: "Chỗ này? Con cho đây là nhà con? Không chừng mực, này chỉ sợ là khách thuê lâu dài mà thôi."

Ôn Ngọc nghĩ, cả đời này cô không muốn gặp Vưu Mỹ Hiền, bất kể mẹ cô là ai, vợ của ai, đều không có quan hệ với cô.

Nhưng mà vừa lúc đó, cuối cùng Ôn Nghiên cũng bước ra, ló đầu, cùng Vương Mỹ Hiền trình diễn đoạn mẹ con gặp nhau, ôm đầu khóc rống.

Cùng một lứa bên trời lận đận, một gian phòng, chỉ còn Ôn Ngọc là người ngoài, ngo ngắc nhìn hai người đau buồn trước mặt, kẻ lẻ tâm sự lẫn nhau. Kỳ thực cô đã sớm thành thói quen, bị bài xích làm người ngoài, làm một người vô tình vô cảm, chỉ có tự mình nhớ tới bản thân.

Cô không hiểu, tại sao lúc ồn ào náo nhiệt như vậy, lại vì bản thân khổ sở.

Bạn đang đọc truyện *Đêm Nay Rồi Càng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 48: Trùng Hợp

Khóc cũng đã mệt rồi, dường khí thân thể nhanh chóng rút dần, nên dừng lại để bổ sung thể lực bằng bữa ăn tối phong phú, chờ tới sau bữa ăn rồi ác chiến tiếp.

Cơm nước no nê, Vương Mỹ Hiền vẫn không thay đổi luận điệu, vẫn là "Con phải làm" "Con phải" bởi vì "Con lấy tiền dễ dàng", mà trên bàn hai vị mẹ con vốn thù địch lại là đang lúc "Máu mủ tình thâm, không thể không giúp", lặp đi lặp lại, lặp lại suốt, nghe mà khiến màng nhĩ cũng chai rồi, trong bụng buồn nôn.

Không có khẩu vị, Ôn Ngọc đã sớm đến kỳ sinh lý, tâm lý khản trương, lại còn là đang lúc bộc phát, kìm nén huyết Thái Dương đập thành thạch, cố giữ tinh táo, hỏi: "Chỉ đơn giản là thiếu nợ đánh bạc thôi sao?"

Ánh mắt Vương Mỹ Hiền dừng lại trên Ôn Ngọc và Ôn Nghiên, hình như cố nén lại để không biểu lộ ra mặt, áp ứng không chịu nhìn thẳng trả lời.

Ôn Ngọc định buông tay, "Mẹ không phải nói nữa, con không thể làm gì khác hơn là khoan tay đứng nhìn."

Vương Mỹ Hiền trao đổi ánh mắt với Ôn Nghiên, hạ quyết tâm, nói trắng ra, nhưng từ đầu đến cuối, Ôn Ngọc đều bỏ ngoài tai. "Tiền của James vốn không đủ, mẹ lại mua một căn nhà, vẫn chưa trả hết nợ, nếu không trả khoản vay thì chắc chắn ngân hàng sẽ tịch thu cái nhà đó."

"James? Con nhớ là Charles chứ." Ôn Ngọc nghi hoặc, chốc lát đã hiểu ra, thời thì coi như đã làm cái nghề đàn bà nhiều lần rồi, cời mở hào phóng, Đông gia không làm thì làm Tây gia, luôn có một phần tiền lương để lĩnh.

"Charles giới thiệu mẹ cho bằng hữu của ông ta, James làm việc nhập khẩu mua bán, vốn là thuận buồm xuôi gió, tiền đồ thật tốt." Ai nói Lão Quỷ thông suốt rồi, một khi mê tín lên thì còn mù quáng hơn so người Trung Quốc, việc buôn bán rơi vào bế tắc, cũng chỉ biết ở nhà say rượu, mắng bà là sao chổi mang vận rủi, hại lão thâm, trời mới biết lão ma quỷ học được ba chữ "Sao chổi" từ đâu, âm điệu thì trầm phát âm không rõ, thật là phiền, "Thị trường địa ốc trời dậy, tất cả mọi người đi mua nhà đất, chờ đồng bạc tăng tí giá thì bán tháo, chờ thời điểm 97* thì đi dân ngay."

*97: Hồng Kông được trả về Trung Quốc vào năm 1997.

Ôn Ngọc không nhịn được nói: "Mẹ bán nhà cho con...con bán nhà cho mẹ, mẹ mua lại thì trở thành nhà của mẹ, con mua lại trở thành nhà của con, toàn bộ cảng phát khùng, kinh tế tăng mạnh, nhưng rốt cuộc lúc này phải làm sao để người kia bán nhà?"

Vương Mỹ Hiền cãi lại, "Người ta cũng nói là “cơ hội cuối cùng lên xe”, ba ngàn một trăm thước, điên cuồng mua, cuối cùng mẹ không thể chịu thua người ta." Quan trọng nhất là chạm mặt mấy vị bậc thầy, mở miệng ngậm miệng đều là mua nhà lâu bán địa ốc, lập cổ phiếu, lòng hư vinh của bà không cho phép bà kém người một bước.

"Cuối cùng là mẹ còn thiếu bao nhiêu?"

Lúc này, Vương Mỹ Hiền hơi chần chừ, "Không còn tiền, cổ phiếu thì chạm đáy, giá nhà cũng không vực dậy nổi, trong nhà ngoài nhà giúp đỡ, còn thiếu khoảng bốn trăm đến năm trăm vạn."

Ngược lại lúc này Ôn Nghiên hết sức rộng rãi, an ủi mẹ, "Cũng còn may, không tính là nhiều."

Vương Mỹ Hiền vội vàng nói: "Đừng đừng đừng, mẹ đã nói rồi, mấy khoản này không đáng gì, hiện tại các con phát đạt rồi, còn lo gì điểm này?" Lại quay đầu nói với Ôn Ngọc, "Mẹ biết rõ con vẫn xem mẹ là kẻ thù, nhưng con cũng đừng quên, là ai đã nuôi con lớn, mười bảy năm tiêu xài, ít nhiều gì cũng không chỉ có thế này."

Ôn Ngọc tiếp lời, hỏi thêm "Theo mẹ nói, chỉ cần con giúp mẹ lần này, xem như thanh toán xong giữa mẹ và con?"

Thanh toán xong? Làm sao Vương Mỹ Hiền có thể chịu kết thúc thanh toán xong với cô giữa lúc hoạn nạn này, bà coi đó là núi vàng ở phía trước, bèn giờ chiêu bài tình thân, "Làm sao thế, mẹ chưa từng dạy con thói quen biết cảm động, biết ơn công nuôi dưỡng của cha mẹ sao? Không biết trường học dạy

thế nào, lại dạy con thành bộ dạng này."

"Chị, văn bản ký nọ của người kia không thể bừa bãi, tránh để cho luật sư đối phương lại có cơ hội, hơn nữa có ý đồ xấu muốn trốn thoát." Ôn Ngọc đứng dậy, toan trở về phòng tránh một lát, "Các người từ từ ăn——"

"Vậy cuối cùng là con giúp hay không giúp, con cho một câu trả lời đi."

Đi được xa xa còn nghe thấy Vu Mỹ Hiền bĩu môi oán trách, "Còn cho là mình cao quý lắm, không phải cũng đi đường này."

Một mình Ôn Ngọc dùng hết sức đóng sầm cửa, ầm ầm một tiếng, ngăn cách toàn bộ cả ân oán chém không dứt.

Đêm khuya, ủ rũ cầm chai Phật Cách Whisky còn một nửa trong tay, cô mới chờ được Lục Hiên, mang một thân mùi nước hoa rượu thuốc lá, trong bóng đêm cho cô một cái ôm nhẹ nhàng từ đằng sau.

Ôn Ngọc đã uống rượu, nửa say nửa tỉnh, mắt mê ly, cười khúc khích nhìn lại anh, "Mùi nước hoa thật nồng, Lục tiên sinh, anh trở lại từ trong hương diệu dàng ở đâu, đã nửa đêm, cô ta chịu tha anh?"

"Cô ta? Cô ta nào? Ai lại để em uống rượu, say thành ra như vậy, anh không trở lại, em định để gió lạnh thổi cả đêm, sáng mai gọi xe cứu thương đưa đi cấp cứu?"

Lục Hiên cởi áo ra, đoạt ly rượu trống rỗng trong tay cô đi, cười hỏi, "Lại có chuyện gì đau lòng hả, đáng để Ôn tiểu thư không say không ngừng sao?"

"Đau lòng?" Cô nhóc quý say này say rượu làm càn, mặt kẻ sát đến khuôn mặt người đàn ông như đang nghiền cứu tác phẩm nghệ thuật, "Cái loại động vật máu lạnh không có tình cảm như tôi, có tư cách gì đau lòng. Nhưng mà đúng là chỉ lỡ tay giết người, trốn tội, bị cưỡng gian, bị nhốt, lại bị mẹ tôi buộc đi làm kỹ nữ, lục lợi mò tiền từ trên người khách chơi gái. Cho tới bây giờ mẹ con họ đều không thích tôi... tôi biết, tôi hiểu rõ. Ai bảo từ nhỏ tôi đã không mang đến may mắn rồi, con trai cũng bị tôi hại thành đầu óc tối dạ, lại do tôi mà lạc đường chưa rõ sống chết, mẹ bị tôi liên lụy, cho đến bây giờ còn không có tin tức gì, người đòi nợ muốn tới cửa nhà mắng chửi. Ngày trước cha là vua bến tàu. Cho tới khi vừa sinh ra tôi, cả nhà lụn bại. Lục tiên sinh, anh nói xem không phải là tôi nên tự hủy diệt mình, mới có thể tránh khỏi loại diệt vong cứu vãn niên nhân ư?"

Lục Hiên nghe xong, lòng vừa chua xót vừa buồn cười, đưa tay vịn hai vai run rẩy của cô, ấn cô vào ngực.

"Em tốt đẹp là anh thỏa mãn rồi, người nào lại quản xem bọn họ chết sống làm khi gió gì."

Ôn Ngọc ngẩng đầu nhìn lên anh, hai mắt ngấn lệ sáng lóng lánh, khiến người thương yêu.

"Lục tiên sinh, anh ép tôi như vậy, thật sự coi tôi là nữ siêu nhân vô địch. Không sợ tôi ra sức chống đỡ, trốn ở trong phòng tắm cắt cổ tay tự sát sao?"

Rồi lại tự hỏi tự đáp, "Dĩ nhiên, anh sợ cái gì, giường của anh có nghìn vạn người dự phòng, chết một người Ôn Ngọc không biết điều đã là gì, ngày thứ hai vẫn lại theo đuổi gái trẻ mờ tiệt, trải qua cuộc sống phong lưu của anh."

"Hả? Thì ra là Ôn tiểu thư lại khiêm tốn như thế. Không phải em biết mình ở trong lòng anh, quan trọng hơn mẹ anh." Tối nay anh uống cũng không coi là nhiều, đứng phía trước cửa sổ gió lạnh thổi vào, đã hết sức tỉnh táo, nhưng nhìn mặt cô đỏ hồng yếu ớt hiếm thấy, cảm thấy cực kỳ đáng yêu, lại gần gần một cái ở trên mặt cô, quả là biến thái.

Ôn Ngọc vừa lau mặt, vừa tò mò hỏi: "Mẹ của anh đâu?"

"Chết ——"

"OK, em đã đoán được kết cục của mình."

Lục Hiên đã bắt đầu cởi quần, mở dây lưng, đêm khuya sương mù.

Ôn Ngọc vẫn ngây ngốc cười hi hi, "Lục tiên sinh, còn gọi là em ngủ với anh sao?"

Lục Hiên ôm lấy cô mà nói: "Lần này đổi cái khác, đi tắm cùng anh."

Một cái tay của anh vác cô lên, mang tới phòng tắm gội rửa qua loa không để lộ ra việc mình đang làm.

Bồn tắm hai người, rộng rãi mập mờ, Lục Hiên cởi sạch, nhắm mắt thật thà dưới bụng, phái nam nhất trụ kinh thiên động địa, nhắm vào Ôn tiểu thư bị ném ở trong nước gắt đầu thăm hỏi.

Ôn Ngọc nằm ở trong nước, nước ấm áp nâng vạt quần màu đỏ nhạt lên, cả người cô vô lực, nhìn anh đến gần từng bước một, thẳng thắn cất lời hỏi, "Em làm với anh một lần, anh sẽ cho em chi phiếu năm trăm vạn chứ?"

Đêm ấy, không cần ôm hôn, tình kết dây dưa, chọn lựa phương thức trực tiếp nhất, váy vẫn ôm ở mắ trên đầu vai cô, anh lập tức xông tới, tiếp nước tron, rượu cồn dụ dỗ, nâng cao chân của cô, phần chân tron nhả dưới ánh đèn đêm tối, một lần so với một lần càng nặng, một lần so với một lần càng sâu, kích cuồng, rung động, đầu cúi thấp tới ngâm đầu nhũ của cô, sau đòn thân thiết gây rối và nặng nề kéo dài buộc cô phải co rút nhanh, không tập trung, không thể tự chủ, dồn dập tưởng như sắp chết.

Là Thiên đường và cũng là Địa ngục, đều do anh định đoạt.

Bạn đang đọc truyện *Đêm Nay Rồi Càng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Chương 48.2

Không biết thời gian vận động đã bao lâu, đầu ngón tay anh lần tới sau lưng lưu từng vết ấn ký đỏ tươi, tiết tấu của anh lúc mau lúc chậm pha lẫn hành hạ, lấy lòng cô, khoái hoạt dồn dập, chôn vùi vào cô, chìm đắm. Cô nâng cái cổ, cong người lên, từng đợt xâm nhập rung động đáng sợ.

Thở dốc, thoát lực, cô hóa thành nước, bị sức lực của anh cắn nuốt hầu như không còn.

Chất lỏng màu trắng đục hòa lẫn trong nước từ từ tản ra, anh ôm cô ra khỏi bồn tắm, coi như đã tắm xong, "Về sau đừng uống thuốc, sợ em lớn lên sẽ không cao."

Dặn dò cô một câu nữa, "Không cho uống rượu nữa, anh giúp em trả khoản nợ mà mẹ của em còn thiếu, chỉ cần em mở miệng, bao nhiêu cũng không sao."

Ôn Ngọc tỉnh táo, trần thuật không mang theo một chút tình cảm nào, "Rất tốt, chúc mừng cuối cùng em cũng biến mình thành kỹ nữ."

Chiếc khăn lông giữ ấm, khăn lông mềm đắp lên người mang theo nhiệt độ, còn có một dòng nước khoan khoái khóa lấp trong lòng, Lục Hiển lau khô cho cô, ném lên giường, kế tiếp châm một điếu thuốc rồi nhả khói, vô cùng hưởng thụ.

Nicotin xuyên qua lá phổi, anh chậm rãi phả ra một đám sương mù màu xanh dương nhạt, tức cười nói: "Anh cho là chúng ta có tình cảm."

Ôn Ngọc nói: "Anh làm nhiều như vậy, rốt cuộc là muốn cái gì? Tính? Anh muốn là có, cần gì quá nghiêm ngặt một người như tôi."

Lục Hiển nghiêng người về phía cô, lòng ngón tay khô ráo di chuyển tới giữa cổ cô, dường như một giây kế tiếp miệng hùm sẽ phải chống đỡ lên cổ họng, siết chặt ngón tay, giữ chặt cô —— sinh mệnh như ánh sáng le lói.

"Anh nghĩ muốn em, cũng như đi theo Tây Giang."

"Em không hiểu rõ."

Lục Hiển nói: "Anh muốn em toàn tâm toàn ý yêu anh."

Dường như đây là toàn bộ thời gian trân quý của cả đời anh, anh đã từng được một người phụ nữ Ôn Ngọc này, yêu không hối tiếc. Lúc gian nan nhất, cô dám nói đi cùng anh, Thiên Sơn Vạn Thủy.

Bao nhiêu khổ cũng từng chịu đựng rồi, hiện tại tại sao có thể nuốt lời.

Ôn Ngọc nói: "Anh chỉ là muốn em khuất phục thôi."

Anh lập tức trầm mặt, có vẻ tức giận, xoay người, quay lưng về phía cô, cuối cùng hút hết một điếu thuốc.

Đột nhiên anh nói: "Ôn Ngọc, thật ra thì chỉ cần em mở lời, anh đều sẽ làm giúp, huống chi là người nhà em có chuyện."

Lời thề nóng bỏng mới mẻ làm sao, trang bị đầy đủ khí khái chủ nghĩa đàn ông, Nghĩa Bạc Vân Thiên*, chỉ tiếc đối phương không hưởng ứng, khiến lời vui mừng tâm huyết nhất thời cũng nguội lạnh vô ích.

*Nghĩa Bạc Vân Thiên: Dịch nghĩa là hành động có ý nghĩa, hay là tình nghĩa lớn đến nỗi che lấp cả mây trời rộng lớn, có một câu hoi tương tự là "Nghĩa Khí nuốt trời".

义 - Nghĩa : là tình nghĩa, làm việc nghĩa, có nghĩa ...

薄 - Bạc: ở đây là động từ có nghĩa là che lấp.

云天 - Vân Thiên : mây trời.

(Nguồn: tangthuvien.vn)

Ban đêm vắng lặng, tâm sự chán nản kìm nén lên men.

Ôn Ngọc lấp bắp nói: "Tôi nghĩ nhiều tới mẹ tôi, thật ra thì ngày ấy, tôi muốn cầu xin bà lưu lại."

Lục Hiển không xoay người, chỉ duỗi tay sang, tìm kiếm được tay nhỏ bé lạnh lẽo của cô, nắm thật chặt ở lòng bàn tay, nghe thấy anh nói: "Anh hiểu _____"

Nhưng mà thật ra là ai có thể hiểu được ai đây.

Hộp đêm Hoàng hậu phồn hoa số một, dưới ngọn đèn nhấp nháy liên tục, trai thanh gái lịch, ban đêm làm chuyện treu đùa chối từ tình dục, thà rằng trực tiếp chen vào * vào rút ra * ra tiết kiệm thời gian, gợn găng dứt khoát.

Đại ca không so đo với phản bội nho nhỏ của Thích Mỹ Trân, cô ta vẫn ở chỗ cũ này làm quản lý, hoặc là nói quản lý quan hệ xã hội cho có thể diện, tới chào hỏi khách, chỉ có điều là quá thuần thực rồi.

Nghênh đón đại ca và Song Phiên Đông, có sáu người đàn ông, chọn mười hai người đẹp, mỗi vị được hai người phục vụ.

Lục Hiển nghe Song Phiên Đông kể lại lịch sử quang vinh của anh ta, đêm qua làm gì như thế nào ngay trước mặt đại bàng, kể cả lúc anh ta gian bà bầu bụng to đang mang đứa con trai bảy tháng, chi tiết, tuyệt diệu, nhất nhất nói tới, nói xong cúi đầu và ngẩng đầu cười to, thẳng nhóc đánh giầy bên cạnh cũng cười lấy lòng, ha ha ha ha, cuối cùng bà bầu bị quăng dưới lầu, đại bàng cũng khóc lóc đến đùn cả phân ra, ha ha ha ha, mày nói buồn cười không?

Lục Hiển mượn cơ đi toilet, ngừng một chút, vứt bỏ cảnh tượng hỗn loạn trong đầu đi.

Anh mới nghĩ tới thôi đã sợ rồi, mà nghĩ cũng không dám nghĩ, cô ấy chưa từng nói sai, tổn thương lẫn nhau, liên lụy lẫn nhau, khó mà tiếp tục.

Vừa muốn buông tay lại vừa như cắt rời máu thịt, không bỏ được, có cách nào cho cả hai toàn vẹn?

Vòi nước bồn rửa tay ánh lên vệt sáng, ngẩng đầu, mặt gương phản chiếu môi đỏ mọng diêm dúa lẳng lơ, Thích Mỹ Trân phong tình vạn chủng, ngậm điều thuốc lá nhỏ dài màu trắng trong miệng, cảnh tượng lúc nào cũng kiều diễm lay động.

Hướng vào gương, nói: "Quên chúc mừng anh, nói chuyện người Long Hưng."

"Không cần."

Mở vòi nước, tiếng nước chảy đột ngột.

Thích Mỹ Trân tựa lên bồn rửa mặt đá cẩm thạch, ngón tay phải đang kẹp điều thuốc, khói rời khỏi đôi môi, leo lên khế cong lên sau lưng của anh, "Gần đây như thế nào? Anh nói chuyện một chút."

"Bày trò nói láo, thật tầm thường."

Cô ta đối diện với gương, nhìn anh, cũng nhìn mình, "Tiểu honey của anh đâu? Không cùng đi xã giao với anh?"

Lục Hiển rửa tay, đi lấy giấy lau tay, cũng không thèm liếc nhìn cô ta một cái, "Cô ấy còn phải học bài, em cho rằng nhiều lần thi đứng thứ nhất dễ dàng lắm hả, nằm mơ là có thể cầm học bổng sao?" Giọng điệu giống như nói tiếp con gái nhà mình tốt ngoan thật nghe lời, tràn đầy là kiêu ngạo.

"Thế nào? Muốn thù thân như ngọc, không “chọn món ăn” không “lớp”, ngay cả em đều không để ý. Vẫn vì chuyện của Tần Tử Sơn mà giận em? A Hiển, từng ấy năm quen biết, có cần thiết tuyệt tình như vậy hay không?"

"Trà Hoàng hậu lại cho cô, còn gì để nói nữa?"

Thích Mỹ Trân nhếch môi cười quyến rũ, vắn xoắn đuôi tóc xẹt qua gò má anh, "Anh nợ em một cái mạng, không đáng giá nói nữa?"

Lục Hiển hỏi thẳng thừng: "Em muốn bao nhiêu?"

Nhưng đàn bà đều thích dùng chiến thuật quanh co, chỉ nói một nửa, cái khác muốn anh đoán mới có hứng thú.

"Anh biết rõ điều em muốn không phải là những thứ này."

Lục Hiển cảm thấy buồn cười, xoay người đối diện với cô ta, đút tay vào túi, vẽ mặt bất cần đời, "Cô cũng biết rõ, Lục Hiển tôi cho tới bước này, đều dựa vào vong ân phụ nghĩa bán đại lão, còn giảng đạo nghĩa với tôi? Cô tìm nhầm người rồi, Mỹ Trân."

Thích Mỹ Trân cười một cái, nhất định phải được, "Anh vong ân, chúng ta tìm chút thời gian “nhớ thuở xưa”, không bằng luôn hôm nay?"

Môi của cô đẹp như vậy, tựa như toát ra ngọn lửa, ẩn vào sau tai anh.

Tác giả có lời muốn nói: xem qua cũng biết ngoại truyện nặng khẩu vị. . .

Thật ra thì Ôn Ngọc và Lục Hiển, ở trong chuyện về mẹ này, hoàn toàn trùng hợp.

Bạn đang đọc truyện *Đêm Nay Rời Cảng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 50: Chương 49.1. Không Thể Không

Ánh đèn toilet mờ mờ lung, vì cái vẻ quen thuộc lẫn nhau bên dưới một tấm mạng che mặt bí ẩn, nên không nhìn rõ, không đoán được rõ, khoảng cách không xa không gần, bầu không khí vừa đủ, trong lúc hai * tình, nước chảy thành sông. Huống chi buồng thứ ba bên trái có tiếng động khác thường, cách một tầng cửa gỗ mỏng manh là dâm * thanh * lãng * ngữ không ngừng nghỉ, không còn kịp nữa phải tìm một buồng làm việc trai gái, kề thân kề mặt sát nhau tới phòng vệ sinh, cầu xin một trận đánh nhanh thắng nhanh.

Áo cô gái bị ghim ở trên tường đã cởi ra một nửa, vòng chặt eo người đàn ông, cất giọng ca vàng, "Dùng sức, dùng sức. Đúng. Đúng. Oh. Trời ạ. Đúng là như vậy."

Đối phương miệt mài tận sức làm, tiếng va chạm và tiếng nghênh hợp nối tiếp xa xa, đồng thời cũng đung nát người đàn bà thân * ngâm gào khóc, đứt quãng, cao thấp, chính là liều thuốc kích * tình đắt giá, thôi thúc người đứng xem lột bỏ quần áo, đi theo mong muốn.

Làm cảm thú một lần, cũng không tệ.

Thích Mỹ Trân tiếp xúc với đàn ông đã gần hai mươi năm, nghiệp vụ thuần thực, từng trải quen với việc nhìn mặt để nói chuyện biết lựa thời thế. Chỉ cần liếc mắt một cái, đã biết chắc được động tĩnh trong lòng đàn ông rồi.

Dây đàn khuấy động, âm thanh quấy nhiễu.

Cô ta vươn tay, uốn éo thân thể rắn nước, vòng chắc gáy anh, giày cao gót đỏ thẫm lọt vào giữa hai chân anh, nửa người dưới gần sát, ngực bụng lại hơi ngửa ra sau, làm như gần, rồi lại đột ngột ra xa, không cần chạm tới, ánh mắt ra hiệu cũng đủ rồi.

Trò chơi anh tình tôi nguyện, vừa mới bắt đầu.

"Muốn ở chỗ này? Em không ngại. " Chỉ một câu từ khoe miệng cô thôi, về quyền rũ nhất, không có hại gì.

Lục Hiển nhìn cô ta, chỉ cười không nói.

Thích Mỹ Trân không ngừng cố gắng, lòng bàn tay mon tron lồng ngực như vách sắt của người đàn ông, từ từ xuống phía dưới, ánh mắt men theo tiết tấu dục vọng, thuần thực khơi gợi sức sống tràn đầy dưới người anh.

Quần đen bị nhô lên, phồng lên một cái bồng bồng phần chắn. Thích Mỹ Trân theo hình dáng, vuốt ve qua lại, đàn bà muốn quyền rũ đàn ông thật sự đơn giản, khẽ gạt một đường, cạo một cạo đã hoàn thành. "Muốn thì cần gì phải nhịn?"

Sấp tới, môi đỏ mọng xinh đẹp gần sát hầu kết, "Thế nào? Sợ bị lộ? Yên tâm, anh không muốn nói, em sẽ không nói, ai biết? Em cũng thông suốt chuyện này, anh muốn làm vừa lòng tình nhân mới của anh, còn em chỉ muốn danh phận của mình."

Lục Hiển tò mò, "Tại sao cô cho là nhất định tôi sẽ đáp ứng cô?"

"Anh, trước khi chết Đường thúc đã giao phó anh như thế nào... anh đảo mắt đã quên?"

"Giao phó cái gì? Giao phó một đôi gian phu dâm * phụ phải cùng ở cùng bay sao?"

Thích Mỹ Trân cắn môi, đẩy anh trở về, "Lục Hiển, anh nợ tôi một cái mạng, nghĩ thanh toán xong, không dễ dàng như vậy đâu."

"Định lời nợ cũ ra uy hiếp tôi? Cô muốn đốt than chết mình, còn phải cho tôi mượn tay?"

Cô ta lùi một bước, vẫn có lợi thế, "Không vì cái này, coi như vì tiểu Honey của anh rồi...!"

Đến lúc này, anh mới chịu nhìn đến hốc mắt đang nén lệ của cô ta, nhưng chỉ là ánh mắt lạnh băng vô cảm, tựa như lão quỷ nghe tin tức thường dò xét, nhìn chăm chăm cô ta, không bỏ sót một phân một hào biến hóa, đột nhiên gợn tay lên véo hai má cô ta, ngón cái miết vào thoa lên da dầu trơn láng, khuôn mặt xinh đẹp vụn vụn, chăm chú nhìn cô ta giãy giụa tức giận, nhưng chẳng lộ chút cảm xúc nào.

Tiếp theo cười to, buông tay ra, không thể hiểu được.

"Còn không đi?"

Thích Mỹ Trân xoa chỗ đau, liếc mắt nhìn hung khí dưới đũng quần của anh vẫn bồng bành trướng, lại cười quỵn rũ, "Tới đây đều là khách, cái bộ dáng này của đại ca, làm sao em nỡ xoay người đi, thất lễ với khách quý rồi."

Ai ngờ Lục Hiền cười xấu xa, lời nói trắng trợn, "Cô không muốn đi, định đứng ở nhà vệ sinh nam nhìn tôi “đánh máy bay” sao?"

Lúc đi ngang qua buồng thứ ba đập mạnh cách cửa, "Fuck you, không nhỏ giọng một chút!"

Người đi đường vô tội hốt hoảng trong nháy mắt nộ khí giới đầu hàng, thật là tai bay vạ gió.

Bạn đang đọc truyện *Đêm Nay Rồi Càng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 51: Chương 49.2

Ông kính quay ngược về thời gian trước đó.

Nếu như chưa từng có một đoạn chuyện Tây Giang mơ hồ kia làm cho cô tiểu thư hiếm thấy trong tình cảnh ấy phải lùi bước, thì đoán chừng Lục Hiền và Ôn Ngọc có thể thích hợp bầu bạn với nhau, đàn ông phong nhã hào hoa, hình thể và tướng mạo ngàn dặm mới tìm được một, biểu hiện trên giường cũng kinh người, chờ một vạn năm cũng không có được kim chủ hoàn mỹ như thế, quan trọng nhất là hào phóng chuyện tiền bạc, tuyệt bút vung lên để lại chi phiếu năm trăm vạn ở đầu giường, cứ như là lẽ đương nhiên, không cần nói cảm ơn.

Mà Ôn Ngọc, cô lạnh lùng, tự chủ, không dễ dàng chạm tới tình cảm thực, có lẽ chỉ làm nghề này mới thích hợp.

Song nhìn từ góc độ khác, cô lại có nhược điểm trí mạng, kiêu ngạo bướng bỉnh, và cố chấp.

Sáng sớm hôm đó cô tỉnh lại, bên cạnh là một chiếc gối đã lạnh lẽo, tiếng đồng hồ tích tắc gõ nhịp thời gian, bất chợt nhớ tới, ở trong tòa biệt thự cũ xây dựng vào những năm bảy mươi này, đã từng nói chuyện tương lai với Tần Tử gia, anh ăn mặc đơn giản thoải mái, tựa vào ghế bành hỏi cô, sau này định thế nào.

Cô đã nói cái gì? Hình như là học ngành y, sau khi tốt nghiệp mở phòng khám làm bác sĩ. Về sau gả cho một người đàn ông tóc ngắn, áo sơ mi trắng dịu dàng, mỗi ngày sáng sớm, thắt cà vạt cho anh, chọn lựa màu sắc, rồi làm bữa ăn sáng kết hợp Trung - Tây, ở phòng bếp bận đến chân không chạm đất, còn phải len lén nhìn trong phòng ăn, chồng và lũ trẻ vui đùa.

Cũng giống như trăm ngàn phụ nữ khác ở đây, yên ổn, không lo lắng trải qua sáu mươi năm.

Song cuộc sống an nhàn yên vui mà cô mong đợi, chỉ vì một lần gặp phải biến cố đã hoàn toàn bị chệch hướng.

Lục Hiền, Lục Hiền.

Cô nắm chặt chi phiếu, tờ giấy cứng cáp cong lên cửa vào lòng bàn tay, dần dần uốn cong dưới cái siết mạnh của cô, bị xé thành mảnh vụn rồi vút vào thùng rác.

Nhìn vào gương, cười tự giễu một cái, nếu để cho Vu Mỹ Hiền biết được, hẳn là sẽ mắng cô ngu xuẩn, có tiền lại không kiếm, tự trọng tự ái đáng giá mấy đồng tiền, có thể lấy ra lấp đầy bao tử mua châu báu được không? Giá trị quan mỗi người hoàn toàn khác biệt, không thể so sánh được, ai đúng ai sai, phải đợi bốn mươi năm nữa Diêm Vương lấy mạng rồi mới có kết luận.

Ôn Ngọc chỉ đưa cho Vu Mỹ Hiền có mười vạn bằng Anh, xét cho cùng, vẫn là tiền của Lục Hiền, có khác nhau không, chỉ có chính cô mới hiểu.

Nhưng hiển nhiên, Vu Mỹ Hiền sẽ không thỏa mãn, cất băng Anh xong, vẫn muốn răn dạy cô kinh nghiệm cuộc sống, nào là ba mươi sáu kế làm sao mò được tiền từ trong tay đàn ông, nào là kế hoạch phải lớn thế nào, bà ta lái nhai đến mức cũng tự thấy chán, vung tay nói, "Không đủ, còn chưa được một phần năm, ngân hàng sẽ không bỏ qua cho mẹ, chẳng lẽ con phải nhìn mẹ phá sản nhảy lầu mới vừa lòng hả?"

Phá sản chỉ cần chín trăm chín mươi chín đồng, còn trả khoản lại đòi năm trăm vạn, cô không khỏi bái phục Vu Mỹ Hiền rồi.

"Đây đã là toàn bộ tài sản của tôi rồi, ba vẫn còn không đủ, vậy thì tôi cũng không còn cách nào cả."

Vu Mỹ Hiền chỉ tiếc rên sắt không thành thép, "Không hiểu sao, nếu người đàn ông mà thương con, tuyệt sẽ không không bận tâm tới chút tiền này. Con khách khí với cậu ta, ngược lại cậu ta sẽ chê con ngu xuẩn, tổng cổ con đi rồi, sẽ coi thường con đó." Đánh mắt sang Ôn Nghiên, muốn ép cô ta làm gương cho em gái, "Chị gái của con mạnh hơn con, hiểu đúng lúc thích hợp sẽ mưu lợi cho mình, con nũng nịu một chút, ở trên giường theo cậu ta, xuống giường rồi cậu ta sẽ theo con."

Khen ngợi Ôn Nghiên, cũng may có con gái lớn đủ lạnh lợi, là chân truyền của bà, khiến bà kiêu ngạo, "Nếu con không muốn làm, thì để lại vị trí cho A

Nghiên. Đỡ cho chiếm chỗ lại không làm được việc."

Ôn Nghiên đẩy bà, "Mẹ à —— mẹ nói cái gì."

Vưu Mỹ Hiền nói: "Mẹ nói vì muốn tốt cho con, tuổi trẻ quý giá nhất với đàn bà, bất tri bất giác, không cẩn thận sẽ mất giá, đương nhiên là muốn nắm chặt thời cơ, nếu không có tình cảm, vậy thì lấy nhiều tiền vào, sau này mới có thể sống tốt."

Ôn Ngọc cũng không nghe nổi nữa, cô sắp sửa bị bọn thần thần quỷ quỷ bên cạnh này ép điên khùng.

Cũng may ngày đến ngày đi, rốt cuộc đã tới ngày tựu trường.

Tùng ở chung với nhau, Thang Giai Di đã nhìn ra ngay sự thay đổi của cô, mặt buồn rười rượi, đáng tiếc hỏi thăm bất cứ cái gì, cô cũng chỉ đáp lại bằng sự im lặng.

Cửa trường học, Lục Hiền ngồi ở trong xe Benz màu đen, nhìn học sinh nữ đi lại đang cười cười nhón nháo xô xô đẩy đẩy vọt ra ngoài cổng trường, rốt cuộc cũng thấy đóa hoa nhài nhỏ là cô từ xa, không cần lên tiếng, không cần sắc sỡ, chỉ lẳng lặng len giữa đám đông chen chúc, lập tức làm anh hốt hoảng, quay lại, nhìn qua đám đông dần dần vắng người.

Anh muốn tóm lấy cô, nhét vào trong túi, thời thời khắc khắc mang theo.

Ôn Ngọc lên xe, rõ ràng chỗ ngồi rất rộng, anh lại cố ý muốn ghì lấy cô, giữ ở trước ngực, thông thả hỏi: "Nộp bài tập lên rồi, lão sư có khen em chăm chỉ không?"

"Tất cả mọi người đều ưu tú xuất sắc, chúng tôi có gì đáng được khen."

"A Ngọc ngoan như vậy, anh mà là lão sư, nhất định."

Ôn Ngọc cắt đứt tưởng tượng của anh, "Nếu anh là lão sư, thì nữ sinh toàn trường đều phải mặc áo giáp, để phòng bị quấy rối."

Lục Hiền vui vẻ cười to, "Anh ở trong mắt em, chỉ biết bụng đói ăn quàng thôi sao?" Có thể nhàn nhã nói chuyện phiếm, ngón tay chà nhẹ lên hai bên vành tai của cô.

Lâu rồi Ôn Ngọc không dậy sớm như vậy, nên dựa vào anh, buồn ngủ. "Không thể thì sao? Anh là người khiêm tốn, quý ông điềm đạm. Anh dẫn em đi đâu?"

Anh hôn đỉnh đầu cô, nhỏ giọng nói: "Đi ăn bữa tối, ăn mừng tiểu A Ngọc ngày đầu tiên nhập học."

"Nhập học cũng cần ăn mừng?"

"Dĩ nhiên, muốn giành được phần thưởng tốt, tương lai rộng mở, Đại Sát Tứ Phương."

Ra khỏi xe, anh dẫn cô vào một nhà hàng Nhật Bản trong phòng ăn Long Hà trang hoàng tinh xảo, hiển nhiên trước đó anh đã khảo sát chỉ hỏi giá tiền, không hỏi đồ ăn, mục đích duy nhất là đốt tiền.

Hậu quả là anh tự làm tự chịu, Ôn Ngọc ngồi đối diện, nhìn anh bị thức ăn sống nguội hành hạ đến không nuốt nổi cơm, có thể tính bồi thường.

Nhưng khách không mời mà đến luôn là không mời mà tới.

Người đi tới chừng bốn mươi tuổi, được bảo dưỡng kỹ, cũng không phải là bụng bự hơi đầu, hay đàn ông trung niên thường gấp chân tay ngán mỡ cao giọng tự phụ ăm ỉ, ông ta mang theo một toán người, có vẻ như vừa mới tan việc, đang gấp gáp chúc mừng, nhìn thấy chỗ Lục Hiền đang ngồi, đi vòng tới chào hỏi.

Mà từ xa Lục Hiền đã nhìn thấy ông ta, theo phản xạ lập tức sờ tới súng.

Bạn đang đọc truyện *Đêm Nay Rồi Càng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Chương 50. Tội Chứng Giết Người

Đối với việc đụng mặt kẻ thù, đương nhiên hết sức đỏ mắt.

Trong một phòng bao trang nhã bị vây kín gần như tách biệt, mấy người đàn ông không mời mà tới, ba thước đứng mười mấy vị nam nữ thành thực, làm phục vụ còn cho là được chứng kiến màn trình diễn hào nhoáng đứng một, sẽ rất ngoạn mục.

Đi đầu là một người đàn ông trung niên dẫn đường tu hú chiếm tổ, ngồi xuống trước tiên, ngay bên cạnh Lục Hiểu, làm ra vẻ bạn cũ thân quen, nhìn sang cô gái Ôn Ngọc ở đối diện vẫn mặc đồng phục nữ sinh cao đẳng, cảm khái nói: "Em gái nhỏ, hẳn là chưa tới mười sáu tuổi, còn nhỏ tuổi đã ở cùng đồ cận bã, muốn làm cho cha mẹ tức chết sao?"

Nhưng anh ta chỉ tin khẩu khai hà*, mục tiêu ở đây không phải là Ôn Ngọc mà là Lục Hiểu, Ôn Ngọc nghe ra, phối hợp tạo thành một khung cảnh trầm mặc.

*Tin khẩu khai hà: ăn nói lung tung.

Vị Đặng Minh Hiểu này, nếp nhăn giấu ở khóe mắt, thành thực lời đời nhưng không mất phong độ, chừng bốn mươi tuổi chính là đàn ông hoa nõ cuồng rưng giá trị đỉnh núi, cũng là mình đồng mây kiếm mắt sáng phong nhĩ hào hoa khi so sánh với Lục Hiểu, không thấy có chỗ nào thua kém.

Gọi phục vụ lấy thêm một chiếc ly, uống một ly rượu trắng Nhật thức rồi mới mở miệng, "Đại ca, nhiều ngày không thấy, khác nhau trời vực, trước đây cần cù chăm chỉ làm một con chó bên cạnh Tần Tử, thế mà hôm nay lại quay đầu cắn chủ, hại chết hai cha con Tần Tử, làm đương gia của họ, vụ đầu tiên đã nuốt trọn ngay cả nghĩa mới, muốn mở ra Hoành Đồ. Bây giờ là chín vạn người đại lão, danh đầu Tiêm Sa Chủy ——" quay đầu sang dặn dò cấp dưới, "Về sau mấy người các cậu ra cửa đừng có không mở to mắt, thấy đại ca thì phải hiểu lễ phép, kêu bằng người, nếu không bao lâu bị người chém chết cũng không biết. Chỉ là đại ca, cậu làm người nói chuyện mà không mời chúng tôi ăn uống tiệc rượu? Tôi và cậu, bạn cũ vài chục năm rồi, cũng không cho một chút tình cảm lẫn thề diện hay sao?"

Trên mặt Lục Hiểu không có biểu lộ lo lắng, chỉ cầm lấy dưa trúc, không hề đụng thêm đến lát cá hồi tươi hồng nhạt trên bàn nữa.

Kéo khóe miệng ra, nâng nụ cười dối trá lỗ mãng lên, "Chuyện nhỏ, không dám làm phiền Sếp Đặng. Thế nào hôm nay Sếp Đặng lại rảnh rỗi tham gia liên hoan ngành? Nhớ thăm hỏi Lý Quân Hạ tiên sinh (1) giữ tôi, chúc ông ấy vô bệnh vô tai, sống lâu trăm tuổi. Dưới thời ông ấy lãnh đạo, cảnh sát Hoàng gia hoàn toàn thoát khỏi Hoàng gia."

Thật là Thái Bình Thịnh Thế, đáng nhớ Tổng Đốc Sát Đặng Minh Hiểu cũng có thể ngồi cùng bàn nâng chén cộng ảm với Young and Dangerous, nói ra sẽ khiến cho người ta không đoán trúng ý muốn nói như vậy, lui tới quay về, tựa như đao thương mũi tên giao chiến giữa không trung.

Đặng Minh Hiểu nói: "Nghe người ta nói đại ca thích làm buôn bán súng ống, chúng tôi mới thành lập ‘Gun’s Team’(2), về sau chuyên trách tiếp đãi cậu."

Lục Hiểu nói: "Sếp Đặng, lời này không thể nói lung tung, năm nay tôi còn phải tranh giải ‘công dân tiêu biểu’, anh không cần ngăn chân tôi."

Đặng Minh Hiểu vỗ bả vai Lục Hiểu, cười to một trận.

Cảnh sát chơi lá mặt lá trái với tội phạm, thật sự nhầm lẫn. Vậy mà bên cạnh Ôn Ngọc, đột nhiên một người ngồi xuống, áo jacket màu đen chỉ cách bả vai cô ba mươi centimet, ước chừng đã từng giặt rất nhiều lần, vốn là vải vóc găng gượng đã bạc phếch, vải cũng sờn, không biết cách chăm sóc cuộc sống, hiển nhiên là sống một mình đã lâu, không quan tâm tới trang phục.

Không cần mời, tự anh ta động đũa, gấp lát cá dính mù tạc ném vào trong miệng, sắc mặt vô tội kìm nén đến đỏ bừng, hưởng thụ cảm giác bị mù tạc xộc vào từ trong khoang miệng lan tới thực quản.

Lại nhìn Ôn Ngọc, cười hi hi nói: "Em gái nhỏ, em thích Young and Dangerous?"

Không đợi Ôn Ngọc trả lời, đã tỏ ra lớn tiếng khoa trương, "Có làm hay không, anh còn không theo đuổi được bạn gái, mà Young and Dangerous lại có thể đòi hết cô này đến cô khác, cô nào cũng đẹp! Xã hội bất công, sớm nói làm cảnh sát không có tiền đồ." Quay đầu đi hỏi đồng nghiệp, "Các cậu nói xem có đúng không?"

Lại khẽ nói thầm với Ôn Ngọc, "Chờ em và Young and Dangerous nhất phách lưỡng tán*, phải thay đổi nhà dưới, không bằng tìm anh, tên anh là Lưu Vinh Cường, em cứ gọi anh là a Cường. Tuy không chỉ nổi ba mươi vạn, nhưng ba ngàn đồng thì có thừa. Anh hài lòng nhất như em vậy, nhu nhu nhược nhược yếu đuối." Lời nói đến một nửa, một luồng khí như lưỡi dao vọt qua trước mắt, một chiếc dưa trúc nằm trong tay tội phạm cũng có thể thành lợi khí giết người, nếu như không phải anh ta phản ứng nhạy bén, lập tức tránh né được, thì chắc chắn chiếc dưa kia sẽ lao xuyên qua con mắt trái anh ta, qua đại não, đâm thủng xương sọ, trong nháy mắt máu chảy thành sông.

* Nhất phách lưỡng tán: chia tay.

Mãi tới khi Lục Hiểu kéo Ôn Ngọc đang cách xa về bên cạnh mình, một đám a Sir mới nhớ tới việc sờ súng, chậm hơn Young and Dangerous mười mấy nhịp, chỉ huy cũng cảm thấy mất mặt, toan vỗ bàn lên tiếng, Lục Hiểu đã đứng lên, "Xem ra là không thể đồng ý, không bằng sớm tán." Ngoắc ngoắc tay, gọi phục vụ tới tính tiền.

Nhưng trước khi đi, đối thủ một mất một còn Đặng Minh Hiểu vẫn không quên đâm một nhát sau lưng, gọi với theo Lục Hiểu, lớn tiếng nói: "Đại ca, tháng sau cậu kết hôn, nhớ đưa thiệp mời tới nhé, toàn bộ Viên Đồ chúng tôi chờ uống rượu mừng của cậu đó." Thành công ly gián, anh ta hài lòng bước chân tới một nhà hàng hải sản trên cảng dùng bữa tối, cảnh sát kiếm một chút xúi tiền mờ hôi nước mắt, vừa đủ ăn một bữa.

Vậy mà mặt của Ôn Ngọc đã rút hết huyết sắc, có mấy phần hoảng hồn, không biết phiêu phiêu đăng đăng tới nơi nào, dường như không thể rơi xuống đất, không cách nào trở về thực tế. Từ công nhà hàng đến xe Benz, đoạn đường ngắn ngủn, cuối cùng Lục Hiểu nắm chặt tay của cô, cô lạnh lẽo so với anh nóng bỏng, anh không dám buông tay, từng giây từng phút đều không thể, hình như một khi buông tay, sẽ không còn nắm cô được nữa.

Ngồi sau xe, không gian khép kín, Lục Hiểu cố ra vẻ nhẹ nhõm, "Muốn ăn cái gì? Lần sau sẽ tìm một nơi tuyệt đối không xui xẻo như cái nhà hàng này nữa bù lại."

Không ngờ đến Ôn Ngọc sẽ có can đảm đối mặt với cuộc gặp gỡ tàn khốc.

Cô nhìn vào mắt của anh thật sâu, trịnh trọng hỏi: "Tháng sau, anh dự định kết hôn với ai? Làm vật trang trí trong nhà anh, có phải em cũng nên có quyền cảm kích?"

"Nghe này Ôn Ngọc." Không hề sai, chính là loại ánh mắt này, thói quen khi đàn ông nói dối lúc phạm phải lỗi lầm sẽ biểu hiện tình yêu và sự chân thành nhiều năm không thấy, dịu dàng không tiếng động trong đó đã âm thầm tố cáo rồi, thân ái, làm sao em có thể không tin anh, dường như gắng gượng nhân nhượng vì lợi ích toàn cục chính là anh, bỏ ra nhiều nhất không mong hồi báo cũng là anh, tình thánh vĩ đại khá lắm, ánh sáng rực rỡ trên đỉnh đầu.

"Hôn lễ này chỉ là diễn trò mà thôi, giữa em và anh sẽ không có gì thay đổi."

"Biết, chúc anh tân hôn vui vẻ, bách niên hảo hợp." Cô rũ mí mắt xuống, lấy trầm mặc, áp chế khổ sở trào dâng, có lẽ, đại khái, nhin một chút sẽ là quá khứ, sau này người nào còn nhớ hôm nay, ban đêm đầu thu, im hơi lặng tiếng kết thúc đời thoại.

"Là Thích Mỹ Trân sao?"

"Đúng ——" Ôm chặt nữa cũng là uống phí, hoài nghi lòng nhau, so phim truyền hình kịch tình càng thêm ly kỳ quanh co. "Ôn Ngọc."

Nhìn lại, trong lòng cô, một đoạn tình yêu âm thầm đẹp đẽ trần trụi với tuổi trẻ ngu ngốc không sợ, cuối cùng sẽ ngừng lại không bệnh mà mất, cô vô tâm đi trách cứ, cũng vô tâm lưu luyến, phương thức thỏa đáng nhất là mặc cho thời gian quên lãng, gương mặt phai mờ.

Hắn là khí trời mùa thu xao động bất ổn.

Danh tiếng Đại ca Long Hưng lớn mạnh, kết hôn mở tiệc cũng phải là "lực áp quần hùng Tiểu Ngạo Giang Hồ", hắc đạo bạch đạo bản địa cũng phải nề mặt, khó mượn được thời cơ này, làm quen nhân vật phong vân.

Cửa, thu tiền mừng người điều khiển chương trình bạn quýnh lên tới mức chân không chạm đất, sau lại đổi "Đã kiểm tra" thành "Đọc tên", bao trọn cả quán rượu càng lớn như thế, giữa lúc ồn ào, nhập sổ hàng trăm vạn.

Bên trong đại sảnh, Thích Mỹ Trân mặc lễ phục quen thuộc, cười nhẹ nhàng chào hỏi khách, từ rạng sáng bận đến giữa trưa, không cảm thấy mệt mỏi chút nào, nghe người ta mỗi một câu nói cũng lấy a tẩu dẫn đầu, vô cùng hài lòng vô cùng thoải mái, xem ra đây là khoảnh khắc chói sáng hài lòng nhất trong cuộc đời cô, chỉ tiếc chú rể không phối hợp, lộ ra vẻ mặt cứng ngắc, kết hôn mà y như nhạc phụ nhạc mẫu nợ tiền không trả, chờ tới lúc anh tân hôn thì tới cửa đòi nợ.

Nhưng rất nhiều người sùng bái vẻ mặt cứng đờ ấy, bởi vì anh là đại ca, bèn than thở anh lãnh khốc, có phong cách, độc nhất vô nhị, nếu như thân phận anh đổi thành người qua đường nào đó, thì nhất định sẽ bị mắng —— mày xấu xa, ngàn vạn cách xa tao ra một chút.

Anh là mặt Diêm La đen sì, người lạ chớ chọc vào.

Sau khi nhận được điện thoại của Luật sư Quang, lại thay đổi thành vui vẻ thoải mái, vẻ mặt tươi cười.

Quay về thời điểm buổi sáng nay, trước khi Ôn Ngọc ra khỏi nhà đã tự mình đi gõ cửa phòng Vu Mỹ Hiền, sớm tỉnh mơ kẻ sống an nhàn sung sướng bị lay tỉnh, ít nhiều gì có chút bức bối rời giường, mở cái cửa cũng oán khí ngất trời, chỉ thiếu nước chỉ vào lỗ mũi cô mắng bệnh thần kinh.

"Tìm mẹ có chuyện gì? Nếu không phải là bắt được tiền thì cũng đừng vào đây, mẹ rất vội, không có thời gian gây gổ với con." Híp mắt lại nằm té xuống giường lộn lộn xộn.

Chỉ là hôm nay có chuyện lạ, Ôn Ngọc chịu cung cung kính kính không mang theo giầy cọt gọi một tiếng mẹ, thật sự làm người ta kinh ngạc. "Khi còn bé con vẫn hi vọng, có thể có một ngày mẹ sẽ giống như đối với a tỷ và phúc tử, ôm con một cái, hỏi một chút xem con có bạn mới ở trường học hay không. Vì vậy liều mạng học hành, lần nào thi cũng đạt được hạng nhất, cho là như vậy có thể mẹ sẽ yêu thích con nhiều một chút."

Vu Mỹ Hiền ngăn cô niệm kinh, vỗ gối đầu nói: "Con vừa mới rời giường đã uống nhầm thuốc à. Nói cái gì nói."

Nhưng Ôn Ngọc không để ý tới bà, tiếp tục lữ trình cô độc thuộc về mình, từ còn tám bé đến lớn lên.

"Nhưng mà trong lòng con lại biết rõ, cho dù con có đạt được giải Nobel, thì mẹ vẫn sẽ hận con, không thay đổi. Nhiều lúc con vẫn không thể hiểu rõ được, rốt cuộc là trong tâm quá ác, hay sự tồn tại của con đã hoàn toàn là sai lầm rồi."

Thở thật dài, kìm nén nước mắt, nếu vậy tay từ biệt, sẽ phải làm tự nhiên mất.

"Chẳng qua con nợ mẹ bao nhiêu, trước hôm nay cũng đã trả sạch, mẹ và A tỷ đều tự lo tốt cho mình, Lục Hiểu không phải là người bình thường."

Vu Mỹ Hiền đang còn ở trong hương vị ngọt ngào của giấc mộng, mặc kệ không nghe mấy lời linh tinh vụn vặt.

Trong lòng Ôn Ngọc, chưa bao giờ có một phút lưu luyến như thế đối với người mẹ Vu Mỹ Hiền, thậm chí cô muốn lặng lẽ ôm lấy bà, hoàn thành tâm

nguyện nhỏ nhỏ thời ấu thơ, nhưng cuối cùng, đáng lẽ cánh tay cô có thể chạm được cánh tay người mẹ này đã lập tức rút lại, cô vẫn sợ hãi, cũng không đủ dũng khí đối mặt với khát vọng nhỏ bé được yêu thương mình.

"Gặp lại ——" Cô nói gặp lại, đúng là có ý nghĩa thực sự gặp lại, so với quá khứ, cũng vẫn dính líu chưa dứt không muốn xa rời.

Tan học xong, tài xế đợi nhưng không gặp Ôn tiểu thư trầm mặc ít nói, không thể làm gì khác hơn là gọi điện thoại xin phép ông chủ, ai ngờ lại được nghỉ phép nửa ngày, đúng là niềm vui ngoài ý muốn.

Dưới sự giúp đỡ của Thái Tĩnh Di, Ôn Ngọc nắm vé máy bay giấy tờ tùy thân và toàn bộ gia sản lao tới sân bay, cửa sân bay người đến người đi là hy vọng cuối cùng của cô, đồng thời cũng tựa như miệng quái thú hé ra, nanh và nước miếng tỏ rõ con đường phía trước hung hiểm, nhưng cô làm việc nghĩa không được chùn bước lên trước.

Kế hoạch chạy trốn đẹp đẽ mà vĩ đại như thế cả đời có thể có được mấy lần? Đáng tiếc chưa tới lúc ra trận đã bị chết ngạt ở một cái giường dày cộm nặng nề trong chăn bông, đầu để ý ngoài cửa sổ sầm sét nổ ra, mưa tầm tã.

Luật sư Quang mang giày Tây về mặt điềm nhiên, đã đợi ở cửa kiểm tra an ninh từ lâu.

"Ôn tiểu thư, thời gian chờ cất cánh còn tới hai giờ, hay là chúng ta tìm một chỗ ngồi xuống uống ly trà?"

Ôn Ngọc đã biết là thua trận rồi, không biết làm gì khác, cũng không thể chống cự vô ích.

Bên trong tiệm cà phê ở trung tâm sân bay, tay Ôn Ngọc cầm một ly Latte ngọt ngào, chờ luật sư Quang lấy ra tập tài liệu plastic màu đen từ cặp tài liệu, mở ra một nửa, lấy ra một xấp hình màu sắc rực rỡ, đặt từng tờ một ở trước mặt cô, trải qua hình ảnh thức tỉnh động phách, giờ phút này hiện ra toàn bộ, từng tờ lại từng tờ một nhanh chóng bay qua, nhắc nhở cô đó là một ngày máu tanh tàn nhẫn bay bổng trong không khí.

Tấm hình đầu tiên, một chiếc mã tấu dài dính máu, có gắn thước đo đi kèm chiều dài rộng cao, tỉ mỉ chuyên nghiệp.

Tấm thứ hai, trên bộ đồng phục bị xé nát màu trắng có vết máu loang lổ, công khai viết một phút trước cô và Tần Tử Sơn đánh giết giữa giường chiếu trức.

Tấm thứ ba, Tần Tử Sơn đã chết bị trúng vài nhát dao cạo mắt trống rỗng, không thể nhắm lại.

Tấm thứ tư, tấm thứ năm

Ôn Ngọc vô cùng lo lắng, nóng ruột, tựa như một luồng lửa đang đốt.

Luật sư Quang không hổ là người làm việc chuyên nghiệp, từng chữ từng câu rõ ràng không chứa cảm xúc, mặc kệ là đối diện với phụ nữ bị hại trăm mặt hay điên cuồng, vẫn trước sau như một giữ vững tính tảo, giọng điệu trần thuật không hồi hộp, "Hung khí, nhân chứng, mọi việc như thế, nhân chứng vật chứng đều ở đây, Ôn tiểu thư, cái này án sơ thẩm, nhiều lắm là chỉ có thể nhận tội cầu xin sự đồng tình. Năm nay Ôn tiểu thư mười bảy tuổi, bây giờ cuộc sống mới bắt đầu, thực sự không cần thiết làm mình lâm vào án kiện hình sự ——"

Tìm được một chút tinh táo còn sót lại từ trong hỗn loạn, cô tin chắc, cô còn có thể cầu sinh, phòng tuyến cuối cùng nhưng cô chống đỡ vượt qua chướng ngại. Cô nhìn luật sư tư nhân đối diện ra vẻ đạo mạo, có oán giận cũng có hi vọng khẩn thiết, hi vọng luật sư Quang đừng tiếp tục phá hủy tấm khiên che chắn của cô nữa.

"Lúc ấy ý đồ Tần Tử Sơn cường gian, lại còn gây thương tích đối với tôi, tôi đảm anh ta bị thương, hoàn toàn xuất phát từ tự vệ, bồi thẩm đoàn nghiêng về người nữ bị hại, nhất định sẽ nhận định tôi vô tội, tôi không thể nào vì cái giả tạo tội danh vô nghĩa này của các người mà bị bỏ tù."

Tiếc rằng luật sư Quang đã quen với những việc thế này, cũng miễn dịch đối với nước mắt của người nữ bị hại, "Chắc là tôi chưa giải thích được rõ ràng, lúc ấy có người chứng kiến nhưng chứng minh Ôn tiểu thư và Tần Tử Sơn tỏ ra thân mật đi vào hộp đêm tư nhân bao phòng, và lại xét thấy chị ruột Ôn Nghiên của Ôn tiểu thư và cha của Tần Tử Sơn có quan hệ đặc biệt, cô cho rằng chỉ dựa vào lời nói một phía của cô là có thể thuyết phục bồi thẩm đoàn tin tưởng, thương thế trên người của cô thực sự là hành vi tự vệ khi bị cưỡng gian sao? Hay là trực tiếp hơn một chút, Ôn tiểu thư, cô tin chắc, Ôn Nghiên và bà Vu Mỹ Hiền sẽ ra tòa làm chứng không phải với nghĩa vụ công dân tốt, chỉ ra chỗ sai cô và Tần Tử Sơn đã sớm tồn tại quan hệ nam nữ không đứng đắn lên lút lui tới chứ?"

Tác giả có lời muốn nói:

(1) Lý Quân hạ (năm 1937—), Cựu cảnh sát trưởng Sở cảnh sát Hong kong, cảnh sát trưởng người Hoa đầu tiên của Cảnh đội Hong kong

(2) C tổ: tục xưng "Gun's Team", thành lập đầu những năm 1990s, chuyên phụ trách điều tra mua bán trao đổi vũ khí đạn dược phi pháp, nên tổ nhân viên cần phải tiếp nhận huấn luyện tác chiến bí mật do nhiệm vụ đặc biệt (SDU).

Chương 53: Chương 51. Có Thay Đổi Hay Không

Hồi tưởng lại mười bảy năm cuộc đời ngắn ngủi, cũng chưa từng nhếch nhác như hôm nay, tâm lực đều quá mệt mỏi. Một thời gian trước đây cô từng tin tưởng tuyệt đối vào tấm lòng và con người Tần Tử Sơn, thậm chí mỗi một giây còn coi anh ta như một đấng cứu thế, anh hùng từ trên trời phái xuống, tiếc rằng đại biên kịch hết thời và đạo diễn tân tiến lại cạo sát ra kịch bản hoang đường, trước phút thứ tám mươi chín là tiểu thuyết tình yêu cảm động lòng người bao nhiêu, thì ở một phút cuối cùng cũng là trò đùa ác ý bấy nhiêu bởi vết sẹo thủ pháp đã bị vạch trần hoàn toàn, như một điều thuốc sắp cháy hết, thì bất ngờ bị dúi vào góc tường, im hơi lặng tiếng, hơi ẩm phảng phất đã đủ trở thành trò cười cho toàn bộ người xem.

Bị vây hãm không tìm được lối ra, cũng không trốn thoát cục diện rối rắm, bị giam cầm, dường như cô sẽ chết vì mắc kẹt giữa bong bóng như ảo giác vô vọng này.

"Ồn tiểu thư. Ôn tiểu thư." Có lẽ luật sư Quang còn có chút không nhẫn tâm, gõ xuống mặt bàn, gọi cô hồi hồn, "Mời suy nghĩ kỹ càng, hẳn là Ôn tiểu thư phải biết rõ Lục tiên sinh là người như thế nào hơn so với tôi, chộc giận anh ấy là không sáng suốt." Vị đại luật sư đúng là xứng chức, chẳng những phải đàm phán với cảnh sát, mà còn phải trông nom chuyện nhà ông chủ nữa, chưa từng gặp vị "Nhân sĩ Trứ danh" nào thần nhiên nói yêu đương như vậy, cảm cả một tập hồ sơ án mạng giết người làm lễ vật cầu hôn, có lẽ nên gọi anh ta là "người cần bã nổi tiếng" thì thích hợp hơn.

Ôn Ngọc vỗ trán, sức cùng lực kiệt, "Trên thực tế tôi chỉ đâm anh ta hai nhát." Kế tiếp cô phải nói những thứ gì không nói cũng hiểu, lúc này luật sư Quang mới giải thích nghi hoặc cho cô, "Lúc ấy có một vị khách đáng người rất giống quý phu nhân ở cùng Ôn tiểu thư đã kết thúc sau đó."

Cô triệt triệt để để mất đi ý chí giãy giụa chiến đấu, đang lúc chán nản chợt nhận ra rằng, đây cũng chỉ là một chuyện tức cười nữa, cô có tài đức gì, dám trăm phương ngàn kế tổn công tổn sức gây phiền phức cho Lục Hiểu như thế.

"Tôi tò mò, cuối cùng các người đâm Tần Tử Sơn bao nhiêu nhát?"

"Theo báo cáo giám định cho biết, tổng cộng là mười bảy vết, nhát đâm nào cũng chí mạng."

Được lắm, dùng cái này để cho thấy người hành hung có chủ ý đẩy người vào chỗ chết, cho dù cô có trăm cái miệng, đoàn luật sư hơn ngàn người, thì cũng không thể bào chữa.

"Thi thể Tần Tử Sơn ở đâu?"

"Xin lỗi, Ôn tiểu thư, không thể trả lời việc này."

Bi ai nhất là cái gì, ngay cả hận cũng không có lực. Anh ta thuyết giảng cho cô về triết học nhân sinh, ở trước mặt quyền lực tuyệt đối, toàn mấy trò vật vãnh mà vẫn tự cho là thông minh, ngu xuẩn, đọ sức với Tần Tử Sơn lại đi trốn ở dưới gầm giường thì anh ta phải đối đãi cô như thế nào? Cười cô năng lực kém hay là nên đắc ý vì mình cao siêu?

Cô chỉ muốn uống hết nửa Latte lạnh trong tay, nhưng cửa phòng cà phê đang đóng đã có nhân viên không bình thường làm việc, hai người đàn ông vạm vỡ cao 1m80, như hai cánh cửa, chặn ngang hi vọng nhỏ bé trước đó của cô.

Luật sư Quang lấy điện thoại di động thời thượng ra, giọng nói vang vang, dạ dạ cung cung kính kính, không khó nhận ra thái độ nhất định phải được của đối phương, chỉ chỉ chỏ chỏ, đối trả làm cho người khác nôn mửa.

Luật sư Quang nhắc nhở, "Ồn tiểu thư, taxi đã ở cổng sân bay T3, tốt nhất là nhanh chóng trở về, Lục tiên sinh đang chờ cô."

Ôn Ngọc giữu cọt, giọng mỉa mai treo ở khóe miệng, "Nếu như tôi không chịu phối hợp, thì Quang tiên sinh sẽ không lựa chọn phương pháp cực đoan chứ? Không sợ tôi cầu cứu cảnh sát sao?"

Luật sư Quang hết sức bình tĩnh, tư thái bề trên khuyên giải cố chấp và quật cường của cô, "Thoát khỏi nhất thời chạy không khỏi một đời, cần gì lãng phí thời gian vùng vẫy vô ích. Tôi tin tưởng Ôn tiểu thư là người thông minh, hiểu được kẻ thức thời mới là người tài giỏi."

"Nói thật, hiện tại tôi thà bị ngồi tù cũng không muốn nhìn thấy người khác xuất hiện trong đáng về đọc lời chào mừng ở hôn lễ, nói anh ta và Thích Mỹ Trân một mực Phong Vũ chân ái hiếm gặp. Tôi sợ tôi lại cảm dao giết người lần thứ hai, nhất định lần này phải làm đủ mười bảy nhát, sẽ không làm phiền các người dạy thêm sau đó."

Cô cười một cái với luật sư Quang, vành mắt cong cong hình trăng lưỡi liềm, không cẩn thận sẽ bị cô lừa gạt, cho là một cái chớp mắt cô đã hoàn thành chữa trị cho mình, sẽ không có việc gì xảy ra.

Không những cười với anh ta, lại còn tặng cho người đàn ông thương nhân vừa mới xuống máy bay uống một chén cà phê hưng phấn tinh thần ở bàn đối diện nụ cười tiêu chuẩn, lúm đồng tiền nhỏ nhỏ giống như một mũi khoan kim cương Nam Phi, nhanh chóng làm lóa mắt, phải đợi qua một đoạn thời gian quảng cáo mới phát hiện ra cặp tài liệu bị lấy đi, đứng dậy đuổi theo tên trộm vật Ôn Ngọc đang chạy tới cửa.

Làm trộm mà không biết xấu hổ, Ôn Ngọc nhướn mày bĩu môi, vênh váo, hoàn toàn làm ra vẻ ta đây nhà giàu mới nổi, khiến người xung quanh đỏ tiết nuối, lảng phí vô ích cho khuôn mặt động lòng người.

Luật sư Quang chu toàn như thế nào cũng vô dụng, người bị hại giận đến sung huyết não, báo cảnh sát bắt giữ kẻ trộm đồ trước mắt không có luật sư vào đồn cảnh sát giáo dục lần nữa.

Ghi chép lời khai của cô là một vị cảnh sát vừa nhậm chức, mặc cảnh phục màu xanh lá cây, máy bộ đàm trước ngực còn chưa ngắt, không ngừng vang lên tiếng “tạch tạch”, cuối cùng vị cảnh sát phụ trách không nghe được rõ, bèn chạy tới nhấn nút tắt, trách cứ anh ta, "Anh có phiền hay không, cũng không phải là tuần tra bên ngoài, mở máy bộ đàm làm cái gì."

Viên cảnh sát nhỏ khúm núm, vội vàng nói dạ dạ dạ, làm sao lại quên mất đây?

Có lẽ là kinh ngạc với tạo hóa thần kỳ, cô nữ sinh ngoan ngoãn ở đối diện, lại dám khoác lác không biết xấu hổ, "Đúng là tôi muốn trộm, thích trộm, ông nghĩ như thế nào?" Thật là đáng sợ, không biết lớn lên sẽ thành cái dạng gì, đoán chừng là giết người phóng hỏa cũng dám làm thậm chí là nữ biến thái bị xử tù chung thân.

Một bàn khác, luật sư Quang chủ động xin lỗi đồng nghiệp, đàm phán với cảnh sát phụ trách, ra sức để chuyện lớn biến thành chuyện nhỏ, tiếc rằng Ôn tiểu thư không phối hợp, nhất định phải vào phòng tạm giam một lần, "Tôi không biết anh ta, tôi cũng không có người thân, không biết họ của mình là gì, địa chỉ nhà ở đâu, đi học ở trường nào, sinh ngày tháng năm nào. Ngài cảnh sát có rảnh rỗi thì cứ tra dần dần, tôi không sao cả, có thể chờ được."

Luật sư Quang toát mồ hôi, tro mắt nhìn cô tự chịu phạt, vô đã mề lại sứt, chỉ thiếu nước cầm dao kẻ trước ngực, một mực yêu sách.

Cuối cùng tính khí tốt của viên đồn trưởng cũng hao hết sạch, chân đạp trên ghế gỗ bàn tròn mắt, "Cô em nhỏ đừng có quá kiêu ngạo, nếu không khai thật không hợp tác với chúng tôi, thì cảnh sát có quyền tạm giữ cô bốn mươi tám giờ."

Ôn Ngọc buông tay, miễn cưỡng nói: "Nếu tôi nói cái gì? Fuck you, thưa ngài."

Cứ như vậy viên cảnh sát bèn quyết định, ít nhất phải giữ lại hồ sơ, tạm giam cô bốn mươi tám giờ.

Luật sư Quang vội vã gọi điện thoại báo về, nhanh chóng tự mình xử lý, còn cầu xin giúp đỡ từ cấp trên, nhưng ông chủ đang làm hôn lễ, mời rượu cười đùa khua chiêng gõ trống làm cho đầu đầu nhức óc, một chữ cũng nghe không rõ, chỉ biết là anh nói: "Theo cô nào ——"

Còn Ôn Ngọc đã bị áp giải tới khu tạm giam. Có phải làm trộm cũng phân chia hoạt động theo mùa ế hàng và mùa thịnh vượng không, tháng chín vừa đi, kẻ trộm rủ nhau đi chơi, không có thời gian gây án, không có ai chiếm giữ hơn mười buồng khu tạm giam, nói một câu lập tức có tiếng vang trống rỗng, thích hợp nhất để quay phim kinh dị, chẳng biết lúc nào lập tức hiện ra một oan hồn sau lưng, vừa bò vừa nói: "Tôi thật sự bị oan, tôi thật sự bị oan mà."

Đền trần hành lang chấp chôn chấm dứt tường tượng vô hạn của cô.

Bên cạnh vẫn là viên cảnh sát ghi chép cấp thấp đưa cô vào buồng giam, bất chợt lại nghe thấy cô lên tiếng, "Làm phiền, tôi muốn gặp Đặng Minh Hiến."

Quá đột ngột, anh ta không nhạy cảm lắm, "Người nào. Người nào?"

"Tôi nói tôi muốn gặp Chánh thanh tra* - Sếp Đặng, Đặng Minh Hiến, ông ta muốn phá án, vừa vặn tôi có đầu mối quan trọng, anh hỏi ông ta có muốn hay không muốn."

* Tên gọi theo QT là “Tổng Đốc Sát”, tiếng Anh là “Chief Inspector”, nên NTL tạm dịch là “Chánh thanh tra” nhé.

Viên cảnh sát không tin, "Có nhầm không, cô cho rằng đồn cảnh sát là do nhà cô mở ra, muốn gặp ai thì người đó phải tới sao."

Thật sự Ôn Ngọc cũng không vội, chậm rãi vừa đi vừa nói: "Anh nói với ông ta, phòng ăn nhà hàng Suzi không gặp được không nói được, tôi mời ông ta tới phòng tạm giam uống trà. Ông ta không đến, tôi sẽ lật mặt người nằm vùng của ông ta ở bang Long Hưng ra, đến lúc đó Sếp Đặng tìm người chịu trách nhiệm, anh nhớ trốn xa một chút, ông ta trước sau như một tính tình không tốt, tức giận lên thì rất đáng sợ."

"Cô, cô, cô —— cô bệnh thần kinh à."

Hai mươi phút sau, Đặng Minh Hiến mặc áo sơ mi trắng quần vải ka-ki, hai vai được võ trang chặt chẽ, bên hông dắt một khẩu súng ngắn tự động Glock 17 của Áo, làm thêm trắng đêm nên bây giờ tâm trạng nóng nảy bốc hỏa thất thường, không có kiên nhẫn chơi trò chơi với người bạn nhỏ, chờ Ôn Ngọc dựa vào tường chào hỏi với ông ta, "Chào buổi tối, Chief In-spec-tor——"

Để tiết kiệm thời gian, Đặng Minh Hiến đi thẳng vào vấn đề, "Rốt cuộc cô biết được bao nhiêu?"

Ôn Ngọc cầm lấy đuôi tóc, cười cười lắc đầu, "Tôi chẳng biết cái gì cả, chuyện nằm vùng là tôi thuận miệng nói lung tung, chẳng lẽ đã nói trúng? Sếp Đặng, cảnh sát các người vài chục năm không đổi chiêu, nằm vùng nằm vùng cũng chỉ có nằm vùng, một chiêu trước, ăn được đấy, thật là không có ý tưởng mới."

Hai tay Đặng Minh Hiến chống sau lưng, công việc liên tục bảy mươi hai giờ, thất lưng cũng muốn gãy ra rồi, chẳng lẽ còn muốn tới bồi cô em nhỏ này

chơi trò chơi?

Thơ thanh thơ khí cảnh cáo, "Có chuyện mau nói, kiên nhẫn của tôi có hạn."

"Sếp Đặng, ông nằm vùng bao lâu thả mỗi bao lâu thì thu lưới, định chịu đựng bao nhiêu năm mới lấy được tin tức đáng tiền, không bằng tôi làm tay sai cho ông, không cần kinh phí của chính phủ, không cần người toàn đội phối hợp diễn trò, tôi tự nguyện thực hiện nghĩa vụ của một công dân tốt, không lấy một xu, giúp ông bắt Lục Hiền lại."

"Tuổi còn nhỏ, mà giọng điệu không nhỏ. Nhưng tôi lại không nhìn ra cô có thể có bao nhiêu tác dụng."

"Làm sao biết được nếu không thử một chút, chẳng lẽ Sếp Đặng một đường lên tới vị trí Chánh thanh tra, cũng theo cách làm việc của cảnh sát bàn giấy? Cái thỏa thuận buôn bán này, nhìn ngang nhìn dọc ông đều không thiết thời, Sếp Đặng sợ viết báo cáo không tốt, chỉ là đàn ông vừa qua bốn mươi đã sợ đầu sợ đuôi không dám đột phá, chỉ mong nhìn được đến sáu mươi tuổi để cầm tiền hưu trí hồi hương dưỡng lão?"

Phép khích tướng, tuy là thủ đoạn cũ rích, nhưng lữ chiến lữ thắng*, nên chỉ trong chốc lát sắc mặt Đặng Minh Hiến đã thay đổi, cau mày, kể cả nếp nhăn ở đuôi mắt và khóe miệng đều nhúm chặt lại, tổng thể nét mặt đều hỗn loạn, nhất thời ngũ quan cường tráng vạm vỡ, dữ tợn đáng sợ.

* Lữ chiến lữ thắng: dồn dập, liên tiếp.

Ông ta cân nhắc lợi hại xong trong mười lăm giây, đối mặt với người chưa thành niên như cô gái nhỏ này, ông chiếm ưu thế tuyệt đối, "Cô chịu bán anh ta?"

"Sếp Đặng muốn biết nội tình thì có thể tự tra, tin tưởng nhất định nội dung sẽ không để cho ông thất vọng." Cô đứng lên, váy dài lướt qua chiếc ghế lạnh lẽo, cuối cùng rơi vào trên bắp chân, nhẹ nhàng, không có gió cũng đung đưa. Đôi mắt màu hổ phách tựa như ngọc Lưu Ly trong vắt, ẩn giấu trong suốt sáng ngời, hoàn toàn không hợp với số tuổi của cô, rất cuộc vượt quá bao nhiêu tuổi, ông cũng nói không rõ lắm, "Nhưng muốn làm phiền Sếp Đặng tìm người giúp tôi."

"Ai?"

"Tần Tử Sơn."

Đặng Minh Hiến nghi ngờ, "Anh ta mất tích, không rõ tung tích."

Ôn Ngọc nói: "Thi thể ở trong tay Lục Hiền, tìm được anh ta, tôi muốn giải tội chết oan cho anh ta." Đôi mắt mắt đỏ ửng, rồi cắn chặt răng, dường như thật sự có ngàn vạn hận, thù không đội trời chung, tình chân ý thiết cũng đều biến giả thành thật.

Đặng Minh Hiến tính đa nghi trời sinh, tình huống có trăm lợi mà không có một hại đặt ở trước mắt, ông cũng vẫn suy tính tất cả, sau khi thận trọng tra lại kĩ lưỡng, vẫn chưa chắc chắn được câu trả lời chính xác.

Một nơi khác ở thành phố, rốt cuộc tiệc cưới huyền ảo cũng tàn cuộc, Lục Hiền cực kỳ mệt mỏi đang nằm ngang trên ghế sofa nghỉ ngơi nhắm hai mắt dưỡng thần, mà trang phục tân nương về sau Thích Mỹ Trân cũng chưa kịp thay ra, môi đỏ tươi, đèn chân không chiếu xuống xinh đẹp chói mắt của riêng cô, mặc kệ bao nhiêu thiếu nữ thiếu phụ tiền nhân hậu nhân thiêu thân lao đầu vào lửa người trước ngã xuống, người sau tiến lên, cuối cùng rồi cô vẫn ở thế bất bại, bởi vì tới nay, cô đã trở thành vợ duy nhất của anh, mặc cho anh từng có bao nhiêu đàn bà, quanh đi quẩn lại, cưới vào cửa, chỉ có một Thích Mỹ Trân cô thôi.

Thật là vinh hạnh ngập trời, cấu tạo đại não đàn bà quá kỳ diệu, muốn làm cho mình nổi bật không đau thương giữa đám đàn bà bị thảm, dường như chính là vinh quang tối cao.

Bưng một ly trà nóng tới bên cạnh anh, móng tay màu đỏ thắm trên nền áo sơ mi hoa văn chìm màu bạc, đôi lập bất mắt. Cô cời ba cúc áo ra, ầm áp dịu dàng gọi, "A Hiền, A Hiền, đây uống ly trà, tắm chút nước lạnh rồi ngủ tiếp."

Anh mở mắt ra, khoảng không gian tối đen, không thấy có chút buồn ngủ nào, quan sát kỹ ở khoảng cách gần, ánh mắt lạnh lẽo, không khỏi khiến người khác cảm thấy sợ hãi.

Tay bưng ly của Thích Mỹ Trân run lên, nước trà lập tức sánh ra một nửa, rơi lên tây trang màu đen, mơ hồ một mảnh màu đậm.

Lục Hiền nói: "Thuốc của tôi đâu?"

Thích Mỹ Trân lập tức đưa thuốc và bật lửa đến.

Song hỷ chính hồng dán trong phòng nghỉ, chỉ còn lại hai người anh và Thích Mỹ Trân, bánh kẹo cưới chất đầy bàn mặt chực, xác hạt dưa và đậu phộng rơi đầy đất, TV cũng tắt, vắng lặng và tím tím náo nhiệt lúc trước khác nhau trời vực.

Anh chỉ chú ý nhìn cái bật lửa Carl Vuitton màu vàng sừng sò, bỗng lúc này chuông điện thoại tựa như The Ring*, đột ngột vang lên, Thích Mỹ Trân oán trách, "Hiện tại mấy giờ? Gọi điện thoại cũng không chịu xem thời gian." Nhận điện thoại, lui tới một đôi lời, rồi che ông nghe, quay sang Lục Hiền nói: "Tìm anh, không biết là người nào, lại có thể tìm được khách sạn."

* Ring (phiên âm Romanji từ tên nguyên bản tiếng Nhật): bộ phim ma "Cái giếng", tên phim tiếng Anh: "The Ring".

Lục Hiển nhận điện thoại, nhưng ý tứ không muốn ra một chỗ khác nói chuyện, bất động, anh nhìn thẳng vào cô.

Thích Mỹ Trân nghi ngờ, "Em cũng phải tránh đi?"

Anh không nói, ý tứ rõ ràng mời cô đi ra.

"Đại ca ở địa vị người trên hành sự, cử chỉ lẫn hành động đều thay đổi lớn rồi. Được, em hiểu, em đi là được." Cô tự giễu cười một cái, bưng ly trà anh không muốn nhận kia, đóng cửa rồi đi.

Người bên kia chờ lâu, nhưng không mất kiên nhẫn, mà vẫn cười hi hi như cũ, "Chúc mừng chúc mừng, đại lão tân hôn, tối nay dự bị đại chiến ba trăm hiệp, có muốn mang đến một lon Vĩ ca trước giữ thể diện hay không?"

Lục Hiển phì cười, "Có lời nói thẳng."

"OK, OK, tôi không ăm ỉ với anh. Nhưng hôm nay tiểu bảo bối trái tim nhỏ của anh xông vào đồn cảnh sát, còn mời Sếp Đặng tới gặp cả đêm, thật là sắc bén, anh phải coi chừng đó, đại ca."

"Nói chuyện gì?"

"Tôi không rõ là về chuyện gì, nhưng sau khi Sếp Đặng quay về thì sắc mặt nặng nề, chờ mấy ngày nữa sẽ có động tác kế tiếp."

"Anh theo dõi xem."

"Đại ca, rốt cuộc anh có định làm hay không? Đừng vì một cô em nhỏ, làm mình chịu thiệt, tôi đi đường quang, không tranh giành, nhưng người muốn địa vị kia của anh cũng không ít, tự anh suy nghĩ kỹ càng đi, đừng có đùa với lửa, vì nhỏ mất lớn."

"Không tới phiên anh quản chuyện của tôi, cẩn thận việc của anh đi, có gì sẽ liên lạc lại."

Lục Hiển có thay đổi hay không, chỉ có bản thân anh mới rõ.

Còn một thân một mình Ôn Ngọc ngồi trong phòng tạm giam lớn như thế, ba mặt tường lạnh lẽo và khung cửa sắt vây quanh cô lại trong thế giới nhỏ bé, mỗi một tiếng bước chân cũng như gõ nhịp ở trong lòng, đè nén trĩu nặng, càng ngày càng gần.

Hình ảnh bông bèo màu lam, chỉ thiếu chị em La Lan (1) mặc trang phục dân quốc đi giày thêu, là có thể diễn được kinh hoàng lúc nửa đêm rồi.

(1) (Nguyên bản) Roland sister.

Bạn đang đọc truyện *Đêm Nay Rồi Càng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 54: 52. Giấy Giũa Cầu Sinh

Giày da nện trên nền bê tông, cộp cộp cộp cộp, là bùa đòi mạng lạnh lùng trong đêm mưa tiến tới gần.

Đơn giản chỉ là cô đang ở trong một khu nhà cao cấp rộng ba ngàn mét —— mặc sức tưởng tượng khả năng có một lối thoát khỏi khu tạm giam vắng vẻ không người tại Hongkong dưới ảnh hưởng của văn hóa Đông – Tây và chính trị, tất cả hợp lại tạo ra một thế giới, cô hóa thân thành một chính trị gia bụng mỡ chảy xệ hào quang quanh đầu.

Bao nhiêu phù phiếm quanh mình, cũng không bằng co ro trên chiếc giường nhỏ ngủ hết một đêm này.

Vậy mà song cửa sắt phân cắt tạo nên một cái bóng không trọn vẹn của anh, một thân Tây trang màu đen vừa vặn, tóc ngắn chải chuốt gọn gàng, lại còn phối hợp với một khuôn mặt không thể bắt bẻ, cách khoảng năm mét, tay phải đút trong túi quần, chân mày nhíu chặt, làm một nghiên cứu sâu sắc đối với Ôn Ngọc đang nửa nằm bên trong phòng giam. Tiếp đó, rất có thể sẽ viết thành luận văn tám ngàn chữ, nộp lên cho lão giáo sư đại học Khoa học Xã hội hệ Trung văn.

"Bàn về một người phụ nữ hi nộ vô thường", buồn cười nhất là ký tên Lục Hiển, dốt đặc cán mai ở cuối trang giấy.

Càng khó hiểu càng phải nghiên cứu sâu, anh lập chí muốn đọc hiểu cô.

Viên cảnh sát trực gạt chốt mở xuống, kéo cánh cửa trượt ra, anh tiến vào đó, một thân mang theo mùi nước hoa, rượu, thuốc lá, kéo tay cô, "Ồ phòng giam đã chán chưa? Bấy giờ về nhà với anh."

Ôn Ngọc xoay người, liếc nhìn anh, quan sát từ trên xuống dưới, giẫm cọt, "Anh tuấn tiêu sái, quan cốt Tử Tử (1), xem ra hôm nay Lục tiên sinh rất viên mãn rồi, quên chưa chúc anh và Thích Mỹ Trân, sớm sinh quý tử, bách niên hảo hợp."

(1) Tác giả có lời muốn nói (chú thích): quan cốt Tử Tử, đại khái ý tứ chính là anh tuấn nho nhã phong cách siêu nhiên, có dáng vẻ soái ca.

Ngẩng đầu nhìn lên trần nhà trống không, ánh mắt lại rơi vào trong đôi mắt hẹp dài thâm thúy của Lục Hiển lần nữa, "Tôi nhớ cũng là ở đồn cảnh sát, anh rót cho tôi ly trà nói xin lỗi, tôi chúc anh, ừm, một nhà Phú Quý. Tôi rất tò mò, vì sao Lục tiên sinh anh lại không đâm chết tôi?"

Lục Hiển đáp, "Bởi vì anh thích em, muốn bắt em về nhà nuôi ở dưới tầng hầm"

Nụ cười của Ôn Ngọc thê lương, hơn nữa có thể là bị đèn huỳnh quang nhợt nhạt nhuộm thành cái vẻ thê lương không mang theo huyết sắc, cô khẽ thở dài, nói cho chính mình nghe, "Sớm biết như thế, tôi tuyệt không đến gần sân thượng nữa bước."

Điện áp không ổn định, đèn nhấp nháy, hình như cũng ở đây cười nhạo cô thấp hèn.

Còn kẻ quyền thế Lục tới để mang cô đi, kéo cô một cái, "Có lời gì về nhà bàn lại, em đã gặp người nào tâm sự trong phòng giam hả?"

Cô tựa vào anh, cười cười nói: "Thế nào? Lục tiên sinh cũng biết sợ ư?"

Lục Hiển vịn cô, cảm khái, "Không sợ ngồi tù, chỉ sợ một mình em thôi."

Hành lang rất dài, anh dắt tay của cô, dường như phải đi mất cả một đêm.

Cuối lối đi, luật sư Quang đã làm xong thủ tục, chỉ chờ ký tên.

Nhưng Lục Hiển bước trước cô một bước, ký xác nhận trên trang giấy một quyển sổ lớn, rồng bay phượng múa hai chữ "Lục Hiển", dừng ở cột tên người giám hộ.

Còn có chuyện gì làm xong rồi đang chờ đợi về mặt kinh ngạc của cô, xin đưa ra nốt.

"Từ khi nào anh lại trở thành người giám hộ của tôi hả?"

Lục Hiển nắm chặt tay của cô, trước một bước ở phía trước, nhưng không quay đầu lại nói: "Không phải em cũng đoán được anh đã dùng bao nhiêu tiền để mua em từ trong tay cha mẹ em rồi chứ."

Suốt dọc đường trên xe là áp suất thấp, hai người nghen một con tức ở ngực của mình, luật sư Quang ngồi ghế trước, nơm nớp lo sợ không dám nói nhiều, chỉ mong chờ tài xế nhấn mạnh cần ga, nhanh về tới nơi.

Ba giờ sáng, Vu Mỹ Hiền và Ôn Nghiên cả ngày vô sự đã sớm đi ngủ rồi, không có một bóng người trong phòng khách, Ôn Ngọc bị anh kéo một mạch, cuối cùng bị quăng lên trên ghế sofa da màu nâu đỏ.

Lục Hiển cởi áo ra, kéo lỏng cà vạt xuống, vốn là cử chỉ tiện tay khi đã mất sạch kiên nhẫn, xúng vói khuôn mặt anh tuấn tuấn lãng, thân thể thần Mặt trời, song vẫn có thể mê người như thế, khiến người ta muốn phạm tội. Nghe luật sư Quang báo lại, "Đã gặp người bị hại, cũng đàm phán được với cảnh sát rồi, Ôn tiêu thư là vị thành niên, sẽ không lập hồ sơ phạm tội."

"Cô ấy còn nhỏ, không thể lưu lại vết nhơ." Lòng anh buồn bực, bắt được một hộp thuốc, rút ra một điếu rồi lại ném đi, phiền muộn khó chịu không ngớt, gần như muốn nổ tung.

Luật sư Quang gạt đầu, "Tôi hiểu, nhất định làm xong."

Ôn Ngọc cũng đang ở một bên không nhìn được bèn cười ra tiếng, một loại mỉa mai sắc nhọn lạnh lẽo, miệng lưỡi nhắm thẳng vào lòng anh. "Không lưu lại vết nhơ? Anh thuyết giảng những lời này, chẳng phải quá buồn cười rồi sao. Dưới dàn dựng tỉ mỉ của anh trên lưng tôi đã gánh cái tội danh mưu sát cấp một rồi, trừ phi chạy trốn tới Panama, nếu không dù có tới tận Âu Á Bắc Mỹ thì vẫn là những nơi có ký hiệp ước dẫn độ tội phạm, dù có ở chân trời góc biển cũng sẽ bị bắt về nhận tội đi tù. Tôi giải thích như vậy, anh vừa ý rồi chứ?"

"Không sai, anh vừa ý! Em cầm ba mươi ngàn bằng lên máy bay định sang Anh dưới dạng du lịch ngắn hạn sao? Chẳng lẽ có người nào ở Luân Đôn chờ em sao? Nếu không, em bỏ trốn đến Anh định bụng để bọn người nước ngoài vấy bẩn hay là định làm gái chuyên nghiệp?" Được lắm, quyết định rất đúng thời điểm, không nói ra rõ ràng, trong lòng cũng buồn bực tới mức hít thở không thông. "Có tiền không tiêu, có cuộc sống tốt đẹp lại không muốn hưởng. Ôn Ngọc, có phải dây thần kinh nào của em bị chập mạch rồi không?"

Đột nhiên Ôn Ngọc đứng lên, ý chí chiến đấu sục sôi, "Anh cũng biết dùng cái chữ "trốn" này, nếu ăn ngon mặc tốt thì tôi cần gì phải chạy trốn. Nếu không phải anh dùng tôi làm kỹ nữ giá rẻ, ngày đêm căng không ngừng hành hạ, thì tôi sẽ chọn con đường này sao? Tốt hơn là anh nên hỏi chính mình một chút, đã thần kinh phạm phải bao nhiêu tội xấu xa để tiện rồi."

Lục Hiển đứng dậy theo, một gian phòng khách trừ đi xà nhà coi như anh cao nhất, hạc đứng trong bầy gà, bất ngờ chói mắt.

"Em mắc chứng mất trí nhớ à? Anh vẫn chưa đủ tốt đối với em sao? Em nói đi thì đi nói ở thì ở, trên đời chỉ anh mới có thể nhận được em thôi."

"Lục tiên sinh một bó tuổi trí nhớ không tốt, không cần gấp gáp, tôi đếm giúp anh." Hai tay Ôn Ngọc khoanh trước ngực, ngẩng đầu, thân thể nhỏ nhỏ hoàn toàn bị bao trùm trong cái bóng của Lục Hiến, nhưng dường như có lực lượng vô cùng vô tận chống đỡ cho cô, sống lưng thẳng tắp, "Anh hút hít, cưỡng gian tôi, đẩy một cái mạng người lên lưng tôi, dồn mẹ và chị gái tôi vào đường cùng, bây giờ còn muốn giam cầm tôi, biến tôi thành tình nhân của anh? Đồ cặn bã —— anh có từng nghĩ tới không, nếu như Tần Tử Sơn thành công, nếu như anh muốn giết tôi trút hận thì sẽ ra sao?"

Sau đó lại một mình thờ dài, "Như vậy cũng tốt, ít nhất không cần giữ im lặng trước mặt cái kẻ mặt người dạ thú nữa."

Lục Hiến vỗ trán, nhức đầu, uống một hớp trà hạ hỏa. Anh cũng không có sở trường gây gỗ, nhất là đối với phụ nữ, anh không có tự tin thuyết phục cô.

"Anh làm nhiều chuyện như vậy chỉ vì muốn em ở lại."

"Thật vĩ đại."

"Em chỉ cần học cho giỏi, có chuyện cô ta sẽ gánh thay cho em, như vậy không tốt sao?"

"Giúp tôi cảm ơn Lục phu nhân cho tốt."

"Câm mẹ nó miệng!" Thành linh quát lên, chén sứ bị quăng tới khay trà bằng thủy tinh, “choang” một tiếng rồi chia năm xẻ bảy, "Phải, tôi là kẻ cặn bã, tốt nhất hai bàn tay trắng phoi thầy đầu đường. Tôi sinh ra đã cặn bã cả mấy chục năm rồi, không cần lúc nào em cũng phải nhắc nhở."

Ôn Ngọc bị cái âm thanh này làm cho sợ phải lui về phía sau, dựa lưng vào ghế sofa ngăn động tác chuẩn bị sẵn sàng chạy trốn.

Một tay Lục Hiến kéo cô tới bên cạnh, tay cầm cánh tay cô nắm chặt, sức lực rất mạnh gần như muốn bóp nát cô.

Anh nói: "Ôn Ngọc, hết cách rồi, em không có lựa chọn khác. Có trách thì trách em đã ở sân thượng đó mở miệng nói câu nói đầu tiên với anh."

Anh một mực tin tưởng chắc chắn, không buông tay.

Nhưng Ôn Ngọc vẫn đáp trả anh như cũ, bình tĩnh nói: "Không biết, tôi sẽ không yếu đuối như vậy mãi mãi, một ngày nào đó anh sẽ không còn cách nào tiếp tục khống chế tôi nữa. Đến lúc ấy tôi cao chạy xa bay, rồi sống cuộc sống của tôi, chờ tôi gả một vị Đại Luật Sư, con cái đều trưởng thành, sẽ tới nhà giam thăm anh. Anh nhớ đừng vội chết sớm, nếu không, kịch một vai thật chán lắm."

"Em cứ mơ đi!" Anh đề cô lại ở trên ghế sofa, Ôn Ngọc dùng hết toàn lực giãy giụa, cắn một hớp lên hồ khẩu* tay phải anh, đang ngậm cắn chột cảm thấy miệng đầy máu, hình như mùi vị gì sắt rí ra, dĩ nhiên, tất thấy đều từ anh mà ra.

* Hồ khẩu: chỗ giữa ngón cái và ngón trỏ.

Cô như rụng mảy, khoe môi nhuộm máu hơi nhếch lên, rất lớn mật khiêu khích Lục Hiến, "Không phải mỗi một lần anh đều có thể đắc ý, anh chờ xem, năm nay tôi mới mười bảy, chắc chắn dư sức sống lâu hơn anh."

"Được lắm, được lắm." Giận dữ xâm chiếm ý nghĩ, có phải anh nên cảm thấy may mắn, rằng cô gái phản nghịch trước mắt này không phải là con gái ruột của anh, nếu không bốn mươi tuổi cũng sẽ bị làm cho tức chết, "Tìm chết? Thành toàn cho em." Rút dây lưng mảnh ở eo của cô ra, bẻ quặt cánh tay cô lại, trói tay ra sau lưng.

Tiếp theo còn có thể thế nào, vẫn là cái kiểu giải quyết bạo lực cũ.

Mất Ôn Ngọc lộ ra sự khinh bỉ, "Khi dễ phụ nữ khiến anh tràn đầy cảm giác thành tựu sao?"

Lục Hiến đã bắt đầu xé áo sơ mi của cô, "Không có hứng thú với những người khác, duy chỉ có khi dễ em khiến anh đặc biệt hưng phấn thôi."

"Cầm thú."

"Cảm ơn em khen tặng." Ngẩng đầu nhìn, luật sư Quang ở góc phòng đi cũng không được ở lại cũng không xong, nhìn toàn bộ chuyện nhà ông chủ, mặt trắng bệch, chân nhũn ra, cho tới khi Lục Hiến nói, "Còn không đi?" Anh ta hận không thể chạy khỏi đó bằng tốc độ ánh sáng.

Trong phòng khách mỗi một ngọn đèn đều sáng choang, chiếu thẳng lên cô nhếch nhác và không cam chịu. Lần này trực tiếp hơn, anh mang theo tức giận, vén váy đồng phục học sinh màu đen lên, vạch quần lót thật mỏng che giấu ra để ngón tay thô ráp thuận tiện thăm dò thân thể khít chặt của cô, trần trọc dính dấp, cô dần bị ép tới mức thờ dốt, tiếng ngâm mềm mại, là thuốc kích thích cực mạnh, ăn hết Long Tinh Hồ Mạnh, trong nháy mắt trời dậy.

Quần Tây vừa mềm mại vừa rộng rãi, vải dệt bị dục niệm chống lên phô bày mập mờ, theo động tác của anh, như có như không đỉnh bấp đùi cô.

Ghé sát tới hôn khoe miệng cô, môi nóng rực men theo khuôn mặt hướng ra ngoài, đầu lưỡi trơn trượt dán vào viền tai, giọng của anh trầm thấp khàn khàn, không phải là không hấp dẫn, tiếp tục cắn nhẹ nhàng, thì thầm, "Chỉ có lúc này em mới ngoan nhất nghe lời nhất."

"Chẳng qua anh cũng chỉ biết dùng cái loại phương thức này hành hạ tôi mà thôi." Trong mắt cô đã ngấn lệ, nhìn anh xuyên qua tầng sương mờ ảo trong suốt, không hề chân thật.

Anh lau nước mắt cô, "Bởi vì anh lưu luyến si mê em nên mới không quản được mình, Ôn Ngọc, em có ma lực."

giang hồ."

Vẫn còn đang do dự, thời gian từng giây từng phút hồi hải đuổi theo nhau, ban đêm vắng lặng chỉ thấy đèn đỏ bận rộn báo hiệu chuyển bay cất cánh hạ xuống khắp thế giới. Ánh đèn trên đầu mờ ảo mê ly, rọi ánh sáng mờ mờ lộ ra gò má khẽ ửng hồng của cô, kiều diễm ướt át.

Lục Hiển thúc giục, "Suy nghĩ rõ ràng chưa, hả?" Dĩ nhiên anh không dừng tay, váy dài bị ném ra giữa không trung rồi rơi xuống đất, nằm giữa cửa sổ sát đất nhìn ra phong cảnh non xanh nước biếc đẹp đẽ bên ngoài.

Mà trên giường, quanh thân cô chỉ còn sót lại một cái áo sơ mi trắng với phần cổ mở lớn và toàn bộ nút cài rơi sạch, rách tả tơi còn vắt trên đầu vai, càng hiện ra nửa kín nửa hở phong tình, ánh mắt oán hận thắm đẫm ngọt ngào, nghiêng đi, tựa như vuốt mèo cào vào lòng. Liễu Hạ Huệ cũng bị chữa khỏi.

Lại nói một đôi chân tròn bóng cân xứng, bị lồng ngực anh đè ép, uốn cong, uất uất ức ức để ngang trước ngực, đè xuống như * phòng chưa trở mã hết, nơi mềm mại trắng mịn ở bắp đùi, cánh hoa khép chặt, nhỏ đến đáng thương, nhưng kì lạ đang ở trước mắt anh, vô tâm mà rêu rao, tối nay bao nhiêu chuyện xưa bí mật lộ rõ trong màn đêm lạnh lẽo.

Do dự hồi lâu, cô nhắm mắt lại, sau khi chạm khẽ trên môi anh, không tới một giây đồng hồ lập tức nhanh chóng tránh ra, yêu cầu anh tuân thủ lời hứa, "Bây giờ có thể cời trói cho tôi chứ?"

Lục Hiển buồn cười một lúc, nắm cầm tròn tròn của cô, nói: "Không phải em đã biết cái gì gọi là hôn môi chứ?"

Ôn Ngọc phản kích, "Dĩ nhiên anh có kinh nghiệm hơn ở phương diện này, hẳn là có thể đi phục vụ nhà giàu có cô đơn."

Đêm nay, anh quyết tâm muốn mở ra tất cả giác quan mới của cô.

Đầu tiên chỉ là ngậm môi hồng ướt át đầy đặn của cô, nhẹ nhàng mút nặng nề mút, sau khi triền miên, bất ngờ khẽ cắn, dùng đầu đón kích thích thần kinh, rồi lại tiếp tục dịu dàng như nước, trong thế giới cô độc ôm chặt quấn lấy cô, tuy chỉ là một thành tựu huyền hoặc nhưng lại là một giấc mộng anh hùng tha thiết chân thành. Ai nói anh không đọc sách, một cái hôn đủ để kể xong tiểu thuyết tình yêu đó.

"Đến, đuổi đầu lưỡi cho anh." Nói chuyện trên môi cô, mỗi một chữ rất nhỏ không có nửa âm rung động cũng truyền tới từ trên cánh môi chạm nhau, giọng nam trầm khàn tựa như một nhà thơ miên mê hoặc dụ dỗ, Ôn Ngọc không lưu loát, si ngốc ngơ ngác làm theo, Lục lão sư vừa khen một câu "Tốt ngoan" xong thì đã không thể vẫn hỏi chuyện xảy ra nữa rồi.

Anh dẫn dắt, dính lấy, dây dưa, nếm tận từng góc ngách trong miệng cô, tê tê buồn buồn, có chút đau, tiếp theo là đầu lưỡi bức bách hô mưa gọi gió, tham muốn giữ lấy xen lẫn cảm giác chinh phục khiến cô ngập tràn sợ hãi khắp trời đất, tuy do dự, nhưng bàn tay nâng ở sau ót lại không chịu buông ra, chấp nhát ấn cô về phía mình.

Ở cô hít thở không thông trước, anh kịp thời thu binh, đồng thời kết thúc hôn sâu. Sau khi hải hướng về phía cô, khoe miệng tán ra nụ cười không che giấu được, "Có học được không? Có cần biểu diễn lần nữa không?"

Lại đưa tay tìm kiếm một chút trước cơ thể xinh đẹp khả ái, bấm tay vuốt ve ra phía ngoài, cười đến là tà ác, "Mới một cái hôn đã mê mẩn đến như vậy. Ôn tiểu thư cũng muốn rồi hả?"

Ngực Ôn Ngọc phập phồng, tham lam hấp thụ dưỡng khí thiết yếu, chẳng biết hai tay bị trói chặt của cô được cời ra từ lúc nào, vòng lên che gò má hồng rục, xấu hổ và giận dữ tới mức không muốn sống.

Lục Hiển mạnh mẽ kéo hai tay cô ra, rồi hôn đôi môi ướt át sung đỏ không chịu nổi, nói nhỏ giọng mũi đương lúc nồng đậm, "Biến hôn môi thành học Anh văn, một đêm sáng sớm luyện tập với anh, cái này gọi là "khẩu ngữ"."

"Biến thái, ghê tởm, bệnh thần kinh." Nhắc chân đạp anh, chân nhỏ trắng mịn màng lại bị anh chộp gọn trong lòng bàn tay vuốt vuốt, móng tay cong cong như sò biển, từng chút triu mến, thương yêu mu bàn chân, giáo dục cô, "Ồ trên giường, không phải dùng chân như vậy, là như thế này ——" Một tay giữ lấy eo cô kéo về phía trước người, một đôi chân thon dài lập tức đổi thành quần quanh hai bên hông anh, ngay tiếp theo kiều mỵ nhỏ bé đụng vào quái thú trắng kiêu dũng sợ bên dưới quần lót, đang từng chút tiến gần vào, vốn là xông thẳng vào hành lang hoàn chỉnh trong thân thể cô, nhưng trở ngại trong đó chưa giảm, tựa như thuở ban đầu, khiến trên trán anh xuất hiện những giọt mồ hôi lớn như hạt đậu.

Không khỏi cảm thán, "Em siết chặt tới mức có thể giết người."

"Anh rút ra. Đau chết mất. Chết bị vùi dập giữa chợ, anh sớm muộn cũng biến tính vô năng. " Ôn Ngọc đau tới mức phải rụt về phía sau, hai tay được tự do cào cả trước ngực lẫn sau lưng anh.

Lục Hiển không trốn không né, then mặt nói: "Vậy tốt hơn hết là anh nên nắm chặt ngay lúc này, tận hưởng lạc thú trước mắt."

Nhưng mà anh cũng chỉ mạnh miệng, cần hít sâu bình tâm tĩnh khí, mới chịu đựng được không bị tiểu yêu tinh phía dưới ép nộ khí giới đầu hàng.

Tiếp tục di chuyển tay, cầm thật mềm dao động phách lối trước mắt, bóp mạnh gãi nhẹ, khiến cho cô buông lỏng hơn nữa, cho đến khi xụi lơ vô lực, hóa thành một vũng Xuân Thủy nhàn nhạt, dục vọng mới có lại sức sống, đột nhiên xông vào trong cơ thể cô, tình cảnh thu hẹp căng đầy, đền đáp lại trong khi hai chân đã sớm không nhịn được, động tác theo anh đi tới lui về phía sau, lão đạo không thể an ổn.

Ôn Ngọc dựa vào chút sức lực còn lại, móng tay sáng nhọn, khiến trên cổ và cằm anh lộ ra từng vết máu, anh nắm cổ tay cô, cô há mồm cắn, anh thúc

vào nặng hơn, cô lại cắn anh mạnh hơn, hai người hóa thân thành dã thú, chém giết trên giường, cả hai cùng tiến cùng lùi. Chỉ là Lục Hiểu đã biến thái từ nhỏ, đau đớn sẽ chỉ làm anh tăng kích thích gấp bội, túi xuân này đựng cô đều xô ra tiếng động rất lớn.

Cô kiệt lực, buông tay phải đã chồng chất vết thương của anh ra, anh dùng mu bàn tay chảy máu quét xuống người cô, cười nói: "Chảy máu, tiểu A Ngọc của anh, rất đẹp."

Cái giường này, rộng ba mét, anh chính là trời và đất, anh chính là đầu sủi cầm kiếm trăm trăm đong đưa hông và mông, quần anh khi gió là Trương Dực Đức, Triệu Tử Long hay là phu bếp khuôn vác vô danh tiểu tốt, chỉ truy cầu sâu hơn, nặng hơn, nhanh hơn, mạnh hơn.

Chân bị khép lại cong lên, tách ra ở trước ngực, Lục tiên sinh càng già càng dẻo dai, trải qua ba mươi phút cũng không thấy mệt mỏi, ngược lại càng đánh càng hăng, khiến cho Ôn Ngọc tiếp tục khóc hơi sức đều dùng hết cả rồi, còn lại chỉ là kêu cứu mềm nhũn, van xin anh chậm một chút, chậm một chút nữa, mà anh thì sao, thể tất yếu dùng cái này chứng minh quyền sở hữu, muốn in dấu hạ ấn ký ở trong cơ thể cô, viết rõ quyền sở hữu.

Đêm ấy ướt nặng, dính ngán, như gió biển tanh chất, thân thể cô mềm mại dễ vỡ hoàn toàn thỏa mãn gã đàn ông đột nhiên muốn leo lên phá hư, thể tất yếu đập nát cô, bỏ ra, tiến tới nuốt chửng hầu như không còn.

Hồi tưởng lại vừa rồi, cô khiêu chiến ranh giới cuối cùng của anh, luôn miệng nói với anh muốn kết hôn sống chết với người khác, quả thật nằm mơ, anh chỉ cần suy nghĩ một chút cô ôm hôn với một gã đàn ông diện mạo mơ hồ đã lập tức lửa giận ngút trời không thể tự động điều chỉnh được, huống chi từ kết hôn đến sống chết, giữa lúc ở trên giường phạm phải bao nhiêu tội giấu kín.

Trán dán trán, bao nhiêu mồ hôi nóng cũng truyền cho cô, động tác phía dưới không ngừng, cũng có thể nói không chút kiêng kỵ, tề tề hại hơn, anh chủ đạo cô mỗi một lần hô hấp, mỗi một giây nhịp tim, sau khi trăm mặc nhìn gần lại xé rách từng lớp lông phòng bị của cô, đúng, đúng vậy, cô không còn chỗ có thể trốn.

Anh nói Ôn Ngọc, vĩnh viễn không cho rời đi.

Cô giọng nói khàn khàn, hỏi lại anh, "Vậy nếu như mà tôi vẫn đi?"

"Anh sẽ giết chết em." Một chữ cuối cùng rơi xuống đất, đột nhiên Lục Hiểu nổi giận, thô bạo trong lòng ngực phun trào ra kết hợp với nỗi sợ hãi về tương lai không cách nào nắm trong tay đã thúc giục sai khiến anh, giục giã anh, tựa như ma quỷ nhập vào thân, đựng cô không có hơi sức nói thêm nữa, chỉ còn lại khóc thút thít, vì mình cũng vì Lục Hiểu.

Khúc mắc rối rắm mang theo máu triều miên như thế.

Cho tới khi phía chân trời sáng dần, anh mới bắt đầu hưởng thụ chuyện yên tĩnh của anh sau đó, cánh tay vẫn ôm chặt vắt ngang sau thắt lưng cô, không có một phút buông lỏng.

Anh uể oải lay tỉnh Ôn Ngọc, ép buộc cô mở mắt.

"Em muốn ra nước ngoài, đến lúc đó anh sẽ cùng đi với em."

"Tôi yêu quê hương của mình, tôi đã hạ quyết tâm, sẽ không đi đâu hết, sinh lão bệnh tử đều ở nơi đây." Khóc nhiều quá, mí mắt sưng đỏ, chỉ còn lại nước mắt đau thương chua chát, không còn tâm trạng ứng phó với tương tượng mặc sức lúc rạng sáng của anh.

"Chờ kiếm đủ tiền, trước chín bảy# chúng ta đi dân nước ngoài, em thích Anh quốc hay là Canada?"

Năm 1997: ngày 1.7.1997, TQ tiếp nhận Hongkong từ Anh.

"Không có cái gọi là, nhưng mà Anh quốc và Canada chỉ thi hành chế độ bình đẳng nhiều nhất một vợ một chồng, luật pháp quên cho phép vi nhân Lục tiên sinh thiết lập cái chế độ "Di phu nhân"# này."

Di phu nhân (姨太太, Di thái thái): vợ bé, vợ lẽ.

Anh co cánh tay lại, cô lập tức giống như một con mèo nhỏ mới sinh, mềm mại bám vào trước ngực anh, đôi mắt còn ngái ngủ mông lung. Anh yêu thương hôn xuống khóe mắt cô, trách cứ, "Tâm tựa như kim nhỏ."

Ôn Ngọc tiếp lời, "Mệnh tựa như giấy bạc."

"Em đừng có giống như đi tham gia cuộc thi hùng biện."

"Bảo em phải nói gì? Cách sinh tồn cho di phu nhân, hay là bí mật tình sử bà hai người tình? Thực ra hiểu biết chính xác, tôi chỉ biết những thứ này."

Lục Hiểu nói: "Sẽ không quá lâu đâu."

Ôn Ngọc tròn trĩnh mắt, "Phần nhiều là mạng của tôi sẽ không quá lâu dài."

"Có anh ở đây, nhất định A Ngọc sẽ sống lâu trăm tuổi."

"Đúng rồi, cảm ơn anh nhắc nhở, tôi còn muốn mở mắt nhìn thấy anh ——"

"Im lặng, nếu không tiếp tục gia hình."

Ôn Ngọc nhắc chân, đập vào bộ phận nửa mềm của anh, không ngờ lại thành công đánh lên lúc anh lười biếng, anh đau đến cắn răng, hung dữ nói: "Muốn chết sao, xảy ra vấn đề em lấy cái gì bồi thường?"

"Bồi thường một cây hot dog cho anh."

"Hot dog không đủ cứng."

"** cũng có thể?"

"Chế phẩm plastic không có nhiệt độ."

Ôn Ngọc định bảo anh biết, "Đi đốt than củi đi, đồ kém cỏi."

"Đốt than củi? Làm sao anh nỡ bỏ em. Anh vừa đi, ngàn vạn gã đàn ông sẽ nhào tới."

"Anh cho tôi là “Đại Kim bò tốt” (1), người người yêu thích sao?"

Lục Hiển đưa tay sờ một chút súng đồ giữa đùi cô, cười đến mặt, "Tiểu A Ngọc của anh vẫn chưa biết mình có bao nhiêu quý hiếm."

Bệnh thần kinh, cô coi như anh đã bệnh thời kỳ cuối không chữa được. Cô lật người mở radio ở đầu giường lên, đêm khuya có nhiều tiết mục tư vấn cuộc sống, chỉ còn dư một đài phát âm nhạc, người đàn ông dẫn chương trình có giọng nói khàn khàn, trầm trầm tâm sự, giống với Lục Hiển đến mấy phần.

Ôn Ngọc quay sang anh đòi một điếu thuốc, Lục Hiển thắc mắc, "Anh nhớ là em đã cai thuốc mà?"

Cô nhận lấy điếu thuốc, ngậm ở trên môi, "Không đủ kiên định, một dạng giống anh, từ bỏ rồi lại hút."

Cái bật lửa hoạt động, trong bóng đêm yên tĩnh đốt vang lên trong trẻo, ngọn lửa xanh lét xinh đẹp bùng lên, đốt điếu thuốc lạnh lẽo không nhiệt độ. Cô hít sâu một cái, nicotin vào phổi tựa như người tình gặp lại lần nữa sau xa cách, tình ý kéo dài, khó lòng dứt bỏ.

Lục Hiển nhấn diệt khói, nói: "Anh vẫn không chạm tới túi bột kia."

Đã từng gãy gập, do dự, trong những ngày cai nghiện cắt con dù chỉ là bột vôi trắng trộn lẫn với heroin cũng vẫn hấp dẫn trí mạng, cảnh tượng tương tự với lũ khách tuyệt vọng bước đi giữa sa mạc, rốt cuộc gặp được một mảnh ốc đảo chân thật không phải là ảo tưởng.

Phải dựa vào bao nhiêu nghị lực mới chế ngự được, khát vọng trong lồng ngực điên cuồng kêu gào, vượt qua bột tuyết trắng bày tại trước bàn, từng trận mùi thơm lạ lùng kích thích tim phổi, ma quỷ nói đốt nó, hút nó, mặc kệ ngày mai như thế nào, mặc kệ sống hay chết, cho dù còn sống cũng mất đi tôn nghiêm.

Có lẽ là ảo giác, đang lúc ở trong tầng hầm âm u chật hẹp ngập tràn mùi hôi đó, anh nhớ tới bóng lưng thất vọng xen lẫn cô đơn lúc gần đi của cô, một cơn đau bất ngờ tập kích trái tim, giống như khoét thịt, lạnh tri, trần trọc khó yên.

Đã từng đau đớn trước khi lùi bước.

Ôn Ngọc lại nói tới một đề tài khác, "Lục tiên sinh, anh có có yêu người nào không?"

"Yêu?" Lục Hiển khinh thường kéo khoe miệng ra, "Đâu còn là thời kỳ trưởng thành, mở miệng ngậm miệng sinh ra vì tình."

"Thích Mỹ Trân?" Cô thử dò xét.

"Trí tưởng tượng của tiểu nữ sinh. Anh và cô ta, ngày trước là “được chẳng hay chớ”, bây giờ là “cô chết tôi sống”."

"Mẹ của anh thì sao?"

"Chết sớm, sớm giải thoát."

Cô rút ra kết luận, "Anh chỉ thích chính anh."

Lục Hiển quay mặt lại nhìn cô, trầm giọng nói: "Chờ em trải qua sống chết sẽ hiểu rõ, trên đời người không bao giờ phản bội mình chỉ có chính mình."

"Triết Học Gia."

"Lúc anh bảy tuổi thì giành ăn với bầy chó hoang ở đồng rác, mười bảy tuổi bị đánh tới mức chảy máu trong vì ba vạn đồng, không có tiền tới bệnh viện trị thương, sống sót qua ngày nhờ vào ma túy trong một phòng khám nhỏ. Hai mươi bảy tuổi thì sao? Em cũng biết rồi, anh nhảy xuống biển bị gãy tay,

bạn bè xa lánh. Ôn Ngọc, em bảo anh phải yêu ai đây?" Anh tự tay vò rối tóc dài của cô, cười yếu ớt, "Em sao? Thậm chí em vẫn còn là vị thành niên, tạm thời chỉ như vậy."

Những câu nói của anh hết sức chân thực, nhưng Ôn Ngọc vẫn không cam lòng, chỉ có một mình cô vào cuộc trong lượt trò chơi này, hơi bị bất công quá mức.

Bạn phải trải qua, mất đi một lần, rồi mới biết được cái gì là đau.

Giữa lúc trầm tư, thuốc lá trên môi lại bị Lục Hiển cướp đi, dập tắt, môi của anh lại sát tới lần nữa, hoán đổi trên môi rằng cô vẫn còn vương lại một tầng nicotin ngọt ngào.

Là si mê, là xâm nhập và đoạt lấy không bao giờ chán nản.

Không đi tìm hiểu xem ai thích ai, ai lại nợ ai, chỉ trong đêm nay, ôm chuyện vui vẻ trọn vẹn.

Trong radio, người đàn ông dẫn chương trình đang nói về một bài hát cũ thường được thính giả trước đây yêu thích, gọi nhớ tới tuổi trẻ điên cuồng, vì vậy có "Đều trong đêm nay", cùng hòa nhịp với thành giường lắc lư, pháp phồng phập phồng, xuân thủy tràn đầy.

Thiếu nữ khép chặt thân thể lại một lần nữa bị xé rách, vỏ trai ngọc hàm chứa châu, khổ sở nhưng lại là bài văn rực rỡ động lòng.

Sau khi nhạc mở đầu khá dài kết thúc, giọng nói mềm mại rung động màng nhĩ —— "Xin lộ ra, xin lộ ra, nhưng thế giới anh sẽ rộng mở lần nữa. Xin mở ra, xin mở ra, nhưng đôi mắt anh lại tiếp tục nhìn quanh. Khuôn mặt hé ra, là vui mừng sâu khổ. Nằm mơ thấy sẽ lại trở về nơi nào, người nào khua chuông vang lên, xua tan hoảng hốt đang dâng lên. Cầu mong hai cánh tay anh ôm lấy em đêm nay, mà lúc này anh lại hướng về hư không, đêm càng khuya tâm lại càng trống trải."

Cửa khép hờ, anh và cô vô cùng lo lắng hô hấp nặng nề, tiếng thân thể phát ra, anh hung mãnh, cô mềm mại đáng yêu, có phần bất thường đi sâu vào thăm dò người giữa cảm xúc chìm nổi khó xác định.

Yêu một người, có lẽ bởi vì gấp gáp lúc anh nói xin lỗi, có lẽ bởi vì hạnh phúc lúc anh cười, có lẽ là bởi vì dựa vào sau thất lưng gầy nhưng tràn đầy mạnh mẽ của anh.

Hừ —— bạn khó mà nói rõ được.

Đêm hôm sau, trong phòng trà Nhân Văn, Lục Hiển ứng phó với hầu hết người văn phòng di dân, nghe người đàn ông đầu bóng thổi phồng, Canada là Thiên đường nhân gian, tại sao cộng sản và giải phóng lại là ác quỷ đáng sợ như thế nào, hình như trước chín bảy không tuyên chọn di dân, chờ tới khi cách mạng đỏ bao phủ toàn cảng, thì chỉ có một con đường chết thôi.

Sau đó Cố thiếu và anh bàn bạc công việc, Lục Hiển hỏi: "Theo dõi người của cô ta, có tin tức chưa?"

Cố thiếu lắc đầu, "Cô ta quá thận trọng."

"Năng lực Song Phiên Đông kém, ngay cả thứ nửa tàn phế cũng không quản được."

Cố thiếu nói: "Anh ta thích chơi, kẻ thù cũng lấy ra chơi, chỉ không đùa chết, mà là cho anh ta cơ hội để chạy trốn."

Đại Bình gõ cửa đi vào, "Đại ca, tới rồi, quan đức mẫn cán và vợ Song Phiên Đông đi Song Thủ Đảo thuê phòng."

Lục Hiển chậm rãi uống trà, nói: "Bảo người bán cho bọn họ một túi bột."

"Sau đó?" Đại Bình hỏi.

Cố thiếu nhận lấy nói: "Sau đó sẽ báo cảnh sát, ngu ngốc. Chẳng lẽ muốn mày đi bắt gian?"

Hai con hồ ly nhìn nhau cười một tiếng, liên thủ ép trả nợ.

(1) Tác giả ghi (chú thích) ở đây, nhưng bản raw & convert đều không có dấu vết... Hic, khi nào tìm đc chú thích, ta sẽ biên tập sau.

Bạn đang đọc truyện *Đêm Nay Rồi Càng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 56: 54. Biến Cố Năm Vùng

Ôn Ngọc vẫn đi học đều, tốt xấu gì cũng phải học, tức giận và không cam lòng còn sót lại đều bị thời gian che phủ, rồi lại nảy chồi thành một cái gai nhọn, thời thời khắc khắc giày giũa xuyên vào máu thịt, đau đớn khó nhin.

Thành phố Lâm Hải, cuối mùa thu giống như đầu mùa xuân, không thấy được lá cây khô vàng và bầu trời xanh quang đãng, rất nhiều lúc lại bất chợt đổ mưa, thấm ướt mũi chân. Mới ra tới cổng trường, học sinh nữ trẻ tuổi vui vẻ đeo túi sách xô xô đẩy đẩy cười đùa đùa giỡn ven đường, Ôn Ngọc che dù, đi qua phòng học đến cách cửa trường khoảng ba trăm mét, chợt thở dài.

“A” một tiếng, cũng may bên ngoài đồng phục học sinh có thêm một cái áo khoác lót lông cừu Cashmere, ngăn cách cái lạnh mà gió lạnh mùa thu xào xạc thổi tới.

Vẫn chào hỏi chú Vương tài xế, chú Vương khoảng bốn mươi tuổi, đáng hẳn cuộc đời cho Đảng Cứu thế Giê-su, suốt dọc đường nói giáo nghĩa vĩ đại với cô, khuyên mọi người bề khô vô biên, quay đầu lại là bờ.

"Trừ đi học ra còn biết cái gì? Có nào không, ngay cả đàn ông cũng không nhìn nổi, rõ ràng có được một bộ thân thể ngon thế kia. Cô bé xem lại mình đi, mười bảy đó, tóc bóng mượt, da căng mọng, tuổi trẻ hừng hực, thế mà không đánh lại được cái người đàn bà có tuổi đó."

Đưa cái ô cho dì Kim, vừa mới vào cửa, một sợi dây giày Block da cừu vẫn còn giắt bên chân, đã bị Vu Mỹ Hiền giận chó đánh mèo, gió táp mưa rào quất vào mặt, khí thế bà ta quá hung hăng chống nạnh đứng ở ngay giữa phòng khách, dường như đèn thủy tinh kiểu cách nước Anh phía trên đỉnh đầu cũng bị sóng âm làm chấn động rung lắc, Ôn Ngọc nhìn đèn, chỉ sợ bà ta nói nhiều thêm mấy câu nữa, thì đến cái đèn thủy tinh đồ cổ này nặng đến một trăm hai mươi pound cũng suýt hù bị “rụng rời”, trúng ngay vào người bị hại.

Lại muốn gọi xe cứu thương, trả tiền phí thuốc men bồi bổ, còn mời cả người chăm sóc người bị thương, tới lúc ấy được cũng không bù nổi mất.

"Bảo mày nhìn tao đó, sao lại nhìn đèn!" Vu Mỹ Hiền đi tới, đang muốn giữ lấy cô, giữa chừng lại do dự, hình như cố nhẫn nhịn cân nhắc, cuối cùng buông tha, nhưng vẫn duy trì tư thế ôm ngực, một đôi giày cao gót mới màu đỏ, gắng gượng nhìn người trước mắt bà ta, "Không cần nói với tao là không phải mày đã biết cậu ta cưới người khác, dù có muốn làm cái loại nữ chôn phở (1) cũng không đến lượt mày."

Đơn giản chuyện xảy ra thế này, oan gia ngõ hẹp ở trong tiệm châu báu, bà ta và Thích Mỹ Trân tranh chấp một viên kim cương, nhưng chi phiếu của bà ta đã quá hạn, cam đoan Lục Hiền sẽ tới, Thích Mỹ Trân nghe thấy thế, dĩ nhiên không thể thiếu một phen sỉ nhục, một phen mỉa mai.

Đúng là uất ức tận trời.

Ôn Ngọc nhìn Vu Mỹ Hiền đầy bụng tức giận không có chỗ xả, nói giễu cợt: "Kỹ * nữ và Young and Dangerous, đúng là ông trời tác hợp, bà còn nhớ bổ xung bao tiền mừng ư. Chỉ là. Bụng dạ bà cũng chu toàn rồi nhĩ, chẳng lẽ biểu thị sự bất bình thay tôi sao?"

"Ngu ngốc, người nào quán mày." Bà ta bực tức xoay người, hai chân vén lên ngồi ở ghế sofa da, mắt chăm chú nhìn thẳng tắp vào một cái gạt tàn thủy tinh trên khay trà, nghĩ lại về mười năm hai mươi năm trước, bà ta được xưng tụng hai chữ mỹ nhân, nhưng rồi thời gian vô tình, chỉ còn lại mỹ nhân tuổi xế chiều, không còn hào quang nữa, đành phải dòi lý tưởng vĩ đại chuyển xuống một đời sau, nhìn Ôn Ngọc, là hận sát không rèn được thành thép, oán khí ngất trời, "Cứ tưởng rằng mày rất cao quý, cuối cùng cũng chỉ như vậy, làm thiếp cho người ta. Vẫn chỉ là hồ nhão, thua mặt mũi không ra sáng được, thâm càng thêm thâm. Lại càng kém A Nghiên, ít nhất nó còn bắt được tiền ——"

Ôn Ngọc thuận miệng bèn nhận luôn, "Rồng sinh rồng phượng sinh phượng, mẹ làm di phu nhân (vợ lẽ), cho nên tôi nhận được năng lực đó, cả nhà cùng nghề, sau hai mươi năm nữa sẽ xây dựng công ty gia tộc, kế hoạch lớn càng phát triển."

Vu Mỹ Hiền giận phát run, "Đồ con gái kém cỏi, chỉ dám phách lối ở trước mặt tao, có gan thì mày đi tìm bà lớn lý luận."

"Tôi tìm cô ta sao? Chưa từng thấy người tình đi tìm bà chủ để gây sự."

"Mày tìm cô ta lấy tiền đó, đi học cũng chỉ học được ngu ngốc."

Nói đến tiền, lập tức nghĩ đến vấn đề chưa chính thức dính dáng tới Ôn Nghiên, chẳng lẽ ba trăm vạn đã đến tay rồi còn trả lại? Cái này có khác gì cạo xương cắt thịt chứ, "Mày kêu Lục tiên sinh tới giúp một tay, anh ta ăn sạch hắc bạch đạo, giải quyết người bị hại là việc nhỏ thôi."

Ôn Ngọc buông tay: "Sao chính mẹ lại không đi nói? Mẹ vẫn rất có phong thái trước kia, năm đó không giảm, chưa chắc không giải quyết được sinh vật giống đực. Chẳng qua tôi còn có bài tập vẫn chưa xong, mẹ, người còn tức nữa thì phải tới phòng bếp uống nước đá giảm nhiệt đi, nói với tôi cũng vô dụng."

"Xem mày có thể đắc ý đến khi nào! Mày không phải đi, tao gọi chị gái của mày tự mình đi, đến lúc đó mày đừng có mà khóc sụt sùi đòi tự sát đó."

"Yên tâm, tôi giết ai cũng sẽ không giết mình." Phanh một tiếng đóng sầm cửa, bỏ lại Vu Mỹ Hiền miệng đầy oán giận, người giúp việc bị mắng cũng che tai bỏ chạy trốn trong nhà ẩm ướt hoa.

Gọi dì Kim đưa com tới đến phòng, cô không muốn phải đối mặt với vẻ mặt tham lam bán con bán cái của Vu Mỹ Hiền. Tám giờ làm xong bài tập, mười giờ chuyển sang một quyển tiểu thuyết đang lưu hành, cô đi xuống lầu dưới lấy sữa tươi cho dễ ngủ, ban đêm tầng hai biệt thự trống trải không người, chỉ có tiếng lá cây xào xạc hát bầu bạn, một hồi gió lạnh, thổi trúng sống lưng cả người phát rét. Chính là đêm giết người nguyệt hắc phong cao#.

Nguyệt hắc phong cao: trăng mờ gió thổi mạnh □ hoàn cảnh nguy hiểm

Ở phòng bếp, cầm lấy hộp sữa, chưa kịp xoay người đã đụng quý —— một con quý nhiệt độ cao, anh tuần xinh đẹp mê người.

Anh nhốt cô ở giữa cánh tủ lạnh và lồng ngực, cúi đầu ngửi thấy hương dầu gội hoa hồng lưu lại trên mái tóc dài của cô, tuy là mùi thơm tổng hợp hóa học, cũng chưa hẳn là tốt nhất, nhưng đáng quý ở chỗ vừa ý anh.

"Bắt được kẻ trộm đang hành sự, xử em bị giam giữ cả đời."

"Tôi còn là vị thành niên, đề nghị giảm hình phạt."

Lục Hiển nắm cầm cô nói: "Có thể xử nhẹ, nhưng phải thực thi thêm nhục hình#."

Nhục hình: hình phạt tàn khốc.

Ôn Ngọc đỏ mặt, một cái tay bung hộp sữa, một cái tay đẩy anh, "Đi tìm chết, quá ghê tởm, não đầy nước dơ."

Tay của anh xuyên qua dưới nách cô, đặt cô lên trên chiếc bàn dài trong phòng bếp, bên cạnh có chén đĩa xếp gọn, nồi hấp, thớt gỗ, rồi bóp Ôn Ngọc vào một cái, ép sát không để chừa một khe hở.

Đưa tay cầm cổ tay cô, hả hê nói: "Nhìn, tiểu tặc đi trộm, cũng lấy được nhân chứng vật chứng rồi, trộm sữa là tội lớn, còn muốn kháng cự nữa, còn phải phạt thêm roi."

Tiếng khóa kéo gắn trên vải dệt, vang lên trầm muộn. Trong lúc ngỡ ngàng anh đã đỉnh tới sát, điều vô dương oai chặn ngang dưới váy cô. Không ngờ đã dán sát vào chân mịn màng da thịt trơn bóng, chậm chạp mềm nhéo không có ý tốt.

Vẫn còn hỏi cô, "Một ngày không gặp như cách ba thu, nhất định anh để dành ba thu này bù lại cho em."

Ôn Ngọc hơi nghiêng người rồi trừng anh, "Ba thu còn phải giải thích là ba năm."

Anh dùng lòng ngón tay vuốt ve môi của cô, âm thanh cười buồn bực, "Được, đó chính là ba năm, tiểu lão sư nói cái gì chính là cái đó. Ba năm? Sắc bén hơn."

Anh đã đỡ lấy chính mình, ý xấu, từ từ ma sát mép ngoài của cô, làm cô dần dần xui xẻo, dường như thần kinh toàn thân cũng tập trung ở một vài chỗ, nhẹ nhàng một cái đã lập tức dềnh lên con sóng triều không kiềm chế được.

"Kêu lên đi."

"Lục tiên sinh ——" Cô nháy mắt mấy cái, sóng mắt ướt át, một cảm giác tĩnh lặng mà ngây ngô, dẫn dắt anh cúi người hôn.

Khen ngợi cô, "Tốt ngoan. Nóng không?"

Một cái tay của cô giấu sau lưng, cầm lấy dao làm bếp Wusthof, dường như nghe được lời nói dụ hoặc: "Nghe lời, mở chân ra, cho anh đi vào ——" Không đợi cho anh dò nửa cái đầu vào, cô đã đặt con dao vừa sắc bén vừa hiện ánh sáng lạnh để ngang trước ngực.

Lục Hiển cười: "Thú vị, chưa từng có người cầm dao làm chuyện yêu với anh đó."

"Đi tìm chết, quý mới làm với anh." Ôn Ngọc nhắc chân đạp anh, thế nhưng anh lại không miễn cưỡng, một dạng giả bộ hơi lui ra, mặc cho cô chạy đi.

Sinh vật thay đổi không mong muốn sẽ hao tổn không ít sức để đưa nó trở về, nhưng không cần gấp gáp, chờ trở về phòng rồi tính sổ.

Tới khúc ngoặt cầu thang, bắt gặp Ôn Nghiên mặc một bộ váy dây tơ tằm màu tím đậm, lộ ra hơn nửa ngực, cùng với nhũ * nhọn nhô ra dưới tơ mỏng, buồn bã và khiếp nhược nhìn trước mặt anh, dĩ nhiên, còn có dưới khó * phồng lên ở quần áo anh.

Cần cần môi, âm thanh nhỏ nhẹ, "Em gái không hiểu chuyện."

Lục Hiển chậm rãi lên lầu, rốt cuộc, ở trước mặt cô ta đứng lại, nhỏ giọng hỏi: "Cô ấy không hiểu chuyện, cho nên cô tới?"

Cô ta ngửi thấy được hơi thở hormone phái nam, lan tràn xung quanh, làm người ta thần hồn điên đảo, thẹn thùng liếc anh một cái, rồi nhanh chóng cúi đầu, "Lục tiên sinh Man như vậy. (Man: nam tính).

Lục Hiển nghiêm mặt, "Cô có biết cô mang mệnh suy không, cha con Tần Tứ gia đều bị cô hại chết. Tôi nào dám thu nhận, đều do mẹ của cô đổ lỗi nhầm người hai mươi mấy năm, mệnh suy không phải A Ngọc, mà là cô."

Giơ tay lên lần nữa, lạnh lùng xa cách chỉ ngón tay vào Ôn Nghiên, "Nếu không an phận, thì sẽ bán cô đi Nam Dương (Đông Nam Á) làm Gà, a, để hai mẹ cô đi cùng nhau."

"Không được, dù sao tôi cũng là chị họ A Ngọc."

Còn Lục Hiển đã xoay người, trong lòng đang nghĩ, Ôn Ngọc đúng là người biến dị di truyền của sản phẩm di truyền méo mó này.

Trở về phòng, Ôn Ngọc đã tắt đèn, núp ở trong chăn giả bộ quên luôn.

Anh cười nhào tới, một đầu gối ngựa Bắc Mĩ chuyển tới, nệm cũng không chịu nổi nữa.

Cách chăn ôm lấy cô, bàn tay lớn tìm ra khuôn mặt cô, vừa cắn vành tai cô vừa nói: "Mọi việc phải có đầu có cuối, giả bộ ngủ cũng không thể miễn phạt."

"Tôi không ngờ, anh làm đàn ông, trường bối, không thể nhân nhượng tôi một lần?"

"Được được được, anh làm đàn ông, nhưng không phải trường bối, ngàn nhịn vạn nhịn, bỏ qua cho em một lần."

"Hồi chết người, anh không thể tắm rồi mới vào giường được sao?"

"Cùng nhau?"

"Năm mơ."

Phòng tắm, tiếng nước chảy từng giọt tí tách che lấp tiếng thở dốc rên rỉ tỉnh * đè nén của đàn ông, Ôn Ngọc bị giật mình tỉnh lại bởi tiếng chuông điện thoại, bèn gọi Lục Hiến hai tiếng, nhưng không thấy có phản ứng, lập tức không thể làm gì khác hơn là tự mình nhận.

Bên kia đầu dây điện thoại huyền não không chịu nổi, có người cấp bách lớn tiếng kêu vào ống nghe: "D ca, D ca đã xảy ra chuyện. lão Quỷ."

Nghe ra lộn xộn, Ôn Ngọc cắt lời anh ta, "Bây giờ Lục Hiến không tiện nghe điện thoại."

"A tẩu?"

Ôn Ngọc không đáp.

Bên kia nói: "A tẩu, tôi là Đại Bình. Hết sức khẩn cấp, phiền cô nhất định gọi D ca nghe điện thoại."

"Mấy người chờ một lát."

Cô tới gõ cửa phòng tắm, "Đại Bình tìm, hết sức khẩn cấp."

Cửa mở ra, da thịt màu đồng chợt lóa mắt, Lục Hiến một thân trần truồng, đường hoàng đi ra.

Nhận lấy điện thoại, nghe Đại Bình nói: "Lão Quỷ đột kích kiểm tra, kho số ba đã sạch trơn rồi, bốn người trông coi bị bắt."

Lục Hiến phiền muộn, thân thể trần truồng đi đi lại lại trên mặt thảm len lông cừu mềm mại tinh tế, cao giọng mắng, "Fuck you, kho số ba sẽ không ở Nathan Road, tra buôn lậu cũng không tra được nơi đó. Có người phản bội, bán đứng tôi! Không cần lo hàng, chạy thoát quan trọng hơn."

Đại Bình nói: "D ca, trước khi đi em đã phóng hỏa, một phần tiền cũng không lưu lại cho lão Quỷ."

"Chính cậu không có việc gì chứ?"

"Em không sao."

Lục Hiến nói: "Tìm nơi lánh đi đã, bị bắt, tôi gọi cho Cố thiếu đưa tiền."

Cúp điện thoại, lại gọi một cuộc nữa.

Đối phương vẫn cà lơ phất phơ như cũ, "Lão Đại, tôi chờ điện thoại của anh cả đêm đó."

Lục Hiến nóng nảy, trực tiếp nói: "Có nằm vùng ở bên cạnh tôi, cậu có biết không?"

"Cấp bậc cỡ tôi không được đụng tới tài liệu cơ mật, lão đại, tự mình giải quyết cái vấn đề này đi..., tôi còn muốn đi uống rượu."

Ôn Ngọc tựa vào đầu giường nhìn anh, một loại thân thể như tượng đá nước Ý, đường cong tròn nhẵn, bắp thịt nở nang, chỉ liếc mắt một cái đã muốn lộ vẻ háo sắc đỏ mặt tới mang tai, đúng lúc, anh cũng quay đầu lại nhìn cô, hết sức cảm khái, "A tỳ của em đúng là mang suy, ngày mai sẽ bảo hai người họ dọn dẹp hành lý ra khỏi nhà."

Tác giả có lời muốn nói: chú thích: chôn phổ chính là kỹ * nữ hoàn lương.

Bạn đang đọc truyện *Đêm Nay Rồi Càng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57: 55: Man Ngu Bị Bệnh

Edited by: NTL

Beta: zNguyệt tiểu

Ôn Nghiên quay về phòng, vừa khóc vừa trách móc Vu Mỹ Hiền, "Đều tại mẹ, bảo con tự động đưa tới cửa, thật rẻ rúng mà, đến nhìn người ta cũng không thèm nhìn một cái, mất hết cả mặt mũi rồi . . ."

Vu Mỹ Hiền quyết tâm phải làm bằng được, tràn đầy lòng tin, ngồi ở mép giường an ủi cô ta, "Con gái ngốc, con có hiểu là đàn ông dối trá lắm không, A Ngọc còn ở trong phòng, cậu ta thể hiện phiền chán ra mặt cũng là muốn giả bộ thôi, chỉ có điều, làm gì có mèo nào lại không ăn vụng thịt sống, ngày ngày ăn cá cũng ngán muốn chết, đến lúc nếm thử thịt tươi non mềm ừm ực nước như thế sẽ thêm Cậu ta giả bộ tránh đi sao? Chắc chắn một phút nữa thôi là không thể chịu được rồi."

"Mẹ, tốt nhất mẹ nên nói chuyện rõ ràng ——" Ôn Nghiên da mặt mòng, nghe không hiểu.

Vu Mỹ Hiền quay đầu sang nhìn cô ta, "Con đừng nói với mẹ là con không động lòng, vừa nghe đến tiếng động ở cửa người nào chạy ra ngoài đầu tiên, đừng tưởng rằng mẹ không biết."

"Nhưng anh ta là bạn trai của em gái . . ."

"Con cũng đã nói là bạn trai thôi, lại nói anh ta đã kết hôn đâu, A Ngọc với anh ta chẳng qua chỉ là người tình ta nguyện có hợp có tan mà thôi. Lục Hiền một vẻ đại ca phong lưu, hiển nhiên dạng gái đẹp gì chẳng chơi rồi, chị em xinh đẹp, truyền ra ngoài anh ta cũng nở mày nở mặt."

Ôn Nghiên bĩu môi, "Làm sao mẹ biết, ngộ nhờ anh ta thật sự chung tình . . ."

"Vĩnh viễn đừng đặt hai chữ “chung tình” lên đỉnh đầu đàn ông, chỉ khi bọn họ bắt đầu chán thì mới chung tình." Vu Mỹ Hiền đang ăn đu đủ, lại cố tình tiếp tục vấy lên lòng can đảm của Ôn Nghiên muốn cô ta liều thêm một chút nữa, "Một khi chiếm được rồi sẽ trở mặt, đầu tiên là bỏ rơi người vợ đã bắt đầu có tuổi đi, tìm tới đàn bà trẻ đẹp phóng túng rồi sinh con. Như mẹ đây, nửa đời trước thế mà lại ngu ngốc đến mức đi nói chuyện yêu đương với đàn ông, nên mất hết cũng đáng đời lắm." Lại có thể tự hiểu được để thay đổi mình, thời gian dài mới hiểu ra, quả thực là hiếm thấy.

Gần đây Ôn Nghiên ăn uống điều độ, lúc này bụng đã đói đến mức chẳng còn tí sức lực nào, nằm ngả xuống giường miễn cưỡng nói: "Vậy A Ngọc làm sao bây giờ?"

Trong cái gạt tàn thuốc là đồng vỏ dừa, Vu Mỹ Hiền đi rửa tay, để lại ba chữ, "Mặc kệ nó."

Nếu việc có lợi cũng không tới phiên bà ta được hưởng, thì thứ bất lợi cũng không cần bà ta giúp, làm gì phải nhiều chuyện?

Ngày thứ hai Lục Hiền bận rộn kiểm kê sổ sách trừ tính thiệt hại, sau đó lại bị mời đến đồn cảnh sát uống cà phê, cả đêm không về, sứt đầu mẻ trán, nên cũng không còn thời gian đuổi mẹ con Vu Mỹ Hiền đi nữa.

Cho đến khi anh tai qua nạn khỏi trở về, Ôn Ngọc đang mặc áo len sợi to và quần jean cạp cao, đi một đôi giày thể thao Clover, đeo trên vai một cái túi thể thao màu đen, bên trong để vợt tennis và bộ đồ thể thao khá nặng. Tóc đuôi ngựa được buộc cao bằng một cái nơ bướm màu đỏ, cô vừa đi đánh tennis về cùng Đoàn Gia Hào và Thái Tinh Di, từng bước ngẩn đi về phía trước, cả người sáng khoái.

Thích Mỹ Trân đưa anh về, vẫn ngồi ở trong xe, thì bị đám người trẻ tuổi ồn ào vừa hát vừa nhún nhảy bước đi bên ngoài cửa sổ xe làm cho chóng mặt.

Đường mòn giữa hai hàng cây, gió lạnh thổi qua, lá cây ngô đồng tầng tầng lớp lớp che lấp những tia sáng, rợp bóng xanh lục, giữa một khoảng không gian cuối thu có sức sống mạnh mẽ. Từ trên trời xuống dưới đất, xung quanh chỉ có áo len màu đỏ rực như lửa của cô gái, thấp sáng con đường mòn ít người qua lại, hay có lẽ là thấp sáng cái thế giới buồn tẻ vô vị này.

Đi ngang qua một khóm hoa tường vy đơn độc ở ven đường cô gái cũng muốn dừng lại, cúi đầu xuống không biết có phải đang tìm tòi những cánh hoa tường vy bốn mùa vẫn như vậy, rất rõ ràng là hành vi của thiếu nữ.

Đóng kín cửa xe lại, Thích Mỹ Trân có cảm giác lạnh, theo bản năng tự ôm lấy mình, radio trong xe đang phát một bài hát cũ của Mai Diễm Phương, cũng không nhớ nổi tên bài hát là gì, chỉ có thể nghe thấy tiếng hát khàn khàn trầm thấp của nữ ca sĩ, "Gặp nhau ở góc phố, người ta đang xì xào rằng anh không tốt, tay trái mang găng anh cười lạnh lùng bước tới, vô cùng ngạo mạn, nhưng cũng vô cùng hứng thú, bao nhiêu trái tim trao cho anh nhưng đó là tù binh bị vứt bỏ tù binh bị vứt bỏ, nên họ gọi anh là bad boy. Nhưng số mệnh khiến anh gặp phải yêu nữ giữa màn đêm này, đêm nay anh giữ trái tim vỡ vụn của em trong tim anh. . . *"

* Trích lời bài hát “Yêu nữ” của Mai Diễm Phương (1963-2003), nữ ca sĩ, diễn viên Hồng Kông.

Thích Mỹ Trân quay sang nhìn Lục Hiển, ánh mắt rơi vào đám râu ria mới mọc còn chưa kịp cạo đi của anh, không nhìn được khe động khóe miệng, hừ lạnh, "Cứ tưởng rằng hai người tình vững hơn vàng, khó mà tách rời, không ngờ anh mới không xuất hiện có đám ba ngày thôi, cô ta lại sống vô tư dễ dàng chẳng hề lo lắng như vậy." Đứng chỉ có cô ta, trước trước sau sau bận rộn lo cho anh, đau lòng vì anh, không thể bỏ rơi anh. Ngày trước khi chưa kết hôn cô ta chỉ nghĩ đó là vui thú giữa nam và nữ, người tình ta nguyện, phụ nữ có danh phu nhân rồi lại thay đổi rất lớn, chẳng những từ mi chu đáo tràn đầy ấm áp, mà còn càng tham lam hy vọng xa vời hơn, lòng tham không đáy.

Lục Hiển chẳng bận tâm, chỉ cười một tiếng, hơi khom lưng, đề thấp cả người xuống, lướt qua đầu vai Thích Mỹ Trân, qua cửa kính xe, nhìn Ôn Ngọc đang vô cùng vui vẻ hoạt bát trên con đường mòn, trong ánh nắng yếu ớt, tóc đuôi ngựa thật dài lắc lư đung đưa, khắc họa tâm trạng sôi nổi của cô.

"Mỹ Trân, tôi ác đấu với lão quỷ, liều mạng với đối thủ, kiếm được mười tỷ hai mươi tỷ, nhưng cũng chỉ là muốn làm cuộc trao đổi với Thượng Đế, đổi lại để cô ấy thật vui vẻ không buồn không lo đến già." Nhìn một chút rồi lại bật cười, từng giây từng phút mắt không chịu rời khỏi cô gái kia, "Tôi là người cận bã, Thượng Đế và Phật tổ cũng không có thời gian trông nom tôi sống hay chết, tôi đây là loại người không có kết cục tốt." Gõ một cái vào cửa kính xe, âm thanh cộc cộc buồn bực vang lên, "Nhưng tôi cũng có lòng tham, tôi muốn chăm sóc cô ấy nhiều thêm mười năm hai mươi năm nữa, cô có hiểu không?"

"Tôi sao? Tôi hiểu cái gì? Các người tình tình ái ái anh anh em em, tôi cũng chỉ là người ở vòng ngoài, không mua nổi phiếu xem người, còn có ai thể lương hơn tôi nữa đây?" Cô ta nhìn Lục Hiển, mày như lưỡi dao sắc, mắt như sao lấp lánh, thời gian chật vật rồi rầm cũng không làm giảm đi sự hấp dẫn sâu sắc của anh với phụ nữ. Cả đời anh đã từng chọc tới bao nhiêu burom bướm phấn thơm, sợ rằng phải tới sáu mươi tuổi tóc trắng xóa mới nghỉ chân.

Lục Hiển nhìn cô ta, ánh mắt nặng nề, "Nếu tôi là cô, hiện tại nhất định sẽ thu tay lại, ít nhất lúc này còn có tình nghĩa."

Ánh mắt Thích Mỹ Trân né tránh, không muốn nói thêm, "Thế nào? Không muốn đe dọa trực tiếp, muốn chuyển sang nhẹ nhàng vòng vo sao?"

"Bên cạnh vốn chỉ rộng một nghìn mét vuông, chim đại bàng bay lượn giới cũng không có khả năng ẩn nấp cả đời được."

"Vậy anh đi tìm cô ta cả đời."

Giơ tay, chỉ vào cô, Lục Hiển cười to, "Mỹ Trân, yên tâm, tôi dành cho cô một mảnh đất tốt."

"Tôi không ra tay, cũng chỉ vì tôi yêu anh nhiều hơn anh yêu tôi."

"Đừng nóng vội, cô chờ cả đời, có thể chờ đến lúc tôi chịu tin đại bàng bay lượn hay không. Tôi còn muốn về nhà tắm rửa thay quần áo rồi lên giường đi ngủ, không bồi tiếp được." Vỗ vào sau lưng ghế lái, "Đức Trung, đưa chị dâu về."

Thích Mỹ Trân cắn răng, "Anh không cần quá đặc ý."

"Thượng Đế cũng không thể ngăn cản tôi đặc ý."

Cửa xe bị đóng lại cùng lúc trong radio Mai Diễm Phương đang hát đến một câu cuối cùng, "Yêu nữ sắp thu phục bad boy ——" không khỏi chậm chạp.

Lúc này Ôn Ngọc đã đi tới cửa, anh ôm lấy eo cô từ sau lưng, không hề chạm vào người, mà đôi mắt đọng tới là bao vệt tennis, cô nhắm vào đầu anh mà trực tiếp chụp tới, ra chiêu phòng lang* lưu loát. Cũng may anh nhạy bén, giờ tay lên đỡ, bắt được bao vệt bằng tay trái.

* Chiêu phòng lang: thuật phòng thân, chống kẻ quấy rối.

"Em định mưu sát chồng à? Đánh anh thành chấn thương sọ não thì em ngủ với ai?"

"Ai biết là anh, tôi lại tưởng là kẻ giết người đêm mưa, bảo vệ tính mạng quan trọng hơn." Ôn Ngọc ngẩng đầu, trông thấy đáy mắt anh đỏ bừng, râu ria rõ ràng, áo sơ mi và áo khoác vẫn là một bộ từ lúc ra khỏi cửa năm ngày trước, chỉ là áo sơ mi trắng được đi Kim úi tí mi phẳng phiu thì giờ phút này đã nhăn nhúm cả rồi, hình như bị cời ra vò thành một nắm rồi anh cứ thế lại khoác lên người, phong trần một môi trở lại.

Không nhìn được hỏi, "Chuyện âm ỉ rất lớn phải không, nhìn bộ dáng của anh như là năm ngày năm đêm không được ngủ."

"Để cho em chú ý, thì ném ra một tỷ tính là gì." Lục Hiển cười tà ác với cô, làn da mịn màng trơn nhẵn cảm giác dễ chịu, hồng phấn tươi mới, giống như là người đang thèm ăn, "Chỉ là anh đói bụng rồi ——"

"Thì bảo phòng bếp làm Anh điên rồi! Bệnh thần kinh." Lời nói chưa xong, anh đã cúi người xuống cắn một cái ở gò má cô, lưu lại ấn ký hồng hồng, là nước miếng lẫn dấu răng.

Nếu là bình thường, nhất định là cô đã lấy vật nặng chống cự anh rồi, nhưng khi tiếp xúc với nhiệt độ nóng rực khác thường của anh đã làm cô tỉnh táo, nhón chân lên, giơ cao tay, rồi dán sát lòng bàn tay vào trán anh, "Không thể khom người cong đầu gối nhân nhượng cho quý cô đây một chút hay sao?"

"Em cũng không thể cao thêm mười centimet?"

Sắc mặt Ôn Ngọc nặng nề, cô đoạt lấy bao vệt từ tay anh, "Anh đúng là một khối than đốt nóng rồi, không cần chờ tôi ra tay, chưa tới hai mươi bốn giờ nữa, chắc chắn bản thân mình sẽ bị đốt thành ngu ngốc."

"Có thể làm cho Ôn tiểu thư vui vẻ, anh trở thành ngọc cũng được."

Từ cửa sắt đến phòng ngủ, một phen miệng lưỡi tranh luận, anh là kẻ cứng đầu số một, mặc kệ ra sao cũng không chịu đi bệnh viện, thực trẻ con, cũng gần ba mươi tuổi rồi, còn là đáng mày râu cao 1m86, lại sợ bác sĩ áo blouse trắng đeo kính mắt, coi như đám rồng hang hổ vậy.

Sau khi Lục Hiền tắm rửa qua, vẫn phong cách trước sau như một không mặc quần áo từ phòng tắm đi ra, người đã lao đảo không đứng vững nổi, vát và lăm mồi nhắm đúng cái giường mà té nhào xuống, rồi lập tức nằm không nhúc nhích như xác chết, nhanh chóng áp sát cổ gắng mở cái chăn bị ép chặt ra, ngược lại hoàn toàn lộ ra tấm lưng bóng loáng căng đầy và cái mông rắn chắc ngạo nghễ ưỡn lên.

Ôn Ngọc đẩy anh một cái, nhiệt độ trên da cao đến kinh người, cô chỉ sợ anh sốt cao đến chết, "Xoay người lại, đo nhiệt độ."

Anh không để ý tới cô, tiếp tục ngủ. Nhắc chân đạp anh cũng không nhúc nhích, giống như xác chết vậy. Ôn Ngọc không thể làm gì khác hơn bèn nói: "Anh cứ như vậy, toàn thân chỉ chứa ra một chỗ để cho tôi chèn nhiệt kế vào, nghe nói nhiệt độ đo ở hậu môn là chuẩn nhất, anh có muốn thử xem một chút không?"

Vừa dứt lời, xác chết lập tức lật người, lại chỉ vào một cục thịt mềm đang dựng đứng vênh vênh ở trước mắt cô. Cô cũng chẳng buồn nhìn lên, hệt như người đàn bà hung dữ, "Đắp chăn lại, nếu không sẽ cắt đứt nó."

Lục Hiền làm theo, mơ mơ màng màng nói: "A Ngọc, anh đau đầu quá."

Nhiệt độ quá cao khiến cho đầu anh đau muốn nứt ra, cơ thể thì lạnh, còn da lại nóng, bị virus hành hạ còn đáng sợ hơn so cầm dao hay dùng vũ khí đánh nhau.

Cô lấy nhiệt kế để anh ngậm vào trong miệng, lại thử sờ lên trán anh một lần, vẫn nóng bỏng như cũ, "Rốt cuộc là anh đã làm cái gì? Bộ đáng lúc đi ra khỏi cửa cứ như bò đực Bắc Mĩ, không lâu sau lại thất thểu trở về như gà bệnh, em không nghĩ người nhà họ Lục không gì không làm được cũng sẽ bị bệnh đấy, mà còn bệnh đến mất hết sức lực chỉ còn thoi thóp."

"Đi tâm sự với Sếp Đặng"

"Tâm sự? Đi tâm sự hay là giết người."

"Nói chuyện không tốt, sếp Đặng nghi ngờ anh không nói hết, lập tức bị phạt xả quạt gió, để thổi vào người suốt bốn mươi tám giờ." Quạt máy cỡ lớn, cả ba cái mở cùng lúc, người bình thường chưa chắc đã chịu được, anh cũng chẳng dễ dàng gì mới có thể nhích tới cửa nhà.

"Luật sư Quang nhận tiền rồi lại không chịu làm việc."

"Sếp Đặng làm việc vốn kĩ càng, cục cảnh sát lại còn là địa bàn của ông ấy, thì luật sư Quang có thể làm gì được."

Ôn Ngọc lấy một cái khăn đắp nước lạnh đắp lên trán anh, anh lập tức bắt lấy tay cô đặt lên hai gò má của mình, cái lạnh thật dễ chịu.

Cô nhỏ giọng nói thầm: "Luật pháp cũng bỏ sót." Cùng lúc đó, cô lấy nhiệt kế trong miệng anh ra, một trăm lẻ bốn, nhiệt độ quả thực là cao.

"Pháp luật mà không bỏ sót thì làm sao chúng ta lách được." Dĩ nhiên lúc này đầu óc anh đã không còn tỉnh táo, căng ra như muốn nổ tung, anh nắm lấy tay Ôn Ngọc: "Anh đau đầu quá.... .."

"Chắc là có thuốc hạ sốt trong hộp thuốc, nhưng mà không thể tùy tiện dùng Penicillin...."

Lục một lúc cuối cùng cũng tìm được, cô bưng một ly nước ấm tới: "Uống nước trước."

Môi anh nhợt nhạt, nứt nẻ, phủ một lớp da khô trắng bột, yếu ớt đáng thương.

"Uống một viên thuốc rồi ngủ một giấc cho tốt, nếu sau bốn giờ nữa còn không hạ sốt, thì em sẽ gọi chú Vương lái xe đưa anh tới bệnh viện."

Lục Hiền uống thuốc xong vẫn mạnh miệng, một mực từ chối, "Anh không đi, đàn ông bị sốt thôi mà phải vào bệnh viện, hết sức xấu mặt."

Ôn Ngọc hoàn toàn không đếm xỉa đến anh, toan quay người đi thì anh lại gọi, "A Ngọc, đầu anh thật là đau ——"

"Biết anh nhức đầu rồi ——."

Anh làm nũng, "Em đến sờ anh một chút."

Người đàn ông không mặc gì bọc chăn nhìn cô mà cười ngây ngô, Ôn Ngọc bị đẩy lên tình thương của mẹ chi phối, thì bất đắc dĩ than thở, "Anh thật phiền toái."

Anh giữ lấy tay mát lạnh như khối ngọc của cô, "Em sờ đầu anh."

Dờ khóc dờ cười, Ôn Ngọc thấy anh chỉ còn thiếu nước gọi cô là mẹ thôi, "Có phải anh đã bị sốt thành ngu ngốc rồi không?"

Anh nắm chặt tay của cô, thỏa mãn thành tiếng, "A Ngọc, em thật tốt, cái gì cũng tốt."

Nửa tỉnh nửa mê lại còn bỏ sung, "Lúc không mặc quần áo là tốt nhất."

Hiệu quả của thuốc hạ sốt cũng không lớn, nhiệt độ của anh đo được sau bốn giờ, chỉ giảm xuống mức một trăm lẻ hai, hiệu quả rất nhỏ. Khuôn mặt người sắt không bao giờ bị bệnh Lục Hiến đỏ hồng yếu ớt nặng nề ngủ li bì, Ôn Ngọc lập tức đi xuống lầu dưới để tìm số điện thoại liên lạc của bác sĩ tư gia.

Nói xong tình hình chi tiết, thỏa thuận một khoản thù lao lớn, hẹn tới nhà khám bệnh lúc chín rưỡi tối. Tối khi cô lên lầu lần nữa, đẩy cửa ra, lại không chỉ có một mình Lục Hiến ở trên giường.

Ôn Nghiên mặc trên người áo ngủ gọi cảm mà Vương Mỹ Hiến đã lựa chọn kỹ càng, màu hồng đỏ bằng tơ tằm có đai thắt, lại còn có áo choàng voan mỏng đồng bộ cùng màu, làm lộ ra đôi chân thon dài và bộ ngực đầy đặn. Đang vén chăn lên, cầm lấy côn thịt mềm oặt lười biếng đang nằm úp sấp, rồi vươn lười ra ——

Ôn Ngọc tức giận, chị ta cao hơn cô không ít, rõ ràng những mười centimet.

Giơ tay lên gõ cửa, cô dựa vào cửa lên tiếng: "Quấy rầy thì để sau, chị có thể chờ cho anh ta hạ sốt rồi hẵng thực hiện cường gian được không? Nếu không tôi sợ là một lúc nữa không phải gọi xe cứu thương thôi đâu, mà là phải bấm 999 báo cảnh sát tới nhặt xác."

Mà Lục Hiến thì sao, một dạng như xác chết nằm vắt ngang trên giường, chỉ thỉnh thoảng thốt ra một câu, "A Ngọc, đầu anh rất đau ——"

Cho anh đau đầu chết đi.

Bạn đang đọc truyện *Đêm Nay Rời Càng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 58: 56: Mẹ Của A Tỷ

"A Ngọc. " Ôn Nghiên vẫn nằm sấp trên hạ thân người đàn ông, trên tay nắm bộ phận không thể đứng dậy ngay của anh, mắt nhìn thấy Ôn Ngọc, bụng đầy uất ức, dùng ánh mắt thê lương trách cứ cô (Ôn Ngọc) đột nhiên xuất hiện —— đứng là không hiểu chuyện, sao không chờ mười phút nữa hãy trở lại? Chờ đưa vào, lắc lư, gạo nấu thành cơm rồi hãy xem xét.

Ôn Ngọc hít sâu, giả bộ cười, hỏi lại: "Tôi quấy rầy chị hả?"

Ôn Nghiên lưu luyến rồi chớp mũi khỏi hơi thở xạ hương quanh quần phảng phất như có như không, rốt cuộc chịu ưỡn ngực đứng thẳng người đối thoại với Ôn Ngọc. Cô ta lên mặt, môi đỏ mọng xinh đẹp, đáy mắt quyến rũ, hiển nhiên chuẩn bị đã lâu, chỉ chờ hôm nay.

"A Ngọc, em đừng để ý."

"Để ý? Làm sao tôi lại dám không hào phóng như vậy chứ. Vật kia, A tỷ thích dùng lại còn liếm nữa, cũng tùy chị vui mừng ——"

Chỉ nghe nửa câu đầu, Ôn Nghiên đã thả lỏng, "Chị biết ngay là em sẽ sáng suốt, mẹ nói nước phù sa không chảy ra ruộng ngoài, người như Lục tiên sinh vậy không thể nào chỉ có một mình em, dù sao sớm muộn anh ta cũng sẽ dùng tiền ra ngoài chơi bời, không bằng chị đến. " Cô ta nói chuyện thủ thủ thì thủ thủ, hình như sợ đánh thức Lục Hiến đang đang ngủ mê man, trải qua lần khóa thân uy hiếp trắng trợn trước, cô ta cũng có ít nhiều e ngại đối với anh, nhưng e ngại này tuyệt đối không đủ để cản trở ý chí chiến đấu như thiêu thân lao vào lửa.

Bởi vì cô ta thương anh mà, yêu anh dùng mãnh hung hãn lúc làm chuyện yêu ở trên giường, yêu anh thâm trầm khó lường lúc hút thuốc lá, yêu mỗi một tác bắp thịt của anh, mỗi một nhịp đập, cùng với “nhị độ” lớn mạnh hung mãnh trước mắt, oh, vĩ đại dường nào mà dốc lòng yêu. thậm chí cô ta không cầu danh phận không cầu lợi ích, không ngại anh có bao nhiêu cô gái trẻ, thực tế sẽ có bao nhiêu bạn giường, chỉ cầu có thể phục vụ ở bên cạnh anh, mỗi ngày liếc anh một cái, dĩ nhiên, hô mưa gọi gió trao đổi dấn sát thi đấu thể thao trên giường sẽ tốt hơn.

Tất cả những điều trên, đều nhân danh tình yêu.

Có lẽ Shakespeare cũng phải bò lên từ dưới mộ, để viết lên bài hát ca ngợi tình yêu vĩ đại cho cô ta.

Chỉ thiếu nước tới kéo tay của cô, "A Ngọc, em cho phép chị một lần thôi, chị thật sự thích anh ấy. Không đúng vậy không làm được bước này, chị vốn là không phải là người như thế, nhưng thật sự anh ấy rất quyến rũ, chị không không chế được chính mình ——"

Rồi lại gần cô, hình như muốn trao đổi điều tâm đắc với Ôn Ngọc, làm sao vị tay trái gà không chặt này lại khiến đàn ông hết sức vui vẻ thỏa mãn ở trên giường đây. "Chị hiểu rõ cái của D ca anh ấy rất lớn và dùng mãnh, A Ngọc, làm sao em chịu được? Mẹ đã bảo chị mang cao bôi trơn, nhưng chị vẫn rất

sợ, nhìn nhiều một cái đã hưng phấn rồi, làm - sao."

Bụng cuộn lên một chút buồn nôn, Ôn Ngọc bị người đàn bà nửa thân trần trụi trước mắt dùng ánh mắt thiết tha nhìn mà cảm thấy kích động muốn ói, cô giờ tay ra, giọng điệu lạnh xuống, không thể kìm nén tức giận được nữa, chạm tới làn ranh chỉ trực bộc phát, "Chị muốn làm Gà cũng đừng kéo tôi theo, muốn trao đổi kinh nghiệm trên giường, thì chị đi tìm bà ba (Vưu Mỹ Hiền) mà nói, không chừng bà ấy có thể nói hết cả nghìn lẻ một đêm đó."

Đi tới bên giường, vỗ vào gò má nóng rực của Lục Hiền, "Tình —— Lục Hiền —— gọi anh dậy đó."

Lúc này anh mới mơ mơ màng màng mở mắt ra, trông thấy là cô, toan xoay người ngủ tiếp, nhưng không chịu nổi lòng bàn tay của Ôn Ngọc chốc chốc lại vỗ lên mặt mình, phiền não tóm được cổ tay cô, cau mày tròn mắt, "Làm cái gì?"

Sắc mặt Ôn Ngọc trắng bệch, thu lại vẻ mặt giả bộ lạnh nhạt thản nhiên vừa rồi ở trước mặt A tỹ, vừa thấy anh, nước mắt không báo trước lăn xuống thành hàng, không hề dè dặt, từng chút từng chút tiết lộ nỗi lòng.

Cô hát tay anh ra, nhìn Ôn Nghiên ở cuối giường lớn, "Chị họ muốn tâm sự với anh."

Lục Hiền ngồi dậy, lộ ra lồng ngực tinh trắng, chân mỏng màu lam nhạt hoàn toàn che lấp xương hông, đường xương cá lồi sâu, cơ bụng chocolate và cả vùng lông thấp thoáng từ dưới rốn lan xuống, toàn bộ bày ra trước mắt, lúc anh cúi đầu thở dài phiền não, lúc ngẩng đầu lên mắt ben nhợt lướt qua, không có một cái cảm giác không tính *, Ôn Nghiên nói anh thực quyến rũ, nhưng đầu chỉ một từ "quyến rũ" là có thể hình dung được anh, cho dù có nhiều từ văn vẻ hơn nữa cũng không mô tả được tình huống lúc bấy giờ.

Ôn Nghiên trong bộ váy lụa mỏng trong suốt tỏa ra phong tình vạn chủng, đứng ở trước mặt anh, sợ hãi kêu một tiếng, "Lục. Lục tiên sinh."

Nhưng Lục Hiền lại chỉ nhìn đến Ôn Ngọc, cô đã thu hồi nước mắt, hồ hững không nói gì. Cô lại bắt đầu trở về cứng rắn cố thủ lần nữa, đánh đầu thẳng đó không gì cản nổi, không người nào có thể địch.

Tình huống này, đã xảy ra cái gì, trong lòng anh cũng hiểu rõ, cho nên lại nói với Ôn Nghiên: "Cô và mẹ cô, trước chín giờ sáng mai phải dọn đi khỏi đây."

Ôn Nghiên nghe xong lập tức nóng nảy, không để ý còn có người thứ ba ở đây, sáp vào anh lần nữa, một đôi chân trắng muốt quấn chặt hông thon gầy rần ròi của anh, đôi môi đỏ tươi đóng mở trước mắt anh, "Đừng như vậy, đừng như vậy Lục tiên sinh —— em biết rõ anh nghĩ gì. Anh sợ A Ngọc nổi giận? Không sao, cô ấy không ngại, về sau em và A Ngọc sẽ cùng nhau phục vụ anh. " Nhũ * phồng nổi lên cọ sát trên ngực anh, móng tay đỏ hồng vẽ loạn lướt theo bụng bằng phẳng rắn chắc xuống phía dưới, hơi thở cô ta thơm như hoa lan, mỗi một câu, lại dẫn dắt anh chìm đắm trong sự kiểm tìm, "Chị em như hoa, thật thích —— Lục tiên sinh không muốn sao? Thật sự không muốn sao?"

Cô ta đưa vào tầng ngăn cách, còn anh, ước chừng cũng ở đây mỗi một khắc đã động lòng, dục vọng nguyên thủy nhất của đàn ông chi phối đại não, hình như có thể thấy cảnh tượng ngày trước lúc mạnh bạo chơi song phi với mình tình hạnh ba trước mắt anh, nhưng mà người nằm ở phía dưới lại đổi thành Ôn Ngọc —— Ôn Ngọc lạnh lẽo coi khinh anh.

Anh đẩy cô ta ra, bởi vì sức lực đàn ông thật sự lớn, nên lưng Ôn Nghiên đụng vào tủ đầu giường gần như rơi xuống đất, một mảnh đau rất dữ dội.

Nhưng cô ta liếm liếm đôi môi, nếu như định buông ra, thì sẽ không cần phải giả bộ, thế gian người tốt cũng không kém cô ta.

"Lục tiên sinh, anh cứng rồi. Anh cũng muốn mà, cần gì giả bộ? Vừa hay A Ngọc cũng ở đây."

Ngược lại còn nhìn Ôn Ngọc, "A Ngọc, nói thẳng xem, từ nhỏ em đã tốt số, một dạng được bày bán ở ngoài, em xem, chị chỉ bán được cho lão già đáng chết lại không chịu chết, tiền bạc tới tay lại lập tức bị người đòi nợ, còn em thì sao? Chỉ búng một ngón tay thôi, chị bán cho đàn ông như Lục tiên sinh đây. Lúc em không có nơi nào để đi thì A tỹ chứa chấp em, hiện tại A tỹ không còn chỗ nào để đi, nhưng em lại không thể hào phóng một chút xúi sao? Bao nhiêu phần chị một phần? Mẹ nói rồi, có tiền thì mọi người cùng kiếm, lúc này chị em tuy hai mà một. Huống chi chị thật sự thích anh ấy, cầu xin em nhìn tới tình cảm thường ngày, nhường một chút vị."

Ôn Ngọc hít một hơi thật sâu, không biết là tức giận hay đau lòng, trong bụng và lồng ngực sôi trào, sau một lúc lâu, chỉ đành phải cảm khái một câu, "Trước đây chị không như vậy."

"Bởi vì trước đây chị chưa từng hưởng nhân gian lạnh ấm, còn có. tư vị đồng tiền."

"Chị đã bị mẹ dạy hư hoàn toàn."

"Ít nhất mẹ chịu được chị, em thì sao? Trước sau như một vì tư lợi, chỉ lo mình."

"Thì ra là chị và mẹ đều cùng một dạng, gán tất cả điều không như ý thành tội của tôi, hận tôi cản đường các người."

"Chẳng lẽ không đúng? Bây giờ em đang ngăn ở trước mặt của chị rồi đó."

Trong lòng Ôn Ngọc chua xót, "Làm sao chị lại biến thành như vậy?"

Ôn Nghiên cười một cái, thản nhiên đáp lại, "Chị vốn là như thế, ngày trước ở trong nhà ngẫu nhiên có chút thiện tâm, em đã cho rằng chị rất tốt. Có

được những thứ kia, vốn là ở từ “không xung đột”. Không phải là em rất rõ sao? Như thế cũng không nhận ra sao?”

Đôi mắt khuôn mặt A tỷ thăm đạm lại ác độc, cô không thể tiếp tục nhẫn nại, vòng qua giường, định nhắm mắt làm ngo, "Các người tiếp tục, tôi không quấy rầy."

Sau một phút lại bị Lục Hiền một phát kéo về, cô giãy giụa, anh tăng lực, ôm lấy cô nhốt trong ngực.

Đồng thời quát vào cái mặt trang điểm đậm lem luốc của Ôn Nghiên, "Cút ngay lập tức, đừng để tôi nhìn thấy cô lần nữa! Các người không rời đi, tôi sẽ cho người mang các người đi! Còn chờ tôi ra tay hả? Cút!"

Ôn Nghiên chậm rãi đứng lên, nhìn chằm chằm Lục Hiền, khóc khóc cười cười khó phân biệt, "Muốn diễn tình chân ý thiết hả? Được được được, em đi tắm cho thơm tho, đổi một bộ quần áo khác, chờ tôi nay anh đến tìm em."

Rồi lại liếc Ôn Ngọc một cái, "A Ngọc, nghe chị thêm một câu, em không thể chiếm giữ anh ta mãi được đâu. Mẹ nói rồi, loại người như anh ta kiếm chế tâm vì mới mẻ, thì có thể, chứ muốn anh ta nghiêm túc cả đời, làm sao có khả năng? Sớm muộn cũng ra ngoài ăn vụng thôi, đến lúc đó em đừng có ôm chi phiếu đi nhảy xuống biển."

Mẹ mẹ mẹ, mở miệng mẹ, ngậm miệng đều chỉ có “mẹ”, Vụ Mỹ Hiền đã thành đức tin trong lòng cô ta rồi.

Không cần giả bộ, không biết hận này đến từ đâu, thân thiết mà nồng đậm như vậy, cô ta và Vụ Mỹ Hiền đều được đúc ra từ cùng một khuôn, chỉ có thể gặp chứ không thể cầu, đối với kẻ khác loại trong nhà, thì hận thấu xương. Có lẽ cũng bởi vì Ôn Ngọc, bằng quan lạnh lùng, mới làm nền nổi bật lên cái ti tiện của bọn họ, còn nếu như mọi người đều hư hỏng như nhau, tuy hai mà một, chẳng rõ ai cao thượng hơn ai, ai ngờ nghệch hơn ai, thông đồng làm bậy thì mới thật sự là hài hòa.

Ôn Nghiên đóng cửa rời đi, bên trong nhà chỉ còn lại Ôn Ngọc và Lục Hiền, nhìn nhau không nói gì.

Lục Hiền ôm chặt lấy cô, nhiệt độ lồng ngực anh nóng hầm hập gần như muốn làm cô bị bỏng, "Ôn Ngọc."

"Cầu xin anh hiện tại đừng nói gì với tôi, tôi muốn một mình yên lặng một chút."

"Ôn Ngọc, đây không phải là vấn đề của anh."

Ôn Ngọc định đứng lên, ý muốn gắng sức đẩy anh ra, "Tôi biết rất rõ, tôi vẫn biết, tôi đã thăm lăm rồi, cầu xin anh, cầu xin anh cho tôi một phút, lúc này tôi không muốn tranh cãi đúng hay sai với anh."

"Ôn Ngọc! Em hãy nhìn anh!" Anh nắm lấy cằm của cô, ép buộc cô xoay đầu lại, lập tức bắt gặp cô đang cố nén nước mắt, bỗng dưng anh cảm thấy đau xót trong lòng, cúi đầu hôn lên khóe mắt mặn chát nước mắt của cô, "A Ngọc, anh không muốn thấy nhát là lúc em đau lòng."

"Nhìn nhiều rồi anh sẽ quen ——"

"A Ngọc. . . ." Anh than nhẹ, tiếng nói ra như bản hòa tấu, tai nghe không rõ, tiếng động cộng hưởng ù ù, "Em không thể giận anh, anh mới thật sự vô tội, là người bị hại."

"Đúng, anh vô tội, mẹ tôi và chị họ đều là người đáng khinh."

"Chẳng lẽ không đúng? Hai con đàn bà đê tiện, vừa dâm vừa đê tiện, trời sinh đã muốn làm * Gà." Anh lập tức lên tiếng quả quyết, hoàn toàn không để ý sắc mặt tái nhợt của Ôn Ngọc, còn bổ sung thêm, "Bảo mẹ con họ biến, nếu không lại dạy hư A Ngọc của anh."

Ôn Ngọc lạnh nhạt nói: "Lục tiên sinh người quý hay quên, không nhớ rõ là ai mời họ tới? Anh lợi dụng A tỷ và mẹ tôi, không phải là muốn ép tôi cùng đường phải quỷ xuống chịu thua sao. Dừng xong là vứt bỏ ngay, chẳng biết nói lý."

Lục Hiền vuốt ve từ trên xuống dưới làn da lồng ngón tay nhắn mịn không tỳ vết, không nhận được hôn lên khóe miệng cô, nói: "Em còn nhỏ, không hiểu tình người lạnh ấm, người một nhà thì sao? Trên đời chỉ có anh tốt với em thôi."

Cô đã vô lực, hừ nhẹ nói: "Thật cảm ơn anh."

Lục Hiền nói: "Đâu phải anh không mong hồi báo."

Ôn Ngọc nói: "Tôi cho là anh đã lấy sạch lợi ích có thể bóc lột được từ trên người tôi rồi."

"Anh muốn em tốt với anh, vĩnh viễn một dạng như hôm nay." Có lúc đàn ông còn ngây thơ hơn cả trẻ nhỏ, cái lời thề "Vĩnh viễn" này, bạn chỉ có thể nghe một chút mà thôi, muốn tin hả? Sẽ mất đứt nửa cái mạng bạn đó.

"Tôi đề nghị anh yêu đương với củ cải đi."

"Em đừng khóc, chỉ là em quá tức giận thôi, anh giúp em giết họ."

Ôn Ngọc trừng mắt nhìn anh, hận nghiêng răng nghiêng lợi, "Tôi chỉ muốn anh biến!"

Chương 59: 57: Cuối Cùng Cũng Ngược Anh

Đương nhiên Vu Mỹ Hiền sẽ không tự mình rút lui, bà ta là lính Nhật trong Thế chiến thứ Hai, ý chí chiến đấu sục sôi, quyết không đầu hàng, nhất định phải kiên trì đến khoảnh khắc cuối cùng. Thiên hoàng lên tiếng rồi mới nổ bụng tự sát.

Được mấy vị vệ mặt dữ tợn, thân thể cao ráo hung ác giúp một tay, ném quần áo lót đất tiền mà mẹ con họ sống chết không chịu buông ra, dẫn đến một màn thét chói tai của phụ nữ, tựa như móng tay cào lên mặt kính thủy tinh, suýt thủng cả màng nhĩ.

Không trì hoãn, làm sao hai mẹ con Vu Mỹ Hiền và Ôn Nghiên lại tranh đoạt được với phường trộm cướp, thu dọn đồ đạc chuyển nhà hết như vừa trải qua một trận cuồng phong, một loạt quần áo phụ nữ rơi rớt đầy đất, bra màu tím và quần chữ T màu đỏ, nằm rải rác trên mặt nền xi măng, cùng với hai người đàn bà đều bị ném ra khỏi nhà, khiến cảnh tượng càng đẹp một cách thê lương.

Chú Vương nhấn vào nút màu đỏ, cánh cổng sắt tự động đóng lại, để lại Ôn Nghiên ngồi xồm trên mặt đất nhặt nhanh đồng hành trang giá trị xa xỉ của cô ta, trong khi Vu Mỹ Hiền lại chống hai tay ở eo, ngهن cô nhìn về phía cửa sổ nhỏ lầu hai mà mắng.

Bên trong thư phòng, Lục Hiền nhỏ giọng thì thầm, "Thật sự tôi chưa từng thấy, lại có thứ đàn bà khó dây vào như thế."

Gió mang theo hơi lạnh, Ôn Ngọc mặc một bộ áo ngủ bằng bông đứng bên cửa sổ, nhìn hai người thân nhất trên đời của cô ở phía xa xa, kéo rương hành lý mở phân nửa miệng, mang theo tràn ngập oán giận đối với cô, ảo não không cam lòng rời khỏi tòa biệt thự lớn cực kỳ tiện nghi.

Ôn Ngọc nhìn khung cảnh sáng sớm bên ngoài cửa sổ rồi lên tiếng, "Họ muốn đi đâu?"

"Ai quản bọn họ ——" Sau khi ngủ suốt cả đêm, anh mở mắt ra lập tức mạnh như rỗng như hồ, thời tiết không tới hai mươi độ, cũng dám cời trần, một cái quần dài rộng lưng thùng màu xám nhạt neo ở xương hông, phối hợp với bộ dáng biếng nhác uể oải lúc dậy sớm, ôm lấy cô từ phía sau, giữ ở eo, đầu gối lên bà vai nhỏ nhắn của cô, "Đang suy nghĩ gì?"

Ôn Ngọc thờ dãi, "Tôi tiếc hận thay anh, anh ngoắc tay một cái, là hai mẹ con họ sẽ chơi song phi với anh. Mẹ từng trải qua với vô số người, có đủ kinh nghiệm, còn A tỷ thì thanh thuần đáng yêu, yêu anh đến chết. hàng đêm cùng anh tiêu * hồn, chỉ mới tưởng tượng thôi là đã chảy nước miếng rồi, làm sao anh lại nhẫn tâm đuổi họ ra ngoài?"

Anh dán mặt tới, cười hi hi nói: "Tiểu A Ngọc ghen?"

"Buông tay, người nào ghen với anh? Đúng là tự ngược mình."

Cái kẻ cặn bã này, vật thể phía dưới chợt dựng lên cứng rắn cách lớp vải bông mềm mại, một trước một sau cọ xát vào cô, tay đã chui vào vạt áo ngủ của cô, xoa nắn một đôi kiêu nhu bên trong, hết như Sắc Ma vườn lười ra liếm vào mặt của cô, buồn cười nói: "Em đã từng gặp người nào đang ăn quen bảo ngư lại quay sang ăn sò biển chưa? Cái mặt dâm loạn như cô ta, nhìn một cái cũng biết bên dưới rộng thùng thình có thể nhét cả một cây đu đủ sâu riêng vào, còn như A Ngọc của anh. "Đưa tay ra sờ cô một chút, khe hẹp nhỏ bé, cánh cửa khép chặt, ra vào khó khăn, "Nhỏ tới mức khó mà tìm được lối vào —— ah? Em lại giấu bảo bối ở nơi nào? A —— còn dám cản chặt anh? Hả? Tiểu bại hoại."

"Anh cắt đi, tôi không muốn."

Nhưng Lục Hiền lại chẳng bận tâm, ấn cô nằm ở trên bệ cửa sổ, vừa lột quần dài của cô, vừa vô si trâu chọc, "Lúc đầu phụ nữ đều thích kêu không cần không muốn, chờ đến lúc mình hưng (hưng phấn, kích thích) rồi sẽ phải biết mở miệng cầu xin ba tốt anh tốt nhanh một chút nhanh một chút, không bằng em thử gọi anh một câu “ba” xem nào?"

Ôn Ngọc tiện tay kéo một quyển tạp chí đập vào đầu anh, bị anh đoạt lấy rồi ném ra ngoài cửa sổ, tạp chí hàng tháng Cover Girl rơi tòm vào hồ bơi, cũng giống như Ôn Ngọc, hoàn toàn ướt đầm.

"Lục Hiền, cái người này lúc nào cũng chỉ biết cầm thú nổi điên!"

Bấp chân trơn bóng đập loạn một lúc, càng làm máu cầm thú của anh sôi trào, bắt lại gác lên đầu vai, nhân lúc dựa vào vách tường, làm cho cô hết chỗ trốn, chỉ đành phải chịu đựng anh xâm chiếm từng chút một, tách ra thân thể khép lại thật chặt của cô, đến cuối cùng mất hết kiên nhẫn, muốn một lần là xong, chợt đụng vào, hàm chứa toàn bộ, trâu chọc ra tiếng rên rỉ nhỏ nhỏ ngắt quãng.

Ôn Ngọc cắn môi nói: "Anh đi ra ngoài, đừng đụng vào tôi, anh bắn chết đi, đừng vấy bẩn tôi."

Anh cúi đầu hăm hờ tiến lên, nhịp độ tính bằng giây, "Anh bắn chỗ nào? Rồi giường xong là rửa nước lạnh ngay."

"Chị ta từng liếm anh."

Anh lại khoác lác vô sỉ, "Làm ơn, em muốn nói cũng phải nói cho rõ ràng, là thiếu chút nữa anh đã bị cưỡng gian, chẳng những em không an ủi anh, mà ngược lại còn ghét bỏ anh sao?"

"Tôi nhìn thấy anh. Ủ, đừng đứng nơi đó. A, không được, không được, anh bỏ qua cho tôi, anh bỏ qua cho tôi đi.
. . . ." Không cho cô nhiều lời, anh sắp làm cho lời lẽ lộn xộn, và rồi đoạt lại chủ động từ trên thân thể. Sau một lúc đấu chọi quần quít trong hành lang chật hẹp, cô vô lực xụi lơ, mà anh cũng không chẳng chiếm được ưu thế, gân xanh dữ dằn trên trán bộc lộ con tức, sớm muộn gì cũng tức chết.

Gió thổi tung rèm cửa sổ, sa màu trắng quần lấy cơ thể trần truồng của cô, tựa như một chiếc áo cưới thánh khiết. Lục Hiểu lộ ra vẻ cười xấu xa, vén hết tóc dài xốc xếch của cô ra trước ngực, đuôi tóc hơi xoắn bị mồ hôi thấm ướt, dính dính với một mảnh trắng tinh như tuyết. Lại tiếp tục vén sa mỏng lên che kín mặt và ngực của cô, thân thể nam và nữ dán sát khăng khít không kẽ hở cùng một chỗ, anh hôn cô qua một tấm màn, ôm chặt lấy cô, tựa như người bệnh nặng, quần lấy thuốc tốt cứu mạng, một lần ranh, hy vọng cuối cùng.

Một giây, hai giây, lụa trắng ướt nhẹp, kết hợp với tiếng khóc vỡ vụn, và rồi cơn gió lớn hơn thổi tới cũng không lay động được rèm cửa sổ vàng nhạt ở lầu hai.

Từ bộ cửa sổ đến bàn đọc sách rồi đến thảm, anh bù đắp cho toàn bộ mấy ngày bị tạm giữ điều tra và xả quạt gió ở sở cảnh sát, trong không khí đều là vị biển mặn mòi, anh đề người cô trên thảm lông dê, thấp giọng thì thầm, "Thật ra thì anh phải cảm ơn mẹ của em, cảm ơn bà ta ngày thường nuôi em tốt như vậy."

"Vậy anh đi mà cưới bà ta."

"Anh không đi ——" Hệt như phường vô lại, anh đang cọ xát trên cô, một thân mồ hôi nóng hổi cũng nhường cho cô, "Anh có A Ngọc của anh.
."

Ôn Ngọc nhắc nhở anh, "Anh còn có Lục Thái (bà Lục, vợ Lục Hiểu), tương lai nếu không ngoài ý muốn, thì nhiều năm sau vẫn còn có nữ sinh trẻ tuổi xinh đẹp vì anh mà người trước ngã xuống người sau đứng lên bằng sông vượt lửa, còn tôi sẽ bị chửi thành tiện nhân, đàn bà luống tuổi, rõ ràng là người đã già, sắc đã tàn phai, không có gì để vui thích nữa, vậy mà còn muốn độc chiếm tuy Lục tiên sinh đã trung niên nhưng vẫn hết sức anh tuấn tiêu sái. Chứ ai biết là tôi bị người ta nắm giữ nhục điểm, chẳng làm gì cũng bị uy hiếp bằng tội danh mưu sát cấp một."

Trong trò chơi tình cảm, hình như bị sập bẫy nhanh nhất luôn là đàn bà, mới chớm động lòng, thì tham sân si bên trong cũng đều bị câu động, có một ngày bạn phát hiện mình tham lam đáng ghê tởm không thuốc chữa được, là biết bạn đã yêu sâu đậm rồi.

Dừng lại dừng lại, phát sinh nho nhỏ, phải bóp chết ngay lúc mới nhen nhóm.

Miền cưỡng mặc lại đồ ngủ đã bị vò nhàu nhĩ, Lục Hiểu ôm cô trở về phòng tắm để tắm.

"Anh đã chuẩn bị xong quỹ riêng cho em, chỉ là em còn ít tuổi, thích chạy khắp nơi, nên mới tạm thời không làm thủ tục thôi."

Cô vô lực, nửa nằm trong bồn tắm mặc anh loay hoay, hé nửa con mắt nói: "Cám ơn anh nhé, Lục tiên sinh, ra tay hào phóng, không thua gì ông chủ bến tàu lớn, nên chẳng tôi còn phải đi thi Hoa Hậu Hồng Kông, nâng cao giá trị con người nữa?"

Nước ấm vừa vắn, anh cầm vòi hoa sen tắm rửa nửa người dưới xanh xanh tím tím thăm không nỡ nhìn của cô, "Nếu em dám đi, thì chặt luôn chân em đó."

Ôn Ngọc khê thờ dóc, "Tốt nhất anh giết tôi đi."

Anh rất nghiêm túc tắm cho cô, sau đó mang cô đã được lau khô ném tới giường lớn, Ôn Ngọc bị quán buồn bực không lên tiếng, hình như anh có chút áy náy, muốn tiến lên dỗ dành, nhưng không tìm được nội dung gì để nói. Không thể làm gì khác hơn là cách một lớp chăn ôm lấy cô, "Lại tức? Cùng lắm thì lần sau anh sẽ nhẹ nhàng."

Cô không để ý tới anh, anh bèn nói tiếp: "Chủ nhật anh đã hẹn xem nhà giá rẻ, muốn căn nào trong số đó, em tự chọn đi."

Không nhận được hôn một cái lên máng da phấn trắng sau tai cô, cười đến hải lòng, "Địa điểm ở Vancouver (Canada), vật đẹp giá thấp, em thích động vật, đến lúc đó chúng ta nhận nuôi hai con, em thích loại nào?"

"Chủ nhật tôi hẹn cùng đi xem cá với đồng học sau giờ học."

"Vậy thì đôi tuần sau, không vội, có tiền, cứ để cho bọn họ đợi."

Sau buổi trưa, anh vẫn như cũ họp ở thư phòng với Cố thiếu, Đại Bình và Sán Vĩ Từ, rèm cửa sổ đã thay mới, thảm cũng đã được giặt sạch, còn xức thêm quá nửa bình nước hoa, Cố thiếu vừa vào cửa đã nhảy mũi không ngừng, Đại Bình kêu la muốn mở cửa sổ mở cửa sổ, chung quy cũng chỉ để xóa bỏ hờn dỗi của Ôn Ngọc.

Nằm vùng đã khóa mục tiêu, mấy người bàn bạc, dự định thả dây câu cá, rồi thu lưới, lão cáo già tự chui đầu vào lưới.

Vưu Mỹ Hiền và Ôn Nghiên không có chỗ nào để đi, lại quay về chỗ ở của Đại Thái, hai mẹ con liên hợp làm cho đầu Đại Thái muốn trúng gió, sau đó

Ôn Quảng Hải mặc một chiếc áo sơ mi cũ buồn bã ỉu xiu ra cửa, kêu Vưu Mỹ Hiền cút, trách mắng Ôn Nghiên, mày họ Ôn, tao cũng không thể bỏ mặc mày, nhưng mày đi ra ngoài làm chuyện mất mặt, chớ có trách tao không nể tình. Hình như cùng họ Ôn với ông ta vẫn là tam sinh hữu hạnh (#), đã tu luyện từ kiếp trước, nhưng không tự cúi đầu nhìn lại bản thân mình, còn được coi trọng mấy cân mấy lượng.

(#) Tam sinh hữu hạnh: Vận may ba kiếp (thành ngữ); “Tam sinh” theo quan niệm của nhà Phật là: tiền sinh, kim sinh và lai sinh (có thể hiểu là: kiếp trước, kiếp này và kiếp sau), còn “hữu hạnh” nghĩa là “có may mắn”.

Cuối cùng còn mắng cả Đại Thái, một chút xíu chuyện nhỏ cũng náo loạn khiến mọi người đều biết, tất cả lảng giềng đổ ra xem náo nhiệt, không biết xấu hổ? Mua thức ăn chưa? Nấu cơm đi bà tám.

Ai còn nhớ trường nữ Âu Ngọc Phân của phú thương Mã Lai, những năm sáu mươi một nhà trăm hộ mong con gái được nở mày nở mặt, thiếu chút nữa là cô ta được gả sang Đài Loan, trở thành phu nhân thượng tướng.

Vậy mà Ôn Ngọc không ngờ rằng, sẽ có một ngày, cô phải một mình đối mặt với Thích Mỹ Trân. Ngày trước cô ta và cô chỉ là người qua đường mà thôi, nhưng bây giờ cô là kẻ thứ ba bị vạ người phi nhỏ, còn cô ta thì sao, thuận lợi vui vẻ làm vợ lớn khi phái mười phần, đầu Ôn Ngọc có trăm hay vạn cái miệng cũng không thể bào chữa, Thích Mỹ Trân chỉ cần lau khô mắt, muốn nói lại thôi, tự nhiên sẽ có ngàn vạn dư luận chính phạt tội nhân giúp cô ta.

Giày cao gót màu đỏ nện trên mặt đất, cộp cộp thu hút ánh mắt xung quanh, quán cà phê ngoài trời, bàn tròn nhỏ màu râm nắng và bạt che nắng màu xanh đậm, Thích Mỹ Trân mặc một thân đồ công sở Mặc Lan chiết eo, trên đầu mang mũ che nắng kiểu Anh khoa trương giữa ngày mưa dầm, còn đối diện là Ôn Ngọc mang túi sách đặt trên bàn, đồng phục học sinh không đổi, dây cột tóc màu xanh dương nhạt buộc hờ tóc thành một cái đuôi ngựa, tóc hơi xòa xuống, theo gió buổi chiều muộn phát lên gò má cô.

Phục vụ đứng một bên chờ gọi đồ, Thích Mỹ Trân hỏi ý kiến Ôn Ngọc, một ly trà Trung Quốc và một ly Cappuccino, Thích Mỹ Trân vừa mở miệng, lại nói với cô về tuổi tác, "Cô xem, phụ nữ thật kỳ diệu, một ly thức uống cũng có thể tiết lộ số tuổi."

Cuối cùng Ôn Ngọc tuổi trẻ, không chịu nổi nói chuyện tào lao quanh co lòng vòng chẳng có mục đích, đề cập tới chủ đề chính trước, "Cô hẹn tôi, sẽ không chỉ vì sĩ nhục tôi, chỉ đơn giản cho tôi cái tát như vậy chứ?"

"A ——" Thích Mỹ Trân rút ra một điều thuốc lá thon nhỏ màu trắng dành cho phụ nữ rồi kẹp ở giữa ngón trỏ và ngón giữa, cơ thể hơi ngửa ra sau, lộ ra cằm nhọn, lại thêm một nụ cười quyến rũ diễm lệ khác, lập tức trở thành cảnh tượng nữ nư vương trong phim ảnh kinh điển, sau khi cười xong lập tức phát lực, "Tôi và anh ta sớm đã ăn ý, trước khi kết hôn cũng biết Ôn tiểu thư tồn tại. Cô cũng hiểu anh ta mà, đàn ông như Lục Hiền vậy, đã bị đàn bà làm hư từ sớm rồi, trừ cái việc anh ta tự cho là mối tình đầu thiêng liêng ra, hai mươi mấy năm không động lòng với ai, chứ tôi cũng chẳng có thời gian lo lắng những việc này của anh ta."

Ôn Ngọc nhảy cảm cảnh giác, nghe một hai từ lập tức hiểu rõ Thích Mỹ Trân muốn tới làm cái gì, rốt cuộc thực tế vẫn là thực tế, mặc kệ mộng có đẹp thế nào, cuối cùng một ngày đều sẽ bị thực tế xé rách.

"Lục Thái muốn gì, không bằng nói thẳng vào vấn đề đi. Quan hệ giữa hai chúng ta cũng đủ lúng túng rồi, cho nên không cần phải trang mô tác dạng (giả vờ giả vịt)."

Thích Mỹ Trân chậm rãi châm thuốc lá, chặc chặc lắc đầu, thờ dài nói: "Muội muội tử (em gái bé bỏng), một chút cũng không chờ được. Tự nhiên tôi có thiện tâm, muốn giúp cô một chút mà thôi, tránh cho tiểu muội muội (em gái nhỏ) hãm quá sâu, một tấm chân tình trao cho nhau, đến lúc nào đó chia tay, lại tạo ra cục diện người chết ta sống, thì tôi và anh ta đều thấy phiền."

"Chuyện này, cô khuyên tôi không bằng đi khuyên anh ta, có hiệu quả hơn đó."

Thích Mỹ Trân nhướn mày, "Tôi biết rõ anh ta dùng cái gì để giữ cô...cô cảm thấy tôi sẽ nhầm chán như vậy, nói chuyện của cô và Tần Tử Sơn ư?"

"Không gì là không thể."

"Chặc chặc chặc. Chưa thấy quan tài chưa rơi lệ, cô có biết rằng lúc cô dây dưa ở trong phòng với Tần Tử Sơn thì anh ta đã dựa vào sát vách nghe rồi, cô nói một câu nói, kêu một tiếng đau, anh ta đều nghe được rõ ràng. Nhưng anh ta kiên quyết muốn chơi một mũi tên hạ hai con chim, để mặc cô bị Tần Tử Sơn cường gian cũng không ra tay, cô nhìn đi, có lúc đàn ông quyết tâm tàn nhẫn, còn đáng sợ hơn cả dã thú đó."

Một mặt khó coi nhất đã bị vạch trần, còn có cái gì không dám nghe? Ôn Ngọc định ngồi vào chỗ của mình rồi, nghe cô ta nói liên tục thao thao bất tuyệt.

"Lần đầu tiên tôi gặp cô là đã biết cô khác biệt, bao nhiêu đàn bà ở bên cạnh Lục Hiền, không cần anh ta mở miệng, chỉ cần ngoắc tay là lập tức lên giường. Tại sao anh ta lập đi lập lại nhiều lần bắt cô lại, không buông tay, cô đã từng nghĩ tới chưa?" Hỏi xong hoàn toàn không chờ Ôn Ngọc trả lời, đã lấy bằng chứng ra từ trong ví da —— một tấm hình đã phai màu từ những năm tám mươi, cô ta chỉ vào nữ sinh đang mỉm cười dịu dàng trong tấm hình rồi nói, "Chắc là Lục Hiền đã không nói với cô, anh ta đi theo người bà con xa của anh ta là Đường Thúc vượt biên tới cảng, trước hai mươi tuổi cũng sống cùng Đường Thúc của anh ta, cô gái nhỏ trong hình là thật sự nghiêm túc, là mối tình đầu của anh ta. Cô nhìn xem, mắt cong cong, áo trắng váy đen, có phải hình như rất quen không?"

Ôn Ngọc nhìn nữ sinh mềm mại như nước trong hình, mặt ngoài bình tĩnh, nhưng trong lòng bỗng dưng co rút, không biết đau đớn này từ đâu, chỉ vài ba lời của Thích Mỹ Trân đã kích triệt đề thần kinh yếu ớt của cô rồi, tình cảm làm cho lý trí hầu như biến mất sạch.

Thích Mỹ Trân tiếp tục kể chuyện xưa, "Nói thật, mới gặp cô, ngay cả tôi cũng kính sợ, cô và Chân Chân, thần thái giờ tay nhấc chân và giọng nói đều không có chỗ nào không giống, Chân Chân cũng thế, miệng chưa mở thì mắt đã cười, thời thời khắc khắc đều là cô gái hoạt bát, ấm áp dịu dàng, cũng chưa bao giờ tức giận với ai. Đáng tiếc, cô ấy mất sớm, còn cô thì sao? Tôi nghĩ, ngay cả chính bản thân Lục Hiền cũng không phân rõ, là đối mặt với cô, hay là đối với Chân Chân."

Rồi cuối cùng lại nói, "Anh ta có gọi nhầm tên lúc ở trên giường không? Chớ để ý, bởi vì anh ta chỉ có một câu chuyện tình yêu dài lâu này thôi, thật hiếm thấy."

Ôn Ngọc ngụy trang bằng một nụ cười tươi tắn, gương mặt nhìn Thích Mỹ Trân, nói: "Kể xong chuyện xưa của cô rồi hả? Tình thánh Young and Dangerous và nữ sinh ngây thơ, thêm chữ miêu tả nữa, là đủ để đóng thành phim rồi."

"Mạnh miệng gói? Hoàn hảo hôm nay tôi có hẹn với Tiên Tiên. Để tôi giới thiệu trước với cô ——" Lấy thêm hình, ba tấm hình hộp đêm thối nát đặt ở trước mắt, cô gái nhỏ trẻ trung xinh đẹp mặc đồng phục y tá, làn váy mở ở trên đùi, không giấu được nửa bên mông, lộ ra quần lót màu đỏ, đang cọ xát ở trên đùi Lục Hiền, một tấm khác là cô gái mở chân ra, trước sau đều ép trên đầu gối anh, nhẹ chuyển động lung lay, còn tấm kế tiếp là, "sóng lớn" trước ngực nhấp nhô, kẹp lấy một ly rượu, cho anh uống. "Một tháng trước khánh sinh (chúc mừng sinh nhật) anh ta, có nói với cô không? Cô gái nhỏ này gọi là Tiên Tiên, cô xem, các cô cũng chẳng khác nhau mấy."

Đúng lúc, phía xa có người hô một tiếng "chị Mỹ Trân", cũng là nữ sinh vừa mới tan học, đầy trẻ trung thanh thuần, Thích Mỹ Trân kêu cô ta ngồi xuống, chỉ vào Ôn Ngọc nói: "Gọi chị gái ——"

~~~~~
"Gừng" Thích Mỹ Trân càng già càng cay (Không hổ hơn Lục sinh tới 3 tuổi lận), để xem "Tiểu Tam" Ôn Ngọc có thể "chế biến" được món gì với loại gia vị này, mời xem hồi sau...

Bạn đang đọc truyện *Đêm Nay Rồi Càng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 60: 58: Cô Đang Sợ

Mắt ngập nước chuyển sang nhìn cô, màu da trắng nõn, sống mũi lấm tấm tàn nhang, bộ dáng cười khanh khách, ngoan ngoãn gọi một tiếng "Chị gái", khiến Ôn Ngọc cũng muốn động lòng, rồi lại nhìn tới bộ ngực đầy đặn hàng thật thừ thật của cô ta, vấy dài thay vì vấy ngắn cắt giấu một cặp chân thon dài thẳng tắp ở bên trong, khó trách ở trong tấm ảnh Lục Hiền lại cười mê mẩn ánh lên cái vẻ —— đậm đến như vậy.

Cho dù là mình cũng vậy không nhìn được mà, Ôn Ngọc dựa lưng vào ghế ngồi, định dùng Cappuccino ngọt ngào ngụy trang khoe miệng bằng nụ cười thay đổi hoàn toàn, Mọc Mọc gật đầu một cái, không hiểu gì đi tới bên cạnh hai cô gái tình cảm cuồng nhiệt, "Đồng học, chào cô."

"Gọi đồng học thấy nhiều bên ngoài, thật ra thì các cô cũng được coi là đồng nghiệp, hãy chung sống hòa bình, chung sức hợp tác." Chén trà Trung Quốc kia của Thích Mỹ Trân đã nguội lạnh, kẻ sát môi hoa hồng đỏ hoàn mỹ vô khuyết của cô ta, không dám đụng vào mép chén, nhưng vì phải giả bộ người đẹp thành phần tri thức ưu nhã ở quán cà phê góc đường, nên không chịu gọi một cola cầm vào ống hút. Hương thơm ly trà được dùng làm đạo cụ giả trang chống đỡ, một lúc lâu mà Ôn Ngọc vẫn không thể giải thích được, vì sao Thích Mỹ Trân luôn chê bai phụ nữ nhưng lúc nào cũng lấy chủ đề này ra để châm chọc trước tiên, cứ như phụ nữ khắp thiên hạ đều hạ tiện, duy chỉ có cô ta, kẻ đáng khinh bỉ trong chúng loại hạ tiện bậc trung, là đáng giá kiêu ngạo lắm. "Cô là tiền bối, dĩ nhiên cô ta nên gọi cô một tiếng "chị gái"."

Nói xong che miệng cười, thành công làm cho người bên cạnh cũng như chính cô ta (TMT), xếp vào cùng một hạng.

Quả thật Ôn Ngọc nên vỗ tay vì thời khắc tinh thần không ngừng tự hạ mình của cô ta.

Phục vụ mặc áo sơ mi trắng tinh, thất nơ, khom lưng trả lời Tiên Tiên hỏi thăm liên tục, cuối cùng cô ta muốn một ly cola, trộn lẫn đá vụn, phục vụ bị làm khó, hình như là trên thực đơn cũng không có một mục phục vụ "Cola" này, nhưng cũng may anh ta có kinh nghiệm chuyên nghiệp, nên đã nhỏ giọng trả lời được, quyết ý đi báo lại với quản lý.

Ôn Ngọc nhìn đồng phục màu lam nhạt bên trên có thêu "trường cao trung Tiên Định Bang" theo lối chữ viết phồn thể, suy nghĩ một chút, không nhớ rõ đây là một trung học bình dân, hơn một nửa là ở ngoài đảo hoặc là cửa hàng nhà cao tầng giữa ngõ hẹp, nằm ngoài danh sách hơn hai trăm trường học ai mà nhớ nổi, số lượng học viên không đủ lấp đầy một tầng nhà.

Ôn tiểu thư không tự chủ được chua chua, nhỏ mọn quấy phá, không thể ngoại lệ.

Cùng lúc đó, Tiên Tiên cũng đang quan sát Ôn Ngọc, con mắt to và cái miệng nho nhỏ, chẳng lẽ lại sùng bái Ôn Ngọc cùng lứa ở trước mặt sao? Đáng tiếc mascara lông mi của cô ta không đủ chắc và bền, miễn cưỡng chống đỡ được lúc trời tối, làm công việc quá sức, đã hơi vón cục, phai ra, làm cho dưới mắt cô ta mờ hồ có vành xanh đen. Nghiêng đầu nói: "Cô học ở trường nữ sinh Niệm Khoáng Nhật? Thật giỏi giang. Nghe tên cũng cảm thấy đáng sợ, nghe nói ngày ngày các cô đi học bài đến rạng sáng, có thật vậy không?"

Ôn Ngọc giải thích, "Có tin đồn nào lại không đáng sợ, cô xem, hôm nay hình như tôi tan lớp sớm hơn cô."

Tiên Tiên gật đầu một cái, "Cũng đúng —— tôi nghe A Cường nói, trường học của các cô đều là heo bới ra (xấu xí), tất cả đều là anh ta nói quá lên thôi, chứ cô xinh đẹp như vậy, học cũng giỏi. . . . . ." Ngược lại khẽ nói thầm, "Khó trách D ca lại thích cô."

Thích Mỹ Trân vội vàng bổ sung, "Không phải anh ta đối với cô cũng tốt như vậy sao? Dám này cũng muốn ăn."

"Chỉ vì cái trước mắt mà làm hỏng việc, Lục Thái, nếu như tôi là cô, thì hôm nay cũng sẽ không gọi Tiên Tiên. Hề việc gì dùng quá nhiều sức, thường thường hoàn toàn ngược lại, đáng lẽ cô phải coi cô ta như con bài tẩy, để đến về sau từ từ ra."

Ôn Ngọc đột ngột tuyên chiến, cũng làm cho Thích Mỹ Trân không ứng phó kịp, vốn cô ta còn tưởng rằng đã cảm chắc thắng lợi, ai ngờ đối thủ chột tinh táo, cứ như nuốt từng chút thuốc vạn linh, hoặc là trầm mặc lúc trước, chẳng qua chỉ là lẳng lặng quan sát cô ta diễn mà thôi.

"Cũng có chấp gớm, sự thật đặt ở trước mắt rồi mà vẫn không chịu nhận thức, tôi cũng bắt đầu đồng tình với cô đấy. . . . . ."

"Chuyện gì thật?" Ôn Ngọc nhặt hình ở trên bàn, nắm ở trong tay rồi giờ lên, tiếng vang vọng, "Chiếu theo lệ cũ, nhìn lời thoại trong truyện tranh, còn là ảnh chụp trộm, và lại ——" liếc mắt một cái nhìn Tiên Tiên vẫn chẳng hiểu chuyện gì, "Thiếu nữ vị thành niên làm chứng? Chỉ dựa vào những thứ này đã muốn làm định tội cho người ta, quả là Lục Thái có ý nghĩ kỳ lạ, không ngờ cô lại coi thường chỉ số thông minh của tôi, nghi ngờ con người Lục sinh? Tôi nhớ rằng anh ta chính trực tốt bụng, hết sức chung tình, tuyệt sẽ không “tòm tem” bên ngoài. Làm vợ anh ta, Lục Thái không tán thành?"

"Phải, Tiên Tiên là tôi tìm đến, làm quà sinh nhật cho anh ta."

"Xin hỏi anh ta có nhận không?"

"Cô không có mắt, sao không tự xem hình đi?"

Ôn Ngọc cười, rõ ràng rũ mắt xuống nhìn nhìn ảnh chụp, kỹ thuật người chụp ảnh không kém, vừa vặn phản ánh được cảnh tượng nam hôn nữ yêu đương xa hoa đồi trụy lúc ấy, nhưng mà cô lại rành việc mờ to mắt nói láo hơn, "Tôi không tin, anh ta nói đời này kiếp này anh ta chỉ thích một mình tôi thôi, hận không thể mang toàn bộ tài sản hết cho tôi, làm sao có thể ăn vụng? Ở trước mặt tôi ngay cả Lục Thái anh cũng không dám nhắc tới."

Ngực phập phồng, Thích Mỹ Trân điều thuốc thon mảnh trên môi khẽ run, rốt cuộc không nhịn nổi, vỗ bàn, một ly trà nguội đầy tràn gợn sóng lăn tăn, chặn thời gian vô vị của nó, "Được voi đòi tiên, cô cho rằng cô là ai? Chẳng qua chỉ là đồ chơi anh ta bỏ tiền ra mua, giá cao hơn một con phượng lầu một một chút mà thôi, dám rêu rao với tôi sao?"

Tiên Tiên ở một bên uống đồ uống, chán đến chết.

Đột nhiên Ôn Ngọc lại cười thành tiếng, vẻ mặt mừng rỡ như nhìn thấy con mồi mắc bẫy, "Cô đang sợ, Lục Thái. Tối hôm nay, ngay cả chính cô cũng không thể thuyết phục được chính mình. Đối với anh ta, cô đã mất kẻ khả thi, trái lại không thể làm gì khác hơn là nhắm vào tôi, cô muốn làm cái gì, muốn làm tôi cực kỳ hổ thẹn xấu mặt, rồi trong cơn tức giận cãi vã với anh ta đến mức long trời lở đất ư?"

Thích Mỹ Trân mím chặt đôi môi, im lặng.

"Cho tôi một điều thuốc." Không nhận được câu trả lời, cô bèn chủ động, rút ra một điều thuốc lá từ gói thuốc màu vàng kim trên bàn, có chiếc bật lửa bên cạnh bọc sách, ngón bật cái nắp kim loại ra, ngọn lửa xanh lam nổi lên, với cô, trên gương mặt sáng tỏ như ngọc nhuộm ánh nắng cuối chiều, sắc hồng cuối ngày, đẹp đẽ giữa ánh trời chiều tắt dần, cô nhìn ra bên ngoài lan can, xe tới xe lui, rồi bất chợt miễn cưỡng nói: "Hoàn hảo có dự kiến trước, ngồi ở phòng ngoài, nếu không nhất định quản lý sẽ tới mời chúng ta đi ra ngoài nói chuyện."

Tiên Tiên ngồi ở bên cạnh không thể tin, "Này —— sao cô có thể. . . . . Cô là học sinh tư chất nổi trội, cũng hút thuốc lá sao?"

Ôn Ngọc dạy bảo cô ta, "Nhìn người thì đừng chỉ nhìn mỗi mặt ngoài, thật ra thì trong xương, tôi rất hư, giết người phóng hỏa, Vô Ác Bất Tác (không chuyện ác nào không làm)."

Nheo lại mắt, đối mặt Thích Mỹ Trân, "Thật ra thì trong lòng cô đã quá rõ ràng, anh ta lấy cái gì chèn ép tôi... vì sao tôi lại không thể không ở lại. Nhưng mà. . . . . có phải là rất khổ sở không? Nhìn anh ta không nể mặt, càng lúc càng xa, thì ra là hôn nhân không trói buộc được bất cứ kẻ nào, bất cứ chuyện gì, muốn giữ anh ta lại để uống thêm một ly trà, thế nhưng anh ta lại muốn vội vội vàng vàng đi hẹn hò với người đẹp. Vì vậy lại càng hạ thấp mình hơn, hết lần này tới lần khác, liên tục tặng người làm quà cho anh ta. Cô cho rằng tôi làm khổ cô, tôi là chứng ngại lớn nhất cuộc đời này của cô ư, vì vậy tận hết sức lực muốn cho tôi nếm trải khổ sở cô từng phải chịu ư, ngấm ngấm làm việc chưa đủ sao?"

Ngừng một chút, khói ở trên môi, nicotin chui vào miệng mũi, xông vào đại não, trong nháy mắt mê say, hai ba giây ngẩn ngui thất thần, cuối cùng dọc theo vòng khói màu xanh dương nhạt trở về thực tế.

"Rất chờ mong hả, mong đợi tới lúc nhìn thấy tôi khóc lóc nức nở không thể tin, tốt nhất quyết liệt với anh ta, anh chết tôi sống, hai bên tổn hại, cuối cùng anh ta lẳng từ quay đầu, cô dịu dàng bao dung, gương vỡ lại lành. Nhưng mà Lục Thái, kịch bản này không thực tế, bởi vì cô cần đối mặt là Lục Hiểu, như vậy bất kỳ kịch bản cũng không viết xong được, bởi vì anh ta đã tính khó thuần, không thuộc về người bình thường, làm sao cô có thể dùng suy nghĩ người bình thường để đoán lòng anh ta được?"

Sắc mặt Thích Mỹ Trân trắng bệch, nhưng khí thế chưa giảm, cô có ý niệm chống đỡ mạnh mẽ, "Mười bảy tuổi tôi đã quen biết anh ta, vài chục năm nay, mặc kệ bên cạnh anh ta có bao nhiêu cô gái trẻ, cuối cùng vẫn phải về bên cạnh tôi."

Cô ta lớn hơn anh ta ba tuổi, thật sự coi anh ta là tiểu nhi tử (con trai nhỏ), bao dung vô hạn. "Tôi đã nói chuyện với cô, mặc kệ cô tin hay không, thì cũng từng xảy ra rồi."

"Kẻ địch của cô không phải tôi, thì là anh ta. Thật ra thì đại khái cô có thể đổi người để yêu."

Thích Mỹ Trân cười nhạt, "Cô biết cái gì? Cô vẫn chưa đủ tư cách nói mấy cái này với tôi đâu."

"Vậy thì, cảm ơn đã chỉ giáo. Tôi cầm những thứ này để giữ lại hả?"

Thích Mỹ Trân cũng không cự tuyệt, Ôn Ngọc lập tức bỏ toàn bộ xấp hình vào trong túi sách, kế tiếp rút ra hai tờ tiền mặt, để ở dưới ly cà phê, "Hôm nay tôi mời." Đứng dậy cười thân thiện một cái với Tiên Tiên, "Có cơ hội hẹn gặp lại."

"Sẽ. . . . . Hẹn gặp lại. . . . ."

Tiên Tiên lên nói với Thích Mỹ Trân: "Chị Mỹ Trân, cô ấy. . . . . hình như cũng không tức giận."

Thích Mỹ Trân cười lạnh, "Không có phụ nữ nào gặp phải chuyện như vậy mà có thể không quan tâm, mặc dù hiện tại cô ta không nói, nhưng chuyện này cũng sẽ là một cái gai, vĩnh viễn mọc ở trong thịt, lỡ chạm nhẹ sẽ phải đau đến không muốn sống."

Cuối cùng quyết tâm của cô ta và quân xanh (#) của cô ta đã tham chiến.

(#) Quân xanh: kẻ địch giả.

Đường trở về khó khăn khác thường, mỗi một bước đi, đều mang theo sức nặng ngàn cân, chú Vương lái Mercedes ra khỏi bãi đậu xe, cô lên xe nhắm hai mắt thúc giục mình mau ngủ, giấc ngủ là thuốc mau quên, có thể có mười phút thời gian quên bên tai kêu gào không ngừng tiếng vang, là Thích Mỹ Trân và cả Lục Hiểu, hay hoặc giả là bức ảnh cũ sống động, vị kia thật nghiêm túc, thiếu nữ vẫy vẫy tay mỉm cười hồn nhiên, gọi nhớ quang cảnh tuổi thơ của anh.

Đáng buồn là, một lúc trước ý chí chiến đấu còn sục sôi, khoác lác vô sỉ, nhưng bây giờ lại vùi ở trong góc ăn năn hối hận tính là gì?

Tại sao cô lại đau lòng?

Một đêm này mất ngủ, cô không chờ tới đêm theo thói quen, hình như anh luôn là như thế, nói biến mất là biến mất, ba năm ngày không gặp người là chuyện thường, trở về nữa, cũng chỉ là cùng cô ở trên giường làm thành người chơi đùa.

Cô đã bị Thích Mỹ Trân tác động, ngay cả chính mình cũng không nhận ra.

Chủ nhật, có hẹn với Đoàn Gia Hào, chủ yếu là cô đi xem cá.

Cá trong công viên Hải dương có chủng loại và hình dạng phong phú, đồ da cam vàng lục lam chàm tím tựa như cầu vồng trong Thế Giới Dưới Biển, có nhiều thuốc màu đắt giá hơn nữa cũng không vẽ ra được hoa văn trên lưng cá biển.

Gia Hào chỉ vào một con cá trên lưng có đèn lồng tỏa sáng nói: "Trên sách nói trí nhớ của cá chỉ có thể duy trì bảy giây, bạn mới quen, chỉ chớp mắt là quên mất, người nhà cũng thế, người yêu cũng vậy ——"

Ôn Ngọc theo phương hướng ngón tay cậu ta, ngoác nhìn đá san hô, hai con cá tỷ bà lướt qua nhau, chậm rãi hưởng thụ nước biển ấm áp, cuộc sống tốt đẹp, làm cho người ta phải ghen tỵ. "Làm một con cá cũng rất tốt, không phiền não, thống khổ lớn hơn nữa, sau bảy giây là quên mất."

"Không được không được." Đoàn Gia Hào vừa mới cắt tóc, các bạn nhỏ đi qua đi lại trong công viên hải dương nói chuyện lạ của chúng bằng giọng nghiêm túc, có vẻ hết sức ngu đần, "Tại sao mình chỉ có thể nhớ rõ cậu có bảy giây."

Ôn Ngọc cười ra tiếng, "Vừa rồi chị không hề bảo em đi làm cá."

Đoàn Gia Hào bắt đầu soi mói trước mặt thủy tinh công nghiệp, "Như vậy sao được, bạn thành cá, tôi thì không làm cá, làm sao kết hôn với bạn được."

"Làm ơn ——"

"OK, OK, tôi biết rồi, là tôi nghĩ quá xa, chúng ta hẹn hò trước."

"Tôi đồng ý với bạn lúc nào?"

"A, Sa Ngư!" Cả kinh sợ hãi, rõ ràng gần đây mỗi tuần cậu ta đều tới nghiên cứu tình trạng sinh tồn của cá, chỉ nhân cơ hội kéo tay của cô, một dạng kẹo mè xùng bỏ rơi cũng không bỏ rơi được, từ lúc nào cậu ta lại luyện được năng lực si mê đến vậy? Vụng trộm khăn trương đến nỗi chân phát run, Thượng Đế ở trong đầu cậu ta nói, ổn định, ổn định, thành bại ở hành động này.

"Buông tay!"

"Ha ha ——" Cậu ta cứ đứng trước Sa Ngư đang mở to miệng như chậu máu để kiếm ăn mà cười khúc khích.

Buổi trưa, Đoàn Gia Hào muốn mời cô bắt taxi đi vào nội thành, tới một tiệm cơm Tây gia đình ăn bít tết thịt bò Kobe. Nhưng Ôn Ngọc nói muốn đi bộ, Đoàn thiếu gia không thể làm gì khác hơn là buông tha kế hoạch bữa tối dưới nền đã lâu, cho nên tới quán trà gần đó ăn bánh mì kẹp và bánh bao nhân dưa với cô.

Ôn Ngọc đi giày da mới cọ xát vào chân, ở nơi công cộng, ngay trước Đoàn Gia Hào, cô không dám đi động, nhưng hiển nhiên ngón chân nhỏ đã bị cọ xước da, mỗi một bước đi đều như bị mũi dao đâm, đau đến cau mày. Cũng may Gia Hào là thân sĩ tử tử, xung phong nhận việc phải ra khỏi cửa tìm một đôi giày thể thao cho cô, tiểu nam sinh làm việc nói gió thì có mưa, hào hứng ra cửa, nhìn từ xa hết như là vượt chặng đường dài để đấu với Ác Long vì công chúa, lưng lẩy dững mành.

Mà phía sau cậu ta, cuối cùng người đàn ông mang mũ lưỡi trai cũng tìm được cơ hội, lấy mũ xuống, không mời mà tới, ngồi đối diện với cô.

"Cô gái xinh đẹp, uyên ương đông lạnh của cô, bánh mì kẹp và bánh bao nhân dưa ——"

Một người phục vụ bung ba khay, sức lực rất lớn. Ôn Ngọc đưa trà sữa uyên ương đến trước mặt người đàn ông áo đen đối diện, "Sir Đặng đi theo tôi một ngày, khổ cực khổ cực."

"Không sao hết, nhìn tiểu nam sinh và tiểu nữ sinh yêu nhau hẹn hò, vừa đúng như phim truyền hình."

"Tôi xin nhận lời khen của Sir Đặng."

"Tùy cô."

Bạn đang đọc truyện *Đêm Nay Rời Cánh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 61: 59: Lại Lôi Chuyện Cũ

Sếp Đặng mang một cái mũ màu đen, trên mặt trước mũ là một hình gấu trúc lớn hiếm thấy với dòng chữ Anh văn thô tục ít gặp, dễ làm cho người ta hiểu lầm chủ nhân của chiếc mũ lưỡi trai này là một kẻ hận đời, ý đồ lấy kích thích tố (hormone) và mụn để hủy diệt thể giới người trẻ tuổi.

Ôn Ngọc cắn ống hút tò mò hỏi: "Chủ nhật không dành chút thời gian tâm sự với người nhà sao? Sếp Đặng, người bạn nhỏ ở thời kỳ trưởng thành rất khó trị, một câu nói không hợp, là sẽ hận ông cả đời đó ——"

Về mặt Đặng Minh Hiến nghiêm nghị, ánh mắt lạnh thấu xương sắc bén như dao nhìn Ôn Ngọc, bên cạnh bánh mì kẹp bị ông ta cầm vài ba chiếc tấm nhon vào, ông ta hơi nhếch khóe miệng, cố gắng kiềm chế.

"Thế nào, mấy ngày nay Lục Hiến đi trốn nợ, không có sức quản cô ư?"

Ôn Ngọc chống cằm, cười nói: "Ngày ngày anh ta ở nhà hăng hái đọc sách ôn bài, muốn thi ngành kinh tế, ẵm giải Nobel."

Đặng Minh Hiến đen mặt nhăn nhó, Ôn Ngọc nhìn dòng người nhộn nhịp bên ngoài cửa kính, thản nhiên nói: "Sếp Đặng muốn chơi trò đoán suy nghĩ với tôi hả? Đã từng nghe tới câu “lòng của đàn bà như kim dưới đáy biển” chưa? Ông không có phần thắng đâu."

Đặng lại nói: "A Kiên bị ném đến cửa cảnh cục, hai mươi lăm tuổi, đã anh dũng hi sinh vì nhiệm vụ cũng coi như xong. Là Lục Hiến, một phát bắn vào đầu, chạm vào ——" Tay phải ông ta mô phỏng tư thế dùng súng, ngón trỏ nhắm ngay huyệt Thái Dương, con mắt già vẫn đục trợn to, tựa như có thể thu toàn bộ cảnh tượng vào trong tầm mắt.

Ôn Ngọc rừ mí mắt xuống, "Nếu như không phải ông sắp xếp anh ta làm nhiệm vụ nằm vùng, thì cũng không có chuyện gì rồi."

"Lục Hiến chính là con chó điên, chính anh ta cũng không ngờ rằng, nếu như không có pháp trị, thì giới Xã Hội Đen cũng không có cách nào sống sót, cô xem bờ bên kia, chính phủ muốn giết người nào thì giết người đó, anh ta dám vượt biển quay về, sẽ bị bắn chết ngay. Lựu đạn, nổ tung làm cho óc văng khắp nơi, ha ha ha ——" Cô chấp quá cũng là phá hoại, không ngờ lại lộ ra ý định bốc đồng ngay từ đầu, hoàn toàn không có lý trí, lúc này, Ôn Ngọc đã không còn nghi ngờ chút nào, Đặng Minh Hiến sẽ không kiềm chế được mà móc súng ra thực thi sự hung bạo đối với dân chúng.

Ôn Ngọc nói: "Sếp Đặng ông cũng khá mâu thuẫn đấy, vừa nhấn mạnh dùng luật pháp để trị, lại vừa hăm dọa bờ bên kia, có thể muốn làm gì thì làm. Hai mươi năm ông làm cảnh sát nhưng vẫn chưa trải nghiệm đủ những chuyện này sao? Sor-ry, tôi không phải bác sĩ tâm lý, không có nghĩa vụ cho ông lời khuyên. Vì cái gì ông lại đến gặp tôi, không bằng đi thẳng vào vấn đề."

"Cô giúp tôi lấy chứng cứ, tôi giúp cô tìm Tần Từ Sơn."

Một ly uyên ương đông lạnh đã thấy đáy, Đoàn Gia Hào vẫn còn ở phổ đối diện bị cô gái bán hàng quán lấy, Ôn Ngọc theo thói quen, cúi đầu buồn

cười, không khỏi giễu cợt nói: "Sếp Đặng nhớ sai rồi, là ông giúp tôi tìm Tần Tử Sơn, tôi giúp ông lấy được chứng cứ. Sếp Đặng không bị dồn tới đường cùng thì sẽ không tới tìm tôi, đến bây giờ, vẫn còn vờ vịt nói điều kiện với tôi ư?"

Đặng Minh Hiến do dự, "Muốn tôi tin cô, hẳn là cô nên thể hiện thành ý trước."

Vậy mà Ôn Ngọc vẫn thản nhiên, bây giờ không phải là bán tháo hàng tồn kho, mà là cô bán với giá cao, cô đang có ưu thế vượt trội, cần gì phải gấp gáp, "Ông tin hay không cũng không quan trọng. Sếp Đặng đã từng cá cược đua ngựa chưa? Ông chỉ biết rằng trước khi một tiếng súng vang lên thì điểm mấu chốt chắc chắn kiếm lợi gấp đôi là gì chứ? Nhưng mà tất cả mọi người chỉ "vật lộn đọ sức" cho tới khi kết thúc, rốt cuộc, chẳng ai biết được kết quả, công bằng với tất cả mọi, ông nói xem có đúng không?"

Ngày trước ông ta chẳng thêm ngó tới, hôm nay tận lực thành khẩn yêu cầu, ha, trong cuộc sống ý nghĩa sâu xa đều nằm trong một chữ "Chờ" này, dĩ nhiên, điều kiện tiên quyết là mạng cô phải thọ, kéo dài được.

"Cố giữ tăng giá." Đặng Minh Hiến hừ lạnh.

"Sếp Đặng thứ lỗi, giá vàng cũng có lúc lên lúc xuống, hướng chi giao dịch mạo hiểm. Hiện tại do dự, một giây kế tiếp giá lại khác rồi, tăng giá."

Ôn Ngọc nghĩ, trong lòng Đặng Minh Hiến không hiểu được rằng bảo cô quay về là tìm chết bao nhiêu lần. Ngoài mặt vẫn cố ra vẻ thâm trầm, hình như tuổi tác và tuổi nghề từng trải của ông ta vẫn luôn trợ giúp ông ta, hậu bối (kẻ sinh sau đẻ muộn) ở trước mặt chống đỡ với tiền bối, lão nhân không khỏi có cảm giác ưu việt hơn hẳn.

Cuối cùng ông ta đội mũ lưỡi trai lên, để lại một chiếc khăn ở trên bàn, vành mũ sụp xuống che kín nửa gương mặt, cũng không để lại lời thừa thãi cho cô.

Nhưng ăn ý, bắt nhịp với nhau.

Đội tới lúc Đoàn Gia Hào đầu đầy mồ hôi xách theo giày chạy trở về, Ôn Ngọc đã ăn hết nửa bát mì hoành thánh, không biết có phải người gặp chuyện tốt tinh thần thoải mái không, ở trước mặt Đặng Minh Hiến cô cố làm ra vẻ rất lâu, rốt cuộc cũng có thời gian trở lại là mình, không cần phải kiêng dè mà hưởng thụ thức ăn ngon lót dạ tới lúc có cảm giác no bụng.

Đoàn Gia Hào lấy một đôi giày đế bằng màu trắng ra từ trong hộp giày, thiếu niên mảnh khảnh nhưng cao lớn khom người ở dưới bàn com, suýt nữa cầm được bàn chân đã đỏ lên của cô để thay giày cho cô.

Ôn Ngọc nhắc hai chân tránh sang một bên, thật sự hơi lúng túng, "Không cần không cần, để tôi tự làm."

Nhưng Đoàn Gia Hào không nhận ra, vẫn nửa ngồi xổm trên mặt đất, ngẩng đầu cười khúc khích nhìn lại cô, "Họ đều nói nhìn đôi giày này đẹp. . . . . Còn tôi lại thấy chân bạn đẹp mắt, đi cái gì cũng đẹp. . . . ."

Cô giờ tay ra che mu bàn chân, không nhìn được lầu bầu, "Đưa ngốc ——"

"A Ngọc, tuần sau bạn có thời gian không? Chúng ta đi ngắm sư tử biển. . . . ."

"Vẫn chưa tới Chủ Nhật tuần này ——" Lại lấy ra ba tờ tiền giấy đưa cho cậu ta, nhưng ba lần bốn lượt cậu ta vẫn không chịu nhận, Ôn Ngọc không thể làm gì khác hơn đành phải uy hiếp, "Bạn mà không chịu cầm, thì sẽ không có tuần sau."

Lúc này Đoàn Gia Hào mới cúi đầu, "Tôi cảm tôi cảm, tuần sau. . . . . Có chòm sao Sư Tử mưa sao băng, chúng ta đến đỉnh núi được không?"

Phương thức theo đuổi con gái tầm thường cũ kỹ hai mươi ba mươi năm cũng chịu không đổi mới, aizz —— ngu ngốc đến đáng thương.

Trời chưa tới đã trở về "biệt thự Ba La sang trọng sát biển", tới cửa, Ôn Ngọc đi hết đường bèn nói bye bye với Sấn Vĩ Tử bám theo sau, hôm nay thật khổ cực. Sấn Vĩ Tử vô đầu, nhìn xung quanh, đợi cô vào cửa mới dám đi tìm Lục Hiến hỏi báo tình hình chiến đấu.

Một mình cô gái nhỏ giữa tòa nhà lớn vắng vẻ rốt cuộc cũng có hơi thở giống đực, chiếm cứ ở tầm mắt có thể cảm thấy tại mỗi một góc, đều kêu gào anh trở về.

Tám nửa xong, Ôn Ngọc mang theo mái tóc dài đã khô một nửa từ phòng ngủ đi tới thư phòng, bàn đọc sách nhỏ hẹp màu hồng nâu rất khoa trương, đặt ngang ở trước mắt giống như giường xếp, nếu như cầm một lá cờ có chữ sẽ bày ra "to my majesty" thì quả thật có thể trở thành phòng làm việc riêng của Trương Đặc Khu rồi.

Sau lưng là tủ sách âm tường, phải có tới trên trăm quyển sách chen chúc trên đó khiến người bình thường giờ cũng lười, cùng lắm thì lật một trang sách sâu xa khó hiểu, dùng để ngụy trang cho cuộc sống thiếu hụt hơi thở nhân văn của anh.

Anh tựa vào trên ghế, chân dài thẳng tắp được che giấu dưới quần dài rộng lưng thùng, gác ở trên mặt bàn, dưới đế giày là hoa văn sóng lớn lộ ra ở trước mặt Ôn Ngọc, vô lễ một cách đúng lý hợp lý.

"Về rồi à?" Anh hỏi, trên miệng ngậm một chiếc kẹo que, nói chuyện mơ hồ không rõ.

"Đã lâu không gặp, gần đây có chuyện sao?"

"Tức giận hả?" Lục Hiển để chân xuống, nhưng đừng hy vọng lưng anh thẳng tắp, vẫn ngồi nghiêng người, tay phải chống ở gò má, một đôi mắt sáng trong hẹp dài, đánh giá cô một lượt từ trên xuống dưới, tựa như con sư tử lười biếng sau buổi trưa. Ngoắc ngoắc tay ý bảo cô tới đây, "Không có gì nói với anh?"

Ôn Ngọc vừa đến gần bàn đọc sách, đã bị anh kéo tay đè ở đầu gối, cô buộc tóc dài lòa xòa rất tương xứng với cổ áo, lộ ra một vùng cổ tuyết trắng mê người, khiến một tên quý hào sắc, làm sao Lục Hiển nhìn được, cúi đầu há mồm lập tức cắn, lưỡi trơn trượt liếm vào, xung quanh cũng bị nhuộm thành màu hồng mập mờ.

Anh hít sâu, cảm thán, "Thơm quá —— mùi thơm của em thật ngon."

Ôn Ngọc bắt đắc dĩ, "Anh đói bụng thì kêu A Kim nấu cơm."

Một đôi tay cứng như sắt vây chặt lấy cô, rồi lập tức cắn vành tai cô, ngay sau đó lại hôn khỏa môi cô, dường như là không đủ, rầm rì nhấm nhó, "Anh chỉ ăn em ——" Không cần nhiều lời, xưa nay hành động của anh vốn có lực kinh người, bàn tay thô ráp đã len vào dưới vạt áo, cảm hai luồng nhũ vào kiêu vừa mềm, tốt, thật sự tốt, đành phải để mặc anh vờ về bóp nặn, uất uất ức ức song không có chỗ phản kháng, tại sao có thể không tốt.

Ôn Ngọc đẩy anh ra, "Tôi có lời muốn nói với anh."

"Em nói chuyện của em, anh làm việc của anh." Anh hiên ngang lăm liết, chuyện đương nhiên, tách chân cô ra, để cô giạng chân ngồi trước người anh, quần lót màu lam nhạt dính sát vào eo anh, một nóng bỏng một lạnh lạnh, anh vẫn luôn cường thế làm nhục chống cự yếu ớt của cô, mỗi một ngày diễn đi diễn lại, cứ thế không mây may hồi hộp theo dõi kháng cự.

"Tôi muốn nói chuyện với anh."

"Ngày mai bàn lại."

"Chẳng phải anh muốn nghe xem tôi nhớ anh nhiều bao nhiêu sao?"

Lúc này Lục Hiển mới chịu dừng tay, ngẩng đầu nhìn cô một lúc lâu, thận trọng trả lời, "Giao tiền đặt cọc trước."

Cô đành phải vươn tay ôm gáy anh, ngửa đầu dăng đôi môi lên, để mặc anh dây dưa quần quít hôn tới khi hoa mắt chóng mặt một lần, mới bằng lòng tạm thời ngưng chiến.

Ôn Ngọc ổn định hơi thở, "Thích Mỹ Trần tới tìm tôi."

"Cô ta có bệnh à, tìm em làm gì?"

"Lục sinh, có phải tháng trước là sinh nhật của anh không?"

"Không phải —— cô ta đã nói gì với em? Cô ta nói gì em cũng tin?" Hiển nhiên anh đã có tâm trạng chán động, nhú mày, lộ ra tư thái hung ác mà cô đã quen thuộc.

Ôn Ngọc nói: "Cô ta cho tôi xem hình, sau đó còn nói với tôi khá lâu về chuyện xưa. Lục sinh, không ngờ anh cũng từng có thời thanh xuân, áo sơ mi trắng quần tây đen, anh và cô ta rất xứng đôi."

"Người nào? Anh và người nào xứng đôi?"

"Chân Chân, nếu không còn có Mỹ Mỹ, Lili, hoặc là Tiên Tiên mới vào tay anh? Tôi có được tính là một không? Anh lấy sưu tập tem làm thú vui sao Lục sinh. Hay là vẫn còn yêu không gì sánh được, tình cũ khó quên, hai mươi năm tìm kiếm kiếm thể thân mới, mối tình đẹp đẽ, nghe xong cũng có thể viết thành một bộ tiểu thuyết tình yêu, tìm thêm người đẹp sáng sửa rực rỡ lung linh để quay thành năm mươi tập phim truyền hình, nhất định đắt hàng."

Hai tay anh bám chặt vòng eo tinh xảo mềm mại của cô, để cô ngồi ngay ngắn, ánh mắt nhiều thêm mấy phần trịnh trọng và nghiêm nghị hơn lúc trước, còn lòng Ôn Ngọc, lại chùng xuống từng chút một, trong lòng cô chợt sinh ra một nỗi sợ hãi âm u, thậm chí cô muốn che cái miệng của anh lại, ngăn cản anh giải thích giấu đầu hở đuôi, hoặc là thân nhiên phơi bày sự thật.

Lo được lo mất, tình cảm của cô đã sớm lệch khỏi quỹ đạo, rồi khỏi mục tiêu rồi, có lẽ phải quy kết cho phụ nữ trời sinh đã là động vật cảm tính, khó có thể tự kiềm chế.

"Muốn lật lại chuyện xưa với anh?" Không đợi cô trả lời, anh đã lên tiếng cắt đứt nghi vấn của mình, "Đúng vậy, thật sự là anh từng trải qua một quãng thời gian với Chân Chân." Nắm được cảm của cô, ép buộc cô ngẩng mặt lên, khuôn mặt gần như không có một tý vết nào, anh cau mày, chậm rãi nói: "Đúng là anh trùng ý cái người phiên bản thứ nhất này, không được sao?"

Vô si một cách đúng lý hợp tình, đủ để ưỡn ngực hô to, lão tử làm cái gì cũng đúng! Lão tử nói chuyện gì cũng chính xác! Đây là hai cái “cũng” mới tinh.

Chương 62: 60: Không Rời Đi Được

Suy nghĩ giữa nam và nữ chênh lệch nhau đến cả chục ngàn tỷ năm ánh sáng, không có điểm chung nào, không có cách nào thấu hiểu lẫn nhau. Anh không thể lý giải màu sắc áo đầm và giày cao gót phối với nhau thực sự đáng tối tai vạ hủy thiên diệt địa như thế nào, cô cũng không cách nào phân biệt được nâng đỡ và kéo khác nhau ra sao.

Với Lục Hiểu mà nói, Chân Chân chỉ là một đoạn chuyện cũ còn lưu lại trong anh, hoặc có chăng đặc biệt lắm thì cô chỉ chiếm một phần thuần khiết ít ỏi còn sót lại ở anh, có lẽ là trải qua thời gian lâu lại càng bền, có lẽ là nhớ mãi không quên, nhưng cũng chỉ là người và chuyện đã qua trong quá khứ, thật sự giờ qua lật lại cũng không có ý nghĩa, nhún nhường mà nói, từ đầu tới cuối anh đều có chút xem nhẹ Ôn Ngọc, sự xem nhẹ được gieo xuống một cách kiên cố và vững chắc đến nỗi cảm rễ trong lòng anh là bởi vì giới tính và tuổi tác của cô, khiến cho anh luôn mang theo chủ nghĩa đàn ông, nên đối với vấn đề tình cảm anh luôn cố giữ vững loại thái độ "tôi phải quản lý tất cả chuyện của cô, nhưng chuyện của tôi thì không cho cô hỏi tới" này để giải quyết vấn đề nhưng lại luôn gián tiếp gây ra hết phiền toái này tới phiền toái khác.

Thật không biết là nên bắt đắc dĩ thờ dài, hay là mắng anh ngu xuẩn, người ngu xuẩn mà không biết.

Sắc mặt Ôn Ngọc lạnh lẽo, "Anh muốn làm tình thánh thì tôi không có ý kiến, nhưng tôi không muốn làm thể thân."

"Từ lúc nào anh muốn làm tình thánh cái gì, từ bao giờ em lại thành thể thân? Có làm hay không, trong lúc anh sắp căng tức đến chết thì em hô ngừng, chỉ vì muốn nói cái này với anh?" Lục Hiểu ngán lãn không hiểu, trong lòng thống hận khả năng gây sự bầm sinh kia của phụ nữ, mặc dù chưa tới tuổi trưởng thành, cũng không khác biệt gì mấy. Anh muốn hô hào bảo vệ quyền lợi cho anh em phái nam, ghê tởm nam nữ bất bình đẳng kia.

Một cơn tức từ bụng nhỏ len vào ngực, Ôn Ngọc giận đến muốn giơ tay lên cho anh hai bạt tai, biến suy nghĩ trong đại não anh trở về phạm vi người bình thường.

"Anh đã có cả tình cũ lẫn niềm vui mới, cần gì phải tiếp tục lưu lại tôi? Không bằng chúng ta chia tay đi, đã gặp nhau thì cũng có lúc chia tay, mọi người đều thoải mái."

"Thế nào? Chia tay anh rồi sẽ đi tìm tiểu bạch kiểm hẹn hò nắm tay đi dạo công viên sao? Thân thể cậu ta không tới bốn lượng thịt, em đã quen với sức lực của anh thì cậu ta còn có thể thỏa mãn em sao? Trò giỏi hơn thầy, hay là dùng được anh rồi, em đã sành sỏi, tuổi già chỉ chưa già, thành thực, lão luyện(#)" rồi sao. . . . . "Có lẽ là móc ruột gan dâng tất cả bốn chữ thành ngữ lên, thật khiến cho người ta cảm động.

(#) (Nguyên văn) lão Hán thô xa (bốn chữ thành ngữ): thành thực, lão luyện.

Ôn Ngọc nhú mày, châm chọc nói: "Oh, thì ra là tôi đã tự đánh giá cao bản thân rồi, là công cụ để phát tiết ham muốn, chứ không phải là thể thân của mỗi tình đầu. Đa tạ Lục tiên sinh thẳng thắn, tránh cho tôi lại làm cô gái mộng mơ, tự mình nói yêu thương."

"Có phải hôm nay em uống nhầm thuốc rồi không? Anh đã không so đo với em chuyện em hẹn hò với tiểu bạch kiểm sau lưng anh rồi, thế mà em lại có gan gây sự với anh? Nếu Thích Mỹ Trân nói cái gì chính là cái đó, thì sao em không đi dập đầu kết nghĩa, cầu xin cô ta thu nhận em làm chị em?" Lời nói mang theo lửa giận bùng lên, hiển nhiên anh không thể nhịn được nữa, hoặc là nói, D ca chưa bao giờ có ý định chịu đựng phụ nữ cả.

Đáng tiếc hiện tại Ôn Ngọc không có tâm tình phân tích tình huống chiến sự, anh vừa dứt lời, cô đã lập tức đáp trả một cách mỉa mai, "Lại còn phải dập đầu kết nghĩa sao? Cô ta là ngực lớn còn tôi là hồ ly tinh, lại còn lúc nào cũng sẵn sàng thể chân tôi tiếp nhận công việc đệ tử của em gái Tiên Tiên, không biết chị chị em em lại vui vẻ đến thế."

"Em ——" Anh giận đến á khẩu, cơn giận chỉ chực bùng phát.

Ôn Ngọc xoay người cầm lấy chiếc phong bì từ trên bàn màu nâu, hé ra tấm hình chụp hiện trường rồi lập tức xòe ra ở trước mặt Lục Hiểu.

Nếu như là người đàn ông có chút liêm sỉ trong lòng, thì rất có thể cũng phải áy náy không chịu nổi, cúi đầu nhận sai, nhưng Lục Hiểu chỉ liếc mắt rồi gạt ra, buông tay, không cần thiết chút nào, "Người ta chỉ cho cô ta, cô ta bò trên người anh, chung qui chẳng có gì tốt một cước đuổi đi. Gặp dịp thì chơi mà thôi, thứ người như thế không có vị, có cội hết thì ngay cả nhìn cũng anh cũng không nhìn. Yên tâm, “chú em” của anh chỉ nhận thức em thôi."

Ôn Ngọc cảm thấy, chỉ cần ở chung một chỗ với Lục Hiểu lâu thêm một giây nữa thôi là cô sẽ điên lên mất.

Anh cường đại khách quan mà kín kẽ, kết hợp vô sỉ và không biết xấu hổ thành thần công, võ lâm giang hồ không người nào có thể vượt qua.

"Ai biết được “chú em” của anh có bị AiDS(1) hay không, anh vừa lăng nhăng vừa vô sỉ. . . . . A —— đưa tay bỏ nhào vào điểm yếu của anh. . . . ."

Lục Hiểu hoàn toàn bị chọc giận, trong giây lát khóa cổ tay cô lại, kéo nhẹ, cô lập tức bị ép đến trước bàn sách, quần ngủ một màu trắng chèn ép cái mông tròn bóng, vừa khéo bị cứng rắn mà hung hãn chống đỡ trên thân thể, như thanh kiếm sắc bén áp vào làn da làm nghẹn ở cổ họng, uy hiếp thời thời

khắc khắc.

Một cái tay anh đã nắm trọn lấy hai tay của cô bắt chéo ra sau thắt lưng, một cái tay khác nhàn rỗi vươn tới nắm lấy cằm cô, ép buộc cô xoay nghiêng mặt, nhìn từ trên cao xuống lên tiếng hỏi, "Lấy em làm thể thân, vậy thì dùng em để tiết dục vậy, em có thể làm gì? Còn không phải là ngoan ngoãn để cho anh ăn?" Cũng lười làm nhiều với cô, đẩy vấy ra, đỡ mình, sờ qua loa một lúc từ trên xuống dưới, lấy dính chút trơn bóng rồi, lập tức tách ra tầng tầng cánh hoa, đột nhiên xông vào, thẳng một mạch, chỉ lo thỏa mãn lòng mình. Đang lúc kích thích còn cúi xuống dán sát vào tai của cô nói: "Ngoài miệng kêu không cần không muốn, còn không phải là anh vừa sờ đã ướt sũng. Hiện tại đã làm lâu như vậy, anh ước là nếu có bệnh có AIDS thì em cũng giống vậy nổi mụn gây đau nhức, mọi người chết cùng nhau. ...."

Cô bị anh phủ người lên nằm sấp ở trên bàn sách như vậy, mặc dù khoi dậy thoải mái và dùng ít sức, nhưng anh lại không nhìn được muốn nhìn cảnh tượng người phụ nữ trước ngực, người đã man có phương pháp xử lý của người đã man, roạt một cái từ cổ áo đi xuống váy ngủ bị xé rách, vương lại một mảnh giắt trên eo thon, lộ ra một mảng lưng trắng như tuyết bị chiếm giữ, cùng với động tác tới lui theo anh hai luồng thịt bị đè ép giữa mặt bàn bằng gỗ tự nhiên.

Tay anh đặt trên món đồ chơi nhỏ yêu thương trong lòng bàn tay, làm đủ lời kéo vãn về, kéo theo tiếng kêu la không ngớt của cô gái nhỏ bé, dần dần chuyển thành tiếng thút thít kìm nén, trái lại càng là âm thanh chọc người hơn lúc trước. Cầm đồ khiến cho anh chẳng những càng cuồng nhiệt hăm hở thúc tới, tiến thẳng vào nơi sâu nhất chưa đủ mà còn dừng lại trần trọc, bóp mạnh như nghiền nát ở hông cô, dường như là hưởng thụ sự cắn nuốt đè ép của cô, cũng như dừng mảnh hưng hăng của chính mình.

Hai tay Ôn Ngọc vòng trên trán, ghen ngào nuốt vào tiếng khóc càng ngày càng thương tâm

Là ai nói, cô gái, tên gọi của cô nghe yếu đuối, đến giờ phút này, dường như điều cô có thể làm cũng chỉ là khóc mà thôi.

Lục Hiểu bị tiếng khóc này làm cho tâm phiền ý loạn, định xoay người cô lại, cánh tay để ngang sau thắt lưng cô, ở trước mặt vừa nâng lên rồi ôm cả người cô vào lòng, một cơ thể bé nhỏ, treo trên người anh, thật đáng thương

Anh ngậm đôi môi cô vào, cùng với nước mắt còn sót lại ở khóe môi, mằn mặn chất chất, đắng ở đầu lưỡi.

"Được rồi được rồi, dọa em thôi, anh không có vi rút không có vi khuẩn, có thể được chọn làm người chồng khỏe mạnh. ...."

Cô vẫn khóc, đỉnh nhọn nhỏ nhỏ hồng phấn tươi mới cọ sát vào lồng ngực anh, như là đang run rẩy cầu xin tha thứ.

Lục Hiểu có chút hối hận, hết cách rồi, không thể làm gì khác hơn là tự mình kết thúc, "Anh sạch sẽ không bị sao hết, ‘cậu em’ cũng không bị vấn đề gì cả, nếu không ngày mai chúng ta đi thử máu?"

"Anh đi mà ăn phân anh đi —— sạch sẽ. ...."

"Ôn tiểu thư mà cũng nói lời thô tục ——" Anh cười đến trơ tráo, ôm cô ngồi ở trên ghế, khẽ vấp khẽ vấp lại càng thoải mái hơn. "Đúng là anh sạch sẽ mà, không tin em tới liếm chút đi."

"Anh cút đi. ...."

"Được được được, em không phải liếm anh... anh liếm em. ...." Lập tức cúi đầu ngậm lấy phần nhọn của cô, lưỡi ẩm áp quét qua, tiện đà mút vào từng đợt, cô sợ hãi, mỗi một nơi lỗ chân lông cũng nổ tung, thắt chặt lấy anh ngay tại chỗ, buộc anh nộp khí giới đầu hàng.

Anh ti mi hôn cô khiến mồ hôi thấm ướt bên tóc mai, nhẹ nhàng vuốt ve sau lưng bóng loáng như tơ lụa, ngón tay phác họa từng sợi tóc trên gương mặt cô, dường như thích hợp sau triển miên. Đôi môi lướt qua mắt khóc đến sung đỏ của cô, thở thật dài, "Em vẫn không thể nghe lời một lần, cũng không phải là không biết tình tình anh không tốt, sao còn đối chọi từng câu với anh, nóng lòng tức chết anh. Anh đối xử với em vẫn chưa đủ tốt sao? Có phải mắt em mù rồi không?"

Thấy cô trầm mặc, nhắm hai mắt làm như không thấy với anh, Lục Hiểu lay cô, "Nói chuyện."

Ôn Ngọc hận anh đến nghiêng răng nghiêng lợi, nhưng lại không có sức phản kháng, cuối cùng loại vô lực này hóa thân thành mơ hồ chán ghét chính mình, hận trời hận đất hận bản thân.

Cô không để ý tới anh, anh lại tiếp tục làm ồn, vô cùng nóng ruột bộc lộ giữa mi tâm, nhất định anh phải nghe được cô lên tiếng.

Ôn Ngọc cảm tức, "Rất cuộc là anh muốn như thế nào?"

Lục Hiểu nhìn vào mắt cô, đoán chừng đang suy nghĩ sâu xa, sau đó chỉ còn lại thờ dài, "Anh muốn em vui vẻ."

Lại nhấn mạnh tiếp: "Anh muốn em theo anh, mỗi một ngày đều vui vẻ."

Có khả năng sao? Mong tưởng hảo huyền. Trong lòng cô không nhìn được châm chọc anh không thực tế, trong chớp mắt đã quên ngay rồi, một giây trước anh đã cho cô bao nhiêu tổn thương, hoàn toàn không nhớ rõ, ngược lại là cô không chịu nói rõ ràng* đã gây chuyện thị phi.

*(Nguyên văn) Mặc danh kỳ diệu: không hiểu ra sao cả, không nói được rõ ràng.

Nước trong phòng tắm đã đầy, Lục Hiển ôm cô ngâm mình trong làn nước ấm, vẫn đặt cô nằm ở trước ngực, ôm lấy bao bọc, tư thế tràn đầy tham muốn chiếm giữ.

Anh tựa dọc theo cạnh bồn tắm, châm một điếu thuốc lá, nằm trong nước hút thuốc, "Em hỏi anh sinh nhật là ngày nào, chính anh cũng không biết chính xác, tùy tiện chọn một ngày, ngày mừng một tháng Mười, cho người khác dịp làm bữa cơm thôi, không phải là của mình."

Tay trái tiếp tục vô ý thức vuốt ve tóc dài ướt đầm của cô, "Bằng không, anh và A Ngọc của anh cùng nhau sinh nhật. Không nói gì à, còn sức sống không?" Chợt hôn lên gò má cô, vang lên một âm thanh thật lớn, "Nhiều nhất về sau anh. . . . . ." Cấn rặng một cái vừa độc ác, quyết định đâm một dao vào chính mình, "Nhiều nhất sau này anh coi họ là không khí, không sờ không dính không động vào, cũng có thể? Thôi, làm như anh chưa nói, anh có bệnh."

Ôn Ngọc vừa mới mở mắt, con ngươi đen nhánh trong suốt không gợn sóng, lặng yên nhìn anh, trong lòng đã có quyết định.

Còn Lục Hiển thấy lại là một ánh mắt thông minh trong veo như hắc diệu thạch, làm cho người say mê, mời gọi xâm chiếm.

Cô nói: "Biết, tôi sẽ không đối nghịch với anh nữa." Ngược lại nhìn thấy sự thật rồi sẽ tỉnh táo, ai mà không biết xem xét thời thế? Do dự có chăng chỉ là bị hư tình giả ý che mờ cặp mắt.

Vẫn sẽ tiếp tục chủ động hôn vừa hôn môi mỏng mà lạnh lạnh của anh, chỉ một câu trên khóe miệng thôi, anh đã hoàn toàn lay động một lòng, ngập tràn như một cái hồ nước, dần dần muốn tràn ra khỏi bờ.

Không có biện pháp cũng không tới lý do khổng chế, dục vọng chợt lên cao, anh đè cô lại ở trong bồn tiếp tục tới một lần, nước đầy tràn ra sàn huyền ảo, bừa bãi đầy đất.

Chín giờ bốn mươi phút buổi tối đã ôm cơ thể trần truồng của cô lăn vào trong chăn, nhiệt độ và nhiệt độ kẻ sát khoan khoái, hô hấp và hô hấp dây dưa, thân mật đến không thể nói nên lời.

Mở TV lên, người chủ trì vù vù giải thích tạo thành nhạc nền. Anh nắm lấy ngón tay mảnh khảnh của cô chơi đùa, cùng tựa vào trên gối nói chuyện thao thao bất tuyệt với cô.

"Về sau không cần gấp lại Thích Mỹ Trân."

"Tại sao?"

"Cô ta không có ý tốt." Lục Hiển một tay chống đầu, lồng ngực dán vào sống lưng cô, lúc thì bóp chóp mũi cô, lúc thì lại đi vãn về nhụy hoa sung đỏ của cô, hỏi cô có đau hay không, khó có được vui thích, nếu không đau thì lại làm một lần nữa.

Ôn Ngọc đẩy bàn tay xấu xa của anh ra, "Tôi cho là vẫn chưa người nào đủ để có thể làm hư anh."

"Anh hư? Anh đối với em không thể tốt hơn."

"Không cảm giác được."

Lục Hiển cảm thán, "Đó là em không có lương tâm, đứa bé vẫn chỉ là đứa bé, không hiểu chuyện."

~~~~~

(1) AiDS (Acquired Immune Deficiency Syndrome; tên khác: SIDA): hội chứng suy giảm miễn dịch mắc phải, là một bệnh lây nhiễm qua đường tình dục (STD: Sexual Transmitted Disease). AIDS là giai đoạn cuối khi cơ thể bị nhiễm virus gây suy giảm miễn dịch ở người, HIV (Human Immunodeficiency Virus), nhưng không phải ai bị nhiễm HIV cũng tiến triển tới giai đoạn AIDS. Giai đoạn người bệnh chuyển sang AIDS là lúc hệ miễn dịch trong cơ thể đã bị tổn thương nghiêm trọng và tạo điều kiện cho các bệnh nhiễm trùng cơ hội khởi phát. Hiện nay bệnh không có vaccine.

Bạn đang đọc truyện *Đêm Nay Rồi Càng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 63: 61: Dịu Dàng Bóp Chết

Trận mưa mỗi sáng sớm vẫn chưa ngừng, còn ở đây cô thức dậy trong lồng ngực kiên cố ấm áp sau lưng, phải chăng đây là cảnh tượng mà đại đa số phụ nữ đều mong muốn đối với cuộc sống và tình yêu.

Ôn Ngọc mở mắt ra ở trong khuỷu tay Lục Hiển, mang theo nỗi hoảng hốt khó hiểu, không biết hôm nay tháng mấy ngày mấy, cũng không biết người bên cạnh là ai, có quan hệ như thế nào với cô, dường như mất trí nhớ trong nháy mắt, trí nhớ đã lâu vẫn chưa kịp quay về. Cô ngo ngắc nhìn Lục Hiển ở bên cạnh đang dán sát vào mặt cô, hai hàng lông mày của anh nhíu lại, trong giấc mộng cũng không an ổn, đôi môi mỏng mà lạnh nhạt, lại có củ ấu trên

dưới bốn bề, nổi lên, cảm giác vô cùng hấp dẫn, là môi hé ra nụ hôn sâu mê người.

Cô khẽ ngẩng đầu, rồi sờ đôi môi mềm mại khô khốc của anh, ngậm hờ môi dưới, đầu lưỡi nhẹ nhàng quét qua, dường như anh hơi giận dữ, hừ nhẹ mấy câu, hình như đang gọi "Mẹ ——" theo bản năng siết chặt vòng tay, khiến cô càng thêm dán chặt càng thêm chân thật giữ lấy.

Khi tay Ôn Ngọc dừng lại trên lồng ngực màu lúa mạch của anh, trần trụi một lúc lâu chạm vào từng vết sẹo không cách nào xóa mờ được, lảng lảng suy nghĩ, anh phải trải qua loại cuộc sống như thế nào? Có lẽ ngày mai sẽ phơi thây đầu đường, cần gì phải đợi cô trả thù.

Đồng thời, lại càng không muốn anh sống lâu, hoặc là chỉ được hai mươi ba mươi năm quá khứ, thì anh vẫn là Long Tinh Hồ Mạnh không bị chút thương tổn nào.

Đến lúc đó cô phải làm sao? Chẳng lẽ lại thật sự muốn anh chết?

Trong lúc nội tâm của cô vẫn còn chút giằng giụa vô ích thì Lục Hiểu đã mở mắt ra, đuổi mình chặn ngang xoay người quấn chặt lấy cô, sức nặng 160 pound không kiêng dè chút nào đè lên cô, ép lên bộ ngực vốn đầy đặn khiến nó thay đổi hình dạng, thật sự đáng thương.

"Có biết là mình mấy trăm pound, sắp đè chết tôi không ——"

Anh chỉ nhìn rồi cười cười, hai tay chống xuống nâng lên nửa người trên, còn nửa người dưới lại đang mê nheo ở giữa nổi lên phản ứng khác, muốn mời cô tái chiến sáng sớm. Công khai đặt trên bụng cô, tươi mới và nồng nhiệt.

Cô vẫn chưa kịp phản ứng, thì anh đã thẳng lưng, một động tác, trong nháy mắt, chiếm trọn mọi giác quan.

Anh vốn cường tráng như vậy, mà cô vừa nhỏ yếu thế kia. Eo anh hướng lên trước bụng, di chuyển và chạm với nhau, khiến cả người cô đều phát run muốn đi theo tiết tấu rung động này, hai luồng thịt mềm mại ngay trước mắt như sóng nước nhấp nhô, càng hồng tới mức tươi mới sống động, trắng nõn tinh khiết, càng lúc càng ươn ướt, càng lúc càng chọc người điên cuồng, sức lực * cũng càng ngày càng nặng, ai ngờ được mới sáng sớm đường như anh được ăn hỗn hợp thuốc tráng * dương, đồ mất chêm giết dừng mảnh vô địch.

Vốn theo sắp xếp lúc chín rười đã lạnh lạnh tiếng đọc sách, nhưng lại được thay thế bằng âm thanh da thịt và chạm vào nhau trên giường lớn xóc xếch, chỉ dùng lỗ tai nghe cũng cảm thấy đau, hướng chỉ là Ôn Ngọc, quả thực đây là một loại khốc hình, chỉ có Lục Hiểu hưởng thụ, anh vừa là người đoạt lấy tuyệt đối vừa là người nắm quyền, không hỏi nguyên do, mà chỉ tùy theo nhu cầu.

Mặc kệ cô khóc như thế nào, cầu khẩn như thế nào, nhưng anh vẫn luật động không hề dịu dàng, ngược lại hung mãnh hơn, dường như coi cô như kẻ thù, muốn giết chết, giết đến cặp mắt đỏ rực lên, hoàn toàn mất hết lý trí.

Rồi bất chợt anh nắm lấy cái cổ mảnh khảnh của cô, hồ khẩu đặt tại cổ họng, ngón tay của anh thon dài, khớp xương rõ ràng, lúc bóp cò súng không có chút nào do dự, gọn gàng, thế nhưng lúc này ở trên người cô muốn ép cô đối mặt với nỗi sợ hãi cái chết. Tiếng Ôn Ngọc khàn khàn, dần dần lịm đi giữa ngón tay anh đang không ngừng siết chặt.

Mất anh cuồng loạn bắt gặp sự tuyệt vọng của cô, có lẽ là thù hận thấp lên hưng phấn và điên cuồng, lưỡi dao sắc bén dưới thân người đàn ông vọt lên, muốn đào ra một con đường trong thân thể vốn hoàn chỉnh không sứt mẻ của cô, mang theo máu, trộn lẫn giọt sương mê người, phiến thịt tươi mềm mại như cái lưỡi ẩm ướt, thành từng mảnh lướt qua dục vọng nguyên thủy nhất của anh, trước ngực sau lưng mồ hôi đầm đìa, là vui sướng chưa từng có từ trước nay.

Anh là một con thú khát máu, giữ chặt cổ họng con mồi, uy hiếp cô, "Không cho đi, một bước cũng không cho rời đi. Có nghe thấy không. Nghe rõ chưa."

Ôn Ngọc đã sớm không kêu được ra tiếng, một đôi tay vòng sau lưng anh cào loạn, cầu sinh, cầu xin một ngượng đường khí để thở.

Cho đến khi cảm giác hít thở không thông như nước lũ ngập đầu tràn đến, ở ranh giới giữa sống và chết, anh mới buông tay ra, sau đó đột nhiên đưa một tay tới, chấm dứt trong tiếng thét chói tai của Ôn Ngọc, đặt dấu chấm hết, chỉ còn cô ở trước ngực của anh đang nặng nề thở dốc.

Chuông đồng hồ treo tường điểm mười giờ đúng, Lục Hiểu lật người nằm ngửa ở trên giường, nhìn lên trần nhà treo đèn thủy tinh chiếu sáng, ánh mắt trống rỗng vô định.

Suy nghĩ một chút rồi lại thờ dãi, đuổi tay ôm Ôn Ngọc đang co rúc ở mép giường đến bên cạnh, để cô nằm trong khuỷu tay, hai người đều trần trụi không hề che giấu, mới trải qua một cuộc đại náo vừa rồi, hoặc như là mới từ trong bồn tắm vớt ra ngoài, khắp người mồ hôi, dính ướt khó chịu.

Lục Hiểu nhìn vào một vết hằn màu đỏ trên cổ Ôn Ngọc, bày ra trước mặt mới biết hối hận, "Đi khám bác sĩ."

Ôn Ngọc muốn nói nhưng không nói được, càng không muốn đề ý nhiều đến anh, nhìn cũng không muốn nhìn nhiều.

Nhưng Lục Hiểu không biết phải làm sao thì cũng không thể chịu được bị im lặng bỏ qua, anh lại nghiêng người sang, tìm tới khuôn mặt tái nhợt không có chút máu nào của cô đang trốn rúc dưới tóc dài rối tung và drap giường, gương mặt không người đàn ông nào không thương, thân thể cũng được, trái tim cũng được, cho tới bây giờ loài người vẫn luôn nông cạn, tình và dục, đều chẳng liên quan gì tới tâm hồn.

Con mưa hôn rơi xuống khoe mát và đuôi lông mày cô, anh khẽ nói đứt quãng: "A Ngọc, không phải anh cố ý. Anh cũng không biết mình phát thần kinh cái gì."

"Thật xin lỗi. Anh. Anh chỉ muốn."

Ôn Ngọc háng giọng khó khăn mở miệng nói, "Anh đừng như vậy, thật sự là tôi không nói được ra lời."

"A Ngọc. " Băn khoăn lo lắng, anh có vẻ luống cuống, dường như việc duy nhất có thể làm chỉ là ôm chặt cô. Có lúc quá khát vọng lấy được, lại càng thêm lo được lo mất, đắn đo do dự.

Anh ôm lấy mặt của cô, tỉ mỉ dịu dàng hôn, nói lầm bầm "A Ngọc của anh, lúc nào mới có thể lớn lên. Anh đã chờ mong đến mất hết kiên nhẫn."

Ôn Ngọc quay mặt đi, cũng không nguyện ý đối mặt với anh mâu thuẫn như thế, vừa tàn nhẫn vừa si mê.

Đội bác sĩ từ đến kiểm tra cho Ôn Ngọc, xem kỹ vết thương tụ máu đột ngột trên cổ cô, ánh mắt khá tế nhị, chờ Lục Hiển ra phòng khách, mới dám hỏi thăm, "Tiểu thư, có cần báo cảnh sát không?"

Ôn Ngọc cười lắc đầu, thuận tay viết "Không, chúng tôi chơi trò chơi".

Ánh mắt vị bác sĩ tế nhị rất khó để diễn tả bằng lời.

Sau đó, Lục Hiển đã lấy thân phận người giám hộ xin phép nghỉ cho Ôn Ngọc, cô dời sang nằm ở phòng ngủ mới chăn và drap giường màu đen thẫm vừa miễn cưỡng xem ti vi, vừa nghe Lục Hiển giả vờ giả vịt, lễ phép cung kính bàn luận tình hình học hành của cô với lão sư, nói cảm ơn, làm phiền ngài lo lắng, đầu ra đầy, tư thế trưởng bối vô sự tự thông (#).

(#) Vô sự tự thông: không cần thầy dạy cũng biết.

Cúp điện thoại, anh vui mừng nói: "Về sau mặc kệ chúng ta sinh con trai hay con gái, đi học nhất định phải giống như em, đây là lần đầu tiên từ lúc anh sinh ra, đối thoại không gây gổ với lão sư." Một phát nhào lên trên giường, lò xo ép xuống, tiếp theo nảy mạnh lên, khiến Ôn Ngọc phát bực. Anh nhìn lại vết siết đã biến thành tím bầm, xác nhận chính mình còn loang lổ việc xấu.

Ban ngày không làm việc, muốn ở cùng cô quần lấy nhau, vui đầu ở trước ngực cô, lặng im giữa hơi thở đều là mùi vị của cô sau khi tắm, sữa tắm Anh Hoa lưu lại mùi hương hóa học.

Sau khi trầm mặc một lúc, anh chợt nói: "Anh nằm mơ thấy mẹ anh, anh biết, bà lại muốn chạy theo đàn ông, đòi bụng hoa cả mắt, muốn xin bà một miếng ăn cũng không chịu cho, đàn bà đáng khinh. " Mắng xong mẹ anh, cánh tay vòng quanh Ôn Ngọc cũng siết quá chặt chẽ, nửa bên mặt dán sát vào ngực mềm mại thơm tho của cô, cọ xát qua lại. "Lão Đầu nhà anh vừa mới chết, bà đã coi hết quần áo cho gian phu ngậm niền (1), tiện B, phóng đảng Tây phương —— giết hại mẹ anh, bỏ lại anh, sống một dạng như chó hoang."

(1) Tác giả có lời muốn nói: ách, "Ngậm niền", chính là cắn. . .

Hết câu này tới câu khác của anh, nghiêng răng mắng, mắng vị kia vứt bỏ mẹ của anh, ước chừng ở đây cũng mắng luôn cả cuộc sống thê thảm trải qua không chỗ nương tựa, có lẽ là, cuộc đời của anh ngập tràn giết người hoặc bị người giết, thù hận và phản bội, và cả tính phóng túng vô nguyên tắc, duy chỉ không có yêu, không có ai chỉ bảo dạy dỗ anh, rằng yêu một người là như thế nào.

Ôn Ngọc không nói được ra lời, lại càng không biết nên nói cái gì, chỉ mặc kệ cho anh phát tiết khổ sở.

Nhưng còn khổ sở của cô thì sao, chỉ có thể tự mình chịu đựng.

A —— đàn ông thì có gì mà đặc ý, mặt ngoài tỏ ra cường đại, nhưng nội tâm luôn có một điểm yếu không chịu nổi một kích.

Còn nữ giới trong cái gọi là xã hội mới, bị quy định cứng nhắc cũ và tiêu chuẩn đạo đức cao quý mới tinh cùng với thực tế đạo đức đã xảy ra hoặc đang xảy ra vô số chuyện xưa thê thảm, cho nên được tôi luyện thành người kiên cường. Cho tới bây giờ trên cõi đời này có thể dựa vào chỉ có chính mình, không có cái gì mà Đấng Cứu Thế, có chăng chỉ là ở giữa nhân thế tầm thường, giấc mộng anh hùng hư vô mờ mịt.

"Đàn bà chính là dê tiện, hai cái miệng trên dưới, cho ăn no rồi cũng chẳng khác gì con chó, gặp ai cũng vẫy đuôi y như chó mừng chủ." Thậm chí còn cường điệu hơn, "Dê tiện không khác gì chó cái —— đã sớm đáng chết."

Ôn Ngọc không nhịn được thở nhẹ, "Lục Hiển ——"

"Không phải anh nói em."

Lục Hiển kéo cổ áo của cô ra, lộ ra hai khóa hạt ngọc san hô đỏ tươi khá ái, đưa tay nâng lên, hở khẩu đưa đẩy, hai khóa lần lượt lần lượt chen chúc nhét chung một chỗ, vừa vận thuận thế để anh ngậm cùng vào trong miệng, liếm từng chút một, rồi lại lấy đầu lưỡi kích thích, làm cho cả người cô xụi lơ, ngón tay thon dài luồn vào đầu tóc ngắn đen tuyền của anh, hít thở cũng thấy đau, vừa đau vừa ngứa, tê tê đại đại theo thần kinh dẫn dắt vào từng góc ngách cơ thể.

Mơ hồ, hình như anh nói: "Anh vừa ý em.. em vừa ý anh, không bằng anh làm cha em, em làm mẹ anh ——"

Ôn Ngọc đã hoàn toàn quen với tác phong không biết xấu hổ của anh, lười phải nhiều lời với anh, chỉ nhắm mắt lại, hai người dây dưa không rõ ở cùng một chỗ, cũng có thể ở dưới ánh mặt trời bình thần yên ổn, không lâu sau, thể mà anh vẫn ngâm cô chìm vào giấc ngủ. Hình như rốt cuộc mong mỏi đến một giấc ngủ thật say, có thể buông lỏng triệt triệt để để, không cần phải lo lắng mất đi, sợ hải ly biệt.

Đột nhiên chuông điện thoại reo, Lục Hiểu nhận cuộc gọi, nói xong đôi câu rồi quay đầu lại nhìn cô, "Bạn học Song Song cùng lớp em, có muốn nhận không?"

Ôn Ngọc vươn tay ra, anh lập tức đưa điện thoại tới, Ôn Ngọc vừa gõ ống nghe, bên kia vẫn không lên tiếng, cô chỉ mở miệng được, "Xin chào ——"

"Tôi đã có manh mối của thứ cô muốn tìm, rất nhanh sẽ cho cô câu trả lời thuyết phục." Là Đặng Minh Hiến, "Tương tự, hy vọng cô cũng đừng để cho tôi phải thất vọng."

Cô liếc nhìn Lục Hiểu một cái, anh đang giờ tờ báo hôm nay, rồi cô lại nhanh chóng rũ mí mắt xuống, nói: "Biết, ngày mai đưa cho ông, bye bye."

Còn trên TV lại đang phát tin tức về một vụ đâm máu, cảnh sát nằm vùng bị bắn chết, thi thể bị ném ở trước cục cảnh sát, xã hội đen khiêu khích cảnh sát, còn bổ sung là, vẫn chưa phá được vụ án này.

Sắc mặt Lục Hiểu không thay đổi, anh vẫn đang xem báo, không phải tiêu đề xã hội và cũng không phải kinh doanh tài chính, mà là tin tức cá cược đua ngựa, không sai, có vài người, từ nhỏ chính là dân cờ bạc. Nhưng trên đời này có người thắng ắt có người thua, có người hài lòng ắt có người buồn thảm, tính cả những loại cân bằng khác nữa.

Mục tin tức ngay sau đó là mở thưởng xổ số, đã tìm được người trúng giải thưởng lớn tổng trị giá ba chục triệu, cái tin này khiến lòng người chán phần cỡ nào, xem ra ngày mai không cần đi làm nữa rồi, mua nhiều vé số mới là nghề nghiệp chân chính.

~~~~~
Tác giả có lời muốn nói:

Gì kia, phía dưới muốn kéo ra mẹ già Lục tới trông có vẻ linh lợi.

Vì nhìn Văn Phương liên, chương kế tiếp sẽ hé ra cho cô một chút ngoại truyện lão mẹ, trước kia phát hành, ngoại truyện tuổi thơ của Lục Hiểu.

Mua rồi xin chờ mua á..., Thank you rùi~~~~

Mẹ à, cảm giác Lục Hiểu phá hủy tôi.

Thì ra là tôi uyển chuyển triển miên cỡ nào a, vì phối hợp anh, viết rất thô tục như vậy. . .

Bạn đang đọc truyện *Đêm Nay Rồi Càng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 64: 62 - Ngoại Truyện: Xem Qua Chờ Mua

Một năm kia Lục Hiểu vẫn chưa được gọi là Lục Hiểu, cũng không biết cái danh hào D ca này chụp ở trên đầu ai, tóm lại không phải anh —— Một thân đen trũi, vua nước mũi, đứa con hoang chân không chạy ở cảng biển khiến người phiền.

Vào những năm bảy mươi (1970s) đáng sợ, thuyền bè ghé bến cảng đáp ứng ra khơi, đồng ý phơi lưới đánh cá cả ngày dưới mặt trời hết ngày này sang ngày khác, mỗi ngày hô to khẩu hiệu, truyền bá lý tưởng xã hội chủ nghĩa, vạn tuế vạn tuế vạn tuế, nhưng cá dưới đáy biển lại không lĩnh hội được chân lý ấy, vừa nghe không hiểu được khẩu hiệu hô hào "Ngoan đầu tư tự chợt lóe niệm, bùng nổ cách mạng ở sâu trong tâm hồn"(1), vừa không có tư tưởng vĩ đại bùng nổ ở biển sâu, lại dám không chịu chủ động hiến thân, trợ giúp cách mạng vĩ đại.

Không có ăn, lấy tinh thần làm lương thực cũng không trị hết cái bụng đói, mặc áo xanh mang một đống đánh xong hàng tá lão sư, chủ nhiệm, cầm một cái loa lớn quơ múa quả đấm hăng giọng kêu khắp nơi, "Tinh thần cha mẹ ruột không bằng tinh thần M chủ tịch" kể cả "Ai dám phản đối M chủ tịch, lập tức đập bẻ đầu chó của người đó! Đánh cho ngã xuống, lại giẫm lên nó, để cho cả đời nó cũng không trở mình được!" Hô xong nhất định phải có tinh thần quần chúng nhân dân lớn lao sục sôi quanh mình, vỗ tay ca tụng. Thật là sắc bén, quả là cảnh tượng hùng vĩ.

Nhưng bạn hỏi anh ta có đói bụng không? Một dạng đi lục lợi lương thực nhà "Tàu tư phái"(2), "Địa chủ", "Hán gian", như vậy không gọi là giành, mà đây chỉ là quá trình "Vận động", lấy "Tur" nhập vào "Xã"(3), umh umh —— bánh màn thầu tàu tư phái hấp lên có mùi vị ngon hơn nhà khác, ăn no sờ bụng một cái, rồi lại đi "Đánh đổ", "Phê đầu"(4), "Noi theo", "Vạn tuế vạn tuế vạn tuế"(5)!

Khi đó Lục Hiểu vẫn còn được gọi là Lục Đại Phong, trong nhà nhiều đời bần nông, nhân khẩu thừa thót, Lão Đại Lục Đại Phú chỉ có một góa phụ, hai mươi mấy năm ngâm đắng nuốt cay nuôi anh lớn, thật vất vả tìm kiếm đối tượng kết hôn, cách vách có cô nương a Tuyệt yếu điệu như hoa như ngọc, nhưng mẹ già lại lo lắng trong nhà này ra một chi hồng hạnh, bị đánh thành người đàn bà hư hỏng phải điếu phở, cho nên đường như mỗi ngày một đôi

mất tiêu tụy như ác quỷ nhìn chăm chú vào a Tuyết, hễ có một chút xiu gió thổi cỏ lay, hay tia lửa bé tí tẹo đều phải giết chết dập tắt ngay.

Tình cảnh quá đáng sợ, một Lão Quý Bà bị năm tháng trần thế phàm tục tôi luyện ra, tiểu lão thái thái(6) gầy đến chỉ còn lại sáu mươi cân(7), sau lưng có vụng trộm hút máu ăn thịt cô, thời thời khắc khắc, từng giây từng phút, sắp sửa xé rách làn da tươi mới của cô, cắn nuốt tất cả hy vọng kiếm kế sinh nhai của cô.

Lại còn cả đứa bé trai nữa, trước trước sau sau, từ lúc vừa mở mắt đến lúc ngủ, gọi “mẹ mẹ mẹ” không ngừng, lại họ Lục, mắt và lông mày đều mang đường nét đáng hình của cô, mọi sự đều không biết, chỉ biết mỗi ăn và chơi, vui vẻ cái gì? Sợ hãi kêu cái gì?

Vừa hay lại là một con quỷ hút máu ăn thịt cô.

Bụng đói, nôn mửa, Hải Cảng tanh hôi khô sở giữa một vạn năm, nghèo vẫn hoàn nghèo, không có cơm ăn, không có quần áo mặc, Lục Đại Phú để phòng cô như để phòng cướp, gả vào đây bảy tám năm, không có một phần tiêu vật, mua đôi dép cao su cũng bị mắng, muốn chết hả, diện ra ngoài để đi cầu đàn ông phải không? Cho cô cơm ăn cũng coi là đối đãi thích hợp lắm rồi.

Cả đời chịu khổ chịu sở cũng bởi vì nghèo, không có tiền, mong muốn đơn giản nhất cũng biến thành ước vọng xa vời, cứ như cô đang ngồi trong cái giếng sâu, ngửa cổ mong đợi, ai có thể tốt bụng kéo cô một tay, chạy trốn khỏi vùng lầy nghèo khó này.

Tất cả dừng lại ở đêm hôm ấy lúc Lục Đại Phú ra biển, Lão Quý Bà dùng đôi tay đen đúa kéo cánh tay trắng kiện của Lục Đại Phú, "A Phú, mày điên rồi ư, ban đêm rời cảng không mở đèn, bao nhiêu người chết ở trên biển đấy, một thuyền cá, thế nào đây nấp mùi tanh, nếu để cho đám quân binh kia biết được, thì cả nhà chúng ta đều phải xui xẻo. . . . . . Mày không thể đi, không thể đi mà, A Phú. . . . . ."

A Tuyết hiểu được, lúc này câu trả lời an toàn nhất của cô là trầm mặc.

Mặc cho Lão Quý Bà khóc thế nào, Lục Đại Phú vẫn nhất định không nghe, người cả nhà đói bụng đến mức da bọc xương, nếu như vẫn không tìm được cái gì lấp bao tử, thì Đại Phong đang sống sờ sờ sẽ phải chết vì đói, người lớn còn chống đỡ được, chứ đứa bé kia ắt sẽ không chịu được khổ.

Anh ta khur khur có chấp, giường buồm rời bến, vá lại lưới cá phơi nắng suốt một năm, sờ chỏm tóc trên đầu con trai, cười nói: "Ba trở lại sẽ mang một thuyền cá cho con."

Từ trong giấc mộng bị đánh thức, cậu bé dụi mắt hỏi: "Có thể ăn no bụng sao?"

"Có thể! Đủ cho con tới tận mười tám tuổi lấy vợ."

"Thật?"

"Thật, ba chưa từng gạt người."

Đứa bé nghe nhắc tới ăn, hai con mắt cũng sáng lên, giống như hải đăng ở trên biển xoay chuyển chiếu sáng trong đêm.

Nhưng đã qua ngày thứ ba ngày thứ tư rồi, cha cùng với một chiếc thuyền cá nhỏ được sửa chữa lại vẫn không thể trở về bến.

Lục Đại Phong đói bụng đến mức hoa cả mắt, người không thẳng bằng ngã xuống đất ngủ mê man, bên cạnh thúc thúc bá bá chỉ chỉ chò chỏ, nghiệp chướng, nghiệp chướng mà, không - biết chuyện lão Đậu sắp chết, mẹ của nó cũng không an phận, nhất định phải chạy trốn.

Cô ta dám! Quân trang xanh lá vỗ ngực, cô ta dám làm loạn, sẽ bắt cô ta đi phê đầu.

Phê đầu ư? Đi nơi nào phê, lấy cái gì đầu?

Gian nhà thấp bé mưa dột, giường ba mẹ lung la lung lay kéo kẹt, người đàn ông và người đàn bà da thịt trắng bóng * áp lên nhau, quân trang màu xanh lá cây của anh ta —— văn kiện giao quyền thi hành án phạt giết người, phóng hỏa đốt nhà, mại dâm, giờ phút này đã bị ném ra thật xa, y hệt xác chết nằm ướt nhẹp ở trên sàn nhà.

Hôm nay Lục Đại Phong được ăn no bụng, nửa đêm lật người rời giường đi tiểu một chút, mắt nhắm nhắm nhắm nhìn vào trong xuyên thấu qua khe cửa, chân đẹp thon dài của mẹ gác cao lên bả vai gã đàn ông, còn gã kia cầm lấy một bên nhũ * phòng cao vút, ngón tay thô ngắn nắm chặt rồi lại nắm chặt, thịt co dãn căng đầy tràn ra từ khe hở giữa các ngón tay, đầu ngón tay hồng hồng túm chặt khiến mẹ đau đớn, bộ mặt gã dữ tợn, cái miệng trắng ở giữa hai chân mẹ rung động khác thường, dòn đủ lực, lần lượt vọt tới rộng mở nữa rộng mở giữa hai chân của mẹ.

Gã vừa mắng "Đồ đàn bà *, thứ hàng tiện *, bọn người góa phụ thói tha như vậy", vừa "ba ba" quật cô tiến lên phía trước dùng đưa mộng và ngực, rồi lại cười "hắc hắc he he", nhéo ở nhũ * đầu phát cứng rắn của cô, kéo thật dài hết như sợi mì, "Nói, cô tiện hay không tiện, lăng lơ hay không lăng lơ? Nói chuyện, đừng có mẹ nó chỉ biết kêu! Nói chuyện!"

Mẹ hét lên một tiếng sau cao hơn tiếng trước, không phải đau, người ta nghe ra được đây là hưởng thụ, có vài phụ nữ vốn hạ tiện từ nhỏ, đối xử tốt với à cũng không có ý nghĩa, phải si nhục chà đạp tới chết mới bằng lòng cúi đầu nghe theo. Cô quần đôi chân của mình lên eo gã dây dưa chặt hơn, khóc kêu: "Em chính là tiện. . . . . . Đúng. . . . . . Ừ. . . . . . Chính là lăng lơ. . . . . ."

Gã lại bắt đầu cao giọng cười "Hắc hắc he he", có phải một khắc cuối cùng còn phải kêu, vạn tuế vạn tuế vạn tuế vạn tuế nữa không.

Nếu không có cái vận tuế kia, thì ai cho gã cuộc sống tốt đẹp không chút kiêng kỵ thế này.

Chẳng lẽ muốn cảm tạ Thượng Đế hả? Bệnh thần kinh.

Trong bóng tối, bà nội dùng đôi tay gầy guộc trơ xương nắm tay cậu, rất chặt, vùng vẫy giãy chết, vốn là đôi mắt cậu sáng lên ánh lửa của ngọn đèn dầu, nhưng rõ ràng lại lụi đi trong bóng tối, bà lặng yên nhận lấy bài học đau thương từ cái đôi nam nữ kia, không phát ra nổi một tiếng, chỉ có một đôi mắt nhìn chăm chú vào cậu, trong bóng tối mong chờ, cháu trai ngoan, nhất định phải báo thù cho bà.

Giết cô, giết chết cái thứ đàn bà lăng lơ đê tiện này.

Tuy nhiên cũng quên, chồng ở đâu ra? Lục Đại Phú đã sớm táng thân trong bụng cá. Thù ở đâu ra? Cô sinh ra cậu lại còn phải dung dưỡng hận thù của cậu ư?

Ân ân oán oán, yêu hận tình thù, đến chết mới kết thúc.

Bà nội chết vào mùa thu năm sau đó, sáng sớm rời giường bà làm xong cơm sáng trưa chiều cho cháu trai ngoan, moi vòng Long Phụng phú quý đã chôn bảy tám năm ra khỏi phía dưới bàn bếp để đeo vào cổ tay —— bà cũng đã từng sống sung sướng, con gái gia đình giàu có, kết hôn với đứa ở chỉ biết đánh cá, không ngờ cha có tầm nhìn xa, nếu không cũng sớm chết ở chiến trận giống như anh và chị mình rồi.

Ngồi máy bay bị trúng đạn pháo, xương cốt cả người cũng bị gãy vụn, đến sở Luân hồi điện Diêm vương, quỷ sai cũng không nhận ra ai là ai.

Được rồi được rồi, kiếp sau làm súc sinh tốt hơn làm người, không có phiền não.

"Bà nội, bà nội. . . . . ." Đứa bé chỉ biết khóc, tuy còn quá nhỏ để hiểu chuyện nhưng cũng biết, người thân thích cuối cùng đã qua đời, cuộc sống kế tiếp sẽ có bao nhiêu khổ sở vô vọng, gian khổ và thăng trầm.

Về phần mẹ, cô được coi là người thân của ai đây, trường trần sao? Quân trang xanh lục sao? Hay lại là người thân chốn hồng trần sao?

Cô đã từng lên giường với bao nhiêu đàn ông, chính mình cũng không đếm xuể, chỉ ngày ngóng đêm trông bên cửa sổ, mong được một người đàn ông tốt, chịu mang cô thoát ly khổ sở, được sống một cuộc sống hạnh phúc có tiền có áo mặc.

Rốt cuộc cũng để cô chờ được đến lúc, một người lạ không biết chuyện gì, nhìn thấy một phụ nữ xinh đẹp lặng lẽ đi trên đường, bèn kết giao Phan Kim Liên và Tây Môn Khánh, để lại số tiền lớn hai mươi đồng nhân dân tệ, cho đứa con ruột thịt tiêu xài mười năm hai mươi năm sau này, một bộ y phục cũng không cần mang theo, bỏ trốn trong đêm, chạy theo cuộc đời vô cùng tốt đẹp của cô.

Rời xa một thân mùi cá gọt cũng không sạch nổi, trả giá đất cũng được.

Rốt cuộc, không còn người thân trên đời, giữa trời đất chỉ còn sót lại một mình cậu, bóng dáng nho nhỏ, lủi thủi độc hành. Đi ăn xin, trộm cắp, ăn cướp, bói tìm thức ăn trong đồng rác, giành một nửa cái bánh mán thầu với bảy chó hoang, giành nửa bát mì nước với gã thần kinh cuối phố, bị người đánh bị người mắng tính là gì, chỉ cần có thức ăn lấp đầy bụng, chỉ cần có thể sống lâu một ngày, là có thể dùng hết toàn lực.

Tôn nghiêm, đạo đức, lý tưởng, cậu đều không có tất cả những cái này, thay vào đó là đầu tóc bù xù bẩn thỉu như con thú hoang, sẵn sàng cắn đứt cổ người ta chỉ trong phút chốc.

Tới lúc thời cuộc tốt hơn một chút, Đường Thúc trở lại từ Phương Bắc, nể tình còn sót lại một người thân thích, thậm chí còn đuổi theo trông nom quan tâm Lục Đại Phong cùng với thân thể trần truồng chạy trốn trên bờ biển.

Nhớ mạng máng, đó là một đêm tối đen không có chút ánh sáng nào, trong gian nhà của cậu vừa trống trơn vừa mưa dột, Đường Thúc móc ra một gói thuốc lá màu bạc từ trong lồng ngực, đưa cho Lục Đại Phong chưa tới mười tuổi, một gói thuốc lá nhãn hiệu Phụng Hoàng.

Đầu que diêm màu đỏ bùng lên, thiêu đốt, tia lửa ngắn ngủi xinh đẹp cỡ nào, chiếu sáng khuôn mặt khản cầu nhưng vẫn đề phòng của cậu.

Đường Thúc hỏi cậu: "Có đồng ý cùng đi với A Thúc không?"

Cậu không nói lời nào, im lặng, hình như những năm này thật sự đã thoái hóa thành thú hoang, mất đi chức năng ngôn ngữ rồi.

"Chúng ta tới bờ bên kia, có cơm ăn kiếm được tiền, phòng cho cháu ở có tường xi-măng thay thế, cho cháu đắp chăn bông thật dày, ở nơi đó không ai nhận ra cháu, và cũng không có người biết bố mẹ cháu là ai. Nhưng mà lúc trước lên vượt biên cũng không chắc chắn thành công, nếu như lúc vượt biên bị bắt thì sẽ bị bắt và bắn chết ngay tại chỗ, cháu mới bảy tám tuổi cũng giống vậy không chạy thoát, chỉ có chết thôi, hiểu không?"

Miền Đất Hứa trong mộng, mộng cảnh tốt đẹp kiểu diễm đường nào, đáng giá đánh đổi bằng mạng sống.

Đường Thúc hít một hơi thuốc lá thật sâu, tiếp theo thờ dài, cực kỳ hưởng thụ. Cậu cũng học theo, ngậm thử nhất bị sặc khói hốc mắt đỏ lên, ho khan không ngừng, cậu nói: "A Thúc, cháu đi, lúc nào chúng ta sẽ đi?"

Đường Thúc nói: "Cháu giữ mồm giữ miệng, tối mai có thuyền."

Cậu nói: "A Thúc, thúc đừng có thất hẹn."

Đêm cuối hè, gió nhẹ nhẹ, nước phẳng lặng, người lái thuyền khom lưng, lớn tiếng thúc giục, cuối cùng có đến hay không? Không đến thì không chờ nữa, làm việc buôn bán liều lĩnh không đợi người được, chờ lâu hơn một phần thu một phần giá, vì tính mạng cả đám người trên thuyền cho nên không thể chậm trễ nữa.

Đường Thúc giao thêm hai mươi đồng, yêu cầu người lái thuyền chờ thêm mười phút.

Rốt cuộc, Lục Đại Phong mang một thân nồng đậm máu tanh, dưới ánh trăng mặt mũi bình tĩnh, nhưng tựa như ác quỷ Địa ngục, bò ra ngoài từ trong son cốc để ăn thịt người, không biết dính khắp người và mặt là máu của người nào.

Cậu nhếch miệng cười một tiếng, đúng là đứa trẻ hồn nhiên ngây thơ, hài hòa một cách kỳ dị, dặt tay Đường Thúc, nói: "A Thúc, chúng ta đi."

Giương buồm lên đường, cậu đổi tên thành một chữ "Hiển", cầu xin tiền đồ hiển đạt phú quý.

Theo ánh sao đêm chỉ hướng, bờ bên kia, sẽ có bao nhiêu mộng chờ đợi ở phía trước?

./.

Chú thích:

(1) "Ngoan đầu tư tự chột lóc niệ, bùng nổ cách mạng ở sâu trong tâm hồn": Kiên quyết đấu tranh bộc phát suy nghĩ cá nhân, bùng nổ cách mạng tư tưởng. Khẩu hiệu trong Cách mạng văn hóa TQ.

"Cách mạng văn hóa Trung Quốc" (1966-1976): Sau khi kế hoạch "Đại nhảy vọt" thất bại, Mao Trạch Đông dần mất đi tiếng nói trong Đảng Cộng sản TQ. Để củng cố lại quyền lực, Mao khởi xướng cuộc cách mạng văn hóa năm 1966 với mục đích loại bỏ những "tư sản tự do" để tiếp tục cuộc cách mạng vô sản, đồng thời cũng loại bỏ những người bất đồng ý kiến với Mao, bao gồm các quan chức khác như Lưu Thiếu Kỳ và Đặng Tiểu Bình. Chính những vụ thanh trừng chính trị đã củng cố lòng trung thành của quân đội với Mao.

Hàng triệu người Trung Quốc đã bị hành hình trong giai đoạn hỗn loạn và vô chính phủ của cuộc cách mạng văn hóa. Những người bị cho là gián điệp, "phản bội", "tư sản" hay những tầng lớp địa chủ và tá điền là nạn nhân của những vụ tử hình trước công chúng, đánh đập đến chết, tra tấn, kết án tù, hãm hiếp, lợi dụng và phải chịu điều kiện y tế thấp kém. Ước tính hàng trăm ngàn người đã bị tàn sát, bỏ đói và bị bắt lao động khổ sai. Hàng triệu người khác bị lưu đày. Giới trẻ từ thành phố bị buộc phải rời đến vùng nông thôn và bị cải tạo, "giáo dục" theo đường lối ca ngợi Đảng Cộng sản (Trích Wikipedia).

(2) Tẩu tư phái: phái chủ trương đi theo con đường Tư bản chủ nghĩa.

(3) "Tư": của riêng; "Xã": của chung.

(4) Phê đầu: đấu tranh phê phán.

(5) Vạn tuế: muôn năm.

(6) Tiểu lão thái thái: bà già nhỏ bé.

(7) 1 cân TQ ~ 0,5 kg.

Bạn đang đọc truyện *Đêm Nay Rời Cảng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 65: 63: Vĩnh Viễn

Vốn Song Phiên Đông từ lúc sinh ra đã không có não rồi, Lục Hiển vạch ra một cái bẫy lão đại khu Đông nghĩa vô phản cố (1) nhảy ra, tháng trước bắt gian tại giường, đức quan miễn cán lên lút chụp cho anh ta một cái nón xanh to đùng, đầu óc Song Phiên Đông trước sau như một không bình thường, làm việc chẳng bao giờ nghĩ tới hậu quả, bị người cười đối câu, lập tức cầm súng lên mạng theo đàn em đánh tới hộp đêm Hoàng Hậu, ngay cả một cơ hội giải thích cũng không cho, vì đạo diễn tiết kiệm phim nhựa, không nói hai lời lập tức xả đạn.

Tổng cộng có sáu phát súng vào đầu đức quan miễn cán, khuôn mặt kia có thêm mấy lỗ thủng, bao nhiêu máu và óc bắn ra cũng đủ khiến pháp y cực kỳ khiếp sợ, a, kẻ thù lớn, trăm năm khó gặp, mau mau chụp ảnh lưu niệm, hẳn là năm sau sẽ đưa vào nội dung giảng dạy trong sách giáo khoa đấy.

Song Phiên Đông cũng chẳng có thời gian rảnh để nghĩ làm sao lần này dám người lão quỷ lại có thể như hiệp sĩ Người Dơi, chưa kịp bấm gọi 999, thì tổ điều tra trọng án đã xuất hiện rồi, có cả pháp y hiện trường, CSI, đội cảnh sát bảo vệ hiện trường, ai nấy đều làm việc tẩn trách, còn trong đầu anh ta chỉ có kích động bởi việc đã thành công, hưng phấn và mê muội, TMD, cuối cùng cũng trả thù được rồi, ai bảo mày cho lão từ đội nón xanh, đồ gian phu dâm phụ, nên chết sớm đi!

Ha ha ha ha ha--- quả thực ngủ cũng bị cười cho tỉnh lại!

(1) Nghĩa vô phản cổ: làm việc nghĩa không được chùn bước

Bao nhiêu lừng lẫy, người đầu tiên ở Long Hưng, gặp chuyện không may không cần dài dòng, móc súng ra thảo luận mọi thứ, ai dám chống đối anh ta?

Vốn đức quan mẫn cán kia là con trai độc nhất của vị quan mập, cũng không ngoại lệ, để cho mày phách lối, để cho mày câu a tầu (chị dâu), tay phải trống không vẫn làm ra động tác bóp cò, dọa dẫm tưởng tượng cho thêm vài lượt đạn cần quét vào thi thể đầm máu của đức quan mẫn cán nằm ở kia.

Cho đến khi bị còng tay khóa chặt, mới nhớ tới kêu gào, luật sư, không thấy luật sư thì tao sẽ không nói dù chỉ một câu.

A Sir khó được tỉnh tỉnh dễ chịu, cười hi hi nói: "Ông anh, lúc này ông anh còn có thể gỡ tội thì tôi sẽ đi theo họ anh đó."

Vị quan mập cũng đã bảy mươi, tuổi già mất con, người đầu bạc tiền kẻ đầu xanh, không còn sức lực gắng gượng được nữa, mang theo một thân bệnh tiểu đường, cao huyết áp, tắc máu não và xơ vữa động mạch với lớp mỡ dày như xi-măng, bị đột quỵ phải nhập viện, tỉnh lại chỉ có thể há hốc mồm, a a a, muốn báo thù, muốn giết người, muốn máu! Ngày trước phong quang đường nào, không chết ở giữa vòng vây của lão quý, rồi đến đội bắn tỉa Phi Hổ, không ngờ bây giờ lại biến thành dạng quý nửa chết nửa sống như vậy, không cam lòng, không cam lòng, ông trời bất công.

Thừa nhận quên đi, vì của cải tiền bạc, cả đời từng giết bao nhiêu người; bán bột trắng, hủy diệt bao nhiêu gia đình; tranh địa bàn, chém chết bao nhiêu bọn nhóc trẻ trung trai tráng. Chỉ nhớ rõ hiện tại, nằm ở trên giường bệnh không nhúc nhích kêu ông trời bất công!

Con giận bốc tận trời, tiểu thư họ lý bụng cháo nóng đến trước giường cũng bị gạt đồ, a a a kêu loạn, mắt thấy lần đột quỵ sau cũng chẳng còn xa, nhưng luôn có anh hùng Hoành Dao xuất thế.

Cổ đại thiếu và D ca đến thăm tiền bối, đại khái nhờ vả một chút tình trạng gần đây của Song Phiên Đông, kêu quan mập yên tâm yên tâm, lão quý bắt người tại hiện trường, Song Phiên Đông sẽ không còn thời gian tìm thể thân, nhất định lần này phải ngồi tù chín trăm chín mươi năm.

Ngồi tù như thế cũng đủ rồi, cái bụng hỏa của quan mập cũng dịu đi, muốn cho anh ta đền mạng, cho chết yểu đền mạng cho đức quan mẫn cán, đúng, còn có D ca, lần này người thắng là Lục Hiển, nếu như nói không liên quan gì tới anh ta thì ai tin đây? Trừ phi đều là tiện B.

Trên miệng Cổ thiếu phì phèo điều thuốc, trong phòng săn sóc đặc biệt khói mù lượn lờ, tiểu y tá sớm đã bị tổng ra ngoài, lúc này Nguyệt Hắc Phong Cao, không ai dám làm cái việc giám sát văn minh, hô một tiếng, tiền sinh, nơi này là bệnh viện.

"Quan Phật gia, D ca đã đáp ứng, nhất định sẽ báo thù cho quan nhỏ, thật thà ngay thẳng theo lệ, một mạng đổi lấy một mạng, Song Phiên Đông —— chúng tôi sẽ làm cho thỏa đáng. Vừa đúng lúc cũng là thời điểm quan Phật gia về hưu. . . . . ." Nói tới chỗ này là phải đề nén cười hắc hắc, thở phào, nhả ra một lượt khói mù, hun đến mức quan mập ho khan không ngừng. "Đi ra ngoài lẩn lộn, cũng không phải là làm lão quý, nào có về hưu, chẳng lẽ bang hội lại còn phải phát tiền trợ cấp dưỡng lão? Quan Phật gia ông hiểu chứ..., chúng tôi nói về hưu, không phải rửa tay chầu vàng, là —— chết đó. . . . ."

Nói xong lại nhìn vị quan mập, đếm đôi môi trái khắp trên da mặt cùng với một đôi mắt dường như muốn lòi hẳn ra bên ngoài, muốn giết người muốn ăn thịt, đáng tiếc cũng chỉ còn sót lại tiếng kêu ú ớ, không có khí thế. "Tôi nhớ là ông còn có con gái, có ngoại tôn (2) có nữ tể (3), nghĩ cho bọn họ nhiều một chút." Tay đã để trên cơ quan hô hấp rồi.

(2) Ngoại tôn: cháu trai ngoại.

(3) Nữ tể: con dâu, con rể.

Quan mập ra đi rất nhanh, không có tiếng động không có khổ sở, có lẽ là kiểu chết an bình nhất của đại lão.

Không quá một tháng, người của quan mập và Song Phiên Đông đều được thu vào trong tay D ca, anh khi còn trẻ, khẩu vị lớn, mặc kệ không sợ trời, ai dám đấu với anh? Hai anh em Hòa Ngưu Hỏa Kê nhất gan, không nói nhiều, ngoan ngoãn quỳ xuống làm cầu.

Chỉ là vẫn không tìm được Bằng Tường, sống phải thấy người chết phải thấy xác, một ngày không có kết quả, là một ngày anh tiếp tục bị Thích Mỹ Trân khống chế. Thì ra vốn cho là đối phó đàn bà dễ nhất, rốt cuộc hiện tại cũng biết được đàn bà là đại phiền toái, vừa lên tiếng là cần chết anh, không có sét đánh là chưa nhả ra.

Giải quyết xong vấn đề nội bộ, kế tiếp anh để mắt tới lợi ích mới, niệm sư tử há ra, lại nuốt một khối thịt béo nữa.

Nhưng mà ngay lúc này, thời tiết đầu mùa đông trời không ngừng mưa, sau khi vị đại ca xã hội đen danh chấn khắp thành phố vừa nghe thấy tiếng bước chân Ôn Ngọc lên lầu, cũng không biết nổi cơn điên gì, lập tức quay người lại trốn vào phòng tắm rộng rãi sáng trưng, ngồi ở trên nắp bồn cầu phát ra từng trận rên rỉ đè nén.

Chờ thêm nửa giờ, Ôn Ngọc cũng làm xong bài tập rồi, Lục Hiển vẫn còn ở phòng tắm mè nheo, cô gõ cửa, anh cũng không đáp lại.

Ôn Ngọc giao đầu với anh, "Anh ra ngoài ngay."

Bên trong nói: "Em có phiền không, không tới phiên em trông nom chuyện của anh."

"Anh mang đàn bà về đây làm loạn, ngay cả gỗ cửa tôi cũng không có thể ư? Có đủ sức lực không? Tôi mang cho anh nửa lon Vĩ ca."

"Em dờ hơi ——"

Ôn Ngọc trực tiếp gọi A Kim cầm chiếc chìa khóa mở cửa.

Vừa đẩy cửa ra đã nhìn thấy Lục Hiểu mặc một cái quần dài màu xám nhạt, nửa người trên là áo chui cổ Cashmere màu hồng mà Ôn Ngọc rảnh rồi nhàm chán mua được để giải khuây, màu sắc ấm áp vui tươi lấn át khí thế bén nhọn của đàn ông. Một mình anh tro tro, cong sống lưng, tay trái đỡ vai phải, gần như co rúc ở trên bồn cầu, có vẻ cực kỳ đáng thương.

Ôn Ngọc ngồi xổm xuống bên cạnh anh, tay vịn đầu gối anh, ngẩng đầu nhìn anh, nhìn khuôn mặt anh bị vằn vẹo vì đau đớn, "Lục sinh, anh làm sao vậy?"

Lục Hiểu cắn răng nói: "Không cần em quan tâm!" Chẳng khác gì một đứa bé giận dỗi.

Ôn Ngọc chẳng bận tâm, huých chạm một cái vào cánh tay phải nửa tàn phế kia của anh, hẳn là mưa dầm không ngớt ngoài cửa sổ, đại khái đoán được vết thương cũ của anh phát tác, đồng thời chủ nghĩa Đàn ông quý phá, chết vì sĩ diện cậy mạnh chống đỡ, tình nguyện tránh trong phòng vệ sinh chịu khổ, cũng không để cho cô nghe nhiều một câu.

Cô bắt đầu dĩ, thờ dài, giọng nói chuyện hết như đang dỗ đứa trẻ, "Tôi kêu chú Vương chuẩn bị xe, anh và tôi cùng đến bệnh viện được không?"

Lục Hiểu đẩy cô ra, suy nghĩ buồn bực đi về phòng ngủ, tự mình ngã lên trên giường lớn, phát giận, "Nói không cần em quan tâm, không phải là em muốn đi hẹn hò Tiểu Bạch Kiềm à, đi luôn đi, muốn đi thì cút cho xa vào."

Còn Ôn Ngọc lại cảm thấy rất buồn cười, người ở trước mắt này, xem ra nói anh ta có suy nghĩ và tình cảm hết như đứa trẻ ba tuổi thì vẫn coi là đánh giá cao rồi.

Nằm nghiêng ở bên cạnh anh, một tay cô chống đầu, một cái tay khác phủ lên sống lưng thẳng tắp của anh, tựa như vuốt xuôi đám lông trên lưng chú chó nhỏ, "Lục sinh, có phải anh chưa bao giờ đi bệnh viện kiểm tra chụp chiếu không? Chỉ tìm gặp ông già lấy thuốc trị thương ở tiệm tắm quất và mát-xa trên tầng gác khu nhà cũ gần chợ đúng không?"

Lục Hiểu vừa được cô vuốt ve vừa nhẹ nhàng như vậy, mệt mỏi muốn ngủ, lúc trước còn thiên đại hóa khí thì nay đã dần dần biến mất hẳn không còn một mảnh, nhưng vẫn còn mạnh mẽ, không chịu cúi đầu. "Bệnh viện có cái gì tốt? Anh không đi bệnh viện."

Ôn Ngọc cười cười, ghé sát vào lỗ tai anh, "Lục sinh không đi bệnh viện, chẳng lẽ là sợ tiêm? Như vậy, tôi sẽ nói với y tá tỷ tỷ, nhẹ nhàng, giống như con côn trùng nhỏ cắn một cái vào móng, bảo đảm không đau, một trăm phần trăm."

Lục Hiểu xoay đầu lại, nhều lông mày cảm tức nhìn cô, mặt đỏ hồng, chỉ bực tức không nói.

Cô vuốt ve mặt anh, học giọng điệu của anh nói chuyện, "Tiểu A Hiểu của em, bao lâu mới có thể lớn lên đây?" Rồi lại xoa bóp gáy anh, "Không phải sợ tiêm thì đứng lên đi bệnh viện cùng với em, vết thương cũ không trị thì vĩnh viễn là vết thương cũ, mỗi khi trời mưa sẽ lại đau đớn, ngộ nhờ anh gặp phải kẻ thù đầu giết? Lại còn giảng đạo lý với đối phương, làm ơn, hôm nay vết thương cũ của tôi tái phát, chờ tôi uống một viên thuốc giảm đau xong rồi hãy đánh tiếp."

Lục Hiểu nói: "Cái gì cũng không muốn, cho anh một tép bột trắng là giải quyết xong."

Mưa dần dần ngừng, gió vẫn lạnh như cũ.

Ôn Ngọc cúi đầu cười, một cái hôn nhẹ nhàng rơi xuống môi anh, tuy ngắn ngủi nhưng dịu dàng, chưa kịp thể nghiệm hết đã kết thúc, lưu lại ý nghĩ vô hạn thế nào cũng không cam lòng. "Cái này có đủ không?"

Vốn cô mang một đôi mắt biết cười, vành mắt cong cong, sáng long lanh như ánh trăng dịu dàng, lộ ra một vẻ hồn nhiên ngây thơ giữa thế tục, rõ ràng là pha-lê thủy tinh công nghiệp, có một vẻ bề ngoài mong manh như lưu ly dễ vỡ, dường như khiến lòng anh được rót đầy nước, ngỡ ngàng trong phút chốc, tràn đầy đều là tình.

"Chưa đủ!" Nghiêng người bỏ nhào như Mãnh hổ, ngăn chặn cô hoàn thành một cái hôn sâu dày đặc chặt chẽ, sau đó yêu cầu, "Không bằng em cho anh liếm một lần, anh lập tức khỏi hẳn, hữu dụng hơn bột trắng nhiều lắm." Một cái hôn, một hơi ý niệm, đã đủ khiến vị tiên sinh cảm thụ này kích động cả ngày.

"Mộng ban ngày còn chưa thấy đủ sao? Đi bệnh viện."

Đến bệnh viện Ôn Ngọc lập tức hỏi hân, Lục Hiểu hoàn toàn chưa trải qua biến đổi bằng hormone tăng trưởng thiếu niên, bác sĩ y tá nói cái gì cũng không bằng ý anh. Cô còn phải đi vuốt xoa đầu anh để trấn an thiếu niên thời kỳ trưởng thành phản nghịch, sau đó đưa anh đi làm liệu pháp từ (4), thầy thuốc người Ấn Độ nói vết thương của anh đã bỏ qua thời cơ chữa trị tốt nhất, chỉ có thể giảm bớt chứ không thể trị tận gốc, xem ra sau này chắc chắn là người bệnh phong thấp xương mỗi khi mưa dầm.

(4) Liệu pháp từ (Magnetotherapy): Liệu pháp từ là một phương pháp trị liệu thay thế dùng các hạt sắt từ tĩnh (không di động) để loại bỏ cơn đau và các vấn đề sức khỏe khác. Một dạng khác được gọi là các hạt từ trị liệu (therapeutic magnets) thường được kết thành vòng tay, vòng cổ, nhẫn, hoặc lót giày, cũng như vậy còn có các đệm nằm từ tính và quần áo từ tính chữa bệnh.

Ngày thứ hai đi khám Trung y, lão đại phu lấy thuốc dầu xoa lên toàn bộ cánh tay Lục Hiên thành màu đỏ nóng hừng hực, là "móng giò kho tàu bị xoa rơi một lớp da".

Về đến nhà, bộ mặt anh như đưa đám, "Báo thù thành công, chúc mừng em nhé Ôn tiểu thư."

Ôn Ngọc vẫn đang cúi đầu nhìn đơn thuốc, tất cả bình thuốc lớn nhỏ một loại này một ngày ba lượt một lần ba viên, một loại kia một ngày một viên, ngàn vạn lần không thể quá nhiều, gom lại hết trong lòng bàn tay, nhét toàn bộ vào trong miệng anh, hy vọng có thể chữa khỏi luôn cái tật xấu tính của anh.

"Y tá tỷ tỷ cũng nói anh mặc màu hồng đẹp trai lắm đó, lão đại."

Lục Hiên lập tức còi áo, "Cầm đi cho Tiểu bạch kiểm của em mặc."

Ôn Ngọc nhướn lông mày, "Lục sinh sống bằng đám chua đã lâu, anh cẩn thận kéo đau vì trúng gió độc."

"Anh bệnh chết cũng không cần em giả mù sa mưa giả bộ làm người tốt."

"Vừa đúng, anh chết thì em cũng nhẹ nhõm, lấy tiền đi, còn có cuộc đời vô cùng tốt nữa chứ."

Ầm ỉ đến tận đêm, Lục Hiên đau tới mức thật sự khó chịu, lăn qua lộn lại không thể ngủ, Ôn Ngọc cẩn thận khuyên anh nói: "Nếu không uống một viên thuốc giảm đau?"

Không ngờ Lục Hiên dứt khoát cự tuyệt, "Cái đó thì khác gì morphine? Anh từng đồng ý với em . . . . . Tránh cho về sau lúc gây gổ, em lại lôi ra để nói, tức chết anh. . . . ."

Ôn Ngọc không thể làm gì khác hơn là cầm nước ấm và thuốc giảm đau dưới giường mình, "Đưa đến bên miệng anh cũng không chịu ăn? Nhiều nhất tôi bảo đảm về sau gây gổ vẫn sẽ để cho anh uống thuốc, Lục sinh, làm ơn há mồm ra."

Uống thuốc xong anh mới an tĩnh chút, lúc trước đau đến khắp người mồ hôi lạnh, cái trán ướt nhẹp dính vào trên ngực mềm mại trắng nõn Ôn Ngọc, thỏa mãn thở dài, "A Ngọc. . . . . A Ngọc. . . . ."

Ôn Ngọc nhìn vào đỉnh đầu đen như mực ở trước ngực, đối với anh giờ tính trẻ con, dờ khóc dờ cười, nhẹ nhàng vuốt vành tai anh, an ủi nói: "Mau ngủ đi, ngủ sẽ hết đau ——"

"A Ngọc, em thật giống mẹ anh. . . . ."

Ôn Ngọc bắt đắc dĩ, "Không phải anh nói, anh làm ba tôi, tôi làm mẹ của anh. . . . ."

Thật đáng thương, giống như ở cô nhi viện, hai cô nhi không ai muốn đang đối thoại để tìm niềm vui trong đau khổ.

Lục Hiên nói: "Anh muốn em vĩnh viễn như vậy."

Cô vỗ nhẹ phía sau lưng anh, "Ồ đâu ra vĩnh viễn đây? Tôi còn muốn phải vĩnh viễn trẻ tuổi vĩnh viễn không già. . . . . " Hoảng hốt chớp mắt một cái, không biết là đang diễn hay là chân thực, cô bội phục nghệ sĩ biểu diễn, tập trung toàn bộ tinh thần khi diễn xuất, hết sức gọn gàng dứt khoát khi thoát người ra. Còn cô lại không làm được.

Đêm khuya, rốt cuộc Long Hưng lão đại trong ngực cô cũng ngủ, tay trái vòng chặc hông của cô, trên môi vẫn ngậm một đóa nhũ *jian nũng nịu, giống như đứa bé chưa trưởng thành.

Bạn đang đọc truyện *Đêm Nay Rời Càng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 66: 64. Những Vì Sao Đêm Nay

Rốt cuộc kỳ nghỉ đông của toàn bộ học sinh ở Hồng Kông đã đến trong ngàn vạn tiếng reo hò, vui vẻ nhất không phải là cô học trò cao trung Ôn Ngọc, mà là Lục Hiên “đang ở thời kỳ mãn kinh” nóng nảy ầm ừ.

Từ lúc mùa mưa đáng ghét bắt đầu, tay phải của anh đã trở thành một quả bom hẹn giờ, luôn duy trì đề phòng đối với cảm giác đau đón mơ hồ, nhưng càng là lúc ít phòng bị nhất sẽ đột nhiên bộc phát, không hề có điềm báo trước, kéo anh quay trở về đêm mưa to xối xả đó, gây sát nện vào xương tay, tiếng gãy giòn tan chói tay vẫn còn vang vọng ở bên tai, xung quanh là tiếng sấm, tiếng mưa rơi, tiếng la khóc càng lúc càng lớn không ngừng tựa như ảo ảnh bám đuổi theo từng bước chân.

Tối tăm như vậy, tuyệt vọng như vậy, mặt biển tối như mực, không có lấy một tia sáng.

Cũng may có Ôn Ngọc, vị tiểu thư này thiên phú dị bẩm, ba giờ mười ba phút sáng, viên cảnh sát tuần tra áo xanh lục ngoài đường cũng đã ngủ gật rồi, vậy mà cô lại luôn có thể từ giữa giấc mộng gọi anh tỉnh lại, mở đèn trên tường lên, khước miệng đất một vè giả bộ vô sự, giọng bình thản hỏi một câu: "Này, có muốn uống nước không?"

Hình như anh vẫn còn đang trong mộng, kéo cánh tay phải đã mất cảm giác chạy qua một cái rồi lại một cái ngõ tối trên con phố cũ, lưỡi dao xẹt qua màn mưa lạnh lẽo bám sát ở sau lưng, bọn họ gào thét, bọn họ hô to, chém chết nó, chém chết Lục Hiền ——

Rẽ trái rồi lại rẽ trái, không có điểm cuối.

A Ngọc ——

Một cánh tay yếu ớt không xương đang nằm trong lòng bàn tay ướt sũng mồ hôi của anh, mặc dù yếu ớt nhưng vẫn giống như một đóa hoa, vẫn có thể mọc lên thành thân lá nhỏ nhoi thẳng tắp chống đỡ một mảnh bầu trời không mưa bão.

"Anh không sao, anh chỉ cần . . . . . Anh đi uống chút rượu."

Ôn Ngọc sờ sờ cái trán đầm mồ hôi lạnh chảy ròng ròng của anh, thờ dài nói: "Tôi đi lấy cho anh."

Không ngờ cô lại đưa cho anh một ly sữa nóng.

Lục Hiền cực kỳ nổi giận, "Làm cái gì? Em đã từng thấy lão đại nào uống sữa tươi chưa? Bệnh thần kinh."

Nhưng không biết Ôn Ngọc học được từ đâu liệu pháp bí truyền ác bà bà gây khó dễ để trị mọi chứng hạnh hợ, có thể không thèm quan tâm anh bất cứ lúc nào bất cứ nơi đâu phát tác các triệu chứng bệnh, mặt vẫn ngăm gió xuân như cũ, hờn mi tâm vẫn vẹo nhứ chặt của anh, cười nói: "Sữa nóng giúp dễ ngủ mà, tốt cho sức khỏe hơn rượu còn nhiều. Lạnh quá, anh uống nhanh lên, uống xong tôi mới về giường."

Chân nhỏ trắng nõn mịn màng đưa vào trong chăn, đụng một cái chân của anh, lạnh đến mức đáng thương. Anh cau mày, nhìn ánh sáng màu nâu vàng nhạt chiếu lên mái tóc dài rối bời của cô lúc vừa mới tỉnh ngủ, khám trên khuôn mặt tái nhợt là một đôi mắt ngái ngủ mông lung, chẳng mấy chốc đã khiến anh cảm thấy đau lòng, chỉ đành phải thờ dài một tiếng, hận chính mình quá dễ dàng mềm lòng, không có tiền đồ, một chút khí phách bốc hơi sạch sẽ uống cạn một ly sữa nóng, không thích hợp ôm ấp tình cảm dịu dàng, từ cổ họng đến đầu lưỡi, toàn bộ đều ngọt đến phát ngán.

Lúc này cô xoay người đi uống nước, trên giường còn sót hơi ấm của cô, thế mà anh lại bất chợt bắt đầu nhớ nhung, không cách nào kiềm chế nổi.

Sau khi uống nước trở lại, Ôn Ngọc cầm theo một chiếc đèn dầu, làm cho căn phòng ngủ rộng rãi nhuộm một vệt ảm áp của bữa cơm tối.

Vừa mới chạm vào người đã lập tức bị Lục Hiền một phát ôm vào trong ngực, dùng chân lông mềm mại bao cô kín mít gió thổi không lọt, hơn nữa cơ thể lửa nóng nóng bỏng bên cạnh, không tới năm phút đồng hồ là cô sẽ bị nóng và mồ hôi, nhưng Lục Hiền vẫn cúi đầu, buồn bực không lên tiếng, không thể kiềm chế một D ca lưu luyến và một môi bởi cảm xúc yêu thương, khác một trời một vực với Lục Hiền, tựa như thực vật nhiệt đới sinh trưởng ở giữa Cao Nguyên Xi-bia, đi ngược lại mọi chuẩn mực. Bất đắc dĩ, Ôn Ngọc đoán anh lại giận dỗi, chính cô mơ mơ màng màng, tay vẫn đưa đến sau lưng của anh, cái vuốt ve chậm chạp nhưng có tiết tấu có chút khó khăn trừ khử cơn ác mộng kia.

Đây là hành động giữa nam nữ mới yêu, Lục Hiền đang lười biếng trong hoạt động ngủ "Sờ lưng", còn Ôn Ngọc đã thăng cấp làm "Lão Mụ Từ" (1), không những chăm sóc anh ăn, mặc, ở, đi lại, mà còn phải chăm sóc cả tâm hồn yếu ớt của anh nữa.

(1) Lão mụ từ: mẹ già nhỏ.

Ngày thứ hai, anh tỉnh ngủ lập tức liều mạng đi giết người, muốn cùng nghĩa mới lập tức đoạt địa bàn, xem ai ác hơn.

Anh mang vết thương trở lại, cũng chẳng có gì bất ngờ, anh từ chối kiện toàn, mới đúng là nguyện vọng cuối cùng.

Ôn Ngọc vừa giờ tờ báo vừa cảm khái, làm người nhà anh, còn kích thích hơn chơi Yun-night Speed, nửa đêm hai giờ khắp người anh là máu tươi hết như lệ quỷ trùng sinh, cô sợ hãi phân vân, còn anh lại khoát khoát tay, trong miệng thô tục liên tiếp, kích * tình chưa dứt, đúng, là khoái cảm chém giết, kích động trước máu người

Chợt đẩy cô áp ở trên mặt tường phòng ngủ, lồng ngực thấm máu dè cô xuống, bắt gặp ánh mắt chỉ là một cái chớp mắt, cô lo lắng và anh kích động ầm ầm chạm vào nhau giữa đêm tối vắng lặng, kim loại và dòng điện đan vào nhau, vô số tia lửa văng khắp nơi, kể tiếp tất cả ngôn ngữ đều dư thừa, anh hôn cô, đầu lưỡi treu đùa, từng tắc quét trong miệng cam chịu và khổ sở của cô, chỉ nghe cô liên tục tiếng nghẹn ngào nho nhỏ, vừa như đè nén vừa như khô sở, cho đến khi anh đánh thẳng đến cổ họng, sâu đến mức cô nghẹn ngào gãy giữa, ti tay lên ngực anh đẩy ra, anh mới chịu buông lỏng đôi môi đỏ tươi xinh đẹp ướt át của cô ra, liếm liếm khước miệng, tựa như Vampire đi đêm, nhếch miệng cười, liếm si là cái gì? Trong từ điển của Lục Hiền chưa từng có.

Hung khí cực nóng phía dưới đã ngừng đầu, khí huyết của anh lên cao, nhiệt độ vượt chỉ tiêu, trong lòng cuộn cuộn, dục vọng như nước đun sôi, kêu gào chịu đựng nổi kim nén, muốn buông thả muốn chạy trốn, càng thêm trào dâng sục sôi hơn cả lúc giết người thấy máu một giây trước.

Vươn tay bám ở sau mông cô, tựa Ôn Ngọc vào cánh cửa ở sau lưng cô, thân thể nhỏ nhỏ nửa gác trên eo anh, một chút sức nặng này đối với anh mà nói quá dễ dàng, máu toàn thân chảy dồn xuống phía dưới, anh đã nhất trụ kinh thiên, khoá kéo quần dài cũng sắp bị nứt rách, nhiệt độ càng lúc càng lên cao, cho đến điểm giới hạn, thiêu đốt đêm rét lạnh lẽo, hô hấp vòng quanh quần quít là nhịp điệu mà anh nhớ nhung, bạn không cách nào kháng cự, dục

vọng trong máu và nước mắt không cách nào xóa nhòa được nỗi nhớ, đáy mắt đỏ thẫm hé ra là hình ảnh lúc cô mỉm cười, anh sẽ vĩnh viễn không chết, vì hào nhoáng nhưng đơ bản là điều duy nhất mà chốn thành thị này lưu lại trong hơi thở cuối cùng mong manh của anh.

Chưa từng bị thế giới này đối xử tử tế, lại lưu luyến cho cô mùi hương thơm ngào ngạt và vòng ôm ấm áp trong ngực.

Từ trong môi lưỡi anh xâm chiếm hé ra một chút xiu khe hở, Ôn Ngọc nhẹ nhàng vuốt ve tay phải của anh chạy ở giữa cặp vú của cô, nhỏ giọng hỏi: "Lục sinh anh làm sao vậy, tại sao không bật đèn? Anh bị thương?"

Anh chỉ một mực cúi đầu thờ đốc, ngậm lấy môi của cô, hờ hững, "Sao anh lại bị thương chứ, cái chết là nghĩa mới, đấu với anh. . . . . . Toàn bộ ném đi lấp bẽ. . . . . ." Cứng rắn ở dưới xương chậu đang ở trên bụng ở cô, giải phóng một đôi tay anh, có thể xoa nắn tận tình như * phòng ngày càng đầy đà của cô, tay này hai luồng thịt trơn trắng bóng, bộ dáng nom nớp lo sợ uất uất tức tức, càng kích phát ra thú tính hoàn toàn chưa kịp tiến hóa của đàn ông, tiện tay mở đèn trên tường lên, anh nhú lông mày, hết sức chuyên chú đối phó "Tiểu thư Rụt rè" đồng nhất song giờ nào khắc nào cũng đang quyến rũ anh.

Lòng bàn tay của anh thô ráp nóng rực, nóng rực lướt trên làn da tươi mới trong suốt gần như thấy được cả mạch máu chuyển động bên dưới, nhiệt độ đốt người đỏ hồng sưởi nóng thân thể lạnh lẽo như khối ngọc của cô, vuốt ve, nắn bóp, lôi kéo sờ chút, anh yêu thích không buông tay, rồi lại chưa từng lưu tình, tay cầm súng giết người dùng toàn lực, lưu lại trên vú trắng như tuyết của cô từng vết nhéo nặng nề hơi hồng đỏ, anh thích nghe cô khóc, biến thái hưởng thụ cô bị anh đốc sức khi dễ từ trong ra ngoài, còn cô lại chỉ có thể khóc ——

Khóc cầu xin anh đừng làm, nhẹ một chút, không cần không muốn, Lục sinh, quá sâu. . . . . .

Nhưng mà suy nghĩ một chút, lập tức mạch máu muốn vỡ toác tỉnh tấn nhân vong.

Lục sinh, Lục sinh, anh thích thú cỡ nào khi cô vừa khóc vừa gọi anh Lục sinh.

Ánh đèn mờ ảo, đêm ấy mê ly, nhưng vẫn không đủ. Anh cúi đầu cắn xé viên châu đựng thẳng của cô, nuốt từng ngụm từng ngụm, lưỡi ẩm nóng ngậm sâu xung quanh khối thịt ngon miệng, vốn là trên ngực cô đã chỉ chích dấu tay lại thêm vết thương mới, những vết nhéo nông nông sâu sâu kia được phụ thêm dấu răng rớm máu, thâm không nổi nhin, nhưng lại là sự kết hợp của dục vọng chôn sâu dưới đất vàng.

Anh muốn cô, muốn không có chút nào cất giữ, muốn một cách triệt để.

"A Ngọc, A Ngọc. . . . . ." Anh cảm thán thật dài, đầu lưỡi trượt đi, từ xương quai xanh đến cổ họng cuối cùng rơi vào giữa môi đỏ đẫm mở không chừng, hơi thở của cô, ngọt ngào, "A Ngọc, anh nhớ em. . . . . . Lúc ngủ nhớ, lúc đau xương nhớ, lúc giết người cũng nhớ. . . . . . con chó Thiên Hùng kia. . . . . . Khi dính viên đạn kia anh đã nghĩ, nhất định anh không thể chết được, anh mà chết, thì A Ngọc của anh muốn tiện nghi cho người nào?" Vừa một hồi hôn sâu, nhào đến quần quít đoạt lấy, cắn nuốt mỗi một phút mỗi một giây hô hấp của cô.

Cắn môi dưới của cô, tuyên bố, "A Ngọc của anh chỉ có thể là phụ nữ đại ca D anh, chỉ có thể để cho anh làm ——"

Ánh mắt lóe lên, cười chua chát, "Tôi muốn làm thế nào sẽ làm thế đó. . . . . ."

Tránh để tụt người xuống, cô vẫn cẩn thận vòng chắc gáy anh, chân cũng quấn ở trên eo anh, ngược lại có mấy phần ý vị ôm ấp yêu thương. Đáng thương giờ phút này khóc đỏ mắt, thút tha thút thít nói: "Biến thái đáng chết, anh chỉ biết khi dễ tôi. . . . . ."

Sờ ngực anh, không nhịn được hỏi, "Rốt cuộc anh bị thương ở chỗ nào?"

Lục Hiền cười to, ôm lấy cô tung cao lên trần nhà, rơi vào trong khuỷu tay lại nắm ở eo rồi bắt chọt xoay vòng, mặc kệ bên dưới giữa trời đất quay cuồng, chân vừa trượt lập tức cùng song song ngã nhào ở trên giường.

"Anh là người cận bã, là biến thái, là tên khốn kiếp chết bị vùi dập giữa chợ. . . . . . Vậy thì thế nào, anh có A Ngọc của anh, anh có A Ngọc quan tâm, cho dù toàn bộ thế giới đều chết sạch, anh cũng chỉ muốn giữ lại A Ngọc của anh. . . . . ."

"Đúng vậy a, chỉ tôi mới là đứa ngốc, cuồng chịu ngược." Dáng vẻ cô đỏ hồng ngây ngốc ngu ngơ khó gặp, mềm mại yếu ớt làm cho người ta phải đau lòng.

"Chúng ta càng xứng đôi hơn."

Anh cời sạch cái quần dài, bỏ áo đi, lộ ra thân thể hoàn mỹ tinh tráng, đột nhiên Hormone phái nam lơ lửng trong không khí bị đốt lên, từng tia lửa bắn vọt ra, trái tim bị đốt nóng, cô đã sớm xụi lơ vô lực.

Thần Thái Dương Apollon, ánh sáng không hề phân tán, anh chiếu sáng cô.

Gạt sợi tóc thấm ướt dính trên trán cô ra, một chút cười xấu xa trên khóe miệng anh khiến anh nổi bật rất giống tiểu nhân gian xảo, bắt được tay của cô môn trốn một đường dọc theo lồng ngực đến eo, giống như mờ rương kiểm hàng hay là được kiểm tra trước, "Yên tâm, cũng chỉ là đạn làm trầy da, mạng anh lớn, dù cho Trường Đặc Khu bị bắn chết thì cũng không tới lượt anh đâu."

Nụ cười tựa như làn sóng, càng lúc càng lan rộng, "Chỉ là thấy A Ngọc lo lắng cho anh, bị người đâm cho một dao cũng không có vấn đề."

Ôn Ngọc đâm anh, suýt nữa buột mồm nói ra hai chữ "tìm chết", nhưng vội vàng đập phanh kim lại được, nuốt ngay chữ "chết" vào trong bụng.

Lục Hiển lập tức chống người lên người của cô, chuyên chú nhìn cô, không dám bỏ qua một chút biến hóa dù là rất nhỏ trên mặt cô, một đôi mắt hẹp dài sáng lên như những vì sao đêm nay. Đợi đến lúc cô nuốt chữ hồi hận, cắn môi dưới hồi hận thì rốt cuộc anh cũng không thể che giấu tiếng cười được nữa. Anh muốn hôn cô, ôm cô, đoạt lấy cô.

Niềm vui sướng của anh không thể nói hết, anh gọi là hét, gầm thét, không có từ ngữ cũng không có giọng điệu, suy luận không có quy luật bình thường, như một đầu dã thú chưa được khai hóa, ánh mắt mở to long lanh, van xin dịu dàng của cô thuần đường.

Đêm nay, không ai có thể mãn nguyện hơn anh.

Bạn đang đọc truyện *Đêm Nay Rồi Càng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67: 65. Phúc Lợi Trước Ngày Nghỉ Lễ

Mặt trăng ẩn núp sau mây đen, một vài tia sáng xuyên qua cửa sổ hôn lên khắp thân thể trần truồng của cô, miêu tả ngọn núi pháp phòng kiều diễm như ruột mềm bách chuyển, làn tóc đen xõa ra trên giường, hé lộ khuôn mặt tỏa sáng như ánh trăng vô cùng sạch sẽ mịn màng, đập vào mắt là cánh môi củ ấu hồng nhuận, điểm tuyết bằng vẽ e ấp vốn có, không cần trang điểm cầu kỳ, rửa sạch, xóa hết nét chì rục rờ, chỉ cần cô khéo léo cười nhẹ một chút thôi, là đã viết xong một chương tâm và mắt cùng rung động lòng người, sắm vai một cuộc sơn thủy tương phùng thể tục thăng trầm.

Trong lòng ngực của anh là tràn đầy chua xót và dính dấp, đau và tê dại không có chỗ tỏ lộ, bọn họ tựa như thủy triều cọ rửa lý trí, tan vỡ, hủy diệt, muốn làm cho anh biến thành con đê giữa con hồng thủy, triệt triệt để để sụp đổ chôn vùi.

Anh đã nắm tay của cô, tới đụng vào loại dục niệm cực nóng như bàn ủi dưới người anh, một cây già nua mà tráng kiện, gân xanh hằn lên ngoằn ngoèo tựa như dây leo quấn đầy trên thân cành, toàn bộ phân thân đau trướng căng, dán chặt ở trong lòng bàn tay mềm mại của cô, giống như một con dao sắc bén hung ác.

Cô từ từ nhắm hai mắt lại, gò má đỏ hồng, khóe mắt khẽ hạ xuống cổ giấu đi vẻ phong tình lúc này. Nhưng anh vẫn muốn được voi đòi tiên, khàn giọng hỏi: "Anh vừa đi vắng một tuần lễ, nói lời nói thật, A Ngọc, có muốn nó hay không, hả?"

"Có quý mới muốn ——" Cô giận dữ, nghiêng đầu nhìn khoảng thời gian đẹp đẽ với ánh trăng sáng và những vì sao li ti ngoài cửa sổ, song nhiệt độ trong lòng bàn tay lại lên giọng tuyên cáo dục vọng không che giấu của anh đối với cô, thấp hèn nhất và cũng là thô bỉ nhất, nhưng mà có bao nhiêu người tầng lớp cao quý cầu mà không được.

Anh không nhịn được rồi, muốn trực lai trực văng tiến quân thần tốc.

Tìm tìm kiếm kiếm, tìm ra hạt châu đỏ tươi nho nhỏ giấu ở trong vò sò, chỉ đơn giản vân vê nhào nặn là cô đã bị xoa nắn thành một vũng nước xuân, thổi tung cát mịn, không còn là chính mình nữa, sống hoặc chết đều ở đầu ngón tay anh, hoặc bắn ra hoặc khép lại, hoặc khều hoặc vân vê, đều chỉ có thể chịu đựng.

Trong phòng ngủ lớn như thế chỉ còn dư một chiếc đèn duy nhất, ánh sáng mờ nhạt và mơ hồ, ít nhiều gì vừa lúc quét qua nụ hoa chưa nở ở giữa hai chân cô.

Anh là độc giả lớn tuổi giữa bể học vô bờ, xoay hông cô lại, để cho đầu gối đề lên vù còn vết thương chưa lành của cô, lộ ra mảnh mai đáng thương mặc cho người hái. Đẩy ra hai bên, rồi lại lôi kéo ra phía ngoài, rốt cuộc nhìn thấy che giấu nho nhỏ, anh nhẹ nhàng “a” một tiếng, hơi thở ấm nóng từ miệng của anh, thôi thúc mỗi một xúc giác rất nhỏ trong cơ thể cô, rung động, vô cùng hồi hộp, muốn mở miệng nhưng không biết làm thế nào để phát ra tiếng.

Cô lơ lửng giữa không trung, không thể bay lên trời cao cũng không thể rơi xuống đất, ngựa ngựa như bóp tim gãy phổi, đau từ từ kéo dài, mở mắt ra đã gặp nụ cười xấu xa nhàn hạ của anh.

Vừa mở miệng nói cô lại mặt đỏ tới mang tai cả người xao động.

"Cái ‘tây’ của A Ngọc của anh lớn lên như hoa, một ngày không vào được là không tìm được cửa ra vào, oh, cửa ra vào nói như thế nào, là ‘en-trance’ hay là ‘ex-it’? Ôn tiểu thư, em hãy dạy anh đi." Dao sắc đã được tháo vỏ, thẳng tắp dí sát ở miệng huyết, còn anh lại tiếp tục tới tới lui lui chơi đùa cợt sát, cảm xúc thô ráp, mập mờ đè ép, anh muốn ép buộc cô đầu hàng. "Xem ra sau này phải cố gắng nhiều hơn, chen vào nhiều một chút, duy trì lớn không bị hỏng, sau này sẽ rất BB. . . . . Không bằng em giúp anh sinh một lần? Mặc kệ, hôm nay sẽ phải *** ở bên trong." Tự tiện làm quyết định xong, hai tay chống ở nơi đầu gối cong của cô, khiến cô mất đi khả năng phản kháng, ưỡn eo một cái xuyên toàn bộ phân thân vào, bụng cứng rắn như sắt đụng vào xương chậu của cô, đưa tới một tiếng vang nát vụn gấp gấp, tuyên cáo bắt đầu một cuộc chinh phạt.

Trong nháy mắt, thân thể của cô bị anh mạnh mẽ xâm nhập, anh hít sâu, gân xanh trên trán nảy lên thịnh thịnh, anh trực tiếp mà rõ ràng cảm thụ đoạn đường nhỏ hẹp khít khao này khước từ và bài xích đối với vật thể từ bên ngoài, cô không thể tự chủ siết chặt làm cho anh không cách nào suy nghĩ được nữa, cô cắn giết cướp đi chút ý thức sống còn của anh.

Chỉ còn sót lại dục vọng, anh quát roi lên trước, dùng mảnh không ràng buộc, xé cô ra, xé rách cô, bên trong có hành lang chín đoạn, mười tám khúc quanh, là liễu rũ hoa cười (1), cũng là bến mê (2).

Cuối cùng đựng nát hành lang chật hẹp che giấu cho một đóa hoa tâm ở chỗ sâu của cô, ba trăm, ba trăm lẻ một, ba trăm lẻ hai. . . . . năm trăm. . . . . Đại lực Thủy Thủ nuốt hết tất cả container đồ hộp rau chân vịt (3), năng lượng tràn đầy, không biết mệt mỏi, cùng một cái tư thế cùng một nhịp tiết tấu, chỉ biết lên trước lên trước lại hướng trước, một lần sâu hơn một lần, một lần nặng nề hơn một lần, câu ra bên tai một tiếng khóc thút thít bị thương mà quyến rũ hơn một tiếng, uyển chuyển mà yêu mị.

Cô muốn từ chối hành động lác lác đi lác lác lại mà ôm lấy cánh tay của anh khóc cầu xin, "Lục sinh, Lục sinh, anh bỏ qua cho tôi. . . . . Quá sâu, tôi đau quá. . . . . Ừ. . . . . Không được, tôi sắp chết rồi, tôi thật sự muốn chết. . . . ."

"Chết? Yên tâm, trước kia bọn anh chơi ba đôi một cũng chưa từng chết người, theo một D ca anh, chơi không chết được em." Cơ bụng màu sô-cô-la rần rần như thép tấm, là động cơ xe hơi mô-tô ông ông tác hường, kéo theo eo và mông rút mạnh về, tốc độ chạy nước rút trăm mét, ung dung như con báo săn, anh ngậm lời một bên vú đang đưa, đã từng ném không biết bao nhiêu lần, còn muốn đùa giỡn cô, "Em gọi một tiếng "ba", chúng ta sẽ chậm lại."

Ôn Ngọc là điển hình lần thiện sự ác, vụng trộm mắng anh "biến thái đáng chết" nhưng vừa mở miệng chỉ là một tiếng nũng nịu mềm nhũn, "Ba, người nhẹ nhàng được không?" Con người lưu ly ngăn lệ, dám ở trên giường phòng ngủ, thật thanh thuần nói chuyện dưới thân đàn ông.

Kích thích tổ tuyến thượng thận chạy tứ tán như điên trong máu biến anh thành ngựa hoang, anh nuốt lời, ngay cả giải thích cũng không có, phía dưới co lại mãnh liệt dồn sức đánh, dường như phát điên hận không thể giết chết cô ở trên giường. "Tiện * nhân, nuôi mày khôn lớn, đi học không lo học, lại quyến rũ ba. Nói! Có phải mày là dâm tây không. . . . ."

"Bóp ——" Quất một cái vào mông rất tròn ngạo nghễ ưỡn lên của cô, xuất hiện một vết hằn đỏ rùng rục.

Muốn chết, muốn chết à, thiếu chút nữa làm hại mình tự nộp khí giới đầu hàng. Anh thô tục sa đọa, lời nói ghê tởm dơ bẩn cái gì đều phun ra hết, ước chừng phải dội mực lên trên tờ giấy trắng, đập đầu ra vết nứt trên bích ngọc, toàn thể giới đều rơi xuống cùng với anh mới an tâm. Mút lấy vành tai của cô nói nhỏ, "Chỉ biết khóc. . . . . Không thích ba diao con ư?"

"Không thích không thích không thích. . . . . Ô ô. . . . . Anh cuốn xéo, anh cút ngay. . . . ."

Ôn Ngọc sắp bị anh giết chết ở trên giường, một đôi chân trắng non mềm lạnh lẽo đá đập loạn giữa không khí, thực sự nóng nảy muốn tìm một lối thoát, nhưng chỉ uổng công, bởi vì anh chiếm lĩnh lòng của cô, mặc kệ là đêm mập mờ hư ảo, hay là ban trưa gay gắt, quyết liệt, anh chiếm cứ thân thể của cô, suy nghĩ của cô, tất cả toàn bộ của cô, cô nên sớm thân phục, nằm úp sấp mặc anh làm nhục, giống như giáo đồ thành kính cảm tạ Thượng Đế ban cho.

Đương nhiên là anh cự tuyệt, "Không được, ba đi rồi, không phải bảo bối sẽ trống rỗng hả? Ba không bỏ được. Còn có. . . . ."

Ánh đèn chiếu vào, anh lại càng cười bi ôi hơn, "Bảo bối không phải nói chuyện, sửa tui giúp để ngủ, tốt cho sức khỏe hơn rượu còn nhiều. . . . ."

Ôn Ngọc véo anh, đấm anh, "Biến thái đáng chết, lão già mất nết ——"

Lục Hiển vẫn còn trong vai diễn, "Ngay cả ba cũng dám mắng, không có lễ phép. Phải chăm chỉ dạy dỗ con mới được." Anh nói được là làm được, cực kỳ nghiêm túc, động tác đóng cọc hung mãnh tựa như đánh nát cô, đục thủng cô, làm cho cô không còn hơi sức nói nhiều một câu nữa, duy còn dư lại tiếng ngậm mềm mại chảy nước, đứt quãng, buồn bã bách chuyển. Còn anh càng đánh càng hăng, khí thế giết người đổ máu, nghị lực người sắt cuộc sống tài ba môn, mặc kệ kim chỉ giờ kim chỉ phút tích tích tắc tắc nhích lên trước như thế nào, thời gian anh giam cầm thân thể dưới mình, mệnh mông dâng trào, không bao giờ dừng lại.

Anh kiên trì không ngừng hướng lên tiến công một chút vào nơi khản yếu nhất, thân thể Ôn Ngọc bị dọa tựa như bị nấu chín, lộ ra phần hồng tình và dục, trong giây lát run lên, sắc màu chàm trên tờ quảng cáo bị thấm ướt thành màu nâu sẫm. Dòng điện từ hông của anh đánh thẳng tới đỉnh đầu, cuối cùng cũng bị cô ép không cách nào, không thể làm gì khác hơn là đánh chuông thu binh. Sau khi hưởng thụ xong lại hôn cô một lượt, trêu chọc nói: "Khóc cái gì, nhưng mà đúng là tạo ra lũ lụt đó, có muốn quay số 999 gọi cứu mạng không?"

Da mặt Ôn Ngọc mông, khóc đến đau lòng, rốt cuộc không còn mặt mũi gặp người nữa.

"Cũng tại anh, đều tại anh hết, làm sao anh có thể hư như vậy. . . . ."

Giọng nói mềm nhũn vô lực, càng giống như là làm nũng kể lể uất ức, cho dù lòng có làm bằng đá cũng bị tiếng khóc này biến thành nước, hướng chỉ là Lục Hiển —— một cảm thú nhìn thấy cô là không cất bước nổi.

"Được được được, anh hư, anh hư, đều tại anh hết ——"

Cầm ngón tay thon dài như ngọc của cô, đặt môi hôn lên từng ngón một, anh không biết thẹn, đẩy eo lên phía trước, tuy ngừng công kích nhưng vẫn muốn chiếm cứ ở điểm mấu chốt, không chịu lui, "Trách anh quá lớn quá sâu, hại tiểu A Ngọc của anh mất mặt, nhiều nhất lần sau đến lượt anh, được không?"

Cô lau nước mắt đi, nức nở nói: "Mỗi lần lực đều lớn như thế, tôi là người, không phải là món đồ chơi cao su, thật là đau, đau chết. . . . ."

Lục Hiển lễ thắng khí hùng phản bác được, "Ai kêu em nhỏ như vậy, chứ em mà rộng thùng thình thì anh cũng không có hứng thú đâu."

"Cầm thú ——"

"Được rồi được rồi, A Ngọc của anh đẹp như vậy, sáu mươi tuổi cũng vẫn mê người như vậy."

Cô lau bầu, "Quý mạnh miệng."

"Mạnh mẽ nhiều hơn nữa cũng chỉ nói cho em nghe mà thôi." Xoay người đổi thành anh nằm dưới, thân thể cô mềm mại vô lực nằm sấp ở trước ngực anh, da thịt ướt mồ hôi quấn lấy nhau thật chặt, không hiểu được, thân mật sau khi mưa gió.

Đột nhiên Ôn Ngọc nhớ lại thù lúc trước, hung dữ nhéo da thịt bên hông anh, "Anh nói cho rõ ràng, ai là tiện * nhân?"

Cung phản xạ thật nhanh, Lục Hiểu lập tức nhận sai, "Anh là tiện * nhân, anh tiện nhất, A Ngọc của anh đẹp nhất, thuần khiết nhất."

Ôn Ngọc vẫn tiếp tục nhéo anh, "Sao lời nào của anh cũng bản như vậy."

"Em không cần phải thích, nhiều nhất lần sau không giả bộ làm ba, giả bộ. . . . . Em làm mẹ anh rồi. . . . . " Đưa tay đi dò ngực của cô, cười hi hi nói, "Cái của mẹ anh đều là anh nhào nặn mới lớn được."

"Cầu xin anh im miệng được không? Nói chuyện với anh rõ là. . . . . Coi như tôi tự chuốc phiền, hết thuốc chữa. . . . . "

Ngoài cửa sổ lại bắt đầu mưa từng giọt tí tách, hô hấp Ôn Ngọc trở lại bình thường, vuốt ve bề mặt cánh tay phải to lớn của anh, nhẹ giọng hỏi: "Suốt cả tuần lễ có uống thuốc đúng hạn không? Còn đau không?"

Lục Hiểu bao lấy tay của cô vừa chặt vừa nhanh, chớp mũi chua xót, thật lâu mới khó khăn nói ra một câu, "Anh và A Ngọc của anh ở chung một chỗ, bị đâm một dao cũng không đau..., huống chi cái này. . . . . "

Anh chỉ cần ôm cô, đã cảm thấy thỏa mãn rồi.

(1) Liễu rũ hoa cười: có hy vọng, trong hoàn cảnh khốn khó, tìm được lối thoát.

Nguyên câu thơ của Lục Du:

“Son cùng thủy tận nghi vô lộ

Liễu ám hoa minh hựu nhất thôn”

Nghĩa là:

“Son cùng thủy tận ngờ hết lối

Liễu rũ hoa cười lại gặp làng”

(2) Bến mê: con đường lầm lạc.

(3) Xem phim hoạt hình “Thủy thủ Popeye”; đại khái là khi anh chàng thủy thủ Popeye yếu sức, chỉ cần ăn rau chân vịt (spinach) thì sẽ khỏe vô địch. Kết hợp diễn là nhân vật cô người yêu Olive cao kều và “tình địch” Pluto cơ bắp cuộn cuộn. (Ồ hô... một trong những phim hoạt hình cả nhà ta xem mà không chán đó các nàng ạ)

Bạn đang đọc truyện *Đêm Nay Rồi Càng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.